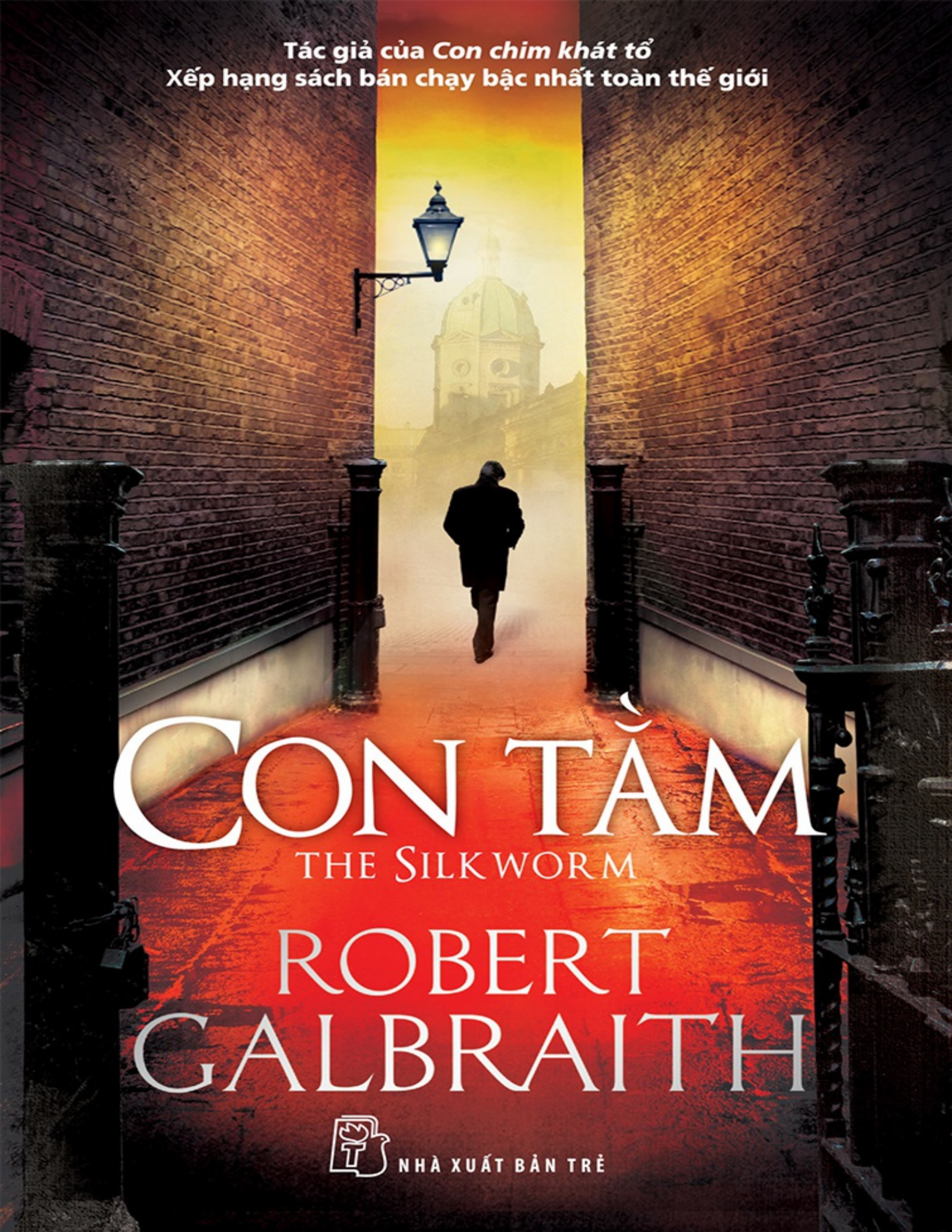
Tác giả của *Con chim khát tổ*
Xếp hạng sách bán chạy bậc nhất toàn thế giới
CON TẰM
THE SILKWORM
ROBERT GALBRAITH
NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

ROBERT GALBRAITH

CON TẰM

THE SILKWORM

tiểu thuyết

Hồ Thị Như Mai *dịch*

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

http://tieulun.hopto.org

http://tieulun.hopto.org

Khi tiểu thuyết gia Owen Quine mất tích, vợ ông tìm đến thám tử tư Cormoran Strike. Thoạt đầu, bà ngỡ chồng mình chỉ đi đâu đó vài ngày, nên nhờ Strike tìm ông về.

Nhưng khi bắt tay vào điều tra, Strike phát hiện đằng sau vụ mất tích của Quine còn nhiều điều hé lộ. Nhà văn này vừa hoàn thành một bản thảo châm chọc sâu cay hầu như tất cả mọi người ông quen. Nếu tiểu thuyết này được xuất bản, nó sẽ hủy hoại cuộc sống rất nhiều người - thế nên không ít kẻ muốn nhà văn phải im lặng.

Và khi phát hiện xác Quine bị giết trong một hoàn cảnh cực kỳ quái gở, thám tử Strike bắt đầu cuộc chạy đua với thời gian để tìm hiểu động cơ của kẻ giết người...

Một tiểu thuyết tội phạm với liên tiếp những nút thắt và chuyển ngoặt bất ngờ. ***Con Tằm*** là cuốn thứ hai trong bộ tiểu thuyết lừng danh về chàng thám tử Cormoran Strike và cô trợ lý trẻ trung Robin Ellacott.

"Cực kỳ hấp dẫn...một quyển sách để ngấu nghiến."
DAILY TELEGRAPH

"Lôi cuốn từ đầu đến cuối."
DAILY MAIL

Cover design & photography:
Sian Wilson © Little Brown
Book Group Limited 2015

Khuyến nghị: Sách dành cho độc giả trên 16 tuổi

www.ybook.vn/ebook
nxbtre.com.vn

http://tieulun.hopto.org

http://tieulun.hopto.org

Tặng Jenkins, nếu không nhờ anh… mà anh cũng hiểu cả.

★★★

http://tieulun.hopto.org

«Máu thù nhuộm cảnh, chuyện tử sinh
Gươm kia vấy đỏ, bút say tình
Thi nhân nặng bước, trò bi thảm
Nguyệt quế quanh đầu tựa gai đinh.»

(The Noble Spanish Soldier)
Thomas Dekker

http://tieulun.hopto.org

1

HỎI
Thế ngươi sống bằng gì?

ĐÁP
Bằng thao thức suốt đêm.

Thomas Dekker
The Noble Spanish Soldier

"Giờ này mà gọi thì phải hàng ngon," giọng phía bên kia đầu dây khàn khàn, "phải cỡ có số má, vừa ngoẻo càng tốt."

Gã cao lớn, râu ria lởm chởm lê bước trong buổi nhập nhoạng. Trời vẫn chưa sáng. Điện thoại kẹp lên tai, gã nhe răng cười.

"Thì cũng cỡ đó."

"Mẹ kiếp, mới có sáu giờ sáng!"

"Sáu rưỡi rồi, nhưng nếu ông muốn thì phải tới mà lấy," Cormoran Strike nói. "Từ chỗ ông tới đây có xa xôi gì đâu. Có một quán…"

"Làm sao ông biết tôi ở đâu?" Giọng người lạ hỏi lại.

"Thì ông kể còn gì," Strike đáp, cố gắng không ngáp thành tiếng. "Chẳng phải đang tính bán nhà sao."

"À," giọng người kia đáp, có phần dịu đi. "Nhớ dai thật."

"Có quán cà phê mở cửa suốt…"

"Dẹp đi. Lát nữa ông cứ tới thẳng văn phòng…"

"Nghe đây Culpepper, sáng nay tôi có khách rồi. Tay này trả khá hơn ông nhiều. Tôi vừa thức suốt đêm. Nếu muốn có hàng thì đến lấy ngay, nhé."

Culpepper gầm gừ. Strike nghe thấy tiếng chăn mền sột soạt. "Kiểu này

http://tieulun.hopto.org

mà không ngon ăn thì ông biết tay tôi.”

“Quán Smithfield trên phố Long Lane,” Strike nói nốt rồi tắt máy.

Strike bước đi, càng lúc càng khập khiễng, xuôi con dốc về phía chợ Smithfield. Khu chợ đặt trong khối nhà sừng sững giữa một sớm mùa đông trời còn tối mịt. Một điện thờ hình hộp chữ nhật hoành tráng dành cho các thể loại thịt thà. Nơi đó, hàng mấy thế kỷ qua, cứ bốn giờ sáng người ta lại bốc dỡ thịt tươi, pha chặt rồi đóng gói chia cho các hàng thịt và nhà hàng khắp London. Trong buổi sớm ảm đạm Strike nghe thấy tiếng í ới chỉ đường xen tiếng động cơ xe tải gầm gừ, bấm còi de đuôi vào cho hàng thịt dỡ những súc hàng tươi nóng. Khi đến phố Long Lane, hắn hòa vào những người đàn ông quàng khăn đội mũ ấm sực mải đi lo công chuyện thường tình của một sáng thứ Hai.

Vài người phát thư báo mặc áo phản quang đang đứng túm tụm, bàn tay đeo găng ôm lấy tách trà nóng. Ngay trên đầu họ là bức tượng linh vật mình sư tử đầu chim bằng đá canh gác một góc chợ. Phía bên kia đường quán Smithfield Café tỏa ánh đèn nồng ấm, tựa lò sưởi bập bùng giữa bóng tối chung quanh. Quán mở cửa suốt ngày đêm, một không gian bé nhỏ ấm áp với các món ăn nhiều dầu mỡ.

Quán café không có nhà vệ sinh riêng cho khách mà dùng chung với hiệu cá cược cách đó vài căn. Phải ba tiếng đồng hồ nữa thì hiệu Ladbrokes mới mở cửa. Vậy là Strike đành rẽ qua con hẻm nhỏ gần đó. Trong lối đi tù mù, hắn từ từ trút hết nỗi lòng óc ách đầy cà phê loãng nạp vào suốt một đêm thức trắng. Vừa mệt vừa đói, nhưng lại có cái cảm giác hài lòng dễ chịu của một người vừa làm ráng hơi quá sức, hắn bước về bầu không khí sực nức chất béo của món trứng chiên và thịt muối.

Hai người đàn ông mặc cả áo len lông cừu lẫn áo khoác chống thấm vừa mới ra khỏi bàn. Strike nặng nhọc nhét người vào chỗ trống. Miệng gầm gừ khoái trá, hắn thả mình xuống chiếc ghế sắt cạnh mặt bàn gỗ. Gần như chưa kịp gọi thì ông chủ quán người Ý đã mang đến trước mặt hắn tách trà cao màu trắng, thêm cả mấy lát bánh mì nướng hình tam giác đã phết sẵn bơ. Chỉ

http://tieulun.hopto.org

trong vòng năm phút sau đó, bữa điểm tâm kiểu Anh đầy đủ trên chiếc đĩa lớn hình bầu dục hiện ra.

Strike dễ dàng lẫn vào cánh đàn ông rắn rỏi ra vào quán. Hắn cao lớn, tóc ngắn, đen, xoăn tít, hất ra sau để lộ vầng trán cao. Dưới vòm trán dồ đó là cái mũi của dân đấm bốc và cặp lông mày sâu róm cáu kỉnh. Trông gương mặt hắn nhếch nhác, râu ria lún phún còn cặp mắt đen thì thâm quầng rõ. Hắn vừa ăn vừa mơ màng nhìn khu chợ đối diện. Chiếc cổng vòm số hai hiện ra khi bóng đêm tan dần: trên cổng một bộ mặt đá già nua rậm râu nghiêm nghị nhìn lại hắn. Liệu có vị thần nào chuyên coi sóc việc giết mổ chăng?

Strike vừa ăn tới món xúc xích thì Dominic Culpepper cũng trờ tới. Tay nhà báo cao gần bằng Strike nhưng mảnh khảnh, nước da non tơ như mấy cậu bé hát ca đoàn nhà thờ. Gương mặt Culpepper bất đối xứng kỳ lạ, như thể vừa bị ai vặn một cú ngược chiều kim đồng hồ cho đỡ xinh như con gái.

"Phải là hàng ngon à," Culpepper vừa nói vừa ngồi xuống, tháo găng tay và đảo mắt quanh quán một vòng, có vẻ nghi ngại.

"Ăn gì không?" Strike hỏi, vẫn nhồm nhoàm xúc xích.

"Không," Culpepper đáp.

"Chắc đợi lát nữa ăn bánh sừng bò chứ gì?" Strike cười khì.

"Dẹp đi, Strike."

Anh chàng cựu học sinh trường tư thật dễ bị trêu. Culpepper gọi trà, ra bộ bất cần hầm hố, còn bày đặt suồng sã gọi cậu phục vụ là "mậy, nhỏ" còn tay này chẳng buồn để' ý. Strike thấy mà tức cười.

"Nói?" Culpepper ra lệnh, bàn tay thon dài trắng trẻo vẫn ôm lấy tách trà nóng.

Strike lục túi áo khoác lấy chiếc bì thư, đẩy về phía tay nhà báo. Culpepper mở ra, bắt đầu đọc.

"Bỏ mẹ, trời đất ơi!" mãi một hồi sau anh ta mới khẽ thốt lên. Culpepper sốt ruột lật mấy tờ giấy, có chỗ chi chít chữ viết tay của Strike. "Ông kiếm đâu ra thứ này vậy?"

Miệng đầy xúc xích, Strike chọc ngón tay chỉ vào một tờ giấy trong xấp,

http://tieulun.hopto.org

trên đó có địa chỉ văn phòng viết nguệch ngoạc.

"Ả thư ký của lão, cũng điên lắm rồi," hắn đáp, sau khi nuốt xong. "Thư ký kiêm bồ nhí, ngoài hai nhân tình mà ông đã biết. Ả cũng vừa biết là không có cửa thành Phu nhơn Parker."

"Làm quái gì mà ông moi được chỗ đó?" Culpepper hỏi, nhìn Strike chằm chằm. Mấy tờ giấy rung rinh phấn khích trong tay.

"Điều tra," Strike gầm gừ, tiếp tục ngốn xúc xích. "Chẳng phải đám các ông khi trước vẫn tự tay làm mấy chuyện này, sau đó mới thuê tới đám tụi tôi? Nhưng mà ả cũng phải tính tới công ăn việc làm trong tương lai, Culpepper à, vậy nên không được đả động tới ả, được không?"

Culpepper cười đểu.

"Biết vậy thì đừng đi thó…"

Trong chớp mắt, Strike rút lại mớ giấy tờ ra khỏi mấy ngón tay của Culpepper, nhẹ như không.

"Ả không thó gì cả. Lão ta nhờ ả in ra ngay lúc chiều. Tội lỗi duy nhất là đưa cho tôi coi. Nhưng nếu ông tính đem đời tư của ả ra phơi trên mặt báo, Culpepper à, thì quên đi cưng."

"Mệt quá," Culpepper sốt ruột, đưa tay chụp lấy mớ bằng chứng tội trốn thuế trầm trọng trong bàn tay lông lá của Strike.

"Thôi được rồi, tụi tôi sẽ chừa ả ra. Nhưng kiểu gì lão ấy cũng biết từ đâu mà ra. Lão cũng đâu có ngu hẳn."

"Thì làm được gì, chẳng lẽ kéo ả ra tòa, để ả tha hồ phun ra hết mấy trò mèo trong vòng năm năm qua?"

"Thôi được rồi," Culpepper thở dài sau một thoáng nghĩ ngợi. "Đưa đây. Tôi sẽ chừa ả ra, nhưng phải cho tôi gặp đã. Coi có phải thứ thiệt không."

"Thứ thiệt đó. Khỏi gặp ghiếc gì đi," Strike kiên quyết. Không thể nào giao người đàn bà vừa bị phản bội, giận run đến mụ cả người đó vào tay Culpepper. Trong cơn cuồng nộ muốn trả thù người đàn ông từng hứa hẹn kết hôn, sinh con đẻ cái với mình, biết đâu ả sẽ tự hủy hoại bản thân và tương lai tới mức không thể cứu vãn. Strike không mất nhiều thời gian để lấy lòng tin

http://tieulun.hopto.org

nơi ả. Đã gần bốn mươi hai tuổi; ả từng tưởng sẽ thành mẹ của các con Ngài Parker, vậy mà giờ đây chỉ muốn sôi máu trả thù. Strike ngồi đó cả mấy tiếng đồng hồ, nghe trọn câu chuyện tình dữ dội, ngắm ả bồn chồn đi lại trong phòng khách, khi thì nước mắt đầm đìa, khi thì run bần bật trên ghế sofa, tay ôm lấy đầu. Cuối cùng ả đã đồng ý phi vụ này: một đòn cạn tàu ráo máng, không có đường lui.

"Ông chừa ra đó," Strike nói, giữ chặt mớ giấy trong nắm tay cũng phải to gấp đôi tay Culpepper. "Được không? Không có ả thì chuyện cũng xôm lắm rồi."

Sau giây lát ngập ngừng, Culpepper nhăn nhó nhượng bộ. "Thôi được rồi. Đưa đây."

Tay nhà báo nhét mớ sao kê tài khoản ngân hàng vào túi áo trong, nốc cạn tách trà. Vẻ cáu kỉnh tạm thời với Strike dần dần tan đi, nhường chỗ cho viễn cảnh hoành tráng sắp tới, khi vị quý tộc Anh quốc bị giáng cho một đòn thân bại danh liệt.

"Ngài Parker xứ Pennywell," Culpepper hớn hở lẩm bẩm, "cú này thì Ngài toi đời rồi."

"Chắc sếp ông trả luôn vụ này chứ?" Strike hỏi khi phiếu tính tiền vừa được mang ra.

"À… ừ…"

Culpepper ném tờ mười bảng xuống bàn. Hai người rời quán cùng lúc. Strike châm thuốc ngay khi cánh cửa vừa khép lại sau lưng họ.

"Ông làm sao mà ả phun ra hết vậy?" Culpepper hỏi khi cả hai bước đi trong không khí lạnh buốt, qua mấy chiếc xe máy và xe tải vẫn đang ra vào khu chợ.

"À thì luôn luôn lắng nghe…" Strike đáp.

Culpepper liếc xéo hắn một cái.

"Mấy tay thám tử tư làm cho tôi toàn nghe lén điện thoại."

"Phi pháp," Strike đáp, phả khói thuốc ra bóng đêm đang dần tan.

"Vậy làm sao…?"

http://tieulun.hopto.org

“Ăn đâu rào đó chứ, hỏi gì.”

Hai người im lặng đi khoảng năm chục thước. Strike càng lúc càng khập khiễng khó nhọc.

“Vụ này sẽ rất ngon. Ngon lắm luôn,” Culpepper hí hửng nói. “Lão già chuyên giở giọng đạo đức giả, toàn lên án lòng tham nọ kia mà giờ đây lại tòi ra nguyên hai chục triệu cất kỹ ở quần đảo Cayman…”

“Rất hân hạnh phục vụ quý khách,” Strike tiếp lời. “Để tôi email hóa đơn cho ông.”

Culpepper lại liếc xéo hắn một lần nữa.

“Thấy con trai Tom Jones lên báo tuần rồi không?” tay nhà báo hỏi.

“Tom Jones nào?”

“Ca sĩ xứ Wales,” Culpepper đáp.

“À, cha đó,” Strike nói, không hào hứng gì. “Hồi còn đi lính tôi cũng biết một tay Tom Jones.”

“Ông có đọc bài đó không?”

“Không.”

“Phỏng vấn dài dòng hay ho lắm. Nói là chưa bao giờ gặp cha, chưa bao giờ thư từ gì. Tôi cá là anh ta kiếm được nhiều hơn con số trong hóa đơn của ông.”

“Ông vẫn chưa thấy hóa đơn mà,” Strike đáp.

“Thì tôi nói vậy đó. Chỉ cần một bài phỏng vấn nho nhỏ là ông khỏi phải đêm hôm đi phỏng vấn thư ký thư keo làm gì.”

“Ông dẹp mấy trò gợi ý đó đi,” Strike nói, “bằng không tôi cóc làm gì cho ông nữa, Culpepper à.”

“Mà thực ra,” Culpepper đáp. “Cần gì phỏng vấn, tôi cứ viết không cũng được. Con trai bị từ mặt của ngôi sao nhạc rock, anh hùng quân đội, chưa từng gặp cha ruột, giờ đây đang hành nghề thám…”

“Nghe đâu thuê người nghe lén điện thoại cũng là phạm pháp đó.”

Đến cuối phố Long Lane họ đi chậm lại, quay nhìn nhau. Culpepper cười gượng gạo.

http://tieulun.hopto.org

“Nhớ gởi hóa đơn, tôi đợi.”

“Được thôi.”

Họ đi về hai hướng ngược nhau, Strike về phía ga tàu điện ngầm.

“Strike!” Giọng Culpepper vọng lại trong bóng đêm sau lưng hắn. “Đừng nói ông xơi ả luôn rồi hả?”

“Viết bài đi, tôi chờ đọc.” Strike mệt mỏi hét trả lời, không ngoái đầu lại.

Hắn cà nhắc đến cửa ga tù mù, khuất khỏi tầm mắt Culpepper.

http://tieulun.hopto.org

2

Dùng dằng đến bao giờ? Ta không thể chờ mãi
Không chờ nữa! Ta còn trăm công nghìn việc.

Franchis Beaumont và Phillip Massinger
The Little French Lawyer

Tàu điện bắt đầu đông lên. Những gương mặt đi tàu sáng thứ Hai: rầu rĩ, hốc hác, căng thẳng và chán nản. Strike tìm được chỗ ngồi đối diện một cô gái tóc vàng mắt sưng húp, đầu cứ ngả về một bên gà gật. Cô ta cứ thỉnh thoảng giật mình ngồi thẳng dậy, nhìn chăm chăm vào bảng tên ga mờ mịt, sợ nhỡ trạm.

Tàu điện rung lắc, rầm rập chạy, đưa Strike về cái cơ ngơi hai phòng rưỡi dưới mái nhà cách nhiệt sơ sài - tổ ấm của hắn. Trong cơn mệt mỏi rã rời, chung quanh là những gương mặt nhàn nhạt, buồn tẻ, hắn nghĩ đến những "tai nạn" đã đưa đám người đó đến với cuộc đời. Mỗi con người, suy cho cùng, đều được hình thành ngẫu nhiên. Với một trăm triệu con tinh trùng bơi tán loạn mù quáng, khả năng thụ thai của từng con như vậy là vô cùng nhỏ. Trong số những người đi tàu sáng hôm đó, bao nhiêu người là "trong dự tính", hắn tự hỏi, thấy đầu lâng lâng. Còn bao nhiêu, như hắn, là "ngoài kế hoạch" hoàn toàn?

Hồi tiểu học trong lớp hắn có một cô bé có bớt đỏ ngay trên mặt. Khi đó Strike thấy gần gũi kỳ lạ với cô bạn ấy, vì cả hai đều có chút gì đó khác thường từ khi sinh ra, mà chẳng phải do lỗi của mình. Cả hai đều không tự thấy được sự khác thường đó, nhưng người ngoài ai cũng thấy, rồi cứ xấu tính nhắc đi nhắc lại. Khi hắn chỉ mới năm tuổi, thỉnh thoảng lại có người lạ cứ nhìn hắn mà trầm trồ. Lúc đó hắn tưởng người ta trầm trồ mình, nhưng

cuối cùng hắn nhận ra người ta coi hắn như chút rơi vãi của tay ca sĩ nổi tiếng, một thứ chứng cứ quan trọng kết tội ăn vụng, mèo mỡ của giới sao siếc. Strike chỉ mới gặp cha ruột có hai lần. Jonny Rokeby chỉ chịu thừa nhận huyết thống sau khi có kết quả xét nghiệm ADN.

Dominic Culpepper là hiện thân của hết thảy những hiếu kỳ và định kiến về mối liên hệ giữa tay lính cựu mặt mày sưng sỉa và ngôi sao nhạc rock đã luống tuổi. Những người như Culpepper khi tiếp xúc với Strike thì ngay lập tức nghĩ đến quỹ thừa kế, những món tiền hậu hĩnh, phi cơ riêng, phòng đợi cho khách VIP, những khoản tiêu xài thả ga. Đứng trước gia cảnh khiêm tốn của hắn, biết cả chuyện hắn làm việc hùng hục bất kể ngày đêm, họ sốt ruột tự hỏi: không biết Strike đã làm gì khiến ông già cho ra rìa như vậy? Hay hắn giả nghèo khổ để moi thêm tiền của Rokeby? Rồi hắn tiêu pha kiểu gì mà bay sạch mớ tiền triệu (mà mẹ hắn hẳn đã moi được) trước đó?

Những lúc như vậy, Strike lại nuối tiếc nghĩ về thời tại ngũ. Trong quân đội, người ta chỉ biết đến năng lực mà không hề quan tâm đến gốc gác, cha mẹ. Khi còn ở Cục điều tra đặc biệt SIB, cùng lắm người ta chỉ bắt hắn lặp lại cho rõ cái tên kỳ quái do chính người mẹ khác thường đã mãn phần đặt cho.

Khi Strike bước ra khỏi tàu điện, phố Charing Cross cũng bắt đầu đông dần lên. Buổi bình minh của một ngày tháng mười một vừa hé dạng, xám xịt và miễn cưỡng. Bóng đêm nhập nhoạng vương vấn như chưa muốn tan hẳn. Hắn rẽ vào phố Denmark, thấy rã rời ê ẩm, chỉ muốn lăn ra ngủ một chút trước cái hẹn với vị khách tiếp theo lúc chín giờ rưỡi sáng. Đưa tay vẫy chào cô gái bên hiệu đàn guitar thỉnh thoảng vẫn đứng dưới đường hút điếu thuốc giải lao cùng hắn, Strike mở cánh cửa đen bên cạnh quán 12 Bar Café, bước lên cầu thang sắt uốn quanh thang máy kiểu lồng chim đã hỏng. Hắn đi qua văn phòng tay thiết kế đồ họa ở tầng một, rồi đến văn phòng của hắn với cánh cửa gương có khắc chữ ở tầng hai, lên đến tầng ba, nơi chật hẹp nhất và cũng là nhà của hắn hiện nay.

Người thuê nhà trước đó là tay quản lý quán bar ở dưới nhà. Khi tay này dọn ra chỗ ngon hơn, Strike chộp ngay cơ hội thế chỗ sau mấy tháng ăn ngủ

http://tieulun.hopto.org

tạm bợ trong văn phòng. Thở phào vì giải quyết được êm đẹp tình trạng vô gia cư khi đó.

Tầng áp mái nhìn kiểu gì cũng khá chật hẹp, đặc biệt là với một người đàn ông cao mét chín. Hắn gần như không thể quay người trong nhà tắm; bếp và phòng khách chen chúc ghép chung, còn phòng ngủ thì chỉ cần đặt giường đôi vào đã gần choáng hết chỗ. Mấy thứ đồ đạc của Strike vẫn còn nguyên trong thùng giấy để ngoài cửa, mặc dù chủ nhà đã có quy định cấm để đồ lung tung.

Cửa sổ căn hộ nhìn ra các mái nhà chung quanh, phía dưới là phố Denmark. Lên đến đây, tiếng bass lì lợm từ quán bar bên dưới chỉ còn nghe âm ỉ, mỗi khi Strike mở nhạc thì bị át hẳn.

Nhìn đâu cũng thấy tính ngăn nắp cố hữu của Strike: chăn mền gấp gọn, bát đĩa sạch sẽ, đâu vào đó. Hắn cần cạo râu và tắm rửa nhưng chưa phải làm ngay. Hắn treo áo khoác, vặn đồng hồ báo thức lúc chín giờ hai mươi rồi mặc nguyên quần áo, thả người xuống giường.

Chỉ mất có vài giây hắn đã say ngủ, rồi dường như chỉ vài giây sau đó, lại phải thức dậy. Có tiếng gõ cửa.

"Tôi xin lỗi, anh Cormoran, thật tôi ngại quá…"

Hắn mở cửa. Cô trợ lý trẻ, cao dong dỏng, tóc vàng hơi hung đỏ đang đứng đó. Trông cô thật bối rối. Khi thấy hắn, cô có vẻ hốt hoảng.

"Anh không sao chứ?"

"… còn… ng… ngủ… mà. Đêm qua thức suốt, hai đêm rồi"

"Tôi xin lỗi," Robin lặp lại, "Nhưng đã chín giờ bốn mươi rồi. William Baker đang ở đây, đang sắp.."

"Bỏ mẹ," Strike lẩm bẩm. "Chắc tôi để đồng hồ bị nhầm - cho tôi năm phú…"

"Chưa hết," Robin tiếp. "Còn có một bà nữa. Bà này không có hẹn gì cả. Tôi đã nói là sáng nay anh kín lịch rồi nhưng bà ấy không chịu về"

Strike ngáp, dụi mắt.

"Cho tôi năm phút. Cô pha trà gì đó cho họ đi."

http://tieulun.hopto.org

Sáu phút sau, Strike xuất hiện, mặc áo sơ mi sạch, sực nức mùi kem đánh răng và thuốc khử mùi nhưng vẫn chưa cạo râu. Hắn bước vào phòng chờ, Robin đang ngồi bên máy tính.

"Thôi thì trễ còn hơn không," William Baker lên tiếng, cười kẻ cả. "May mà anh có cô thư ký ngon mắt vậy, không thì tôi đã chán mà bỏ về rồi!"

Strike thoáng thấy Robin đỏ mặt giận dữ. Cô quay đi soạn mớ thư từ, cố tình đá thúng đụng nia. Cách Baker dùng từ "thư ký" rõ là có gì đó vô cùng xúc xiểm. Tay giám đốc công ty mặc bộ complet sọc kim bảnh bao, đang thuê Strike điều tra hai thành viên hội đồng quản trị.

"Chào anh William," Strike lên tiếng.

"Không xin lỗi phải gì à?" Baker lầm bầm, mắt dán lên trần nhà.

"Chào chị, chị tên gì?" Strike lơ đẹp ông khách, quay sang hỏi người đàn bà hơi luống tuổi mặc áo khoác màu nâu đã cũ đang ngồi trên ghế sofa.

"Leonora Quine," bà ta đáp, nghe thoáng giọng miền Tây.

"Sáng nay tôi bận lắm, Strike à," Baker lên tiếng.

Không đợi mời mọc, ông ta bước thẳng vào văn phòng bên trong. Khi không thấy Strike đi theo, ông ta hơi giật mình, quên mất vẻ kiểu cách khi nãy.

"Tôi không biết hồi còn ở lính anh có dám trễ nải như vậy không hả Strike. Phiền anh vào đây cho."

Dường như Strike không nghe Baker nói gì cả.

"Chính xác là vì chuyện gì mà chị muốn gặp tôi?" hắn hỏi người đàn bà ăn mặc tuềnh toàng đang ngồi trên ghế.

"Chuyện là ông chồng tôi…"

"Anh Strike, một tiếng nữa tôi có hẹn," William Baker lại lên tiếng, lần này còn lớn giọng hơn.

"… thư ký của anh có nói là sáng nay anh kín lịch rồi nhưng tôi đã nói tôi sẽ đợi."

"Strike!" William Baker hắng giọng, gọi hắn như người ta gọi chó.

"Robin," Strike mệt mỏi gằn giọng. Cuối cùng hắn hết chịu nổi. "Cô làm

http://tieulun.hopto.org

hóa đơn cho ông Baker đây, giao hết hồ sơ lại cho ông ta; hồ sơ đã cập nhật đầy đủ."

"Hả?" William Baker hỏi, không tin vào tai mình. Ông ta bước ra phòng đợi.

"Ảnh cho ông ra rìa rồi," Leonora Quine đáp thay, giọng thỏa mãn.

"Anh đã làm xong đâu," Bake nói. "Anh nói là vẫn còn…"

"Anh đi thuê người khác làm. Thuê ai chịu làm cho cái thứ như anh đó."

Không khí trong văn phòng căng thẳng tột độ. Mặt lạnh như không, Robin rút hồ sơ của Baker từ trong tủ ra đưa cho Strike.

"Anh dám…"

"Trong hồ sơ đó có khá nhiều thứ đem ra tòa được," Strike nói, đưa cho tay giám đốc. "Cũng đáng tiền lắm rồi"

"Anh còn chưa…"

"Ảnh nghỉ chơi với ông rồi," Leonora Quine xen vào.

"Ngậm miệng lại, cái đồ.." William Baker vừa bắt đầu thì giật mình lùi lại khi Strike tiến tới nửa bước. Không ai nói gì. Tay lính cựu đột nhiên trông bệ vệ gấp hai lần chỉ giây lát trước đó.

"Chị Quine, mời chị vào," Strike nhỏ nhẹ nói.

Bà khách hàng răm rắp làm theo.

"Anh nghĩ bà ta đủ tiền trả anh sao?" William Baker vừa đi giật lùi vừa mỉa, một tay đã đặt sẵn trên nắm cửa.

"Tôi có thể linh động," Strike đáp, "nếu gặp đúng khách hàng."

Hắn theo chân Leonora Quine vào văn phòng phía trong, đóng cửa đánh rầm một cái.

http://tieulun.hopto.org

3

... để tôi lại một mình, gánh chịu khổ đau...

Thomas Dekker
The Noble Spanish Soldier

"Ông đó quá quắt thiệt anh hả?" Leonora Quine vừa ngồi xuống ghế đối diện bàn làm việc của Strike, vừa bình luận. "Ừa," Strike đồng ý thả phịch người xuống ghế. "Quá quắt." Nước da Leonora trắng hồng, hầu như không có nếp nhăn. Cặp mắt xanh tái vẫn còn trong. Tuy vậy trông bà ta cũng gần năm mươi. Mái tóc ngả bạc, mềm rũ được cài vén lên bằng hai cái lược nhựa. Bà ta nhìn Strike qua cặp kính gọng nhựa khủng, kiểu kính đã đề-mốt. Áo khoác dù sạch sẽ nhưng rõ là mua từ những năm tám mươi. Đúng mô-đen độn vai và kết nút nhựa to bản thời đó.

"Vậy chị tìm tôi vì chuyện ông nhà hả chị Quine?"

"Ờ," Leonora đáp. "Ổng bỏ nhà đi."

"Đi bao lâu rồi?" Strike hỏi, với tay lấy cuốn sổ ghi chép như vô thức.

"Mười ngày," Leonora trả lời.

"Chị báo cảnh sát chưa?"

"Không cần cảnh sát," bà ta nói, có vẻ sốt ruột, như thể đã phải giải thích vậy với nhiều người. "Có lần tôi gọi cảnh sát rồi sau đó tôi lãnh đủ hết, vì ổng chỉ ghé qua chỗ bạn. Lâu lâu ổng lại hứng lên đi như vậy. Nhà văn mà," bà ta nói, như thể ba tiếng đó đã giải thích tất cả.

"Ông nhà từng bỏ đi như vậy rồi sao?"

"Ổng rất là dễ nổi hứng," Leonora cau có. "Đùng cái là bỏ đi, nhưng lần này đã mười ngày rồi. Tôi biết ổng đang giận lắm nhưng mà tôi cần ổng về. Còn Orlando nữa, tôi còn có việc phải làm rồi còn chuyện..."

http://tieulun.hopto.org

“Orlando?” Strike lặp lại, đầu óc hắn mơ màng nghĩ tới thành phố du lịch ở Florida. Hắn không có thì giờ mà đi Mỹ. Với chiếc áo khoác đồ cổ kia, khó có chuyện bà thân chủ này trả đủ xu mua vé cho hắn đi.

“Con gái nhà tôi, tên Orlando,” Leonora giải thích. “Cần có người chăm. Tôi có nhờ hàng xóm qua canh giùm nó để mà tới đây.”

Có tiếng gõ cửa. Mái tóc vàng rực của Robin xuất hiện.

“Anh uống cà phê không anh Strike? Chị Quine, chị có muốn uống gì không?”

Sau khi hai người gọi đồ uống, Robin đi ra, Leonora nói tiếp:

“Chắc cũng lẹ thôi, vì tôi đoán được ổng đi đâu, chỉ có điều tôi không kiếm ra địa chỉ cụ thể. Điện thoại cũng không thấy trả lời. Mười ngày rồi,” bà ta lặp lại, “hai má con tôi cần ổng về nhà.”

Strike thấy vụ đi thuê thám tử tư tìm chồng này hơi bị xa xỉ, nhất là với vẻ bề ngoài bần cùng của Leonora.

“Nếu mà chỉ cần gọi điện thôi,” hắn nhẹ nhàng nói, “thì không lẽ chị không nhờ được bạn hay…?”

“Edna không gọi được đâu,” bà ta đáp. Strike thấy xúc động lạ kỳ (mỗi khi kiệt sức hắn hay dễ mềm lòng) khi Leonora ngầm thừa nhận rằng thực ra mình chỉ có mỗi một người bạn. “Owen dặn trước với họ là không được nói gì với tôi. Tôi cần,” bà ta nói gọn lỏn “một người đàn ông đi hỏi. Bắt họ phải nói ra.”

“Chồng chị tên là Owen hả?”

“Ờ,” bà ta đáp, “Owen Quine. Ổng viết cuốn *Tội lỗi của Hobart* đó.”

Tên người và tên sách đều chẳng có ý nghĩa gì với Strike.

“Chị đoán được ông ấy đang ở đâu sao?”

“Ờ. Hồi đó có lần ổng đưa tôi đi dự tiệc với một đám mấy người làm sách này nọ… ổng đâu có muốn đưa tôi đi theo, nhưng mà tôi nói là: ‘Tôi thuê được người giữ con rồi, để tôi đi chứ,’… rồi bữa đó tôi nghe Christian Fisher nói với Owen về một chỗ, đâu như khu nghỉ mát dành cho nhà văn đó. Vậy là sau đó tôi hỏi ổng: ‘Chỗ đó là chỗ nào vậy?’ rồi Owen nói là: ‘Mắc gì tôi nói

http://tieulun.hopto.org

với bà, nói ra thì làm sao trốn vợ con được nữa?’”

Nghe giọng bà ta như thể mời mọc Strike hùa với ông chồng để cười mình. Leonora có cái vẻ tự hào của mấy bà mẹ hay giả vờ phàn nàn con mình thật láo toét mất dạy.

“Christian Fisher là ai?” Strike hỏi, cố tập trung.

“Làm bên xuất bản. Còn trẻ, thời thượng lắm”

“Chị có thử gọi cho Fisher hỏi địa chỉ chỗ đó chưa?”

“Ờ có. Gọi nguyên một tuần, ngày nào cũng gọi, họ cứ hứa hẹn sẽ chuyển lời nhắn, biểu nó gọi lại cho tôi. Nhưng có ơi hỡi gì. Tôi nghĩ chắc Owen đã dặn nó không được nói gì với tôi. Nhưng mà kiểu gì anh cũng moi được địa chỉ từ Fisher. Tôi biết anh giỏi mà,” bà ta tiếp. “Anh phá được vụ Lula Landry còn gì nữa, cảnh sát cũng chạy làng.”

Mới tám tháng trước đây, Strike chỉ có một khách hàng duy nhất. Khi đó văn phòng thám tử của hắn đang thoi thóp, tương lai mờ mịt. Thế rồi trước Cơ quan Công tố Hoàng gia Anh quốc, hắn chứng minh được rằng cô gái nổi tiếng ấy không hề tự tử mà bị xô ngã từ ban công tầng bốn. Tiếng tăm sau đó đã khiến hắn ăn nên làm ra hơn. Trong vài tuần hắn được coi là thám tử tư lão luyện nhất thủ đô. Jonny Rokeby chỉ còn là dòng chú thích nhỏ trong những bài báo viết về hắn. Strike có tên tuổi thực sự, mặc dù hầu như ai cũng gọi nhầm…

“Lúc nãy tôi ngắt lời chị,” hắn nói, cố gắng tập trung suy nghĩ.

“Vậy hả?”

“Đúng thế,” Strike nói, nheo mắt nhìn mấy dòng nguệch ngoạc trong cuốn sổ. “Chị nói là: ‘Còn Orlando nữa, tôi còn có việc phải làm rồi còn chuyện…’”

“À đúng rồi,” bà ta tiếp, “từ hồi ổng bỏ đi có mấy chuyện kỳ lắm”

“Kỳ là sao?”

“Cứt,” Leonora nói, tỉnh như ruồi, “quăng vô thùng thư nhà tôi.”

“Có người bỏ chất thải vào thùng thư nhà chị?” Strike hỏi lại.

“Ờ.”

http://tieulun.hopto.org

“Từ lúc chồng chị mất tích?”

“Ờ. Chó đó,” Leonora nói, phải mất một giây Strike mới luận ra là hai tiếng đó bổ nghĩa cho chất thải, chứ không phải ông chồng. “Cũng phải ba bốn lần rồi đó, mà toàn đêm hôm. Mở mắt ra là thấy, hỏi có sướng không. Rồi còn có cái cô kia tới tận nhà tôi, kỳ lắm.”

Bà ta dừng lại, đợi Strike hỏi tiếp. Leonora dường như thích được người ta phỏng vấn. Strike biết những người cô đơn nhiều khi thích trở thành tâm điểm chú ý của người khác, vậy là cứ cố tìm cách kéo dài những lúc hiếm hoi đó.

“Người này tới nhà chị khi nào?”

“Tuần trước à, hỏi gặp Owen. Tôi nói: ‘Ổng không có nhà,’ thì cổ nói: ‘Nhắn ông ấy Angela chết rồi,’ rồi bỏ đi một mạch.”

“Chị không biết cô ta sao?”

“Chưa gặp bao giờ.”

“Chị có quen ai tên Angela không?”

“Không. Nhưng mà đàn bà con gái nhiều khi hay làm trò kỳ khôi với chồng tôi lắm,” Leonora kể, tự nhiên dài dòng hẳn ra. “Ta nói, có cái cô này viết thư cho ổng, rồi còn gởi hình chụp cổ mặc đồ y như nhân vật trong sách ổng viết. Nhiều cô còn viết thư cho ổng nói là ổng hiểu họ hay sao đó, chỉ vì mấy cuốn sách. Nhảm nhí quá hả?” bà ta tiếp. “Chuyện bịa mà cũng tin.”

“Độc giả hâm mộ của chồng chị có hay tìm ra địa chỉ nhà chị không?”

“Không,” Leonora nói. “Nhưng cô đó có khi là học trò của ổng hay đại loại vậy. Lâu lâu ổng có đi dạy viết văn.”

Cửa mở, Robin bưng khay nước vào. Cô đặt tách cà phê đen trước mặt Strike và trà trước mặt Leonora Quine rồi bước trở ra, đóng cửa lại.

“Còn chuyện kỳ lạ nào nữa không?” Strike hỏi Leonora. “Ngoài vụ chất thải và có người đến tìm chồng chị?”

“Còn, có người theo dõi tôi. Một con nhỏ cao, tóc đen, vai so,” Leonora trả lời.

“Người này khác với người…?”

http://tieulun.hopto.org

“Ờ, cái cô tới tận nhà tìm thì hơi đậm người. Tóc đỏ, dài. Còn nhỏ này thì tóc đen, người liêu khiêu, kiểu vậy đó.”

“Chị chắc là cô ta theo dõi chị?”

“Ờ, tôi nghĩ vậy. Tôi bắt gặp hai ba lần, cứ đi đằng sau. Không phải người khu đó, tại trước giờ tôi chưa gặp. Mà tôi ở Ladbroke Grove cũng hơn ba chục năm rồi.”

“Được rồi,” Strike chậm rãi nói. “Chị nói chồng chị đang giận? Chuyện gì mà giận vậy?”

“Ổng cãi lộn với người đại diện.”

“Chị có biết cãi chuyện gì không?”

“Cãi vụ sách của ổng, cuốn mới nhất đó. Liz - là cái bà đại diện ổng, mới đầu nói là cuốn này hay nhất từ trước tới giờ, rồi ngay hôm sau rủ ổng đi ăn, nói là không thể in được.”

“Tại sao bà ấy đổi ý vậy?”

“Anh đi mà hỏi bả,” Leonora nói, lần đầu tiên bực ra mặt. “Đương nhiên là sau đó ổng giận rồi. Ai mà không giận được chứ. Ổng viết cuốn sách suốt cả hai năm trời. Hôm đó ổng về tới nhà, bức xúc lắm. Ổng đi thẳng vô phòng làm việc, vơ vét tất tần tật…”

“Vơ cái gì kia?”

“Cuốn sách, bản thảo, ghi chép, tất tần tật, vừa làm vừa chửi thề văng mạng rồi tống hết vô túi, đi thẳng một mạch tới giờ cũng chưa chịu ló mặt về với tôi.”

“Ông ấy có điện thoại di động không? Chị có thử gọi chưa?”

“Gọi rồi, không bốc máy. Mỗi khi đi kiểu này ổng chẳng bao giờ bốc máy cả. Có lần còn quăng luôn điện thoại qua cửa xe,” bà ta kể, xem ra lại thoáng chút tự hào về tính nết ông chồng.

“Chị Quine à,” Strike nói, lòng thương người của hắn cũng có giới hạn, chứ không hẳn như lúc hắn thể hiện với William Baker, “Tôi nói thật với chị: thù lao của tôi chẳng rẻ chút nào.”

“Không sao,” Leonora nói chắc như đinh đóng cột. “Bà Liz sẽ trả”

http://tieulun.hopto.org

“Liz nào?”

“Liz là Elizabeth Tassel, người đại diện của Owen đó. Vì bả mà Owen mới bỏ đi. Nên cứ trừ vô phần trăm của bả. Owen là tác giả ngon lành nhất của bả. Kiểu gì bả cũng muốn Owen quay lại, sau khi nhận ra mình vừa gây chuyện gì.”

Strike thấy vụ này không hề chắc chắn như Leonora quả quyết. Hắn thêm ba viên đường vào tách cà phê rồi nốc cạn, cố nghĩ xem giờ phải làm sao. Hắn thấy Leonora Quine cũng tồi tội, đáng thương sao đó. Một người vợ đã miễn dịch với mấy trò ăn vạ của ông chồng, chấp nhận chuyện chẳng ai thèm gọi điện trả lời mình, cả chuyện phải đi mua lấy sự giúp đỡ duy nhất mình có được. Ngoài cung cách hơi lập dị, ở Leonora có gì đó rất thật thà cục mịch. Tuy vậy, kể từ khi ăn nên làm ra Strike đã rất mạnh tay, chỉ nhận những vụ béo bở thực sự. Nhiều người tìm đến hắn với những câu chuyện thương tâm, hi vọng là từ chỗ đồng cảnh ngộ (theo như báo kể lại và thêu dệt) hắn sẽ giúp người ta miễn phí. Nhưng họ đã phải thất vọng ra về.

Leonora Quine uống ực tách trà, cũng nhanh như Strike nốc cạn cà phê rồi đứng dậy. Cứ như thể mọi thứ đã được thỏa thuận xong xuôi, tiền trao cháo múc.

“Tôi phải đi đây,” bà ta nói, “Tôi không muốn để Orlando ở nhà quá lâu. Nó nhớ ba lắm. Tôi có nói là đi gặp cái ông này, sẽ kiếm được ba về nhà cho nó.”

Gần đây, sau cơn khủng hoảng kinh tế vừa rồi, Strike có tiếp tay cho vài quý bà giàu có trẻ đẹp tính kế bỏ mấy ông chồng là dân tài chính hết thời. Nên chuyện đưa một ông chồng về lại với vợ tự dưng cũng hay ho, coi như đổi món.

“Được rồi,” hắn vừa ngáp vừa đẩy cuốn sổ về phía bà khách. “Chị ghi lại địa chỉ liên lạc vào đây. Nếu có hình chồng chị nữa thì càng tốt.”

Bà ta viết ra địa chỉ và số điện thoại, chữ viết tròn trịa, ngô nghê. Nhưng Leonora có vẻ ngạc nhiên trước yêu cầu đưa hình chồng.

“Cần gì hình? Ổng ở cái chỗ nghỉ mát đó. Anh cứ biểu Christian Fisher

http://tieulun.hopto.org

nói ra.”

Bà ta đi ra khỏi cửa phòng rồi Strike mới đứng dậy khỏi bàn, mệt mỏi rã rời. Hắn nghe tiếng bà ta nói cụt lủn với Robin: “Cảm ơn mời trà,” rồi cánh cửa gương mở ra cầu thang hé sáng và đóng lại, khẽ rung rinh. Vị thân chủ mới của hắn đã ra về.

http://tieulun.hopto.org

4

À, tri kỷ khôn ngoan được mấy người…

William Congreve
The Double Dealer

Strike thả người xuống sofa ở phòng ngoài. Chiếc sofa gần như mới nguyên, một khoản chi cần thiết sau khi hắn làm hỏng món đồ si đa mua hồi mới mở văn phòng. Chiếc sofa này bọc da giả, lúc ở phòng trưng bày hắn thấy cũng có vẻ tươm tất. Mua về mới biết mỗi khi ngồi lên mà loay hoay không khéo thì nó lại phát ra tiếng… đánh rắm nghe rất kỳ. Cô trợ lý của hắn - cao, gợi cảm, nước da sáng, đôi mắt xanh trong, vừa uống cà phê vừa chăm chăm nhìn hắn.

"Trông anh khiếp quá."

"Thức suốt đêm để moi chuyện giường chiếu và tiền bạc bẩn thỉu của một ông quý tộc, từ một bà đang loạn trí," Strike nói, ngáp sái cả quai hàm.

"Ngài Parker hả?" Robin há hốc.

"Chính y," Strike đáp.

"Ổng làm gì kia…?"

"Cùng lúc cặp ba nhân tình, rồi tuồn hàng triệu bảng ra nước ngoài cất kỹ." Strike đáp. "Nếu bụng dạ ngon lành không sợ ói ngược thì cô thử đọc tờ *News of the World* số Chủ Nhật này."

"Làm sao anh biết mấy chuyện đó?"

"Người quen của người quen của người quen," Strike ngâm nga.

Hắn lại ngáp tiếp, miệng ngoạc ra trông đến khổ.

"Anh đi ngủ đi," Robin khuyên.

"Ừ chắc vậy," Strike đáp, vẫn ngồi im.

http://tieulun.hopto.org

“Anh đâu có khách nào khác trừ Gunfrey lúc hai giờ chiều nay.”

“Gunfrey,” Strike thở dài, giơ tay mát xa mí mắt. “Tại sao khách của tôi toàn thứ ất ơ?”

“Bà Quine kia đâu có vậy.”

Hắn nhìn Robin qua kẽ mấy ngón tay thô tháp.

“Sao cô biết tôi nhận làm?”

“Tôi biết mà,” Robin nói, không nhịn cười được. “Bà đó đúng kiểu anh thích.”

“Máy bay bà già đời thập kỷ tám mươi?”

“Không phải, ý tôi là kiểu khách hàng anh thích ấy. Với lại anh cũng muốn chọc tức Baker.”

“Có tác dụng đó chứ?”

Điện thoại đổ chuông. Robin nhấc máy, vẫn còn cười khoái chí.

“Văn phòng Cormoran Strike,” cô nói, “A, anh hả.”

Là Matthew, chồng chưa cưới của cô. Robin liếc nhìn ông sếp. Strike đã nhắm mắt lại, đầu nghẹo qua một bên, hai tay bệ vệ vòng trước ngực.

“Nè,” Matthew nói trong điện thoại. Khi nào gọi từ cơ quan giọng Matthew cũng có vẻ lạnh lùng. “Đổi lại vụ đi uống bia từ thứ Sáu qua thứ Năm đi.”

“Sao vậy Matt,” cô nói, cố gắng không tỏ ra thất vọng hay bực tức.

Như vậy là đã năm lần thay đổi tới lui. Trong ba người chỉ có mỗi Robin là chưa bao giờ đòi đổi giờ giấc hay địa điểm, lúc nào cũng sẵn sàng đi.

“Tại sao vậy?” cô hạ giọng hỏi.

Từ sofa phát ra tiếng ngáy ngủ gầm gừ. Strike đã ngủ gục ngay tại chỗ, đầu ngả vào tường, tay vẫn khoanh chéo.

“Ngày mười chín ở công ty cũng có kèo,” Matthew nói. “Nếu mà không đi thì dở lắm. Phải có mặt.”

Robin cố ghìm lại, không nổi nóng với Matthew. Anh chàng làm cho một công ty kế toán lớn, đôi khi cứ làm ra vẻ nghi thức như dân ngoại giao cao cấp không bằng.

http://tieulun.hopto.org

Cô biết chắc lý do vì sao Matthew muốn thay đổi lần này. Mấy lần trước toàn do Strike đòi đổi, nói là bận việc đột xuất buổi tối. Lý do hoàn toàn xác thực nhưng vẫn làm Matthew bực mình. Mặc dù anh chưa bao giờ nói ra, Robin nghĩ Matthew đang cay cú, cho là Strike tưởng thời giờ của hắn có giá trị hơn của anh ấy, rằng chỉ có công việc của hắn mới quan trọng.

Trong tám tháng Robin làm việc cho Cormoran Strike, sếp và chồng chưa cưới của cô chưa bao giờ gặp nhau, ngay cả vào cái đêm rùng rợn Matthew đi đón cô ở khoa cấp cứu. Hôm đó cô đưa Strike vào bệnh viện, lấy áo khoác của mình bọc cánh tay bị đâm cho hắn. Kẻ giết người ấy khi bị dồn vào đường cùng đã cố giết Strike cho bằng được. Để ông sếp trong phòng cấp cứu, cô trở ra, người run rẩy vấy máu. Matthew lúc đó đã từ chối gặp Strike. Chuyện hôm đó khiến Matthew giận lắm, mặc dù Robin cứ nói mãi là cô không hề gặp nguy hiểm gì cả.

Matthew không muốn cô làm việc lâu dài với Strike tí nào. Ngay từ đầu anh đã nghi ngờ tay thám tử. Nghi ngờ từ cảnh sống bần cùng, vụ vô gia cư, rồi cả cái nghề nghiệp kỳ khôi đó. Nghi luôn cả mấy mẩu thông tin mà Robin thỉnh thoảng lại mang về nhà: cựu nhân viên Cục điều tra đặc biệt SIB (cánh thường phục của Quân cảnh Hoàng gia), huy chương anh dũng, bị cụt chân trái, chuyên gia đủ món trên đời mà Matthew mù tịt (trước giờ Matthew đã quen với chuyện chỉ có mình là chuyên gia trong mắt Robin). Những mẩu thông tin về Strike không hề (như Robin từng ngây thơ hi vọng) khiến cho hai người đàn ông xích lại gần nhau, mà còn làm cho bức tường ngăn cách giữa họ thêm vững chắc.

Vụ Strike tự dưng nổi tiếng, đang thất bại chuyển sang thành công càng làm Matthew hậm hực. Robin từng lỡ lời đổ dầu vào lửa khi cô chỉ ra tính tiền hậu bất nhất của Matthew: “Anh không thích ổng lúc ổng nghèo khổ vô gia cư, giờ ổng nổi tiếng ăn nên làm ra anh cũng chẳng ưa!”

Nhưng tội lỗi lớn nhất của Strike trong mắt Matthew, như cô biết quá rõ, chính là việc hắn mua tặng cô chiếc đầm hàng hiệu ôm sát (thực ra ban đầu có ý là món quà chia tay) để trả ơn. Nhưng sau khi cô hớn hở tự hào khoe với

http://tieulun.hopto.org

Matthew, phản ứng của anh khiến cô không bao giờ dám mặc nó lần thứ hai.

Robin hi vọng sẽ dàn xếp ổn thỏa mọi thứ nếu hai người gặp mặt nhau. Nhưng Strike cứ hủy cuộc hẹn liên tục, khiến Matthew càng ghét sếp của Robin. Lần gần đây nhất Strike còn dám cho hai người leo cây. Lý do: hắn phải đi đường vòng để cắt đuôi. Ông chồng đa nghi của bà khách hàng đó đã tương kế tựu kế, cũng thuê người theo dõi. Robin tin ngay, vì cô biết mấy vụ li dị đó rối rắm ra sao. Ngược lại, Matthew càng cho rằng Strike vô cùng kiêu căng hợm hĩnh, thích được người khác chú ý.

Khó lắm cô mới thuyết phục Matthew đồng ý đi uống bia lần thứ tư. Thời gian địa điểm đều do Matthew chọn, nhưng giờ đây, sau khi Robin đã báo với Strike lần nữa, Matthew lại muốn thay đổi ngày giờ. Rõ là anh làm vậy để chứng tỏ một điều, để cho Strike biết rằng anh cũng bận rộn lắm, cũng có quyền (Robin không kìm được ý nghĩ này) cho người ta lên bờ xuống ruộng.

"Vậy cũng được," cô thở dài trên điện thoại, "Để em hỏi lại Cormoran, xem thứ Năm có được không."

"Nghe giọng em chẳng có gì là 'cũng được' cả."

"Thôi đi Matt. Để em hỏi ổng, được chưa?"

"Vậy thôi nhé!"

Robin đặt ống nghe xuống. Strike giờ đây đang ngáy ầm ĩ như máy cày, miệng há hốc, hai chân dang ra, bàn chân duỗi bệt xuống sàn nhà, cánh tay vẫn vòng trước bụng.

Cô thở dài, nhìn ông sếp đang ngủ. Strike chưa bao giờ tỏ ra không thích Matthew, chưa bao giờ bình luận gì về anh ấy cả. Chỉ có Matthew mới hằn học về Strike. Lúc nào cũng chăm chăm chỉ ra rằng Robin có thể kiếm được nhiều tiền hơn nếu rời xa cái tay thám tử ồn ào nợ ngập mặt đó. Hắn ta còn đâu có trả nổi mức lương xứng đáng cho cô. Nếu Matthew cũng thích Strike, ngưỡng mộ hắn như cô thì hai người sẽ vui vẻ hơn biết bao nhiêu. Robin là người lạc quan: cô thích cả hai người đàn ông đó, không lý nào hai người lại ghét nhau?

Strike thở phì một cái, choàng tỉnh. Hắn mở mắt, chớp chớp nhìn cô.

http://tieulun.hopto.org

“Lúc nãy tôi ngáy hả?” hắn nói, đưa tay quệt mép.

“Ít thôi,” cô nói dối. “Anh Cormoran, đổi vụ uống bia từ thứ Sáu sang thứ Năm được không?”

“Uống bia gì kia?”

“Đi uống với tôi và Matthew đó,” cô nói. “Anh nhớ không? Quán King’s Arms, phố Roupell. Tôi đã viết lại cho anh rồi,” cô cười gượng gạo.

“À,” Strike đáp, “ờ, thứ Sáu cũng được.”

“Không, ý Matt là ảnh không đi thứ Sáu được. Chuyển qua thứ Năm được không?”

“Ừ được, không sao,” hắn lào khào. “Chắc tôi phải đi làm một giấc quá Robin à”

“Anh đi đi. Tôi sẽ ghi lại vụ thứ Năm”

“Vụ gì thứ Năm?”

“Đi uống với… mà thôi, anh đi ngủ đi.”

Robin thẫn thờ nhìn màn hình máy tính sau khi cánh cửa gương khép lại, rồi giật bắn cả người khi nó bật mở ra lần nữa.

“Robin, nhờ cô gọi cho một tay tên Christian Fisher” Strike nói. “Nói tôi là ai, nói là tôi đang tìm Owen Quine, tôi muốn hỏi địa chỉ của khu nghỉ mát cho nhà văn mà anh ta có kể với Quine.”

“Christian Fisher… người đó làm ở đâu vậy?”

“Khỉ thật,” Strike lẩm bẩm. “Tôi quên không hỏi. Mệt quá mụ cả người. Nghe đâu là làm xuất bản… nhà xuất bản gì đó đang nổi lắm.” “Không sao, tôi sẽ tìm được. Anh đi ngủ đi.”

Khi cánh cửa gương đóng lại lần thứ hai, Robin ngay lập tức mở trang Google. Chỉ trong vòng ba mươi giây cô đã biết được rằng Christian Fisher là người sáng lập Crossfire, một nhà xuất bản nhỏ đặt ở phố chợ Exmouth Market.

Khi bấm số gọi nhà xuất bản, Robin nghĩ đến tấm thiệp cưới vẫn còn nằm trong túi xách gần một tuần nay. Robin chưa nói gì với Strike về ngày cưới sắp đến, cũng chưa nói với Matthew là cô muốn mời ông sếp. Nếu vụ thứ

http://tieulun.hopto.org

Năm êm đẹp…

"Crossfire," giọng the thé bên kia đầu dây vang lên. Robin tập trung làm việc trước mắt.

http://tieulun.hopto.org

5

Có gì khiến ta day dứt khôn nguôi
Như nỗi niềm riêng trăn trở?

John Webster
The White Devil

Chín giờ hai mươi tối. Strike mặc quần xà lỏn, áo thun nằm trên tấm chăn, phần cơm hộp cà ri ăn còn thừa đặt trên ghế cạnh đó. Hắn chúi mũi vào mấy trang tin thể thao trên báo. Tivi đặt đối diện giường đang phát tin tức. Thanh kim loại thay thế cổ chân bên phải của hắn lấp lánh, phản chiếu ánh sáng từ chiếc đèn để bàn đặt trên thùng giấy gần đó.

Tối thứ Tư có trận giao hữu Anh - Pháp ở sân Wembley, nhưng Strike chỉ quan tâm tới trận derby trên sân nhà của Arsenal gặp Spurs tối thứ Bảy tới. Từ nhỏ hắn đã là fan của Arsenal, giống y như cậu Ted vậy. Strike chưa bao giờ hỏi tại sao cậu Ted lại ủng hộ đội Pháo thủ, mặc dù là cả đời chỉ sống ở Cornwall.

Màn đêm mờ ảo phủ lấy bầu trời bên ngoài khung cửa sổ bé xíu, thỉnh thoảng có ánh sao yếu ớt nhấp nháy. Vài tiếng đồng hồ ngủ ngày không làm Strike hết mệt mỏi, nhưng hắn cũng chưa buồn ngủ, nhất là sau khi xơi món cơm *biryani* thịt cừu và uống hết một lon bia lớn. Trên giường có mẩu giấy viết tay của Robin. Trước khi về cô đã cẩn thận đưa cho hắn. Mẩu giấy ghi hai cuộc hẹn. Đầu tiên là:

Christian Fisher, 9 giờ sáng mai, nhà xuất bản Crossfire
Exmouth Market EC1

"Tại sao tay này lại muốn gặp tôi?" Strike khi nhận ngạc nhiên hỏi cô. "Tôi chỉ hỏi địa chỉ chỗ anh ta kể với Quine thôi mà."

http://tieulun.hopto.org

“Tôi biết,” Robin đáp, “tôi cũng nói vậy đó, nhưng anh ta rất phấn khích muốn gặp anh. Nói là gặp chín giờ sáng, không nhưng nhị gì cả”

Strike nhìn mẩu giấy, bực bội nghĩ thầm, Mình đang làm cái trò gì đây hả trời?

Lúc sáng hắn mệt đến độ giận quá mất khôn, lỡ chân đá mất một khách hàng béo bở mà biết đâu sẽ còn thuê hắn dài dài. Rồi hắn lại để Leonora Quine dắt mũi, đồng ý nhận một vụ mà công xá nghe mơ hồ quá thể. Giờ đây, khi bà ấy không còn đứng trước mặt, hắn không thể nhớ nổi cái cảm giác thương hại xen lẫn tò mò đã khiến mình nhận lời. Trong căn phòng áp mái yên lặng, lạnh lẽo, Strike nhận ra chuyện hắn đồng ý đi tìm ông chồng dằn dỗi của Leonora thật là vừa anh hùng rơm, lại vừa vô trách nhiệm. Chẳng phải hắn đang cố kiếm tiền trả cho hết nợ để mà thư thả được một chút sao, để chiều thứ Bảy còn đi sân Emirates, sáng Chủ Nhật còn ngủ nướng? Sau hàng tháng trời làm việc gần như không có ngày nghỉ, tới giờ hắn cũng có đồng ra đồng vào, bắt đầu đắt khách không chỉ vì vụ ồn ào kia mà vì hắn thực sự mát tay, tiếng lành đồn xa. Chẳng lẽ hắn không ráng chịu William Baker thêm được ba tuần nữa sao?

Strike nhìn xuống mẩu giấy viết tay của Robin. Tại sao cái tay Christian Fisher này lại háo hức muốn gặp hắn? Vì hắn là Strike, người đã phá vụ Lula Landry hay (tệ hơn) vì hắn là con trai của Jonny Rokeby? Thật khó mà hiểu được danh tiếng của chính mình. Vậy mà Strike từng nghĩ chút tiếng tăm bất ngờ đó chỉ còn thoi thóp. Ban đầu đúng là ồn ào, nhưng mấy tháng rồi cánh nhà báo cũng ngớt gọi cho hắn. Cũng lâu rồi đâu có ai nhắc gì đến Lula Landry khi hắn xưng tên. Những người không quen biết lại bắt đầu gọi nhầm tên hắn thành “Cameron Strick” hay từa tựa vậy như ngày trước.

Nhưng mà, biết đâu cái tay sách vở này biết gì đó về Owen Quine, văn sĩ mất tích, và đang thật sự nóng lòng muốn kể lại cho Strike? Nhưng nếu vậy thì tại sao anh ta lại không nói với vợ của Quine? Hắn thấy thật khó hiểu.

Cuộc hẹn thứ hai mà Robin đã ghi lại cho hắn là:

Thứ Năm ngày 18 tháng mười một, 6 giờ rưỡi tối, quán King's Arms,

http://tieulun.hopto.org

Số 25 phố Roupell, SE1

Strike biết rõ tại sao Robin lại phải ghi tường tận ngày giờ như vậy: cô quyết tâm lần này (lần thứ ba hay thứ tư rồi nhỉ) hắn và anh chồng chưa cưới của cô phải gặp nhau bằng được.

Matthew không hề biết thật ra Strike còn thấy biết ơn sự hiện hữu của anh ta trên đời, cũng như chiếc nhẫn gắn kim cương và sapphire trên ngón áp út của Robin. Matthew nghe tả giống loại hay làm bộ làm tịch (Robin không thể ngờ rằng Strike vẫn nhớ những chuyện thỉnh thoảng cô vẫn kể về anh chồng chưa cưới). Nhưng anh ta lại có tác dụng làm rào chắn hữu hiệu giữa Strike và cô gái có thể khiến hắn mất thăng bằng.

Strike không thể ngăn nổi chút cảm tình với Robin, người đã ở cạnh hắn trong những lúc tồi tệ nhất, đã giúp hắn xoay chuyển tình thế. Với thị giác hoàn toàn bình thường, hắn cũng không thể chối bỏ sự thật rằng Robin trông rất được. Với hắn, chuyện Robin đã đính hôn đã cản lại cơn gió lòng vừa gợn mà dai dẳng, nếu không cẩn thận sẽ lại thổi tung mọi thứ. Strike nghĩ mình vẫn còn đang dưỡng thương, sau một mối quan hệ lâu dài, rối rắm, kết thúc và bắt đầu đều bằng những lời dối trá. Hắn không hề muốn từ bỏ trạng thái độc thân hiện tại mà hắn thấy khá là thoải mái, tiện lợi. Hắn cũng né được mọi ràng buộc tình cảm trong mấy tháng qua, mặc cho em gái Lucy liên lục mai mối hắn với một loạt các bà các cô mà nghe qua như hàng tồn kho trên những trang tìm bạn.

Đương nhiên, rất có khả năng sau khi Matthew và Robin kết hôn, anh ta sẽ dùng vị thế mới cải thiện của mình để thuyết phục vợ bỏ cái công việc mà anh ta cực kỳ ghét đó (Strike đã đoán được chuyện đó từ những lần Robin tỏ ra ngập ngừng né tránh). Tuy nhiên, hắn cũng nghĩ rằng nếu ngày cưới đã được định thì kiểu gì Robin cũng báo ngay. Cho nên giờ đây, nguy cơ đó vẫn còn xa vời lắm.

Ngáp thêm một cái dài cả cây số, Strike gấp tờ báo vứt lên ghế, quay sang nghe bản tin trên tivi. Bộ thu sóng vệ tinh là món xa xỉ duy nhất mà hắn dám mua kể từ khi dọn vào căn hộ áp mái nhỏ xíu. Chiếc tivi tiện dụng cũ giờ đây

http://tieulun.hopto.org

đặt trên bộ thu hình Sky. Hình ảnh không còn phụ thuộc vào chiếc ăng-ten trong nhà yếu ớt nên sắc nét hơn, không còn lợn cợn nữa. Trên tivi Bộ trưởng Bộ Công lý Kenneth Clarke đang công bố kế hoạch cắt giảm 350 triệu bảng từ ngân sách trợ giúp pháp lý. Đầu óc mơ màng, Strike nhìn ông bộ trưởng bụng phệ, da thịt hồng hào phát biểu trước Nghị viện. Ông ta muốn "can ngăn người dân cứ hở ra là dùng luật sư, thay vào đó khuyến khích người dân nghĩ đến những biện pháp giải quyết xung đột phù hợp hơn."

Đương nhiên, ý ông Bộ trưởng là người nghèo đừng tơ tưởng đến dịch vụ pháp lý nữa. Còn những khách hàng quen thuộc của Strike vẫn sẽ dùng đến mấy tay luật sư cắt cổ như thường. Hiện giờ đa phần công việc của Strike vẫn là phục vụ các quý ông quý bà giàu có đa nghi, dường như bị cắm sừng kinh niên. Nhờ có thông tin của hắn, cánh luật sư bảnh tỏng sẽ thương lượng được những khoản dàn xếp ngon lành trong các vụ li hôn chua chát hay tranh chấp làm ăn nảy lửa. Những khách hàng béo bở liên tục rỉ tai nhau về hắn, rồi mang đến những vụ từa tựa nhau đến phát chán. Trong cái nghề này được vậy là rất ngon ăn, công việc chán thì có chán nhưng kiếm bạc ngàn.

Khi bản tin kết thúc, hắn nặng nhọc bò ra khỏi giường, dọn chỗ thức ăn thừa trên ghế rồi cà nhắc đi vào bếp, rửa sạch bát đĩa. Hắn không bao giờ bê trễ những chuyện như vậy: thói quen nề nếp trong quân đội vẫn không suy suyển cả khi hắn bần hàn nhất, mà cũng không hẳn có được từ những ngày đó. Từ nhỏ hắn đã là đứa ngăn nắp, bắt chước y hệt cậu Ted. Cậu là người luôn sắp đặt mọi thứ đâu ra đó, từ thùng đồ nghề tới nhà để thuyền, đối lập hoàn toàn với mớ hỗn độn bao quanh cuộc sống của bà Leda mẹ hắn.

Trong vòng mười phút kế tiếp, Strike đi tè trong bồn cầu lúc nào cũng ướt nhẹp vì đặt quá gần vòi nước tắm, ra lại chỗ bồn rửa chén để đánh răng cho thoải mái, rồi bò lên giường tháo chân giả ra.

Dự báo thời tiết kết thúc chương trình thời sự: trời lạnh, nhiệt độ âm và có sương mù. Strike xoa phấn vào mỏm chân cụt, đêm nay chân hắn đỡ đau hơn nhiều so với mấy tháng trước. Trừ bữa điểm tâm kiểu Anh đầy đủ lúc sáng và hộp cơm cà ri vừa rồi, hắn ăn đồ tự nấu từ khi có bếp riêng, và nhờ đó đã

http://tieulun.hopto.org

giảm cân được chút ít, nhờ vậy mà áp lực lên chân giả cũng bớt đi.

Hắn nhắm remote vào tivi; cô tóc vàng đang tươi cười bên hộp bột giặt biến mất. Strike chật vật xoay người chui vào chăn.

Đương nhiên, nếu Owen Quine đang trốn ở chỗ nghỉ mát đó thì lôi cổ ông ta về có khó gì. Nghe như một lão già hợm hĩnh, bày đặt biến mất với kiệt tác nọ kia…

Hình ảnh người đàn ông giận dữ với chiếc túi đi đường trên vai vừa hiện ra trong tâm trí Strike đã nhanh chóng biến mất. Hắn chìm vào giấc ngủ thoải mái, sâu, không mộng mị. Tiếng đàn guitar bass từ quán bar ở tầng hầm vọng lên bập bùng, nhanh chóng bị tiếng ngáy khò khò đều đều của hắn át lại.

http://tieulun.hopto.org

6

Ôi, Ba Hoa tiên sinh, còn ai kín miệng hơn tiên sinh nữa chứ.

William Congreve
Love for Love

Chín giờ kém mười sáng hôm sau Strike có mặt ở Exmouth Market. Màn sương băng giá vẫn còn bám trên các tòa nhà trên phố. Khu này chẳng giống với những khu phố London khác. Quán xá kê bàn ghế ra cả vỉa hè, mặt tiền nhà cửa sơn tông màu nhạt nhã. Trong phố có Nhà thờ Dòng Chúa Cứu Thế, kiểu vương cung thánh đường với những chi tiết mạ vàng, sơn xanh, rồi gạch đỏ, nằm giữa lãng đãng sương khói. Màn sương buốt lạnh, những cửa hiệu bán đồ cổ, bàn ghế lề đường: dường như chỉ cần thêm vị nước biển mằn mặn và tiếng kêu inh tai của lũ chim hải âu thì chẳng khác gì Cornwall, nơi Strike sống những ngày yên ổn nhất thời thơ ấu.

Một tấm bảng nhỏ gắn trên cánh cửa tầm thường bên cạnh hiệu bánh cho người qua đường biết đây là trụ sở của Nhà xuất bản Crossfire. Đúng chín giờ, Strike nhấn chuông. Cửa mở, dãy cầu thang sơn trắng dốc đứng hiện ra. Hắn chật vật leo lên cầu thang, liên tục phải dựa vào tay vịn.

Lên đến đầu cầu thang tầng cao nhất, một người đàn ông độ chừng ba mươi tuổi, mảnh khảnh, điệu đà ra đón hắn. Tóc anh ta gợn sóng, dài đến vai. Anh ta mặc quần jeans, áo sơ mi chim cò và áo gi-lê, cổ tay xếp nếp nhẹ.

"Chào anh," anh ta lên tiếng. "Tôi là Christian Fisher. Anh Cameron phải không?"

"Cormoran," Strike sửa lời Fisher, "nhưng mà…"

Hắn định nói cứ gọi Cameron cũng được, xưa giờ nhiều người gọi vậy, nhưng Christian Fisher đáp lời ngay:

http://tieulun.hopto.org

“Cormoran - người khổng lồ xứ Cornwall.”

“Đúng vậy,” Strike ngạc nhiên.

“Năm ngoái tụi tôi có làm một cuốn thiếu nhi về văn học dân gian Anh quốc,” Fisher vừa nói vừa đẩy cánh cửa đôi màu trắng, dẫn Strike vào văn phòng kiểu không gian mở, các tấm áp- phích và giá kệ bề bộn sách che kín tường. Một cô gái tóc đen, ăn vận xuề xòa ngước lên, tò mò nhìn Strike khi hắn đi ngang qua.

“Trà? Cà phê?” Fisher vừa hỏi vừa dẫn Strike vào văn phòng riêng, một phòng nhỏ tách khỏi không gian chính, nhìn ra đường phố mơ màng sương giăng bên dưới. “Để tôi nói Jade đi mua.” Strike từ chối, nói (thật) là vừa uống cà phê, nhưng cũng ngầm thắc mắc tại sao Fisher có vẻ như muốn dây dưa hơn mức cần thiết. “Vậy thì chỉ mua một cốc latte thôi nhé Jade,” Fisher gọi qua cánh cửa.

“Anh ngồi đi,” Fisher mời hắn, rồi nhẹ nhàng lướt qua mấy kệ sách áp tường. “Chẳng phải người khổng lồ Cormoran sống ở núi St. Michael đó sao?”

“Đúng vậy,” Strike đáp. “Nghe đâu bị chàng Jack giết. Jack trèo cây đậu thần đó.”

“Ở đâu đây thôi,” Fisher nói, vẫn tìm trên kệ sách. “Truyện dân gian các xứ đảo Anh quốc. Anh có con cái gì không?”

“Không,” Strike đáp.

“Ồ,” Fisher nói. “Thế thì thôi vậy.”

Anh ta cười cười, rồi kéo ghế ngồi đối diện Strike.

“Cho tôi đoán ai thuê anh nhé? Được không?”

“Anh cứ tự nhiên,” Strike đáp, về nguyên tắc hắn không bao giờ cấm người ta phỏng đoán.

“Một là Daniel Chard, hai là Michael Fancourt,” Fisher đáp. “Đúng không?”

Cặp kính khiến đôi mắt Fisher như đang nhìn xoay xoáy, tròng mắt long lanh như hạt cườm.

http://tieulun.hopto.org

Mặc dù không thể hiện ra ngoài, Strike thực sự sốc. Michael Fancourt là một nhà văn nổi tiếng, vừa được giải lớn. Hà cớ gì ông ta lại quan tâm đến văn sĩ Quine mất tích?

"E là không," Strike nói. "Là Leonora, vợ Quine."

Trông Fisher sửng sốt đến buồn cười.

"Vợ ông ta?" anh ta lặp lại, giọng trống rỗng. "Cái bà nhát cáy trông giống sát thủ Rose West đó sao? Bà ấy thuê thám tử làm gì?"

"Chồng bà ấy mất tích. Đã mười một ngày rồi"

"Lão Quine mất tích? Nhưng… nhưng thế thì…"

Strike thấy ngay là Fisher dự đoán một cuộc gặp gỡ hoàn toàn khác nên bỏ công hí hửng chờ đợi.

"Nhưng tại sao bà ta lại gởi anh đến gặp tôi?"

"Bà ấy nghĩ là anh biết Quine ở đâu."

"Làm quái gì mà tôi biết?" Fisher hỏi lại, có vẻ như anh ta sửng sốt thật sự. "Có phải chỗ bạn bè gì đâu."

"Bà Quine nói có nghe anh chỉ cho chồng bà ta một chỗ nghỉ mát dành cho nhà văn, ở một bữa tiệc…"

"À," Fisher nói, "Bigley Hall, đúng rồi. Nhưng Quine làm gì mà ở đó!"

Khi cười trông Fisher như tiểu yêu Puck đeo kính: vừa hài hước vừa tinh ranh. "Quine có trả tiền cũng không được cho vào. Cái thứ ưa chọc tổ kiến lửa. Một bà điều hành chỗ đó ghét Quine lắm. Lão viết bài bôi bác cuốn tiểu thuyết đầu tay của bà ấy, chua lắm, nên bà ấy căm mãi, chưa tha đâu."

"Anh cứ cho tôi xin địa chỉ được không?" Strike hỏi.

"Tôi có sẵn đây này," Fisher nói, rút điện thoại ra từ trong túi sau quần jeans. "Để tôi gọi…"

Rồi anh ta gọi ngay, để điện thoại trên bàn và bật loa ngoài cho Strike nghe cùng. Sau một phút chuông đổ, giọng nữ hổn hển trả lời:

"Bigley Hall."

"A lô, chị Shannon đó hả? Chris Fisher đây, Chris bên Crossfire ấy."

"A Chris, sao rồi?"

http://tieulun.hopto.org

Cánh cửa phòng mở ra, cô gái tóc đen ăn mặc luộm thuộm từ bên ngoài bước vào. Cô ta không nói năng gì, đặt cốc latte trước mặt Fisher rồi bước ra.

"Tôi gọi hỏi xem," Fisher nói, khi cửa đã đóng, "Owen Quine có ở đó không. Đừng nói lão tới đó chứ?"

"Quine?"

Mặc dù chỉ vọng ra văng vẳng một tiếng duy nhất đó, sự khinh bỉ trong giọng Shannon vẫn vang vọng khắp căn phòng đầy sách.

"Ờ, chị có gặp lão không?"

"Hơn một năm rồi không gặp. Tại sao? Đừng nói lão định tới đây, hả? Không ai chứa đâu, chắc luôn."

"Không sao, Shan à. Chắc là bà vợ hiểu lầm sao đó. Gặp chị sau."

Fisher nhanh chóng cắt cuộc gọi, nóng lòng muốn trở lại câu chuyện với Strike.

"Anh thấy chưa?" Fisher nói. "Tôi nói rồi mà. Quine có muốn cũng không thể ở Bigley Hall được."

"Vậy tại sao anh không nói luôn với bà vợ, khi bà ấy gọi anh?"

"Ồ, hóa ra bà ta gọi là vì vậy!" Fisher thốt lên, như vừa chợt hiểu ra. "Tôi cứ tưởng Owen bắt bà ta gọi cho tôi."

"Để làm gì?"

"Ôi, còn làm bộ nữa," Fisher cười nhe răng. Khi Strike không cười theo, anh ta phì một cái rồi nói, "Vì vụ *Bombyx Mori*. Tôi tưởng kiểu gì lão Quine cũng bắt bà vợ gọi réo tôi."

"*Bombyx Mori*," Strike lặp lại, cố không tỏ ra nghi ngờ hay bối rối.

"Ờ, tôi cứ tưởng lão Quine đang lẵng nhẵng hỏi xem tôi có chịu in cho không. Lão hay làm trò đó, không ra mặt mà bắt vợ gọi điện. Nhưng nếu có ai dám đụng vào *Bombyx Mori* bây giờ, thì người đó chắc chắn không phải là tôi. Chỗ tôi nhỏ lắm. Không đủ sức đi hầu tòa đâu."

Thấy cứ giả vờ biết hết thì vẫn sẽ không khai thác được gì, Strike bèn đổi bài.

"*Bombyx Mori* là cuốn mới nhất của Quine à?"

http://tieulun.hopto.org

“Ờ,” Fisher nói, nhấp một ngụm latte, đuổi theo suy nghĩ riêng. “Vậy là lão ta mất tích sao? Tôi cứ tưởng lão sẽ muốn nán lại xem cho hết trò. Tưởng cốt chỉ mong vậy chứ. Hay sợ rồi? Nghe chẳng giống Owen chút nào.”

“Anh làm sách cho Quine bao lâu rồi?” Strike hỏi.

Fisher nhìn hắn, sửng sốt.

“Tôi chưa bao giờ làm sách cho lão ấy cả!” anh ta đáp.

“Tôi tưởng…”

“Lão ấy làm với bên nhà xuất bản Roper Chard - ba cuốn gần đây nhất, hay là bốn nhỉ? Không, chuyện là thế này, tôi gặp Liz Tassel, người đại diện của Owen ở một bữa tiệc vài tháng trước. Liz có nói với riêng tôi, khi đã quá chén, rằng bà ấy không biết Roper Chard chịu làm cho Quine tới bao lâu nữa, nên tôi có nói là vậy thì cuốn tiếp cứ gởi tôi xem thử. Thời bây giờ, văn của Quine thuộc thể loại *khắm quá hóa hay*. Khi tung ra thị trường tụi tôi có thể múa may kèn trống thêm chút đỉnh. Dù sao,” Fisher tiếp, “lão cũng viết được *Tội lỗi của Hobart.* Cuốn đó đúng hay. Tôi nghĩ biết đâu lão vẫn còn chút vốn liếng.”

“Liz Tassel có gởi bản thảo *Bombyx Mori* cho anh không?” Strike vừa hỏi dò vừa tự rủa mình hôm trước đã không hỏi Leonora Quine tới nơi tới chốn. Hậu quả của việc cứ nhận bừa khách mới khi vừa vắt cạn sức là đây. Trước giờ khi phỏng vấn Strike luôn ở tâm thế biết nhiều hơn đối tượng được hỏi. Ngay lúc này hắn thấy mình sơ hở lạ kỳ.

“Có, bà ấy gởi chuyển phát cho tôi một bản, hôm thứ Sáu, hai tuần trước,” Fisher đáp, nụ cười yêu tinh của anh ta càng ranh mãnh hơn. “Sai lầm lớn nhất trong đời Liz già!”

“Tại sao vậy?”

“Vì rõ là bà ấy chưa đọc kỹ, hoặc chưa đọc hết. Ngay hai tiếng sau, tôi nhận được tin nhắn vô cùng hoảng loạn trên điện thoại, “Chris à, có sơ suất, tôi gởi nhầm bản thảo rồi. Làm ơn đừng đọc, gởi trả lại ngay cho tôi. Tôi sẽ ở văn phòng đợi sẵn” Cả đời chưa bao giờ tôi nghe Liz nói kiểu đó. Thường Liz dữ dằn lắm. Đàn ông đàn ang gặp bà ấy là sun hết cả vòi.”

http://tieulun.hopto.org

“Vậy anh có gởi trả lại không?”

“Đương nhiên là không,” Fisher đáp. “Gần như cả ngày thứ Bảy tôi chỉ đọc cuốn đó.”

“Rồi sao?” Strike hỏi.

“Chưa ai nói gì với anh sao?”

“Nói với tôi chuyện…?”

“Trong sách có gì,” Fisher đáp, “lão đã làm gì trong đó.”

“Lão làm gì vậy?”

Nụ cười của Fisher tắt dần. Anh ta đặt cốc cà phê xuống. “Mấy tay luật sư,” anh ta tiếp, “sừng sỏ nhất London, có cảnh báo với tôi là đừng có ngu mà phun ra.”

“Ai thuê luật sư vậy?” Strike hỏi. Khi Fisher không trả lời, hắn nói thêm, “ai nữa, ngoài Chard và Fancourt?”

“Chỉ mình Chard thôi,” Fisher đáp, rơi ngay vào bẫy của Strike. “Nhưng nếu là Owen thì tôi sẽ sợ Fancourt hơn. Gì chứ chơi bẩn thì Fancourt cao tay lắm. Thù dai kinh hồn. À, đừng có nói là tôi đó,” anh ta vội vã thêm vào.

“Còn Chard thì sao?” Strike hỏi, lại tiếp tục lần mò giữa mớ manh mối nửa vời.

“Daniel Chard, giám đốc điều hành nhà xuất bản Roper Chard,” Fisher nói, đã bớt kiên nhẫn. “Tôi không hiểu Owen nghĩ gì mà đi phá người đứng đầu chỗ in sách cho lão, nhưng Owen là vậy đó. Lão già khốn nạn, kiêu căng hợm hĩnh, ảo tưởng nhất mà tôi từng gặp. Ai đời lại đi mô tả Chard là…” Fisher bật cười gượng gạo. “Mà thôi, dễ chừng vạ miệng mất. Tóm lại là, tới tôi cũng thấy ngạc nhiên là Owen dám làm việc đó. Chắc là khi nhận ra ai cũng hiểu lão đang ám chỉ vụ gì, lão hết cả hồn vía nên tìm đường phắn.”

“Nhưng viết vậy thì thành tội bôi nhọ phỉ báng còn gì?” Strike hỏi.

“Văn chương mà, trắng đen lẫn lộn, không phải vậy sao?” Fisher hỏi. “Nếu anh kể lại sự thật bằng một lối kể’ cường điệu, ví von kỳ khôi… mà nói vậy không có nghĩa là,” anh ta vội vã thêm ngay vào “tôi tin những thứ Owen viết là sự thật. Không thể nào thật theo nghĩa đen được. Nhưng nhân vật

http://tieulun.hopto.org

trong đó rất dễ nhận ra; lão ta lôi vào khá nhiều người, rất khôn khéo… Thực ra cách viết khá giống với Fancourt thời đầu. Lắm máu me, biểu tượng kỳ quái… nhiều chỗ khó mà biết lão đang ám chỉ chuyện gì, nhưng người đọc cứ bị cuốn vào, muốn biết trong cái bị, trong đám lửa thực ra có gì…"

"Có gì kia?"

"Không có gì… là mấy chi tiết trong sách thôi. Chẳng lẽ Leonora không kể gì với anh sao?"

"Không," Strike đáp.

"Quái thật," Christian Fisher nhận xét, "hẳn là bà ấy biết chứ. Tôi nghĩ Owen là cái thể loại văn sĩ suốt ngày ra rả sách vở với vợ con."

"Tại sao anh nghĩ Chard hay Fancourt muốn thuê thám tử, khi anh còn không biết là Quine đã mất tích?"

Fisher nhún vai.

"Biết đâu. Tôi tưởng họ muốn biết Quine định giở trò gì để mà kịp chặn lại, hoặc để cảnh báo với nhà xuất bản là sẽ kiện tới nơi tới chốn. Cũng có thể họ muốn tìm ra chỗ hở của Owen, lấy độc trị độc vậy mà."

"Vậy nên anh rất trông gặp tôi?" Strike hỏi. "Anh biết được chỗ hở nào của Quine hay sao?"

"Không," Fisher đáp, cười phá ra. "Tôi chỉ nhiều chuyện thôi. Muốn biết tình hình đấu đá ra sao."

Anh ta nhìn đồng hồ, mở bản in một bìa sách rồi đẩy ghế ra một chút. Strike hiểu ý.

"Cảm ơn anh," hắn vừa nói vừa đứng dậy. "Nếu anh có biết tin gì về Owen Quine, phiền anh báo lại với tôi"

Hắn đưa một tấm danh thiếp cho Fisher. Anh ta vừa nhướng mày đọc, vừa bước quanh bàn nhường lối cho Strike. "Cormoran Strike… Strike… Nghe quen quá…"

Cuối cùng Fisher cũng nhớ ra. Anh ta đột nhiên phấn khích trở lại, như thể vừa được thay pin.

"Trời đất, anh là cái tay phá vụ Lula Landry!"

http://tieulun.hopto.org

Strike biết rằng nếu muốn hắn có thể ngồi xuống trở lại, gọi một cốc latte và tận hưởng sự o bế hiếu kỳ của Fisher thêm một tiếng đồng hồ nữa. Nhưng hắn quyết định rút luôn, thân thiện mà dứt khoát. Chỉ vài phút sau, hắn đã đứng một mình trên con phố lạnh lẽo mờ sương.

http://tieulun.hopto.org

7

Tôi thề, tôi chưa bao giờ đọc thứ gì giống vậy cả.

Ben Jonson
Every Man in His Humour

Khi được báo trên điện thoại rằng chồng bà ta không hề tới khu nghỉ mát dành cho nhà văn, Leonora Quine trở nên sốt ruột.

"Vậy thì ổng đi đâu mới được chứ?" bà ta thốt lên, giống tự hỏi hơn là hỏi Strike.

"Mỗi khi đi như vậy ông ấy thường đi đâu?" Strike hỏi.

"Khách sạn," bà ta đáp, "có lần ở với cô nào đó, nhưng đã thôi rồi. *Orlando,*" Leonora gằn giọng, nói ngoài ống nghe, "*bỏ xuống, cái đó của má. Má nói rồi, bỏ xuống!* Gì hả?" Leonora nói lớn trở lại.

"Tôi có nói gì đâu. Vậy chị có muốn tôi tiếp tục đi tìm ông ấy không?"

"Đương nhiên là tôi muốn chứ, còn ai muốn đi tìm ổng nữa giờ? Tôi không thể bỏ Orlando một mình được. Anh đi hỏi Liz Tassel thử. Lần trước chính bà ấy tìm ra ổng chứ đâu. Khách sạn Hilton," Leonora bật ra. "Có lần ổng ở Hilton."

"Hilton nào?"

"Biết đâu, hỏi Liz thử. Vì bà ta mà ổng bỏ đi, nên đáng ra phải tìm giúp chứ. Còn không thèm trả lời điện thoại của tôi nữa. *Orlando, bỏ xuống!*"

"Còn ai mà chị nghĩ…?"

"Không, nếu không tôi đã tự đi hỏi cho rồi," Leonora bực bội. "Anh là thám tử, anh đi mà tìm ổng! *Orlando!*"

"Chị Quine à, ta phải…"

"Gọi tôi là Leonora được rồi."

http://tieulun.hopto.org

“Chị Leonora à, ta phải tính tới khả năng chồng chị làm gì dại dột. Ta sẽ sớm tìm ra ông ấy,” Strike nói, lớn giọng cố át đi tiếng ồn ào phía bên kia đầu dây, “nếu báo với cảnh sát.”

“Tôi không muốn làm vậy. Kỳ trước ổng đi mất một tuần, tôi gọi cảnh sát. Hóa ra ổng ở với cô kia, nên bực lắm. Lần này mà tôi làm vậy nữa thì ổng nổi điên mất. Dù sao thì, Owen sẽ không… *Orlando, thôi ngay!*”

“Cảnh sát có thể công bố hình ảnh của ông ấy hiệu quả hơn và…”

“Tôi chỉ muốn ổng quay về, không ầm ĩ gì cả. Tại sao tới giờ vẫn chưa chịu về?” Leonora dằn dỗi. “Đi vậy đủ nguôi giận rồi còn gì.”

“Chị đã đọc cuốn mới nhất của ông ấy chưa?” Strike hỏi.

“Chưa. Lúc nào tôi cũng đợi xong xuôi hết, đóng bìa đàng hoàng mới đọc.”

“Ông ấy có kể gì với chị về cuốn đó không?”

“Không, ổng đâu có thích nói chuyện sách khi còn đang… *Orlando, bỏ xuống ngay!*”

Hắn không chắc là Leonora đã cố ý hay vô tình dập máy. Màn sương buổi sớm mai đã tan đi. Mưa rơi lấm tấm trên cửa sổ. Sắp có hẹn với một khách hàng nữa, lại một quý bà đang ly hôn, muốn biết *ông chồng sắp cũ* của mình có tẩu tán tài sản không.

“Robin,” Strike nói, bước ra phòng ngoài, “cô tìm rồi in giúp tôi một bức hình Owen Quine từ trên mạng nhé? Rồi gọi cho người đại diện của ông ấy, bà Elizabeth Tassel, xem thử bà ấy có sẵn lòng trả lời vài câu hỏi ngắn gọn không.”

Vừa dợm bước vào phòng, hắn nghĩ ra thêm một chuyện. “À cô tra xem ‘bombyx mori’ có nghĩa là gì giúp tôi nhé?” “Từ đó viết sao?”

“Chúa mới biết,” Strike đáp.

Quý bà sắp ly hôn đến đúng hẹn, mười một giờ rưỡi. Một phụ nữ bốn mươi tuổi, trẻ trung đến khó tin, quyến rũ đầy đưa, sực nức nước hoa mùi xạ hương. Mỗi lần bà ấy đến Robin thấy văn phòng như ngột ngạt hơn. Strike cùng quý bà biến mất sau cánh cửa phòng trong. Hai tiếng sau đó, Robin chỉ

http://tieulun.hopto.org

nghe tiếng người nói chuyện lúc lên lúc xuống nhẹ nhàng, tiếng mưa ầm ầm ngoài cửa sổ và tiếng cô gõ phím lách cách. Những âm thanh đều đều, tĩnh tại. Robin đã quen nghe tiếng òa khóc, rên rỉ, thậm chí là la hét từ bên trong phòng riêng của Strike. Sự im lặng đột ngột lúc nào cũng đáng ngờ nhất, ví dụ như có lần một ông khách ngất tại chỗ (hóa ra ông ta lên cơn đau tim) khi nhìn thấy mấy tấm hình bà vợ và nhân tình mà Strike chụp lén được từ xa.

Cuối cùng Strike và bà khách bước ra. Sau màn tạm biệt dây dưa lúng liếng của bà khách, Robin đưa cho ông sếp một tấm hình lớn chụp Owen Quine, lấy từ trang web của *Lễ hội văn học thành phố Bath.*

"Lạy thánh mớ bái," Strike thốt lên.

Owen Quine chừng khoảng sáu mươi tuổi, cao lớn đẫy đà, nước da xanh tái. Văn sĩ có mái tóc vàng lẫn bạc, để cả ria mép lẫn râu cằm. Hai mắt Quine ánh màu khác nhau, tự dưng trông như đang nhìn chằm chằm, khá kỳ quái. Trong hình ông ta mặc áo khoác cánh dơi lùng nhùng, đội mũ vành gắn lông chim.

"Kiểu vậy chắc không mai danh ẩn tích được lâu," Strike nói. "Cô in giùm tôi vài bản được không Robin? Có khi phải đi đưa khắp các khách sạn. Bà vợ nhớ là có lần ông ấy ở Hilton, nhưng không nhớ là Hilton nào, vậy nên cô bắt đầu gọi quanh xem thử ông ấy có ở đó không? Có lẽ ông ấy không dùng tên thật, nhưng cô cứ thử mô tả ông ấy… Còn chỗ Elizabeth Tassel thì sao?"

"À," Robin nói, "anh tin nổi không, tôi vừa định gọi thì bà ấy đã gọi trước."

"Bà ấy gọi tới đây? Vì sao?"

"Christian Fisher kể lại là anh có tới chỗ anh ta."

"Rồi sao nữa?"

"Bà ấy nói chiều nay có lịch họp, nhưng muốn gặp anh lúc mười một giờ sáng mai ở chỗ của bà ấy."

"Gì nữa đây?" Strike hỏi, thấy hơi tức cười. "Càng lúc càng hay ho. Cô có hỏi bà ấy biết Quine đi đâu không?"

"Có, bà ấy nói là không biết gì cả, nhưng trước sau vẫn muốn gặp anh.

http://tieulun.hopto.org

Nghe giọng bề trên lắm. Như thể cô hiệu trưởng triệu tập học sinh không bằng. Còn *Bombyx Mori*," Robin nói luôn, "trong tiếng Latin có nghĩa là *Con tằm*."

"Con tằm?"

"Đúng vậy, anh biết sao không? Tôi cứ tưởng con tằm nhả tơ như nhện chứ, nhưng anh biết thực ra con tằm nhả tơ như thế nào không?"

"Tôi chịu."

"Người ta luộc con tằm còn sống, để nó không làm rách kén khi chui ra. Rồi từ kén người ta mới kéo thành sợi tơ. Nghe kinh quá hả? Mà tại sao anh hỏi vụ đó vậy?"

"Tôi muốn biết tại sao Owen Quine lại đặt tên cho cuốn tiểu thuyết là *Bombyx Mori*," Strike đáp, "nói thật tôi vẫn chẳng hiểu gì cả."

Chiều hôm đó hắn làm cho xong mớ giấy tờ sổ sách liên quan đến một vụ theo dõi, vừa làm vừa mong trời ngớt mưa. Hắn phải đi mua đồ vì trên gác gần như chẳng còn gì ăn được. Sau khi Robin ra về, Strike tiếp tục làm việc trong tiếng mưa rầm rập trên cửa sổ, mỗi lúc một nặng hạt. Cuối cùng, hắn với lấy áo khoác, bước ra đường trong mưa đầm đìa, băng qua con phố Charing Cross tối tăm đến siêu thị mua thức ăn. Gần đây hắn cơm hàng cháo chợ hơi nhiều.

Trên đường về, hai tay xách túi lỉnh kỉnh, hắn nổi hứng rẽ ngang vào hiệu sách cũ sắp đóng cửa. Người đàn ông đứng sau quầy không chắc là trong tiệm còn cuốn *Tội lỗi của Hobart* (cuốn sách đầu tay và dường như cũng là hay nhất của Owen Quine). Ông ta lẩm bẩm gì đó, làm bộ kiểm tra máy tính, rồi mời Strike mua cuốn *Anh em nhà Balzac* đồng tác giả. Vừa mệt vừa đói, lại bị mắc mưa, Strike móc ra hai bảng, lấy cuốn sách bìa cứng đã cũ mèm đi về nhà.

Sau khi cất đồ đạc và nấu mì pasta ăn tối, Strike nằm ườn ra giường. Bên ngoài trời tối dần, lạnh lẽo u ám. Hắn mở cuốn sách của văn sĩ mất tích.

Ngôn ngữ hoa mỹ, rườm rà, còn nội dung thì u ám lối gothic và siêu thực. Trong truyện hai anh em tên là Varicocele và Vas bị nhốt trong hầm kín. Xác

http://tieulun.hopto.org

của người anh cả đang từ từ phân hủy ở góc phòng. Hai nhân vật chính say xỉn, vừa tranh cãi về văn chương, lòng trung thành và văn hào người Pháp Balzac, vừa cùng viết một câu chuyện về cuộc đời người anh đang thối rữa. Nhân vật Varicocele liên tục tự sờ nắn "bi", để Vas một mình viết gần hết. (Strike nhận ra văn sĩ Quine đang dùng một phép ẩn dụ ngô nghê để bỉ Varicocele là thứ nhà văn tắc chữ).

Sau năm mươi trang, hắn lẩm bẩm "dở như hạch," rồi quăng cuốn sách qua một bên, bắt đầu nhọc nhằn dỗ giấc ngủ.

Sự yên lặng dễ chịu đêm trước đã biến mất. Mưa đập ầm ầm lên cửa sổ tầng gác mái. Strike ngủ chập chờn không yên, cứ mộng mị toàn những chuyện kinh hoàng rồi rắm suốt cả đêm. Sáng hôm sau hắn thức dậy, cảm giác như đêm trước vừa say bí tỉ, đến giờ vẫn chưa giã rượu. Mưa vẫn nện chan chát vào cửa sổ. Hắn mở tivi, có tin Cornwall bị ngập lụt nghiêm trọng; người ta bị mắc kẹt trong xe, một số được đưa đi chạy lụt, giờ đây túm tụm trong những trung tâm cứu nạn.

Strike chụp lấy điện thoại, bấm số điện đã quen thuộc với hắn như lòng bàn tay. Số điện thoại đó luôn khiến hắn nghĩ đến sự an toàn, yên ổn.

"A lô!" mợ của hắn lên tiếng.

"Cormoran đây mợ Joan. Mợ có sao không? Con mới xem tin tức…"

"Cậu mợ không sao hết cưng, mấy người ở gần bờ biển mới cực," mợ trả lời. "Mưa hoài à, bão nữa, nhưng chẳng thấm vào đâu so với St. Austell. Cậu mợ cũng có xem tin trên tivi. Con sao rồi hả Corm? Lâu quá chừng. Tối hôm qua cậu mợ vừa nói hay là biểu con Giáng Sinh này về nhà chơi, đằng nào con cũng ở một mình mà? Con thấy sao?"

Hắn không thể vừa cầm điện thoại vừa mặc áo quần hay gắn chân giả được. Mợ Joan nói liên tục trong nửa tiếng đồng hồ, tám chuyện hàng xóm, rồi đột ngột chuyển hướng, hỏi mấy chuyện riêng tư mà hắn không hề muốn trả lời. Cuối cùng, sau một tràng tra hỏi về tình trường, nợ nần và chân cẳng, mợ cũng tha cho hắn.

Strike xuống văn phòng khá trễ, trong người mệt mỏi bực bội. Hắn mặc bộ

http://tieulun.hopto.org

complet tối màu, thắt cà vạt. Robin tự hỏi sau khi ghé qua chỗ Elizabeth Tassel, liệu hắn sẽ đi ăn trưa với quý bà tóc nâu sắp sửa ly dị chăng.

"Anh có xem tin tức không?"

"Lũ lụt ở Cornwall hả?" Strike vừa hỏi lại, vừa bật ấm đun. Trong khi mợ Joan liên tu bất tận, tách trà đầu tiên trong ngày của hắn cũng kịp nguội ngắt.

"William với Kate đính hôn rồi đó," Robin đáp.

"Ai kia?"

"Hoàng tử William," Robin nói, thấy buồn cười, "với lại Kate Middleton."

"À," Strike lạnh lùng, "vậy thì mừng cho cả hai."

Chỉ mới tháng trước hắn cũng đứng vào hàng ngũ vị hôn phu như ai. Hắn chẳng biết vụ đính hôn mới của cô vợ hụt đến đâu rồi, càng không thích thú gì khi nghĩ tới đám cưới đi theo sau đó. (Chắc chắn là chẳng giống gì với cái kết cùng hắn: sau khi thừa nhận đã phản bội, cô nàng đã trổ vuốt vào mặt hắn. Vụ đính hôn mới này hẳn sẽ kéo theo kiểu đám cưới mà hắn chẳng thể nào kham nổi, có lẽ không khác mấy với đám cưới của William và Kate sắp đến.)

Khi Strike đã uống hết nửa tách trà, Robin áng chừng có thể cắt ngang sự im lặng rầu rĩ nãy giờ.

"Chị Lucy có gọi trước khi anh xuống, nhắc anh nhớ thứ Bảy ghé nhà ăn tối mừng sinh nhật, hỏi là anh có định rủ ai đi cùng không."

Strike thấy lòng chùng xuống thêm vài nấc. Hắn đã quên khuấy vụ ăn tối ở nhà em gái.

"Được rồi!" hắn nặng nhọc nói.

"Thứ Bảy này sinh nhật anh à?" Robin hỏi.

"Không phải," Strike đáp.

"Vậy khi nào?"

Hắn thở dài. Hắn không ưa bánh ga-tô, thiệp mừng hay quà cáp gì cả, nhưng gương mặt Robin có vẻ chờ đợi.

"Thứ Ba," hắn nói.

"Ngày hai mươi ba à?"

http://tieulun.hopto.org

“Ờ.”

Sau một lúc, hắn nhận ra mình phải hỏi lại cho đúng phép.

“Còn sinh nhật cô là ngày nào?”

Robin có vẻ gì đó ngập ngừng, làm hắn bối rối.

“Trời, đừng nói là hôm nay chứ?”

Cô bật cười.

“Không, qua rồi. Ngày chín tháng Mười, hôm đó là thứ Bảy,” cô nói, vẫn mỉm cười nhìn gương mặt đau khổ của hắn. “Tôi đâu có ngồi đây cả ngày mà đợi hoa.”

Hắn nhe răng cười đáp lại. Tự thấy mình phải cố xởi lởi thêm chút nữa, sau khi đã lỡ mất sinh nhật của Robin và chưa bao giờ thèm hỏi cô, hắn tiếp tục mở miệng:

“May là cô với Matthew chưa định ngày. Chứ không dễ trùng với đám cưới Hoàng Gia lắm!”

“Ừm,” Robin nói, mặt ửng đỏ. “thực ra tụi tôi định ngày rồi.”

“Vậy sao?”

“Ừ,” Robin đáp. “Là… là ngày tám tháng Giêng. Tôi có mang thiệp mời của anh đây,” cô nói, vội lục lọi trong túi (cô còn chưa hỏi ý Matthew về chuyện mời Strike, nhưng đã muộn rồi). “Đây này!”

“Ngày tám tháng Giêng?” Strike hỏi lại, nhận lấy thiệp mời màu bạc. “Như vậy là chỉ… chỉ còn bảy tuần nữa thôi.”

“Đúng vậy,” Robin nói.

Trong giây lát hai người không nói gì. Strike tự dưng quên mất mình muốn nhờ Robin làm gì, rồi nhớ ra. Hắn vừa gõ tay lên tấm thiệp mời màu bạc trong lòng bàn tay, vừa nói, trở lại công việc.

“À vụ khách sạn Hilton sao rồi?”

“Tôi có gọi vài cái. Không có ai tên vậy ở đó, cũng không ai nhận ra ông ấy khi tôi mô tả. Nhưng mà có nhiều khách sạn Hilton lắm, nên tôi vẫn phải gọi nữa. Anh đi gặp Elizabeth Tassel rồi làm gì nữa không?” cô hỏi, xã giao bình thường.

http://tieulun.hopto.org

“Đi giả bộ sắp mua nhà ở Mayfair. Nghe đâu có người đang tính tẩu tán tài sản, tuồn ra nước ngoài trước khi luật sư của bà vợ kịp cản lại.

“Thôi,” hắn tiếp, nhét tấm thiệp mời còn chưa mở vào sâu trong túi áo khoác, “tôi đi đây. Rồi còn phải đi tìm ông văn sĩ hạng ruồi nữa.”

http://tieulun.hopto.org

8

Tôi cầm lấy cuốn sách, rồi ông cụ ấy biến mất.

John Lyly
Endymion: or, the Man in the Moon

Strike đứng trên tàu, đi mỗi một trạm đến văn phòng của Elizabeth Tassel. Hắn chẳng bao giờ thấy thoải mái trên những cuốc tàu ngắn như vậy vì lúc nào cũng phải tập trung để ý sức ép lên chiếc chân giả, rồi cứ lo sảy chân. Hắn bỗng nhận ra Robin chưa hề trách móc gì chuyện hắn nhận lời làm vụ Quine. Đương nhiên Robin đâu có quyền trách cứ sếp, nhưng cô ấy đã từ chối một công việc lương cao hơn nhiều để làm cho hắn. Một khi hắn trả xong nợ thì chuyện Robin trông được tăng lương cũng đâu có gì quá đáng. Robin thật khác thường. Không chỉ trích, chẳng bao giờ "bằng mặt mà không bằng lòng". Dường như Robin là người phụ nữ duy nhất trong đời Strike không hề muốn sửa chữa hay cải thiện con người hắn. Strike đã thấm thía rằng trong tình cảm, phụ nữ cứ cho là đàn ông phải hiểu rằng có yêu thì họ mới muốn cải tạo đối phương, càng yêu bao nhiêu thì họ càng phải cố mà cải tạo bấy nhiêu.

Vậy là bảy tuần nữa cô ấy sẽ lấy chồng. Chỉ còn bảy tuần nữa là cô ấy sẽ thành bà Matthew… gì nhỉ… Nếu có từng nghe qua họ của anh chồng chưa cưới ấy thì giờ đây hắn cũng không nhớ nổi.

Lúc đứng đợi thang máy ở ga Goodge Street, hắn bỗng dưng nảy ra cái ý muốn điên khùng là gọi điện cho bà khách hàng tóc nâu sắp ly dị. Quý bà đã nhiều lần bật đèn xanh cho hắn… Hắn mường tượng ra quý bà trên chiếc giường nệm cao, êm ái, sực nức nước hoa ở khu Knightsbridge. Nhưng hắn gạt ngay ý nghĩ đó. Hành động như vậy thật rồ dại; tệ hơn hơn cả chuyện

http://tieulun.hopto.org

nhận làm vụ mất tích mà còn không biết công xá ra sao…

Mà tại sao hắn lại đi phí thời gian cho Owen Quine? Hắn tự hỏi, cúi đầu trong mưa. Rồi hắn tự trả lời luôn sau vài giây nghĩ ngợi: vì tính tò mò, và có lẽ vì một điều gì đó khó nói hơn. Khi đến phố Store, trong lúc nheo mắt tránh nước mưa và cố bám giày trên vỉa hè trơn trượt, hắn nghĩ ra rằng dạo này mình đã quá ngán ngẩm với vô số các vụ bồ bịch và trả thù na ná nhau mà đám khách hàng giàu có liên tục mang đến. Lâu lắm rồi hắn mới điều tra một vụ mất tích. Mang được Quine về cho vợ con cũng đáng chứ.

Văn phòng đại diện tác giả văn học của Elizabeth Tassel nằm trong một con ngõ hầu như chỉ toàn nhà dân, căn nào cũng dùng gạch thẫm màu. Một ngõ cụt yên tĩnh không ngờ gần phố Gower xô bồ. Strike bấm chuông cửa dưới tấm biển kín đáo bằng đồng thau. Có tiếng "rầm" nhẹ, một thanh niên nước da tái, mặc áo sơ mi không cài nút cổ ra mở cửa. Cầu thang lót thảm đỏ hiện ra.

"Anh là thám tử tư hả?" Anh ta hỏi, vừa sờ sợ vừa phấn khích. Strike đi theo anh ta vào nhà, nước mưa nhỏ giọt trên thảm sàn mòn xơ cả chỉ. Hai người lên cầu thang đến trước cánh cửa gỗ gụ, rồi đi vào một văn phòng rộng lớn, có lẽ trước đây chia thành lối đi và phòng khách.

Vẻ thanh lịch cổ kính dần dần nhường chỗ cho sự luộm thuộm tuềnh toàng. Cửa sổ đọng nước mờ đục, không khí trong phòng nồng nặc mùi thuốc lá. Khắp các bức tường là vô số kệ gỗ đầy nhóc sách vở. Những bức biếm họa văn chương lồng khung che gần hết giấy dán tường đã xỉn màu. Hai chiếc bàn nặng nề đặt đối diện nhau trên thảm sàn đã xác xơ, nhưng không ai ngồi đó cả.

"Tôi cất áo cho anh được không?" người thanh niên hỏi, vừa lúc một cô gái gầy gò, trông hoảng loạn chui ra từ sau bàn, một tay cầm miếng xốp lau nhà đã vấy bẩn.

"Không cách gì sạch được, Ralph à," cô ta lo lắng thì thầm với người thanh niên vừa đưa Strike vào.

"Thứ chết giẫm," Ralph bực mình lẩm bẩm. "Con chó già của Elizabeth ói

http://tieulun.hopto.org

ra ngay dưới bàn của Sally," anh ta hạ giọng, cầm lấy áo khoác Crombie của Strike treo lên giá treo đồ thời Victoria đặt ngay sau cánh cửa. "Tôi sẽ đi báo với bà ấy là anh đã đến. Cô chùi tiếp đi," anh ta khuyên đồng nghiệp, rồi đi đến cánh cửa gỗ gụ thứ hai, sè sẹ mở ra.

"Anh Strike tới rồi, thưa cô Liz."

Một tiếng sủa lớn, theo sau là một tràng ho khan sặc sụa, nghe qua cứ tưởng của ông thợ mỏ già nào.

"Giữ lấy nó," giọng khàn khàn lên tiếng.

Cánh cửa vào văn phòng riêng của Liz Tassel bật ra. Ralph đang nắm chặt vòng cổ của một con chó giống Dobermann Pinscher, mặc dù đã già nhưng rõ là còn khá hung hăng. Cạnh đó là người đàn bà độ chừng sáu mươi tuổi, cao lớn, đậm người, nét mặt thô cứng, không hề ưa nhìn. Bà ta để tóc ngắn chải cúp đúng nếp đến lạnh lùng, mặc bộ complet đen may đo sắc sảo và dùng màu son đỏ sậm, trông ít nhiều ấn tượng. Bà ta toát lên cái vẻ cao kỳ thường thế chỗ cho sự gợi cảm nhục tính ở phụ nữ thành đạt lớn tuổi.

"Đem nó ra ngoài đi Ralph," bà ta lên tiếng, đôi mắt như hai trái olive đen nhìn vào Strike. Mưa vẫn lộp độp bắn vào cửa sổ. "Đừng quên mang theo túi đựng phân, hôm nay bụng dạ nó hơi yếu. Mời anh vào."

Mặt mày nhăn nhó kinh tởm, Ralph lôi xềnh xệch con chó to kềnh có cái đầu y như thần Anubis vừa sống lại ra khỏi phòng bà sếp. Khi ngang qua Strike, nó hăng tiết gầm gừ.

"Sally, cà phê!" bà ta lớn tiếng ra lệnh cho cô gái đang thất thần, chỉ vừa kịp giấu đi miếng cọ sàn. Cô ta giật nảy người lên, biến mất qua cánh cửa ngay sau bàn. Strike mong là cô ta sẽ rửa tay cẩn thận trước khi pha cà phê.

Văn phòng ngột ngạt của Elizabeth Tassel cũng có cái không khí như phòng ngoài, nhưng đậm đặc hơn: nồng nặc mùi thuốc lá và mùi chó già. Một cái ổ chó bằng vải tweed đặt dưới bàn làm việc, khắp tường treo ảnh cũ và tranh in. Strike nhận ra người trong tấm ảnh lớn: Pinkelman, nhà văn lớn tuổi chuyên viết sách thiếu nhi, cũng khá nổi tiếng. Hắn không chắc ông này còn sống không. Bà đại diện nhà văn không nói năng gì, chỉ đưa tay ra hiệu cho

http://tieulun.hopto.org

Strike ngồi xuống ghế đối diện. Để có chỗ ngồi hắn phải dời đi một mớ giấy tờ và tạp chí Bookseller. Liz Tassel rút một điếu thuốc từ hộp thuốc trên bàn, châm thuốc bằng bật lửa đá onyx, rít một hơi thật sâu rồi ho một tràng dài khô khốc, rát họng.

"Vậy là," bà ta ngồi xuống chiếc ghế bọc da đằng sau bàn, cất giọng lào khào khi cơn ho dịu đi. "như Christian Fisher có mách lại với tôi, Owen lại giở trò mất tích."

"Đúng thế," Strike đáp. "Ông ấy mất tích ngay sau buổi tối cãi nhau với bà về cuốn sách."

Liz Tassel vừa định nói, nhưng mở miệng ra lại ho sặc sụa. Tiếng ho xé họng, chát chúa từ trong lồng ngực. Strike im lặng ngồi đợi bà ta dứt cơn.

"Nghe khiếp quá," cuối cùng hắn lên tiếng khi bà ta đã ho xong và ngay lập tức lại rít thêm một hơi thuốc dài, như không liên quan.

"Cảm cúm," Tassel lầm bầm. "Mãi không hết. Vậy Leonora tới tìm anh khi nào?"

"Ngày hôm kia."

"Nó có đủ tiền trả cho anh không?" bà ta lào khào. "Tay phá nổi vụ Landry thì chắc chém cũng đẹp."

"Chị Quine có nói là bà sẽ thanh toán," Strike đáp.

Hai gò má thô ráp chợt tím lại. Bà ta nheo đôi mắt tối màu, vốn đã ầng ậng nước sau trận ho dữ dội.

"Vậy thì, anh cứ về mà nói ngay với Leonora," lồng ngực bắt đầu nhô lên dưới chiếc áo vét đen lịch lãm, Liz Tassel ráng kìm cơn ho lại - "rằng tôi sẽ không trả một x-xu để đi tìm cái loại ất ơ đó. Tôi không làm cho lão nữa… Nói với nó, nói là…"

Một tràng ho kinh hoàng lại bật ra, không chút xót thương bà đại diện nhà văn.

Cửa mở, cô trợ lý gầy gò bước vào, vất vả bưng chiếc khay gỗ khá nặng với tách và bình pha cà phê. Strike đứng dậy đón lấy cái khay. Trên bàn dường như chẳng còn chỗ nào để đặt nó xuống. Cô gái cố dọn dẹp lấy chỗ,

http://tieulun.hopto.org

run rẩy đến làm ngã một chồng giấy.

Liz Tassel vừa ho vừa giận dữ ra dấu quở trách khiến cô gái hết cả hồn vía, lập cập chạy ra ngoài.

"Cái thứ vô… vô dụng.." bà ta rít lên.

Strike đặt chiếc khay xuống bàn, không đụng gì đến đám giấy vương vãi khắp sàn, ngồi lại chỗ cũ. Tassel là mẫu người ưa bắt nạt thường thấy: kiểu phụ nữ lớn tuổi, thường vô tình hay cố ý làm sống lại hình ảnh người mẹ nghiêm khắc của nhiều người. Strike hoàn toàn miễn nhiễm với kiểu dọa nạt đó. Mẹ của hắn, dù có tội lỗi tày trời, vẫn là một người mẹ trẻ trung, cởi mở trìu mến. Hơn nữa, hắn cảm nhận sự yếu đuối ở người đàn bà dữ như rồng này. Hút thuốc liên tục, những bức ảnh đã cũ, cái ổ chó dưới chân; tất cả cho thấy chút gì mềm lòng đa cảm, có lẽ không sắt đá như đám làm thuê trẻ người lầm tưởng.

Khi bà ta đã dứt cơn ho, Strike đưa mời tách cà phê hắn vừa rót.

"Cảm ơn," bà ta lẩm bẩm cộc lốc.

"Vậy là bà đã thôi làm cho Quine?" hắn hỏi. "Bà đã nói vậy với ông ta sao, hôm hai người ăn tối đó?"

"Tôi không nhớ," bà ta trả lời, giọng khàn khàn. "Chưa gì đã nhảy chồm chồm. Owen đứng ngay giữa nhà hàng, để mắng tôi cho sướng mồm, rồi khệnh khạng đi ra, để tôi thanh toán. Nếu muốn anh có thể tìm ra rất nhiều nhân chứng hôm đó. Owen muốn làm sao cho thật ồn ào đẹp mặt mà."

Bà ta với tay lấy thêm một điếu nữa, nghĩ sao đó bèn mời Strike một điếu. Sau khi châm thuốc cho cả hai, bà tiếp:

"Christian Fisher đã nói gì với anh?"

"Không nói gì nhiều," Strike đáp.

"Nếu đúng vậy thì tốt cho cả hai," bà ta gằn giọng.

Strike không nói gì, hút thuốc rồi uống cà phê. Liz Tassel tiếp tục chờ đợi, rõ là mong có thêm thông tin.

"Nó có nhắc gì đến *Bombyx Mori* không?" bà ta hỏi.

Strike gật đầu.

http://tieulun.hopto.org

“Nó nói gì?”

“Nói là Quine đưa nhiều người vào sách, đọc là nhận ra ngay.”

Im lặng, căng thẳng.

“Tôi mong là Chard sẽ đi thưa nó. Hứa ngậm miệng mà vậy hả?”

“Bà có liên lạc gì không, từ hôm ông ấy bỏ đi đến giờ, sau bữa tối hôm đó… ở đâu vậy?” Strike hỏi.

“Nhà hàng River Café,” Tassel lào khào. “Không, tôi không có liên lạc gì sất. Không còn gì để nói cả”

“Còn ông ấy cũng không liên lạc gì với bà?”

“Không.”

“Leonora kể rằng bà có nói cuốn sách mới của Quine là cuốn hay nhất từ xưa tới giờ ông ấy viết được, nhưng rồi đổi ý và không chịu làm đại diện nữa.”

“Nó nói gì? Tôi đâu… đâu có…nói… vậy..”

Cơn ho kinh hoàng nhất từ nãy tới giờ. Thấy cảnh bà ta sù sụ vật vã, Strike tự dưng muốn giật phắt điếu thuốc ra khỏi bàn tay ấy. Nhưng cuối cùng cơn ho cũng tan. Bà ta nốc một hơi hết nửa cốc cà phê, cũng có tác dụng làm dịu bớt. Bằng giọng mạnh mẽ hơn, bà ta lặp lại:

“Tôi đâu có nói vậy. ‘Cuốn hay nhất từ xưa tới giờ’ chẳng lẽ lão nói vậy với Leonora sao?”

“Đúng thế. Chứ thực ra bà nói gì?”

“Tôi bị ốm,” bà ta khàn khàn đáp, bỏ qua câu hỏi. “Bị cảm lạnh. Nghỉ việc cả tuần. Owen gọi điện tới văn phòng báo là sách đã xong rồi. Ralph có nói là tôi đang ở nhà, nằm liệt giường. Vậy là Owen gởi chuyển phát bản thảo tới tận nhà tôi. Tôi phải bò ra khỏi giường mà ký nhận. Y kiểu lão ấy từ xưa giờ. Tôi sốt đến bốn mươi độ, đứng còn không vững. Nhưng sách đã viết xong nên lão nghĩ tôi phải đọc ngay lập tức.”

Bà ta chiêu thêm cà phê, rồi nói:

“Tôi quăng bản thảo ra bàn ăn, đi nằm tiếp. Owen bắt đầu gọi điện, cứ cách một tiếng gọi một lần, hỏi tôi thấy sao. Cả ngày thứ Tư và thứ Năm cứ

http://tieulun.hopto.org

lèm bèm réo tôi… Trong ba mươi năm qua chưa bao giờ tôi lại làm vậy," giọng Liz Tassel lạo xạo. "Đáng ra cuối tuần đó tôi đi nghỉ. Tôi đã rất trông tới dịp đó. Không muốn hủy, cũng không muốn Owen cứ ba mươi phút là gọi khi tôi không có nhà. Vậy là… để lão ấy ngậm miệng… dù còn mệt lắm… tôi đọc lướt qua…"

Bà ta rít một hơi thuốc dài, lại ho, ngồi thẳng lại, rồi nói:

"Cũng không tệ hơn mấy cuốn trước. Nói đúng ra thì có phần khá hơn. Tiền đề câu chuyện khá thú vị. Hình ảnh khá là lôi cuốn. Một câu chuyện cổ tích màu sắc gothic, một kiểu Pilgrims Progress pha rùng rợn."

"Trong những chỗ đã đọc bà có nhận ra ai không?"

"Nhân vật hầu hết mang tính biểu tượng," bà ta nói, có vẻ hơi thủ thế, "kể cả chân dung tự họa như thánh sống của tác giả. Nhiều cảnh làm tình trụy… trụy lạc.." Bà ta dừng lại, ho tiếp. "Chừng đó món như xưa nay, tôi nghĩ… nhưng… tôi… tôi không đọc kỹ, tôi đã thừa nhận ngay từ đầu là vậy."

Strike thấy rõ ràng là xưa nay bà ta không quen thừa nhận cái gì.

"Tôi… ừ thì có lướt qua phần cuối, chỗ ông ta viết về Michael và Daniel. Tôi có coi một chút phần kết, vừa kỳ dị, lại hơi ngớ ngẩn… Nếu mà không ốm vậy, tôi đã đọc kỹ càng và đương nhiên ngay từ đầu sẽ bảo Owen rằng chơi kiểu đó không được đâu. Daniel là người kỳ lắm, hay d-dỗi." - bà ta lại bắt đầu ngắt quãng; nhưng cố nói cho hết câu, giọng rít theo cơn ho, "còn M-Michael là thằng cha đểu… đểu nhất trên đời.." Tới đây, bà ta lại sặc sụa.

"Tại sao ông Quine lại cố cho in một cuốn sách mà kiểu gì cũng sẽ bị người ta kiện?" Strike hỏi tiếp, khi Liz Tassel đã ngừng ho.

"Vì Owen nghĩ rằng lão ta đứng trên thiên hạ," bà ta gầm gừ. "Lão cho rằng lão là thiên tài, là enfant terrible! Xúc phạm được ai thì hả hê lắm. Cứ tưởng mình gan trời, anh hùng một cõi mà."

"Vậy khi đọc lướt rồi bà làm gì nữa?"

"Gọi cho Owen," bà ta đáp, nhắm mắt lại như đang lên cơn giận chính mình.

"Tôi nói, 'Ờ, được đó' rồi tôi bảo Ralph ghé qua nhà lấy, rồi sao thành hai

http://tieulun.hopto.org

bản, một cho Jerry Waldegrave - là biên tập của Owen ở nhà xuất bản Roper Chard và một cho, lạy Chúa cứu con, Christian Fisher."

"Tại sao bà không email thẳng bản thảo tới văn phòng?" Strike hỏi, tò mò. "Bản thảo lưu trên thẻ nhớ hay sao?"

Liz Tassel dụi đầu thuốc lá vào gạt tàn đã đầy.

"Owen vẫn dùng máy đánh chữ điện, từ lúc viết *Tội lỗi của Hobart.* Không biết là vì ưa làm màu hay vì dốt. Lão khá dốt công nghệ. Chắc lão cũng thử dùng máy tính rồi nhưng chịu. Lại một kiểu khác người rởm đời của Owen."

"Tại sao bà gởi bản thảo cùng lúc cho hai nhà xuất bản?" Strike hỏi, mặc dù đã biết trước câu trả lời.

"Vì Jerry Waldegrave có thể' coi là thánh sống, người tử tế nhất trong giới sách vở," bà ta đáp, nhấp ngụm cà phê, "nhưng gần đây đến cả ông ấy cũng mất kiên nhẫn với mấy trò dở hơi của Owen. Cuốn vừa rồi của Owen in bên Roper Chard gần như không bán được. Nên tôi gởi cả bên Crossfire, biết đâu…"

"Khi nào thì bà mới nhận ra trong sách có vấn đề?"

"Chiều tối hôm đó," bà ta lào khào. "Ralph gọi tôi. Nó gởi hai bản thảo xong thì ngồi lật qua bản gốc. Nó gọi, hỏi ngay: 'Cô đã đọc chưa vậy?'"

Strike có thể tưởng tượng ra vẻ sợ hãi của anh chàng trợ lý xanh xao trẻ tuổi khi gọi điện cho sếp. Hẳn anh ta phải lấy can đảm ghê lắm, sau một hồi đấu tranh tư tưởng phân tích thiệt hơn với nữ đồng nghiệp trước khi quyết định gọi.

"Tôi phải thừa nhận là tôi chưa… đúng ra là chưa đọc kỹ," bà lẩm bẩm. "Nó đọc tôi nghe vài đoạn tôi bỏ nhỡ và.."

Bà ta cầm cái bật lửa đá onyx lên, buồn tay lạt xạt mấy cái, rồi nhìn Strike.

"Tôi hoảng cả lên. Tôi gọi Christian Fisher nhưng cuộc gọi vào thẳng hộp thư thoại, vậy là tôi để lại tin nhắn, nói là bản thảo đó chưa hoàn chỉnh, đừng đọc. Tôi nói tôi có nhầm lẫn, làm ơn trả lại càng sớm càng tốt. Tôi gọi tiếp cho Jerry, nhưng cũng không gặp được. Ông ấy có nói là cuối tuần đó sẽ đi

http://tieulun.hopto.org

nghỉ kỷ niệm đám cưới với vợ. Tôi cứ trông là ông ấy không có thời gian mà đọc, nên tôi cũng để lại tin nhắn như với Fisher vậy. Rồi tôi gọi cho Owen."

Bà ta lại châm thêm một điếu nữa. Khi Liz Tassel rít thuốc, hai hốc mũi lớn phập phồng, vết nhăn quanh khóe miệng trở nên sâu hơn.

"Tôi nói không ra hơi, mà thực ra cũng có nói cũng chẳng thay đổi được gì. Owen không cho tôi chen ngang, theo kiểu xưa nay của lão, tự mãn kinh hoàng. Lão nói là kiểu gì cũng phải đi ăn tối, để ăn mừng vừa xong sách.

"Vậy là tôi ráng lê lết thay áo, rồi đến nhà hàng River Café ngồi đợi. Rồi Owen xuất hiện.

"Hôm đó lão còn không đi trễ. Thường lúc nào cũng trễ. Người lâng lâng như đi trên mây, hưng phấn tột cùng. Lão thực sự nghĩ rằng mình vừa làm chuyện gì đó tuyệt vời lắm, can đảm lắm. Tôi chưa kịp nói gì thì lão đã nói tới khả năng chuyển thể thành phim."

Mỗi khi phả khói ra từ khuôn miệng đỏ thắm, trông bà ta quả rất giống con rồng, nhất là với cặp mắt đen sáng lấp lánh.

"Khi tôi nói rằng thứ lão viết thật quá hèn, đầy ác ý và không thể in được, lão nhảy dựng lên, ném bay cả ghế rồi bắt đầu mở miệng gào. Sau khi xúc phạm tôi cả về chuyên môn lẫn đời tư, lão nói rằng nếu tôi không đủ dũng khí để đại diện, lão sẽ tự xuất bản, sẽ cho ra sách điện tử. Rồi lão đùng đùng bỏ ra ngoài, để tôi ở lại thanh toán. C-cũng…", bà ta càu nhàu, "chẳng ngạc nhiên gì…"

Cơn xúc động khiến Liz Tassel lại bắt đầu ho, còn tệ hơn trước. Strike cứ sợ bà ta sẽ nghẹn mà chết mất. Hắn dợm đứng dậy, nhưng bà ta phẩy tay, ra dấu cho hắn ngồi yên. Cuối cùng, mặt mày tím tái, nước mắt chảy thành dòng, bà ta cất giọng, gợn gạo như sỏi đá:

"Tôi đã cố hết sức sửa sai. Dịp đi nghỉ cuối tuần vậy là hỏng bét: tôi cứ gọi điện mãi, cố gặp cho được Fisher và Waldegrave. Tôi để lại hết tin nhắn này tới tin nhắn kia, đứng mãi ngoài vách núi ở Gwithian chỉ để có sóng điện thoại…"

"Quê bà ở đó sao?" Strike hỏi, thấy hơi ngạc nhiên vì trong giọng Liz

http://tieulun.hopto.org

Tassel không hề có chút gì của Cornwall nơi hắn lớn lên cả.

"Một tác giả của tôi ở đó. Tôi có kể với bà ấy là đã bốn năm rồi chưa đi khỏi London, vậy là bà ấy mời tôi cuối tuần đến chơi. Muốn chỉ cho tôi xem mấy chỗ đẹp mà bà ấy lấy bối cảnh để viết sách. Thực, nhiều cảnh đẹp nhất mà từ trước giờ tôi mới thấy, nhưng trong đầu tôi chỉ nghĩ đến *Bombyx Mori* chết tiệt, rồi làm sao để ngăn không cho ai đọc nữa. Tôi không ngủ được. Thật kinh hoàng…

"Trưa hôm Chủ Nhật thì Jerry gọi lại. Hóa ra cuối tuần đó ông ấy chẳng đi đâu cả, nói là không nhận được tin nhắn nào cả, vậy nên ông ấy đã đọc cuốn sách xui xẻo đó.

"Ông ấy thấy ghê tởm, giận sôi cả người. Tôi nói với Jerry là tôi sẽ làm hết sức để ngăn lại… nhưng tôi cũng phải thừa nhận là đã gởi cho Christian một bản. Nghe vậy, ông ấy dập máy tại chỗ."

"Bà có nói là Quine dọa sẽ tự xuất bản trên mạng không?"

"Không, tôi không nói gì chuyện đó cả," bà ta đáp, giọng khàn khàn. "Tôi cầu Trời rằng Owen chỉ dọa chơi vậy thôi. Lão chẳng biết gì về máy móc cả. Nhưng tôi cũng lo…"

Giọng bà ta yếu đi.

"Bà lo…?" Strike hỏi lần.

Bà ta không trả lời.

"Chuyện tự xuất bản này cũng không phải không có lý," Strike thản nhiên nói, "Leonora có kể Quine vơ hết bản thảo và ghi chép trước khi bỏ nhà đi đêm đó. Tôi đã nghĩ hay là ông ấy định đốt hết, hoặc vứt xuống sông. Nhưng biết đâu ông ấy mang hết đi để' làm sách điện tử."

Chỗ thông tin đó không hề cải thiện tâm trạng của Elizabeth Tassel. Bà ta nghiến răng:

"Còn có ả nhân tình nữa. Học trò của lão. Ả đó là dân tự xuất bản. Tôi biết vì có lần Owen nài tôi xem qua mớ tiểu thuyết kỳ ảo khiêu dâm của ả. Khắm thôi rồi."

"Bà có liên lạc gì với cô ấy không?" Strike hỏi.

http://tieulun.hopto.org

“Đương nhiên. Tôi muốn dọa trước, cho ả biết rằng nếu tiếp tay cho Owen chuyển thành sách điện tử và bán trên mạng thì có ngày đi hầu tòa.”

“Rồi cô ấy nói gì?”

“Tôi có liên lạc được đâu. Tôi cố vài lần. Chắc số cũ không dùng nữa, tôi chịu.”

“Vậy bà cho tôi địa chỉ liên lạc được không?” Strike hỏi.

“Ralph có giữ danh thiếp. Tôi nhờ nó gọi giùm. Ralph!” bà ta rống lên.

“Anh ấy đang dắt Beau đi dạo, thưa cô!” cô gái sợ hãi, eo éo nói vọng vào từ ngoài cửa. Elizabeth Tassel trợn tròn mắt, giẫm chân bực bội.

“Con bé ngoài đó thì thôi khỏi nhờ vả gì.”

Khi bà ta đã đi ra, cửa khép lại, Strike đứng bật dậy, đi ra sau bàn và cúi xuống nhìn một bức ảnh trên tường mà nãy giờ hắn cứ cố nhìn. Muốn xem kỹ hắn phải dời một khung ảnh đôi trên kệ sách chụp chân dung hai con chó Dobermann.

Bức ảnh đó cỡ A4, ảnh màu nhưng đã phai. Nhìn áo quần của bốn người trong ảnh thì hẳn đã chụp ít nhất cũng phải hai mươi lăm năm trước, ngay bên ngoài ngôi nhà này.

Trong ảnh Elizabeth Tassel rất dễ nhận ra: người phụ nữ duy nhất trong nhóm, to con, thô tháp, tóc đen dài thả bay trong gió. Bà ta mặc đầm suông thùng thình, màu hồng đậm và xanh lam. Tassel đứng giữa một thanh niên mảnh khảnh, tóc vàng, cực kỳ đẹp trai và một người đàn ông thấp người, da tái xám, mặt mày sưng sỉa có cái đầu hơi quá khổ so với thân mình. Trông ông ta quen ghê. Strike ngờ ngợ đã nhìn thấy ông này trên báo hay tivi gì đó.

Cạnh người đàn ông trông quen mà mãi hắn vẫn chưa nhận ra là Owen Quine, còn trẻ. Owen là người cao nhất trong cả bốn người, mặc một bộ complet màu trắng nhăn nhúm, để tóc mái dựng đứng. Owen khiến Strike nghĩ đến nghệ sĩ David Bowie, có điều là béo hơn.

Cánh cửa bung ra nhẹ nhàng, bản lề hẳn được tra dầu đầy đủ. Strike không cố che đậy mình vừa làm gì, quay ra nhìn bà đại diện nhà văn đang bước vào phòng, trên tay cầm một tờ giấy.

http://tieulun.hopto.org

“Con đó là Fletcher,” bà ta nói, mắt nhìn tấm hình hai con chó trong tay hắn. “Chết năm ngoái rồi.”

Hắn đặt chân dung hai con chó trở lại kệ sách.

“Ồ,” bà ta sực nhận ra, “Anh đang xem tấm kia à!”

Bà ta tiến gần tới tấm hình đã nhạt màu, đứng sát Strike. Hắn để ý thấy Liz Tassel cao cũng hơn một mét tám. Hắn nghe có mùi thuốc lá John Player Specials và nước hoa Arpège.

“Hình chụp ngày khai trương văn phòng. Ba khách hàng đầu tiên của tôi.”

“Ông đó là ai vậy?” Strike hỏi, chỉ người thanh niên tóc vàng đẹp trai ngời ngời.

“Joseph North. Tài năng nhất trong cả ba, vượt xa hai người còn lại. Tiếc là ông ấy chết trẻ.”

“Còn ai kia?”

“Michael Fancourt, chứ ai nữa,” bà ta đáp, nghe giọng ngạc nhiên.

“Hèn gì tôi thấy quen quá. Bà vẫn làm cho ông ấy chứ?”

“Không! Tôi tưởng…”

Hắn nghe ra phần còn lại, ngay cả khi Liz Tassel không nói ra: Tôi tưởng ai cũng biết chứ. Một vụ thâm cung bí sử nào đó chăng, có lẽ hết thảy giới sách vở ở London đều biết tại sao nhà văn Fancourt không còn là khách hàng của Liz Tassel, nhưng Strike chẳng biết gì cả.

“Tại sao bà không đại diện ông ấy nữa?” hắn nói, trở lại ghế ngồi.

Bà ta đưa tờ giấy trong tay cho hắn. Tờ giấy sao chụp lại một danh thiếp trông nhàu nhĩ, sến súa.

“Chuyện lâu rồi, khi đó tôi phải lựa chọn giữa Michael và Owen,” bà ta đáp. “Rồi như một con dở hơi,” bà ta lại bắt đầu ho; giọng vỡ ra lạo xạo. “Tôi chọn Owen.”

“Tôi chỉ có chừng đó về Kathryn Kent thôi,” bà ta dứt dạc, quyết không nói gì thêm về Fancourt nữa.

“Cảm ơn bà,” hắn đáp, gấp tờ giấy lại bỏ trong ví. “Bà có biết Quine quen cô này bao lâu rồi không?”

http://tieulun.hopto.org

“Cũng lâu rồi. Còn kẹp theo đi tiệc tùng trong khi Leonora chết gí ở nhà với Orlando. Không biết xấu hổ.”

“Bà không biết liệu ông ấy có thể trốn ở đâu sao? Leonora có kể là lần trước bà tìm ra ông ấy…”

“Tôi không ‘tìm ra’ Owen gì sất,” bà ta gằn giọng. “Đi khách sạn được một tuần thì lão gọi điện cho tôi xin tạm ứng, nói theo kiểu lão là tiền biếu, để mà trả tiền nước trong khách sạn.”

“Rồi bà trả cho ông ấy sao?” Strike hỏi. Trông bà ta chẳng có vẻ gì là dễ bị dụ dỗ.

Bà ta nhăn mặt, thừa nhận điểm yếu, có phần hơi xấu hổ. Nhưng câu trả lời của Liz Tassel khiến Strike ngạc nhiên.

“Anh gặp Orlando chưa?”

“Chưa!”

Bà ta mở miệng, định nói tiếp nhưng rồi nghĩ lại sao đó, chỉ nói:

“Owen với tôi là chỗ quen biết lâu năm. Hồi đó vẫn còn bạn bè thân thiết..” Liz Tassel tiếp, giọng hơi chua chát.

“Những lần trước ông ấy hay ở khách sạn nào?”

“Tôi không nhớ hết. Có lần ở Hilton mạn Kensington. Cả Danubius ở St. John’s Wood. Toàn mấy khách sạn lớn, đầy đủ tiện nghi, những thứ mà lão không thể có ở nhà. Owen đâu phải là loại quen lang bạt kỳ hồ gì, trừ khoản vệ sinh cá nhân.”

“Bà biết ông ấy rất rõ. Bà nghĩ có khi nào ông ấy đã…?”

“… làm chuyện gì dại dột? Đương nhiên là không. Lão nỡ lòng nào tước đi thiên tài Owen Quine của nhân loại. Không có đâu, lão đang ở đâu đó, vừa âm mưu trả thù vừa tức tối là sao đến giờ vẫn chưa thấy người ta làm um lên.”

“Ông ấy nghĩ người ta sẽ rầm rộ đi tìm sao, ngay cả khi đã bày trò như vậy vài lần rồi?”

“Đương nhiên,” Elizabeth đáp. “Mỗi lần giở trò mất tích lão cứ nghĩ kiểu gì cũng sẽ lên trang nhất. Vấn đề ở chỗ lần đầu tiên lão biến mất, lâu lắm rồi,

http://tieulun.hopto.org

sau khi cãi nhau một trận với tay biên tập đầu tiên, thì cũng thành chuyện thật. Người ta cũng xôn xao lo lắng, báo chí cũng vào. Kể từ đó đến giờ lão cứ nuôi hi vọng."

"Leonora nói rằng Owen sẽ rất bực nếu chị ấy đi báo cảnh sát."

"Tôi chẳng hiểu vì sao nó lại nói vậy," Elizabeth nói, rút thêm một điếu thuốc nữa. "Owen nghĩ tệ gì cũng phải có trực thăng, chó cứu nạn mới xứng tầm của lão."

"Cảm ơn bà đã dành thời gian," Strike đáp, chuẩn bị đứng dậy. "Bà thật tử tế."

Elizabeth Tassel đưa tay ra, rồi nói:

"Không, chả tử tế gì đâu. Tôi muốn nhờ anh một chuyện."

Hắn đứng im, chờ đợi. Rõ là bà ta không quen nhờ vả gì. Liz Tassel im lặng hút thêm vài hơi thuốc, lại phải cố nén một tràng ho nữa.

"Vụ… vụ *Bombyx Mori* này gây cho tôi đủ phiền toái," cuối cùng bà ta cũng lạo khạo lên tiếng. "Tôi bị từ mặt, cấm không được đến dự tiệc kỷ niệm ngày thành lập nhà xuất bản Roper Chard thứ Sáu này. Hai bản thảo vừa gởi cũng bị trả lại mà không có một tiếng cảm ơn lấy lệ. Tôi còn đang lo vụ cuốn mới nhất của Pinkelman." Bà ta chỉ tay lên bức chân dung nhà văn viết cho thiếu nhi trên tường. "Đang có đồn đoán rằng tôi vào hùa với Owen; rằng tôi khích bác lão xới lại một vụ scandal của Michael Fancourt, gây ồn ào để người ta xông vào đấu giá bản quyền sách.

"Nếu anh sẵn lượn lờ khắp những người quen với Owen," bà ta nói, cuối cùng cũng chịu vào ý chính, "phiền anh nói luôn với họ - đặc biệt là Jerry Waldegrave, nếu anh có gặp ông ấy, rằng tôi không hề biết trong sách có gì. Nếu biết tôi đã không gởi cho ai, nhất là Christian Fisher. Giá mà tôi không ốm đến vậy. Thực tình tôi chỉ," bà ta ngập ngừng, "bất cẩn, chứ hoàn toàn không có gì hơn."

À, hóa ra đây mới là lý do bà ta nóng lòng muốn gặp hắn. Nghe cũng không có gì quá đáng để đổi lại địa chỉ của hai khách sạn và cô nhân tình.

"Nếu có dịp tôi sẽ nói ngay," Strike đáp, đứng dậy.

http://tieulun.hopto.org

“Cảm ơn,” bà ta cộc lốc. “Để tôi tiễn.”

Hai người vừa bước khỏi văn phòng thì đụng ngay một tràng sủa inh tai. Ralph và con chó Dobermann già vừa đi dạo về. Mái tóc ướt nhẹp của Ralph hất ra đằng sau. Anh ta chật vật giữ con chó mõm xám, vẫn đang gầm gừ với Strike.

“Nó không ưa người lạ,” Elizabeth Tassel thản nhiên nói.

“Có lần nó cắn cả Owen,” Ralph chen vào, cứ như thể nói vậy sẽ khiến Strike thấy an ủi trước con chó đang lăm le ăn thịt mình.

“Đúng thế,” Tassel lên tiếng, “tiếc là…”

Nhưng một cơn ho khô khốc, xé họng lại đến. Ba người còn lại đứng im lặng, chờ cho bà ta dứt cơn.

“Tiếc là không cắn chết luôn lúc đó,” cuối cùng bà ta càu nhàu. “Được vậy thì giờ đỡ bao nhiêu.”

Hai trợ lý mặt mày thảng thốt. Strike bắt tay Liz Tassel, nói tạm biệt. Cửa đóng lại, con chó Dobermann vẫn gầm gừ, dọa dẫm.

http://tieulun.hopto.org

9

Ngài Hờn Mát có đây không, thưa cô?

William Congreve
The Way of the World

Đến cuối ngõ, mưa vẫn đầm đìa, Strike đứng lại, gọi Robin. Máy bận. Hắn đứng dựa vào bức tường ướt nhẹp, cổ áo khoác dựng lên, liên tục bấm nút "gọi lại". Mắt hắn dừng lại trên một tấm biển màu xanh gắn ở tòa nhà đối diện, tưởng niệm Phu nhân Ottoline Morrell, người bảo trợ cho các tài năng văn chương từng ở đấy. Hẳn là đằng sau những bức tường đó người ta cũng từng bàn thảo về vô số những tác phẩm ám chỉ - những *romans à clef* của một thời…

"Alô, Robin à," Strike lên tiếng. Cuối cùng cũng gọi được. "Chắc là tôi về trễ rồi. Cô gọi cho Gunfrey, nói là tôi đã có được cuộc hẹn chắc chắn với đối tượng ngay ngày mai. Rồi gọi cho Caroline Ingles nói là vẫn chưa có gì mới, ngày mai tôi sẽ gọi điện báo cáo tình hình."

Khi đã điều chỉnh xong lịch làm việc, hắn nhờ Robin xem thử Owen Quine có đang ở khách sạn Danubius ở St. John's Wood hay không.

"Vụ Hilton tới đâu rồi?"

"Chẳng tới đâu cả," Robin đáp. "Tôi chỉ còn mỗi hai khách sạn thôi. Chẳng có manh mối gì. Nếu có ở đó thì hẳn ông ấy dùng tên giả, hay cải trang sao đó, cũng có khả năng là nhân viên không để ý gì. Chứ dễ gì mà quên một người như vậy, nhất là mặc áo choàng kiểu đó nữa."

"Cô thử khách sạn Hilton ở Kensington chưa?"

"Rồi. Không có gì cả."

"Thôi được rồi, tôi vừa có thêm một manh mối nữa: cô nhân tình tự xuất

http://tieulun.hopto.org

bản sách, tên Kathryn Kent. Có khi lát nữa tôi sẽ ghé qua đó. Chiều nay tôi không thể nhận cuộc gọi được, tôi phải bám đuôi cô Brocklehurst. Nếu cần gì thì nhắn tin cho tôi vậy."

"OK, anh bám đuôi vui nhé!"

Nhưng buổi chiều hôm đó thật chán chường và vô ích. Strike đang theo dõi một cô thư ký lương cao kiêm bồ nhí. Theo như lời ông sếp đa nghi, cô này không chỉ chia sẻ giường chiếu mà còn cả bí mật công việc với đối thủ của ông ấy. Tuy nhiên, có vẻ như cô Brocklehurst nói thật khi xin nghỉ một buổi chiều để đi tẩy lông, làm móng và nhuộm rám da, hẳn để chiều lòng ông sếp. Strike ngồi đợi, quan sát mặt tiền cửa hiệu làm đẹp từ quán Café Nero đối diện, suốt cả gần bốn tiếng đồng hồ. Bên ngoài mưa bay lất phất còn trong quán hội tụ tập tám chuyện của các bà mẹ mang theo con trong xe đẩy liên tục nhìn hắn khó chịu. Cuối cùng cô Brocklehurst xuất hiện, da ngả nâu như nước sốt Bisto và có lẽ là từ cổ trở xuống không còn lông tóc gì. Strike bám theo một đoạn thì cô ta lên taxi. Trời vẫn mưa, hên lắm Strike mới vẫy được chiếc taxi khác để kịp đuổi theo khi cô ta chưa khuất dạng. Nhưng như hắn đã dự đoán từ hướng đi, cuộc đuổi bắt buồn tẻ qua những con phố đông đúc mưa dầm kết thúc ngay ở nhà ông sếp đa nghi kia. Suốt đường Strike liên tục chụp ảnh trộm. Hắn trả tiền xe, coi như xong một ngày làm việc.

Chưa tới bốn giờ chiều. Mặt trời đang lặn. Mưa mỗi lúc một lạnh lẽo. Ngang qua một quán ăn nhỏ, cửa sổ có giăng đèn trang trí Giáng Sinh nhấp nháy, tự dưng hắn nghĩ về Cornwall. Vậy là ba lần liên tiếp rồi hắn cứ nghĩ về nơi ấy, như thể nó đang thì thầm mời gọi hắn về.

Đã bao lâu rồi hắn chưa về thị trấn nhỏ xinh đẹp ven biển đó, nơi hắn từng sống phần tuổi thơ êm đềm nhất? Bốn năm? Hay năm năm rồi? Hắn vẫn gặp cậu mợ mỗi khi hai người lên London, "đi thành phố" như cách họ vẫn nói. Hai người thường ghé ở nhà Lucy, tận hưởng không khí thủ đô. Lần gần đây nhất Strike dẫn cậu đi sân Emirates xem trận đội nhà gặp Manchester City.

Điện thoại rung lên trong túi hắn: Robin nhắn tin thay vì gọi điện, như hắn đã yêu cầu.

http://tieulun.hopto.org

Ông Gunfrey muốn anh gặp ngày mai ở chỗ ông ấy lúc 10 giờ, có nhiều chuyện muốn nói thêm với anh. Rx

Cảm ơn, Strike nhắn lại.

Hắn không bao giờ thêm dấu "x" - ký hiệu nụ hôn vào sau tin nhắn, trừ khi nhắn cho mợ hay em gái.

Ở ga tàu điện, hắn tính nước đi tiếp theo. Vụ Owen Quine khiến hắn bứt rứt không yên: vừa bực bội, vừa tò mò không hiểu tại sao lão nhà văn này lại khó tìm đến vậy. Hắn rút trong ví ra tờ giấy của Elizabeth Tassel. Dưới cái tên Kathryn Kent là địa chỉ một khu chung cư ở Fulham và một số điện thoại di động. Chỗ mép tấm bưu thiếp in mấy chữ: tác giả độc lập.

Strike rành một số khu ở London không thua dân taxi. Hắn chưa bao giờ ở những khu siêu giàu nhưng từng dọn đến rất nhiều ngóc ngách thủ đô cùng với người mẹ thích lang thang, đa số là ở nhà hoang hay nhà ở xã hội. Thi thoảng, nếu bạn trai của mẹ tại thời điểm đó mà rủng rỉnh một chút thì cả nhà được ở khu ngon lành hơn. Hắn nhận ra địa chỉ của Kathryn Kent: khu Clement Attlee Court- chung cư cao tầng ban đầu là nhà ở xã hội, về sau phần nhiều đã bán lại cho tư nhân. Đó là những tòa nhà gạch vuông vức xấu xí, tầng nào cũng có ban công, nằm cách những căn triệu bảng ở Fulham chỉ có vài trăm mét.

Giờ này chẳng có ai chờ hắn ở nhà. Hắn vẫn còn no nê cà phê và bánh ngọt sau buổi chiều lê thê ở quán Caffè Nero. Thay vì lên tuyến tàu điện Northern, hắn bắt tuyến District về phía Tây Kensington. Hắn xuống tàu, thả bộ trong bóng tối dọc theo phố North End, qua những tiệm cà ri, các cửa hiệu nhỏ bỏ hoang, cửa sổ đóng ván kín cho thấy cuộc khủng hoảng kinh tế vừa đi qua. Lúc Strike đến khu chung cư thì trời cũng sập tối.

Tòa nhà Stafford Cripps House gần mặt đường nhất, đứng ngay sau một trung tâm y tế hiện đại, thấp tầng. Tay kiến trúc sư lạc quan của những khu nhà ở xã hội khi đó hẳn đang lâng lâng với lý tưởng xã hội chủ nghĩa, quyết định cho mỗi căn hộ một cái ban công nho nhỏ. Có lẽ người ta tưởng tượng ra cảnh những cư dân hạnh phúc vừa chăm bồn hoa vừa vui vẻ chào hỏi hàng

http://tieulun.hopto.org

xóm từ ban công? Trên thực tế hầu như mọi ban công đều bị trưng dụng làm nhà kho, chất đầy nào là thảm cũ, xe đẩy trẻ con, đồ làm bếp, thêm mớ gì trông như áo quần dơ bẩn phơi trơ trơ mặc mưa gió. Ban công trở thành thứ tủ đựng đồ hầm bà lằng không buồn che đậy trước mắt người qua kẻ lại.

Một đám choai choai mặc áo khoác dày có mũ rộng trùm lên đầu, đứng hút thuốc gần chỗ thùng rác tái chế, nhìn hắn dò xét. Hắn cao to hơn hết thảy bọn nhóc con đó.

"Thằng to xác khốn nạn," hắn nghe một đứa trong bọn thốt lên khi vừa khuất mắt. Hắn đi thẳng về phía cầu thang bê tông, không màng đến cái thang máy chung cư kiểu-gì-cũng-hỏng.

Căn hộ của Kathryn Kent ở tầng ba, cuối một hàng lang lộng gió chạy dọc theo tòa nhà. Strike để ý thấy, khác với hàng xóm chung quanh, Kathryn có treo rèm cửa sổ đàng hoàng. Hắn gõ cửa.

Không có người trả lời. Nếu Owen Quine có ở bên trong hẳn ông ấy quyết nấp kỹ: không hề có đèn đóm hay cử động gì cả. Một người phụ nữ mặt mày sưng sỉa, miệng ngậm thuốc lá thò đầu ra từ nhà bên cạnh, liếc hắn một cái rồi quay ngay vào, điệu bộ lấm lét đến buồn cười.

Cơn gió buốt lạnh thổi dọc theo hành lang. Áo khoác của Strike lóng lánh nước mưa nhưng hắn biết rõ chiếc đầu trần của mình vẫn y như vậy; mớ tóc ngắn, xoăn tít không hề hấn gì dưới trời mưa. Hắn đút tay vào sâu trong túi, chạm tới tấm thiệp mời đã quên khuấy. Bóng đèn bên ngoài cửa nhà Kathryn đã hỏng, vậy là Strike đi đến cách đó hai căn, lần mò bật đèn hành lang rồi mở bì thư màu bạc.

Ông bà Michael Ellacott trân trọng kính mời quý vị đến dự lễ thành hôn của con gái Robin Venetia và Matthew John Cunliffe tại nhà thờ Đức Mẹ Đồng Trinh, Masham Thứ Bảy ngày 8 tháng Giêng năm 2011, lúc hai giờ chiều và sau đó tại Swinton Park

Tấm thiệp mời nghiêm trang như mệnh lệnh quân đội, rằng đám cưới này sẽ diễn ra đúng theo y cách thức đã liệt kê. Hắn và Charlotte vẫn còn chưa tới giai đoạn đi phát những tờ thiệp mời màu kem in chữ đen hoa hòe.

http://tieulun.hopto.org

Strike đút tấm thiệp vào lại trong túi rồi trở lại đợi bên cánh cửa tối màu nhà Kathryn. Hắn đứng đó, ngẫm ngợi, nhìn ra phía con phố LilHe sập tối lấp loáng đèn phố, đèn xe ngược xuôi, hết đỏ rồi cam. Dưới đường đám choai choai đứng túm tụm, tản ra nhập hội với những đứa khác, rồi tụ tập trở lại.

Đến sáu giờ rưỡi đám trẻ trâu giờ đã đông hơn quyết định cùng tản đi một lần. Strike dõi theo chúng cho tới khi gần khuất dạng, vừa lúc có một phụ nữ đi ngược chiều xuất hiện. Khi chị ta bước qua vũng nước dưới đèn đường, hắn thấy mớ tóc đỏ dày bay bay dưới chiếc dù đen.

Tướng đi của người này hơi xiêu vẹo, một tay cầm dù còn một tay cầm hai túi xách nặng. Nhưng từ xa trông chị ta cũng không đến nỗi, nhất là khi đưa tay hất mớ tóc xoăn dày bay bay trong gió điệu đà, còn cặp chân bên dưới chiếc áo khoác rộng cũng có vẻ thon thả. Chị ta tiến lại mỗi lúc một gần, không hề biết trên tầng ba phía bên kia đường có kẻ đang quan sát mình.

Năm phút sau chị ta lên đến ban công nơi Strike đang đứng đợi. Khi chị ta tới gần, hàng nút cài căng trên áo khoác để lộ thân hình quả táo khá đồ sộ. Chỉ đến khi cách khoảng mười mét chị ta mới để' ý thấy Strike vì đang mải cúi mặt nhìn đường. Khi chị ta ngẩng lên, Strike bắt gặp một gương mặt béo phệ, có nếp nhăn, già hơn nhiều so với hình dung của hắn nãy giờ. Chị ta dừng phắt lại, há hốc miệng.

"Anh!"

Strike nhận ra chị ta không thể nhìn rõ mặt mình mà chỉ thấy bóng, do đèn trước nhà đã hỏng.

"Anh là cái đồ chó đẻ khốn nạn!"

Hai túi xách rơi xuống nền bê tông, nghe như có tiếng thủy tinh vỡ: chị ta lao xồng xộc vào hắn, tay nắm lại tính vụt tới.

"Đồ chó đẻ, đồ khốn nạn. Tôi không bao giờ tha thứ cho anh, không bao giờ, anh không thoát nổi tôi đâu."

Strike buộc phải né vài cú đấm loạn xạ. Hắn vừa lùi lại vừa cố kìm phản xạ của dân đấm bốc khi chị ta tiếp tục la hét, đấm đá linh tinh chẳng đâu vào đâu.

http://tieulun.hopto.org

“Anh đợi đó, Pippa sẽ thịt anh, anh cứ đợi đó…”

Cửa bên nhà hàng xóm lại mở ra: người đàn bà miệng ngậm thuốc lúc nãy xuất hiện.

“Ê!” bà ta la lên.

Ánh đèn từ hành lang rọi đến Strike, cho thấy rõ mặt hắn. Cô nhân tình tóc đỏ vừa há miệng thở, vừa toan la tiếp bỗng nhảy lùi ra sau, cố tránh xa hắn.

“Cái quỉ gì vậy?” bà hàng xóm hỏi.

“Nhầm người thôi,” Strike nhẹ nhàng đáp.

Bà hàng xóm đóng sầm cửa, tay thám tử và kẻ tấn công lại chìm vào bóng tối.

“Anh là ai?” chị ta thì thầm. “Anh muốn gì?”

“Chị là Kathryn Kent phải không?”

“Anh muốn gì?”

Rồi, đột nhiên, chị ta đâm ra hoảng hốt, “Tôi biết rồi, nhưng tôi không làm công việc đó!”

“Gì kia?”

“Anh là ai mới được chứ?” chị ta hỏi, giọng vô cùng sợ hãi.

“Tôi là Cormoran Strike, thám tử tư.”

Hắn đã quá quen với phản ứng của người khác mỗi khi thấy hắn trước cửa nhà họ. Phản ứng của Kathryn - im lặng vì sốc, cũng khá thông thường. Chị ta lùi lại, sém chút nữa ngã vào đám túi đựng đồ.

“Ai thuê thám tử theo dõi tôi? Phải bà đó không?” chị ta giận dữ hỏi.

“Tôi được thuê để đi tìm nhà văn Owen Quine,” Strike đáp. “Ông ấy mất tích đã gần hai tuần rồi. Tôi biết chị là bạn của ông ấy…”

“Không bạn bè gì hết,” chị ta nói rồi cúi xuống nhặt mấy cái túi lên; đồ đạc lỉnh kỉnh va vào nhau. “Anh đi mà nói với bà ấy. Tôi nhường hết cho bà ấy.”

“Chị không làm bạn với ông ấy nữa sao? Chị không biết ông ấy ở đâu à?”

“Tôi cóc quan tâm ông ấy ở đâu cả.”

Một con mèo nhón chân đi dọc theo mé tường đá ban công, điệu bộ kiêu

http://tieulun.hopto.org

kỳ.

"Xin phép cho tôi hỏi câu cuối…?"

"Không hỏi han gì hết," chị ta đáp, vẻ giận dữ. Một cái túi vung ra, Strike nhắm mắt, nghĩ con mèo có khi bị hất bay xuống đường mất. Nhưng nó chỉ rít lên rồi nhảy xuống. Chị ta nhanh chân bồi thêm một cú đá bực dọc vào con mèo.

"Cái đồ chết tiệt!" chị ta nói. Con mèo lỉnh đi. "Làm ơn tránh ra. Tôi phải vào nhà."

Hắn lùi lại vài bước để Kathryn Kent bước tới. Chị ta cứ loay hoay tìm chìa khóa. Sau vài giây lúng túng vừa cố lục túi áo vừa cầm mớ túi xách đựng đồ, Kathryn buộc phải đặt đám túi xuống dưới chân.

"Ông Quine đã mất tích ngay sau hôm cãi nhau với người đại diện về cuốn sách mới nhất," Strike nói, Kathryn vẫn loay hoay lục lọi túi áo khoác. "Tôi không biết liệu…"

"Tôi cóc quan tâm gì đến sách của ông ấy. Tôi chưa đọc gì cả," chị ta thêm vào. Hai bàn tay run rẩy.

"Thưa chị Kent…"

"Không thưa thốt gì cả," chị ta gạt phắt.

"Chị Kent à, vợ của ông Quine có nói rằng có một phụ nữ đến tìm ông ấy. Qua mô tả, nghe như…"

Kathryn Kent đã tìm ra chìa khóa, nhưng lại làm rơi ngay. Strike cúi xuống nhặt hộ, chị ta giật phắt từ tay hắn.

"Tôi không biết anh đang nói chuyện gì cả."

"Tuần rồi chị không đến nhà tìm ông ấy sao?"

"Tôi nói rồi, tôi không biết ông ấy ở đâu, không biết gì cả," chị ta gằn giọng, bổ chìa vào lỗ khóa, xoay mở cửa.

Kathryn cúi xuống nhặt hai túi đồ, một túi lại phát ra tiếng đồ đạc va vào nhau nặng nề. Strike để ý thấy cái túi in tên một cửa hiệu bán đồ phụ tùng gần đó.

"Trông nặng quá."

http://tieulun.hopto.org

“Bóng phao toilet bị hỏng,” Kathryn gằn giọng.
Rồi chị ta đóng sầm cửa, để hắn đứng ngoài.

http://tieulun.hopto.org

10

VERDONE: Ta đến đây để đánh.
CLEREMONT: Vâng, Ngài sẽ đánh, đánh đủ trận, nhưng hãy chờ giây lát…

Francis Beaumont và Phillip Massinger
The Little French Lawyer

Sáng hôm đó Robin ra khỏi ga tàu điện, tay nắm chặt dù. Cô thấy trong người khó chịu, mồ hôi nhớp nháp. Sau nhiều ngày mưa tầm tã, những chuyến tàu điện sực mùi vải ướt, những vỉa hè trơn trượt và cửa sổ lấm tấm nước mưa, được ngày nắng ráo khiến cô bất ngờ. Gặp người khác hẳn đã thấy nhẹ nhõm khi thoát cảnh mưa dầm và mây xám nặng nề, nhưng Robin thì không vậy. Hôm qua cô và Matthew vừa cãi nhau.

Robin nhẹ cả người khi mở cánh cửa gương có khắc tên Strike và thấy ông sếp đang nghe điện thoại trong văn phòng riêng, cửa đóng. Tự dưng cô muốn bình tĩnh lại trước khi gặp Strike, vì hắn ta chính là chủ đề của trận cãi vã đêm qua.

"Em mời thằng chả đi đám cưới sao?" Matthew giận dữ hỏi.

Cô cứ sợ rằng khi đi uống bia Strike sẽ nhắc đến vụ thiệp cưới, nếu không báo cho Matthew trước thì kiểu gì anh ấy cũng sẽ mặt nặng mày nhẹ với ông sếp.

"Từ khi nào mình mời người khác mà không hỏi ý nhau?" Matthew vặn tiếp.

"Em tính hỏi anh mà. Em tưởng em hỏi rồi."

Rồi Robin thấy giận chính mình: cô chưa bao giờ nói dối với Matthew cả.

"Ổng là sếp em mà, nên phải mời chứ!"

Sai hoàn toàn; cô thừa biết có mời hay không Strike cũng chẳng bận tâm.

http://tieulun.hopto.org

“Thì em quý ổng được chưa,” cuối cùng cô nói, ít ra cũng là nói thật. Cô muốn kéo công việc mình yêu thích gần lại với cuộc sống riêng; cô muốn cả hai vui vẻ hòa thuận với nhau, muốn thấy Strike ngồi ở hàng ghế nhà thờ, gật đầu chấp thuận đám cưới (chấp thuận? mà mắc gì cha đó phải chấp thuận? - Robin thấy mình thật mâu thuẫn).

Cô đã biết kiểu gì Matthew cũng sẽ không vui, nhưng cô từng hi vọng rằng đến giờ này hai người đàn ông đã gặp nhau, đã làm thân. Chuyện hai người vẫn chưa gặp đâu phải lỗi lại cô.

“Sau vụ anh muốn mời Sarah Shadlock,” Matthew đía thêm. Robin thấy như anh ta vừa ra một đòn tiểu nhân.

“Vậy thì anh mời đi!” cô giận dữ đáp. “Nhưng hai chuyện hoàn toàn khác nhau - Cormoran chưa bao giờ dụ dỗ em lên giường cả, mà anh cười vậy là ý gì?”

Trận cãi vã lên đến hồi cao điểm thì ba của Matthew gọi điện, báo tin là cơn khó ở tuần trước của mẹ anh ấy vừa được chẩn đoán là một cơn đột quỵ nhẹ.

Sau đó hai người thấy cứ cãi nhau về Strike thì thật chẳng ra gì, vậy là cả hai đi ngủ, giả vờ đã làm hòa nhưng Robin biết rõ là không ai chịu ai, vẫn còn giận sôi người.

Gần đến trưa Strike mới đi ra văn phòng ngoài. Hôm nay hắn không mặc complet mà mặc một chiếc áo len dơ bẩn, thủng lỗ với quần jeans và giày thể’ thao. Mặt hắn lún phún đúng kiểu chưa cạo râu một ngày. Robin tạm quên nỗi niềm riêng, nhìn hắn chằm chằm. Từ trước đến giờ, ngay cả những ngày hắn ăn ở tạm bợ trong văn phòng, chưa bao giờ trông Strike nhếch nhác đến vậy.

“Sáng giờ gọi điện làm hồ sơ vụ Ingles, với lấy số liệu vụ Longman,” Strike kể với Robin, đưa cho cô mấy tập hồ sơ bằng bìa màu nâu kiểu cũ, mỗi tập đều có số series viết tay dọc theo gáy - cách hắn vẫn quen làm từ hồi còn ở SIB.

“Anh… cố ý cải trang hả?” cô hỏi, nhìn chằm chằm vào vết gì như dầu

http://tieulun.hopto.org

nhớt trên đầu gối quần jeans của hắn.

"Ờ. Vụ Gunfrey. Chuyện dài lắm."

Khi Strike đi pha trà, hai người nói chuyện thêm về những ca đang làm. Strike cập nhật thông tin cho Robin, chỉ ra những việc cần làm tiếp.

"Còn Owen Quine sao rồi?" Robin hỏi, đón tách trà từ tay hắn. "Bà đại diện tác giả nói gì?"

Strike thả người xuống ghế sofa, chiếc ghế lại phát ra tiếng đánh rắm như mỗi khi hắn đặt bàn tọa xuống. Hắn kể lại cuộc phỏng vấn Elizabeth Tassel và chuyến viếng thăm Kathryn Kent.

"Tôi thề, khi mới thấy tôi chị ta cứ tưởng tôi là Quine."

Robin bật cười.

"Anh đâu có đến nỗi ú vậy."

"Cảm ơn, cô quá khen," hắn đáp, tỉnh khô. "Khi chị ta nhận ra tôi không phải là Quine, nhưng vẫn chưa biết tôi là ai thì nói ngay, 'Tôi không làm công việc đó' Nghe vậy cô có hiểu gì không?"

"Không… nhưng," cô rụt rè nói thêm, "hôm qua tôi có tìm hiểu được chút ít về Kathryn Kent."

"Sao kia?" Strike hỏi, ngạc nhiên.

"Anh có nói chị ta là dân tự xuất bản," Robin nhắc hắn, "vậy là tôi tìm trên mạng, xem có gì không," rồi Robin nhấp chuột hai nhát, mở ra một trang web, "chị ta có blog."

"Hay đó!" Strike nói, khấp khởi rời chiếc ghế sofa đến chỗ bàn Robin.

Trang web trông có vẻ nghiệp dư có tựa đề *Văn nghiệp đời tôi*, có hình bút nghiêng trang trí, thêm một tấm ảnh Kathryn khá bắt mắt mà Strike đoán hẳn đã chụp mười năm trước. Blog đăng nhiều bài, sắp theo thứ tự như nhật ký.

"Chủ yếu là chê bai các nhà xuất bản truyền thống không biết đâu là sách hay, ngay cả khi dâng tới tận miệng," Robin nói, chậm rãi kéo chuột xuống để Strike xem hết trang web. "Chị ta viết được ba tiểu thuyết, gọi là bộ tác phẩm kỳ ảo khiêu dâm *Melina Saga.* Có thể tải về trên Kindle"

"Tôi ớn lắm rồi, không đọc nữa đâu; vẫn còn phê cái cuốn *Anh em nhà*

Bao-Rách lắm," Strike đáp, "Có nhắc gì tới Quine không?"

"Nhiều lắm," Robin đáp, "nếu quả ông ấy chính là Nhà Văn Nổi Tiếng như chị ta gọi. Viết tắt là NVNT"

"Tôi nghĩ chắc chị ta không ngủ với hai nhà văn cùng một lúc đâu," Strike đáp. "Nên hẳn là Quine rồi. 'Nổi tiếng' thì nghe hơi quá. Cô có biết gì về Quine trước khi Leonora xuất hiện không?"

"Không," Robin thừa nhận. "Chỗ này có ổng nè, ngày hai tháng mười một".

Một cuộc nói chuyện rất hay với NVNT về Cốt truyện và Chuỗi sự kiện, đương nhiên không phải là một thứ. Dành cho những ai còn băn khoăn: Cốt truyện là việc diễn ra, Chuỗi sự kiện là những gì người viết kể lại cho người đọc, và lối kể như thế nào.

Một ví dụ từ Tiểu thuyết thứ hai của mình "Sự dâng hiến của Melina"

Khi hai người cùng đi về phía khu rừng Harderell, Lendor rướn thân hình đẹp đẽ lên để xem thử họ tới gần chưa. Thân hình sân chắc của anh, được trau chuốt với môn cưỡi ngựa và bắn cung…

"Cho qua đi," Strike nói, "xem thử chị ta viết gì về Quine."

Robin làm theo, dừng lại ở bài đăng ngày 21 tháng Mười.

Vậy là NVNT gọi cho mình rồi nói là anh ấy không thể gặp mình (lại một lần nữa.) Chuyện nhà. Mình có thể làm gì đây trừ việc nói là mình hiểu. Mình đã biết mọi việc sẽ phức tạp khi tụi mình yêu nhau. Mình không thể nói thẳng ra nhưng đại để là anh ấy đang bị kẹt với một người vợ mà anh ấy không yêu, chỉ vì một Bên Thứ Ba. Không phải lỗi của anh ấy. Không phải lỗi của Bên Thứ Ba. Người vợ không để anh ấy ra đi, ngay cả khi đó là điều tốt nhất cho hết thảy mọi người, vậy là cả ba bị kẹt vào tình huống mà đôi khi mình thấy như một thứ Luyện Ngục.

Người Vợ biết chuyện mình nhưng cứ dã vờ không biết. Mình không hiểu tại sao bà ấy có thể trịu được chuyện sống trung với một người ông đã đem lòng yêu người khác vì mình biết mình không thể làm vậy được. NVNT nói rằng bà ấy luôn để Bên Thứ Ba lên trên mọi thứ, kể cả Anh ấy. Thật lạ lùng,

nhiều người có trách nhiệm chăm sóc kẻ yếu mà lại dùng đó như tấm bình phong che đi tính ích kỷ sâu sa.

Sẽ có người nói rằng lỗi lại mình, vì mình yêu một người Đàn ông đã có vợ. Nhưng có phải mình chưa nghe điều đó từ bạn bè, chị gái mình và cả Mẹ mình đâu, lúc nào họ cũng nói vậy. Mình đã cố quên rồi nhưng biết nói gì đây, trừ chuyện Trái Tim có lý lẽ riêng của nó, mà Lý trí không thể hiểu được. Và đêm nay mình lại khóc vì anh ấy, khóc thêm một lần nữa, vì một Lý do hoàn toàn khác. Anh ấy nói là anh ấy viết đã gần xong Kiệt tác của đời anh, cuốn sách Hay nhất anh từng viết. "Anh hi vọng em cũng sẽ thích nó. Em có ở trong sách đấy."

Nói gì đây khi một Nhà văn Nổi tiếng đưa mình vào tác phẩm hay nhất của anh ấy? Mình hiểu anh, theo cách chỉ có dân Viết văn mới hiểu được. Anh ấy khiến mình thấy vừa tự hào vừa nhỏ bé. Đương nhiên dân viết lách như bọn mình vẫn mở lòng đưa người khác vào trong tim, nhưng đưa vào Sách? Thật là đặc biệt. Thật là khác thường.

Mình không thể không yêu NVNT. Trái tim có Lý Lẽ riêng của nó.

Bên dưới là các bình luận qua lại.

Biết sao không? Ông ấy đã đọc vài đoạn cho em nghe đó. Pippa2011

Em đùa à Pip ông ấy không chịu đọc gì cho chị cả! Kath

Chị chờ xem. Pippa2011 xxxx

"Hay đó," Strike nói, "Rất hay là đằng khác. Tối hôm qua lúc tẩn tôi Kathryn Kent có nói là Pippa muốn giết tôi."

"Anh đọc chỗ này nè!" Robin phấn khích nói, kéo xuống bài viết ngày 9 tháng mười một.

Lần đầu tiên mình gặp NVNT anh ấy nói với mình rằng: "Ta chỉ viết ra văn chương đúng nghĩa nếu có người phải đổ máu, có lẽ là chính ta." Bạn đọc Blog này có lẽ biết rằng về nghĩa bóng, mình đã rạch mạch máu của chính mình trong blog và cả trong sách. Nhưng ngày hôm nay mình cảm thấy như vừa bị đâm một nhát Chí mạng bởi một người mà mình tin tưởng.

"Ôi Macheath! Ngươi đã cướp đi của ta sự Bình lặng - chỉ khi thấy ngươi

đau đớn ta mới Thỏa lòng."

"Câu đó ở đâu ra vậy?" Strike hỏi.

Mấy ngón tay Robin lia lịa lướt trên phím.

"Vở *Ca kịch của người hành khất*, của John Gray"

"Cao siêu vậy, nhất là khi còn viết sai chính tả loạn xị và viết hoa ngẫu hứng."

"Thì có phải ai cũng là thiên tài văn chương đâu," Robin có ý trách móc.

"Ơn Chúa, may mà mới chỉ có chừng đó thiên tài."

"Nhưng anh nhìn bình luận ngay dưới kìa," Robin nói, trở lại blog của Kathryn. Cô nhấp chuột lên đường liên kết, một câu bình luận đơn độc hiện ra.

*"Em sẽ giúp chị quay xiên nướng sống lão già khốn nạn chó đẻ *&%, Kath à."*

Bình luận này cũng của Pippa2011.

"Pippa nghe ghê gớm quá nhỉ?" Strike nhận xét. "Có thông tin gì về nghề nghiệp của Kathryn trong này không? Tôi đoán chị ta không sống bằng mấy cuốn kỳ ảo khiêu dâm đó."

"Vụ đó cũng hơi kỳ. Anh coi nè."

Ngày 28 tháng Mười, Kathryn viết:

Như phần lớn các Nhà văn mình cũng có một công việc hàng ngày. Mình không thể tiết lộ quá nhiều vì lý do ang ninh. Tuần này ang ninh được thắt chặt ở Cơ sở của tụi mình. Vậy là Đồng nghiệp nhiều chuyện của mình (một người hồi xuân mộ đạo, lúc nào cũng ưa phán xét đời tư của mình) lại có cớ đề nghị với ban giám đốc phải rà soát lại tất cả blog, v.v... để tránh việc thông tin nhạy cảm bị tiết lộ. May mắng thay, cuối cùng người ta cũng tỉnh táo nên chưa ai đụng gì mình cả.

"Khó hiểu thật," Strike nói. "An ninh thắt chặt… nhà tù nữ? Bệnh viện tâm thần? Hay bí mật công nghệ?"

"Anh xem tiếp nè, ngày mười ba tháng mười một."

Robin kéo chuột xuống bài gần nhất trên blog, là bài duy nhất sau khi

http://tieulun.hopto.org

Kathryn kể chuyện bị đâm một nhát chí mạng.

Người chị thân yêu của mình đã gục ngã trước căn bệnh ung thư vú cách đây ba ngày. Cảm ơn mọi người gởi lời thăm và động viên.

Bên dưới có hai bình luận, Robin nhấp chuột mở ra. Pippa2011 đã viết:

Vô cùng thương tiếc khi nghe tin, Kath à. Gởi chị hết thảy tình yêu trên thế gian xxx

Kathryn đáp lại:

Cảm ơn Pippa em là một người bạn thực sựxxxx

Lời cảm ơn ứng trước của Kathryn nằm trơ trọi ngay trên cuộc trò chuyện ngắn ngủi đó, thay vì nhiều lời chia buồn như dự kiến.

"Tại sao vậy ta?" Strike hỏi, thở dài.

"Tại sao chuyện gì kia?" Robin nói, ngước nhìn hắn.

"Tại sao người ta làm chuyện này?"

"Ý anh là viết blog hả? Tôi không biết… chẳng phải có ai đó từng nói đời sống không được chiêm nghiệm thì không đáng sống đó sao."

"Đúng rồi, câu đó của Plato," Strike nói, "nhưng ở đây đâu phải là chiêm nghiệm gì, mà là trưng hết ra cho thiên hạ coi."

"Trời đất!" Robin nói, đánh đổ trà xuống áo khi chợt nhớ ra. "Tôi quên mất, còn có một chuyện nữa! Christian Fisher gọi, ngay khi tôi vừa chuẩn bị đi về tối hôm qua. Anh ta hỏi là anh có muốn viết sách không."

"Anh ta hỏi gì kia?"

"Viết sách," Robin nói, cố không bật cười trước vẻ kinh tởm trên gương mặt Strike. "Tự truyện. Trải nghiệm trong quân đội và phá vụ Lula Landry…"

"Cô gọi lại đi," Strike nói, "rồi nói là không, tôi không muốn viết sách siếc gì cả."

Hắn nốc cạn tách trà, bước tới chỗ móc treo áo khoác. Một chiếc áo da cũ kỹ đã xuất hiện ngay cạnh chiếc áo khoác đen của hắn.

"Anh chưa quên vụ tối nay chứ?" Robin hỏi, thấy gan ruột lại muốn xoắn cả lên.

http://tieulun.hopto.org

“Tối nay?”

“Uống bia,” cô bối rối. “Tôi. Matthew. Quán King’s Arms.”

“Tôi chưa quên,” hắn nói, tự hỏi tại sao trông Robin có vẻ căng thẳng và đau khổ vậy. “Chiều này chắc tôi ở ngoài suốt nên tôi sẽ gặp cô ở đó luôn. Tám giờ, đúng không?”

“Sáu rưỡi,” Robin đáp, còn căng thẳng hơn.

“Sáu rưỡi. Được rồi. Tôi sẽ đến… bái bai Venetia.”

Robin giật mình, liếc mắt sững sờ.

“Anh làm sao mà biết…?”

“In trên thiệp mời,” Strike đáp. “Tên lót lạ thật. Ở đâu ra vậy?”

“Là vì, ừm… vì tôi được thụ thai ở đó,” cô nói, mặt ửng hồng. “Ở Venice. Còn tên lót của anh là gì?” cô hỏi, vừa tức cười vừa bực mình. Hắn vẫn còn cười khì. “C.B.Strike, chữ B là gì?”

“Tôi đi đây,” Strike đáp. “Hẹn gặp lúc tám giờ.”

“Sáu rưỡi!” cô hét lên khi cánh cửa vừa đóng lại.

Chiều hôm đó Strike có hẹn ở một cửa tiệm bán đồ điện tử trong khu Crouch End. Phòng sau cửa tiệm cũng là nơi mở khóa các thể loại điện thoại di động và máy tính vừa chôm chỉa. Thông tin cá nhân sau đó được tải hết ra, rồi thiết bị và thông tin sẽ được bán riêng rẽ cho người có nhu cầu.

Ông chủ cửa tiệm ăn nên làm ra đó đang khiến Gunfrey, thân chủ của Strike, ăn không ngon ngủ không yên. Gunfrey cũng chẳng ngay thẳng gì hơn tay đầu sỏ hàng luộc này nhưng hoạt động ở phạm vi rộng hơn, hoành tráng hơn. Không may Gunfrey vừa rồi lỡ chân đạp trúng ổ kiến lửa.

Strike cho rằng Gunfrey nên tìm đường rút ngay khi còn kịp. Hắn biết tay chủ tiệm này không hề đơn giản; cả hai có người quen chung.

Đối tượng đón Strike trong văn phòng trên gác, bốc mùi không kém văn phòng của Elizabeth Tassel. Bên ngoài là hai đứa choai choai mặc đồ thể dục lảng vảng, cắn móng tay ngáp ruồi. Strike đang đóng vai một tay đâm thuê chém mướn, do người quen giới thiệu đến. Hắn lắng nghe khách-hàng-tiềm-năng thổ lộ kế hoạch tấn công thằng con trai mới lớn của Gunfrey. Tay chủ

http://tieulun.hopto.org

tiệm nắm rõ đường đi nước bước của Gunfrey thiếu gia đến kinh ngạc, giờ đây muốn ngỏ ý mời hắn làm việc: năm trăm bảng, cho thằng nhỏ một nhát. (“Nhưng tao không muốn có án mạng gì sất, chỉ cần dằn mặt ông già nó, mày hiểu không?”)

Hơn sáu giờ Strike mới rút khỏi hiện trường. Sau khi biết chắc là không có ai bám đuôi hắn rút điện thoại gọi ngay cho Gunfrey. Trên điện thoại, đại gia sững sờ im lặng, cuối cùng cũng hiểu ra mình đang đùa với lửa.

Rồi hắn gọi cho Robin.

“Chắc tôi tới trễ mất, xin lỗi cô,” hắn nói.

“Anh ở đâu rồi?” cô hỏi, giọng căng thẳng. Hắn nghe được tiếng quán xá xôn xao, tiếng người cười nói.

“Crouch End.”

“Trời đất,” cô thì thào. “Vậy thì phải lâu lắc…”

“Tôi sẽ đi taxi,” hắn hứa hẹn. “sẽ nhanh thôi.”

Ngồi trong taxi chạy dọc theo phố Upper, Strike tự hỏi cơn cớ gì mà Matthew lại chọn quán bia ở Waterloo? Để chắc rằng Strike phải mất công đi tới? Để trả đũa vụ Strike cứ chọn những quán tiện đường với hắn ở mấy lần hẹn không thành vừa rồi? Strike mong là quán King’s Arms có bán đồ ăn. Tự dưng hắn thấy đói quá thể.

Mất bốn mươi phút hắn mới tới được điểm hẹn, một phần vì xe không thể vào đến trước dãy nhà cho công nhân từ thế kỷ mười chín nơi quán bia tọa lạc. Strike xuống xe, chấm dứt màn chạy lui tới tìm cho đúng số của ông tài xế cộc cằn. Nhà ở khu đó đánh số loạn xạ cả lên, chẳng có logic gì cả. Strike đi bộ tới quán, tự nghĩ có khi nào Matthew chọn quán này vì nó khó tìm hay không.

Quán King’s Arms là một tửu quán xinh đẹp nằm ở góc đường, kiểu quán thời Victoria. Ở lối vào dân đi làm còn trẻ đóng bộ complet đứng chen chúc với sinh viên, vừa uống vừa hút thuốc. Đám đông nhỏ nhanh chóng tẽ ra nhường đường khi hắn bước vào, thậm chí chừa chỗ rộng hơn mức cần thiết cho một người cao to cỡ hắn. Hắn đi qua cửa vào quầy bar, vừa nghĩ (cũng có

phần khấp khởi hi vọng) rằng biết đâu người ta sẽ bắt hắn đi về vì tội ăn mặc gớm ghiếc.

Trong lúc đó ở phòng sau nhộn nhịp, nơi có giếng trời với trần bằng kính và những món trang trí lỉnh kỉnh, Matthew cúi nhìn đồng hồ.

"Gần bảy giờ mười lăm rồi," anh ta nói với Robin.

Matthew mặc đồ complet thắt cà vạt gọn gàng tinh tươm. Như thường lệ, anh là người đẹp trai nhất phòng. Robin quá quen với việc các bà các cô trố mắt lên mỗi khi Matthew đi ngang qua. Đến giờ cô vẫn không chắc là Matthew có nhận ra những ánh nhìn thiêu đốt mà lấm lét đó hay không. Hai người buộc phải ngồi ở ghế băng gỗ dài, chung với một đám sinh viên đang nói cười hô hố. Matthew cao một mét tám mươi lăm, cằm chẻ, mắt xanh ngời ngời, đúng kiểu con nhà danh giá thuần chủng.

"Ổng tới kìa," Robin nói, thở phào nhưng vẫn hồi hộp.

Strike trông còn to con và bặm trợn hơn lúc hắn rời văn phòng. Hắn dễ dàng vượt qua đám đông tới chỗ hai người. Mắt hắn dán vào mái tóc vàng rực của Robin, bàn tay thô tháp cầm sẵn một vại bia Hophead. Matthew đứng dậy. Trông như anh ta vừa gồng mình.

"A Cormoran, cuối cùng anh cũng tìm ra quán."

"Anh là Matthew hả," Strike đáp, đưa tay ra. "Xin lỗi tôi tới trễ. Lúc nãy tôi cũng cố ra sớm nhưng mà mắc ngồi với một tay hơi ghê gớm. Phải đợi hắn cho phép thì mới dám đứng dậy."

Matthew quay lưng lại, cười nhạt. Anh đã đoán Strike kiểu gì cũng sẽ ăn nói như vậy: làm bộ làm tịch, ra vẻ ta đây bí hiểm lắm. Nhưng coi bộ dạng thì như mới đi thay lốp xe về.

"Anh ngồi đi," Robin căng thẳng mời Strike, lúng túng ngồi xích về một bên, sém nữa thì ngã ra khỏi băng ghế. "Anh đói bụng không? Tụi tôi vừa định gọi đồ ăn."

"Đồ ăn ở đây cũng tạm," Matthew nói. "Đồ Thái. Không bằng nhà hàng Mango Tree nhưng cũng được."

Strike cười lạnh. Hắn đã đoán Matthew kiểu gì cũng ăn nói như vậy: lâu

http://tieulun.hopto.org

lâu đưa ra vài cái tên nhà hàng ở khu Belgravia để chứng tỏ rằng, sau một năm ở London, ta đây cũng sành điệu lắm chứ chẳng vừa.

"Vụ chiều nay sao rồi?" Robin hỏi Strike. Cô nghĩ nếu Matthew nghe được những chuyện Strike làm, anh ấy sẽ thấy thích thú với công việc điều tra, sẽ bớt thành kiến đi.

Strike mô tả ngắn gọn lại buổi chiều hôm đó, bỏ qua tên tuổi những người liên quan. Matthew ngồi nghe, dửng dưng, gần như không thèm giả vờ quan tâm. Strike đề nghị mua bia cho hai người, khi đó cả hai chỉ còn ly rỗng.

"Anh làm bộ quan tâm một chút không được sao," Robin lườm Matthew khi Strike đi đến quầy bar, vừa khỏi tầm nghe.

"Robin, thằng chả đi gặp một ông nào đó trong một cửa tiệm," Matthew đáp. "Anh không nghĩ là sắp có đấu giá bản quyền phim đâu."

Thích thú với sự dí dỏm của chính mình, anh chàng quay sang nhìn thực đơn trên bảng đen đối diện.

Khi Strike mang bia trở lại, Robin nằng nặc đòi đi gọi thức ăn ở quầy bar. Cô không hề muốn để hai người đó ngồi lại với nhau, nhưng nghĩ biết đâu làm vậy hai người sẽ tự bắt chuyện.

Chút tự đắc của Matthew tan biến nhanh chóng khi Robin vừa đi khỏi.

"Anh là lính cựu," Matthew buột miệng với Strike, mặc dù đã có ý không để tay thám tử lấn át câu chuyện hôm đó.

"Đúng vậy," Strike đáp, "SIB"

Matthew không chắc SIB là gì.

"Ông già tôi là cựu RAF," anh đáp. "Ờ, cùng thời với Jeff Young đó."

"Ai kia?"

"Cầu thủ rugby xứ Wales. Hai mươi ba lần đội trưởng đó?" Matthew nói.

"À vậy hả," Strike đáp.

"Ừ. Ông già làm tới Phi đoàn trưởng. Năm tám sáu thì giải ngũ, rồi làm địa ốc từ đó tới giờ. Cũng được. Sao bằng ông già anh," Matthew nói, hơi bị thủ thế, "nhưng cũng tạm."

Thằng chó, Strike nghĩ thầm.

http://tieulun.hopto.org

“Hai anh nói chuyện gì vậy?” Robin nôn nao hỏi, ngồi lại chỗ cũ.

“Chuyện của ba thôi.” Matthew đáp.

“Tội nghiệp bác ấy,” Robin nói.

“Sao mà tội?” Matthew gằn giọng.

“Thì… bác ấy lo lắng chuyện bác gái, không phải vậy sao? Cơn đột quỵ nhẹ vừa rồi đó?”

“Ờ,” Matthew nói, “vụ đó hả.”

Strike từng gặp nhiều người giống Matthew trong quân đội: thường là sĩ quan, bề ngoài thì bảnh tỏng nhưng bên trong yếm thế, nên lúc nào cũng phải cố bù trừ, đôi khi làm quá.

“Chỗ Lowther-French đó sao rồi?” Robin quay sang hỏi Matthew, cố để cho Strike thấy Matthew là người tử tế ra sao, để hắn thấy được con người thật của anh, con người mà cô yêu. “Matthew đang làm kiểm toán cho một nhà xuất bản nhỏ hơi bị lạ lùng. Chỗ đó ngộ thật, anh hả?” cô quay sang chồng chưa cưới.

“Ngộ gì, nguyên một mớ bòng bong,” Matthew nói, rồi cứ nói cho đến khi thức ăn dọn ra. Câu chuyện của Matthew lâu lâu lại có “chín chục ngàn bảng,” “phần tư triệu”, mỗi câu như soạn sẵn để cho thấy Matthew tuyệt ra làm sao: thông minh, nhanh trí, vượt xa những đồng nghiệp cấp cao hơn nhưng lại chậm chạp, ù lì, rồi cả chuyện Matthew ra tay chỉ dạy những tay đần độn làm cho công ty mà anh ta đang phải kiểm toán.

“… cố mà giải trình vụ tổ chức tiệc Giáng Sinh, sau hai năm chỉ mém huề vốn; tiệc tùng gì, có mà tiệc đám ma.”

Tiếp theo bài chỉ trích của Matthew là thức ăn và sự im lặng. Robin cứ tưởng Matthew sẽ kể lại cho Strike nghe những thứ hay ho, có phần ấm áp mà anh đã kể cho cô nghe, những nét lập dị thú vị ở nhà xuất bản nhỏ đó. Giờ đây cô chẳng biết nói gì. Tuy nhiên, câu chuyện về nhà xuất bản nhỏ mà Matthew vừa kể làm Strike nảy ra một ý tưởng. Hắn nhai chậm lại. Hắn chợt nghĩ ra một hướng tìm thông tin vụ Owen Quine. Trí nhớ mênh mông của hắn vừa đưa đến một mẩu thông tin mà hắn từng biết.

http://tieulun.hopto.org

“Anh có bạn gái không, Cormoran?” Matthew hỏi thẳng Strike; anh chàng rất nôn nóng tìm hiểu vụ này. Robin trước giờ tỏ ra khá mơ hồ.

“Không,” Strike lơ đễnh đáp. “Vô phép anh… tôi đi ra một lát, phải gọi điện gấp.”

“Ừ, không sao,” Matthew bực dọc đáp, nhưng chỉ khi Strike vừa ra khỏi tầm nghe thì nói thêm. “Tới trễ bốn mươi phút rồi lỉnh ra giữa lúc đang ăn tối. Thôi thì tụi tôi cứ ngồi đây mà đợi ông lớn hạ cố quay lại.”

“Matt!”

Ra đến vỉa hè tối om, Strike rút bao thuốc lá và điện thoại di động. Hắn châm thuốc, bước xa khỏi đám người đang đứng túm tụm hút thuốc, đến góc đường yên tĩnh hơn. Hắn đứng trong bóng tối, bên dưới cổng vòm bằng gạch đỡ đường tàu ở trên.

Chuông đổ đến lần thứ ba thì Culpepper nhấc máy.

“Strike,” anh chàng nói. “Ông sao rồi?”

“Ổn. Gọi điện nhờ ông chút chuyện.”

“Nói đi,” Culpepper đáp, không hứa hẹn gì.

“Ông có em họ tên là Nina, làm cho nhà xuất bản Roper Chard…”

“Làm quái gì mà ông biết?”

“Ông kể’ với tôi,” Strike kiên nhẫn đáp.

“Khi nào?”

“Vài tháng trước, lúc tôi làm vụ tay nha sĩ cà chớn cho ông đó.”

“Nhớ dai bỏ mẹ,” Culpepper đáp, giọng kinh hãi hơn là ấn tượng. “Đúng là không bình thường. Nhỏ đó thì sao?”

“Nhờ ông sắp cho tôi gặp cô ấy, được không?” Strike hỏi. “Tối mai bên Roper Chard có tiệc, tôi cũng muốn dự.”

“Chi vậy?”

“Đang làm một vụ,” Strike né tránh. Hắn không bao giờ hé ra chi tiết những vụ ly dị và tranh chấp làm ăn của giới ông nọ bà kia, mặc cho Culpepper liên tục nài nỉ. “Với lại, tôi vừa kính ông một quả ngon lành còn gì.”

http://tieulun.hopto.org

“Thôi được,” tay nhà báo miễn cưỡng đồng ý, sau một thoáng ngập ngừng. “Để tôi gọi.”

“Cô đó có ai chưa?” Strike hỏi.

“Gì hả? Còn đòi chè xôi nữa sao?” Culpepper nói. Strike nghe giọng anh ta có vẻ buồn cười hơn là bực tức khi nghĩ đến chuyện Strike tìm cách chài cô em họ.

“Không, tôi chỉ muốn biết nếu cô ấy dẫn tôi tới tiệc thì có dễ bị nghi ngờ không.”

“À, ra vậy. Hình như mới vừa chia tay chia chân gì đó. Tôi cũng không rõ. Để tôi nhắn tin số của nó cho ông. À, Chủ Nhật này nhớ xem báo,” Culpepper thêm vào, không giấu nổi sự đắc chí. “Ngài Parker chuẩn bị đón nguyên một trận sóng thần cực khắm.”

“Cứ gọi Nina cho tôi trước, được không?” Strike hỏi. “Nhớ nói tôi là ai, để cô ấy hiểu đang làm gì.”

Culpepper đồng ý rồi dập máy. Strike không hề nôn nóng quay lại với Matthew. Hắn đứng đó, hút hết điếu rồi mới quay vào trong.

Vừa đi hắn vừa cúi đầu né tránh đám nồi niêu, các thể loại bảng chỉ dẫn treo chỉ để’ trang trí, vừa ngẫm ngợi. Căn phòng đông đúc đó cũng giống như Matthew: gồng mình quá sức. Nội thất trang trí căn phòng có cả một bếp lò kiểu xưa, một quầy tính tiền cũng loại đồ cổ, giỏ đựng hàng lỉnh kỉnh, tranh in rồi đĩa treo tường: một cuộc phô diễn các món đồ cổ tạp nham.

Matthew cố ăn cho hết món mì trước khi Strike quay lại, để’ cho hắn thấy hắn vắng mặt lâu ra sao, nhưng không kịp. Robin mặt mày ủ dột còn Strike thì tự hỏi không biết giữa hai người có chuyện gì khi hắn ở ngoài kia. Hắn thấy Robin tồi tội.

“Robin có kể là anh chơi rugby,” hắn lên tiếng, quyết tâm phải xởi lởi hơn. “đáng ra chơi ở đội tuyển tỉnh, phải vậy không?”

Ba người nói dông dài nguyên một tiếng đồng hồ: câu chuyện trôi chảy hơn mỗi khi Matthew có dịp nói về chính mình. Strike để ý thấy Robin hay mớm lời cho Matthew, mỗi lần như vậy lại mở ra một chủ đề thế mạnh của

http://tieulun.hopto.org

Matthew.

"Hai người quen được bao lâu rồi?" hắn hỏi.

"Chín năm," Matthew đáp; lại có vẻ thủ thế như trước.

"Lâu vậy sao?" Strike hỏi lại, ngạc nhiên. "Vậy là, quen từ hồi học đại học hả?"

"Không phải," Robin đáp, mỉm cười. "Từ hồi trung học kia."

"Trường có lớn gì cho cam," Matthew nói, "Robin là đứa con gái duy nhất vừa có đầu óc vừa nhìn được. Đâu có gì để lựa với chọn."

Thằng khốn, Strike nghĩ thầm.

Ba người ra về, cùng đi đến ga Waterloo. Họ đi bộ trong bóng tối, tiếp tục cố gắng nói những câu xã giao, rồi chia tay ở ngay cửa ga.

"Thấy chưa," Robin nói, vớt vát khi cô và Matthew bước về hướng thang máy. "Ổng cũng tử tế đó chứ?"

"Lề mề như gì," Matthew đáp, không thể tìm ra điểm gì khác để tấn công Strike. "Có khi sẽ tới trễ bốn mươi phút, phá cả lễ cưới."

Nhưng như vậy cũng có nghĩa là Matthew đã đồng ý mời Strike, mặc dù chẳng có gì hào hứng. Robin nghĩ thầm thôi vậy cũng xong.

Trong lúc đó, Matthew im lặng, ấm ức những chuyện không thể thổ lộ với ai. Robin đã mô tả chính xác ngoại hình của ông sếp - đầu tóc xoăn tít, tướng tá như dân đấm bốc, nhưng Matthew không ngờ Strike to xác đến vậy. Hắn cao hơn Matthew dễ chừng cũng đến nửa tấc, mà Matthew trước giờ luôn là người cao nhất ở sở làm. Còn nữa, chẳng thà Strike cứ ba hoa bốc phét về Afghanistan và Iraq, cả vụ bị mất chân, rồi khoe huy chương thì anh chàng đã tha hồ mà khinh ghét hắn. Đằng này Strike chẳng hé một lời, khiến Matthew càng bực bội. Chiến tích của Strike, cuộc đời sôi động bôn ba nguy hiểm của hắn cuối cùng lại lửng lơ vô hình ngay trên cuộc trò chuyện của hai người.

Cạnh bên Matthew, Robin cũng ngồi im lặng. Đêm nay cô chẳng vui tí nào. Trước đây có bao giờ cô nghĩ Matthew là người như vậy đâu; hoặc ít ra cô chưa bao giờ thấy anh ấy như thế cả. Tên Strike đáng ghét, cô ngẫm ngợi khi tàu rầm rập chạy. Tự dưng Strike đã khiến cô nhìn Matthew bằng đôi mắt

http://tieulun.hopto.org

của hắn. Cô không biết hắn đã làm việc đó như thế nào - lúc hắn hỏi Matthew về rugby - người ngoài nhìn vào thì cứ tưởng là hắn đang lịch sự, nhưng Robin thì biết quá… hay cô chỉ đang bực mình vì hắn đi trễ, nên đã gán tội cho hắn, biết đâu hắn không hề cố ý?

Cặp vợ chồng chưa cưới ra về. Cả hai cùng âm thầm tức tối tay thám tử giờ đây đang ngồi tàu trên tuyến Northern ngược chiều với họ, vừa gà gật vừa ngáy như sấm rền.

http://tieulun.hopto.org

11

Xin nói để tôi hay
Cơn cớ gì Thầy ruồng rẫy tôi.

John Websiter
The Duchess of Malfi

"Cormoran Strike phải không?" một giọng nữ trung lưu lảnh lót vang lên trên điện thoại lúc chín giờ hai mươi sáng hôm sau.

"Phải rồi," Strike đáp.

"Nina đây. Nina Lascelles. Dominic có đưa số của anh cho tôi."

"À vâng," Strike đáp. Hắn ở trần, đang đứng cạo râu trước gương soi đặt ngay bên bồn rửa chén, vì nhà tắm vừa chật vừa tối. Lấy tay quẹt mớ bọt xà phòng cạo râu quanh miệng, hắn hỏi:

"Nina này, Dominic có nói là vì sao không?"

"Có nói. Vì anh cần nội gián ở tiệc kỷ niệm bên Roper Chard."

"'Nội gián' nghe hơi quá."

"Nói vậy mới hấp dẫn chứ."

"Được rồi," hắn tủm tỉm đáp. "Vậy là cô nhận lời?"

"Đương nhiên rồi, hay ho mà. Cho tôi đoán vì sao anh muốn tới đó do thám được không?"

"Lại nữa, 'do thám' nghe thật…"

"Đừng làm tôi mất hứng chứ. Cho tôi đoán nhé?"

"Đoán đi," Strike đáp, nhấp một ngụm trà, nhìn ra cửa sổ. Trời lại mù sương, chút nắng ít ỏi đã tan mất.

"*Bombyx Mori*," Nina đáp. "Đúng không? Tôi nói đúng phải không? Nói là tôi đúng đi nào."

http://tieulun.hopto.org

“Cô nói đúng rồi,” Strike đáp, cô gái khẽ rú lên sung sướng.

“Tôi còn không được nói gì về vụ đó. Cơ quan đang cấm vận, email gởi khắp, luật sư rầm rập ra vào văn phòng của Daniel. Vậy gặp nhau ở đâu? Mình nên gặp nhau ở đâu đó trước rồi đi cùng, anh thấy sao?”

“Phải rồi,” Strike hỏi. “Cô muốn gặp ở đâu?”

Ngay cả khi với tay lấy cây viết từ chiếc áo khoác treo đằng sau cửa, Strike vẫn mơ màng nghĩ đến một buổi tối ở nhà, ngủ một giấc say sưa, một chút yên tĩnh nghỉ ngơi trước khi phải dậy sớm vào sáng thứ Bảy để bám đuôi ông chồng bội bạc của nữ thân chủ tóc nâu.

“Anh biết quán Ye Olde Cheshire Cheese không?” Nina hỏi. “Trên phố Fleet đó? Người bên nhà xuất bản không ai ra đó cả. Từ đó đi bộ về văn phòng được. Chỗ đó sến, nhưng mà tôi thích.”

Hai người đồng ý gặp nhau lúc bảy giờ ba mươi. Strike tiếp tục cạo râu, vừa tự hỏi liệu hắn có gặp được ai có thông tin gì về Quine ở bữa tiệc đó chăng. *Vấn đề ở chỗ*, hắn vừa tự rủa mình trong tấm gương soi hình tròn, vừa nhanh tay cạo sạch chỗ cằm lún phún, *mày cứ tưởng mày vẫn còn ở SIB. Nhà nước đâu có trả tiền cho mày để mày làm ra ngô ra khoai nữa đâu, Strike à.*

Nhưng hắn không biết đến cách làm việc nào khác. Với Strike, đó còn là nguyên tắc cá nhân bất di bất dịch: đã làm gì phải làm tới nơi tới chốn.

Strike đã định cả ngày nay sẽ chỉ ở văn phòng. Nếu chỉ như những ngày khác thì chẳng có gì để nói. Hắn và Robin cùng nhau xử lý giấy tờ; cô thông minh, lanh lẹ, lại yêu thích công việc điều tra, vẫn như ngày đầu cô đến làm. Nhưng hôm nay hắn đi xuống cầu thang mà lưỡng lự quá thể. Chưa gì mà khi nghe cô chào, hắn đã sợ cô đột ngột hỏi: “Anh thấy Matthew ra sao?”

Strike đi thẳng vào văn phòng trong, đóng cửa lại, ra bộ như sắp phải gọi điện. Hắn tự nhủ cái thế khó chịu lúc này đây chính là lý do vì sao không nên gặp nhân viên duy nhất của mình ngoài giờ làm việc.

Mấy tiếng sau cơn đói bụng khiến hắn phải trở ra văn phòng ngoài. Robin đã mua bánh mì kẹp như thường ngày, nhưng cô không gõ cửa để báo cho hắn. Chắc là cô vẫn chưa hết bối rối vụ gặp gỡ đêm qua. Hắn cứ lần lữa,

http://tieulun.hopto.org

mong rằng nếu không nhắc gì đến vụ đó thì Robin cũng sẽ không hỏi (mặc dù từ kinh nghiệm cá nhân với phụ nữ, hắn biết lần lữa vậy cũng chẳng ích gì). Strike nói (thật) với Robin là vừa bận gọi cho ông Gunfrey.

"Ông ấy có định đi báo cảnh sát không?" Robin hỏi.

"Ơ… không, Gunfrey không phải là loại ưa báo cảnh sát nếu có ai đó làm phiền. Ổng cũng đi đêm đâu thua gì tay muốn xử con ổng kia. Nhưng lần này thì ổng sợ thật rồi."

"Anh không nghĩ đến chuyện thu âm lại lời nói của tay anh chị đó rồi mang đến cảnh sát hay sao?" Robin hỏi mà không suy nghĩ.

"Không được đâu Robin à. Tay đó sẽ biết ngay, còn làm ăn gì được nếu suốt ngày cứ phải lo né sát thủ."

"Nhưng chẳng lẽ Gunfrey cứ phải giữ rịt ông con ở nhà sao!"

"Không cần. Ổng sẽ bất ngờ đưa cả nhà đi chơi ở Mỹ, rồi từ LA gọi điện cho ông bạn ưa dao kéo, nói là đã nghĩ lại, sẽ không can dự gì đến việc làm ăn của nhau nữa. Làm vậy mới tránh gây nghi ngờ. Tay đó cũng làm đủ trò rồi, nên chắc sẽ im ắng một lúc. Gì thì cũng đã chọi gạch vô kính xe Gunfrey, còn gọi điện khủng bố bà Gunfrey nữa.

"Nói vậy cũng có nghĩa là tuần tới tôi phải trở lại Crouch End, báo là không thấy thằng nhỏ, rồi trả lại *khỉ đột nguyên con* cho tay đó." Strike thở dài. "Cũng hơi lo xa, nhưng tôi không muốn tụi nó tới đây tìm."

"Anh trả cái gì kia?"

"*Khỉ đột nguyên con* - tức là năm trăm bảng đó Robin," Strike đáp. "Chứ ở Yorkshire người ta gọi sao?"

"Ít-quá-không-đủ-xử-con-nít," Robin trả lời ngay, rồi thấy Strike đang mất cảnh giác, hỏi luôn: "Anh thấy Matthew sao?"

"Người tử tế," Strike nói dối trơn tuột.

Hắn cố không nói gì thêm. Robin đâu có ngốc; hắn từng bị ấn tượng trước cách cô nhận biết lời nói dối, những dấu hiệu giả vờ. Tuy vậy, hắn không kìm được, ngay lập tức nói lảng sang chuyện khác.

"Tôi đang nghĩ, có lẽ sang năm, sau khi mình bắt đầu có lãi và đã tăng

http://tieulun.hopto.org

lương cho cô, có khi nên thuê thêm một người nữa. Giờ tôi làm việc liên tục không nghỉ, nhưng không thể cứ làm như vậy mãi được. Gần đây cô phải từ chối bao nhiêu khách hàng rồi?"

"Đôi ba người," Robin trả lời, lạnh lùng.

Qua thái độ của Robin, Strike đoán chừng mình đã tỏ ra thiếu nhiệt tình về Matthew, nhưng hắn cũng không muốn nói dối nữa. Hắn rút vào văn phòng, đóng cửa lại.

Nhưng lần này Strike chỉ đúng có một nửa.

Đúng là câu trả lời của hắn khiến Robin thấy hụt hẫng. Cô biết nếu Strike thực sự thích Matthew, hắn sẽ không nói dứt dạc là "người tử tế". Hắn sẽ nói là: "Ờ, coi bộ cũng được đó," hoặc "Đâu đến nỗi hả".

Nhưng ở đây thứ khiến cô bực mình, và cả thấy tổn thương chính là lời đề nghị thuê thêm người của hắn. Robin quay về máy tính soạn hóa đơn tuần đó cho nữ thân chủ tóc nâu đang ly hôn. Cô gõ phím rầm rập, mạnh hơn mức bình thường. Vậy mà, cô đã (sai lầm) nghĩ rằng mình không chỉ là thư ký. Cô đã giúp hắn có được bằng chứng kết tội kẻ sát hại Lula Landry; cô còn một mình thu thập một số bằng chứng của vụ đó, tự cô làm không cần hắn chỉ. Mấy tháng rồi cô đã nhiều lần làm việc vượt xa yêu cầu của một thư ký. Cô đi theo dõi đối tượng cùng hắn, đóng giả cặp đôi để giúp hắn đỡ lộ liễu hơn. Cô có công thuyết phục mấy tay giữ cửa, những nhân chứng cứng đầu không hề ưa gì bộ dạng dềnh dàng và vẻ mặt sưng sỉa của Strike. Đó là chưa kể tới chuyện cô liên tục đóng giả đủ loại phụ nữ trên điện thoại mà Strike với chất giọng ồm ồm thì còn lâu mới làm được.

Robin đã nghĩ rằng Strike cũng nghĩ như cô: thỉnh thoảng hắn vẫn khen cô "rất có ích về nghiệp vụ" hay "cô nên đi học một khóa về chống theo dõi." Cô đã nghĩ rằng một khi công việc của hắn ổn định (mà nếu được vậy thì rõ là có công rất lớn của Robin) thì cô sẽ được cử đi đào tạo bài bản. Nhưng giờ đây cô thấy đó chỉ là lời nói gió bay, là cú xoa đầu động viên cô nhân viên đánh máy. Vậy cô đang làm gì ở chỗ này? Tại sao cô lại từ bỏ công việc tốt hơn nhiều để ngồi đây? (Trong cơn giận dữ, Robin cố tình quên đi chuyện cô

http://tieulun.hopto.org

chẳng hề thích công việc nhân sự chút nào, mặc cho lương có cao bao nhiêu.)

Có lẽ nhân viên mới sẽ lại là nữ, sẽ trở thành cộng sự cho Strike, còn Robin sẽ trở thành nhân viên lễ tân kiêm thư ký cho cả hai người, không bao giờ được ra khỏi bàn giấy. Đâu phải vì vậy mà cô chọn ở lại làm cho Strike, đánh đổi công việc lương cao và gây ra bao nhiêu căng thẳng với Matthew.

Đúng y năm giờ chiều, Robin dừng tay gõ phím giữa một câu dang dở, mặc áo khoác rồi ra về, đóng cửa mạnh tay hơn mức cần thiết.

Cú đóng cửa khiến Strike choàng tỉnh. Hắn đã ngủ gục trên bàn, đầu úp xuống cánh tay. Hắn nhìn đồng hồ, thấy đã năm giờ, tự hỏi không biết ai vừa vào văn phòng. Chỉ khi mở cửa ngăn, không thấy áo khoác và túi xách của Robin còn màn hình máy tính tắt ngóm, Strike mới nhận ra là cô đã ra về mà không thèm chào hỏi.

"Trời, có vậy mà cũng…" hắn bực bội lầm bầm.

Thường Robin không phải là người ưa dỗi - một trong nhiều nét tính cách nơi cô mà hắn thích. Chuyện hắn không thích Matthew thì đã làm sao? Hắn có phải là người sắp phải cưới anh ta đâu. Strike bực tức lầm bầm, rồi đóng cửa văn phòng, leo lên căn hộ áp mái, chuẩn bị ăn tối và thay áo trước khi đi gặp Nina Lascelles.

http://tieulun.hopto.org

12

Nàng là người đáng cậy tin, ứng khẩu tài tình, trí tuệ tường minh.

Ben Johson
Epicoene, or The Silent Woman

Chiều tối hôm đó, Strike đi xuyên qua khu Strand tối tăm lạnh lẽo về hướng phố Fleet. Hai tay hắn nắm chặt lại, đút trong túi. Hắn cố đi thật nhanh dù vẫn mệt và đau chân. Strike vừa nuối tiếc sự yên tĩnh và thoải mái trong căn hộ tuềnh toàng của mình, vừa không chắc tối nay liệu có kết quả gì chăng. Mặc dù vậy, trong giá lạnh hắn vẫn thấy ngơ ngẩn trước vẻ đẹp của thành phố cổ kính, nơi hắn từng gắn bó một quãng đời thơ ấu.

Những dấu vết của khách du lịch đã bị cái lạnh đêm tháng mười một xóa sạch: mặt tiền từ thế kỷ mười bảy của tửu quán Old Bell - những mảnh kính cửa sổ sáng đèn toát lên vẻ quyền quý xa xưa; tượng con rồng đứng canh gác trên cột mốc Temple Bar đổ bóng nghiêm nghị và dữ dội trên nền trời thẫm đen đầy sao. Xa xa là mái vòm ẩn hiện trong sương của nhà thờ St. Paul, sáng như mặt trăng đang lên. Khi hắn tới gần điểm hẹn, bức tường gạch trên cao xuất hiện những cái tên gợi nhớ đến quá khứ giấy mực của phố Fleet – tờ *People's Friend*, tờ *Dundee Courier*. Nhưng Culpepper và đồng nghiệp từ lâu đã phải rời phố Fleet - khu phố truyền thống của báo giới Anh quốc, để dọn đến Wapping hay Canary Wharf. Phố Fleet ngày nay là nơi ngự trị của luật pháp. Tòa án Hoàng gia sừng sững trước mặt tay thám tử như một ngôi đền tổ nghiệp.

Trong tâm trạng có phần đa cảm hiếm gặp đó, Strike tiến đến cây đèn vàng phía bên kia đường, ngay trước lối vào quán Ye Olde Cheshire Cheese. Hắn men theo lối nhỏ vào quán, khựng người lại vừa kịp tránh rầm cửa.

http://tieulun.hopto.org

Lối đi vào quán khá chật hẹp, tường ốp vách gỗ, hai bên treo những bức tranh sơn dầu cũ xưa, mở ra sảnh trước cũng nhỏ xíu. Strike lại phải cúi người, né tấm biển giả bằng gỗ ghi dòng chữ "Bar chỉ dành cho quý ông". Vừa vào đến nơi, hắn thấy một cô gái trắng trẻo, nhỏ nhắn, gương mặt bật lên đôi mắt nâu to đang đưa tay vẫy tới tấp. Cô mặc áo khoác đen, ngồi co ro bên lò sưởi, hai bàn tay trắng nhỏ ôm cái ly đã uống cạn.

"Nina phải không?"

"Tôi biết ngay là anh mà, Dominic mô tả anh tới tận chân tơ kẽ tóc."

"Cô uống gì để tôi mời?"

Nina muốn uống vang trắng. Strike gọi cho mình một vại bia Sam Smith rồi ngồi xuống bên băng ghế gỗ cứng cạnh Nina. Căn phòng đầy giọng London. Như đọc được ý hắn, Nina lên tiếng:

"Thực ra chỗ này vẫn là quán bình thường. Chỉ có những người chẳng bao giờ đến đây mới nghĩ chỗ này chỉ có khách du lịch. Dickens từng tới đây rồi, cả Johnson và Yeats nữa… Tôi mê lắm."

Cô tươi cười nhìn hắn. Strike cũng mỉm cười đáp lễ, thấy phấn chấn hẳn sau khi đã có bia trong người.

"Chỗ này cách văn phòng bao xa?"

"Đi bộ mười phút," cô nói, "Tụi tôi ở ngay ngoài khu Strand. Tòa nhà mới, có vườn sân thượng. Sẽ lạnh cóng cho mà xem," cô nói thêm, giả vờ rùng mình rồi kéo áo khoác chặt lại. "Nhưng các sếp có lý do chính đáng để không đi thuê chỗ khác. Thời buổi người khôn của khó mà."

"Như cô nói thì *Bombyx Mori* có vấn đề lắm sao?" Strike hỏi, vừa vào ngay câu chuyện, vừa duỗi chân giả hết cỡ dưới bàn.

"Nói vậy," cô trả lời, "là đã ăn thua gì. Daniel Chard sôi cả tiết. Ai đời lại đi cho Daniel Chard vào vai phản diện trong sách. Không được. Hoàn toàn không. Dại lắm kia. Chard là người rất lạ lùng. Nghe nói là ông ấy bị ép nối nghiệp gia đình, chứ thực ra chỉ muốn làm họa sĩ. Giống Hitler vậy đó," cô khúc khích.

Ánh đèn từ quầy bar như nhảy múa trong đôi mắt to của Nina. Strike thấy

http://tieulun.hopto.org

cô hệt như một chú chuột lí lắc.

"Hitler?" hắn lặp lại, thấy hơi buồn cười.

"Khi cáu ông ấy ra rả như Hitler – tuần này tụi tôi mới biết đó. Trước giờ Chard nói không ra hơi. Vậy mà vừa rồi la hét rú rít vào mặt Jerry; tụi tôi ngồi cách mấy bức tường còn nghe được."

"Cô đọc chưa?"

Nina ngập ngừng, thoáng cười tinh nghịch.

"Chính thức là chưa," cuối cùng cô trả lời.

"Còn không chính thức…"

"Coi như tôi cũng có coi cọp được tí chút," cô nói.

"Tưởng là nó bị cất kỹ, khóa hẳn hoi kia mà?"

"Thì đúng vậy, cất trong két sắt của Jerry."

Nina liếc ngang ranh mãnh, như thể mời Strike cùng vào hùa trêu vị biên tập ngây thơ.

"Chuyện là, Jerry nói mật mã với tất cả mọi người bởi vì ông ấy cứ quên hoài, nên phải nhờ tụi tôi nhắc. Jerry là người tử tế, đàng hoàng nhất trần đời. Chắc ông ấy còn không nghĩ là tụi tôi dám cả gan đọc đâu."

"Cô đọc khi nào?"

"Hôm thứ Hai sau khi ông ấy nhận sách. Lúc đó bắt đầu râm ran rồi, vì Christian Fisher đã kịp gọi điện cho năm chục người trong hai ngày cuối tuần, còn đọc cả trích đoạn trên điện thoại. Nghe nói hắn ta còn chụp lại rồi gởi email nữa."

"Lúc này luật sư vẫn chưa vào cuộc?"

"Đúng thế. Rồi tụi tôi bị gọi hết lại, được nghe một bài vô cùng kỳ khôi về hậu quả của việc bép xép. Toàn hù dọa nhảm nhí. Nào là danh tiếng của công ty sẽ bị ảnh hưởng nếu người ta bôi nhọ CEO, nào là nghe đâu nhà xuất bản sắp lên sàn chứng khoán, nên nếu có chuyện gì thì mất việc cả nút. Tôi không biết tay luật sư làm sao mà nghiêm mặt nói chuyện đó được. Ông cụ nhà tôi là luật sư Hoàng gia," Nina tỉnh khô, "cụ nói là Chard chẳng làm gì được nhân viên. Thật, trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã hay."

http://tieulun.hopto.org

“Chard có phải là sếp tốt không?” Strike hỏi.

“Cũng có thể nói vậy,” cô đáp ngay, “nhưng mà ông ấy hơi bí hiểm, cao kỳ lắm… vậy nên cái đoạn Quine viết mới tức cười.”

“Viết sao kia…?”

“À, trong truyện Chard là Dị nhân Phallus Impudicus, với cả…”

Strike sặc bia tại chỗ. Nina lại khúc khích.

“Ông ấy là “Dị nhân Thối Củ”?” Strike hỏi lại, cười phá ra, đưa mu bàn tay quẹt ngang miệng. Nina cũng cười, tiếng cười dung tục bất ngờ, nhất là với một vẻ ngoài như nữ sinh thế kia.

“Anh có học tiếng Latin sao? Tôi bỏ giữa chừng, ghét lắm – nhưng ai chẳng biết phallus là gì, đúng không? Tôi có tra lại, hóa ra *Phallus impudicus* còn là tên riêng của một loại nấm độc, còn được gọi là nấm sừng thối. Nghe nói loại nấm này thối hoắc luôn và… à,” cô tiếp tục khúc khích, “trông giống hệt như cái của nợ đó nữa. Đúng là Owen, chuyên đặt tên tục tĩu, hàng họ đưa hết ra ngoài.”

“Vậy trong truyện Phallus Impudicus làm trò gì?”

“Giống hệt Daniel, từ đi đứng, nói năng đến vẻ ngoài. Mắc chứng loạn dâm ái tử thi với một nhà văn rất đẹp trai vừa giết được. Rất là máu me gớm ghiếc. Jerry vẫn hay nói là nếu chưa làm độc giả ói ít nhất hai lần Owen sẽ không ăn ngon miệng. Tội nghiệp Jerry,” cô khẽ nói thêm.

“Sao mà ‘tội nghiệp Jerry’?” Strike hỏi.

“Ông ấy cũng bị lôi vào sách.”

“Vậy trong sách Jerry là thể loại phallus gì?” Nina lại bật cười.

“Tôi không biết. Tôi không đọc đoạn về Jerry. Tôi chỉ đọc lướt qua, lật tới chỗ Daniel vì ai cũng nói là vừa gớm vừa tức cười. Với cả lúc đó Jerry chỉ đi ra ngoài có nửa tiếng, tôi cũng không có thời gian. Nhưng ai cũng biết là Jerry có trong sách, vì Daniel kéo Jerry vào, bắt phải gặp luật sư, rồi bỏ tên ông ấy vào tất cả mấy cái email vớ vẩn chỉ để hù tụi tôi là trời sẽ sập ngay xuống đầu nếu đứa nào dám bép xép vụ *Bombyx Mori*. Tôi nghĩ chắc Daniel thấy an ủi là Owen cũng tấn công cả Jerry. Daniel Chard biết rõ ai cũng quý

http://tieulun.hopto.org

Jerry, nên tôi đoán ông ấy nghĩ rằng tụi tôi sẽ ngậm miệng để bảo vệ Jerry.

"Chúa mới biết cơn cớ gì Quine lại đi tấn công Jerry," Nina thêm vào, nụ cười tắt đi. "Vì Jerry chẳng có lấy một kẻ thù nào cả. Owen đúng là cái thứ chẳng ra gì," cô thêm vào sau khi dừng một lát, nhìn chằm chằm xuống đáy ly rượu đã cạn.

"Uống gì nữa không?" Strike hỏi.

Hắn quay lại quầy bar. Trên bức tường đối diện có một con vẹt xám nhồi bông đặt trong lồng kính. Chi tiết lập dị chân thực duy nhất trong quán mà hắn nhìn ra. Trong tâm trạng dễ chịu giữa chút London cổ xưa, hắn chấp nhận ý nghĩ rằng con vật đó đã từng quang quác giữa những bức tường này khi còn sống, chứ không phải chỉ là một món trang trí dơ dáy được mua về.

"Cô biết chuyện Quine mất tích không?" Strike hỏi, khi đã quay về chỗ ngồi bên Nina.

"Có, nghe đồn vậy. Tôi cũng chẳng ngạc nhiên, ồn ào quá mà."

"Cô có quen Quine không?"

"Không hẳn là quen. Quine có ghé qua văn phòng vài lần, tán tỉnh nhăng cuội. Lão hay mặc cái áo choàng ngớ ngẩn đó, lúc nào cũng tò vè tỏ vẻ, ưa gây sốc. Tôi thấy lão chẳng ra gì, với cả tôi ghét sách lão lắm. Jerry có thuyết phục tôi đọc cuốn *Tội lỗi của Hobart*. Tôi thấy dở kinh hồn."

"Cô biết ai có liên lạc với Quine gần đây không?"

"Tôi không nghe nói gì cả," Nina đáp.

"Mà cũng không ai biết tại sao ông ta lại đi viết một cuốn sách như vậy, kiểu gì cũng sẽ làm cho người ta muốn kiện cáo?"

"Ai cũng nghĩ rằng Owen gây sự với Daniel. Về sau đụng ai lão ấy cũng gây gổ; Chúa mới biết lão ấy qua tay bao nhiêu nhà xuất bản trong từng đó năm.

"Tôi nghe đâu là Daniel chịu in sách của Owen vì ông ấy cho rằng làm vậy sẽ khiến mọi người nghĩ rằng Owen đã tha thứ vụ Daniel xử tệ với Joe North. Owen và Daniel chẳng ưa gì nhau, chuyện đó thì ai cũng biết."

Strike nhớ lại người thanh niên tóc vàng đẹp trai ngời ngời trong tấm hình

http://tieulun.hopto.org

treo ở văn phòng của Elizabeth Tassel.

"Daniel Chard xử tệ với Joe North ra sao?"

"Tôi cũng không biết rõ," Nina đáp. "Nhưng biết là tệ lắm. Tôi biết Owen từng thề độc sẽ không bao giờ làm với Daniel, nhưng lão ấy gây thù chuốc oán với hầu hết các nhà xuất bản khác, vậy nên lão phải giả vờ là đã hiểu lầm để còn đường quay lại. Còn Daniel nhận in cũng vì thể diện. Nghe nói vậy."

"Quine có gây gổ với Jerry Waldegrave không, theo như cô biết?"

"Không hề, vậy mới kỳ quái. Tại sao lại đi đâm Jerry? Ông ấy tử tế lắm! Nhưng nghe đâu, thực ra cũng khó…"

Lần đầu tiên trong buổi tối hôm đó, Strike thấy Nina thận trọng suy nghĩ trước khi nói, rồi mới mở miệng tiếp, có phần điềm tĩnh hơn.

"Thực ra cũng khó biết Owen muốn ám chỉ gì về Jerry, với lại tôi cũng chưa đọc hết. Nhưng Owen đâm nhiều người lắm," Nina kể tiếp, "Tôi nghe nói vợ của lão cũng bị lôi vào, nghe đâu lão còn xuống tay tàn tệ với Liz Tassel. Thì bà đó đúng là quỷ cái thật, nhưng ai cũng biết Liz Tassel đã chịu đựng Owen từng đó năm. Liz sẽ không bao giờ làm sách với Roper Chard được nữa; ai cũng giận bà ấy. Tôi biết tối nay bà ấy bị cho ra rìa. Daniel đã có lệnh cấm cửa. Nghĩ có nhục không. Rồi sắp tới còn có tiệc mừng Larry Pinkelman, là một trong những tác giả Liz đại diện, chỉ vài tuần nữa thôi. Mà tiệc đó thì không thể không mời Liz. Larry tội lắm, ai cũng quý ông ấy nhưng Chúa mới biết Liz mà đến thì sẽ bị tiếp đón ra sao."

"À mà," Nina nói tiếp, khẽ hất mái tóc nâu nhạt và đột ngột đổi chủ đề, "tôi với anh quen nhau sao đây, để đến nơi còn biết đường nói chứ? Anh là bạn trai của tôi, hay sao?"

"Bồ bịch có được ké mấy vụ như vậy không?"

"Được, nhưng tôi chưa kể với ai là đang cặp với anh, nên phải nói là vẫn chưa được lâu lắm. Vậy đi, tôi với anh gặp nhau ở tiệc cuối tuần trước, được không?"

Nghe cách Nina hào hứng dựng chuyện, Strike tự dưng thấy mình cũng có giá hẳn. Hắn thấy vừa ái ngại vừa cảm động.

http://tieulun.hopto.org

“Đợi tôi đi tè cái rồi hẵng đi,” hắn đáp, nặng nhọc nhấc người khỏi băng ghế gỗ trong khi Nina uống cạn ly rượu thứ ba.

Cầu thang dẫn xuống nhà vệ sinh trong quán Ye Olde Cheshire Cheese uốn lượn, trần nhà lại khá thấp nên mặc dù đã cúi xuống hắn vẫn bị cụng đầu một cú. Strike vừa xoa tay lên thái dương, vừa lẩm bẩm chửi thề. Cứ như thể thần thánh ở đâu vừa có ý nhắc nhở hắn rằng đừng có mà dại dột mềm lòng nghe con.

http://tieulun.hopto.org

13

Nghe rằng Ngài có cuốn sách
Trong đấy ghi cả Tên tuổi đám tội đồ
Còn ẩn náu nơi thành đô.

John Webster
The White Devil

Kinh nghiệm tình trường đã dạy Strike rằng hắn luôn hấp dẫn một kiểu phụ nữ nhất định. Các cô đó thường khá thông minh, nhưng tính khí bốc đồng, y hệt như thứ ánh sáng chói mắt mà chớp nháy liên tục của bóng đèn bị chập mạch. Họ rất quyến rũ, nhưng lại là thể loại "tốt mã rã đám", theo như lời Dave Polworth bạn nối khố của Strike. Tay thám tử chưa bao giờ chịu khó nghĩ xem họ thấy gì hay ho ở hắn, mặc dù chuyên gia triết lý vặt Polworth từng phát biểu rằng các cô như thế ("thất thường, gia giáo") trong tiềm thức sẽ luôn đi tìm thể loại "dòng giống trâu ngựa" như hắn.

Charlotte, vợ hụt của Strike có lẽ là bà hoàng của nữ quốc tốt mã đó. Charlotte xinh đẹp, thông minh, bốc đồng và ruỗng từ trong lõi, đã bao lần bỏ hắn rồi quay lại, mặc cho gia đình phản đối còn bạn bè thì không giấu nổi thái độ ngạc nhiên lẫn kinh hãi. Tháng Ba vừa rồi hắn đã chính thức chấm dứt mười sáu năm khi thăng khi trầm với Charlotte. Cô nàng dường như không chờ gì cả, ngay lập tức quay sang đính hôn với tay bạn trai cũ, người mà rất nhiều năm về trước tại Oxford, Strike đã dám qua mặt để nẫng Charlotte trên tay. Kể từ sau khi chia tay Charlotte, ngoại trừ một đêm "trúng số độc đắc", tình trường của Strike vô cùng vắng lặng, mà hoàn toàn có chủ ý. Hắn làm việc không ngừng nghỉ, luôn biết cách từ chối những đòn tấn công dù là kín kẽ hay công khai của các quý bà tóc nâu kiều diễm, đều sắp-sửa-ly-hôn, có

http://tieulun.hopto.org

nhiều thời giờ mà lại ít bầu bạn, luôn cần được an ủi.

Nhưng luôn hiển hiện thứ cám dỗ ấy, khiến hắn muốn buông xuôi, bất chấp hệ lụy, chỉ để được vỗ về một vài đêm. Giờ đây Nina Lascelles đang bước cạnh hắn trong khu Strand tối om, vừa gấp gáp giữ nhịp bước với hắn, vừa nói rành rọt địa chỉ nhà riêng ở St. John's Wood, để "làm bộ như anh đã tới đó rồi." Cô nàng đứng chưa tới vai Strike, mà hắn thì xưa nay không thích phụ nữ nhỏ con. Nina liên tục nói chuyện về nhà xuất bản Roper Chard, cười nhiều hơn mức cần thiết và đôi khi còn chạm vào cánh tay hắn, chỉ để nhấn mạnh một ý gì đó.

"Đây rồi," Nina reo lên khi hai người đứng trước một tòa nhà cao tầng hiện đại. Trước nhà có cửa xoay bằng gương và dòng chữ "Roper Chard" bằng kính dẻo màu cam nổi bật trên tường đá.

Sảnh trước nằm ngang, đối diện với mấy cánh cửa trượt bằng kim loại, trong sảnh lác đác vài người ăn mặc sang trọng. Nina rút thiệp mời trong túi xách, trình cho tay gác cửa mặc bộ lễ phục như đồ mặc khính, có lẽ là nhân viên được thuê trọn gói. Sau đó Strike và Nina suôn sẻ đi vào thang máy ốp gương, cùng với khoảng hai mươi người khác.

"Tầng này rồi nè," cô reo lên. Hai người ra đến một khu vực văn phòng không gian mở. Ban nhạc đang chơi, sàn nhảy còn thưa thớt. "Thường ngày có vách ngăn. Vậy… tối nay anh muốn gặp ai?"

"Bất kỳ người biết rõ Quine và có khả năng biết ông ấy đang ở đâu."

"Vậy thì chỉ có mỗi Jerry thôi…"

Một lớp khách nữa vừa mới đi thang máy lên, dồn hai người vào đám đông. Strike có cảm giác Nina vừa túm lấy áo khoác của hắn như mẹ nắm cổ con, nhưng hắn không đáp trả, không nắm tay hay có cử chỉ gì khác khiến người ta nghĩ hai người là một cặp. Thỉnh thoảng cô lại lên tiếng chào hỏi người quen. Cuối cùng cả hai ra đến bức tường phía xa, nơi đặt dãy bàn đầy những món ăn tiệc, đứng quanh là những tay phục vụ mặc đồ trắng. Ra đến đây thì có thể nói chuyện mà không cần phải lớn giọng la hét. Strike bốc vài miếng chả cua nhỏ xíu, nghĩ bụng thứ này ăn chẳng dính răng. Nina nhìn

http://tieulun.hopto.org

quanh.

"Không thấy Jerry đâu cả, chắc ông ấy lên sân thượng hút thuốc rồi. Hay mình lên đó đi? Ô, nhìn kìa – Daniel Chard, đang hạ cố tiếp dân!"

"Là người nào vậy?"

"Ông hói đầu đó."

Khách đi tiệc đã kính nể chừa khoảng trống nhỏ quanh ông giám đốc, như đám ruộng bắp ngã dạt ra khi trực thăng bay lên. Daniel Chard đang nói chuyện với một phụ nữ còn trẻ mặc bộ đầm đen ôm sát, trông khá đầy đặn.

Phallus Impudicus; Strike không nhịn được, nhe răng cười thầm. Nhưng cũng phải thấy rằng Chard rất hợp với kiểu đầu hói. Trông ông ta trẻ trung hơn hắn đã hình dung, thực ra xét theo một kiểu nào đó còn khá đẹp mã: lông mày rậm, mắt sâu, mũi khoằm và môi mỏng. Bộ complet màu đen Chard mặc chẳng có gì nổi bật, nhưng chiếc cà vạt màu hoa cà nhạt thì có bản rộng hơn bình thường, trên mặt vải có nhiều hình vẽ mũi người ngộ nghĩnh. Gu ăn mặc của Strike thường chỉn chu, không phá cách – được rèn giũa từ trong quân ngũ, nên hắn thấy tò mò. Chiếc cà vạt như một dấu hiệu nổi loạn nhỏ bé nhưng mạnh mẽ của ông giám đốc, nhất là khi thỉnh thoảng cũng có người để ý liếc nhìn, tỏ ra ngạc nhiên hoặc tủm tỉm cười.

"Đồ uống để đâu?" Nina nói, cố nhón chân vô ích.

"Đằng kia," Strike đáp. Hắn đã kịp thấy quầy bar ngay trước cửa sổ nhìn ra sông Thames trong đêm. "Cứ ở đây, tôi sẽ đi lấy. Rượu vang trắng hay sao?"

"Champagne, nếu đêm nay Daniel chịu chi."

Strike đi qua đám đông, cố tình kín đáo tiến lại gần Chard. Ông ta nhường hết phần giao đãi cho cô đứng cạnh. Điệu bộ cô này hơi thảm, như thể biết mình nói năng chẳng ra gì. Chard đang cầm ly nước, để lộ mu bàn tay bị chàm bóng đỏ. Strike đứng lại ngay sau lưng Chard, giả vờ dừng lại nhường đường cho một nhóm các cô đang đi băng qua phía bên kia.

"… thực là buồn cười dã man," cô mặc đầm đen run giọng kể.

"Đúng vậy," Chard nói, giọng cực kỳ chán nản, "hài thật."

http://tieulun.hopto.org

“Chuyến đi New York tuyệt lắm hả? Ý tôi là có ích không? Vui chứ?” cô ta hỏi Chard.

“Bận lắm,” Chard đáp. Mặc dù không thấy mặt ông CEO, Strike vẫn hình dung ông ta đang ngáp. “Toàn là nói chuyện kỹ thuật số nọ kia.”

Một người đàn ông bệ vệ mặc complet có áo gi-lê bên trong tự dưng đứng lại ngay trước mặt Strike, làm bộ điệu đàng nhường đường cho hắn đi trước. Trông ông này đã ngà ngà say mặc dù vẫn chưa tới tám giờ. Strike buộc phải bước tiếp, đứng dịch ra xa, không còn nghe được giọng Daniel Chard nữa.

“Cảm ơn,” Nina lên tiếng vài phút sau đó, đón lấy ly champagne từ tay Strike. “Giờ đi lên sân thượng đi!”

“Được đó,” Strike đáp. Hắn cũng lấy cho mình một ly champagne, không phải vì hắn thích champagne mà vì chẳng có món gì khác hay ho. “Daniel Chard đang nói chuyện với ai vậy?”

Nina rướn người ra nhìn, cô đi trước Strike trên cầu thang xoắn ốc.

“Joanna Waldegrave, con gái của Jerry. Vừa viết xong tiểu thuyết đầu tay. Sao anh hỏi vậy? Anh thích kiểu đó hả?” cô hỏi, vừa cười vừa thở.

“Đâu có,” Strike đáp.

Hai người đi lên cầu thang lưới. Strike phải tì người liên tục vào tay vịn. Lên đến sân thượng, gió đêm lạnh buốt xộc vào như muốn gột rửa buồng phổi. Sân thượng đầy những dải cỏ mịn, chậu hoa nhỏ, cây con rồi cả băng ghế lác đác. Còn có hồ cá lắp đèn pha, cá trong hồ lượn thoăn thoắt như ánh lửa chớp ngay dưới những lá hoa súng màu đen. Máy sưởi ngoài trời tựa những cây nấm thép khổng lồ đặt thành từng khóm giữa những bãi cỏ ngay ngắn. Người hút thuốc đứng quanh máy sưởi, quay lưng với cảnh trí êm đềm giả tạo, quay mặt vào nhau. Đầu thuốc lá sáng lên trong đêm.

Quang cảnh thành phố nhìn từ đây thật ngoạn mục, một màu đen nhung mượt lấp lánh ánh đèn, có thể thấy được vòng xoay London Eye sáng đèn xanh dương, tòa nhà Oxo Tower với những khung cửa sổ sáng màu hồng ngọc, cả khu Southbank Centre, tháp đồng hồ Big Ben và Nhà nghị viện rực ánh vàng ở bên phải.

http://tieulun.hopto.org

“Đi nào,” Nina nói rồi mạnh dạn nắm tay Strike, dẫn đến trước mặt một nhóm ba cô gần đó. Hơi thở các cô bốc thành khói trắng, mặc dù chẳng ai hút thuốc.

“Ê mấy bồ,” Nina nói, “Thấy Jerry đâu không?”

“Say quắc cần câu rồi,” cô tóc đỏ thẳng thừng.

“Thôi xong,” Nina kêu lên. “Mới còn ngon lành đó mà!”

Cô tóc vàng cao lêu nghêu liếc xuống vai Nina rồi thầm thì:

“Tuần rồi ở nhà hàng Arbutus nghe đâu ông ấy say bí tỉ, mất mặt lắm.”

“Vẫn chuyện *Bombyx Mori*,” cô tóc đen ngắn, mặt mày cáu kỉnh tiếp chuyện. “Rồi vụ đi kỷ niệm đám cưới ở Paris cũng tan tành. Nghe đâu Fenella lại lên cơn. Đến lúc nào ông ấy mới chịu bỏ mụ đó?”

“Bà ấy có đây không?” cô tóc vàng cảnh giác.

“Chắc đứng đâu đó,” cô tóc đen đáp, “Không giới thiệu gì sao hả Nina?”

Sau màn giới thiệu tíu tít, Strike vẫn không biết ai là Miranda, Sarah hay Emma. Bốn cô lại tiếp tục say sưa mổ xẻ đời tư và chuyện rượu chè của Jerry Waldegrave.

“Đáng ra nên bỏ quách Fenella từ lâu mới phải,” cô tóc đen bình luận. “Bà chằn chính hiệu.”

“Suỵt,” Nina khẽ nhắc rồi cả bốn cô tự dưng sững người lại, bối rối, hết cả tự nhiên. Một người đàn ông cao gần bằng Strike đang chậm rãi tiến tới chỗ họ. Khuôn mặt Jerry tròn trịa, phinh phính sau cặp kính gọng sừng lớn và mớ tóc nâu rối bời. Ông ta cầm một ly rượu vang đỏ đầy tràn trong tay, cứ như thể sắp đổ tới nơi.

“À, bắt quả tang tại chỗ,” ông ta lên tiếng, mỉm cười hồn hậu. Giọng ông ta vang rền, điệu đàng, khiến Strike nghĩ đến một con sâu rượu có nghề. “Để tôi đoán xem, các cô đang nói chuyện: *Bombyx Mori* - Quine, đúng không? Chào anh,” ông ta tiếp, nhìn Strike và chìa tay ra. Hai người đàn ông nhìn nhau. “Mình chưa gặp nhau bao giờ nhỉ?”

“Jerry, đây là anh Cormoran. Anh Cormoran, Jerry,” Nina nói ngay. “Bạn trai của tôi,” cô giải thích, dường như là với ba cô kia chứ không phải với ông

tổng biên tập cao to.

"Cameron à?" Waldegrave hỏi lại, một tay khum úp lên tai.

"Cũng gần gần vậy," Strike đáp.

"Xin lỗi anh," Waldegrave tiếp, "Tôi bị điếc một bên tai. Quý cô vừa ngồi lê đôi mách với người lạ, đúng không?" Jerry rề rà hỏi tiếp, pha trò, "mặc cho Ngài Chard đã có chỉ thị rõ ràng là không được kể bí mật công vụ với người ngoài cơ quan?"

"Ông sẽ không mách tội bọn tôi chứ Jerry?" cô tóc đen hỏi.

"Nếu mà Daniel thực sự muốn giữ kín chuyện cuốn sách," cô tóc đỏ bồn chồn chen ngang, vừa nói vừa liếc quanh để chắc ông sếp không đứng gần đó, "thì ông ta không nên cho luật sư đi gõ cửa khắp như thế. Người ta cứ gọi điện cho tôi, hỏi thực ra là có chuyện gì."

"Jerry này," cô tóc đen đánh bạo, "vì sao ông phải nói chuyện với luật sư?"

"Bởi vì tôi có trong sách, Sarah à," Waldegrave đáp, đong đưa ly rượu, đổ tràn một ít xuống thảm cỏ. "Tới cái tai điếc cũng có nữa. Trong sách ấy."

Các cô thi nhau xuýt xoa kinh ngạc, phẫn nộ.

"Nhưng Quine nói gì được ông cơ chứ, ông quá tử tế với lão ấy còn gì?" cô tóc đen hỏi tiếp.

"Nỗi niềm của Quine là tôi quá tàn nhẫn với đám kiệt tác của ông ấy," Waldegrave đáp, rồi đưa bàn tay không cầm rượu, làm động tác cắt kéo.

"Ôi, có vậy thôi sao?" cô tóc vàng lên tiếng, giọng thoáng chút thất vọng. "To chuyện nhỉ. Có hợp đồng làm sách là may lắm rồi, cái thứ như lão!"

"Hình như ông ấy lại rút về ở ẩn lần nữa," Waldegrave bình luận. "Chẳng trả lời điện thoại gì cả."

"Hèn quá thể," cô tóc đỏ nói.

"Thực tôi thấy lo đấy."

"Lo?" cô tóc đỏ lặp lại, kinh ngạc. "Ông đùa sao Jerry."

"Nếu mà cô có đọc sách thì cô cũng sẽ thấy lo," Waldegrave nói, thoáng nấc một cái. "Tôi nghĩ có khi Owen quẫn trí rồi. Cứ như thư tuyệt mệnh ấy."

http://tieulun.hopto.org

Cô tóc vàng bật cười, rồi ghìm lại ngay khi bắt gặp ánh mắt của Waldegrave.

"Tôi không đùa đâu. Tôi nghĩ có khi ông ấy suy sụp thật. Dưới mấy món kinh dị thường thấy của Quine, cuốn sách có ý ngầm rõ rệt: ai cũng chống lại tôi, ai cũng muốn hại tôi, ai cũng ghét tôi…"

"Thì đúng là ai cũng ghét lão còn gì," cô tóc vàng xen vào. "Không ai đầu óc bình thường lại tin rằng một cuốn sách như vậy sẽ được xuất bản. Giờ ông ấy lại biến đi đâu mất."

"Nhưng lão vẫn hay giở trò đó," cô tóc đỏ sốt ruột. "Hô biến là nghề của lão mà, chẳng phải vậy sao? Daisy Carter bên Davis-Green có kể với tôi là hồi bên đó làm cuốn *Anh em nhà Balzac*, lão đùng đùng bỏ đi tới hai lần."

"Tôi lo cho ông ấy lắm," Waldegrave vẫn khăng khăng. Ông ta nốc một hơi rượu, rồi tiếp. "Nhỡ mà làm gì dại dột…"

"Owen đời nào mà tự tử!" cô tóc vàng giễu. Waldegrave nhìn cô gái. Strike thấy trong cái nhìn đó có cả thương hại lẫn phật ý.

"Người ta tự tử đấy, cô biết không hả Miranda, một khi đã không thiết sống nữa. Mặc cho người khác cười mình."

Cô tóc vàng sửng sốt, rồi nhìn quanh như thể tìm đồng minh, nhưng không ai lên tiếng.

"Cánh nhà văn khác người lắm," Waldegrave nói tiếp. "Thực tình tôi chưa gặp tay nào viết được mà lại không chập cheng. Hơn ai hết Liz Tassel phải hiểu điều đó chứ."

"Bà ấy nói rằng bà ấy không biết sách viết gì," Nina kể. "kể là bị ốm, nên không đọc kỹ càng…"

"Tôi quá biết Liz Tassel," Waldegrave gầm gừ. Strike nhận ra một thoáng giận dữ thật sự nơi vị tổng biên tập sâu rượu nhưng hiền lành. "Bà ấy biết rõ mình đang làm gì khi tung cuốn sách ra. Liz định làm cú chót với Owen. Thêm chút tai tiếng của Fancourt nữa, xưa nay bà ấy vốn đã chẳng ưa… nhưng giờ mọi chuyện vỡ lở ra thì bỏ mặc tác giả của mình. Thật chẳng ra gì."

http://tieulun.hopto.org

“Daniel rút lại lời mời bà ấy tối nay,” cô gái tóc đen nói, “Tôi phải gọi điện để báo. Kinh lắm.”

“Ông có biết Owen đi đâu không hả Jerry?” Nina hỏi.

Waldegrave nhún vai.

“Chẳng biết được. Nhưng tôi mong là ông ấy không sao, ở đâu cũng được. Có chuyện gì đi nữa tôi vẫn quý ông ấy lắm.”

“Vụ tai tiếng của Fancourt mà Quine đem vào sách là vụ gì vậy?” cô tóc đỏ hỏi. “Tôi nghe đâu là có liên quan tới một bài phê bình…”

Trừ Strike ra, mọi người trong nhóm đồng loạt nói, nhưng khi giọng Waldegrave nổi lên, các cô im lặng ngay lập tức, theo kiểu ý tứ rất mực nữ tính khi gặp đàn ông bị điếc.

“Tưởng ai cũng biết chuyện đó chứ,” Waldegrave nói, lại nấc. “Đại để là Elspeth, vợ đầu của Michael Fancourt viết một cuốn tiểu thuyết ấm ớ. Sau đó có tạp chí văn học cho in bài nhại theo, tác giả khuyết danh. Bà ấy cắt bài đó ra, dán trước ngực áo rồi mở bếp ga để ngạt mà chết, theo gương Sylvia Plath.”

Cô tóc đỏ há hốc miệng.

“Bà ấy tự tử?”

“Đúng thế,” Waldegrave đáp, tay lại đong đưa ly rượu. “Tôi nói rồi mà, nhà văn đồng nghĩa với chập cheng.”

“Ai viết bài nhại đó vậy?”

“Ai cũng nghĩ là Owen Quine viết. Ông ấy phủ nhận thẳng thừng, nhưng nếu đúng ông ấy viết thì phủ nhận cũng dễ hiểu, hậu quả ghê gớm vậy mà,” Waldegrave nói. “Sau khi Elspeth chết Owen và Michael từ mặt nhau. Nhưng trong *Bombyx Mori*, Owen nghĩ ra một cách khá độc đáo để ám chỉ rằng chính Michael viết bài đó.”

“Trời!” cô tóc đỏ thốt lên, kinh ngạc.

“À mà nhắc tới Michael Fancourt,” Waldegrave tiếp, nhìn xuống đồng hồ, “Tôi phải nhắc mấy cô là chín giờ ở tầng dưới sẽ có tin sốt dẻo. Các cô đừng để lỡ mất.”

http://tieulun.hopto.org

Jerry Waldegrave rảo bước đi. Hai cô dụi thuốc lá rồi theo sau. Cô tóc vàng lảng ra một nhóm khác.

"Jerry đúng là người tử tế, anh thấy vậy không?" Nina hỏi Strike, co ro trong chiếc áo khoác len xúng xính.

"Rất cao thượng," Strike đáp. "Trừ ông ta ra ai cũng nghĩ Quine đang giở trò. Đi vào trong cho đỡ lạnh nhé?"

Hắn thấy thấm mệt, người lâng lâng. Hắn chỉ muốn về nhà, để còn nhọc nhằn dỗ giấc ngủ, nhắm mắt và cố làm một giấc tám tiếng trước khi phải bò dậy, lẽo đẽo đi rình một ông chồng mèo mỡ nữa.

Căn phòng ở tầng dưới chật như nêm. Nina phải dừng lại mấy lần, lớn tiếng chào người quen. Cô giới thiệu Strike với một tác giả tiểu thuyết diễm tình to béo, dường như đang choáng ngợp trước champagne rẻ tiền và ban nhạc ầm ĩ. Sau đó hai người gặp vợ của Jerry Waldegrave. Bà ta cũng ngà ngà say, vồn vã chào hỏi Nina mà tóc tai rối bời.

"Bà ấy rất ưa xun xoe," Nina lạnh lùng nói, sau khi giả vờ thân thiện. Cô kéo Strike lại gần bục sân khấu tạm thời. "Dân giàu từ trong trứng, nên lúc nào cũng phải tỏ rõ là Jerry không xứng với bà ấy. Hợm quá thể."

"Chắc bà ấy muốn o bế cô vì ông già cô là luật sư Hoàng gia, phải không?" Strike hỏi.

"Anh nhớ dai thật đó," Nina nói, nhìn hắn ngưỡng mộ. "Không, tôi nghĩ… mà nói đúng ra tôi cũng có tước hiệu nọ kia. Nhưng ai thèm để ý mấy chuyện đó chứ, trừ cái thể loại như Fenella."

Một nhân viên đang đứng chỉnh micro ở bục gỗ trên sân khấu, ngay gần quầy bar. Logo của nhà xuất bản Roper Chard - một nút thắt dây thừng giữa hai cái tên và dòng chữ "Kỷ niệm 100 năm" được in kiểu cọ trên dải băng-rôn căng ngang.

Sau đó là mười phút rề rà chờ đợi. Strike trả lời mấy câu xã giao của Nina, cố sao cho lịch sự, đứng đắn. Nina thấp hơn hắn khá nhiều, còn căn phòng thì ồn ào kinh khủng.

"Larry Pinkelman có ở đây không?" hắn hỏi, nhớ lại bức chân dung ông

http://tieulun.hopto.org

nhà văn chuyên viết cho trẻ em trong văn phòng Elizabeth Tassel.

"Không đâu, ông ấy ghét tiệc tùng lắm," Nina tươi cười.

"Tôi cứ tưởng cô chuẩn bị làm tiệc cho ông ấy?"

"Làm sao anh biết?" cô hỏi lại, giật mình.

"Thì cô kể còn gì, lúc còn ở quán ấy."

"Trời, anh tinh ý thật đấy! Ờ, tụi tôi sắp làm một bữa tiệc tối để mừng đợt tái bản mấy cuốn sách Giáng Sinh của Larry, nhưng tiệc nhỏ lắm. Larry không ưa đám đông, ông ấy rất e thẹn nhút nhát."

Cuối cùng Daniel Chard cũng lên đến sân khấu. Tiếng nói cười bên dưới tan dần, rồi tắt hẳn. Strike thấy không khí có phần căng thẳng khi Chard lật đám giấy tờ, hắng giọng.

Strike nghĩ thầm Daniel Chard trông như đã tập dợt kỹ càng, nhưng dường như vẫn không phải là người giỏi nói trước đám đông. Chard đều đặn nhìn vào một điểm nhất định dưới khán giả, nhưng không nhìn thẳng vào ai cả, thỉnh thoảng còn nói không ra tiếng. Sau khi kể lại vắn tắt lịch sử hoàng tráng của nhà xuất bản Roper, Daniel Chard khiêm tốn nhắc đến công ty sách Chard do ông nội mình sáng lập ra. Tiếp đó hai công ty sáp nhập, theo lời kể tự hào, hãnh diện mà khiêm tốn của Chard, (cũng bằng một giọng đều đều). Rồi mười năm sau đó ông ta trở thành người đứng đầu công ty xuất bản toàn cầu. Mỗi khi Chard nói gì dí dỏm, đám đông lại cười rộ lên hưởng ứng. Strike cảm giác như trong tiếng cười đó có cả sự dè dặt lẫn hơi men. Hắn không thể rời mắt khỏi đôi bàn tay đỏ như luộc, hẳn là rất đau đớn của ông giám đốc. Khi còn tại ngũ hắn có biết một binh nhì còn khá trẻ, mỗi khi stress lại nổi chàm đỏ nặng đến độ phải nhập viện.

"Rõ ràng," Chard vừa nói vừa quay sang nhìn chỗ Strike, có lẽ vì hắn là một trong những người cao nhất trong phòng, lại đứng khá gần sân khấu, gần đến nỗi thấy được Chard đang đọc tới trang cuối cùng, "ngành xuất bản đang đứng trước nhiều thay đổi nhanh chóng và thử thách mới mẻ, nhưng có một điều không bao giờ đổi thay, từ hàng thế kỷ qua: nội dung vẫn là trên hết. Cùng với các tác giả hàng đầu, Roper Chard sẽ tiếp tục thực hiện sứ mệnh

http://tieulun.hopto.org

của mình: khuấy động, phản biện và mua vui. Trong không khí đó," diễn văn chuẩn bị lên đến đỉnh điểm, nhưng giọng Chard không có vẻ gì là hứng thú mà chỉ nhẹ nhõm vì sắp hết màn phát biểu cực hình, "tôi vô cùng vinh dự và sung sướng thông báo rằng tuần này chúng ta đã có được một trong những tài năng văn chương kiệt xuất của thế giới. Kính thưa quý ông quý bà, xin hân hạnh giới thiệu Michael Fancourt!"

Đám đông đồng loạt há hốc, như có cơn gió vừa thổi qua. Một phụ nữ hét lên đầy phấn khích. Cuối phòng có người bắt đầu vỗ tay, rồi tiếng vỗ tay lan ra khắp phòng. Strike thấy cánh cửa đằng xa mở ra. Hắn thoáng nhận ra cái đầu quá khổ và bộ mặt sưng sỉa của Fancourt trước khi ông ta chìm vào đám đông. Phải đến mấy phút sau Fancourt mới lên đến sân khấu, bắt tay Chard.

"Ôi lạy Chúa," Nina vừa vỗ tay phấn khích vừa reo lên. "Lạy Chúa tôi."

Cũng như Strike, Jerry Waldegrave cao vượt trội giữa đám đông, đứng dưới nhưng gần như đối mặt với hai người trên sân khấu. Tay Jerry cầm ly rượu đầy tràn nên không vỗ tay được. Ông ta nâng ly chạm lên miệng, không mỉm cười, quan sát cách Fancourt đứng trước micro, đưa tay ra hiệu cho đám đông im lặng.

"Cảm ơn Dan," Fancourt lên tiếng, "Đúng là tôi không nghĩ có ngày lại đứng đây," ông ta nói tiếp, đám đông rộ lên một tràng cười, "nhưng tôi thấy như được về nhà. Trước đây tôi cộng tác với nhà xuất bản Chard, rồi với công ty sách Roper, đấy thật là những năm tháng tươi đẹp. Khi ấy tôi còn trẻ người non dạ, bồng bột nóng nảy," khán phòng lại khúc khích, "còn giờ đây, tôi đã già đầu nhưng vẫn còn bồng bột lắm"- tiếng cười lớn hơn, đến Daniel Chard cũng khẽ mỉm cười – "tôi mong sẽ cứ bồng bột như thế cùng các bạn" – Chard và đám đông cười càng rộ. Dường như chỉ có Strike và Waldegrave là không phát cuồng. "Quay lại nơi đây, tôi rất vui sướng. Tôi sẽ làm hết sức để tiếp tục góp sức cùng sứ mệnh của Roper Chard, như thế nào nhỉ Dan? Khuấy động, phản biện và mua vui."

Tiếng vỗ tay như sấm nổ, hai người đàn ông bắt tay nhau giữa ánh đèn flash chớp liên tục.

http://tieulun.hopto.org

“Tôi đoán là mất nửa triệu,” người đàn ông đứng sau Strike lè nhè, “cộng với mười ngàn nữa mới chịu có mặt tối nay.”

Fancourt đi từ sân khấu xuống ngay trước mặt Strike. Gương mặt trình trịch của ông ta dường như không thay đổi gì trước máy ảnh, nhưng có vẻ hồ hởi hơn khi đám đông liên tục với tay về phía mình. Rõ là Michael Fancourt cũng khoái được tung hô.

“Oa,” Nina quay sang Strike. “Tin nổi không?”

Cái đầu quá khổ của Fancourt lại biến mất vào đám đông. Joanna Waldegrave với thân hình bốc lửa xuất hiện, cố bám theo ông nhà văn nổi tiếng. Jerry lập tức theo sau, lảo đảo chụp lấy cánh tay của con gái, có phần hơi mạnh tay.

“Ông ấy còn phải gặp nhiều người khác, Jo à, để ông ấy yên.”

“Má-mi cũng chạy thẳng tới kìa, sao không chụp mámi lại?”

Strike nhìn Joanna đùng đùng bỏ đi, vùng khỏi tay ông bố, bộ dạng dằn dỗi. Daniel Chard cũng đã biến mất; Strike tự hỏi phải chăng ông ấy lỉnh ra ngoài khi đám đông còn bận trầm trồ Fancourt.

“CEO của cô không thích ánh đèn sân khấu nhỉ,” Strike bình luận.

“Nghe nói là ông ấy tiến bộ nhiều rồi đó,” Nina đáp, vẫn hướng mắt về phía Fancourt. “Mười năm trước phát biểu còn không ngẩng mặt lên khỏi tờ giấy. Nhưng mà ông ấy giỏi làm ăn lắm, anh biết không. Khôn lắm.”

Strike thấy thấm mệt, nhưng vẫn tò mò.

“Nina này,” hắn nói, kéo cô ra khỏi đám đông đang vây quanh Fancourt, cô đi theo mà không phản đối, “cô nói bản thảo *Bombyx Mori* cất ở đâu ấy nhỉ?”

“Trong két sắt của Jerry,” cô nói. “Ngay tầng dưới đây.” Cô nhấp một ngụm champagne, đôi mắt long lanh. “Tôi biết anh sắp nhờ tôi làm gì, đúng không?”

“Như vậy có nguy hiểm cho cô lắm không?”

“Cũng nguy lắm đấy,” cô đáp mà không nghĩ ngợi. “Nhưng tôi có mang theo thẻ nhân viên, với cả giờ này có ai đâu”.

http://tieulun.hopto.org

Ông già cô ta là luật sư Hoàng gia, Strike lạnh lùng cân nhắc. Họ sẽ không dám đuổi việc Nina.

"Cô nghĩ mình sao một bản được không?"

"Tới luôn bác tài," Nina nốc cạn ly rượu.

Thang máy trống trơn, tầng dưới tối om, vắng tanh. Nina dùng thẻ nhân viên mở cửa vào khu làm việc. Strike tự tin theo sau, đi giữa đám màn hình máy tính tối om và bàn làm việc không có người ngồi, đến một văn phòng riêng lớn ở trong góc. Ánh sáng duy nhất trong phòng lúc này là đèn phố đêm London từ cửa sổ đổ vào và đốm màu cam nhỏ xíu gần đó thỉnh thoảng lại lóe lên, cho thấy máy tính đang ở chế độ standby.

Văn phòng của Waldegrave không khóa cửa. Két sắt đặt ngay sau giá sách ở góc tường có gắn khóa mật mã. Cửa két sắt mở bung ra, Strike thấy một chồng giấy lộn xộn nằm bên trong.

"Đây rồi," Nina reo lên.

"Nói nhỏ nhỏ thôi," Strike nhắc cô.

Strike đứng cảnh giới. Nina đi ra máy photocopy đặt ngay ngoài cửa. Tiếng máy photocopy chạy đều đặn, rì rầm có gì đó thật êm ái. Không ai ra vào, không ai thấy gì cả. Mười lăm phút sau, Nina đặt lại bản thảo vào chỗ cũ rồi khóa két.

"Của anh đây."

Cô đưa chồng bản thảo vừa sao lại cho hắn, còn cẩn thận lấy dây thun ràng lại. Hắn đón lấy chồng giấy, lúc đó cô dựa vào hắn vài giây, như đang lảo đảo. Hắn rõ là đang mắc nợ, nhưng mà mệt quá; hắn chẳng còn bụng dạ nào nghĩ đến chuyện đi về nhà cô ở St. John's Wood hay đưa cô về căn hộ áp mái ở phố Denmark. Nếu hẹn ngày mai đi uống rượu thì có ổn không nhỉ? Thế rồi hắn nhớ ra tối mai là tiệc sinh nhật của hắn ở nhà em gái. Lucy đã nói là hắn có thể rủ bạn đi cùng.

"Tối mai cô muốn đi dự một buổi sinh nhật chán ơi là chán không?" hắn hỏi cô.

Cô bật cười, rõ là rất vui.

http://tieulun.hopto.org

“Chán sao kia?”

“Chán từ đầu tới cuối. Có cô sẽ đỡ chán hơn nhiều. Đi nhé?”

“Tại sao không chứ?” cô vui vẻ đáp.

Vụ mời mọc thật là có lý; hắn thấy không cần phải đụng chạm gì nữa. Hai người ra khỏi văn phòng, vui vẻ như hai chiến hữu, bản sao *Bombyx Mori* nằm gọn dưới áo khoác của Strike. Sau khi ghi lại địa chỉ và số điện thoại của Nina, Strike tiễn cô vào taxi, thấy nhẹ cả người, như vừa được thả tự do.

http://tieulun.hopto.org

14

Rồi đôi khi anh ta ngồi cả một buổi chiều, đọc những dòng ghê tởm, xấu xa, bất lương ấy (gớm ghiếc quá chừng, chịu sao thấu!).

Ben Johnson
Every Man in His Humour

Ngày hôm sau, người ta xuống đường biểu tình phản đối cuộc chiến tranh đã khiến Strike mất đi một chân. Hàng ngàn người cùng đi qua trung tâm London lạnh buốt, mang theo khẩu hiệu. Những gia đình quân nhân đi hàng đầu. Strike có nghe đồng đội cũ nói rằng cha mẹ của Gary Topley – đồng đội đã hi sinh trong trận bom nổ cướp đi chân của hắn, cũng sẽ có mặt trong đoàn người biểu tình. Nhưng Strike không tham gia. Cảm xúc của hắn về cuộc chiến ấy chẳng thể nào gói gọn bằng mấy dòng chữ đen trên tấm bìa trắng. Khi đó và cho tới bây giờ hắn vẫn nghĩ đã làm gì thì làm cho thật tốt. Với hắn đi biểu tình đồng nghĩa với hối tiếc việc đã làm, mà hắn thì không hề hối tiếc. Vậy là hắn gắn chân giả, mặc bộ complet Ý đẹp nhất rồi đi về hướng phố Bond.

Đối tượng theo dõi của Strike là gã chồng trắc nết của quý bà tóc nâu. Tay này cứ khăng khăng rằng bà vợ vì say rượu bất cẩn mà đánh mất mấy món trang sức quý khi hai người đi nghỉ ở khách sạn. Strike biết được rằng gã đó sáng nay có hẹn ở phố Bond. Hắn đoán rất có khả năng mớ trang sức bị mất tích sẽ xuất hiện.

Đối tượng đi vào hiệu kim hoàn. Strike đứng bên kia đường, làm bộ như đang nhìn vào cửa sổ tiệm đối diện. Nửa tiếng sau, đối tượng đi ra. Strike đi uống cà phê, đợi đúng hai tiếng đồng hồ nữa, rồi mới vào hiệu kim hoàn. Hắn thổ lộ với chủ hiệu rằng cô vợ ở nhà rất mê ngọc lục bảo. Thêm nửa tiếng

đồng hồ cố tình lựa chọn các món khác nhau, cuối cùng Strike nhặt lên chính chuỗi hạt mà gã chồng thân chủ tóc nâu vừa bán lại. Hắn mua ngay lập tức, nhờ nữ thân chủ đã ứng trước mười ngàn bảng. Mười ngàn bảng để chứng minh tội gian dối của chồng chẳng thấm vào đâu so với khoản dàn xếp tiền triệu sắp đến.

Trên đường về nhà Strike ghé mua bánh mì kebab. Hắn cất chuỗi hạt vào két sắt trong văn phòng (chuyên dùng để cất kỹ mấy tấm ảnh bằng chứng mèo mỡ), rồi đi lên gác, pha một tách trà đậm, cởi bộ complet và bật tivi đợi xem trận Arsenal - Spurs. Hắn duỗi người ra giường và bắt đầu đọc tập bản thảo luộc được từ tối hôm trước.

Đúng như Elizabeth Tassel từng nhận xét, *Bombyx Mori* giống như một phiên bản kỳ quái của tác phẩm *Con đường hành hương*, lấy bối cảnh là một xứ sở xa xôi, đậm chất văn học dân gian. Trong sách, nhân vật chính cùng tên (một tài năng văn chương trẻ tuổi) bắt đầu hành trình từ một hòn đảo toàn những cư dân ngu độn bẩm sinh, nơi đó chẳng ai nhận ra tài năng của chàng, để đi về một thành phố xa lắc lơ. Cuộc hành trình của chàng mang đầy tính biểu tượng. Ngôn ngữ rườm rà, quái dị, những hình ảnh trong sách giống với cuốn *Anh em nhà Balzac* mà hắn đã vô cùng ngán ngẩm, nhưng vì tò mò, hắn vẫn đọc tiếp.

Leonora Quine hiện lên trong hình ảnh yêu nữ Succuba, nhân vật đầu tiên ngoi lên từ mớ câu cú ngồn ngộn, xen kẽ các món tục tĩu. Chàng Bombyx tình cờ gặp yêu nữ khi đến một vùng rừng thiêng nước độc. Trong truyện yêu nữ được mô tả súc tích bằng hai từ: "đĩ rạc". Succuba bắt lấy chàng, trói lại rồi hiếp tại chỗ. Leonora được mô tả sống động: gầy yếu, xơ xác, mang kính ngố và cũng có cung cách tưng tửng như ngoài đời. Sau khi bị đày đọa suốt mấy ngày, Bombyx thuyết phục được Succuba thả chàng ra. Khi phải chia tay chàng, yêu nữ vô cùng đau khổ. Thấy vậy, Bombyx đồng ý để Succuba theo mình cùng đi phiêu lưu. Nút thắt mở đầu tiên trong chuỗi diễn biến lạ lùng, ma mị trong truyện: một tình tiết tồi tệ, đáng sợ lại trở nên tốt đẹp, sáng sủa mà chẳng cần lý do lý trấu gì cả.

http://tieulun.hopto.org

Thêm vài trang nữa:

Bombyx và Succuba bị con bọ tinh Tick tấn công. Strike ngay lập tức nhận ra Elizabeth Tassel: hàm bạnh, giọng trầm đầy đe dọa. Một lần nữa Bombyx lại rủ lòng thương sau khi đã bị lợi dụng, và đồng ý để Tick cùng nhập hội. Bọ tinh Tick có một thói quen ghê tởm là bú sữa Bombyx mỗi khi chàng ngủ. Chàng bắt đầu trở nên gầy gò ốm yếu.

Giới tính của Bombyx cũng thay đổi liên tục một cách kỳ quái. Bên cạnh khả năng cho bú, chàng còn có dấu hiệu thai nghén, mặc dù vẫn tiếp tục đủ sức lực phục vụ nhiệt tình thêm vài chị em ham hố trên đường đi.

Ngụp lặn trong mớ ngôn ngữ tục tằn mà rối rắm, Strike tự hỏi không biết hắn đã bỏ lỡ bao nhiêu chân dung người thật trong sách. Quan hệ giữa Bombyx và các nhân vật trong truyện đầy bạo lực đến kinh ngạc, tính trụy lạc và tàn bạo được đẩy lên cao, mọi giới hạn bị phá bỏ: một cơn cuồng loạn ác-thống dâm đúng nghĩa. Nhưng bản chất vô tội và thuần khiết của Bombyx vẫn là một chủ đề xuyên suốt trong sách. Dường như tác giả cho rằng chỉ cần thêm một câu đơn giản về tài năng của Bombyx là người đọc có thể tha thứ cho chàng sau mọi tội lỗi đã gây ra và đám quái vật vây quanh. Strike vừa đọc vừa nhớ lại Jerry Waldegrave cho rằng hẳn Quine đã loạn trí. Hắn bắt đầu thấy đồng cảm với ông biên tập…

Bóng chuẩn bị lăn. Strike đặt bản thảo xuống, thấy như vừa chui ra từ một tầng hầm tối om bẩn thỉu, không đủ cả ánh sáng lẫn không khí. Hắn thấy thật khoan khoái, hào hứng. Hắn chắc mẩm kiểu gì Arsenal cũng sẽ thắng – Spurs chưa bao giờ thắng nổi đội Pháo thủ trong vòng mười bảy năm trên sân nhà.

Trong bốn mươi lăm phút sau đó Strike tha hồ hò hét cổ vũ.

Arsenal đã dẫn 2-0.

Hết hiệp một, hắn chần chừ rồi tắt tiếng tivi, trở lại với thế giới kỳ quái trong tưởng tượng của Owen Quine.

Hắn không nhận ra được người nào nữa cho tới khi Bombyx đi gần đến thành phố. Tại đó, trên một cây cầu bắc qua hào bao quanh thành trì, chàng gặp một nhân vật to lớn, dáng bộ rề rà, mắt cận: sát thủ Cutter.

http://tieulun.hopto.org

Thay vì đeo kính gọng sừng như Jerry Waldegrave, Cutter trong truyện đội mũ sùm sụp, trên vai vác theo một cái bị vấy máu, động đậy như có gì bên trong. Bombyx nhận lời để Cutter dẫn bộ ba đi theo cánh cửa bí mật vào thành phố. Đã quen với không khí bạo lực dâm loạn trong truyện, Strike chẳng ngạc nhiên gì Cutter hóa ra lại chỉ chăm chăm muốn thiến Bombyx. Trong trận ẩu đả sau đó, cái bị rơi khỏi vai Cutter. Một sinh vật giống cái trông như người lùn từ trong bị nhảy vọt ra. Cutter lập tức đuổi theo, để Bombyx, Succuba và bọ tinh Tick chạy thoát. Cả ba tìm ra một khe nứt ở tường thành, quay lại nhìn thì thấy sát thủ Cutter đang dìm chết sinh vật lạ dưới hào nước.

Strike đọc chăm chú đến nỗi không nhận ra là hiệp hai đã bắt đầu từ lâu. Hắn liếc nhìn cái tivi đã tắt tiếng.

"Bỏ mẹ!"

Hai - đều: thật không thể tin được, Spurs đã cân bằng tỉ số. Strike vứt bản thảo qua một bên, sững sờ. Hàng thủ của Arsenal tan rã ngay trước mắt hắn. Một trận đáng ra phải ăn chắc. Arsenal đáng ra phải lên đầu bảng.

"Khốn kiếp!" mười phút sau đó Strike rống lên khi trông thấy cú đánh đầu đưa bóng vượt khỏi tay thủ môn Fabianski.

Spurs đã thắng.

Hắn tắt tivi, lầm bầm chửi thề rồi nhìn đồng hồ. Hắn chỉ có nửa tiếng để tắm rửa, thay đồ rồi đi đón Nina Lascelles ở St. John's Wood. Hai cuốc xe tối nay sẽ vô cùng tốn kém. Hắn nghĩ đến chỗ bản thảo chưa đọc mà phát tởm, tự dưng lại đâm ra tội nghiệp Elizabeth Tassel, chẳng trách bà ta chỉ đọc lướt qua mấy đoạn cuối.

Hắn chẳng hiểu vì sao mình lại bỏ công đi đọc cái của nợ này, ngoài tính tò mò cố hữu.

Chán nản và bực bội, hắn lê xác ra nhà tắm, trong bụng ước gì tối nay được ở nhà. Tự dưng hắn nghĩ lẩn thẩn, biết đâu Arsenal đã thắng nếu hắn không bị cuốn vào thế giới rùng rợn dâm dục của *Bombyx Mori*.

http://tieulun.hopto.org

http://tieulun.hopto.org

15

Nhưng này, ở chốn thị thành người thân rồi cũng lạ.

William Congreve
The Way of the World

"Anh thấy Bombyx Mori ra sao?" Nina hỏi hắn. Hai người ngồi trong taxi, xe vừa lăn bánh rời khỏi nhà cô, hắn vẫn còn đang đầy bụng xót của. Nếu không phải đón cô, hắn đã đi tàu hay xe buýt đến Bromley, mặc dù có bất tiện và mất thời giờ hơn nhiều.

"Bệnh hoạn toàn tập," Strike đáp.

Nina bật cười.

"Đó là anh còn chưa đọc mấy cuốn khác của Owen, cuốn nào cũng tởm vậy hết. Nhưng dù sao cũng phải thừa nhận rằng cuốn này có yếu tố gây cười mạnh. Anh đọc tới chỗ đống của nợ bốc mùi của Daniel chưa?"

"Chưa tới. Nghe hấp dẫn quá chừng."

Đêm nay Nina cũng mặc áo khoác len ấm sực như tối qua, bên dưới là một chiếc đầm hai dây đen ôm dáng. Lúc mới vào nhà Nina ở St. John's Wood hắn đã được no mắt chiêm ngưỡng bộ đầm khi cô loay hoay tìm túi xách và chìa khóa. Khi thấy hắn đi tay không, cô vào bếp lấy ngay một chai rượu mang theo. Đúng là một cô nàng vừa xinh xắn vừa thông minh, lại còn chu đáo. Nhưng chuyện cô sẵn lòng gặp hắn ngay đêm hôm sau, lại là thứ Bảy nữa, cho thấy chút gì đó liều lĩnh, hoặc dễ mềm lòng, lụy tình.

Một lần nữa Strike tự hỏi không biết mình đang làm trò gì. Xe rời khỏi London, ra đến vùng ngoại ô trung lưu với những ngôi nhà rộng rãi, bên trong kiểu gì cũng có máy pha cà phê, tivi HD và tất tần tật những thứ hắn chưa bao giờ sở hữu. Em gái Lucy cứ nghĩ rằng hắn phải lấy đó lấy làm mục

http://tieulun.hopto.org

tiêu phấn đấu trong đời.

Tổ chức sinh nhật cho ông anh ngay tại nhà mình. Thật đúng y kiểu của Lucy. Em gái hắn là người không hề có đầu óc tưởng tượng. Mặc dù hay càm ràm, Lucy vẫn khá tự hào về ngôi nhà riêng. Chỉ có Lucy mới muốn bày trò tiệc tối mặc dù hắn chẳng tha thiết gì, mà cũng chỉ có Lucy mới không chịu hiểu vì sao. Trong thế giới của Lucy, sinh nhật nào cũng phải được kỷ niệm, không thể bỏ qua: lúc nào cũng phải có bánh ga-tô, có nến, có thiệp chúc mừng và quà tặng; mỗi mốc thời gian đều cần được đánh dấu, mọi thứ lễ nghi được duy trì, lề thói được giữ vững.

Taxi chạy qua đường hầm Blackwall dưới lòng sông Thames, đưa hai người về phía nam London. Strike bỗng nhận ra việc hắn rủ Nina đi cùng tối nay có gì đó hơi bị nổi loạn. Mặc dù đã chu đáo mang theo chai rượu đúng phép tắc, Nina là người khá bốc đồng và liều lĩnh. Cô ấy sống một mình, thích nói chuyện sách vở chứ không phải chuyện tã lót trẻ con. Nói tóm lại, Nina không thể nào vừa mắt Lucy.

Nửa tiếng sau khi hắn rời phố Denmark, năm mươi bảng cũng kịp bốc hơi theo đồng hồ xe taxi, Strike đỡ Nina ra khỏi xe trong cái se lạnh đêm tối bên ngoài nhà Lucy. Hắn dẫn cô đi trên lối nhỏ ngay dưới cây hoa mộc lan lớn phủ bóng cả khu vườn trước nhà. Trước khi bấm chuông cửa, hắn ngập ngừng:

"Đáng ra tôi phải nói trước với cô, hôm nay là tiệc sinh nhật. Sinh nhật tôi."

"Ôi, thế mà anh chẳng nói gì! Chúc mừng…"

"Cũng không đúng ngày mà." Strike ngắt. "Có sao đâu." Rồi hắn nhấn chuông.

Greg, em rể hắn ra mở cửa. Hai người đàn ông vỗ vai đập tay các kiểu, Greg tỏ vẻ hào hứng hơi quá đà khi thấy Nina. Sự hào hứng của Greg càng rõ rệt, nhất là khi đặt ngay bên cạnh Lucy hơi bị lạnh lùng, vừa chạy từ trong bếp ra, tay cầm cây phới bột như cầm kiếm, vẫn còn mặc tạp dề bên ngoài bộ đồ vía.

http://tieulun.hopto.org

“Anh chẳng thèm nói trước là có rủ bạn đi cùng!” Lucy nghiến răng thì thầm vào tai Strike khi hắn cúi xuống hôn má em gái. Lucy thấp người, tóc vàng, mặt tròn trĩnh: nhìn vào chẳng ai nghĩ hai người là anh em. Em gái hắn là kết quả của vụ dan díu của mẹ hắn với một tay guitar đệm nổi tiếng. Rick, cha của Lucy vẫn giữ liên lạc bình thường với con cái, khác với cha của Strike.

“Tưởng em dặn nhớ rủ bạn đi cùng kia mà,” Strike nói thầm với Lucy khi Greg dẫn Nina vào phòng khách.

“Ý em là hỏi anh có định rủ…” Lucy bực bội đáp. “Trời đất, em phải đi lấy thêm… mà tội nghiệp Marguerite…”

“Marguerite nào kia?” Strike hỏi, nhưng Lucy đã líu ríu chạy ra phòng ăn, tay vẫn cầm cây phới bột, để mặc ông khách quý đứng một mình ở hành lang. Strike thở dài, theo chân Greg và Nina vào phòng khách.

“Ngạc nhiên chưa!” một người đàn ông tóc vàng hơi hói đứng dậy từ ghế sofa, cô vợ đeo kính đang ngồi đó mỉm cười chào Strike.

“Trời đất,” Strike đáp, chạy đến bắt tay mừng rỡ. Nick và Ilsa là hai người bạn thân từ lâu của Strike, cặp vợ chồng này cũng chính là gạch nối hạnh phúc giữa hai phần đời trước đó của hắn: London và Cornwall.

“Chẳng ai thèm nói tối nay có tụi mày!”

“Thì bất ngờ mà, Oggy,” Nick nói khi Strike hôn chào Ilsa.

“Mày có quen Marguerite không?”

“Không,” Strike đáp. “Đâu có quen.”

Vậy đây chính là lý do tại sao Lucy muốn biết Strike có định rủ ai đi cùng không. Marguerite là kiểu phụ nữ mà Lucy nghĩ hắn sẽ thấy xiêu lòng, rồi sẽ cưới để mà còn sống trọn đời bên nhau trong một căn nhà có cây mộc lan ở vườn trước. Marguerite tóc đen, da nhờn, mặt mày rầu rĩ, mặc đầm màu tím óng ánh hình như mua từ lúc chưa tăng cân. Strike chắc chắn cô này đã ly dị. Gần đây hắn nhìn ra các bà các cô kiểu đó cực kỳ nhanh.

“Chào anh,” cô ta lên tiếng, trong khi Nina mặc áo đầm đen hai dây vẫn say sưa nói chuyện với Greg. Tiếng chào cụt ngủn mà chứa đựng cả một trời

http://tieulun.hopto.org

chua chát.

Bảy người ngồi xuống bàn ăn. Từ khi giải ngũ Strike ít gặp bạn bè cũ. Hắn tham công tiếc việc, ngày thường cũng như ngày nghỉ. Giờ đây hắn nhớ ra mình thích Nick và Ilsa như thế nào. Giá mà tối nay chỉ có ba người, cùng đi đâu đó ăn cà ri thì tuyệt biết mấy.

"Anh chị quen với Cormoran ra sao?" Nina nhanh nhảu hỏi.

"Tôi là bạn học hồi còn ở Cornwall," Ilsa mỉm cười nhìn Strike đang ngồi đối diện. "Nhưng cứ khi có khi không. Dăm bữa đi học, dăm bữa nghỉ, đúng vậy không hả Corm?"

Rồi mọi người vừa ăn cá hồi xông khói, vừa nói chuyện tuổi thơ lang bạt của Strike và Lucy. Hai anh em cứ rày đây mai đó với người mẹ thích lang thang, thỉnh thoảng lại về St. Mawes ở với cậu mợ mà gần như là cha mẹ nuôi trong những ngày ấu thơ lẫn thời niên thiếu.

"Rồi Corm lại theo mẹ đến London khi nào nhỉ, mười bảy tuổi, đúng không?" Ilsa kể.

Strike thấy rõ là Lucy không thích câu chuyện chút nào: em gái hắn không ưa nhắc đến tuổi thơ khác thường của hai anh em và người mẹ đầy tai tiếng.

"Khi tới London hắn học một trường phổ thông quậy có tiếng với tôi," Nick kể. "Một thời oanh liệt."

"Quen Nick rất có lợi," Strike nói, "Cha này rành London như lòng bàn tay; ông già lái taxi mà."

"Anh cũng lái taxi hả?" Nina hỏi Nick, phấn khích trước đám bạn bè thú vị xa lạ của Strike.

"Không," Nick vui vẻ trả lời. "Tôi là bác sĩ chuyên khoa tiêu hóa. Oggy và tôi tổ chức sinh nhật mười tám tuổi chung…"

"… rồi Corm mời Dave và tôi từ St. Mawes lên dự. Lần đầu tiên đến London đó, trời, vui quá chừng…" Ilsa kể tiếp.

"Cũng là lần đầu tiên tôi gặp Ilsa." Nick kể nốt, tươi cười nhìn vợ.

"Vậy mà chừng đó năm vẫn chưa chịu có con?" Greg hỏi, đúng giọng ông bố vênh váo của ba đứa con trai.

http://tieulun.hopto.org

Câu chuyện đứng lại trong tích tắc. Strike biết rằng Nick và Ilsa đã cố gắng nhiều năm mà chưa có kết quả.

"Vẫn chưa," Nick đáp, "Cô làm đâu hả Nina?"

Nghe đến nhà xuất bản Roper Chard, Marguerite sinh động lên đôi chút. Nãy giờ cô ta vẫn ngồi bên kia góc bàn, nhìn Strike mà mặt mày sưng sỉa như thể hắn là một món ngon xui xẻo đặt quá tầm tay với.

"Michael Fancourt mới chuyển về Roper Chard," cô ta tuyên bố. "Sáng nay tôi thấy trang web của ông ấy có đăng."

"Dữ thiệt, mới công bố hôm qua chứ mấy," Nina góp chuyện. Hai tiếng "dữ thiệt" làm Strike nhớ đến cách Dominic Culpepper gọi nhân viên quán ăn bằng "mậy, nhỏ". Nina rõ là đang cố ăn nói cho giống dân taxi để lọt tai Nick, vừa để chứng tỏ với Strike rằng coi vậy mà cô cũng có thể hòa đồng với giai cấp vô sản. (Charlotte, vợ hụt của Strike chẳng bao giờ thèm thay đổi từ vựng hay giọng nói, ở bất cứ hoàn cảnh nào. Mà Charlotte vốn chẳng ưa gì bạn bè riêng của hắn.)

"À, tôi là fan ruột của Michale Fancourt mà," Marguerite nói. "*Ngôi nhà hoang hốc* là một trong những cuốn tôi thích nhất. Tôi thích các tác phẩm của Nga, ở Fancourt có gì đó khiến tôi nghĩ đến Dostovesky…"

Rõ là Lucy đã bỏ nhỏ trước với Marguerite rằng Strike từng học Oxford, rằng hắn rất thông minh. Hắn ước gì Marguerite đang ở tận đẩu đâu, còn Lucy thì hiểu ông anh của mình hơn một chút.

"Fancourt không viết về phụ nữ cho ra hồn được," Nina bỉ bôi. "Cố lắm cũng viết không ra. Ổng tả đàn bà toàn ngúng nguẩy ngực mông với cả tăng xông đồng bóng."

Nick phì cười ngay trên ly rượu khi Nina nói "ngúng nguẩy ngực mông". Strike cười theo. Ilsa vừa khúc khích vừa nói:

"Hai ông này, đã ba mươi sáu tuổi mà cứ như trẻ con."

"Nhưng tôi thấy ông ấy tuyệt vời," Marguerite lặp lại, không một mảy may mỉm cười. Đêm nay cô ta vừa bị nẫng mất một ứng cử viên tiềm năng (mặc dù chỉ có một chân và hơi ú), nên làm sao bỏ nốt Michael Fancourt.

http://tieulun.hopto.org

“Với cả, rất có duyên. Tôi luôn thích loại đàn ông phức tạp và có đầu óc,” cô ta thở dài, khẽ liếc Lucy, rõ là có ý nhắc đến tình sử bi đát của mình.

“Đầu Fancourt hơi quá khổ so với thân mình,” Nina nói tiếp, mặc dù đêm trước cô cũng phấn khích không kém khi thấy ông nhà văn, “với lại ông ta nổi tiếng kiêu căng hợm hĩnh.”

“Tôi cứ thấy cảm động, chuyện ông ta giúp tay nhà văn người Mỹ trẻ tuổi đó,” Marguerite đáp trả. Lucy dọn đĩa món khai vị vừa ăn xong, cùng lúc đưa tay ra hiệu cho Greg vào bếp phụ mình. “Ông ấy giúp bạn hoàn tất tác phẩm… tay đó nghe đâu chết vì Aids, tên gì nhỉ…?”

“Joe North,” Nina đáp.

“Tao thấy lạ là tối nay mày còn bụng dạ đi chơi,” Nick khẽ nói với Strike. “Sau vụ hồi chiều.”

Nick, đáng tiếc thay, lại là fan của Spurs.

Greg quay lại bàn ăn, mang theo khúc thịt cừu, vừa thoáng nghe Nick nói, ngay lập tức nhập hội.

“Đau không Corm? Vậy mà cứ tưởng ăn chắc rồi chứ.”

“Chuyện gì nữa đây?” Lucy lên tiếng như cô hiệu trưởng gọi học sinh trật tự, đặt đĩa khoai tây và rau củ xuống bàn. “Lại nói chuyện bóng đá nữa rồi hả Greg, thôi đi.” Vậy là bóng lại về chân Margeurite.

“Đúng vậy, *Ngôi nhà hoang hốc* là lấy từ cảm hứng từ căn nhà mà người bạn đó để lại cho Fancourt, nơi họ từng có những tháng ngày hạnh phúc thời tuổi trẻ. Câu chuyện vô cùng cảm động. Một câu chuyện về nuối tiếc, mất mát và những hoài bão bị đè nén…”

“Thực ra Joe North để lại căn nhà cho cả Michael Fancourt và Owen Quine,” Nina mạnh dạn sửa lời Marguerite. “Cả hai đều viết tiểu thuyết lấy cảm hứng từ đó; Michael được giải Booker còn Owen thì bị ném đá tơi tả,” Nina thêm vào, khẽ liếc Strike.

“Rồi cái nhà đó giờ sao?” Strike hỏi Nina. Lucy vừa chuyền cho hắn đĩa thịt cừu.

“À, lâu lắm rồi, chắc là bán đứt rồi,” Nina đáp, “Hai người đó đâu có

http://tieulun.hopto.org

muốn đứng tên chung cái gì; không ưa gì nhau đã bao năm nay. Từ khi Elspeth Fancourt tự tử chỉ vì bài đăng báo nhại theo đó."

"Cô biết cái nhà đó ở đâu không?"

"Lão không tới *đó* đâu," Nina hạ giọng.

"Ai không ở đâu kia?" Lucy hỏi, không thèm che đậy thái độ bực tức. Kế hoạch mai mối đã phá sản. Em gái hắn sẽ không cách gì mà quý Nina được.

"Một tác giả làm bên chỗ tôi vừa mất tích," Nina kể. "Bà vợ ông ấy nhờ Cormoran đi tìm."

"Cha đó ngon lành không?" Greg hỏi.

Rõ là Greg suốt ngày nghe Lucy rên rỉ về ông anh giỏi giang mà túng thiếu của mình, làm việc tối mày tối mặt và vẫn chật vật. Nhưng hai tiếng "ngon lành" khi qua miệng Greg khiến Strike khó chịu như gai đâm.

"Không," hắn đáp. "Khó mà nói Quine là 'ngon lành' được."

"Ai thuê anh vậy hả Corm? Bên nhà xuất bản à?" Lucy lo lắng hỏi.

"Vợ ổng," Strike đáp.

"Chắc bả sẽ trả công đầy đủ chứ?" Greg hỏi. "Nói gì thì nói Corm à, làm ăn là phải sòng phẳng."

"Còn không biết lấy giấy bút ra mà ghi lại nữa," Nick thì thầm vào tai Strike nhân lúc Lucy hỏi Marguerite có muốn ăn thêm gì nữa không (như thể bồi thường cho chuyện cô ta sẽ không được ra về với Strike, lấy nhau rồi dọn đến sống cách Lucy hai khu phố, rồi trong nhà sẽ có máy pha cà phê là quà tặng của Lucy và Greg).

Sau bữa tối cả nhà trở lại bộ sofa màu beige trong phòng khách, đến màn trao thiệp và mở quà. Lucy và Greg tặng hắn một chiếc đồng hồ mới, "Vì em biết cái cũ của anh đã bị vỡ," Lucy nói. Hắn thấy cảm động, tạm thời không bực bội chuyện em gái hắn đã lôi hắn tới đây, chuyện cô suốt ngày ca cẩm hắn, và cả chán nhất là đi lấy Greg làm chồng… Hắn tháo chiếc đồng hồ rẻ tiền nhưng vẫn còn xài được mà hắn đã mua để thế cho chiếc bị vỡ, rồi đeo đồng hồ Lucy tặng: mặt đồng hồ to và sáng bóng, có dây đeo thép, y chang cái Greg đang đeo.

http://tieulun.hopto.org

Nick và Ilsa tặng hắn "thứ whisky ruột của mày": Arran Single Malt, làm hắn nhớ đến Charlotte, người đã cùng hắn nếm món này lần đầu tiên, nhưng chưa kịp ngậm ngùi thì ba thằng cháu mặc pyjama đã xuất hiện ngay cửa. Đứa cao nhất hỏi:

"Có bánh ga-tô chưa?"

Strike chưa bao giờ muốn có con cái (rất là trái ý Lucy) và hầu như chẳng biết gì nhiều về mấy đứa cháu mà lâu lâu mới gặp. Đứa lớn nhất và bé nhất líu ríu theo mẹ ra bếp để lấy bánh; đứa nhỡ chạy tọt tới trước mắt hắn, chìa ra một tấm thiệp tự làm.

"Cậu đó," Jack nói, chỉ vào hình vẽ trên thiệp, "cậu được tặng huy chương đó."

"Anh được tặng huy chương à?" Nina hỏi, hai mắt mở to, mỉm cười.

"Cảm ơn con," Strike đáp.

"Con cũng muốn làm lính," Jack nói.

"Tội của anh đó, Corm," Greg nói, Strike nghe đâu có chút hằn học. "Cứ mua đồ chơi lính tráng cho nó mãi. Còn kể chuyện cây súng của anh nữa."

"Hai khẩu lận," Jack sửa lời ông bố. "Cậu Cormoran có hai khẩu súng," thằng bé quay sang nói với Strike. "Nhưng cậu phải trả lại cho họ hết."

"Con nhớ giỏi quá," Strike khen thằng bé. "Rồi sẽ tiến xa."

Lucy xuất hiện với chiếc bánh tự làm, cắm ba mươi sáu cây nến và rắc có lẽ đến hàng trăm viên kẹo nút Smarties đủ màu. Greg tắt đèn, cả nhà bắt đầu hát *Happy birthday*. Strike tự dưng chỉ muốn đi khỏi đây ngay lập tức. Hắn sẽ gọi taxi ngay khi ra khỏi phòng, nhưng trước mắt hắn phải nhe răng cười, thổi nến, vừa cố tránh ánh mắt của Marguerite giờ đây đang ngồi gần đó, nhìn hắn đắm đuối, không thèm che đậy. Hắn làm gì nên tội mà suốt ngày cứ bị bạn bè và người thân sốt sắng ép vào vai hiệp sĩ cho các bà các cô tồn kho thế này?

Strike gọi taxi ngay trong toilet ở tầng dưới. Nửa tiếng sau, hắn ra bộ luyến tiếc, tuyên bố là hắn và Nina phải đi ngay vì hôm sau còn phải dậy sớm.

Hai người bước ra khỏi phòng khách đông đúc ồn ào. Hắn kịp né cái hôn

http://tieulun.hopto.org

môi của Margeurite. Mấy đứa cháu còn nhảy tưng tưng phấn khích sau khi được ăn bánh ngọt thỏa thích ngay trước giờ đi ngủ. Greg nhanh nhảu giúp Nina mặc áo khoác. Nick nói thầm vào tai Strike:

"Tưởng mày không thích gái nhỏ con."

"Thì vậy," Strike thì thầm đáp. "Nhưng hôm qua cổ vừa luộc giùm tao một món."

"Vậy sao? Còn không biết đáp lễ nữa, nhớ cho nàng ở trên đó," Nick nói, "Khéo mà bị mày đè bẹp ruột."

http://tieulun.hopto.org

16

... cần gì của tươi vật sống, rồi nợ máu kia cũng đủ khiến người no say.

Thomas Dekker và Thomas Middleton
The Honest Whore

Sáng hôm sau, vừa mở mắt hắn đã biết ngay là giường lạ.

Nệm quá êm ái, tấm trải quá mềm mại; ánh sáng đổ vào phòng cũng khác, còn tiếng mưa đập vào cửa sổ đã bị làm dịu đi qua rèm cửa khép kín. Hắn ngồi thẳng dậy, nheo mắt đảo một vòng quanh phòng ngủ của Nina mà đêm trước chỉ kịp nhìn lướt qua trong ánh đèn mờ. Qua tấm gương đối diện hắn thấy mình đang ở trần, bộ ngực lông lá đen sẫm nổi bật trên nền tường sơn xanh nhạt sau lưng.

Nina không có nhà, nhưng hắn ngửi thấy mùi cà phê. Y như hắn đoán, Nina rất hào hứng nhiệt tình trên giường, khiến hắn tạm thời quên đi chút ngậm ngùi mỗi dịp sinh nhật. Tuy vậy, giờ đây hắn tính bài làm sao chuồn lẹ. Cứ dây dưa ở đây thì sẽ khiến cô nàng tiếp tục kỳ vọng ở hắn, mà hắn thì không sẵn lòng đáp lại.

Chiếc chân giả dựa vào bức tường cạnh giường. Hắn vừa dợm với lấy thì kịp dừng tay lại. Cửa mở, Nina bước vào, áo xống đầy đủ, báo mới kẹp dưới cánh tay, một tay cầm hai cốc cà phê còn tay kia cầm một đĩa bánh sừng bò.

"Tôi chạy ra ngoài một chút," cô nói, thở không ra hơi. "Trời đất, thời tiết chán quá. Anh sờ mũi tôi này, cóng cả lên."

"Cô đâu cần phải bày vẽ vậy," hắn chỉ tay tới đĩa bánh.

"Tôi đang đói, dưới đường lại có tiệm bánh ngon hết sẩy. À, mà anh coi nè – tờ *News of the World* – bài độc quyền của Dom!"

Tấm hình vị quý tộc với tài khoản ngân hàng giấu kín mà Strike đã tiết lộ

http://tieulun.hopto.org

cho Culpepper chiếm trọn khoảng giữa trang nhất, chung quanh là ảnh chụp hai cô nhân tình và bản sao kê ngân hàng ở đảo Cayman do Strike moi được từ ả thư ký. *Ngài Phát-phì xứ Phất-phơ* dòng tít như đang hả hê hét. Strike đón tờ báo từ tay Nina, đọc lướt qua. Culpepper đã giữ đúng lời hứa: không đả động đến ả thư ký thất tình.

Nina ngồi xuống giường ngay cạnh hắn, cùng đọc báo, lâu lâu lại thích thú bình luận: "Lạy Chúa, ai lại… nhìn ông ta kìa" rồi "Trời đất, gớm chưa."

"Được việc cho Culpepper quá còn gì," Strike nói, gấp tờ báo lại khi cả hai đã đọc xong. Hắn dừng mắt ở dòng ngày tháng trên báo: 21 tháng mười một. Ngày sinh nhật vợ hụt của hắn.

Trong giây lát, hắn thấy nhói lòng, tự dưng một mớ kỷ niệm đau thương xồng xộc ùa về… mới một năm trước, gần y giờ này, hắn thức dậy bên cạnh Charlotte trong căn hộ ở đại lộ Holland Park. Hắn nhớ mái tóc dài đen mượt của cô, đôi mắt màu hạt dẻ, thân hình mà hắn sẽ không bao giờ thấy lại nữa, cũng sẽ không bao giờ được chạm đến… Sáng hôm đó cả hai đã rất hạnh phúc, chiếc giường như chiếc thuyền cứu hộ bồng bềnh trên sóng gió không ngớt trong cuộc sống của hai người. Hắn đã tặng cô một chiếc vòng tay (mà hắn phải mua bằng tiền cho vay nặng lãi, mặc dù cô chẳng hề hay biết)… rồi hai ngày sau đó, vào đúng sinh nhật hắn, cô tặng hắn một bộ complet Ý. Hai người đi ăn tối, đã định một ngày sẽ làm đám cưới, mười sáu năm sau lần đầu gặp nhau…

Nhưng việc định ngày như đánh dấu một giai đoạn khủng hoảng mới, cứ như phá đi chút cân bằng mong manh trước đó. Charlotte càng lúc càng thất thường, nóng nảy. Những trận cãi vã, ly tách bị ném vỡ, rồi cả những lời buộc tội hắn lừa dối (trong khi chính cô ta, mà giờ hắn đã biết, mới là người lén lút gặp người thứ ba, cũng là vị hôn phu hiện nay của Charlotte)… Hai người chật vật thêm gần bốn tháng nữa, cho đến một trận cãi nhau long trời lở đất đặt dấu chấm hết vĩnh viễn.

Có tiếng chăn mền sột soạt: Strike nhìn quanh, gần như ngạc nhiên khi thấy mình vẫn còn ở trong phòng ngủ của Nina. Cô vừa dợm cởi áo, leo lên

http://tieulun.hopto.org

giường với hắn.

"Tôi phải đi giờ," hắn nói, với tay lấy chiếc chân giả một lần nữa.

"Sao vậy?" cô hỏi, hai tay vẫn còn vòng trước ngực, nắm chặt gấu áo. "Thôi mà, Chủ Nhật mà!"

"Tôi phải làm việc," hắn nói dối. "Chủ Nhật cũng có người cần điều tra."

"Ồ," cô nói, cố ra vẻ thản nhiên nhưng trông tiu nghỉu.

Hắn uống cạn cà phê, cố nói chuyện vui vẻ nhưng không quá thân mật. Cô ngắm hắn lắp chiếc chân giả, đi vào nhà tắm. Khi hắn trở ra, chuẩn bị mặc áo, cô ngồi co người trên ghế, gặm bánh sừng bò, trông hơi buồn buồn.

"Cô không biết cái nhà đó ở đâu sao? Cái nhà mà Quine và Fancourt thừa kế đó?" hắn vừa hỏi Nina, vừa mặc quần dài.

"Gì kia?" cô hỏi, thoáng bối rối. "À, trời đất, đừng nói anh muốn đi tới đó chứ? Tôi nói rồi, đã bán từ đời tám hoánh."

"Để tôi hỏi vợ Quine xem sao," Strike đáp.

Rồi hắn nói sẽ gọi lại cho cô, nhưng nói thật nhanh, để cô hiểu rằng hắn chỉ hứa suông, cho có lệ. Tạm biệt Nina, trong lòng hắn có chút cảm kích nhưng không hề thấy tội lỗi.

Strike bước xuống con phố xa lạ, tìm đường ra bến tàu. Nước mưa đâm thẳng xuống mặt và tay hắn. Đèn trang trí Giáng Sinh lấp lánh trước tiệm bánh nơi Nina vừa mua bánh sừng bò. Bóng Strike cúi người lướt qua trên cửa sổ lấm tấm mưa, tay nắm chặt túi ni lông mà Lucy đã chu đáo đưa để hắn đựng thiệp mừng, chai whisky quà sinh nhật và hộp của chiếc đồng hồ mới.

Hắn cứ nghĩ đến Charlotte. Charlotte ba mươi sáu tuổi mà trông như chỉ hai lăm, hẳn đang mừng sinh nhật bên vị hôn phu mới. Có lẽ hôm nay cô được tặng kim cương, Strike thầm nghĩ; lúc nào cô cũng nói cô không cần những món đó, nhưng mỗi khi hai người gây gổ, hình ảnh những thứ lấp lánh mà hắn chẳng thể nào đem đến cho cô cứ hiện ra thật rõ trước mắt…

"Cha đó ngon lành không?" Greg đã hỏi như thế về Owen Quine. "Ngon lành" theo ý ông em rể là "Xe xịn? Nhà đẹp? Nhiều tiền?"

Strike đi ngang qua quán Beatles Coffee Shop, hình trắng đen chụp nhóm

http://tieulun.hopto.org

Tứ Quái ngộ nghĩnh nhìn lại hắn, rồi đến nhà ga, hắn thấy ấm dần lên. Hắn không hề muốn nằm chèo queo trong căn phòng áp mái ở phố Denmark trong một ngày Chủ Nhật mưa dầm như thế này. Hắn muốn loay hoay bận rộn, để quên đi hôm nay là sinh nhật Charlotte Campbell.

Hắn dừng lại, rút điện thoại ra, gọi cho Leonora Quine.

"Alô?" Bà ta cộc lốc.

"Chào chị Leonora, Cormoran Strike đây…"

"Anh tìm ra Owen chưa?" Leonora hỏi thẳng.

"E là chưa. Tôi gọi vì mới nghe là hồi đó chồng chị có được thừa kế một căn nhà từ người bạn."

"Nhà nào?"

Nghe giọng bà ấy mệt mỏi và bực bội. Hắn nghĩ đến mấy ông chồng lắm của mà hắn từng gặp trong công việc, ông nào cũng có phòng nhì, vợ con không hề hay biết. Hắn tự hỏi phải chăng mình vừa làm lộ bí mật của Owen.

"Có đúng vậy không? Có phải một nhà văn tên là Joe North để lại căn nhà cho chồng chị và…?"

"À, cái đó hả," bà ta đáp. "Phố Talgarth, đúng rồi. Nhưng mà đã hơn ba mươi năm rồi. Anh hỏi chuyện đó làm gì?"

"Nhà đó bán rồi sao?"

"Chưa," bà ta bực dọc đáp, "bởi vì Fancourt dở hơi đâu có để tụi tôi bán. Chỉ để trêu ngươi thôi, vì ông ấy cũng không thèm ở. Cái nhà để hoang vậy, không ai ở, mốc meo đổ nát."

Strike đứng dựa lưng vào tường bên cạnh máy bán vé tàu, mắt hắn dán vào trần nhà hình tròn có thanh rầm đỡ như mạng nhện. Hắn lại tự rủa mình, đây, hậu quả của việc nhận khách hàng khi không tỉnh táo. Đáng ra hắn phải hỏi liệu vợ chồng bà ta có nhà cửa nào nữa không. Phải xác minh ngay từ đầu.

"Có ai tới đó tìm chồng chị chưa hả chị Quine?"

Bà ta hừ một tiếng, bỉ bôi.

"Đời nào ổng tới đó!" bà ta nói, cứ như thể Strike vừa nói rằng chồng

http://tieulun.hopto.org

mình đi trốn trong điện Buckingham. “Ổng ghét chỗ đó lắm, không bao giờ mò tới đâu! Với lại ở đó đâu có đồ đạc gì.”

“Chị có chìa khóa nhà không?”

“Không biết nữa. Nhưng Owen không tới đó đâu, chắc luôn! Từ đời nào rồi ổng có thèm đâu. Ở gì cái chỗ đó, vừa cũ vừa trống hoác.”

“Nếu chị thử tìm chìa khóa…”

“Tôi không rảnh mà đi tới phố Talgarth được đâu, còn Orlando nữa” bà ta đáp, đúng y như hắn đoán. “Với cả, tôi nói anh rồi, ổng không…”

“Giờ tôi ghé qua nhà chị được,” Strike nói, “rồi tôi sẽ lấy chìa khóa, nếu chị tìm ra, tôi sẽ đến đó xem sao. Cứ tới kiểm tra cho chắc ấy mà.”

“Ừ, nhưng… hôm nay Chủ Nhật mà,” bà ta nói, có vẻ ngạc nhiên.

“Tôi biết rồi. Chị đi tìm chìa khóa cho tôi được không?”

“Được thôi,” bà ta nói, sau khi im lặng trong giây lát. “Nhưng,” bà ta vẫn khăng khăng, “ổng không có ở đó đâu!”

Strike đáp tàu, đổi tàu một lần đến ga Westbourne Park. Hắn lật cổ áo khoác che gió mưa tê buốt, đi về phía địa chỉ mà Leonora đã nguệch ngoạc ghi lại khi đến văn phòng tìm hắn.

Khu Leonora ở là một trong những khu hơi lạ đời ở London, nơi đó từ nhà đại gia đến nhà của dân lao động mua đã hơn bốn chục năm chỉ cách vài bước chân. Màn mưa để lộ khung cảnh như một bức tranh tầm sâu lạ lùng: những tòa nhà chung cư mới rợi mọc lên sau những dãy nhà liên kế tĩnh lặng, tầm thường, nhà mới thì sang trọng còn nhà cũ trông có vẻ ấm cúng.

Nhà của Quine ở phố Southern Row, một con phố nhỏ yên tĩnh toàn những ngôi nhà gạch nhỏ, gần quán rượu sơn màu trắng có tên là The Chilled Eskimo. Lạnh buốt và ướt nhẹp, Strike nheo mắt nhìn bảng hiệu quán ngay trên đầu khi bước qua; bảng hiệu vẽ hình một người Eskimo đang câu cá thư giãn bên cạnh hố nước, quay lưng về phía mặt trời đang mọc.

Cánh cửa vào nhà Quine có màu xanh nhờ nhờ, tróc sơn. Mặt tiền nhà nhìn đâu cũng thấy hỏng hóc, đến chiếc cổng cũng chỉ còn mỗi một bản lề. Strike nghĩ đến sở thích ở khách sạn tiện nghi của Owen mà thấy ngán ngẩm

http://tieulun.hopto.org

với ông nhà văn này. Hắn đưa tay bấm chuông.

"Anh lẹ thiệt," Leonora mở cửa, chào hỏi cụt ngủn. "Vô nhà đi."

Hắn theo Leonora đi vào hành lang tối tăm, chật hẹp. Bên tay trái có một cánh cửa mở hé, phòng bên trong có vẻ như thư phòng của Owen Quine, trông bẩn thỉu và luộm thuộm. Ngăn kéo mở lung tung, một chiếc máy chữ điện đã cũ đặt chênh vênh trên bàn. Strike hình dung cảnh Owen lồng lộn xé giấy trong cơn giận Elizabeth Tassel.

"Chị có tìm ra chìa khóa không?" Strike hỏi Leonora khi cả hai bước vào căn bếp cũng tối om, có mùi âm ẩm chua chua phía cuối hành lang. Mấy thứ đồ bếp trông như đã có từ ba mươi năm trước. Strike nhớ hồi những năm tám mươi mợ Joan cũng có một cái lò vi sóng màu nâu sẫm y chang vậy.

"À, tìm được một mớ," Leonora đáp, huơ tay chỉ năm sáu chiếc chìa khóa la liệt trên bàn. "Không biết là cái nào."

Không có chìa nào gắn móc khóa. Một chìa trông to đùng, như thể chìa khóa cửa nhà thờ.

"Nhà đó số bao nhiêu phố Talgarth?" Strike hỏi Leonora.

"Một trăm bảy chín."

"Chị tới đó lần cuối khi nào?"

"Tôi hả? Có tới bao giờ đâu," bà ta đáp, có vẻ thờ ơ thật sự. "Tôi chả thiết. Đúng vớ vẩn."

"Vớ vẩn sao kia?"

"Thì chuyện để lại nhà cho cả hai người đó." Đáp lại vẻ mặt hỏi han lịch sự của Strike, bà ta sốt ruột nói, "Tay Joe North đó, để lại cho cả Owen lẫn Michael Fancourt. Nói là để có chỗ mà viết sách. Từ đó giờ có ai ở đâu. Vô ích."

"Mà chị chưa bao giờ tới đó sao?"

"Không. Hồi đó là lúc tôi vừa sinh Orlando. Tôi chả thiết," bà ta lặp lại.

"Orlando sinh ra lúc đó à?" Strike hỏi, ngạc nhiên. Hắn cứ hình dung Orlando là một đứa bé mười tuổi hiếu động.

"Ừ, năm tám sáu," Leonora đáp. "Nhưng nó bị bịnh."

http://tieulun.hopto.org

“Ồ,” Strike nói. “Tôi hiểu rồi.”

“Giờ nó đang hờn trên gác, vì mới bị tôi rầy” Leonora kể, tuôn một tràng như thói quen. “Nó cứ tắt mắt, lấy đồ linh tinh. Nó biết làm vậy sai, nhưng mà cứ làm. Hồi hôm qua khi Edna qua chơi, tôi bắt quả tang nó lấy ví của Edna. Không phải tiền bạc gì,” bà ta nhanh chóng kể thêm, cứ như Strike vừa buộc tội con gái. “Vì nó thích màu đó thôi. Edna thông cảm vì bà ấy quen với nó rồi, nhưng không phải ai cũng vậy. Tôi rầy nó. Nó biết lỗi rồi.”

“Giờ tôi lấy hết chỗ chìa này đi thử được không?” Strike hỏi, vét đám chìa khóa lên tay.

“Tùy anh,” Leonora đáp, rồi khăng khăng, “Ổng không có đó đâu.”

Strike bỏ đám chìa khóa vào túi, từ chối lời mời uống trà hay cà phê trễ tràng của Leonora rồi bước vào màn mưa.

Hắn nặng nhọc lê bước về phía ga Westbourne Park. Đáp tàu từ đó sẽ tiện đường, không phải đổi tàu nhiều lần. Lúc ở nhà Nina, vội đi nên hắn đã không cẩn thận lắp chân cho kỹ, lại còn không thể xoa kem bảo vệ lớp da mỏm chân.

Tám tháng trước đó (ngay hôm bị đâm vào cánh tay) Strike ngã một cú trời giáng xuống cầu thang. Bác sĩ có nói rằng tình trạng chân cẳng của hắn có xấu đi, nhưng vẫn cứu vãn được, dây chằng đầu gối của bên chân cụt bị tổn thương, rồi nói hắn nên chườm đá, nghỉ ngơi và tái khám. Nhưng Strike vẫn chưa nghỉ ngơi được, cũng không muốn đi khám lại, vậy là hắn lắp chân giả lên trên gối rồi mỗi khi ngồi thì nhớ nhấc mỏm chân lên. Vết thương đã đỡ nhưng nếu hắn đi đứng quá nhiều thì lại sưng tấy, đau buốt.

Con đường phía trước uốn về phía bên phải. Một dáng người cao, gầy, hơi khom đi ngay sau lưng hắn, đầu cúi gằm xuống, chỉ thấy mỗi chiếc mũ áo đen.

Đương nhiên, lúc này đây hắn nên về nhà, nghỉ ngơi. Chủ Nhật mà. Hắn đâu cần đi lang thang khắp London giữa trời mưa như vậy.

“*Ổng không ở đó đâu*”, giọng Leonora vọng lên trong đầu hắn.

Nhưng nếu về thì lại nằm nghe tiếng mưa đập rầm rầm trên khung cửa sổ

http://tieulun.hopto.org

xiêu vẹo cạnh chiếc giường dưới đầu hồi, mấy cuốn album ảnh Charlotte gần đó, ngay trong đám thùng giấy đặt ngoài cửa…

Hắn thà đi tiếp, làm việc tiếp, suy nghĩ tiếp về những rối rắm của kẻ khác…

Hắn nheo mắt trong mưa, nhìn lên những căn nhà vừa đi qua, cảm nhận rõ bóng người đi bộ sau mình chưa tới hai chục mét. Người đó mặc áo choàng lùng thùng nhưng Strike vẫn cảm giác rõ, từ tiếng bước chân nhanh, ngắn, rằng người này là nữ giới.

Strike để ý thấy cách cô ta bước đi có gì đó không bình thường, hơi lạ lùng. Không có vẻ gì là đi bộ lang thang trong trời mưa lạnh cả. Cô ta cúi đầu không phải để tránh mưa, mà giữ khoảng cách đều với hắn, chứ không phải có đích đến rõ ràng. Cô ta cứ thay đổi bước đi từng chút một, nhưng Strike vẫn nhận ra mỗi lần cô ta tiến lại gần hắn hơn một chút. Cứ vài bước gương mặt nấp dưới mũ áo lại thoắt hiện thoắt ẩn dưới màn mưa xối xả. Cô ta đang cố bám theo hắn.

Leonora đã nói gì khi đến tìm hắn ở văn phòng?

"Còn, có người theo dõi tôi. Một con nhỏ cao, tóc đen, vai so."

Strike thử thay đổi tốc độ bước đi, lúc nhanh lúc chậm từng chút một. Khoảng cách giữa hai người vẫn y nguyên vậy; gương mặt cô ta hé ra thường xuyên hơn, nước da trắng trẻo hồng hào. Cô ta liên tục quan sát hắn.

Rõ là cô gái này không biết cách theo dõi. Nếu là Strike, hắn đã chọn đi bên vỉa hè đối diện, giả vờ nói điện thoại để che giấu mục đích, thay vì cứ dò dò bám đuôi như vậy.

Để giải khuây, hắn giả vờ dừng lại đột ngột, cứ như thể vừa nhận ra đã đi nhầm đường. Bị bất ngờ, bóng đen theo sau đứng sững lại như tê liệt. Strike bước tiếp, vài giây sau đã nghe thấy tiếng bước chân cô ta vang vọng trên vỉa hè lẹp nhẹp sau lưng hắn. Cô ta còn không biết là mình vừa bị hắn chơi.

Ga Westbourne Park hiện ra phía trước: một tòa nhà dài, thấp tầng, gạch vàng. Tới đó hắn sẽ chặn đường bóng đen kia lại, giả vờ hỏi giờ để nhìn cho rõ mặt.

http://tieulun.hopto.org

Hắn bước vào nhà ga, rẽ qua một bên cửa, đứng đợi sẵn.

Ba mươi giây sau hắn thấy bóng đen cao cao xuất hiện, đi thẳng vào cửa ga qua màn nước mưa lóng lánh, tay vẫn đút túi. Rõ là cô ta sợ nhỡ mất hắn, sợ là hắn đã lên tàu rồi.

Nhanh như cắt, hắn quay ra cửa ga để đối mặt với cô gái – nhưng cái chân giả bỗng loạng choạng trên nền gạch ướt, mất đà.

"Mẹ kiếp!"

Hắn vụng về xoạc một chân rồi ngã nhào xuống sàn ướt nhẹp, dơ dáy, ngồi lên cả chai rượu whisky trong túi xách. Hắn thấy cô ta ở cửa ga, đứng sững lại rồi lỉnh đi như con nai vừa thấy động.

"Chó chết," hắn thở hồng hộc, nằm dài trên nền gạch, đám đông đứng gần máy bán vé nhìn hắn chằm chằm. Khi ngã xuống hắn lại trặc chân tiếp; như thể vừa làm rách dây chằng; đầu gối chỉ mới đó còn đau rền, giờ nhức tới xương. Hắn lầm bầm rủa sàn nhà vừa lau, rủa cả khớp mắt cá chân giả quá cứng nhắc, rồi gượng đứng dậy. Không ai muốn lại gần hắn. Rõ là người ta tưởng hắn vừa uống say – chai whisky của Nick và Ilsa tặng tuột khỏi túi ni lông, lăn lông lốc trên sàn nhà.

Cuối cùng một nhân viên nhà ga tới đỡ hắn đứng dậy, lẩm bẩm là đã có bảng báo sàn ướt rồi đó, sao quý khách không nhìn ra, bộ bảng để chỗ khó đọc quá hả? Anh ta nhặt chai whisky đưa cho hắn. Nhục nhã ê chề, Strike lí nhí cảm ơn rồi lê lết về phía cổng soát vé, chỉ muốn tránh vô số ánh mắt tò mò chung quanh.

Khi đã yên vị trên chuyến tàu đi về phía nam, hắn duỗi chiếc chân ê ẩm, nắn đầu gối cật lực qua làn vải quần. Đầu gối hắn mềm nhũn, đau đớn, y như hồi ngã cầu thang năm ngoái. Hắn tức sôi người, lại còn cái đuôi kia nữa. Hắn cố nghĩ xem chuyện gì vừa xảy ra.

Cô ta bám đuôi hắn từ khi nào? Cô ta có nhìn thấy hắn đi vào nhà Quine không? Có khi nào (nghĩ mà phát rầu) cô ta nhầm hắn với Owen Quine không? Kathryn Kent đã từng nhầm rồi, trong bóng tối…

Vài phút trước khi tàu dừng ở ga Hammersmith, Strike đứng dậy, chuẩn bị

http://tieulun.hopto.org

tư thế để xuống tàu mà nơm nớp. Khi đến ga Barons Court, cũng là trạm cuối, hắn lê chân nặng nhọc, ước giá mà lúc này có cây gậy chống. Hắn bước ra khỏi phòng vé tường lót gạch men xanh màu đậu kiểu thời Victoria, cẩn trọng đặt chân xuống nền nhà ướt nhẹp đầy dấu giày. Nhanh chân rời khỏi nhà ga xinh xắn, với những dòng chữ theo trường phái Art Nouveau và đá chạm trang trí, hắn bước vào màn mưa không dứt, đi về phía con đường cao tốc rầm rầm tiếng xe chạy gần đó.

Hắn thở phào nhẹ nhõm khi ra đến ngay đoạn phố Talgarth có ngôi nhà đang tìm.

Mặc dù ở London đâu cũng có nhà cửa với kiến trúc độc đáo, lạ thường, hắn chưa bao giờ thấy nhà cửa nơi đâu mà không ăn nhập với khung cảnh chung quanh như ở đây. Những ngôi nhà cũ sắp thành hàng riêng, gạch đỏ sẫm như gợi nhớ tới một thời hoành tráng hơn, trong khi xe cộ vẫn nườm nượp ngược xuôi trên tuyến giao thông huyết mạch từ phía tây vào London.

Nhà ở đây chủ yếu là loại nhà kiêm xưởng sáng tác kiểu cọ của các nghệ sĩ cuối thời Victoria, với khung cửa sổ thấp, song chì mắt cáo, tầng trên thường có cửa sổ lớn quay hướng bắc, có cả mái vòm cảnh vẽ, tựa những mảnh vỡ của Điện Pha Lê đã biến mất từ lâu. Dù bị mắc mưa, lạnh và đau chân, Strike vẫn đứng lại trong giây lát, nhìn lên nhà số 179. Hắn sững sờ trước kiến trúc nổi bật của ngôi nhà, tự hỏi liệu Quine sẽ kiếm được bao nhiêu tiền nếu Fancourt đổi ý chịu bán nhà.

Hắn nhấc người lên tam cấp trắng. Cửa trước có mái vòm gạch chắn mưa, đầy chi tiết bằng đá chạm trổ hình rèm buông, bút nghiêng và phù hiệu. Strike rút đám chìa khóa ra, ngón tay lạnh tê.

Chìa thứ tư trượt vào ổ khóa gọn êm, quay một vòng trơn tru như thể đã được dùng nhiều năm. Một tiếng "cách", cửa trước mở ra. Hắn bước qua bậc cấp, đóng cửa lại sau lưng.

Vào nhà, Strike thấy như mình vừa bị tát hay bị tạt một gáo nước lạnh. Hắn loay hoay kéo cổ áo che kín mũi miệng. Hắn đã hình dung sẽ ngửi thấy mùi bụi bặm và gỗ mục, nhưng xộc vào mũi là thứ mùi hóa chất gay gắt, như

http://tieulun.hopto.org

muốn bám lại trên mũi và cổ họng.

Theo phản xạ hắn đưa tay tìm công tắc đèn trên tường. Ánh sáng tràn xuống từ hai chiếc bóng đèn trơ trọi trên trần nhà. Sảnh trước nhà chật, trống trải, có lót gỗ màu mật ong. Giữa chừng sảnh là mái vòm kiểu cọ, có cột chống hoa văn vặn xoắn cũng bằng gỗ. Mới nhìn qua trông mọi thứ có vẻ êm đềm, thanh lịch, cân xứng.

Nhưng nheo mắt nhìn kỹ Strike dần dần nhận ra những vết loang lớn, trông như vừa bị cháy trên vách gỗ. Hẳn có ai đó đã tạt một thứ chất lỏng ăn mòn, hăng hắc khắp nhà, như trong một cơn đập phá điên cuồng. Mùi của nó đến giờ vẫn còn nồng nặc trong không khí bụi bặm. Nó đã tẩy sạch lớp véc-ni trên sàn nhà lâu năm, làm tróc luôn lớp nước bóng phủ lên mặt gỗ cầu thang phía trước, thậm chí còn tạt lên khắp các bức tường, khiến từng mảng sơn tường lớn bị tẩy tróc, phai màu.

Strike cố hít thở qua lớp cổ áo vải xéc dày sụ. Trong giây lát hắn nhận ra ngôi nhà quá ấm, thật vô lý nếu đã bị bỏ hoang từ lâu. Hệ thống sưởi trong nhà được bật mức cao, khiến cho thứ mùi hóa chất gay gắt đó càng dữ dội, thay vì dịu đi trong cái lạnh của một ngày đông.

Dưới chân hắn có tiếng giấy tờ sột soạt. Hắn nhìn xuống, thấy một mớ thực đơn của các tiệm ăn giao tận nhà, thêm một bức thư *GỞI CHỦ HỘ/ NGƯỜI COI SÓC NHÀ*. Hắn cúi xuống nhặt bức thư lên. Bức thư chỉ là vài dòng ngắn ngủi, bực bội từ hàng xóm kế bên phàn nàn về mùi hôi của căn nhà.

Strike thả bức thư xuống tấm thảm chùi chân rồi đi vào phòng khách, quan sát những vết sẹo trên mọi bề mặt bị tạt hóa chất. Bên trái có một cánh cửa; hắn mở ra. Phòng sau cửa tối om, trống trơn, không bị tạt thứ chất như thuốc tẩy đó. Ngoài ra ở tầng dưới chỉ có thêm một phòng bếp xụp xệ, cũng không có đồ đạc gì cả. Bếp cũng bị tạt hóa chất khắp nơi; đến cả nửa khúc bánh mì thiu trên bệ cũng đẫm hóa chất.

Strike đi lên lầu. Đã có kẻ vừa đi trên cầu thang vừa đổ thứ chất ăn mòn kinh khủng đó từ một bình chứa khá lớn. Hóa chất văng tung tóe mọi nơi,

http://tieulun.hopto.org

ngay cả trên bệ cửa sổ, khiến nước sơn sủi bọt, nứt nẻ.

Ở tầng một Strike đứng sững lại. Qua lớp vải len dày hắn vẫn nhận ra một thứ mùi khác, không thể che đậy nổi dưới mùi hóa chất công nghiệp đậm đặc. Một thứ mùi ngòn ngọt, khăm khắm, thum thủm: mùi thịt người đang phân hủy.

Hắn bỏ qua hai cánh cửa đang đóng ở tầng một. Chai whisky lủng lẳng trong túi ni lông, hắn chầm chậm theo bước chân của kẻ tạt acid, lên một dãy cầu thang nữa, nơi lớp sơn gỗ cũng bị đốt sạch, tay vịn cầu thang chạm trổ sần sùi do lớp da bóng đã bị lột sạch.

Strike tiếp tục bước đi, mùi thịt rữa càng lúc càng nồng. Hắn nhớ đến thời còn ở Bosnia, khi đó bọn hắn thường dùng những cây gậy dài để chọc xuống mặt đất, rồi lôi ra, ngửi đầu gậy – một phương pháp hiệu quả để dò tìm những hố chôn người tập thể. Hắn kéo cổ áo che kỹ miệng khi lên đến tầng trên cùng – một xưởng sáng tác có lẽ là nơi một họa sĩ thời Victoria từng miệt mài làm việc trong thứ ánh sáng phương bắc không thay đổi.

Strike tiếp tục đi, chỉ thoáng dừng lại khi đẩy cửa bước vào, kéo tay áo phủ xuống để tránh lưu dấu tay trên cửa gỗ. Hoàn toàn im ắng. Bản lề cửa rít nhẹ. Rồi ruồi nhặng bay ra tứ tung.

Hắn đã hình dung ra cái chết đằng sau cánh cửa. Nhưng không hình dung sẽ như thế.

Trước mắt hắn là một cái xác bị trói gô lại, đang thối rữa, bốc mùi nồng nặc, nội tạng đã bị moi sạch. Xác nằm trên sàn nhà, nhưng khiến người ta nghĩ ngay đến những súc thịt nguyên con treo trên móc ngoài chợ. Nhưng cái thứ trông như con lợn mới vừa ra khỏi lò mổ ấy lại mặc áo quần như người.

Xác nằm ngay dưới rầm nhà uốn vòm trên cao, ngập trong ánh sáng đổ qua khung cửa sổ Roman cực lớn. Mặc dù đang đứng trong một căn nhà riêng, ngoài cửa kính xe cộ vẫn chạy ào ào, Strike thấy như mình đang nôn thốc tháo ở giữa một ngôi đền sau khi phải chứng kiến một màn giết chóc hiến tế, một hành động vô đạo, báng bổ thánh thần.

Bảy chiếc đĩa ăn và bảy bộ dao nĩa được bày chung quanh cái xác thối, cứ

http://tieulun.hopto.org

như thể đó là một tảng thịt khổng lồ vừa được dọn lên bàn. Phần thân mình bị rạch một đường từ cổ họng đến khung xương chậu. Chỉ đứng ở bậc cửa Strike cũng kịp nhìn ra khoang bụng đen ngòm, trống hoác. Bộ ruột đã bị lấy đi, như thể vừa được ăn hết. Vải áo và thịt da bị cháy xém ở nhiều hơn, càng gây ấn tượng mạnh rằng xác đã bị nướng chín và dọn ra đánh chén thỏa thuê. Đôi chỗ trên xác vừa bị cháy vừa đang phân hủy trông lóng lánh, như đang tan chảy. Bốn tấm sưởi quanh phòng bật hết công suất, phát ra tiếng xì xèo, làm cho quá trình phân hủy càng mạnh hơn.

Phần mặt nạn nhân ở gần cửa sổ là phần cơ thể xa nhất từ chỗ Strike đang đứng. Strike nheo mắt nhìn, không cử động, cố nín thở. Hắn chỉ thấy được lơ thơ vài cọng râu vàng vẫn còn bám vào cằm và một bên mắt bị đốt cháy, chỉ còn trơ hốc.

Mặc dù đã có nhiều kinh nghiệm chứng kiến cảnh chết chóc và các màn chém giết phanh thây, Strike phải cố lắm mới kìm được cơn buồn nôn giữa bầu không khí ngột ngạt mùi hóa chất hòa lẫn mùi tử thi. Hắn kéo túi ni lông lên cánh tay, rút điện thoại di động, chụp ảnh hiện trường từ mọi góc độ có thể mà không phải di chuyển thêm vào trong phòng. Rồi hắn rút ra khỏi xưởng, để cửa tự khép lại. Xú khí vẫn đặc quánh. Hắn gọi 999.

Mặc dù rất thèm không khí trong lành đã được mưa gột sạch ở bên ngoài, Strike vẫn di chuyển chậm rãi, cẩn trọng, cố không trượt chân thêm lần nữa. Hắn đi xuống cầu thang cháy loang lổ, ra đường đứng đợi cảnh sát đến.

http://tieulun.hopto.org

17

Cạn ly, ai chớ để dành
Một khi ngã xuống thôi đành hết say.

John Fletcher
The Bloody Brother

Strike đã từng được cảnh sát London triệu tập đến trụ sở cảnh sát Thủ đô. Lần trước cũng có liên quan đến xác chết. Vài tiếng đồng hồ sau khi rời căn nhà trên phố Talgarth, hắn ngồi đợi ở phòng thẩm vấn, chân cẳng đã đỡ nhức nhối hơn. Hắn tự dưng nhớ ra lần đến sở cảnh sát trước đó, ngay đêm trước hắn cũng vừa trúng mánh, được vui vẻ một trận.

Hắn ngồi một mình trong căn phòng chỉ rộng bằng kho đựng văn phòng phẩm, những suy nghĩ đeo bám tâm trí hắn như đám ruồi nhặng bâu quanh cảnh tượng thối rữa kinh hoàng mà hắn vừa chứng kiến. Hắn vẫn còn chưa hết choáng. Trong công việc trước kia Strike đã từng thấy nhiều xác chết bị dàn xếp để ngụy tạo bằng chứng tự tử hay tai nạn; từng khám nghiệm những thi thể đầy dấu vết tàn nhẫn nhằm che đậy tội ác ngay trước khi bị giết; hắn từng thấy đàn ông, đàn bà, trẻ em bị phanh thây, tùng xẻo. Nhưng cảnh tượng vừa chứng kiến tại số 179 phố Talgarth lại gần như mang tính truy hoan trụy lạc, như một màn trình diễn ác dâm được dàn dựng cẩn thận. Hắn rùng mình nghĩ đến trình tự tội ác. Kẻ đó đã tạt acid trước hay moi ruột nạn nhân trước: nạn nhân có bị tra tấn trước khi chết không? Liệu Quine còn sống hay đã chết khi sát thủ dọn dao nĩa quanh ông ta?

Căn phòng rộng lớn, có vòm trên trần nơi Quine đang nằm giờ đây hẳn đầy những chuyên gia pháp y mặc đồ bảo hộ, tích cực thu thập chứng cứ. Strike ước gì hắn cũng đang ở đó cùng họ. Phải ngồi im sau khi phát hiện ra

http://tieulun.hopto.org

một chuyện động trời như vậy, với hắn đúng là cực hình. Hắn sốt ruột, chỉ muốn được làm việc. Từ lúc cảnh sát đến, hắn bị gạt ra rìa, đóng vai một kẻ ngớ ngẩn vô tình đi lạc vào hiện trường, tình cờ gặp phải cảnh tượng đó (mà đúng là "cảnh tượng" thật, hắn nhớ lại: thi thể bị trói, đặt giữa ánh sáng đổ vào từ cửa sổ lớn như cửa sổ nhà thờ… một màn hiến tế xoa dịu quỷ thần… bảy đĩa ăn, bảy bộ dao nĩa…)

Qua cửa sổ kính mờ của phòng thẩm vấn, hắn chỉ thấy màn đêm đen kịt bên ngoài. Hắn đã ngồi trong căn phòng bé tí này khá lâu mà cảnh sát vẫn chưa chịu hoàn tất thủ tục lấy lời khai. Thật khó mà biết được sự rề rà đó có bao nhiêu phần trăm là nghi ngờ thực sự, bao nhiêu là hiềm khích. Đương nhiên người phát hiện ra nạn nhân cần được hỏi thấu đáo, vì thông thường họ sẽ không khai hết, mà cũng không biết hết như họ nghĩ. Tuy vậy, sau vụ Lula Landry, cũng có thể nói rằng Strike đã dám qua mặt cảnh sát thủ đô, những người trước đó vừa dõng dạc tuyên bố Lula Landry đã tự tử. Strike không nghĩ mình hoang tưởng khi cho rằng trong thái độ của nữ thanh tra tóc ngắn vừa ra khỏi phòng có cả quyết tâm hù dọa hắn. Hắn cũng thấy thật không cần thiết chuyện đồng nghiệp cô ta cứ chạy ra chạy vào để nhìn mặt hắn, người thì chỉ nhìn chằm chằm, người thì mỉa vài tiếng.

Nếu họ nghĩ họ đang làm hắn phải khó chịu, thì họ đã lầm to. Hắn cũng đâu còn chỗ nào để đi, mà họ lại vừa dọn cho hắn một bữa ăn khá tử tế. Giá mà họ để hắn làm một điếu thì hắn còn thấy dễ chịu hơn nữa. Nữ thanh tra vừa thẩm vấn hắn nguyên một tiếng đồng hồ có nói rằng nếu muốn hắn có thể đi ra ngoài hút thuốc, nhưng phải có cảnh sát đi kèm. Trời vẫn còn mưa. Nhưng hắn lười, lại tò mò, nên quyết định ngồi im đó. Chai whisky quà sinh nhật vẫn nằm trong túi để bên cạnh. Hắn nghĩ nếu họ cứ dây dưa mãi, hắn sẽ mở chai. Họ có để sẵn cho hắn một cốc nhựa đựng nước.

Cánh cửa sau lưng hắn sè sẹ mở, kéo lê trên thảm nền nhà dày dặn xám xịt.

"Bob Bí hiểm đây rồi," có người gọi.

Richard Anstis, cảnh sát thủ đô, sĩ quan dự bị, bước vào phòng, cười nhe

http://tieulun.hopto.org

răng. Tóc anh ta đẫm ướt nước mưa, cánh tay kẹp một mớ giấy tờ. Một bên mặt Anstis bị sẹo chằng chịt, chỗ da dưới mắt bị kéo căng. Ở bệnh viện dã chiến Kabul, các bác sĩ đã kịp cứu lấy con mắt của Anstis và đầu gối của Strike khi hắn nằm đó bất tỉnh.

"Anstis!" Strike reo lên, bắt tay viên cảnh sát. "Cái quái gì…"

"Nghiêm chỉnh đi bồ tèo, tao làm vụ này đó," Anstis đáp, ngồi phịch xuống chiếc ghế mà nữ thanh tra sưng sỉa vừa ngồi lúc này. "Ở đây mày không được yêu quý lắm, biết không hả. Nhưng đừng lo, đã có anh hai mày đây rồi. Để tao nói khó cho mày một tiếng."

Anstis luôn nói rằng chính Strike đã cứu mạng anh ta, mà có lẽ sự thật là vậy. Hai người từng ở dưới làn đạn trên con đường đất vàng lấm bụi ở Afghanistan. Chính Strike cũng không hiểu điều gì đã khiến hắn linh cảm được vụ nổ đó. Người thanh niên kéo tay cậu bé chạy phía trước có thể chỉ đơn giản là đang chạy tránh đạn. Hắn chỉ nhớ là hắn đã hét vào tai người lái chiếc xe tăng Viking, bảo anh ta đạp thắng, nhưng anh ta đã không làm theo, có lẽ vì không nghe được. Vậy là hắn chồm ra phía trước, chụp lấy lưng áo của Anstis rồi kéo anh ta ra phía sau xe. Nếu Anstis không được kéo ra sau thì lẽ anh ta đã phải chịu chung số phận như Gary Topley trẻ tuổi. Gary khi đó ngồi ngay trước Strike. Sau vụ nổ người ta chỉ tìm được đầu và thân mình của Gary để chôn cất.

"Giờ tao phải hỏi mày lại lần nữa" Anstis nói, mở tờ ghi lời khai nữ thanh tra vừa giao lại.

"Tao uống rượu được không?" Strike mệt mỏi nói.

Trước vẻ mặt tủm tỉm của Anstis, Strike rút ra chai whisky single malt từ túi ni lông, đổ chừng hai lóng tay vào chỗ nước âm ấm trong cốc đặt trên bàn.

"Vậy là: bà vợ thuê mày đi kiếm tay chồng vừa chết đó… giả định cái xác là của ông…"

"Owen Quine," Strike thêm vào, Anstis nheo mắt đọc ghi chép của đồng nghiệp. "Bà vợ thuê tao cách đây sáu ngày."

"Lúc đó ông ta đã mất tích được…?"

http://tieulun.hopto.org

“Mười ngày.”

“Mà bà vợ vẫn chua chịu đi báo cảnh sát?”

“Không. Ông ta vẫn hay giở mửng này: nổi hứng lên là đi, không nói với ai là đi đâu cả, rồi về lại. Thích đi ở khách sạn, để bà vợ ở nhà.”

“Vậy tại sao lần này bà ấy lại đi thuê mày?”

“Nhà cửa đang lộn xộn. Hai người có con gái bị thiểu năng, lại túng thiếu. Ông ta đi kỳ này hơi lâu hơn thông thường. Bà ấy tưởng là Quine đi đến chỗ nghỉ mát dành cho nhà văn, còn không biết chỗ đó là chỗ nào. Nhưng tao có kiểm tra rồi, ông ta không tới đó.”

“Tao vẫn thấy khó hiểu là bả đi kiếm mày, thay vì đi tới chỗ tụi tao.”

“Bà ấy có kể là lần trước có gọi cảnh sát, nhưng Quine nổi đóa, vì lúc đó đang đi bồ bịch.”

“Để tao kiểm tra lại,” Anstis nói, hí hoáy ghi chép. “Vì sao mày tới cái nhà đó?”

“Tối hôm qua tao biết được vợ chồng Quine đồng sở hữu chỗ đó.”

Im lặng trong giây lát.

“Lúc mới gặp mày bà ta không nhắc gì tới căn nhà đó sao?”

“Không,” Strike đáp. “Bà ấy nói là Quine cực kỳ ghét căn nhà, không bao giờ lai vãng. Có vẻ như bà ấy quên mất là hai người có căn đó nữa…”

“Thật vậy sao?” Anstis lẩm bẩm, đưa tay gãi cằm. “Nếu đang túng thiếu thật?”

“Cũng phức tạp lắm,” Strike đáp. “Người chủ nhà còn lại là Michael Fancourt…”

“Tao có nghe tên.”

“… bà ấy nói là Fancourt không đồng ý bán. Fancourt với Quine có thâm thù từ lâu.” Strike nốc whisky; hắn thấy cổ họng và dạ dày ấm lên. (Còn dạ dày của Quine, nguyên hệ tiêu hóa đã bị vét sạch. Bị vứt đi đâu rồi? - Hắn nghĩ thầm). “Vậy là lúc trưa tao ghé qua, thấy ông ta nằm đó, đúng ra là phần lớn cơ thể nằm đó.”

Whisky làm hắn thèm thuốc cồn cào.

http://tieulun.hopto.org

“Thi thể nghe nói kinh lắm,” Anstis nói.

“Xem không?”

Strike rút điện thoại di động trong túi ra, mở mấy tấm hình chụp lúc nãy rồi đưa cho Anstis.

“Mẹ kiếp,” Anstis thốt lên. Sau giây lát im lặng xem xét hình cái xác thối, Anstis lợm giọng, hỏi tiếp. “Còn mấy thứ gì chung quanh đó kia… đĩa ăn à?”

“Đúng thế,” Strike đáp.

“Mày biết vì sao không?”

“Không biết,” Strike đáp.

“Có biết lần cuối cùng có người thấy ông ấy là khi nào không?”

“Lần cuối cùng bà vợ thấy mặt là đêm ngày mùng năm. Ông ấy vừa đi ăn tối với người đại diện tác giả về. Bà này nói là cuốn mới nhất của Quine không cách gì xuất bản được vì ông ta phỉ báng tùm lum người trong sách, có cả mấy tay rất khoái kiện cáo.”

Anstis nhìn xuống ghi chép của Thanh tra Rawlins.

“Mày không kể vụ đó với Bridget.”

“Cổ không hỏi. Tụi tao nói chuyện cũng không hợp lắm.”

“Cuốn sách này xuất bản được bao lâu rồi?”

“Không có,” Strike nói, đổ thêm whisky vào cốc. “Chưa xuất bản mà. Tao đã nói rồi, ông ấy cãi nhau với người đại diện vì bà ta nói là không xuất bản được.”

“Mày đọc chưa?”

“Đọc gần hết.”

“Bà vợ đưa bản thảo hả?”

“Không, bà ấy nói là chưa đọc bao giờ.”

“Bà ấy quên mất mình có một căn nhà khác, rồi còn không đọc sách của ông chồng,” Anstis nói, giọng đều đều.

“Bà ấy kể là chỉ đọc sách của ông ta khi đã in xong, có bìa đàng hoàng,” Strike nói, “Dù sao tao thấy bà ấy có vẻ nói thật.”

“À ha,” Anstis tiếp, hí hoáy ghi thêm vào tờ khai của Strike.

http://tieulun.hopto.org

“Làm sao mày có được bản thảo vậy?”

“Tao không muốn kể vụ này.”

“Có thể rắc rối đó.” Anstis nói, ngước lên nhìn hắn.

“Không phải rắc rối cho tao,” Strike đáp. “Tạm thời để đó vậy Bob, chưa xong đâu.” Strike nhún vai, rồi hỏi:

“Đã báo cho bà vợ chưa?”

“Chắc giờ này thì báo rồi.”

Strike chưa gọi điện cho Leonora. Tin này phải được người có chuyên môn báo cho vợ ông nhà văn. Hắn đã làm việc đó nhiều lần, nhưng đã khá lâu nên hắn thấy không tự tin nữa. Dù sao chiều hôm đó việc chính của hắn vẫn là đứng trông giữ tàn tích thối rữa của Owen Quine, canh gác đến khi bàn giao lại cho cảnh sát.

Khi ngồi trong phòng thẩm vấn ở Sở cảnh sát thủ đô hắn vẫn nghĩ đến những việc cùng lúc đang xảy ra với Leonora. Hắn tưởng tượng ra bà vợ mở cửa cho cảnh sát, có lẽ là hai người. Khi thấy sắc phục cảnh sát Leonora sẽ choáng váng, cảnh sát sẽ từ tốn, điềm đạm đề nghị vào nhà hẵng nói chuyện, rồi mới báo tin sét đánh hãi hùng đó, (mặc dù ít ra ban đầu họ sẽ không kể chi tiết tấm áo choàng màu tía bọc lấy xác chồng Leonora, hay khoang bụng ngực hoang hốc trên xác; họ cũng sẽ không kể lại gương mặt của ông nhà văn đã bị phỏng acid, hay chuyện có người dọn dao nĩa quanh xác ông ta như thể món thịt bỏ lò khổng lồ… Strike nhớ lại đĩa thịt cừu ở nhà Lucy hai mươi bốn tiếng trước. Hắn không phải là người dễ chợn chạo, nhưng tự dưng hắn thấy khó nuốt trôi được ngụm whisky khá là mượt, vẫn còn váng vất nơi cần cổ khi hắn đặt cốc xuống bàn)

“Có bao nhiêu người đã đọc sách, mày biết không?” Anstis chậm rãi hỏi.

“Chịu,” Strike đáp. “Có lẽ là khá nhiều. Người đại diện của Quine, Elizabeth Tassel – tên đọc sao viết vậy,” hắn cẩn thận thêm vào, Anstis vẫn hí hoáy, “bà này gởi một bản cho Christian Fisher ở nhà xuất bản Crossfire, nổi tiếng lắm mồm. Luật sư nọ kia cũng vào cuộc, cố ngăn không để lọt ra thêm.”

http://tieulun.hopto.org

“Càng lúc càng hấp dẫn,” Anstis lẩm bẩm, viết nhanh hơn.

“Ăn gì không hả Bob?”

“Cho tao hút một điếu.”

“Sắp xong rồi,” Anstis hứa hẹn. “Vậy ông ta phỉ báng những ai?”

“Vấn đề ở chỗ,” Strike đáp, duỗi cẳng chân ê ẩm, “vậy những gì ông ta viết là phỉ báng, hay tiết lộ sự thật? Những nhân vật mà tao nhận ra… đưa giấy bút đây,” hắn nói, vì viết ra thì nhanh hơn đọc cho Anstis viết. Hắn vừa viết vừa đọc mấy cái tên: “Michael Fancourt, nhà văn; Daniel Chard, giám đốc nhà xuất bản nơi Quine cộng tác; Kathryn Kent, bồ của Quine…”

“Có bồ nữa?”

“Ừ, nghe đâu đã được hơn một năm rồi. Tao có đến tìm chị ta – Stafford Cripps House, trong khu Clement Attlee Court. Chị ta nói là Quine không đến đó, không gặp gì cả… Trong sách còn có Liz Tassel, người đại diện của Quine; Jerry Waldegrave, biên tập viên nhà xuất bản, và” hắn ngập ngừng trong giây lát, “vợ của Quine nữa.”

“Cha đó đưa cả vợ vào sách à?”

“Ừ,” Strike đáp, đưa danh sách cho Anstis. “Nhưng còn nhiều nhân vật nữa mà tao không nhận ra. Nếu khoanh vùng những nhân vật trong sách thì cũng khá là nhiều rồi.”

“Mày còn giữ bản thảo không?”

“Không,” Strike đáp, đoán trước câu hỏi nên hắn nói dối dễ như không. Để Anstis tự đi mà kiếm một bản không có dấu vân tay của Nina.

“Mày nghĩ thêm được gì nữa không?” Anstis hỏi, ngồi thẳng dậy.

“Có,” Strike đáp. “Tao nghĩ không phải bà vợ giết.”

Anstis liếc Strike, hơi ngạc nhiên nhưng không hẳn là thiếu thiện cảm. Strike là cha đỡ đầu của con trai Anstis, chỉ vừa hai ngày tuổi khi vụ nổ xe tăng xảy ra. Strike đã gặp bé Timothy Cormoran Anstis vài lần, chẳng có ấn tượng gì sâu sắc.

“Được rồi, Bob à, ký chỗ này rồi tao sẽ chở mày về nhà.”

Strike cẩn thận đọc qua tờ khai, khoan khoái sửa lỗi chính tả của thanh tra

http://tieulun.hopto.org

Rawlins rồi mới ký.

Điện thoại di động của hắn đổ chuông khi cả hai bước ra hành lang dài về phía thang máy. Đầu gối hắn đau tê tái.

"Cormoran Strike nghe?"

"Leonora đây," giọng bà vợ Quine không mấy khác lúc thường, chỉ có đỡ ngang phè phè một chút.

Strike đưa tay ra hiệu cho Anstis là hắn phải nghe điện thoại, chưa vào thang máy được rồi tránh xa tay cảnh sát, đến đứng bên cửa sổ. Dưới đường xe cộ vẫn chạy hối hả trong màn mưa dai dẳng.

"Cảnh sát đến gặp chị chưa?" hắn hỏi Leonora.

"Rồi, tôi đang ở với họ đây."

"Tôi rất tiếc, chị Leonora à," hắn nói.

"Anh có sao không?" bà ta trở lại giọng chỏng lỏn như thường lệ.

"Tôi à?" Strike đáp, ngạc nhiên. "Tôi không sao."

"Họ không hành gì anh đó chứ? Họ nói là đang thẩm vấn anh. Tôi có nói là: 'Ảnh đi kiếm Owen vì tôi nhờ, cơn cớ gì phải bắt giữ ảnh?'"

"Họ đâu có bắt giữ gì tôi," Strike nói. "Chỉ là lấy lời khai thôi."

"Nhưng họ giữ anh từ đó tới giờ còn gì."

"Làm sao chị biết…?"

"Tôi ở ngay đây," Leonora đáp. "Đang đứng ở sảnh dưới nhà. Tôi muốn gặp anh, nên nói họ rước tôi tới."

Strike thấy sửng sốt, hắn vẫn chưa ăn gì, chỉ uống whisky. Hắn tự dưng bật ra câu hỏi.

"Vậy ai trông Orlando?"

"Edna," Leonora đáp, coi chuyện Strike lo lắng cho con gái bà ta là chuyện đương nhiên. "Khi nào họ mới thả anh?"

"Tôi đang ra đây," hắn đáp.

"Ai vậy?" Anstis hỏi khi Strike đã dập máy. "Charlotte sốt ruột hả?"

"Lạy Chúa, không phải," Strike đáp, cả hai bước vào thang máy. Hắn quên mất là chưa kể với Anstis về vụ chia tay. Làm việc trong ngành cảnh sát

http://tieulun.hopto.org

thủ đô, Anstis dường như không biết gì đến những tin đồn thổi qua bạn bè khác của Strike. “Dẹp rồi. Cả mấy tháng trước.”

“Thật sao? Nghe chán vậy,” Anstis đáp, trông có vẻ tiếc cho Strike thực sự. Thang máy bắt đầu đi xuống. Nhưng Strike nghĩ có lẽ Anstis còn tiếc cho chính anh ta nữa. Trong đám bạn của Strike, Anstis rất thích Charlotte, vì cô nàng quá đẹp, lại còn có điệu cười vô cùng dung tục. “Nhớ rủ Charlotte” là điệp khúc thường xuyên của Anstis mỗi khi hai người gặp nhau ở London mà không dính tới bệnh viện hay quân đội.

Tự dưng Strike muốn cách ly Leonora khỏi Anstis, nhưng lực bất tòng tâm. Khi cửa thang máy mở ra, Leonora đứng đó, gầy gò nhút nhát, tóc tai lơ thơ cài quấn lại. Bà ta mặc áo khoác lùng nhùng, như thể bên trong còn mặc nguyên đồ ở nhà, mặc dù chân kịp mang giày đen mòn vẹt. Leonora đứng kẹp giữa hai viên cảnh sát một nam một nữ mặc đồng phục. Hẳn hai người này đã đến báo tin cho bà ta rồi chở đến đây. Họ liếc nhìn Anstis. Strike đọc trong cái nhìn đó có cả sự khó hiểu trước phản ứng của Leonora khi được báo tin.

Mặt tỉnh khô như không, Leonora có vẻ yên tâm khi thấy Strike.

“Anh đây rồi,” bà ta nói. “Sao họ giữ anh lâu vậy?”

Anstis tò mò nhìn Leonora, nhưng Strike không giới thiệu gì cả.

“Đi lại chỗ kia nhé?” hắn đề nghị, chỉ tay về phía băng ghế sát tường. Khi cà nhắc đi cạnh Leonora, hắn cảm nhận rõ ba tay cảnh sát đang đứng túm lại dõi theo hai người.

“Chị sao rồi?” hắn hỏi, có phần hi vọng là Leonora sẽ tỏ ra đau khổ một chút, để xoa dịu thắc mắc của ba khán giả kia.

“Không biết nữa,” Leonora đáp, ngồi phịch xuống ghế nhựa. “Không tin được. Có bao giờ lại nghĩ là ổng tới chỗ đó đâu, khùng quá mà. Chắc là ăn trộm vô nhà rồi xử ổng luôn. Giá mà cứ đi khách sạn như bình thường thì có hơn không?”

Vậy là cảnh sát vẫn chưa kể gì nhiều với Leonora. Hắn nghĩ trông vẻ ngoài thế thôi nhưng thực chất bà vợ Quine đang rất sốc, thậm chí còn không ý thức được là mình đang sốc. Chuyện bà ta đi tìm hắn là một thứ hành động

http://tieulun.hopto.org

vô phương, của một người không biết phải làm gì, trừ việc đi tìm người duy nhất đã nhận lời giúp đỡ.

"Để tôi đưa chị về nhà vậy?" Strike hỏi.

"Chắc họ sẽ chở tôi về," bà ta đáp, giọng cũng ngang phè, ra vẻ hiển nhiên như lúc nói rằng Elizabeth Tassel sẽ trả công điều tra cho Strike. "Tôi muốn xem anh có sao không, với cả tôi có làm gì liên lụy anh không. Tôi cũng muốn hỏi xem anh có chịu làm cho tôi nữa không."

"Làm cho chị?" Strike lặp lại.

Trong thoáng chốc, hắn nghĩ lẽ nào Leonora vẫn chưa hiểu ra sự việc vừa rồi, vẫn tưởng Quine còn ở đâu đó, phải đi tìm cho được. Phải chăng cung cách hơi lập dị của Quine phu nhân còn che giấu điều gì đó nghiêm trọng hơn, một vấn đề nhận thức căn bản nào đó?

"Họ nghĩ là tôi có liên quan," Leonora nói. "Tôi biết chứ."

Strike ngập ngừng, sém tý nữa thì nói: "Tôi chắc là chị không có liên quan," nhưng vậy thì nói dối mất. Chính hắn biết chuyện Leonora, vợ của một ông nhà văn lăng nhăng, vô tích sự vừa mất tích đã quyết định không báo cảnh sát, đợi hết mười ngày mới đi gặp hắn. Rồi cả chuyện Quine phu nhân có cả chìa khóa căn nhà hoang, nơi thi thể ông chồng được tìm thấy… Leonora hoàn toàn có khả năng gây sốc. Bà ta chính là nghi phạm đầu tiên và quan trọng nhất. Tuy vậy, hắn lại hỏi:

"Tại sao chị nghĩ vậy?"

"Tôi biết mà," bà ta lặp lại. "Kiểu họ nói chuyện với tôi đó. Rồi họ còn nói là muốn khám nhà tôi, cả phòng làm việc của ổng nữa."

Khám xét như vậy là đúng thủ tục, nhưng hắn có thể thấy vì sao Leonora lại cảm thấy bị xâm phạm và có điều mờ ám.

"Orlando đã biết chuyện chưa?" hắn hỏi.

"Tôi có nói nhưng tôi nghĩ nó không hiểu đâu," Leonora đáp. Lần đầu tiên hắn thấy mắt bà ta ngấn nước. "Nó chỉ nói: chết giống Ông Ị" – Ông Ị là con mèo tôi nuôi, bị xe cán chết – nhưng tôi không nghĩ nó hiểu gì đâu. Orlando rất là khó đoán, tôi vẫn chưa nói chuyện ba nó bị giết. Tôi không nghĩ ra nổi."

http://tieulun.hopto.org

Im lặng một lúc. Strike tự dưng thấy ngại, lo là hơi thở của hắn có mùi whisky (thì đã sao?)

"Anh sẽ vẫn làm cho tôi chứ?" bà ta hỏi thẳng. "Anh giỏi hơn họ nhiều, vậy nên ban đầu tôi mới đi kiếm anh. Anh làm tiếp chứ?"

"Vâng, tôi sẽ làm," hắn đáp.

"Vì tôi nghĩ họ đang nghi ngờ tôi," bà ta lặp lại, đứng dậy, "kiểu họ nói chuyện với tôi đó." Leonora kéo chặt áo khoác. "Tôi phải về với Orlando đây. Mừng là anh không sao."

Bà ta lập cập chạy về phía viên cảnh sát. Nữ cảnh sát hơi sốc khi bị đối xử như tài xế riêng của Leonora, nhưng sau khi liếc Anstis thì đồng ý chở Leonora về nhà.

"Cái quái gì vậy?" Anstis hỏi Strike sau khi hai người phụ nữ đã ra khỏi tầm nghe.

"Bà ấy lo là mày bắt giữ tao."

"Bà đó hơi lập dị hả?"

"Ừ, quả có vậy."

"Mày không kể gì với bà ta đó chứ?" Anstis hỏi.

"Không kể gì hết," Strike đáp, bực tức với câu hỏi đó. Hắn quá hiểu việc không được tiết lộ thông tin về hiện trường cho nghi can.

"Mày nên cẩn thận thì hơn, Bob à," Anstis gượng gạo khuyên, khi hai người ra đến cửa xoay, trời vẫn mưa. "Đừng có vướng cẳng ai. Vụ này là án mạng, mà quanh đây không ai ưa gì mày đâu."

"Ưa mà làm gì. Nghe nè, để tao đi taxi, không," hắn quả quyết khi Anstis phản đối. "Tao phải đi làm một điếu rồi đi đâu thì đi. Cảm ơn mày, Rich à."

Hai người bắt tay; Strike lật cổ áo che mưa, vẫy tay rồi nặng nhọc cất bước trên vỉa hè tối om. Thoát khỏi Anstis hắn thấy nhẹ nhõm không thua gì lúc vừa rít được hơi thuốc đầu tiên.

http://tieulun.hopto.org

18

Ghen tuông trò ấy ở đời
Mắt kia thấy một tâm thời thấy hai.

Ben Jonson
Every Man in His Humour

Strike đã quên bẵng chuyện Robin đã đùng đùng rời văn phòng buổi chiều thứ Sáu, khi đó hắn chắc rằng cô đang dỗi. Giờ đây, cô là người duy nhất hắn muốn kể lại chuyện vừa xảy ra. Thông thường hắn cố tránh không gọi điện cho cô vào cuối tuần, nhưng tình huống này quá đặc biệt, hắn thấy có thể nhắn tin được. Hắn gởi ngay tin nhắn khi vào xe taxi, sau mười lăm phút lê lết trong bóng tối trên đường phố đêm vừa lạnh vừa ướt.

Robin đang cuộn người trên ghế tựa ở nhà, ôm cuốn sách *Phỏng vấn điều tra: Tâm lý học và Thực hành* mà cô đã mua trên mạng. Matthew ngồi ở sofa, nói chuyện điện thoại với mẹ ở Yorkshire, nghe đâu bác ấy lại thấy khó ở. Thỉnh thoảng Robin nhớ ra, cô tự nhắc mình ngước lên, mỉm cười thông cảm với anh. Mỗi lần vậy Matthew lại làm điệu bộ trợn tròn mắt, ra vẻ ngán ngẩm.

Khi điện thoại rung, Robin nhìn qua, hơi bực; cô đang cố tập trung đọc *Phỏng vấn điều tra.*

Đã tìm thấy Quine. Bị giết chết. C

Cô lúng túng há hốc miệng, khẽ rú lên khiến Matthew giật mình. Cuốn sách trượt khỏi đùi cô, rớt cái bịch xuống nền nhà. Robin chụp lấy điện thoại di động rồi chạy vào phòng ngủ.

Matthew nói chuyện với mẹ thêm hai mươi phút nữa, rồi áp tai sát phòng ngủ đóng kín cửa. Anh nghe thấy tiếng Robin hỏi gì đó, câu trả lời bên kia

http://tieulun.hopto.org

đầu dây có vẻ dài dòng, rối rắm. Giọng Robin có gì đó khiến Matthew đoan chắc người bên kia đầu dây là Strike. Anh nghiến răng.

Khi Robin từ phòng ngủ đi ra, vẻ mặt cô sửng sốt, kinh hãi. Cô kể ngay cho chồng chưa cưới nghe chuyện Strike đã tìm ra người đàn ông mất tích mấy hôm nay, hóa ra là bị giết chết. Matthew vừa thấy tò mò, vừa bực tức vì đã ghét sẵn Strike mà tay này lại dám gọi điện cho Robin ngay tối Chủ Nhật.

"À, anh mừng là tối nay có chuyện để em quan tâm," anh nói, "anh biết em đã quá ngán chuyện ốm đau của mẹ rồi."

"Anh đừng vờ vịt!" Robin thốt lên, thấy Matthew thật không công bằng.

Chiến sự leo thang nhanh chóng. Vụ mời Strike đi đám cưới; thái độ khinh thường của Matthew đối với công việc của Robin; cuộc sống sắp đến của hai người; ai nợ ai những gì; Robin thấy kinh hãi khi những gì sâu kín nhất của hai người giờ đây lại đang được mang ra mổ xẻ, cân đo. Nhưng cô không nhịn nữa. Cô thấy mấy tay đàn ông trong đời mình sao mà đáng ghét quá đi – Matthew không chịu hiểu công việc quan trọng với cô ra sao, còn Strike thì không nhìn ra được năng lực của cô.

(Nhưng hắn đã gọi điện cho cô khi tìm thấy thi thể… Cô đã kịp hỏi hắn một câu – "Anh đã kể với ai nữa?" – và hắn trả lời, dường như còn không để ý câu trả lời đó có ý nghĩa như thế nào với cô, rằng, "Không ai cả, chỉ có mình cô thôi.")

Trong khi đó Matthew thấy vô cùng tức tối. Gần đây anh nhận ra một chuyện mà anh thực không thể nào càm ràm được, càng nghĩ tới lại càng thấy cay: trước khi đi làm cho Strike, Robin lúc nào cũng là người xuống nước trước khi hai người cãi nhau, lúc nào cô cũng xin lỗi trước, nhưng bản tính hòa hiếu của cô dường như đã bị cái công việc ngớ ngẩn ấy làm méo mó đi…

Họ chỉ có một phòng ngủ. Robin kéo chiếc chăn dự phòng từ trên nóc tủ, giật tấm trải sạch trong tủ rồi tuyên bố tối nay sẽ ngủ trên ghế sofa. Matthew đinh ninh kiểu gì cô cũng sẽ nguôi đi, rồi tìm cách đấu dịu (sofa khá cứng, chẳng thoải mái chút nào), nên cũng không thèm dỗ dành gì cả.

Nhưng anh đã sai. Sáng hôm sau khi thức dậy anh thấy ghế sofa trống

http://tieulun.hopto.org

trơn, Robin đã đi làm. Matthew giận sôi cả máu. Chắc hẳn cô nàng đi thẳng tới văn phòng sớm cả một tiếng đồng hồ, anh tưởng tượng ra – thông thường Matthew không phải là người ưa tưởng tượng – gã khốn nạn to béo xí trai mở cửa cho Robin. Mà mở cửa căn hộ của hắn chứ không phải văn phòng ở tầng dưới…

http://tieulun.hopto.org

19

... Rồi để ta cho ngươi thấy
Trong ta hằng ghi tội tày đình
... bệnh ta khảm tận vào tâm linh.

Thomas Dekker, *The Noble Spanish Soldier*

Strike đặt đồng hồ báo thức thật sớm. Hắn muốn có thời gian yên tĩnh trong văn phòng, không phải tiếp khách hàng hay nghe điện thoại. Hắn bật dậy ngay khi đồng hồ reng, tắm rửa, ăn sáng, cẩn thận lắp chân giả vào mỏm chân lúc này đã sưng tấy. Bốn mươi lăm phút sau khi mở mắt, hắn đi cà nhắc xuống văn phòng, tay kẹp theo phần bản thảo *Bombyx Mori* chưa kịp đọc. Hắn đang nghi ngờ một chuyện, mặc dù không nói với Anstis, nhưng hắn muốn đọc hết cuốn sách càng nhanh càng tốt.

Strike pha một tách trà đậm, ngồi ở bàn của Robin, nơi sáng sủa nhất trong văn phòng, bắt đầu đọc.

Sau khi thoát khỏi sát thủ Cutter và vào được thành phố cuối cùng, Bombyx quyết định từ bỏ hai người bạn đồng hành suốt chuyến đi dài là yêu nữ Succuba và bọ tinh Tick. Chàng bèn đưa hai người đến một nhà thổ, cả hai vui vẻ ở lại làm việc. Rồi chàng lên đường tìm Đại văn hào Vainglorious đỉnh đỉnh đại danh và hi vọng sẽ được Đại văn hào nhận làm đệ tử.

Khi Bombyx đang men theo ngõ vắng tối om, một người đàn bà tóc đỏ, vẻ mặt quỷ quái xuất hiện, gạ gẫm chàng. Đó chính là điểu tinh Harpy, đang cầm trong tay một mớ chuột chết mang về nhà ăn tối. Khi biết Bombyx là ai, Harpy bèn mời chàng về nhà mình. Nhà Harpy là một hang động, bên trong vương vãi sọ thú vật. Strike đọc lướt qua cảnh làm tình, ngốn hết bốn trang giấy, trong đó Bombyx bị treo lên trần nhà, rồi bị vụt roi tới tấp. Sau đó,

http://tieulun.hopto.org

cũng như bọ tinh Tick, Harpy cố bú bầu ngực của Bombyx. Dù bị trói Bombyx vẫn đánh đuổi được điểu tinh. Khi núm vú chàng chảy ra một thứ ánh sáng siêu nhiên lấp lánh, Harpy bật khóc và cho chàng thấy bộ ngực của mình, giờ đây rỉ ra một thứ chất lỏng màu nâu sẫm, dẻo quánh.

Strike nhăn mặt, thấy ghê tởm trước hình ảnh đó. Bút pháp của Quine dường như bắt đầu trở nên giễu nhại, ngồn ngộn, khiến người đọc có cảm giác chờn chợn ngây ngấy. Không những thế, cảnh tượng được mô tả như tận cùng cái ác, một sự bùng nổ của tính ác dâm lâu ngày bị đè nén. Phải chăng Quine đã dành hàng tháng trời, mà biết đâu là hàng năm trời chỉ để nghĩ cách gây đau đớn khổ sở cho người khác? Lão ta có tỉnh táo không? Liệu một người đàn ông có khả năng làm chủ bút pháp của mình đến mức thượng thừa, mặc dù Strike chẳng ưa gì cách viết đó, có thể bị xem là điên loạn chăng?

Hắn nhấp một ngụm trà ấm nóng sạch sẽ, rồi đọc tiếp.

Bombyx vừa định rời khỏi nhà Harpy, chưa hết tởm thì một nhân vật khác chạy xộc vào: Epicoene. Harpy vẫn còn nức nở, liền giới thiệu Epicoene là con gái nuôi của mình. Epicoene còn trẻ, mặc áo choàng không cài, lấp ló dương vật bên trong. Cô ta khăng khăng rằng mình và Bombyx là hai linh hồn đồng điệu vì cả hai đều có thể hiểu được cả giống đực lẫn giống cái. Cô ta muốn dâng hiến thân thể lưỡng tính của mình cho Bombyx, nhưng trước hết muốn hát hầu chàng. Epicoene cho rằng mình có giọng hát tuyệt hay, nhưng khi cô ta cất lời, Bombyx chỉ nghe thấy tiếng ăng ẳng, cụt ngủn như hải cẩu đang sủa. Bombyx bịt tai lại, bỏ chạy.

Trước mặt chàng bỗng hiện ra tòa lâu đài ánh sáng trên ngọn đồi ngay giữa thành phố, lần đầu tiên chàng trông thấy nó. Chàng leo lên đường phố dốc đứng, tiến về đó. Một người lùn hiện ra từ một ô cửa tối om, vẫy tay đón chàng. Người lùn tự giới thiệu là Đại văn hào Vainglorious. Đại văn hào có cặp chân mày của Fancourt, vẻ mặt sưng sỉa, khinh khỉnh cũng y chang Fancourt. Vainglorious mời Bombyx ngủ lại một đêm vì "đã nghe đến tài năng tuyệt đỉnh của chàng."

Bombyx bước vào trong, hoảng sợ khi nhìn thấy một thiếu phụ đang bị

http://tieulun.hopto.org

trói, vẫn mải miết viết bên bàn giấy có nắp cuộn. Những con dấu sắt nung cháy trắng trong lò sưởi, trên mặt sắt méo mó chạm những cụm từ như "ngộ dại khôn nguôi" rồi cả "giao triền quấn quýt". Vainglorious dường như nghĩ rằng Bombyx sẽ đồng ý với mình. Ngài liền tủm tỉm giải thích rằng đã bắt vợ mình - người nộm Effigy viết sách, để Effigy không làm phiền ngài khi ngài bận viết kiệt tác tiếp theo. Vainglorious nói tiếp rằng Effigy chẳng may bất tài, vậy nên phải bị trừng phạt. Đại văn hào liền rút một con dấu sắt ra khỏi lò sưởi. Bombyx tìm cách bỏ trốn, trong tiếng kêu gào đau đớn của Effigy.

Bombyx bỏ chạy về phía lâu đài ánh sáng, mong tìm chỗ trú ẩn. Trên cửa là bảng tên "Phallus Impudicus". Chàng gõ cửa những không ai trả lời. Vậy là chàng đi quanh lâu đài, nhìn vào cửa sổ cho đến khi thấy một người đàn ông hói đầu trần truồng đứng bên xác một chàng trai đang tỏa ánh vàng. Cơ thể chàng trai đầy vết dao đâm, mỗi vết lại tỏa ra thứ ánh sáng lấp lánh, giống như thứ ánh sáng chảy ra từ đầu vú của Bombyx. Phallus đứng tồng ngồng, dương vật cương cứng nhưng dường như thối rữa.

"Chào anh."

Strike giật mình nhìn lên. Robin đứng đó, mặc áo khoác thắt eo, gương mặt hồng hào, mái tóc vàng rực thả dài, buông rối, lấp lánh trong ánh nắng sớm mai qua cửa sổ. Ngay lúc đó, Strike thấy cô thật xinh đẹp.

"Sao cô đi làm sớm vậy?" Hắn nghe giọng mình hỏi.

"Tôi sốt ruột quá."

Cô cởi áo khoác, Strike nhìn ra chỗ khác, tự rủa mình. Đang đọc tới đoạn ông hói đầu trần truồng đứng tồng ngỗng, rồi tự dưng Robin lại xuất hiện, làm sao hắn khỏi bối rối…

"Anh uống trà nữa không?"

"Uống chứ, cảm ơn cô," hắn nói mà không nhìn lên khỏi bản thảo. "Cho tôi năm phút, để tôi đọc cho xong…"

Hắn thấy như mình lại sắp lặn vào nước bẩn, cúi đầu trở lại thế giới dị thường của *Bombyx Mori.*

Bombyx đứng nhìn vào lâu đài qua cửa sổ, sững sờ trước cảnh tượng kinh

hoàng của Phallus Impudicus và cái xác. Một đám lâu la mặc áo trùm đầu xuất hiện, tóm lấy chàng rồi kéo vào bên trong, lột trần truồng trước mặt Phallus Impudicus. Lúc này bụng của Bombyx trương phình lên, dường như chàng đã sắp đến kỳ sinh nở. Phallus Impudicus đưa tay ra hiệu cho đám lâu la. Bombyx ngây thơ tưởng rằng chàng sắp được mời dự tiệc.

Sáu nhân vật mà Strike đã nhận ra lần lượt xuất hiện: *yêu nữ Succuba, bọ tinh Tick, sát thủ Cutter, điểu tinh Harpy, Đại văn hào Vainglorious, Dị nhân Thối Củ Phallus Impudicus và cuối cùng là Epicoene. Bảy vị khách ngồi xuống chiếc bàn ăn lớn. Trên bàn có đặt sẵn một bình to, kiểu bình nước sốt, miệng bình bốc khói nghi ngút. Cạnh đó là chiếc đĩa bàn khổng lồ.*

Khi Bombyx vào đến phòng ăn, chàng nhận ra mình không có ghế ngồi. Các vị khách đứng dậy, đồng loạt tiến về phía chàng, tay cầm dây thừng, khống chế chàng. Bombyx nhanh chóng bị trói gô lại, đặt lên đĩa trên bàn rồi bị rạch bụng. Bào thai mà chàng mang theo bấy lâu chứa đựng một tinh cầu ánh sáng siêu nhiên. Phallus Impudicus lôi tinh cầu ra, cho vào tráp khóa chặt.

Chất lỏng đựng trong bình nước sốt hóa ra là dầu vitriol đậm đặc. Bảy thực khách hoan hỉ rưới thứ acid ấy lên Bombyx, lúc này vẫn còn sống, đang gào rống inh tai. Cuối cùng khi chàng im bặt, cả bọn bắt đầu đánh chén.

Cuốn sách kết thúc khi bảy thực khách lần lượt ra về, vẫn còn nhắc đến những kỷ niệm của riêng mình với Bombyx mà không hề thấy tội lỗi. *Đằng sau lưng họ phòng ăn trống trơn, phần xác còn lại vẫn bốc khói trên bàn. Chiếc tráp được khóa chặt đựng tinh cầu ánh sáng treo lủng lẳng, như ngọn đèn ngay trên xác Bombyx.*

"Bỏ mẹ," Strike lẩm bẩm.

Hắn ngước lên. Robin đã đặt tách trà mới cạnh hắn từ lúc nào. Cô đang ngồi trên ghế sofa, im lặng đợi hắn đọc xong.

"Có trong này hết." Strike nói. "Vụ vừa rồi của Quine. Y chang trong này."

"Ý anh là sao?"

http://tieulun.hopto.org

“Nhân vật chính trong truyện của Quine chết đúng y kiểu Quine chết. Bị trói lại, moi hết ruột, đổ acid lên trên. Trong sách còn bị ăn thịt nữa.”

Robin nhìn hắn chằm chằm.

“Đĩa ăn. Dao và nĩa…”

“Đúng vậy,” Strike đáp.

Hắn không kịp suy nghĩ, rút ngay điện thoại ra khỏi túi quần rồi mở mấy tấm hình hắn chụp được. Đột nhiên hắn nhận ra vẻ mặt kinh hãi của Robin.

“Thôi,” hắn nói, “xin lỗi, tôi quên mất, cô không…”

“Đưa đây cho tôi,” cô nói.

Hắn quên cái gì kia? Rằng cô không có chuyên môn, không có kinh nghiệm, không phải là cảnh sát hay quân nhân? Vậy nên cô càng phải cho hắn biết. Cô muốn chủ động chứng tỏ mình.

“Tôi muốn xem mà,” cô nói dối.

Hắn đưa điện thoại cho cô mà nghi ngại ra mặt.

Robin không rùng mình, nhưng khi nhìn khoang trống hoác nơi ngực và bụng tử thi, cô sợ muốn teo cả ruột. Robin nâng tách trà lên môi, nhưng tự dưng chẳng thiết uống gì nữa. Kinh nhất là tấm chụp gần gương mặt, đã bị ăn mòn méo mó, đen thui, hốc mắt cháy trụi trống trơn…

Đám dao nĩa quanh tử thi quá là tục tĩu. Strike chụp cận cảnh một bộ dao nĩa, mọi thứ được sắp đặt vô cùng cẩn thận.

“Lạy Chúa,” Robin bàng hoàng, đưa trả điện thoại lại cho Strike.

“Giờ đọc chỗ này đi,” Strike nói, đưa tiếp cho cô mấy trang cuối.

Cô im lặng đọc sách. Khi đọc xong, cô ngước nhìn hắn, cặp mắt dường như to gấp đôi ngày thường.

“*Lạy Chúa*,” cô lặp lại.

Điện thoại của Robin đổ chuông. Cô rút máy ra khỏi túi xách đặt trên ghế sofa, nhìn màn hình. Matthew. Vẫn còn giận, cô bấm nút “bỏ qua”.

“Anh nghĩ đã có bao nhiêu người,” cô hỏi Strike, “đọc cuốn này rồi?”

“Tới giờ thì đã khá nhiều. Fisher gởi email khắp chốn; nhờ công của Fisher và đám luật sư mà ai cũng muốn đọc.”

http://tieulun.hopto.org

Một ý nghĩ ngẫu nhiên, lạ kỳ chợt nảy đến trong tâm trí Strike: rõ là cuốn sách đã được quảng bá quá tốt, Quine có nằm mơ cũng không thấy… nhưng Quine chẳng thể nào tự đi đổ acid lên người trong khi đã bị trói lại, rồi còn tự moi ruột mình nữa…

"Bản thảo được cất trong két sắt ở nhà xuất bản Roper Chard, nhưng hết nửa công ty biết mật mã khóa," hắn kể tiếp. "Nhờ đó mà tôi mới luộc được."

"Nhưng anh không nghĩ thủ phạm ắt hẳn là một trong những nhân…?"

Điện thoại của Robin lại đổ chuông. Cô liếc xuống màn hình: Lại là Matthew. Cô tiếp tục bấm nút "bỏ qua".

"Không nhất thiết là vậy," Strike trả lời mặc dù Robin còn chưa hỏi hết. "Nhưng rõ là những người xuất hiện trong sách sẽ đứng đầu danh sách thẩm vấn của cảnh sát. Trong những nhân vật tôi nhận ra, Leonora nói là chưa đọc, Kathryn Kent cũng thế…"

"Anh có tin lời họ không?" Robin hỏi.

"Tôi tin Leonora. Không chắc lắm về Kathryn Kent. Chị ta chẳng viết trên blog là 'chỉ khi thấy ngươi đau đớn ta mới Thỏa lòng' đó sao?"

"Tôi không tin một người phụ nữ lại có thể làm chuyện như vậy," Robin nói ngay lập tức, liếc nhìn điện thoại của Strike đặt trên bàn giữa hai người.

"Cô nghe chuyện một bà người Úc lột da nhân tình, chặt đầu, lấy đầu nấu chung với cặp mông rồi dọn cho đám con ông ta ăn chưa?"

"Anh giỡn sao."

"Tôi nói nghiêm túc. Cô tìm trên mạng ấy. Lòng dạ đàn bà cũng kinh lắm," Strike đáp.

"Nhưng Quine to con vậy…"

"Nếu đó là một người đàn bà ông ấy tin tưởng? Người đã từng ăn nằm với ông ta?"

"Vậy mình biết chắc người nào đã đọc bản thảo?"

"Christian Fisher, Ralph - trợ lý của Elizabeth Tassel, bà Tassel, Jerry Waldegrave, Daniel Chard – toàn nhân vật trong truyện, trừ Ralph và Fisher. Nina Lascelles…"

http://tieulun.hopto.org

“Waldegrave và Chard là ai? Còn Nina Lascelles nữa?”

“Waldegrave là biên tập của Quine, Chard là giám đốc nhà xuất bản còn Nina làm ở đó, có công giúp tôi luộc bản thảo,” Strike trả lời, đập tay lên chồng giấy.

Điện thoại Robin đổ chuông lần thứ ba.

“Xin lỗi anh,” cô bực dọc nói, rồi bấm nút trả lời.

“Nghe đây?”

“Robin.” Giọng Matthew nghe nghẹn ngào lạ lùng. Anh ấy chưa bao giờ khóc, chưa bao giờ tỏ ra ân hận sau mỗi lần hai người cãi nhau.

“Nghe đây?” cô nói, đỡ gay gắt hơn.

“Mẹ bị đột quỵ. Mẹ…”

Robin thấy thắt cả lòng.

“Matt?”

Anh ấy đang khóc.

“Matt?” cô lặp lại, sốt ruột.

“… mất rồi,” anh nói, giọng như trẻ con.

“Em sẽ đến ngay,” Robin đáp. “Anh ở đâu? Em đến ngay bây giờ.”

Strike quan sát cô. Hắn nghe ra mùi chết chóc, hắn mong là người thân của cô không sao, cha mẹ, anh em trai…

“Được rồi,” cô nói, đã đứng dậy luôn. “Anh ở đó. Em đến ngay bây giờ.”

“Là mẹ của Matt,” cô nói với Strike. “Bác ấy vừa mất.” Cô cứ cảm thấy không thật. Không thể tin được.

“Tối hôm qua hai mẹ con còn nói chuyện trên điện thoại,” cô nói. Robin nhớ lại cảnh Matt trợn mắt, ra vẻ chán nản tối qua và giọng nói nghẹn ngào trên điện thoại vừa rồi. Cô thấy mềm lòng, thấy thương anh quá. “Tôi xin lỗi nhưng…”

“Cô đi đi,” Strike nói. “Cho tôi gởi lời chia buồn.”

“Vâng,” Robin nói, cố thắt lại túi xách, ngón tay cô lóng ngóng trong cơn bối rối. Cô biết bác Cunliffe mẹ Matthew từ khi còn học tiểu học. Robin vắt vội áo mưa lên cánh tay. Cánh cửa gương lóe sáng rồi đóng lại ngay sau lưng

http://tieulun.hopto.org

cô.

Strike nhìn trân trân vài giây vào khoảng trống Robin vừa để lại. Hắn nhìn đồng hồ. Chưa tới chín giờ. Trong nửa tiếng nữa, quý bà tóc nâu sắp ly hôn, chủ nhân của chuỗi hạt ngọc lục bảo hiện đang nằm trong két sắt, sẽ đến văn phòng.

Hắn dọn dẹp, rửa tách rồi lấy chuỗi hạt ra, cất kỹ bản thảo *Bombyx Mori* trong két sắt, đổ nước đầy ấm và kiểm tra email.

Vậy thì đám cưới sẽ bị hoãn.

Hắn đâu có muốn mở cờ trong bụng. Hắn rút điện thoại, gọi Anstis. Ông bạn nhấc máy ngay.

"Bob?"

"Anstis, tao không biết mày biết vụ này chưa, nhưng mày cần phải biết. Tiểu thuyết cuối cùng của Quine có tả ông ta bị giết ra sao."

"Mày nói gì kia?"

Strike giải thích. Anstis im lặng một lúc sau khi hắn đã nói xong. Rõ là tay cảnh sát vẫn chưa có thông tin này.

"Bob, tao cần một bản thảo. Nếu tao cho một đứa chạy qua…?"

"Cho tao bốn mươi lăm phút," Strike đáp.

Khi nữ thân chủ tóc nâu xuất hiện Strike vẫn còn đứng photocopy bản thảo.

"Thư ký của anh đâu rồi?" Nữ thân chủ hỏi ngay, nhìn hắn đắm đuối, ra vẻ ngạc nhiên vờ vĩnh. Hẳn nữ thân chủ nghĩ rằng Strike đã sắp xếp để sáng nay chỉ có mỗi đôi ta.

"Nghỉ ốm. Tiêu chảy nôn mửa," Strike cố ra vẻ lạnh lùng.

"Mình vào việc luôn nhé?"

http://tieulun.hopto.org

20

Lương tâm là tri kỷ của người từng làm lính chăng?

Francis Beaumont and John Fletcher
The False One

Khuya hôm đó Strike ngồi bên bàn làm việc, ngoài đường xe cộ rầm rập trong mưa. Hắn ăn bún xào Singapore bằng một tay, tay kia hí hoáy viết một danh sách dài. Vừa xong phần việc chính trong ngày, giờ Strike mới có thể tập trung vào vụ án mạng của Owen Quine. Bằng thứ chữ nét nhọn, hơi khó đọc, hắn ghi lại những việc cần làm tiếp theo. Bên cạnh mỗi dòng hắn lại ghi chữ A (tắt của Anstis). Nếu có nhận ra rằng mình đang hơi bị hoang tưởng, hợm hĩnh, rằng mình chỉ là thám tử tư quèn mà dám đi chia việc cho sĩ quan cảnh sát chuyên trách vụ án, hắn cũng chẳng mảy may bận lòng.

Từng làm việc với Anstis ở Afghanistan, Strike không đánh giá quá cao khả năng của tay cảnh sát. Hắn cho là Anstis cũng có năng lực, nhưng thiếu óc tưởng tượng. Anstis có thể nhìn ra những gì quen thuộc, rất chịu khó theo đuổi những manh mối rành rành. Strike không coi thường mấy tính cách đó – trong điều tra câu trả lời thường nằm ở những thứ rất rõ ràng, việc tuần tự kiểm tra theo logic thông thường cũng là phương pháp phá án hiệu quả. Nhưng vụ án mạng này quá trau chuốt, lạ đời, sặc mùi ác dâm gớm ghiếc lại còn có yếu tố văn chương, trên thực tế thì tàn nhẫn đến vô luân. Liệu Anstis có thể hiểu được bộ óc, hiểu được trí tưởng tượng thối tha đã ấp ủ thứ mưu đồ giết người đó?

Điện thoại của Strike lại đổ chuông, xé tan đi sự im lặng trong đêm tối. Khi áp điện thoại lên tai và nghe giọng Leonora Quine, hắn mới nhận ra là hắn đã mong người gọi là Robin.

http://tieulun.hopto.org

“Chị sao rồi?” hắn hỏi.

“Cảnh sát vừa ở đây,” bà ta nói, không thèm hỏi thăm xã giao gì nữa. “Họ lục soát khắp phòng làm việc của Owen. Tôi không muốn cho họ lục nhưng Edna nói là phải cho. Chẳng lẽ họ không thể để hai má con tôi yên sau chuyện vừa rồi hay sao?”

“Họ có căn cứ để lục soát,” Strike đáp. “Trong thư phòng có thể có manh mối giúp tìm ra hung thủ.”

“Như là gì kia?”

“Tôi không biết,” Strike kiên nhẫn đáp, “Nhưng tôi nghĩ Edna nói đúng. Chị cứ để họ vào là hơn.”

Im lặng một lúc.

“Chị còn đó không?” hắn hỏi.

“Còn,” Leonora đáp, “giờ họ khóa luôn phòng lại rồi, tôi không vô đó được nữa. Họ còn muốn trở lại nữa. Tôi không thích họ ở đây. Orlando không thích tí nào. Một đứa còn dám hỏi,” giọng bà ta giận dữ, “là tôi có muốn dọn ra chỗ khác một thời gian không. Tôi nói: ‘Tôi cóc đi đâu cả.’ Orlando chưa bao giờ ở nơi nào khác, nó làm sao chịu nổi. Tôi không đi đâu hết.”

“Cảnh sát vẫn chưa nói là muốn thẩm vấn chị, đúng không?”

“Chưa,” bà ta đáp. “Chỉ xin phép để khám thư phòng thôi.”

“Tốt rồi. Nếu họ muốn hỏi gì chị…”

“Thì phải kiếm luật sư, tôi biết. Edna có nói vậy.”

“Sáng mai tôi ghé qua qua chỗ chị một chút được không?” hắn hỏi.

“Được chứ,” giọng Leonora có vẻ mừng. “Khoảng mười giờ, trước đó tôi phải đi chợ. Cả ngày nay có đi đâu được. Tôi không muốn họ ở đây mà không có mình.”

Strike dập máy, nghĩ cung cách của Leonora hẳn khó mà làm vừa lòng cảnh sát. Liệu Anstis có nhận ra được, như hắn đã thấy, sự tồ tệch của Leonora, việc bà ta không thể hành xử như người thường, cả chuyện bà ta bướng bỉnh, không chịu nhìn vào sự thật cũng có nghĩa rằng bà ta không có khả năng giết chồng? (Mà có khi nhờ có những tính cách đó mà bà ta mới

http://tieulun.hopto.org

chịu được Owen từng ấy năm) Hay chính sự lập dị đó, chuyện bà ta không chịu khóc thương như người thường (chỉ vì quá thật thà đến ngờ nghệch) đã lại làm mối nghi ngờ trong tâm trí thông thường của Anstis càng lúc càng lớn lên, đập tan mọi khả năng khác?

Strike tiếp tục vừa viết vừa ăn, tập trung cao độ như lên cơn sốt. Suy nghĩ ùa đến mạch lạc, rõ ràng: hắn ghi lại những câu hỏi bỏ ngỏ, những địa điểm cần kiểm tra, những hướng điều tra cần bám theo. Một kế hoạch hành động cho hắn, cũng là cách hắn muốn lái Anstis theo ý mình, để anh ta nhận ra rằng nếu ông chồng bị giết thì không phải lúc nào bà vợ cũng là thủ phạm, ngay cả khi ông chồng là kẻ vô tích sự, trắc nết, suốt ngày lăng nhăng.

Strike đặt bút xuống, ăn nốt hai miếng bún xào cuối cùng rồi dọn dẹp. Hắn sắp những ghi chép mới vào kẹp hồ sơ bằng bìa, có ghi tên Owen trên gáy, sau khi gạch bỏ hai từ "Mất tích" và viết thêm vào hai từ "Án mạng". Hắn tắt đèn, vừa định đi khóa cửa gương thì nghĩ ra một việc, hắn quay lại máy tính của Robin.

Đây rồi. Ngay trên trang web của đài BBC. Không phải là tít trang nhất, vì đương nhiên, mặc cho Quine nghĩ mình là ai, ông ta cũng chưa bao giờ nổi tiếng đến vậy. Mẩu tin về Quine đứng sau ba câu chuyện dưới phần tin chính, rằng EU đã đồng ý gói cứu trợ tài chính cho Cộng hòa Ireland.

Thi thể của một người đàn ông được cho là nhà văn Owen Quine, 58 tuổi vừa được phát hiện ở một ngôi nhà trên phố Talgarth, London. Cảnh sát đã mở điều tra án mạng chính thức sau khi thi thể được một người bạn của gia đình phát hiện ngày hôm qua.

Không có tấm hình nào của Quine trong bộ áo choàng cánh dơi, cũng không có chi tiết ghê rợn nào về thi thể. Nhưng mọi thứ chỉ mới bắt đầu, vẫn còn nhiều thời gian.

Lên đến tầng trên, Strike thấy không còn sung sức như lúc nãy. Hắn ngồi xuống giường, dụi mắt mệt mỏi rồi ngã người ra sau, vẫn mặc y quần áo, chân giả vẫn chưa tháo. Hắn không thể tránh được những suy nghĩ đó…

Tại sao hắn không báo cảnh sát rằng Quine đã mất tích được hai tuần? Tại

http://tieulun.hopto.org

sao hắn không nghi ngờ rằng Quine đã chết? Hắn đã trả lời suôn sẻ, logic khi thanh tra Rawlins hỏi những câu đó. Nhưng chính hắn lại không thấy thỏa mãn.

Hắn không cần rút điện thoại ra để xem lại những tấm hình ấy. Cảnh tượng cái xác thối rữa, bị trói lại như in sâu trên võng mạc hắn. Phải gian giảo ra sao, phải hận thù bao nhiêu, phải đen tối đến mức nào thì người ta mới có thể biến thứ văn chương bệnh hoạn của Quine thành hiện thực? Loại người nào có thể rạch bụng đồng loại, đổ acid lên, moi ruột rồi sắp đĩa ăn quanh xác chết?

Strike không buông được cái suy nghĩ có phần phi lý, rằng với những kỹ năng mà hắn đã được đào tạo, đáng ra hắn phải đánh hơi thấy vụ này từ sớm, như con chim kền kền ngửi mùi xác chết. Làm sao hắn, một kẻ nhạy có tiếng với những thứ lạ lùng, nguy hiểm, đáng ngờ, lại không thể nhận ra rằng Quine, tay nhà văn ồn ào, ưa làm màu, thích tiếng tăm đó đã đi quá xa? Rằng Quine đã quá im lặng?

Vì lão ta đã giở mửng đó nhiều lần… Còn mình thì mệt kinh người.

Hắn lăn lại, nhấc người khỏi giường rồi đi tắm, nhưng không thể thôi nghĩ đến cái xác: ổ bụng toang hoang, hốc mắt bị đốt trụi. Sát thủ đã đi quanh xác chết kinh dị đó, khi máu còn tuôn, có lẽ là khi tiếng kêu thét của Quine vẫn chưa hết dội lại từ mái vòm trên cao, chỉ để ung dung sửa lại dao nĩa cho thẳng thớm… rồi hắn nghĩ ra thêm một câu hỏi nữa, liệu hàng xóm quanh đó có nghe thấy những giây phút cuối cùng của Quine, và nếu có thì họ đã nghe được gì?

Cuối cùng Strike cũng lên giường, đưa cánh tay lông lá tổ chảng đặt ngang mắt, lắng nghe suy nghĩ của chính mình, cứ lải nhải trong đầu như một đứa em song sinh tham công tiếc việc, không chịu dừng tay. Pháp y đã có hơn hai mươi bốn tiếng đồng hồ. Hẳn họ đã có những nhận định ban đầu, ngay cả khi chưa có đầy đủ các kết quả xét nghiệm. Hắn phải gọi Anstis, để xem họ nói gì…

Đủ rồi, hắn nói với bộ óc mệt mỏi mà hiếu động thái quá của mình. Đủ

http://tieulun.hopto.org

rồi.

Và cũng bằng thứ ý chí trong quân đội, từng giúp hắn ngủ lăn ra trên sàn bê tông, trên mặt đất đá gồ ghề, trên những chiếc giường xếp cọc cạch mà mỗi khi hắn xoay tấm thân bệ vệ lại tha hồ kẽo kẹt, hắn chìm ngay vào giấc ngủ, như chiến thuyền hạ thủy trong đêm.

http://tieulun.hopto.org

21

Ông ấy chết rồi sao?
Cuối cùng đã chết, thật chết, mãi chết chứ?

William Congreve
The Mourning Bride

Chín giờ kém mười lăm sáng hôm sau, Strike chầm chậm lê bước xuống cầu thang, tự hỏi (đã bao nhiêu lần rồi?) rằng tại sao mình vẫn chưa chịu gọi người đến sửa cái thang máy lồng chim. Đầu gối hắn vẫn còn đau và sưng tấy sau cú ngã, vậy là hắn trừ hao cả một tiếng đồng hồ để đến Ladbroke Grove, tiền đâu mà đi taxi mãi.

Hắn mở cửa, không khí lạnh băng tạt vào mặt. Rồi mọi thứ lóe sáng, trắng phớ trước mắt. Hắn chớp mắt, thoáng nhận ra có ba người đang lố nhố trước mặt. Hắn chỉ kịp đưa tay che mặt trước một đợt tấn công bằng đèn flash nữa.

"Tại sao anh không báo với cảnh sát rằng Owen Quine đã mất tích hả anh Strike?"

"Anh có biết trước là ông ấy đã chết không, anh Strike?"

Trong tích tắc hắn định bước vào trong, đóng sầm cửa với bọn phóng viên, nhưng làm như vậy cũng có nghĩa là tự nhốt mình, rồi đằng nào cũng sẽ phải chạm mặt tụi nó tiếp.

"Không bình luận gì hết," hắn lạnh lùng đáp, bước thẳng vào ba tên phóng viên, không thèm tránh đường gì cả. Vậy là đám phóng viên bị ép dạt ra, hai tên vẫn tiếp tục hỏi còn một tên chạy giật lùi, bấm máy lia lịa. Cô gái bên hiệu đàn guitar vẫn thường đứng hút thuốc chung với Strike nhìn cảnh tượng đó qua cửa sổ mà há hốc miệng.

"Tại sao ông Quine mất tích hơn hai tuần mà anh vẫn không trình báo hả

http://tieulun.hopto.org

anh Strike?”

“Tại sao anh không báo cảnh sát?”

Strike sải bước trong im lặng, tay đút vào túi, vẻ mặt khó đăm đăm. Đám ký giả vẫn líu ríu chạy theo, cố làm hắn mở miệng, hung hăng như mấy con chim hải âu mỏ sắc lao đầu xuống thuyền đánh cá.

“Lại muốn qua mặt cảnh sát một lần nữa sao, anh Strike?”

“Muốn dẫn điểm nữa sao?”

“Ồn ào vậy chắc làm ăn ngon lắm hả anh Strike?”

Hồi tại ngũ hắn từng chơi đấm bốc. Hắn tưởng tượng ra cảnh mình quay một vòng, dùng tay trái móc một cú vào be sườn tên ký giả, cho thằng khốn một cú sụm bà chè.

“Taxi!” hắn hét lên.

Hắn bước vào xe, đèn flash vẫn loạt xoạt lóe sáng. Ơn trời đèn đỏ vừa tắt, vậy là chiếc taxi chạy đi nhẹ như không, đám ký giả chạy theo vài bước thì bỏ cuộc.

Khốn nạn, Strike nghĩ thầm, thoáng liếc ra sau khi taxi rẽ qua góc đường. Hẳn tên cớm mắc dịch nào đã mách lẻo với đám phóng viên vụ hắn tìm ra xác chết. Chắc Anstis không làm việc đó, trong tuyên bố chính thức không thấy nhắc gì đến hắn. Hẳn là thằng ôn nào đó vẫn còn hậm hực vụ Lula Landry, chưa chịu bỏ qua.

“Anh nổi tiếng hả?”

“Không,” Strike đáp cụt ngủn. “Cho tôi xuống chỗ vòng xoay Oxford Circus, được không?”

Thấy cuốc xe ngắn ngủi, tài xế taxi bực mình, càm ràm không thành tiếng.

Strike lấy điện thoại ra nhắn tin cho Robin: *Trước cửa có hai đứa phóng viên đứng chực sẵn. Cứ nói cô làm cho Crowdy.*

Rồi hắn gọi cho Anstis.

“Bob.”

“Tao mới bị đón đường. Tụi nó biết tao tìm ra thi thể.”

“Làm sao biết?”

http://tieulun.hopto.org

“Mày hỏi tao sao?”

Im lặng.

“Đằng nào cũng biết cả mà Bob. Nhưng tao đâu có nói gì với tụi nó.”

“Tao biết, có thấy mày công bố chính thức là ‘bạn của gia đình phát hiện ra’. Tụi nó đang cố làm như tao không báo cảnh sát vì muốn được nổi tiếng.”

“Thiệt tình, tao không nói mà…”

“Vậy thì phải có đính chính đàng hoàng, Rich à. Bút sa gà chết, tao còn phải kiếm ăn nữa.”

“Được rồi, để đó cho tao,” Anstis hứa hẹn. “À tối nay qua nhà tao làm bữa đi. Bên pháp y mới có kết luận sơ khởi, có gì còn nói chuyện.”

“OK luôn,” Strike đáp, vừa lúc taxi đến vòng xoay Oxford Circus. “Mấy giờ?”

Trên tàu điện hắn không buồn tìm ghế ngồi, vì nếu ngồi xuống thì lại phải đứng lên, lại dồn áp lực lên đầu gối đang nhức buốt. Khi tàu qua ga Royal Oak, điện thoại hắn rung lên. Có hai tin nhắn. Đầu tiên là của em gái Lucy.

Chúc mừng sinh nhật ông anh Stick! Xxx

Strike quên bẵng hôm nay là sinh nhật mình. Hắn mở tiếp tin nhắn thứ hai.

Cảm ơn, anh đã dặn trước vụ mấy tay phóng viên. Mới đụng tụi nó đây, tụi nó vẫn còn đứng lảng vảng ngoài cửa. Gặp anh sau. Rx

Trời ngớt mưa, hắn thấy tươi tỉnh lên chút đỉnh. Gần mười giờ sáng, Strike có mặt trước nhà Quine. Ngôi nhà trông tăm tối, rầu rĩ trong ánh nắng yếu ớt, cũng không khác mấy so với lần trước hắn đến, trừ một chi tiết: một viên cảnh sát đang đứng ngay trước nhà. Tay này cao, trẻ măng, vênh cằm, mặt câng câng như muốn gây sự. Khi thoáng thấy Strike cà nhắc bước vào, hàng chân mày cậu ta nhíu lại.

“Cho phép tôi hỏi ông là ai?”

“Ờ hỏi đi,” Strike nói, qua mặt tay cảnh sát, bấm chuông cửa. Mặc dù Anstis vừa mời ăn tối, ngay lúc này hắn vẫn còn bực mấy tay cớm. Hắn chua thêm: “Cỡ chú thì hỏi han chừng đó thôi chứ làm gì.”

Cửa mở. Đứng trước mặt Strike là một cô gái cao lênh khênh, nước da

http://tieulun.hopto.org

vàng vọt, tóc xoăn màu nâu nhạt xù như chổi xể. Cô ta há hốc miệng, ngây mặt nhìn hắn. Hai mắt cô màu xanh lục, trong veo, trô trố, cách xa nhau. Cô ta mặc một thứ đồ vừa giống áo len dài lụng thụng vừa giống áo đầm ngắn, để lộ đầu gối xương xẩu. Cô mang tất bông xù màu hồng và ôm một con khỉ bằng vải lông màu cam to đùng ngay trước ngực. Con khỉ vải vắt vẻo trên cổ cô gái, bàn chân có miếng dán đính lên người ôm.

"Chào," cô lên tiếng, rồi tự dưng đong đưa người, hết nghiêng nhún chân bên này lại qua bên kia.

"Chào em," Strike đáp. "Em là Orlan…?"

"Phiền ông cho biết tên, thưa ông?" Tay cảnh sát trẻ măng lớn giọng.

"Được rồi, nhưng để tôi hỏi tại sao anh đứng trước nhà người ta vậy," Strike mỉm cười đáp.

"Báo chí đã tới đây," anh chàng cảnh sát trả lời.

"Có ông này tới," Orlando kể, "ổng có camera, rồi má nói…"

"Orlando!" Leonora gọi với từ trong nhà. "Con làm cái gì vậy?"

Quine phu nhân lật đật chạy ra sau lưng cô con gái. Gương mặt Leonora hốc hác, trắng bệch. Hôm nay bà ta mặc áo đầm màu xanh dương cũ mèm, gấu váy đã mòn tã.

"Ồ," bà ta lên tiếng. "Là anh. Anh vào nhà đi."

Bước qua bậc cửa, Strike quay lại mỉm cười với tay cảnh sát. Anh chàng trừng mắt nhìn hắn.

"Anh tên gì?" Orlando hỏi Strike ngay khi cửa trước vừa đóng.

"Cormoran," hắn đáp.

"Tên gì ngộ vậy."

"Ừ ngộ ha," Strike đáp, rồi tự dưng nói thêm. "Tên của người khổng lồ đó."

"Tức cười ha," Orlando vừa nói vừa đong đưa người.

"Vô đó đi," Leonora ngắn gọn, chỉ tay về phía nhà bếp. "Tôi đi vệ sinh đã. Anh đợi lát."

Strike bước theo lối sảnh hẹp. Cửa thư phòng đóng chặt, hắn đoán hẳn là

http://tieulun.hopto.org

vẫn khóa.

Khi bước vào bếp hắn ngạc nhiên nhận ra mình không phải là vị khách duy nhất. Jerry Waldegrave, biên tập viên nhà xuất bản Roper Chard đang ngồi ở bàn, cầm trong tay một bó hoa tím lẫn xanh trông thảm não. Gương mặt ông ta tai tái, lo âu. Một bó hoa nữa vẫn nguyên giấy bọc nằm trong chậu rửa bát, chung với bát đĩa lổn nhổn. Cạnh đó là mấy túi thức ăn mua ở siêu thị, vẫn chưa mở ra.

"Chào anh," Waldegrave lên tiếng, lóng ngóng đứng dậy, chớp mắt lia lịa nhìn Strike qua cặp kính gọng sừng. Rõ là ông ta chẳng nhớ đã gặp tay thám tử ở khu vườn sân thượng đêm đó. Chào xong Waldegrave đưa tay ra, hỏi tiếp, "Anh là bà con hả?"

"Bạn của gia đình," Strike đáp, hai người bắt tay.

"Thật kinh quá," Waldegrave nói. "Tôi phải ghé qua ngay, xem có giúp gì được không. Từ lúc tôi tới đến giờ bà ấy cứ phải đi vệ sinh suốt."

"Vậy sao!" Strike đáp.

Waldegrave ngồi lại xuống ghế. Orlando đi ngang như cua vào bếp, vẫn ôm con khỉ vải bông. Phút đồng hồ sau đó trôi qua nặng nề. Chỉ có Orlando là không chút bối rối, cứ nhìn hai người chằm chằm.

"Tóc ông hay quá," cuối cùng Orlando tuyên bố, nhìn Jerry Waldegrave. "Giống cây chổi chà."

"Giống thiệt hả," Waldegrave đáp, mỉm cười nhìn cô gái. Orlando lại trườn người ra.

Rồi cả ba im lặng. Waldegrave mân mê bó hoa, mắt liếc lia lịa quanh căn bếp.

"Không tin nổi," cuối cùng ông ta lên tiếng.

Có tiếng giật nước toilet, tiếng chân người thình thịch trên cầu thang. Rồi Leonora xuất hiện, Orlando bám theo sau. "Xin lỗi," bà ta nói với hai người đàn ông. "Cứ không yên được." Rõ là bà ta đang nói chuyện bụng dạ.

"Leonora này," Jerry Waldegrave đứng dậy mở lời, trông ông ta lúng túng đến đau đớn. "Tôi không muốn làm phiền chị, khi có anh bạn đây…"

http://tieulun.hopto.org

“Anh này hả? Bạn gì, thám tử đó,” Leonora nói.

“Gì kia?”

Strike nhớ ra là Waldegrave bị điếc một bên tai.

“Anh này tên giống ông khổng lồ,” Orlando nói leo.

“Ảnh là thám tử,” Leonora lớn giọng, át tiếng con gái.

“Ồ,” Waldegrave đáp, sửng sốt. “Tôi không… mà sao…?”

“Vì tôi cần thám tử,” Leonora giải thích cụt ngủn. “Bên cảnh sát nghi tôi là thủ phạm.”

Cả ba im lặng. Waldegrave trông khó chịu, bối rối rõ rệt.

“Ba chết rồi,” Orlando thông báo cho cả phòng. Ánh mắt cô gái trân trân, như luôn chờ đợi người đối diện trả lời. Strike tự dưng thấy phải nói gì đó, hắn liền lên tiếng:

“Anh biết. Thật là buồn quá.”

“Edna cũng nói là buồn quá,” Orlando đáp, cứ như thể cô đã hi vọng Strike nói được điều gì hay ho hơn. Rồi Orlando lỉnh ra khỏi phòng.

“Ngồi xuống đi,” Leonora mời hai ông khách. “Cho tôi hả?” bà ta hỏi tiếp, chỉ bó hoa trong tay Waldegrave.

“Vâng,” Waldegrave hơi lóng ngóng khi đưa hoa cho Leonora, nhưng vẫn đứng yên. “Leonora này, tôi không muốn mất thời gian của chị, nhất là hẳn chị còn bận sắp đặt…”

“Họ đâu có cho nhận xác,” Leonora nói, chất phác vô đối, “vậy nên tôi có sắp đặt gì được.”

“À, còn cái thiệp nữa,” Waldegrave vô vọng tiếp lời, lần mò trong túi áo. “Đây này… vậy nếu có gì tụi tôi giúp được, Leonora à, bất cứ việc gì…”

“Chẳng giúp gì được đâu,” Leonora đáp cụt ngủn, nhận lấy tấm thiệp từ tay ông biên tập. Bà ta ngồi xuống cạnh bàn. Strike kéo ghế ra, ngồi xuống, thấy chân cẳng đỡ hẳn.

“Vậy thì tôi đi đây, để chị còn liệu việc,” Waldegrave nói. “Leonora này, thực không đúng lúc tý nào, nhưng cuốn *Bombyx Mori*… chị còn bản thảo ở đây không?”

http://tieulun.hopto.org

“Không,” Quine phu nhân đáp. “Owen đem hết đi rồi.”

“Tôi xin lỗi, nhưng nếu được… chị cho tôi vào văn phòng Owen xem còn gì không?”

Leonora ngước lên nhìn Waldegrave qua cặp kính khủng cổ lỗ sĩ.

“Cảnh sát lấy hết đồ đi rồi,” bà ta nói. “Hôm qua họ lục trong đó không sót chỗ nào. Xong việc thì khóa lại, cất luôn chìa khóa. Tôi còn không vào được.”

“Vậy thì nếu cảnh sát cần… à mà không,” Waldegrave nói tiếp, “thôi được rồi. Không cần tiễn đâu, tôi tự đi ra được, chị cứ ngồi đó.”

Ông ta bước ra ngoài, có tiếng cửa đóng lại.

“Chẳng biết tới đây làm gì,” Leonora sưng sỉa. “Chắc để ra bộ tử tế.”

Bà ta mở tấm thiệp vừa nhận. Tấm thiệp có in tranh hoa violet vẽ bằng màu nước, bên trong chi chít chữ ký.

“Giờ thì ra bộ tử tế, vì chắc ân hận mà,” Leonora nói, ném cái thiệp xuống mặt bàn ốp formica.

“Ân hận sao?”

“Có coi ổng ra gì đâu. Làm sách là phải tiếp thị,” bà ta nói. Strike ngạc nhiên. “Phải quảng cáo xúc tiến này kia. Toàn quyền nằm trong tay nhà xuất bản hết. Nhưng đời nào họ cho ổng lên tivi, cũng đâu có chịu làm gì để bán sách cho ổng.”

Strike đoán hẳn Leonora học được màn chê bôi đó từ ông chồng.

“Leonora này,” hắn vừa nói vừa lấy cuốn sổ ra. “Tôi hỏi chị vài câu được không?”

“Được. Nhưng tôi biết gì đâu.”

“Chị biết có ai đã gặp hay trông thấy Owen sau hôm ông ấy bỏ đi, tức là sau ngày năm tháng mười một không?”

Bà ta lắc đầu.

“Bạn bè người thân cũng không gặp luôn?”

“Không ai cả,” bà ta nói. “Anh uống trà không?”

“Vâng, xin chị một tách,” Strike đáp. Hắn chẳng thiết uống gì trong căn

http://tieulun.hopto.org

bếp dơ dáy này, nhưng muốn Leonora cứ tiếp tục nói.

"Chị có thân với mấy người bên nhà xuất bản không?" hắn lớn giọng hỏi, át đi tiếng nước chảy vào ấm đun.

Bà ta nhún vai.

"Thân thiết gì. Gặp tay Jerry đó một lần hồi Owen ký tặng sách."

"Chị không qua lại với ai bên Roper Chard sao?"

"Không. Mà sao phải qua lại? Owen làm với họ mà, có phải tôi làm đâu."

"Và chị chưa từng đọc cuốn *Bombyx Mori*, đúng không?" Strike nhẹ nhàng hỏi tiếp.

"Tôi đã nói với anh rồi còn gì. Tôi không thích đọc khi chưa in ấn đàng hoàng. Mà tại sao ai cũng hỏi tôi câu đó vậy?" bà ta ngước lên nhìn, tay vẫn sục sạo tìm bánh qui trong túi ni lông.

"Xác của ổng bị sao vậy?" Bà ta đột ngột hỏi. "Thực ra là có chuyện gì? Họ không nói gì với tôi cả. Họ thu bàn chải đánh răng của Owen để lấy mẫu ADN nhận dạng. Tại sao họ không để tôi nhìn ổng?"

Strike đã từng phải nghe câu hỏi này, từ những người vợ khác, từ những người cha người mẹ đau khổ. Hắn viện đến bài cũ, tức trả lời bằng nửa sự thật.

"Ông ấy nằm đó cũng khá lâu rồi," hắn nói.

"Là bao lâu?"

"Họ vẫn chưa biết."

"Nhưng ổng đi ra sao?"

"Tôi nghĩ họ vẫn chưa biết chính xác."

"Nhưng hẳn là họ…"

Leonora bỏ lửng câu nói khi Orlando chạy xồng xộc vào bếp, ôm theo con khỉ vải và một mớ tranh vẽ đủ màu sặc sỡ.

"Jerry đâu rồi?"

"Về đi làm rồi." Leonora đáp.

"Tóc ổng ngộ thiệt. Không thích tóc anh này," cô quay sang Strike. "Tóc gì xoăn tít."

http://tieulun.hopto.org

“Anh cũng không thích tý nào,” hắn nói.

“Anh không muốn coi tranh đâu, Dodo à,” bà mẹ sốt ruột lên tiếng, nhưng Orlando lơ luôn, bắt đầu trải mớ tranh ra bàn để khoe với Strike.

“Của Dodo vẽ hết đó.”

Tranh nguệch ngoạc vẽ hình hoa, cá, chim chóc. Có bức vẽ ở mặt sau của tờ thực đơn dành cho trẻ em trong nhà hàng.

“Tranh đẹp quá,” Strike nói. “Leonora này, hôm qua cảnh sát có tìm ra được phần bản thảo nào trong thư phòng không?”

“Có,” Bà đáp, thả túi trà vào hai chiếc cốc sứt mẻ. “Hai cái ruy băng máy đánh chữ, rớt đằng sau bàn. Họ hỏi tôi mấy cái còn lại đâu rồi; tôi nói ổng đem đi hết rồi.”

“Dodo thích văn phòng của ba,” Orlando lên tiếng, “ba cho giấy để Dodo vẽ.”

“Văn phòng của ổng lộn xộn như bãi rác,” Leonora nói, bật nút ấm đun. “Họ tìm mãi mới xong.”

“Cô Liz có vô đó,” Orlando nói.

“Khi nào?” Leonora hỏi, nhìn cô con gái chằm chặp, hai tay vẫn cầm hai tách trà.

“Khi cổ tới mà má ở trong toilet,” Orlando nói. “Cổ đi vô văn phòng của ba. Dodo thấy.”

“Ai cho mà đi vô vậy trời,” Leonora nói. “Cổ có lục lọi gì không?”

“Không,” Orlando đáp. “Cô đi vô đó rồi cổ đi ra, lúc thấy Dodo cổ khóc.”

“Ờ há,” Leonora đáp, vẻ mặt câng câng. “Còn khóc lóc với tôi nữa. Lại thêm một người ân hận.”

“Bà ấy đến khi nào vậy?” Strike hỏi Leonora.

“Thứ Hai, sáng sớm,” Leonora đáp. “Tới xem có giúp gì được không. Giúp con khỉ khô! Giúp vậy chưa đủ sao.”

Tách trà của Strike nhạt toẹt, đầy sữa, như thể cái gói nhúng trong đó không phải trà. Hắn thích trà sữa pha đặc đến lúc có màu gỗ sồi. Hắn nhấp môi lịch sự, tự dưng nhớ đoạn Elizabeth Tassel rủa phải chi ngày trước chó

http://tieulun.hopto.org

của bà ta cắn Owen chết quách cho rồi.

"Dodo thích son của cổ," Orlando lại tuyên bố.

"Hôm nay tự dưng thích tùm lum vậy," Leonora bâng quơ đáp, ngồi xuống với tách trà loãng. "Tôi hỏi bà ấy tại sao lại làm vậy, tại sao lại đi nói với Owen là không in được sách, làm ổng giận vậy."

"Rồi bà ta nói sao?" Strike hỏi.

"Nói là vì Owen bỏ người thiệt vô sách," Leonora đáp. "Tôi không hiểu vậy thì làm sao. Trước giờ ổng làm vậy hoài." Bà ta nhấp trà. "Ổng bỏ tôi vô tùm lum sách."

Strike nghĩ đến yêu nữ Succuba, tức "đĩ rạc". Hắn thấy khinh bỉ ông nhà văn Owen Quine này quá thể.

"Tôi muốn hỏi chị về cái nhà ở Talgarth."

"Tôi không biết tại sao ổng lại tới đó," bà ta nói ngay lập tức. "Ổng ghét chỗ đó lắm. Muốn bán quách cho rồi nhưng mà tay Fancourt đó không chịu."

"Đúng vậy. Tôi cứ nghĩ chuyện đó mãi."

Orlando bò ra ghế gần hắn, ngồi phịch lên, một chân co lại vắt vẻo. Cô tô thêm vây cá đủ màu lên hình con cá lớn đang vẽ. Hộp màu sáp không biết mới lấy ở đâu ra.

"Michael Fancourt làm sao mà ngăn được vụ bán nhà từng đó năm?"

"Hình như là điều khoản thừa kế gì đó, của tay Joe đặt ra. Hình như liên quan tới mục đích sử dụng cụ thể gì đó. Chẳng biết nữa. Anh đi mà hỏi Liz, bà đó biết hết."

"Lần cuối cùng ông nhà tới đó là khi nào, chị nhớ không?"

"Mấy năm rồi," bà ta đáp. "Không nhớ. Lâu lắc à."

"Cho Dodo giấy vẽ nữa," Orlando lên tiếng.

"Hết rồi," Leonora nói. "Giấy cất trong văn phòng của ba. Vẽ đằng sau cái này đi."

Nói rồi bà ta chụp lấy một tờ thông báo giữa đám lộn xộn trên bàn, đẩy về phía Orlando. Nhưng cô con gái hất tờ giấy ra rồi ủ rũ đứng dậy, đi ra khỏi bếp, con khỉ bông vẫn vắt vẻo trên cổ. Ngay sau đó cả hai nghe thấy tiếng

http://tieulun.hopto.org

Orlando cố đẩy cửa vào thư phòng.

"Orlando, không được!" Leonora gào lên, đứng phắt dậy, chạy vội ra ngoài. Strike tranh thủ ngả người ra sau, đổ tách trà quá nhiều sữa xuống bồn rửa bát; mấy giọt trà sữa bắn lên bó hoa, lì lợm bám vào giấy kiếng.

"Không được, Dodo. Con không được làm vậy. Không mà. Mình không được… không được vô đó, thôi đi…"

Một tiếng rú inh tai, rồi tiếng bước chân thình thịch trên cầu thang. Leonora quay lại bếp, mặt mày đỏ lửng.

"Cả ngày nay rồi sẽ không yên cho coi," bà ta nói. "Con bé không yên chút nào. Nó không thích có cảnh sát ở đây." Bà ta ngoác miệng ngáp, vẻ bồn chồn.

"Chị bị mất ngủ à?" Strike hỏi.

"Ngủ nghê gì. Cứ nghĩ hoài, là ai chứ? Ai đi làm chuyện đó với ổng? Tôi biết ổng làm nhiều người cáu," bà ta nói bâng quơ, "nhưng kiểu ổng vậy mà. Hay dễ nổi nóng. Mấy chuyện nhỏ nhặt cũng giận được. Xưa giờ ổng vẫn vậy, nhưng mà ổng đâu có ý gì. Ai lại đi giết ổng kia chứ?"

"Chắc Michael Fancourt vẫn còn giữ chìa khóa nhà," bà ta nói tiếp, mấy ngón tay vặn vẹo khi vừa đổi chủ đề. "Tối hôm qua tôi cứ nghĩ vậy mà trằn trọc không ngủ được. Tôi biết Michael Fancourt không ưa gì ổng, nhưng chuyện xưa rồi. Dù sao Owen cũng không làm cái việc mà Michael đổ cho ổng. Owen không hề viết bài đó. Nhưng chắc không phải Michael Fancourt giết Owen." Bà ta nhìn Strike, đôi mắt ngây thơ như mắt cô con gái. "Ông ta giàu lắm mà, phải vậy không? Nổi tiếng nữa… đời nào…"

Strike chẳng bao giờ hiểu nổi vì sao công chúng luôn ban cho người nổi tiếng một thứ quyền năng lạ lùng, ngay cả khi báo chí dèm pha, săn đuổi họ ra sao. Mặc cho có bao nhiêu người nổi tiếng bị kết án hiếp dâm hay giết người, công chúng vẫn khăng khăng, cứ như một thứ đức tin tà giáo: không phải mà. Làm sao là ông đó được. Ông ta nổi tiếng kia mà.

"Còn cha Chard già dịch nữa," Leonora buột miệng, "cứ gởi thư dọa kiện Owen. Owen ghét chả lắm. Vậy mà đi ký tên trong thiệp, rồi còn nói có gì

http://tieulun.hopto.org

giúp được… cái thiệp đâu rồi?”

Tấm thiệp có tranh vẽ hoa violet bằng màu nước đã biến mất khỏi mặt bàn.

“Nó lấy rồi” Leonora nói, mặt đỏ bừng giận dữ. “Con nhỏ lấy rồi.” Rồi bà ta nhìn lên trần nhà, mở miệng rống “DODO!”, khiến Strike giật nảy cả người.

Sự giận dữ có phần phi lý đó, cũng như những cơn đau bụng của Leonora cho thấy một người đang bước đầu đối mặt với bi kịch, vẫn chưa chấp nhận được. Dưới vẻ bề ngoài sưng sỉa, Leonora hẳn đang đau đớn tột cùng.

“DODO!” Leonora lại hét lên. “Má đã dặn sao, không được lấy đồ của…?”

Orlando xuất hiện nhanh như cắt trong bếp, vẫn còn ôm con khỉ. Hẳn cô đã lẻn đi xuống cầu thang mà hai người không hề nghe thấy, êm như mèo.

“Con dám lấy thiệp của má,” Leonora giận dữ. “Má đã dặn gì hả, không được lấy đồ của người khác kia mà? Đâu rồi?”

“Dodo thích hoa,” Orlando đáp, chìa ra tấm thiệp giấy bóng giờ đã nhàu nhĩ. Leonora giật phắt.

“Của má, biết không” bà ta nói với con gái, “Nè,” bà ta tiếp, quay sang Strike, chỉ tay vào dòng chữ viết tay dài nhất trên thiệp - dòng chữ nghiêng đều, thanh thoát: ‘Nếu tôi giúp gì được chị cứ nói. Daniel Chard.’ Xí! Cái thứ đạo đức giả.”

“Ba không thích ông Đa-niu-cha,” Orlando góp chuyện. “Ba kể với Dodo.”

“Cha đó đạo đức giả thấy ớn, tôi biết mà,” Leonora nói, tiếp tục nheo mắt nhìn những chữ ký còn lại trên thiệp.

“Đa-niu-cha cho Dodo một cái cọ vẽ,” Orlando kể, “sau khi ổng đụng vô người Dodo.”

Im lặng trong thoáng chốc, không khí căng như dây đàn. Leonora nhìn lên cô con gái. Strike sững người, giữ nguyên tách trà đang đưa lên miệng.

“Cái gì?”

http://tieulun.hopto.org

“Dodo không thích bị ổng đụng.”

“Con nói gì vậy hả? Ai đụng con?”

“Ở chỗ ba đi làm đó.”

“Đừng nói bậy,” bà mẹ rầy.

“Khi ba dẫn Dodo tới đó, Dodo thấy…”

“Tháng trước ổng có dẫn con bé tới Roper Chard, vì tôi bận đi khám bác sĩ,” Leonora giải thích với Strike. Trông bà ta bối rối, căng thẳng. “Tôi không biết nó đang nói cái gì nữa.”

“… Dodo thấy mấy bức tranh để bọc sách đó, màu đẹp,” Orlando kể tiếp, “rồi ông Đa-niu-cha đụng…”

“Con còn không biết Daniel Chard là ai,” Leonora nói.

“Ổng không có tóc,” Orlando đáp. “Rồi sau đó ba dẫn Dodo tới nhà cô, Dodo tặng cô bức tranh. Cô có tóc đẹp lắm.”

“Cô nào? Con nói gì…?”

“Khi Đa-niu-cha đụng Dodo,” Orlando tiếp tục bô bô. “Ổng đụng Dodo xong rồi Dodo ré lên xong rồi ổng cho Dodo cây cọ vẽ.”

“Con đừng có mà ăn nói linh tinh,” Leonora nói, giọng bà ta căng thẳng, rồi vỡ ra nức nở. “Đủ chuyện trên đời… Đừng ngớ ngẩn vậy nữa Orlando.”

Orlando đỏ bừng mặt. Cô gái trừng mắt nhìn mẹ, rồi bỏ vào bếp. Lần này cô đóng sầm cửa sau lưng; cánh cửa không đóng luôn mà bật mở trở lại. Strike nghe tiếng chân cô rầm rập trên cầu thang. Sau vài bước, Orlando bắt đầu rít lên, không rõ tiếng.

“Giờ thì dỗi rồi,” Leonora nói, buồn buồn, nước mắt rơi lã chã từ đôi mắt xanh tái. Strike với tay lấy cuộn giấy lau bếp nhàu nhĩ bên kia bàn, xé vài tờ rồi đặt vào tay Leonora. Bà ta khóc lặng lẽ, bờ vai gầy khẽ rung lên. Strike ngồi đó, im lặng, uống chỗ cặn trà nhạt thếch.

“Gặp Owen lần đầu trong quán,” bà ta tự dưng lẩm bẩm, đưa tay đẩy gọng kính rồi chặm mắt. “Ổng tới đó nhân dịp hội sách. Hội sách Hay-on-Wye đó. Trước đó tôi có biết ổng là ai đâu, nhưng nhìn vào thì biết ngay là người quan trọng, cứ nhìn kiểu ổng ăn mặc nói năng.”

http://tieulun.hopto.org

Và rồi chút tro tàn sùng bái như ánh lửa thoáng hiện lên trong đôi mắt mệt mỏi của Leonora. Thứ lửa lòng ấy hẳn đã bị dập gần tắt qua bao nhiêu năm bị ruồng rẫy, khổ sở, vừa chịu đựng tính khí và những trò ăn vạ của ông chồng, vừa lo trả tiền hóa đơn, chăm sóc con gái trong căn nhà nhỏ tồi tàn. Có lẽ ngọn lửa ấy vừa được nhen lại vì người hùng một thời của Leonora, cũng như những anh hùng đẹp đẽ nhất, nay đã chết. Có lẽ ngọn lửa ấy sẽ không bao giờ tắt nữa, như một thứ lửa thiêng… Rồi bà ta sẽ quên đi những nhọc nhằn, chỉ nhớ đến một Quine mà mình từng đem lòng yêu… miễn là bà ta không đọc tác phẩm cuối cùng của ông chồng, đến đoạn tả bà ta ghê tởm ra sao…

"Leonora này, tôi muốn hỏi chị một chuyện nữa," Strike nhẹ nhàng nói, "rồi tôi ra về. Tuần rồi có ai bỏ phân chó vào thùng thư nhà chị nữa không?"

"Tuần rồi?" bà ta lặp lại, giọng khàn khàn, tay vẫn chặm mắt. "Có. Hôm thứ Ba. Hay thứ Tư nhỉ? Nhưng có thêm một lần nữa."

"Chị có thấy cái người mấy ngày trước theo dõi chị không, như chị đã kể đó?"

Bà ta lắc đầu, hỉ mũi.

"Chắc tôi tưởng tượng ra sao đó, tôi cũng không biết nữa…"

"Tiền nong có ổn không?"

"Ổn," bà ta đáp, vẫn chặm mắt. "Owen có mua bảo hiểm tính mạng. Tôi bắt ổng mua đó, tại còn Orlando nữa. Nên tụi tôi sẽ không sao. Edna cũng hứa sẽ cho mượn tiền tới lúc nhận được bảo hiểm."

"Vậy thì tôi đi đây," Strike đáp, rướn người đứng dậy.

Bà ta đi theo hắn ra đến sảnh tù mù, vẫn còn sụt sùi. Trước khi cửa đóng hẳn hắn nghe giọng bà ta gọi:

"Dodo! Dodo à, xuống đi. Má không rầy đâu!"

Tay cảnh sát trẻ măng đứng ngoài, chặn đường Strike lại. Trông mặt mũi anh ta giận dữ.

"Tôi biết anh là ai," anh ta nói, tay nắm chặt điện thoại di động. "Anh là Cormoran Strike."

"Kinh thật, không có gì qua mắt cậu nổi sao?" Strike nói. "Thôi tránh ra

http://tieulun.hopto.org

cho tôi đi, ông kễnh à. Không phải ai cũng rảnh mà đứng làm màu cả ngày đâu.”

http://tieulun.hopto.org

22

... tên sát nhân, ngục cẩu, quỷ dữ nào thế này?

William Congreve
Epicoene, or The Silent Woman

Strike ngồi tọt xuống ghế trong góc tàu điện, quên bẵng sẽ đau đớn ra sao khi phải đứng dậy. Hắn rút điện thoại gọi Robin.

"Alô Robin hả," hắn nói, "mấy đứa phóng viên biến chưa vậy?"

"Chưa, tụi nó vẫn còn lảng vảng ở ngoài. Anh lên đài rồi đó, anh thấy chưa?"

"Tôi thấy trên trang của BBC. Đã gọi cho Anstis bắt phải đính chính lại, có thay đổi gì chưa?"

Hắn nghe tiếng ngón tay Robin gõ phím.

"Có đây, bài nói là: 'Thanh tra Richard Anstis đã xác nhận tin đồn là thi thể do chính thám tử tư Cormoran Strike tìm được. Ông Strike năm rồi từng lên báo sau khi…'"

"Bỏ qua chỗ đó đi."

"Ông Strike được gia đình thuê để đi tìm ông Quine đã bỏ nhà đi mà không báo cho ai biết là đi đâu. Ông Strike không bị đưa vào diện nghi vấn. Cơ quan cảnh sát đã thỏa mãn với lời khai của ông Strike về việc tìm ra thi thể."

"Có vậy chứ," Strike nói. "Lúc sáng tụi nó còn bóng gió là tôi giấu xác để gây tiếng tăm. Mà tự dưng báo chí lại đi quan tâm tới một cha nội năm mươi tám tuổi ở tận đẩu đâu. Tụi nó còn chưa biết Quine bị giết rùng rợn ra sao."

"Đâu phải vì Quine," Robin nói. "Mà vì có dính tới anh."

Suy nghĩ đó không khiến Strike vui lòng. Hắn không hề muốn chường mặt

http://tieulun.hopto.org

lên báo hay tivi. Những tấm hình hắn xuất hiện trên báo sau vụ Lula Landry toàn là hình nhỏ (vì còn phải chừa mặt báo cho hình cô siêu mẫu tuyệt đẹp, nhất là mấy tấm mặc đồ tiết kiệm vải). Bộ mặt đăm đăm, sưng sỉa của Strike cũng không ăn ảnh cho lắm. Hắn còn né được mấy kiểu chụp cận mặt khi đi đến tòa làm chứng vụ Landry. Vậy là báo chí đã lôi ra mấy tấm hình hồi xưa lắc, còn mặc quân phục, khi hắn chưa tăng thêm đôi chục kí lô. Ngay cả khi nổi tiếng vì vụ Lula Landry, nếu chạm mặt vẫn không ai nhận ra hắn. Hắn muốn cứ kín kẽ như vậy là hơn.

"Tôi không muốn đụng mặt đám diều hâu đó nữa. Nói đúng ra," hắn tiếp, cười gượng, thấy đau chân kinh khủng, "có cho tiền tôi cũng không chạy né tụi nó được. Hay cô đi ra quán…"

Quán ruột của hắn là Tottenham, nhưng hắn ngại, không muốn báo chí bám đuôi tới đó sau này.

"… quán Cambridge, khoảng bốn mươi phút nữa?"

"Được thôi," Robin đáp.

Sau khi Robin dập máy Strike mới nghĩ ra hai chuyện. Thứ nhất, đáng lý hắn phải hỏi thăm Matthew trước. Thứ hai, giá mà hắn nhờ cô đem giùm đôi nạng ra thì đỡ biết mấy.

Tửu quán có từ thế kỷ mười chín tọa lạc ở vòng xoay Cambridge Circus. Robin đã ngồi sẵn trên lầu ở băng ghế bọc da, chung quanh là các thể loại đèn chùm bằng đồng thau và gương soi lồng khung mạ vàng.

"Anh có sao không?" cô hỏi, giọng lo lắng khi thấy hắn đi cà nhắc tới.

"Tôi quên chưa kể với cô," hắn đáp, hạ người từ từ xuống ghế đối diện, gầm gừ rên rỉ. "Tôi lại bị trặc đầu gối hôm Chủ Nhật, lúc rượt theo một đứa bám đuôi tôi."

"Ai vậy?"

"Cô ta bám đuôi tôi từ nhà Quine cho đến trạm tàu điện, tôi ngã một cú lãng nhách, rồi cô ta lỉnh đi mất. Cô ta khớp với mô tả người đã bám theo Leonora từ khi Quine bỏ đi. Chậc, tôi muốn làm một ly quá."

"Để tôi mua," Robin nói, "hôm nay sinh nhật anh mà. À tôi có quà cho

http://tieulun.hopto.org

anh đây.”

Nói rồi Robin đặt lên bàn một giỏ quà nhỏ bọc giấy kiếng cột nơ, đựng toàn mấy món đặc sản Cornwall: bia, rượu táo, kẹo bánh và mù tạt. Hắn thấy xúc động quá thể.

“Trời, cô đâu cần phải làm vậy…”

Nhưng Robin đã đi khỏi tầm nghe, đang đứng ở quầy bar. Khi quay lại, cô cầm theo một ly rượu và một vại bia London Pride. Hắn nói: “Cảm ơn cô nhiều lắm.”

“Không sao mà. Vậy anh nghĩ cái cô kia chính là người rình mò nhà Leonora?”

Strike làm hơi bia đầu tiên, thấy sảng khoái hẳn.

“Có lẽ cũng chính là người vứt phân chó qua khe bỏ thư trước cửa,” Strike tiếp. “Nhưng tôi chẳng hiểu cô ta bám đuôi tôi để làm gì, trừ khi cô ta nghĩ là tôi biết Quine ở đâu.”

Hắn nhăn nhó, kéo chân đặt lên chiếc ghế nhỏ dưới bàn.

“Tuần này tôi còn phải đi theo dõi vụ Brocklehurst và chồng của Burnett. Chân với cẳng, đúng là chó cắn áo rách.”

“Để tôi đi theo dõi cho anh vậy.”

Robin phấn khích buột miệng, nhưng Strike làm như không nghe thấy cô vừa gợi ý chuyện gì.

“Matthew sao rồi?”

“Buồn lắm,” Robin nói. Cô không biết Strike có nghe thấy lời đề nghị của mình không. “Ảnh về nhà với ba và chị gái rồi.”

“Về Masham, đúng không?”

“Đúng rồi,” cô ngập ngừng, rồi tiếp: “Tụi tôi phải hoãn đám cưới.”

“Tôi rất tiếc.”

Cô nhún vai. “Làm sao cưới xin gì được lúc này… cả gia đình vẫn còn sốc.”

“Cô có thân với mẹ của Matthew không?” Strike hỏi.

“Có chứ, đương nhiên rồi. Bác ấy rất…”

http://tieulun.hopto.org

Nhưng thật ra bác gái Cunliffe là người rất khó tính; Robin từng nghĩ bác ấy giống người bị bệnh tưởng, suốt ngày cứ nghĩ mình đau ốm đủ món. Hai mươi bốn giờ qua cô cứ day dứt, ân hận mãi.

"… rất dễ mến," Robin nói. "Vậy bà Quine sao rồi?"

Strike kể lại chuyến viếng thăm Leonora, cả sự có mặt ngắn ngủi của Jerry Waldegrave và ấn tượng của hắn về Orlando.

"Cô bé đó bị làm sao?" Robin hỏi.

"Trẻ thiểu năng trí tuệ, phải người ta hay gọi như vậy không?"

Hắn im lặng, nhớ lại nụ cười ngây ngô của Orlando và con khỉ bông vắt vẻo.

"Lúc tôi có ở đó cô ấy nói một chuyện lạ lùng, hình như trước đó bà mẹ không hề biết. Orlando kể là có lần được Quine dắt vào nhà xuất bản Roper Chard, rồi ông giám đốc đụng chạm vô người cổ. Ông này tên là Daniel Chard."

Hắn thấy gương mặt Robin thoáng hiện lên nỗi sợ hãi không thể gọi thành tên khi cái động từ ấy phát ra, giống hệt như khoảnh khắc trong căn bếp dơ dáy.

"Đụng như thế nào kia?"

"Cô ấy không nói rõ. Chỉ nói là 'ổng đụng vô người Dodo' rồi nói là 'Dodo không thích bị ổng đụng'. Rồi sau đó Chard cho cô ta một cây cọ vẽ. Nhưng không hẳn là vậy đâu," Strike đáp lại sự im lặng và vẻ mặt căng thẳng của Robin. "Có thể là ổng vô ý đụng vô người Orlando, rồi ổng cho món gì đó để dỗ cô ấy. Orlando cứ dỗi mãi khi tôi ở đó, rít inh cả tai mỗi lần xin gì mà không được hoặc bị mẹ la."

Hắn thấy đói cồn cào, bèn xé giấy kiếng bọc giỏ quà Robin vừa tặng. Hắn rút ra thanh sô-cô-la, bóc ăn tại chỗ. Robin vẫn ngồi đó, im lặng nghĩ ngợi.

"Nhưng mà," Strike nói tiếp, phá vỡ sự im lặng, "trong *Bombyx Mori* Quine có bóng gió là Chard đồng tính. Hoặc ít ra là tôi hiểu vậy."

"Hmm," Robin đáp, không thấy thuyết phục. "Anh tin hết mấy thứ Quine viết trong đó sao?"

http://tieulun.hopto.org

“Thì Chard đưa cả luật sư vào cuộc, rõ là ông ấy phải cáu lắm,” Strike nói, bẻ một miếng sô-cô-la thật lớn cho vào miệng. “Nhưng mà,” hắn nhồm nhoàm nói tiếp, “nhân vật của Chard trong sách là một kẻ giết người, có khi còn hiếp dâm nữa, hàng họ thì rơi rụng, cho nên có khi không phải Chard cáu vụ đồng tính đâu.”

“Song tính tình dục là một chủ đề thường thấy trong sách của Quine,” Robin nói. Strike nhìn cô chằm chằm, miệng vẫn nhai, cặp chân mày nhướng lên. “Tôi có ghé qua hiệu sách Foyles trên đường đến văn phòng, mua cuốn *Tội lỗi của Hobart*,” cô giải thích. “Nhân vật chính trong sách lưỡng tính.” Strike nuốt ực.

“Hẳn Quine thích chủ đề đó; trong *Bombyx Mori* cũng có một nhân vật như vậy,” hắn vừa nói vừa ngắm nghía vỏ bọc thanh sô-cô-la. “Cái này sản xuất ở Mullion. Ngay vùng biển gần chỗ tôi ở hồi nhỏ… *Tội lỗi của Hobart* ra sao, hay không?”

“Nói thật nếu ông tác giả không bị giết chết thì tôi cũng chẳng đọc quá vài trang đầu làm gì,” Robin thừa nhận.

“Có lẽ giờ sách của Quine lại đắt hàng như tôm tươi.”

“Ý tôi là,” Robin vẫn bướng bỉnh, “không thể tin Quine khi ông ta nói về đời sống tình dục của người khác, bởi vì nhân vật trong sách của ông ấy ngủ với đủ hạng trên đời. Tôi có đọc trên Wikipedia. Trong văn của Quine nhân vật thường trao đổi giới tính hay xu hướng tình dục cho nhau.”

“*Bombyx Mori* cũng thế,” Strike nhồm nhoàm, cắn thêm một miếng sô-cô-la. “Ngon thật, cô ăn không?”

“Tôi đang ăn kiêng đó,” Robin buồn bã nói. “Để chuẩn bị đám cưới.”

Strike nghĩ cô đâu cần giảm cân kiếc gì, nhưng hắn làm thinh khi cô bẻ một mẩu sô-cô-la.

“Tôi cứ nghĩ mãi,” Robin rụt rè nói tiếp, “về tên sát nhân.”

“Cô nói đi, tôi rất muốn nghe ý kiến của chuyên gia tâm lý.”

“Tôi đâu phải chuyên gia tâm lý,” cô thoáng cười.

Robin bỏ học giữa chừng khi đang theo chương trình Tâm lý học ở đại

http://tieulun.hopto.org

học. Strike chưa bao giờ dò hỏi lý do, mà cô cũng chưa bao giờ tự kể. Vụ bỏ học giữa chừng này cũng là điểm chung của hai thầy trò. Strike bỏ ngang đại học sau khi mẹ hắn chết, nghi là vì chơi thuốc quá liều.

Hắn đoán Robin bỏ học cũng vì một chuyện gì đó đau đớn như vậy.

"Tôi cứ nghĩ mãi chuyện vì sao vụ án mạng của Quine giống hệt trong sách. Nhìn qua thì như một màn trả thù thâm độc, để trừng phạt Quine vì những thứ ông ta viết ra."

"Có vẻ như vậy," Strike đồng ý. Hắn vẫn thấy đói. Hắn với tay qua bàn gần đó, lấy tờ thực đơn. "Tôi ăn bít-tết và khoai tây chiên, cô ăn gì không?"

Robin chọn đại một món rau trộn, rồi thấy tình hình chân cẳng của Strike, cô đi ra quầy bar gọi món cho hai người.

"Nhưng mặt khác," Robin tiếp tục nói, ngồi xuống bàn, "sao y bản chính cảnh cuối cùng trong sách cũng có thể là cách che giấu một động cơ khác, đúng không?"

Cô đang cố nói chuyện thật bình tĩnh, cứ như hai người đang nói chuyện sách vở đâu đâu. Nhưng Robin vẫn chưa thể quên được những hình ảnh cái xác của Quine: khoang bụng tối om đã bị khoét sạch, lỗ miệng và hốc mắt cháy trụi. Nếu cô cứ nghĩ mãi đến những gì đã xảy ra với Quine, cô biết rằng mình sẽ không nuốt nổi bữa trưa, hoặc để lộ ra mình đang sợ trước mặt Strike. Hắn ngồi đó, nhìn cô với cặp mắt đen sắc sảo, chăm chú đến nỗi khiến cô thấy ngại.

"Nếu vụ Quine làm cô thấy buồn nôn thì cứ nói vậy, có sao đâu," hắn vừa nói vừa nhồm nhoàm sô-cô-la.

"Không phải," Robin nói dối ngay lập tức. Rồi, "À thì rõ là… ý tôi là vụ đó quá ghê…"

"Đúng thế."

Nếu vẫn còn ở Cục điều tra đặc biệt SIB hẳn giờ này Strike đã bắt đầu bông lơn về vụ án với đồng nghiệp. Hắn nhớ những buổi chiều xa xưa ấy, nhớ cái chất hài hước lạnh lùng tăm tối đó; thực ra trong một số trường hợp đó cũng là cách bọn hắn đối mặt và vượt qua thực tại. Nhưng Robin chưa sẵn

http://tieulun.hopto.org

sàng với phép tự vệ nghề nghiệp có phần chai lì của hắn. Cô càng cố tỏ ra lạnh lùng khi nói chuyện một người vừa bị moi ruột, hắn càng thấy rõ.

"Động cơ gây án là chuyện nhỏ, Robin à. Mười vụ thì hết chín vụ sau khi biết *Ai làm?* thì mới trả lời được câu hỏi *Tại sao?* Ở đây cái đáng chú ý là phương tiện và cơ hội gây án. Tôi nghĩ," hắn uống một ngụm bia, "có lẽ thủ phạm là một người có hiểu biết về y khoa."

"Y khoa?"

"Hoặc giải phẫu học. Tôi thấy không giống dân nghiệp dư chút nào. Nếu muốn moi ruột thì có khi đã rạch vụn Owen ra mất, nhưng tôi thấy rõ là không có sai sót gì: một đường cắt gọn bâng, chính xác, rất chắc tay."

"Đúng vậy," Robin đáp, chật vật cố làm mặt tỉnh bơ. "Đúng thế."

"Trừ khi ở đây tụi mình đang đối mặt với một tên điên loạn ưa sách vở, mới vừa mua được cuốn sách giáo khoa hay," Strike ngẫm ngợi, "Nghe có vẻ khiên cưỡng, nhưng biết đâu đó… Nếu Owen bị trói lại, rồi bị thuốc, nếu thủ phạm lại có gan thì coi như đang làm bài thực hành sinh học…"

Robin không kìm được.

"Tôi biết anh hay nói là chỉ có luật sư mới quan tâm tới động cơ gây án," cô nói, hơi đuối lý (Strike đã lặp đi lặp lại nguyên tắc đó không biết bao nhiêu lần kể từ khi cô mới đến làm việc cho hắn), "nhưng anh cứ nghe tôi đã. Thủ phạm hẳn đã tính rằng lợi ích của việc giết Quine theo kiểu trong sách lớn hơn những trở ngại rõ ràng…"

"Trở ngại rõ ràng gì kia?"

"Thì," Robin tiếp, "nội chuyện sắp đặt một vụ giết người *kỳ công* tới vậy, rồi cả chuyện danh sách nghi phạm chỉ giới hạn trong những người đã đọc cuốn sách…"

"Hoặc đã nghe kể lại," Strike nói, "cô nói 'chỉ giới hạn' nhưng thực tình tôi không chắc là danh sách đó ngắn đâu. Christian Fisher đã chịu khó phổ biến nội dung sách tới tùm lum người. Bản thảo ở Roper Chard thì cất trong két sắt mà hết nửa công ty biết mật mã."

"Nhưng mà…" Robin tiếp.

http://tieulun.hopto.org

Cô ngưng bặt lại khi anh chàng phục vụ mặt mày câng câng vừa trờ tới, thả đám dao nĩa và khăn giấy xuống.

"Nhưng," cô nói tiếp khi anh ta đã đi khỏi, "rõ là Quine đâu phải mới bị giết, đúng không? Tôi không phải chuyên gia gì nhưng…"

"Tôi cũng vậy thôi," Strike nói, làm láng miếng sô-cô-la cuối cùng, rồi đưa mắt nhìn tiếp gói kẹo lạc trong giỏ quà, có phần kém hăng hái hơn, "nhưng tôi hiểu ý cô. Xác trông như nằm đó ít nhất là một tuần rồi."

"Với lại," Robin tiếp, "hẳn thủ phạm đâu có thể đọc xong rồi giết ngay được. Phải chuẩn bị nhiều thứ. Phải kiếm dây thừng, acid rồi dao nĩa, rồi tìm cách đưa vào một ngôi nhà hoang…"

"Rồi trừ khi đã biết trước Quine sẽ tới phố Talgarth họ còn phải đi tìm ông ấy nữa, hoặc phải dụ dỗ Quine tới đó." Strike nói, quyết định không chén tiếp chỗ kẹo lạc vì từ xa đĩa bít tết và khoai tây chiên đang được mang tới.

Tay phục vụ đặt đĩa của Strike và bát rau trộn của Robin xuống bàn, ậm ừ đáp lễ thờ ơ khi hai người cảm ơn, rồi rút lui.

"Vậy nên sau khi tính đến yếu tố thực tế thì tôi đoán hung thủ đọc sách trễ nhất là khoảng hai hay ba ngày sau khi Quine mất tích, nếu không nói là sớm hơn," Strike đáp, cầm nĩa xiên thịt. "Vấn đề ở chỗ, nếu cứ đẩy mốc thời gian đó lùi xa thì rất tệ cho thân chủ của tôi. Leonora chỉ cần bước vài bước ra tới thư phòng; muốn đọc lúc nào chẳng được, chỉ cần Quine viết xong. Thậm chí biết đâu cả mấy tháng trước ông ta đã kể cho vợ nghe câu chuyện sẽ kết thúc ra sao."

Robin ăn món rau trộn mà miệng mồm nhạt thếch.

"Vậy anh thấy Leonora Quine có giống kiểu…" cô bắt đầu dò dẫm.

"Kiểu đàn bà thích moi ruột chồng? Tôi không nghĩ vậy, nhưng cảnh sát thì có. Nếu xét tới động cơ gây án thì bà ta càng đáng ngờ. Quine là tay chồng chẳng ra gì: ất ơ, lăng nhăng rồi còn đem vợ vào sách, tô vẽ gớm ghiếc."

"Anh không nghĩ bà ấy là thủ phạm sao?"

"Tôi không nghĩ thế," Strike nói, "nhưng ta cần nhiều hơn quan điểm của

http://tieulun.hopto.org

tôi để tránh cho bà ấy khỏi tù tội."

Robin cầm mấy cái ly rỗng về phía quầy bar, mua thêm mà không hỏi ý Strike. Khi cô đặt thêm một vại bia nữa trước mặt, hắn thấy mến cô vô cùng.

"Ta cũng phải xét đến khả năng là có người nghe được chuyện Quine sẽ tự xuất bản trên mạng," Strike nói, tống khoai tây chiên vào miệng, "Quine đã dọa như vậy ngay giữa nhà hàng đông đúc. Trong những hoàn cảnh nhất định, chuyện đó cũng có thể cấu thành động cơ giết người."

"Ý anh là," Robin chậm rãi nói, "nếu thủ phạm đọc được điều gì đó trong sách mà không muốn nhiều người biết?"

"Chính xác. Cuốn sách có nhiều chỗ rất đánh đố. Giả thử Quine biết được chuyện gì ghê gớm về người nào đó, rồi đưa vào sách theo kiểu mập mờ bóng gió thì sao?"

"Cũng có lý," Robin đáp, từ tốn, "tôi cứ nghĩ mãi, *Giết Quine để làm gì?* Thực tế là mấy người đó thiếu gì cách để đối phó với một cuốn sách lăng mạ, không phải vậy sao? Không chịu làm đại diện cho Quine nữa, không chịu xuất bản, hay dọa kiện, như ông Chard kia. Quine chết thì những người được đưa vào sách càng khổ sở, đúng không? Vì Quine chết nên sự vụ lại càng ồn ào."

"Đồng ý," Strike nói. "Nhưng cô đang giả định thủ phạm suy nghĩ sáng suốt."

"Nhưng đây đâu phải là loại án mạng bộc phát," Robin bác. "Thủ phạm đã lên kế hoạch, tính toán chi li. Hắn đã tính trước hậu quả."

"Lại đúng nữa," Strike đáp, tiếp tục ăn khoai tây.

"Sáng nay tôi có đọc lướt qua *Bombyx Mori*."

"Cô chưa chán *Tội lỗi của Hobart* hay sao vậy?"

"À… thì tôi biết sách cất trong két sắt mà…"

"Cứ đọc hết đi, càng đông càng vui," Strike đáp. "Cô đọc tới đâu rồi?"

"Tôi chỉ đọc lướt qua," Robin nói. "Có đọc chỗ nói về yêu nữ Succuba và bọ tinh Tick. Tởm thật, nhưng mà tôi không thấy có gì… bí hiểm ở đó cả. Cơ bản là Quine đang tố cáo cả vợ và bà đại diện tác giả ăn bám ông ta, đúng

không?" Strike gật đầu.

"Nhưng sau đó khi tới đoạn Epi- Epi… đọc ra sao nhỉ?"

"Epicoene? Người lưỡng tính?"

"Anh nghĩ nhân vật đó có phải là người thật không? Vụ hát hò là ý sao? Tôi thấy như ông ta không phải nói chuyện hát hò thực sự, đúng không?"

"Rồi còn tại sao cô nhân tình điểu tinh Harpy sống trong hang đầy chuột? Biểu tượng hay gì nữa đây?"

"Còn cái bị vấy máu trên vai sát thủ Cutter," Robin tiếp, "rồi nhân vật người lùn mà Cutter cố dìm chết…"

"Cả đám dấu sắt trong đống lửa ở nhà Đỉnh đỉnh đại văn hào Vainglorious," Strike nói, nhưng trông Robin có vẻ ngạc nhiên. "Cô chưa đọc tới đó à? Nhưng Jerry Waldegrave đã giải thích vụ đó trong bữa tiệc ở nhà xuất bản Roper Chard. Là chuyện Michael Fancourt và bà vợ đầu…"

Điện thoại của Strike đổ chuông. Hắn rút ra xem, thấy tên người gọi là Dominic Culpepper. Hắn khẽ thở dài, bấm nút trả lời.

"Strike hả?"

"Nghe đây."

"Chuyện quái gì vậy?"

Strike chẳng thèm giả vờ không hiểu Culpepper đang nói gì.

"Không nói được, Culpepper à. Có thể ảnh hưởng đến quá trình điều tra của bên cảnh sát."

"Dẹp đi – đã có cớm bỏ nhỏ cho tụi tôi rồi. Tay này nói là Quine bị giết đúng y như nhân vật chính trong cuốn sách cuối cùng."

"Vậy sao? Ông trả cho thằng ngốc đó bao nhiêu tiền để hắn ta dám mở miệng phá đám quá trình điều tra?"

"Trời đất, Strike, ông dính vô một vụ án mạng như thế này mà còn không biết gọi điện cho tôi sao?"

"Vậy ông nghĩ ông là gì của tôi hả Culpepper?" Strike nói, "về phần tôi thì tôi làm việc, còn ông trả tiền. Có vậy thôi."

"Tôi giúp ông gặp Nina, để ông tới dự tiệc ở nhà xuất bản còn gì."

http://tieulun.hopto.org

“Ăn nhằm gì, sau khi tôi khuyến mãi cho ông bao nhiêu món vụ Parker,” Strike nói, tay không cầm điện thoại tiếp tục ghim khoai tây chiên. “Nếu muốn tôi cứ giữ lại, tha hồ làm giá với tụi báo lá cải.”

“Nếu ông muốn tiền…”

“Không tiền nong gì đây cả, mẹ kiếp,” Strike bực tức văng tục. Robin tế nhị cúi xuống đọc trang BBC trên điện thoại. “Tôi đâu có ngu mà đi kéo tờ *News of The World* vào để vọc nát một vụ điều tra án mạng.”

“Tôi có thể chạy cho ông mười ngàn bảng nếu ông chịu để tụi tôi phỏng vấn riêng.”

“Bái bai, Cul…”

“Khoan đã! Thôi thì cho tôi biết là cuốn nào cũng được – cuốn có vụ án mạng đó.”

Strike giả vờ ngập ngừng.

“Cuốn *Anh em nhà Bao… nhà Balzac*,” hắn đáp.

Hắn nhếch mép, tắt máy rồi rút tờ thực đơn xem món tráng miệng có gì ngon. Tay Culpepper chiều nay tha hồ mà lặn ngụp giữa mớ văn phạm rối rắm và các trò nắn bi bệnh hoạn.

“Tin tức có gì không?” Strike hỏi khi Robin ngước lên.

“Không có gì, trừ vụ báo *Daily Mail* nói rằng bạn bè của gia đình cho rằng Pippa Middleton xứng với hoàng tử hơn là Kate.”

Strike nhướng mày nhìn cô.

“Tôi chỉ đọc tin ba lăng nhăng khi anh nghe điện thoại thôi mà,” Robin nói, hơi tự ái.

“Không phải,” Strike nói, “tôi không có ý đó. Tôi chỉ mới nhớ ra – Pippa2011.”

“Tôi không…” Robin đáp, lúng túng, vẫn còn nghĩ đến Pippa Middleton.

“Nick Pippa2011 – trên blog của Kathryn Kent. Cô này nói là đã được Quine đọc cho nghe một đoạn trong *Bombyx Mori*.”

Robin há hốc miệng, lật đật mở điện thoại lại.

“Đây rồi!” vài phút sau, cô reo lên. “*“Biết sao không ông ấy đã đọc vài*

http://tieulun.hopto.org

đoạn cho em nghe đó"! Cô ta viết như vậy hôm…" Robin kéo trang web lên, "ngày hai mươi mốt tháng Mười. Ngày hai mươi mốt tháng Mười! Biết đâu cô ta còn biết được cái kết truyện trước khi Owen mất tích."

"Đúng vậy," Strike nói. "Tôi ăn táo nướng phủ bột giòn, cô ăn gì không?"

Robin đi gọi nốt món tráng miệng cho Strike ở quầy bar. Khi cô trở lại, hắn nói:

"Anstis có mời tôi sang nhà ăn tối. Nói là đã có kết quả pháp y sơ bộ."

"Anh ấy có biết hôm nay là sinh nhật anh không?" Robin hỏi.

"Lạy Chúa, không có đâu," Strike nói, cách hắn nhăn mặt khiến Robin bật cười.

"Ăn mừng sinh nhật thì có gì mà đáng sợ vậy?"

"Tôi vừa được một bữa tiệc sinh nhật rồi," Strike rầu rĩ nói. "Giờ quà hay nhất Anstis tặng tôi là thời điểm Quine chết. Nếu thời điểm xác định càng sớm thì số nghi phạm càng ít lại: chỉ những người có thể đọc bản thảo từ trước. Không may là trong đó có Leonora, nhưng giờ đây còn có cả cái cô Pippa bí hiểm này, rồi Christian Fisher…"

"Tại sao lại là Fisher?"

"Phương tiện và cơ hội gây án, Robin à: anh ta đọc được sớm, phải cho vào danh sách. Rồi cả tay trợ lý Ralph của Elizabeth Tassel, chính Elizabeth Tassel và Jerry Waldegrave. Daniel Chard có lẽ đã đọc sau Jerry Waldegrave. Kathryn Kent nói chưa hề đọc nhưng tôi không tin nổi. Rồi còn Michael Fancourt nữa."

Robin nhìn lên, giật mình.

"Làm sao ông ta…?"

Điện thoại của Strike lại đổ chuông. Lần này là Nina Lascelles. Hắn do dự, nhưng hẳn ông anh họ của Nina lại vừa bép xép, hắn đành bấm máy trả lời.

"Alô," hắn nói.

"Chào Người Nổi Tiếng," cô nói. Hắn nghe giọng cô có gì đó hơi dỗi, nhưng vẫn cố che đậy bằng kiểu đùa nhả, vừa thở vừa nói. "Tôi ngại quá

http://tieulun.hopto.org

không dám gọi anh, sợ giờ anh bận tiếp báo chí, rồi fan hâm mộ nọ kia."

"Cũng không đến nỗi vậy," Strike đáp. "Bên Roper Chard mấy hôm nay sao rồi?"

"Muốn điên luôn. Chẳng ai tập trung làm việc cả; ai cũng nói chuyện đó. Có đúng là án mạng thật không?"

"Có vẻ vậy."

"Lạy Chúa, tôi không tin nổi… Chắc anh không kể thêm gì được cho tôi hả?" cô hỏi, không thèm che đậy giọng yêu sách.

"Bên cảnh sát không muốn chi tiết vụ án lọt ra ngoài lúc này."

"Có liên quan tới cuốn sách, đúng không?" cô nói. "*Bombyx Mori* ấy."

"Tôi không nói được."

"Daniel Chard vừa bị gãy chân."

"Gì kia?" hắn hỏi, bất ngờ trước chi tiết lạc đề.

"Chỉ là cùng lúc đủ chuyện lạ đời," cô nói. Giọng Nina lên gân, làm dáng. "Jerry thần hồn nát thần tính. Daniel gọi cho ông ấy từ Devon, chỉ mới đây thôi, lại la hét trên điện thoại – cả nửa văn phòng nghe thấy vì Jerry sơ ý bật loa ngoài rồi không tìm ra nút tắt. Ông ấy phải ở rịt trong nhà từ cuối tuần vì gãy chân. Ý tôi là Daniel ấy."

"Tại sao ông ấy lại mắng Waldegrave?"

"Vụ bảo mật bản thảo *Bombyx Mori*," cô nói. "Bên cảnh sát có được một bản thảo hoàn chỉnh từ đâu đó. Daniel không hài lòng tí nào. Thôi thì," cô nói. "Tôi chỉ định gọi chúc mừng anh – người ta có chúc mừng thám tử khi tìm ra xác nạn nhân không? Khi nào không quá bận thì gọi lại cho tôi nhé."

Nina tắt máy trước khi hắn kịp mở miệng.

"Nina Lascelles," hắn giải thích khi tay chạy bàn tiến lại gần, bưng theo món táo nướng phủ bột giòn cho hắn và cà phê cho Robin. "là cái cô…"

"Có công luộc bản thảo cho anh," Robin tiếp lời.

"Trí nhớ của cô mà đi làm nhân sự thì đúng là phí phạm," Strike vừa nói vừa cầm thìa lên.

"Anh nói nghiêm túc về Michael Fancourt đó chứ?" Robin khẽ hỏi.

http://tieulun.hopto.org

“Đương nhiên,” Strike đáp. “Daniel Chard hẳn đã kể lại chuyện Quine viết gì – hẳn ông ta không muốn Fancourt nghe từ ai khác, đúng không? Fancourt với Roper Chard vô cùng quan trọng. Tôi nghĩ ta phải đặt giả thiết là Fancourt đã biết từ sớm trong sách có…”

Đến lượt điện thoại của Robin đổ chuông.

“Alô,” Matthew lên tiếng.

“Alô, anh sao rồi?” cô hỏi, giọng lo lắng.

“Chẳng ra sao cả.”

Đâu đó trong quán, người ta bật nhạc lớn lên. “*First day that I saw you, thought you were beautifull…*”[1]

“Em ở đâu vậy?” Matthew lạnh lùng hỏi.

“À… ờ… đang ở trong quán.” Robin trả lời.

Tự dưng không khí trong quán ồn ào hẳn, nghe toàn tiếng chạm ly, tiếng cười hô hố từ quầy bar.

“Hôm nay là sinh nhật Cormoran,” cô run giọng. (Thì Matthew với đồng nghiệp vẫn hay ra quán mỗi lần sinh nhật đó thôi…)

“Vui quá hả,” Matthew đáp, giận sôi. “Để anh gọi lại sau vậy.”

“Khoan đã Matt, không phải…”

Miệng đầy táo nướng, Strike kín đáo dõi theo Robin khi cô đứng dậy, đi thẳng ra chỗ quầy bar mà không hề giải thích, rõ là đang cố gọi lại cho Matthew. Tay kế toán hẳn bực mình vì vợ chưa cưới dám đi ra ngoài ăn trưa, trong khi đáng ra phải ngồi một chỗ mà trực tang mẹ chồng tương lai.

Robin cứ cố bấm gọi lại mãi. Cuối cùng Matthew cũng bắt máy. Strike ăn hết táo nướng, uống cạn vại bia thứ ba, giờ thấy mắc tè.

Lúc hắn ăn uống và nói chuyện với Robin, đầu gối của hắn cũng khá êm, đến giờ lại đau đớn khủng khiếp khi hắn đứng dậy. Khi quay trở ra từ nhà vệ sinh hắn đau đến vã mồ hôi. Nhìn mặt Robin thì có vẻ như cô vẫn đang dỗ Matthew. Khi cô đã tắt máy, quay trở lại bàn, hỏi hắn có sao không, hắn trả lời cộc lốc.

“Hay để tôi đi bám đuôi Brocklehurst cho anh vậy,” cô đề nghị lần nữa,

“nếu chân anh quá…?”

“Không được,” Strike gằn giọng.

Hắn thấy đau đớn, giận chính mình, tức tối Matthew và tự dưng thấy hơi chợn chạo. Giá mà hắn đừng làm liên tù tì sô-cô-la, bít-tết rồi khoai tây chiên và cả ba vại bia cùng lúc.

“Tôi cần cô về lại văn phòng soạn hóa đơn cuối cùng cho Gunfrey. Nếu bọn phóng viên còn ở đó thì nhắn tin cho tôi, để tôi biết mà đi thẳng tới chỗ Anstis luôn.”

“Ta phải tính tới chuyện thuê thêm người,” hắn lẩm bẩm nói thêm.

Vẻ mặt Robin đanh lại.

“Vậy tôi đi soạn hóa đơn đây,” cô nói. Robin giật phăng áo khoác và túi xách rồi bước ra. Strike thoáng thấy nét mặt cô giận dữ nhưng đang bực mình vô lối, hắn không buồn gọi cô lại.

http://tieulun.hopto.org

23

Người ấy nào có tâm hắc ám
Nào dám xuống tay chuyện độc tàn.

John Webster
The White Devil

Đầu gối hắn vẫn chưa đỡ sưng sau nguyên một buổi chiều trong quán gác chân lên ghế. Trên đường ra trạm tàu, hắn mua thuốc giảm đau và một chai vang đỏ rẻ tiền, rồi đáp tàu đi Greenwich, nơi có nhà của vợ chồng Anstis và Helen (tức Helly). Cuốc tàu đến Ashburnham Grove mất hơn một tiếng đồng hồ. Tuyến Central hôm đó lại bị hoãn. Hắn đứng suốt chuyến đi, trọng tâm cơ thể dồn hết lên chân trái, vẫn còn tiếc đứt ruột hơn trăm bảng tiền hai cuốc taxi đến nhà Lucy hôm trước.

Khi hắn xuống tàu, mưa lấm tấm rơi, hắt lên mặt. Hắn bẻ cổ áo lên, đi cà nhắc trong bóng tối. Cuộc đi bộ tưởng chỉ có năm phút mà lại thành mười lăm phút.

Cho đến khi rẽ vào khu phố với những dãy nhà ngay ngắn và vườn trước tinh tươm, Strike mới sực nhớ ra mình đã đi tay không, chẳng quà cáp gì cho thằng con đỡ đầu. Hắn không hào hứng gì với mấy màn xã giao sắp đến, chỉ mong tới lúc nói chuyện pháp y với Anstis.

Strike không ưa nổi vợ của Anstis. Cô này thảo mai ngọt ngào nhưng lại vô cùng tọc mạch, cứ như sát thủ lấp ló dao sắc dưới áo choàng lông. Mỗi lần hắn xuất hiện, cô ta lại tỏ vẻ biết ơn, vồ vập thăm hỏi. Nhưng hắn thấy rõ cô ta chỉ lăm lăm hỏi chuyện đời tư rắc rối của hắn, chuyện ông già siêu sao nhạc rock, chuyện bà mẹ quá cố nghiệp ngập. Hắn đoán hẳn cô ta đang tò mò chuyện hắn và Charlotte mới chia tay. Xưa nay cô ta luôn tỏ vẻ thân thiện quá

http://tieulun.hopto.org

mức với Charlotte, nhưng vẫn không che giấu nổi sự nghi kị và ganh ghét.

Strike vẫn còn nhớ tiệc rửa tội của Timothy Cormoran Anstis. Thằng bé mười tám tháng mới được rửa tội, vì phải chờ cha ruột và cha đỡ đầu xuất viện, rồi đáp máy bay về từ Afghanistan. Hôm đó Helly hơi ngà ngà say, nghẹn ngào phát biểu một bài vô cùng dài dòng. Cô ta kể chuyện Strike đã cứu mạng cha của con cô ta ra sao, rồi cô ta xúc động thế nào khi hắn nhận lời làm thiên thần hộ mạng cho Timmy. Thực ra Strike không biết viện cớ gì để từ chối vụ đỡ đầu. Hắn đứng đó, tập trung nhìn vào khăn trải bàn, cố tránh ánh mắt của Charlotte, sợ cô sẽ làm hắn bật cười. Hắn còn nhớ rõ hôm đó Charlotte mặc đầm vải đắp chéo màu xanh lông công (bộ hắn thích nhất). Bộ đầm vừa vặn từng ly, ôm lấy thân hình hoàn hảo. Khi đó hắn chưa lắp chân giả được, vẫn còn chống nạng, người đẹp trong tay đứng đỡ một bên. Hẳn ai gặp hắn lúc đó cũng nghĩ, từ chỗ là thằng xi cà que, nhờ có Charlotte mà hắn có giá hẳn. Vị hôn thê ngày xưa của hắn đẹp đến nỗi mỗi khi cô ta bước vào phòng thì hết thảy đàn ông há hốc miệng, không nói năng gì được.

"Trời đất, Cormy đây sao," Helly ra mở cửa, véo von. "Người nổi tiếng có khác… cứ tưởng anh quên tụi này rồi chứ."

Trừ Helly, chẳng có ai gọi hắn là Cormy. Hắn cũng chẳng thèm phản đối.

Sau đó Helly dịu dàng ôm chầm lấy hắn một cái, mặc dù hắn không hề khuyến khích. Như thể cô ta thấy thương hại vì hắn lại vừa đơn chiếc. Trong nhà ấm áp sáng sủa, ngược hẳn với đêm đông khắc nghiệt ngoài kia. Vừa thoát khỏi vòng tay Helly, hắn mừng rỡ thấy Anstis xuất hiện, tay cầm sẵn một vại bia Doom Bar.

"Ritchie à, để anh ấy vào trong rồi hẵng uống. Thiệt tình…"

Nhưng Strike đã kịp cầm lấy vại bia, làm luôn vài ngụm trước khi cởi áo khoác.

Con trai đỡ đầu ba tuổi rưỡi của Strike chạy xộc vào phòng, miệng giả tiếng động cơ gầm rú. Thằng nhỏ giống hệt mẹ, các nét cũng xinh nhưng túm tụm lại ngay giữa gương mặt, trông buồn cười. Timothy diện bộ pyjamas có hình siêu nhân, tay cầm cây kiếm nhựa quẹt khắp tường.

http://tieulun.hopto.org

“Trời, Timmy cưng à, đừng nghịch vậy, tường mới sơn mà… Nó không chịu đi ngủ, để chờ gặp chú Cormoran đó. Tụi tôi kể chuyện anh cho nó nghe suốt,” Helly thêm vào.

Strike ngắm thằng nhóc con, chẳng thấy hào hứng gì, mà thằng bé dường như cũng thấy thế. Timothy có lẽ là đứa trẻ duy nhất mà Strike nhớ nổi ngày sinh nhật, nhưng hắn chưa bao giờ mua quà cho thằng bé. Timothy sinh ra đúng ra hai ngày trước khi chiếc xe tăng Viking phát nổ trên con đường lầm bụi ở Afghanistan, lấy đi cẳng chân phải của Strike và một phần gương mặt của Anstis.

Strike chưa bao giờ tâm sự với ai chuyện hắn đã từng nằm trằn trọc trong bệnh viện mà cố nghĩ vì sao ngay lúc đó hắn chụp lấy Anstis kéo ra đằng sau xe. Hắn cứ nghĩ mãi: hoàn cảnh kỳ lạ lúc đó, cảm giác gần như chắc chắn là cả đám sẽ bị nổ tung, rồi hắn chồm ra trước chụp lấy Anstis, trong khi hắn đã có thể chụp lấy Trung sĩ Gary Topley.

Phải chăng vì hôm trước đó hắn thấy Anstis nói chuyện qua Skype với Helen gần cả ngày trời? Anstis đã mê mải ngắm cậu con trai trên màn hình, đứa con mà có khi anh ta đã không bao giờ gặp mặt? Phải chăng vì thế mà Strike đã không chần chừ, chụp lấy ngay người đồng đội lớn tuổi hơn - viên cảnh sát kiêm sĩ quan dự bị Richard Anstis, mà không phải là Topley Tóc đỏ, đã đính hôn nhưng chưa con cái gì? Strike không hiểu nổi. Hắn vốn không thiết tha gì với trẻ con, lại chẳng ưa gì cô vợ mà hắn đã cứu khỏi cảnh góa bụa. Hắn chỉ biết mình là một trong hàng triệu người lính, còn sống cũng như đã ngã xuống. Với người lính, những hành động trong tích tắc, có khi chỉ là bản năng chứ không hẳn được rèn luyện, lại có thể thay đổi vận mệnh của người khác mãi mãi.

“Anh có muốn đọc truyện cho Tim nghe không Cormy? Mình mới mua sách nè, đúng không Timmy?”

Strike chẳng muốn đọc điếc gì cả, nhất là nếu thằng nhỏ hiếu động lại ngồi vào lòng hắn, không chừng đá chân trúng đầu gối phải của hắn thì xong.

Anstis đi trước, vào phòng ăn thông với nhà bếp. Tường sơn màu kem, sàn

http://tieulun.hopto.org

ván gỗ không lót thảm, cuối phòng có kê một bàn dài bằng gỗ gần cửa sổ sát mặt đất, mở ra ban công, quanh bàn sắp ghế bọc vải đen. Strike mơ hồ nhớ vải bọc ghế có màu khác khi hắn đến đây cùng Charlotte. Helly xộc vào, đặt vào tay Strike một cuốn sách màu sắc sặc sỡ. Không còn lựa chọn nào khác, hắn ngồi xuống bàn ăn, thằng con đỡ đầu ngồi cạnh, bắt đầu đọc câu chuyện *Kyla, chú Kangaroo thích lộn nhào,* sách của nhà xuất bản Roper Chard (thông thường có lẽ hắn cũng chẳng để ý chi tiết đó làm gì). Timothy dường như chẳng quan tâm mấy đến những trò nghịch của Kyla, chỉ mãi ngọ nguậy thanh kiếm đồ chơi.

"Tới giờ đi ngủ rồi Timmy, hôn chú Cormy một cái nào," Helly nói với thằng nhỏ. Strike chưa kịp nói gì thì nó đã tụt xuống, chạy ra khỏi bếp la hét ỏm tỏi. Helly chạy theo sau. Hai mẹ con thi nhau lớn giọng, rồi tiếng la hét yếu đi khi cả hai thình thịch bước lên cầu thang.

"Nó đánh thức con bé Tilly mất," Anstis đoán. Y chóc. Helly quay lại, trong tay là đứa bé một tuổi đang khóc inh ỏi. Cô ta đặt nó vào tay Anstis rồi quay ra bếp.

Strike làm thinh ngồi ở bàn ăn, càng lúc càng đói. Nhìn hai đứa nhóc hắn thấy mừng là mình không có con cái gì. Gần bốn mươi lăm phút sau Helly mới dỗ được Tilly ngủ trở lại. Cuối cùng nồi thịt hầm được mang ra, thêm một vại Doom Bar nữa. Strike chưa kịp thở phào thì nhận ra Helly Anstis đang chuẩn bị ra đòn.

"Tôi tiếc chuyện anh với Charlotte quá à," Helly bắt đầu.

Miệng đầy thức ăn, hắn ậm ừ cảm ơn qua loa.

"Ritchie!" Helly điệu đà thốt lên khi ông chồng sắp rót rượu cho cô ta. "Giỡn sao! Timothy sắp có em nữa à," cô ta khoe với Strike, một tay đặt lên bụng.

Hắn nuốt ực.

"Chúc mừng hai người," hắn nói, thấy kinh ngạc, không hiểu tại sao cả hai lại có vẻ hớn hở trước viễn cảnh thêm một Timothy hay Tilly nữa.

Vừa lúc đó, cứ như được nhắc tuồng, thằng oắt con xuất hiện, kêu là đói

http://tieulun.hopto.org

bụng. Strike chưng hửng khi thấy lần này Anstis là người rời khỏi bàn đi xử thằng nhỏ, để Helly ngồi đó, vừa cầm nĩa ăn món bò hầm rượu vang đỏ *boeuf bourguinon,* vừa nhìn hắn soi mói.

"Vậy là ngày bốn này cô ấy đám cưới. Trời, tôi không biết anh đang thấy sao nữa."

"Ai đám cưới?" Strike hỏi.

Helly ngạc nhiên.

"Charlotte," Từ phía cầu thang vọng lại tiếng thằng nhóc khóc ăng ẳng. "Đám cưới ngày bốn tháng mười hai," Helly kể, cô ta nhận ra mình là người đầu tiên báo tin này cho Strike, chưa kịp khoái chí thì đã thấy sờ sợ khi bắt gặp vẻ mặt của hắn.

"Tôi… tôi nghe nói thôi," Helly tiếp, cúi nhìn xuống đĩa ăn, vừa lúc Anstis trở lại.

"Thằng quỷ con," ông chồng kể. "Mới dọa là sẽ cho ăn đòn nếu dám bò ra khỏi giường lần nữa."

"Nó đang vui mà," Helly nói, vẫn còn bối rối trước vẻ mặt giận dữ của Strike. "Vì chú Cormy đang ở đây."

Món thịt bò trong miệng hắn giờ không khác gì cao su lẫn xốp. Làm sao Helly Anstis biết được chuyện Charlotte sắp đám cưới? Hai vợ chồng Anstis không hề giao du với những người như Charlotte hay tay chồng sắp cưới kia – con trai của Tử tước xứ Croy đời thứ mười bốn. (Strike thấy tởm chính mình, tự dưng đi nhớ tước hiệu của thằng khốn đó). Helly Anstis thì biết gì về cái thế giới của những câu lạc bộ quý ông, những hiệu may danh giá trên phố Saville Row, các cô siêu mẫu nghiện ngập mà Ngài Jago Ross vẫn thường qua lại trong suốt cuộc đời sung túc, sống bằng quỹ thừa kế ấy? Helly chẳng biết gì hơn Strike cả. Nhưng với Charlotte, thế giới ấy mới là lãnh địa tự nhiên. Khi hai người còn bên nhau, Charlotte đã chạy khỏi nơi đó, lạc lõng cùng Strike ở một chốn lưng chừng. Cả hai đều không thể hòa nhập với khoảng trời riêng của người kia, hai thứ lề thói trái ngược liên tục mâu thuẫn với nhau, khiến họ luôn chật vật tìm tiếng nói chung.

http://tieulun.hopto.org

Timothy quay lại bếp, khóc lóc ầm ĩ. Lần này cả cha lẫn mẹ đứng dậy, cùng đưa nó trở về phòng ngủ. Strike ngồi đó, gần như không để ý hai người đã bỏ đi. Kỷ niệm miên man ùa về.

Charlotte là người bốc đồng, đến nỗi cha dượng của cô còn có lần tìm cách đưa cô nhập viện tâm thần. Cô nói dối như người ta hít thở, một tâm hồn đầy tổn thương sâu kín. Lần lâu nhất Strike và Charlotte sống với nhau là hai năm, vậy mà lòng tin càng sứt mẻ thì họ lại càng bị cuốn vào nhau, mỗi lần (như hắn cảm thấy), lại mong manh hơn trước đó, nhưng càng tha thiết. Trong vòng mười sáu năm, trước thái độ sửng sốt, khinh bỉ của gia đình và bạn bè, Charlotte cứ trở đi trở lại với Strike, một anh lính quèn to xác, thân phận con hoang, rồi về sau lại tàn tật. Nếu được, Strike chỉ muốn cắt đứt, không vương vấn gì nữa. Nhưng với hắn, Charlotte như một thứ virus đã ăn vào máu, không thể nào loại trừ. Cùng lắm hắn chỉ có thể kiểm soát triệu chứng mà thôi. Cách đây tám tháng hai người chia tay lần cuối, ngay trước khi hắn có chút danh tiếng từ vụ Landry. Charlotte đã nói dối hắn một chuyện không thể tha thứ. Hắn đành dứt áo ra đi. Sau khi chia tay, Charlotte lui vào cái thế giới của các quý ông đi săn gà rừng và các quý bà thừa kế vương miện cất trong hầm bí mật. Cô từng nói với hắn rằng cô khinh bỉ cái thế giới ấy (mặc dù có lẽ đó cũng là một lời nói dối nữa…)

Hai vợ chồng Anstis quay lại, không có Timothy nhưng Tilly thế chỗ, vừa nức nở vừa nấc cụt.

“Nhìn cảnh này chắc anh mừng là không có con cái gì hả?” Helly vồn vã nói, ngồi xuống ghế, Tilly đặt trên đùi. Strike nhe răng gượng gạo, không đáp trả.

Hắn đã từng có một đứa con; đúng ra là bóng ma, là lời hứa về một đứa con, rồi dường như sau đó lại là cái chết của đứa con ấy. Charlotte nói với Strike rằng cô ta có thai, nhưng từ chối đi gặp bác sĩ, liên tục thay đổi ngày tháng tính toán, rồi tuyên bố là chẳng còn gì nữa, mặc dù không hề có bằng chứng là đứa bé từng tồn tại. Với đa số đàn ông, lời nói dối ấy khó có thể tha thứ. Strike cũng thế, mà chắc hẳn Charlotte cũng hiểu điều đó. Lời nói dối ấy

http://tieulun.hopto.org

đã đặt dấu chấm hết cho mọi dối trá, bóp chết chút niềm tin ít ỏi còn sót lại sau bao năm tháng gian dối cuồng loạn của Charlotte.

Đám cưới ngày bốn tháng mười hai, tức là chỉ còn mười một ngày nữa… Helly Anstis làm thế nào mà biết?

Giờ đây hắn mừng thầm khi hai đứa nhỏ liên tục khóc lóc, phá bĩnh cuộc trò chuyện của ba người lớn, giữa món tráng miệng bánh flan cây đại hoàng và kem trứng. Hắn thấy nhẹ cả người khi Anstis đề nghị bọn hắn mang bia vào thư phòng, luôn tiện nói chuyện báo cáo pháp y. Đợi mãi mới nghe được một câu hay ho. Cả hai để Helly ngồi đó, dường như vẫn còn ấm ức vì chưa tọc mạch cho thỏa. Helly tiếp tục đối phó với Tilly buồn ngủ díp cả mắt còn Timothy thì tỉnh như sáo, lại vừa chạy vào khoe đã đổ nước uống ra giường.

Thư phòng của Anstis nhỏ bé, nằm một bên sảnh, trong phòng đầy sách. Anstis mời Strike ngồi ghế ở bàn máy tính, còn anh ta ngồi trên chiếc giường xếp cũ. Cửa sổ không kéo màn. Bên ngoài cửa mưa rơi như phủ một lớp bụi trong ánh cam đèn đường.

"Pháp y nói là vụ này khó nhất từ trước đến giờ," Anstis bắt đầu. Strike chăm chú lắng nghe. "Nói luôn là mấy chuyện này chưa có gì chính thức, tụi tao vẫn chưa có hết kết quả."

"Đã biết nguyên nhân chết chưa?"

"Bị giáng một cú vào đầu," Anstis đáp. "Phần sọ phía sau lõm vào. Có thể là không chết ngay nhưng mà chấn thương sọ não như vậy cũng đủ giết nạn nhân. Pháp y không chắc là nạn nhân đã chết khi bị mổ bụng, nhưng nhiều khả năng lúc đó đã bất tỉnh."

"Coi như còn chút phước đức. Có biết được nạn nhân bị trói trước hay bị đánh trước không?"

"Vẫn còn tranh cãi chỗ đó. Chỗ da cổ tay dưới dây trói bị trầy xước, nên có khả năng là nạn nhân bị trói lại rồi mới bị giết. Nhưng không có gì cho thấy nạn nhân vẫn còn tỉnh táo khi bị trói. Vấn đề là acid xóa sạch mọi dấu vết trên sàn nhà, không thể luận ra là nạn nhân đã vùng vẫy hay bị kéo đi ra sao. Nạn nhân lại to con, đẫy đà…"

http://tieulun.hopto.org

“Nếu đã bị trói thì có lẽ dễ ra tay hơn,” Strike đồng ý, nghĩ đến Leonora gầy gò, thấp bé, “nhưng nếu biết thêm được góc ra đòn thì cũng tốt.”

“Từ ngay phía trên,” Anstis trả lời, “nhưng vẫn không biết lúc bị đánh thì nạn nhân ở tư thế đứng, ngồi hay quì gối…”

“Tao nghĩ có thể giả định nạn nhân bị giết ngay trong phòng,” Strike nói, lần theo suy luận riêng. “Tao không nghĩ ra có ai khỏe đến nổi khiêng được ông ta lên cầu thang.”

“Kết luận hiện giờ là nạn nhân chết ngay ở vị trí tìm ra thi thể. Chỗ đó cũng có nhiều acid nhất.”

“Mày có biết acid gì không?”

“Ủa, tao chưa nói sao, acid hydrochloric.”

Strike cố nhớ lại kiến thức hóa học phổ thông. “Chẳng phải người ta dùng thứ đó để mạ thép sao?”

“Nhiều công dụng khác nữa. Thứ đó là hóa chất ăn mòn mạnh nhất có thể mua được trên thị trường, dùng nhiều trong sản xuất công nghiệp. Cả dùng làm chất tẩy rửa cực mạnh nữa. Có cái lạ là thứ này có sẵn trong cơ thể người. Cụ thể là trong dịch vị.” Strike nhấp bia, nghĩ ngợi.

“Trong sách Bombyx bị đổ dầu vitriol lên người.”

“Dầu vitriol là acid sulphuric, còn acid hydrocloric thì được sản xuất từ đó ra. Ăn mòn da thịt kinh khủng, mày đã thấy đó.”

“Sát thủ lấy đâu ra thứ đó vậy?”

“Tin nổi không, hình như đã có sẵn trong nhà rồi.”

“Làm quái gì…?”

“Vẫn chưa tìm ra manh mối gì cả. Nhưng trong bếp còn vài thùng loại bốn lít rưỡi đã cạn sạch, còn có cả mấy thùng cùng loại cất trong tủ dưới cầu thang, nguyên đai nguyên kiện. Xuất xứ từ một công ty hóa chất công nghiệp ở Birmingham. Trên mấy thùng rỗng có dấu vết như dấu tay đeo găng.”

“Hay đấy,” Strike nói, gãi cằm.

“Tụi tao vẫn đang kiểm tra xem mấy thùng đó được mua khi nào, mua kiểu gì.”

http://tieulun.hopto.org

“Còn hung khí giáng vào đầu của nạn nhân?”

“Trong studio có một thanh chặn cửa kiểu cũ, bằng sắt nguyên khối có cán. Nhiều khả năng là cái đó. Khớp với vết lõm trên sọ nạn nhân. Hung khí cũng bị rưới đầy acid hydrocloric, như hết thảy mọi thứ chung quanh.”

“Còn thời điểm chết thì sao?”

“À, khó ở chỗ đó. Chuyên gia ký sinh trùng không chịu nhận định dứt khoát, nói là tình trạng thi thể như vậy không cách gì tính được. Chỉ riêng hơi acid cũng khiến ruồi nhặng tránh xa, vậy nên không thể dựa vào quá trình ký sinh để tính thời điểm chết được. Ruồi nhặng nào lại đi đẻ trứng vào acid. Có tìm ra một hai con giòi gì đó ở một điểm trên thi thể không dính acid, nhưng không hề có quá trình ký sinh tự nhiên.

“Với cả, hệ thống sưởi trong nhà được vặn lớn, vậy nên thi thể bị thối rữa nhanh hơn thông thường, nhất là trong trời lạnh như thế này. Nhưng rõ là acid có ảnh hưởng tới quá trình phân hủy. Nhiều phần xác bị đốt cháy tới tận xương.

“Nhân tố quyết định ở đây thường là bộ ruột, từ đó xác định bữa ăn cuối cùng chẳng hạn, nhưng nạn nhân đã bị moi sạch ruột. Có vẻ như thủ phạm đã mang đi luôn,” Antis nói. “Tao chưa bao giờ thấy vụ nào như vậy, mày thì sao? Cả mấy cân ruột sống bị cuỗm đi.”

“Không,” Strike nói, “tao cũng chưa gặp bao giờ.”

“Tóm lại: bên pháp y không chịu nhận định dứt khoát về thời điểm chết, chỉ nói là chết ít nhất là mười ngày rồi. Nhưng tao có nói chuyện với tay Underhill, khá nhất trong đám đó. Tay này nói riêng với tao, không chính thức, rằng Quine chết cũng phải được hai tuần rồi. Underhill cũng nói là ngay cả khi có hết các kết quả xét nghiệm thì chứng cứ hiện trường vẫn khá có lợi cho luật sư bào chữa.”

“Còn về mặt dược lý thì sao?” Strike hỏi, vẫn mải nghĩ về tướng tá bệ vệ của Quine, dễ gì mà xoay xở với cái xác cỡ vậy.

“À, có lẽ là nạn nhân đã bị đánh thuốc,” Anstis đáp. “Vẫn chưa có kết quả xét nghiệm máu, tụi tao cũng lấy mẫu phân tích mấy cái chai trong bếp.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng" – Anstis uống cạn bia rồi đặt cốc xuống, ra vẻ màu mè – "còn có một khả năng nữa, cách này thuận lợi cho thủ phạm. Quine rất thích bị trói, kiểu mấy trò chơi giường chiếu."

"Làm sao mày biết vụ đó?"

"Từ cô bồ của Quine," Antis kể. "Kathryn Kent đó."

"Mày nói chuyện với chị ta rồi sao?"

"Rồi," Anstis đáp. "Tụi tao tìm ra một tay tài xế taxi đón Quine lúc chín giờ tối ngày mùng năm, đón chỉ cách nhà ông ta vài con phố, rồi thả xuống phố Lillie."

"Tức là ngay cạnh chung cư Stafford Cripps House chỗ Kathryn Kent ở," Strike nói. "Vậy là ông ta đi thẳng từ nhà mình đến nhà bồ?"

"À không, không phải. Kent không có nhà, khi đó đang đi chăm bà chị ốm gần chết, có bằng chứng tối hôm đó chị ta ở lại bệnh viện. Chị ta nói là chưa gặp Quine cả tháng rồi, nhưng lúc kể chuyện giường chiếu thì nhiệt tình lắm."

"Mày hỏi chi tiết à?"

"Hình như chị ta tưởng là tụi tao đã biết khá nhiều. Chắc vậy mà cứ phun hết ra, không cần khảo tra gì cả."

"Hay thật," Strike nói. "Chị ta nói với tao là chưa bao giờ đọc *Bombyx Mori*…"

"Cũng khai y vậy với tụi tao."

"… nhưng trong truyện nhân vật của Kathryn trói nhân vật chính lại để tra tấn. Có lẽ chị ta muốn nói rõ là mình chỉ thích trói để làm tình thôi, chứ không đấm đá giết chóc gì cả. Còn bản thảo mà Leonora nói là Quine mang theo thì sao? Sách vở, rồi ruy băng máy đánh chữ? Có tìm được gì không?"

"Chẳng có gì hết," Anstis đáp. "Trừ khi biết được là Quine có đến nơi nào khác trước khi đến phố Talgarth thì tụi tao phải giả định là hung thủ đã mang đi hết. Căn nhà trống trơn, chỉ có chút ít đồ ăn thức uống trong bếp, trong một phòng ngủ có nệm cắm trại và túi ngủ. Có vẻ như Quine đã ngủ tạm ở đó. Phòng đó cũng bị tưới đầy acid, đẫm cả nệm."

http://tieulun.hopto.org

“Không có vân tay? Dấu chân? Bùn đất hay lông tóc gì bất thường?”

“Không có gì cả. Bên pháp y vẫn còn ở đó, nhưng acid tẩy trôi hết mọi dấu vết. Người của tụi tao phải đeo mặt nạ. Ngửi hơi acid không cũng muốn rách cả cổ.”

“Ngoài tài xế taxi còn ai khai đã nhìn thấy Quine sau hôm đó không?”

“Không ai thấy ông ấy vào nhà ở phố Talgarth nhưng bà hàng xóm ở số 183 cứ thề thốt là có nhìn thấy Quine bước ra từ đó lúc một giờ sáng. Tức là tờ mờ sáng ngày mùng sáu. Lúc đó bà ta mới đi tiệc pháo hoa về.”

“Trời tối om, bà ta ở cách đó hai căn, vậy nên trên thực tế bà ta chỉ thấy…?”

“Bóng một người cao lớn mặc áo choàng, xách theo túi đi đường.”

“Túi đi đường,” Strike đáp.

“Đúng thế,”

“Vậy người mặc áo choàng đó có bước vào xe hơi không?”

“Không, chỉ đi khỏi tầm mắt nhưng rất có thể là xe đã đậu sẵn ở góc đường.”

“Còn ai nữa không?”

“Còn một ông già ở Putney, thề thốt là có gặp Quine ngày mùng tám. Ông này gọi cho đồn cảnh sát phường, mô tả chính xác luôn.”

“Quine làm gì ở đó vậy?”

“Mua sách ở hiệu Bridlington, chỗ ông già đó.”

“Nhân chứng này có đáng tin không?”

“Thì cũng già rồi, nhưng nói là nhớ rõ Quine mua gì, với mô tả cũng khá tốt. À, có thêm một bà ở căn hộ đối diện hiện trường, nói là có thấy Michael Fancourt đi ngang qua nhà, cũng trong buổi sáng ngày mùng tám. Mày biết cha đó không, cha nhà văn đầu bự đó? Nổi tiếng lắm?”

“Có biết,” Strike chậm rãi đáp.

“Nhân chứng nói là bà ta ngoái lại nhìn Fancourt vì nhận ra ông này.”

“Ông ta chỉ đi ngang vậy thôi sao?”

“Thì bà ta nói vậy.”

http://tieulun.hopto.org

“Có ai kiểm chứng với Fancourt chưa?”

“Ông ấy đang ở Đức, nhưng nói là sẵn lòng hợp tác với cảnh sát khi về Anh. Người đại diện tác giả có vẻ rất sốt sắng nhiệt tình.”

“Còn có gì đáng nghi quanh khu Talgarth không? Có camera nào không?”

“Chỉ có một cái duy nhất, lại không hướng về căn nhà mà quay cảnh đường sá – nhưng tao vẫn để dành đó. Còn có một ông hàng xóm khác nữa, ở bên kia đường cách bốn căn. Ông này khăng khăng là có thấy một bà mập mặc áo choàng burqa kín mít cả người. Bà này đi vào nhà Quine trong buổi chiều ngày mùng bốn, có xách theo một túi ni lông đựng đồ ăn halal của người Hồi giáo. Ông ta nói là mình để ý, thấy lạ, vì căn nhà từ lâu đã bỏ hoang. Ông ta nói bà kia đi vào nhà đâu khoảng một tiếng đồng hồ, rồi đi ra.”

“Ông ấy có chắc là người này vào nhà Quine không?”

“Thì ông ta khai vậy.”

“Bà này có chìa khóa sao?”

“Có, theo như lời ông ta kể.”

“Áo choàng burqa,” Strike lặp lại. “Quái thật.”

“Tao cũng không tin tưởng thị lực của ông này lắm; mang kính dày cộm. Còn kể thêm là vì xưa giờ không thấy có người Hồi giáo ở khu đó, vậy nên mới để ý.”

“Vậy là ở đây có hai trường hợp nhìn thấy Quine kể từ khi ông ta bỏ vợ con ra đi: sáng sớm ngày sáu ở Talgarth và sáng ngày tám ở Putney.”

“Đúng vậy”, Anstis đáp, “nhưng tao thấy cả hai đều không ăn thua, Bob à,”

“Mày nghĩ Quine chết ngay trong đêm bỏ nhà đi,” Strike nói, khẳng định hơn là hỏi. Anstis gật đầu.

“Underhill cũng nghĩ vậy.”

“Không có dấu vết gì của con dao sao?”

“Không có gì cả. Con dao duy nhất trong bếp rất cùn, kiểu dao dùng hằng ngày. Không cách gì làm vụ kia được.”

“Vậy tới giờ thì đã biết ai có chìa khóa nhà Quine?”

http://tieulun.hopto.org

“Thân chủ của mày,” Anstis đáp, “đương nhiên rồi. Quine chắc cũng có giữ một cái. Fancourt có hai chìa, theo như lời khai trên điện thoại. Vợ chồng Quine có đưa chìa khóa cho Elizabeth Tassel khi bà này đứng ra lo vụ sửa nhà. Tassel nói là đã trả lại rồi. Một nhà hàng xóm cũng có một chìa, để nếu có chuyện gì thì chạy qua ngay được.”

“Lúc bắt đầu có mùi, hàng xóm không chạy qua xem sao?”

“Hàng xóm nhà bên kia có tuồn giấy qua khe cửa, càm ràm chuyện mùi hôi, nhưng còn tay hàng xóm có chìa khóa thì hai tuần trước đã đi New Zealand. Tụi tao có nói chuyện với tay này trên điện thoại. Lần cuối cùng anh ta vào nhà Quine là hồi tháng Năm, giúp chuyển bưu kiện vào nhà, đặt ở phòng khách. Khi đó có thợ sửa nhà. Bà Quine có vẻ rất mơ hồ, không nhớ có cho ai mượn chìa khóa không.”

“Quine phu nhân hơi kỳ lạ,” Anstis tiếp tục trơn tru, “mày có thấy vậy không?”

“Tao không để ý,” Strike nói dối.

“Mày biết chuyện hàng xóm nghe thấy bà ta hò hét đuổi theo ông chồng, ngay đêm ông ta bỏ đi không?”

“Tao không biết.”

“Có vụ đó. Bà ta chạy ra khỏi nhà theo sau ông chồng, la hét om sòm. Hàng xóm ai cũng kể” – Anstis quan sát Strike thật kỹ lưỡng – “Họ kể là bà ta hét lên ‘Tôi biết ông đi đâu rồi, Owen à!’”

“À thì lúc đó bà ta nghĩ là mình biết,” Strike nhún vai. “Leonora tưởng Quine đi tới chỗ nghỉ mát dành cho nhà văn mà Christian Fisher đã giới thiệu. Bigley Hall.”

“Tới giờ mà bà ta vẫn không chịu dọn ra khỏi nhà.”

“Leonora có con gái bị thiểu năng trí tuệ, chưa bao giờ ngủ ở nơi nào khác. Mày có tưởng tượng nổi cảnh Leonora mà khống chế được Quine không?”

“Không,” Anstis đáp, “nhưng còn vụ ông ta thích bị trói khi làm tình thì sao, chẳng lẽ lấy nhau hơn ba mươi năm mà không biết sao?”

http://tieulun.hopto.org

“Mày nghĩ hai người đang cãi nhau, rồi bà ta đi tìm ông chồng, rồi rủ chơi trò đó hay sao?”

Anstis khẽ cười cho có lệ, rồi nói:

“Bà này không ổn tí nào, Bob à. Một người vợ đang lên cơn giận, có chìa khóa vào nhà, có thể đọc được bản thảo từ sớm, rất nhiều động cơ nếu biết thêm vụ bồ bịch, nhất là khi biết đâu Quine đang có ý định bỏ vợ con để chạy theo Kent. Chi tiết ‘Tôi biết ông đi đâu rồi’ – chỉ có mỗi bà ta tự giải thích ý mình là định nói tới chỗ nghỉ mát của nhà văn, chứ không phải đến căn nhà trên phố Talgarth.”

“Mày nói vậy cũng hợp lý,” Strike đáp.

“Nhưng rõ là mày không nghĩ vậy.”

“Bà ta là thân chủ của tao,” Strike đáp. “Trả tiền cho tao để nghĩ khác.”

“Vậy bà ta kể với mày là đã từng làm việc ở đâu chưa?” Anstis hỏi, điệu bộ như người vừa chuẩn bị hạ lá bài chủ. “Hồi còn ở Hay-on-Wye đó, trước khi hai người lấy nhau?”

“Nói đi,” Strike đáp. Thực tâm hắn đang lo lắng.

“Phụ việc trong hàng thịt của ông chú,” Anstis đáp.

Bên ngoài thư phòng Strike nghe tiếng chân Timothy Cormoran Anstis chạy thình thịch xuống cầu thang, la hét inh ỏi, lại với một lý do khác. Lần đầu tiên hắn thấy tội nghiệp thằng nhỏ.

http://tieulun.hopto.org

24

Kẻ có học ai chẳng nói dối – Với cả, nàng là nhi nữ; nàng không được nghĩ sao nói vậy…

William Congreve
Love for Love

Sau một ngày uống bia Doom Bar, nói chuyện máu me, acid, ruồi nhặng, đêm đó Strike ngủ mơ toàn những thứ lạ lùng ghê tởm.

Trong mơ Charlotte đang chuẩn bị đám cưới. Còn hắn đang chạy đến một nhà thờ gothic kỳ quái, chạy bằng cả hai chân nguyên vẹn. Hắn biết rằng cô vừa sinh con hắn. Hắn phải thấy con, phải cứu lấy đứa nhỏ. Cô đứng đó, giữa nhà thờ thênh thang, tối tăm, trống rỗng, một mình bên ban thờ, cố chui vào chiếc áo cưới màu đỏ như máu. Đâu đó trong nhà thờ, có lẽ là trong một phòng thay áo lạnh lẽo, con hắn bị bỏ rơi, nằm đó trần truồng, vô vọng,

"Nó đâu rồi?" hắn hỏi cô.

"Anh không được nhìn nó. Anh có muốn nó ra đời đâu. Với lại nó không bình thường," cô trả lời.

Hắn sợ không biết mình sẽ thấy gì nếu cố đi tìm đứa bé. Chú rể của Charlotte không có ở đó, nhưng cô vẫn đang chuẩn bị đám cưới, đeo mạng che mặt màu đỏ thắm thật dày.

"Bỏ đi, ghê lắm," cô lạnh lùng nói, đẩy hắn ra, bước khỏi ban thờ, xuống lối đi, rồi tiến về cánh cửa ở xa. "Anh đừng chạm vào nó," cô ngoái đầu hét lên. "Tôi không muốn anh chạm vào. Rồi anh sẽ thấy thôi. Phải công bố," cô tiếp, giọng tắt dần. Charlotte chỉ còn là vệt đỏ thắm tan vào ánh sáng khi cửa mở, "trên báo đàng hoàng…"

Hắn bừng tỉnh dậy giữa buổi sáng trời u ám. Miệng hắn khô khốc còn đầu

http://tieulun.hopto.org

gối nhức buốt như có điềm xấu, mặc dù mới được nghỉ ngơi một đêm.

Trong đêm, mùa đông đã kịp tràn qua thành phố như một dòng sông băng. Bên ngoài cửa sổ tầng áp mái, nước đóng thành một lớp băng mỏng. Trong nhà hắn, cửa nẻo sơ sài, mái lại không được cách nhiệt kỹ lưỡng, nhiệt độ đã hạ thấp đáng kể.

Strike ngồi dậy, với tay lấy áo len dưới chân giường. Khi lắp chân giả, hắn thấy đầu gối sưng khá to, hậu quả của chuyến đi đến Greenwich tối qua. Mất một hồi lâu nước tắm mới đủ ấm, hắn chỉnh máy điều nhiệt lên cao, lo ngay ngáy nghĩ đến đường ống bục vỡ, máng xối đóng băng, nhà cửa lạnh tê tái rồi cả khoản thuê thợ sửa ống nước đắt đỏ.

Sau khi lau khô mình mẩy, hắn moi ra dải băng từ trong thùng giấy ở ngoài cầu thang, rồi cẩn thận buộc cố định đầu gối.

Giờ đây hắn đã hiểu ra, cứ như thể vừa mất cả một đêm để suy nghĩ. Hắn biết rõ làm sao Helly Anstis biết được chuyện đám cưới của Charlotte. Vậy mà hôm qua hắn lại ngớ ngẩn không nghĩ ra. Trong tiềm thức hắn đã biết.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo và ăn sáng, hắn bước xuống cầu thang. Strike khẽ liếc qua cửa sổ sau bàn làm việc. Cái lạnh như cắt đã khiến đám ký giả bỏ cuộc, không còn cố chực hắn như hôm qua nữa. Mưa tuyết vẫn lất phất trên cửa sổ khi hắn trở ra văn phòng ngoài. Hắn ngồi xuống máy tính của Robin, mở công cụ tìm kiếm, gõ dòng chữ: *đám cưới charlotte campbell ngài jago ross.*

Kết quả hiện lên, nhanh chóng và tàn nhẫn.

Tatler, Tháng Mười Hai 2010: Charlotte Campbell (ảnh bìa) nói về đám cưới với Tử tước tương lai của xứ Croy…

"Tatler," Strike bật ra thành tiếng giữa văn phòng trống không.

Hắn chỉ biết đến sự tồn tại của tạp chí này vì có mục chuyện phiếm toàn nói về bạn bè của Charlotte. Thỉnh thoảng cô vẫn mua một cuốn, chỉ để đọc to trước mặt hắn, bình phẩm về những gã từng lên giường với cô, rồi cả những đại gia có dinh thự mà cô từng đến tiệc tùng.

Và giờ đây Charlotte lại lên bìa số Giáng Sinh.

http://tieulun.hopto.org

Mặc dù đã bó lại cẩn thận, đầu gối hắn vẫn nhức buốt khi Strike đi xuống cầu thang, bước ra ngoài trời tuyết. Mới sáng sớm người ta đã xếp thành hàng đợi tính tiền trong quầy báo. Hắn bình tĩnh lướt mắt qua các kệ tạp chí: loại rẻ tiền đăng hình sao phim bộ, loại đắt hơn có hình sao điện ảnh; các số tạp chí tháng mười hai đã bán gần hết, mặc dù vẫn đang là tháng mười một. Emma Watson mặc đồ trắng trên bìa *Vogue* ("Chuyên đề siêu sao"), Rihanna mặc bộ hồng trên bìa *Marie Claire* ("Chuyên đề làm đẹp") và ảnh bìa của *Tatler* là…

Nước da cô trắng trẻo, không tì vết. Mái tóc đen vương ngang gò má cao, đôi mắt màu xanh hạt dẻ mở to, gương mặt hồng hào như táo vừa ửng chín. Hai bên tai đong đưa hai viên kim cương cỡ lớn, viên thứ ba nằm trên bàn tay đặt khẽ ngang mặt. Hắn thấy như có ai vừa giáng một cú thẳng thừng vào tim mình. Hắn thấm đòn nhưng không để lộ ra mặt. Strike lấy cuốn tạp chí, cũng là cuốn cuối cùng trên kệ, trả tiền rồi trở về phố Denmark.

Đã chín giờ kém hai mươi. Hắn ngồi trong văn phòng riêng, đóng cửa lại, mở cuốn tạp chí đặt trước mặt.

TIN SỐT DẺO XỨ CROY! Charlotte Campbell - Người đẹp nổi loạn sắp thành Tử tước phu nhân

Dòng tít phụ chạy ngang phần cổ thanh mảnh của Charlotte.

Đây cũng là lần đầu tiên hắn nhìn thấy cô kể từ khi cô trổ vuốt vào mặt hắn, cũng ngay trong văn phòng này, rồi bỏ chạy một mạch, thẳng đến vòng tay của Ngài Jago Ross. Hắn nghĩ hẳn người ta đã chỉnh sửa ảnh khá nhiều. Làn da cô làm sao mà hoàn hảo đến thế, tròng mắt sao mà trong đến vậy. Nhưng cũng có lẽ họ chẳng tô vẽ gì hơn thế, nhất là đường nét thanh tú và (hắn biết chắc) kích cỡ của viên kim cương trên ngón tay cô.

Hắn chậm rãi giở qua trang mục lục, rồi đến bài viết bên trong. Chiếm trọn hai trang là ảnh Charlotte, mảnh mai trong chiếc đầm dạ hội màu bạc lấp lánh dài chạm đất. Cô đứng giữa phòng trưng bày treo đầy thảm thêu. Cạnh đó, Jago Ross đứng dựa vào bàn chơi bài, đúng kiểu quý ông phóng đãng. Trang tiếp theo cũng toàn ảnh. Charlotte ngồi trên chiếc giường bốn cọc cổ xưa, tươi cười, đầu ngả ra sau, cần cổ trắng muốt lộ ra trên chiếc áo voan

http://tieulun.hopto.org

mỏng màu kem. Charlotte và Jago mặc jeans, đi ủng, tay trong tay dạo bước giữa công viên hoành tráng ngay trước cơ ngơi tương lai của hai người, dắt theo hai con chó Jack Russells. Charlotte đứng trên tòa tháp lâu đài lộng gió, ngoái nhìn lại, vai khoác tấm khăn len tartan với họa tiết truyền thống của gia đình Tử tước.

Hẳn Helly Anstis đã chẳng tiếc gì bốn bảng mười xu tiền mua cuốn tạp chí.

Ngày 4 tháng mười hai năm nay, nhà thờ có từ thế kỷ mười bảy tại Lâu đài xứ Croy (ĐỪNG BAO GIỜ chỉ gọi là Lâu đài Croy nhé, gia đình Tử tước sẽ thấy chối tai đấy) sẽ được trang hoàng cho đám cưới đầu tiên trong vòng một thế kỷ qua. Charlotte Campbell, ái nữ xinh đẹp của Tula Clermont - nhan sắc nổi tiếng hồi những năm 60 và Anthony Campbell – học giả, nhà sản xuất chương trình truyền hình, sẽ về một nhà với Ngài Jago Ross, người thừa kế lâu đài cùng với các tước hiệu đi kèm, trong đó đáng kể nhất là tước hiệu Tử tước xứ Croy.

Tử tước phu nhân tương lai cũng có quá khứ khá ồn ào. Nhưng Jago tin chắc rằng các thành viên nhà Ross đều vui mừng khi cựu người đẹp nổi loạn gia nhập dòng dõi hoành tráng lâu đời xứ Scotland của mình.

"Thực ra từ lâu mẹ tôi đã mong đến ngày này," Tử tước chia sẻ. Chúng tôi quen nhau từ hồi còn học ở Oxford nhưng có lẽ khi ấy cả hai còn quá trẻ… rồi tình cờ gặp lại ở London… cả hai vừa chia tay…"

Vậy sao? Strike nghĩ thầm. Cả hai vừa chia tay sao? Chứ không phải mày lên giường với cô ta cùng lúc với tao, vậy nên cô ta chẳng biết ai mới là cha đứa bé trong bụng? Cô ta thay đổi ngày tháng xoành xoạch để tiện đường cãi, lúc nào cũng muốn có nhiều lựa chọn…

… từng gây ồn ào trên báo chí thời còn trẻ, khi ấy cô bỏ nhà ra đi bảy ngày dẫn đến cuộc tìm kiếm khắp cả nước… vào trung tâm phục hồi nhân phẩm lúc 25 tuổi.

"Chuyện cũ rồi, bỏ qua thôi," Charlotte rạng rỡ nói. "Đúng là khi đó tôi còn bồng bột. Tôi đã vui chơi đủ rồi, nhưng giờ đến lúc ổn định cuộc sống,

http://tieulun.hopto.org

tôi rất háo hức.”

Vui chơi sao? Strike nhìn tấm ảnh rạng ngời. Vui phải không, khi cô đứng trên nóc nhà, dọa sẽ nhảy xuống? Vui quá mà, khi cô vào viện tâm thần, rồi gọi tôi đến giải cứu?

Ross cũng mới vừa xong một vụ ly dị phức tạp, tốn nhiều bút mực của báo chí… “Tôi ước giá mà có thể dàn xếp ổn thỏa không cần đến luật sư,” Tử tước thở dài… “Tôi rất trông đến ngày được làm mẹ kế của các con anh ấy!” Charlotte nói như reo vui…

(“Nếu phải gặp bọn nhóc lì lợm nhà Anstis thêm một lần nữa, Corm à, em thề sẽ cho tụi nó nhừ xương.” Rồi cũng cô nói khi đứng giữa vườn nhà Lucy, ngắm đàn cháu Strike chơi đá bóng, “Tại sao bọn trẻ con dở hơi thế nhỉ?” Gương mặt bầu bĩnh của Lucy biến sắc khi tình cờ nghe thấy…) Tên của hắn cũng chình ình giữa trang báo.

… trong đó có cả một cuộc tình ngắn ngủi với Cormoran Strike, con trai lớn nhất của Jonny Rokeby, người từng gây ồn ào trên báo năm ngoái…

… cuộc tình ngắn ngủi với con trai cả của Jonny Rokeby…

… con trai cả của Jonny Rokeby…

Hắn đột ngột gấp cuốn tạp chí lại, như phản xạ tự nhiên, rồi quăng ngay vào thùng rác.

Mười sáu năm, khi thăng khi trầm. Mười sáu năm dằn vặt, điên loạn, cũng có lúc hạnh phúc ngất ngây. Và rồi, sau những lần cô ta bỏ hắn, chạy theo người thứ ba thay vì gieo mình xuống đường tàu như những người đàn bà loạn trí khác, hắn đã quyết dứt áo ra đi. Như thế cũng có nghĩa là không thể nào hàn gắn. Cả hai đều ngầm hiểu rằng trong mối quan hệ đó, hắn được mặc định là điểm tựa vững chắc, để Charlotte tha hồ bỏ đi rồi quay lại, không bao giờ suy suyển, không bao giờ từ bỏ cô. Nhưng đêm đó khi hắn quyết hai mặt một lời về những dối gian ấy, Charlotte đã nổi giận, điên cuồng quá khích. Giọt nước cuối cùng đã làm tràn ly: hắn bước ra khỏi nhà, cô ta ném gạt tàn theo sau.

Chỗ bầm tím trên mắt hắn chưa kịp lành thì Charlotte đã kịp tuyên bố đính

hôn với Ross. Chỉ mất có ba tuần, bởi khi đối diện với đau đớn, vợ hụt của hắn chỉ biết một cách phản ứng duy nhất: tiếp tục gây đau đớn cho đối phương, mà không hề nghĩ đến hậu quả cho chính bản thân mình. Hắn hiểu điều đó quá rõ, chẳng phải vì kiêu ngạo gì cả. Những tấm ảnh trên *Tatler*, cách cô ruồng rẫy hắn không thương tiếc (hắn có thể tưởng tượng ra cảnh cô mớm lời cho tờ tạp chí: "anh ta là con trai của Jonny Rokeby"); lâu đài xứ Croy chết dẫm… tất cả, tất cả chỉ để làm tổn thương hắn. Cô ta muốn hắn phải chống mắt ra thấy, phải hối tiếc, phải xót xa. Cô ta đã biết trước Ross là con người như thế nào; từng kể với hắn về tay sâu rượu, vũ phu không thèm kín tiếng ấy, trong giới thượng lưu chẳng ai lạ gì. Cô từng cười nhạo, nói rằng mình đã may mắn mà thoát khỏi Ross. Cười nhạo cơ đấy.

Một màn tự thiêu trong dạ phục lộng lẫy. *Anh nhìn tôi đây, Bluey, nhìn tôi đi vào chỗ chết đây.* Mười ngày nữa là đến đám cưới. Hơn ai hết, hắn hiểu rõ rằng ngay lúc này đây, nếu hắn gọi, chỉ nói: "Hãy đi với anh," thì cô ta sẽ đồng ý, bất kể những trận cãi vã trước đó, những lời cay nghiệt cô dành cho hắn, những dối gian, rối rắm, mớ bòng bong làm rạn nứt mối quan hệ của hai người. Cô ta sẽ đồng ý. Với Charlotte, chạy trốn là thói quen đã ăn vào máu, còn Strike là đích đến yêu thích nhất, vừa tự do vừa an toàn. Đã bao lần cô ta nói thế với hắn, sau những mâu thuẫn đã có thể giết chết cả hai nếu vết thương lòng cũng biết đổ máu: "Em cần anh. Với em anh là tất cả, anh biết mà. Chỉ có ở bên anh em mới thấy an toàn, Bluey à…"

Hắn nghe thấy tiếng cánh cửa gương bên ngoài mở rồi đóng lại. Âm thanh quen thuộc cho thấy Robin vừa đến văn phòng, đang cởi áo khoác, đổ nước vào ấm đun.

Công việc với hắn còn là sự cứu rỗi. Charlotte từng căm ghét cách hắn tập trung hoàn toàn vào công việc, ngay sau những màn cãi vã, khóc lóc, những lời đe dọa và hứa hẹn của cô ta. Charlotte chẳng bao giờ có thể cản hắn mặc đồng phục, đi làm trở lại. Cô không bao giờ có thể ngăn hắn tiếp tục công việc điều tra dang dở. Cô ta khinh bỉ sự tập trung đó, cả lòng trung thành của hắn với quân đội, cả khả năng lờ đi những lời cô nói. Charlotte thấy đó là sự

http://tieulun.hopto.org

phản bội, là hắn bỏ rơi cô.

Giờ đây, trong buổi sáng mùa đông lạnh lẽo, Strike ngồi ở phòng làm việc, hình Charlotte nằm trong giỏ rác đặt cạnh bên. Tự dưng hắn thấy thèm nhận được lệnh điều động, một vụ điều tra ở nước ngoài chẳng hạn. Hắn thèm đi thật xa một thời gian. Hắn không muốn bám đuôi các ông chồng và những cô nhân tình bội bạc nữa, cũng chẳng muốn xía vào những vụ tranh chấp vặt vãnh của đám con buôn tráo trở. Chỉ có một chủ đề ám ảnh hắn nhiều không kém Charlotte: những cái chết bất thường.

"Chào cô," hắn lên tiếng, tập tễnh bước ra văn phòng ngoài. Robin đang pha hai tách trà. "Uống nhanh lên rồi còn đi. Sáng nay có việc ở ngoài."

"Ở đâu kia?" Robin hỏi, ngạc nhiên.

Mưa tuyết lướt qua cửa sổ, đẫm ướt. Robin vẫn còn cảm thấy hơi lạnh trên mặt mình lúc nãy, khi cô đi vội trên vỉa hè ướt nhẹp, cố nhanh để vào trong nhà.

"Đi làm vụ Quine."

Hắn nói dối. Quyền lực nằm hết trong tay cảnh sát; liệu có việc gì hắn làm được mà họ lại không thể làm tốt hơn? Nhưng cùng lúc trong thâm tâm hắn biết rõ Anstis không đủ nhạy, nhất là với những thứ lạ đời, oái oăm cần chú ý để tìm ra kẻ đã xuống tay với Quine.

"Anh có hẹn với Caroline Ingles lúc mười giờ."

"Rách việc thật. Để tôi hoãn vậy. Chuyện là bên pháp y nhận định Quine chết không lâu sau khi mất tích."

Hắn nhấp một ngụm trà đặc, ấm nóng. Robin thấy sáng nay trông hắn có vẻ tươi tỉnh, quyết đoán hơn thường ngày.

"Điều đó có nghĩa là những người có thể đọc bản thảo sớm lại vào vòng nghi vấn. Tôi muốn biết họ sống ở đâu, sống một mình hay sao. Sau đó chúng ta sẽ đi khảo sát chỗ ở của họ. Tính xem với mỗi người khả năng ra vào nhà với cái túi đựng đầy ruột là bao nhiêu. Rồi liệu họ có chỗ để chôn hay đốt hết bằng chứng không."

Cũng chẳng là bao, nhưng hôm nay hắn chỉ có thể làm được chừng đó, mà

http://tieulun.hopto.org

hắn chỉ muốn làm gì đó, không thể ngồi yên.

"Cô đi với tôi," hắn thêm vào. "Cô rất giỏi mấy chuyện như thế này."

"Đóng vai bác sĩ Watson để anh làm Sherlock Holmes à?" cô hỏi, ra vẻ bất cần. Robin vẫn chưa hết giận sau khi rời quán Cambridge hôm trước. "Mình khảo sát trên mạng cũng được. Xem hình trên Google Earth ấy."

"Ờ đúng rồi," Strike đáp. "Việc gì phải đi khảo sát hiện trường, ở nhà mà nhìn ảnh cũ cũng xong nhỉ?"

Tự ái, cô liền nói: "Ý tôi là…"

"Được rồi. Tôi sẽ điện hoãn cuộc hẹn với Ingles. Cô lên mạng, tìm địa chỉ của Christian Fisher, Elizabeth Tassel, Daniel Chard, Jerry Waldegrave và Michael Fancourt. Rồi ta sẽ ghé qua chung cư Clem Attlee Court, xem thử chỗ đó có giấu giếm gì được không, hôm trước trong bóng tối tôi thấy chỗ đó có nhiều thùng rác, bụi cây… À, rồi gọi cho hiệu sách Bridlington ở Putney. Để xem có gặp được ông già đã khai gặp Quine hôm mùng tám ở đó không."

Hắn bước trở vào văn phòng trong. Robin ngồi xuống máy tính. Chiếc khăn quàng cô vừa treo lên vẫn còn nhỏ tuyết xuống sàn nhà, nhưng cô chẳng quan tâm. Ký ức về thi thể bị cắt xén của Quine vẫn còn ám ảnh cô, nhưng cùng lúc cô lại có một thôi thúc mãnh liệt (mà cô phải giấu tiệt với Matthew, như thể cô đang lừa dối anh): Cô muốn truy vấn, muốn biết mọi thứ.

Robin chỉ bực mỗi một chuyện là tại sao Strike, Strike chứ không phải ai khác, lại chẳng thể nào thấy được nhiệt huyết công việc ở cô, sôi sục có kém gì hắn.

http://tieulun.hopto.org

25

Và đó là lúc người ta vô tình can dự, cắm cúi làm khi chưa biết nguyên do…

Ben Jonson
Epicoene, or The Silent Woman

Hai người rời khỏi văn phòng. Tuyết bỗng rơi dày, bay lất phất như lông chim. Robin có ghi lại trong điện thoại các địa chỉ từ danh bạ trực tuyến. Strike muốn ghé lại phố Talgarth đầu tiên. Vậy là hai người lên tàu điện. Robin vừa đứng trong toa tàu vừa báo cáo kết quả tìm kiếm danh bạ. Đã gần hết giờ cao điểm, tàu vẫn đông nhưng không đến nỗi chật nêm. Toa tàu nồng nặc mùi len ướt, bụi bẩn và mùi vải Gore-Tex. Hai người đứng đó, dựa vào cùng một cây cột với ba dân phượt người Ý, trông điệu bộ vô cùng thảm não.

"Ông già trong hiệu sách đang đi nghỉ," cô kể với Strike. "Thứ Hai tới mới về."

"Được rồi, vậy để tới đó rồi hẵng tính. Còn các đối tượng khả nghi thì sao?"

Robin nhướng mày khi hắn nói mấy từ đó, nhưng vẫn trả lời:

"Christian Fisher ở Camden, với một phụ nữ ba mươi hai tuổi – chắc là bạn gái, anh có nghĩ vậy không?"

"Có thể," Strike đồng ý. "Vậy thì bất tiện rồi… sát thủ cần được yên tĩnh, ở một mình thì mới phi tang được mớ áo quần vấy máu – chưa tính tới gần cả chục cân ruột người. Tôi đang nghĩ đến chỗ ở nào có thể ra vào mà không bị người khác nhìn thấy."

"À, tôi có xem hình chỗ đó trên Google Street View," Robin nói tiếp, có chút gì bướng bỉnh. "Căn hộ đó có cửa chung với ba căn nữa."

"Từ đó tới phố Talgarth thì xa lắc lơ."

http://tieulun.hopto.org

“Nhưng anh không nghĩ Christian Fisher là thủ phạm đó chứ?” Robin hỏi.

“Đúng là có vẻ khiên cưỡng thật,” Strike thừa nhận. “Anh ta hầu như chẳng quen biết gì Quine, còn không xuất hiện trong sách, tôi cũng thấy khó có khả năng đó.”

Họ xuống tàu ở ga Holborn, Robin tế nhị đi chậm lại để Strike theo kịp. Cô cũng không đả động gì đến điệu bộ cà nhắc của hắn, hay cách hắn rướn người về phía trước, đẩy bước đi.

“Còn Elizabeth Tassel thì sao?” Hắn vừa đi vừa hỏi.

“Ở phố Fulham Palace, một mình.”

“Tốt,” Strike nói. “Vậy ta tới đó đi, xem thử bà ta có bồn hoa nào mới đào xới hay không.”

“Chẳng lẽ cảnh sát không làm những việc đó hay sao?” Robin hỏi.

Strike nhướng mày. Hắn biết quá rõ giờ đây hắn khác gì con chó hoang đứng chầu rìa, mong đám sư tử chừa lại cho vài mẩu xương thừa.

“Có thể có,” hắn đáp, “mà cũng có thể không. Antis nghĩ Leonora là thủ phạm, anh ta không dễ đổi ý; tôi biết, tôi từng làm một vụ với anh ta hồi ở Afghanistan. À, nhắc tới Leonora,” hắn thêm vào, tỉnh bơ, “Anstis phát hiện ra bà ấy từng làm trong hàng thịt.”

“Trời ơi,” Robin đáp.

Strike nhe răng cười. Trong những tình huống căng thẳng, Robin trở lại giọng Yorkshire: hắn nghe cô nói thành như “*chời ơi*”.

Hai người lại đáp tàu, lần này khá là vắng, trên tuyến Picadilly đi đến Barons Court. Strike thấy nhẹ nhõm, ngồi phịch xuống ghế.

“Jerry Waldegrave sống với vợ, đúng không?” hắn hỏi Robin.

“Đúng thế, nếu bà đó tên là Fenella. Ở phố Hazlitt, khu Kensington. Joanna Waldegrave sống trong căn hộ ở tầng hầm…”

“Con gái của họ đó,” Strike đáp. “Nhà văn mới nổi, cũng có dự tiệc ở Roper Chard. Còn Daniel Chard thì sao?”

“Phố Sussex, Pimlico, sống chung với hai người là Nenita và Manny Ramos…”

http://tieulun.hopto.org

“Nghe cứ như tôi tớ.”

“… còn có nhà ở Devon nữa: Dinh thự Tithebarn House.”

“Hẳn là giờ đây ông ta đang ở đó, dưỡng thương chân gãy.”

“Còn Fancourt thì rút tên khỏi danh bạ,” Robin nói tiếp, “nhưng trên mạng đầy thông tin cá nhân của ổng. Fancourt có dinh thự kiểu đời Elizabeth gần Chew Magna, dinh thự tên là Endsor Court.”

“Chew Magna?”

“Dưới Sommerset. Ổng sống ở đó với bà vợ thứ ba.”

“Xa quá, hôm nay không đi được,” Strike nói, vẻ tiếc rẻ. “Ổng không có phòng nhì nhiếc gì gần phố Talgarth, tiện đường cất ruột vô tủ đông sao?”

“Tôi không tìm thấy.”

“Vậy hôm ông ấy đến gần hiện trường thì ông ấy ở đâu? Hay là chỉ lên một ngày, để đỡ nhớ cảnh cũ người xưa thôi?”

“Nếu người đó là Fancourt thật.”

“Ờ, nếu đúng vậy… rồi còn cả Kathryn Kent nữa. Ta biết chị này sống ở đâu, và sống một mình. Tối ngày mùng năm Quine xuống xe gần chỗ chị ta, theo như lời Anstis, nhưng chị ta không có nhà. Có lẽ là Quine đã quên mất chị ta đi chăm bà chị ốm,” Strike ngẫm ngợi, “có lẽ không thấy Kathryn ở nhà nên Quine đã đi thẳng đến phố Talgarth? Nhưng biết đâu chị ta đã kịp từ bệnh viện trở về, gặp Quine. Sau khi đến phố Talgarth ta sẽ ghé qua chỗ Kathryn Kent xem sao.”

Khi họ đi về phía tây thành phố, Strike kể với Robin về hai nhân chứng khai là có thấy một người phụ nữ mặc áo choàng burqa đi vào nhà Quine hôm ngày mùng bốn, rồi thấy Quine đi khỏi nhà tờ mờ sáng ngày sáu.

“Nhưng có khả năng một trong hai người, hoặc cả hai, đã nhầm lẫn hay nói dối,” hắn kết luận.

“Phụ nữ mặc áo burqa. Biết đâu,” Robin chần chừ, “ông hàng xóm đó là người kỳ thị Hồi giáo?”

Làm việc cho Strike, Robin đã có cơ hội chứng kiến đủ thể loại kỳ thị, thành kiến mà trước đó cô không hề biết đến. Những ồn ào sau khi Strike giải

http://tieulun.hopto.org

được vụ Landry kéo theo vô số thư từ gởi đến văn phòng, nhiều khi đọc thư Robin không biết nên cười hay nên khóc.

Một ông nọ thống thiết kêu gọi Strike dùng tài năng đáng kể của mình đi điều tra mạng lưới kiểm soát hệ thống ngân hàng quốc tế của "người Do Thái toàn cầu". Ông ta còn nói thêm rằng rất tiếc không trả nổi phí điều tra cho Strike, nhưng nếu chịu làm vụ này thì hắn sẽ nổi tiếng toàn thế giới. Một cô gái viết thư dài mười hai trang cho Strike, gởi đi từ một trại tâm thần kiên cố. Cô ta nài nỉ Strike giúp mình chứng minh rằng cả gia đình mình thực ra đã bị hô biến đi tận đẩu đâu, thay vào đó là những kẻ đóng giả trông giống y như người thật. Một lá thư nặc danh, không xưng giới tính còn đề nghị Strike giúp mình đưa ra ánh sáng một chiến dịch lạm dụng ghê tởm, diễn ra ngay tại văn phòng của Cục trợ giúp công dân Anh quốc. "Có thể là khùng," Strike đồng ý. "Mấy tay khùng điên rất khoái án mạng. Nghe có vụ nào là sáng mắt ra. Có cơ hội gây sự chú ý mà."

Một cô gái quấn khăn hijab ngồi ghế đối diện nãy giờ vẫn nhìn hai thầy trò Strike nói chuyện. Mắt cô ta to, màu nâu ướt át, trông vô cùng ngọt ngào.

"Giả sử có người đi vào nhà ngày mùng bốn, tôi phải thừa nhận rằng mặc áo choàng burqa thì đúng là một cách cải trang khôn ngoan. Cô có nghĩ ra được cách gì khác, che cả mặt lẫn người mà không làm người ta chặn đường hỏi han không?"

"Rồi họ có đem theo đồ ăn halal nữa sao?"

"Nghe nói vậy. Liệu đó là bữa ăn cuối cùng của Quine chăng?

Có phải vì vậy mà hung thủ vét hết ruột của ông ấy?"

"Còn người đàn bà này…"

"Cũng có thể là đàn ông…"

"… lại đi khỏi nhà một tiếng sau khi vào?"

"Anstis nói vậy."

"Nhưng vậy thì người đó không ở sẵn trong nhà chờ Quine sao?"

"Không, nhưng biết đâu vô nhà để sắp đĩa ăn," Strike đáp. Robin nhăn mặt.

http://tieulun.hopto.org

Cô gái choàng khăn hijab xuống tàu ở ga Gloucester Road.

"Tôi nghĩ chắc trong hiệu sách không có camera theo dõi," Robin thở dài. Từ vụ Landry đến giờ, cô lúc nào cũng nghĩ đến camera.

Hai người xuống tàu ở ga Barons Court, trời vẫn mù tuyết. Họ nheo mắt né bông tuyết, Strike đi trước, Robin theo sau bước dọc phố Talgarth. Hắn thấy thèm có cây gậy chống. Khi hắn mới ra viện Charlotte có tặng hắn một cây gậy Malacca cổ rất thanh lịch mà cô kể là của ông cố để lại. Cây gậy đẹp đẽ đó hơi ngắn nên mỗi khi dùng Strike phải nghiêng người về bên phải. Lúc Charlotte gói ghém đồ đạc của hắn sau vụ chia tay, cô đã không bỏ cây gậy theo.

Hai người tới gần nhà số 179. Rõ là pháp y vẫn còn bận rộn trong nhà. Lối vào nhà đã được niêm phong. Một viên cảnh sát đứng canh, cánh tay bắt chéo, co ro giữa trời lạnh. Cô ta quay đầu lại khi hai người tới gần. Mắt cô ta nhìn Strike chằm chằm, nhíu lại.

"Ông Strike," cô ta lạnh lùng lên tiếng.

Nam cảnh sát tóc đỏ mặc thường phục, nãy giờ vẫn đứng ở lối đi và nói chuyện với người trong nhà liền đột ngột quay ra. Thoáng thấy Strike, anh ta bước vội xuống bậc tam cấp trơn trượt.

"Chào," Strike tỉnh bơ lên tiếng. Robin vừa phục thói trơ mặt của hắn lại vừa thấy sờ sợ - ý thức thượng tôn pháp luật của cô hơi bị cao.

"Ông quay lại đây làm gì vậy, thưa ông Strike?" viên cảnh sát tóc đỏ hỏi, ra điều lịch lãm. Anh ta liếc mắt về Robin, có gì đó khiến cô thấy tự ái. "Ông không được vào trong."

"Tiếc thật" Strike đáp. "Tụi tôi đi xem một vòng chung quanh vậy."

Hắn phớt lờ hai viên cảnh sát đang dõi mắt theo mình, cứ cà nhắc tiến về nhà số 183, đi qua cánh cổng, bước lên bậc tam cấp. Robin chẳng biết làm gì hơn, đành đi theo hắn mà thấy nhột nhạt khôn tả, vì biết rõ hai cặp mắt cú vọ đang dán lên lưng mình.

"Ta làm gì đây?" cô lẩm bẩm hỏi khi cả hai đến gần vòm cửa bằng gạch, khuất tầm hai viên cảnh sát. Căn nhà có vẻ trống trải, nhưng cô vẫn hơi lo,

http://tieulun.hopto.org

nhỡ có ai ra mở cửa.

"Xem thử cái bà sống ở đây có thể thấy được bóng người mặc áo choàng khoác túi đi đường ra khỏi nhà số 179 lúc hai giờ sáng không," Strike đáp, rồi tiếp. "Mà cô biết sao không? Tôi nghĩ là thấy được, trừ khi đèn đường bị tắt. OK, giờ thử nhà bên đường."

"Trời lạnh quá ha?" Strike lại tỉnh bơ hỏi nữ cảnh sát đang nhướng mày và anh chàng đồng nghiệp khi hắn và Robin đi ngang qua mặt hai người. "Cách bốn căn, Anstis có nói," hắn khẽ nói thêm với Robin. "Vậy là nhà số 171…"

Một lần nữa Strike đường hoàng bước lên bậc tam cấp, Robin luống cuống theo sau.

"Cô biết sao không, tôi đã nghĩ có khi ông nhân chứng nhầm nhà, nhưng nhà số 177 có thùng rác màu đỏ ngay đằng trước. Nếu người mặc áo choàng burqa vào nhà đó thì sẽ đi lên bậc tam cấp ngay đằng sau thùng rác, nên sẽ thấy ngay…" Cửa trước mở.

"Tôi giúp gì được cho anh?" một người đàn ông đeo kính dày cộm, ăn nói trôi chảy mở lời.

Khi Strike vừa bắt đầu xin lỗi vì đi nhầm nhà, từ vỉa hè bên ngoài nhà 179, tay cảnh sát tóc đỏ bỗng hét lên gì đó, nghe không rõ. Khi không có ai đáp lời, anh ta leo qua dải niêm phong bằng nhựa chặn lối vào nhà, rồi bước về phía ba người.

"Người đó," anh ta hét lên, rất chi là vô duyên, chỉ tay về phía Strike. "không phải cảnh sát đâu!"

"Anh ta có nói anh ta là cảnh sát đâu," ông đeo kính nhũn nhặn trả lời, ra điều ngạc nhiên.

"Được rồi, đi tiếp thôi," Strike quay sang Robin.

"Anh không lo sao," Robin hỏi hắn khi cả hai đi trở lại trạm tàu, vừa thấy tức cười vừa muốn đi cho lẹ, "Anstis sẽ nói gì đây nếu biết anh cứ lẩn quẩn ở hiện trường như vậy?"

"Chắc không vui vẻ gì," Strike nói, nhìn quanh quất xem có camera theo dõi nào không, "nhưng việc của tôi đâu phải là làm cho anh ta vui."

http://tieulun.hopto.org

“Anh ta cũng tử tế đó chứ, chia sẻ thông tin pháp y với anh còn gì,” Robin nói.

“Anh ta làm vậy để cảnh cáo tôi, để tôi không xía vào nữa. Anh ta nghĩ là hiện giờ mọi chứng cứ đều chỉ về hướng Leonora. Ngặt nỗi, thực tế đúng là vậy.”

Đường chính nhộn nhịp xe cộ, chỉ có mỗi một chiếc camera, nhưng lại có rất nhiều đường phụ. Một người mặc áo choàng cánh dơi kiểu Owen hay áo burqa rất dễ dàng lẻn đi mà không bị ai nhìn thấy.

Strike đi mua hai cốc cà phê trong quầy Metro Café đặt trong nhà ga. Hai người đi qua buồng vé lót gạch màu xanh đậu, đáp tàu về West Brompton.

“Ở đây cô phải nhớ là,” Strike nói khi cả hai đứng ở trạm Earl’s Court đợi chuyến tàu, Robin để ý thấy hắn dồn trọng lượng cơ thể hết lên chiếc chân lành lặn, “Quine bỏ nhà đi vào hôm mùng năm. Tức là đêm đốt lửa bắn pháo hoa.”

“Trời đất, đúng rồi!” Robin đáp.

“Chớp nháy đi đoàng,” Strike nói, nốc nhanh cà phê để còn vứt cốc trước khi lên tàu, hắn thấy ngại phải cầm cốc đi trên sàn nhà ướt nhẹp, lạnh lẽo. “Pháo hoa bắn đủ hướng, khiến người ta dõi mắt theo. Vậy nên cũng chẳng có gì ngạc nhiên nếu không ai thấy một người mặc áo choàng đi vào nhà trong đêm đó.”

“Ý anh là Quine?”

“Không hẳn.”

Robin ngẫm ngợi một lát.

“Vậy anh nghĩ ông già ở hiệu sách nói dối vụ Quine vào đó hôm mùng tám sao?”

“Tôi không biết,” Strike đáp. “Còn quá sớm để nói được gì, phải không?”

Nhưng cùng lúc hắn nhận ra mình tin là vậy. Những động tĩnh bất ngờ quanh ngôi nhà hoang ngày bốn và năm càng cho thấy có gì đó mờ ám.

“Nghĩ cũng buồn cười, người ta hay để ý những chuyện lạ thật,” Robin nói. Hai người leo lên cầu thang màu xanh đỏ ở ga West Brompton. Cô thấy

http://tieulun.hopto.org

cứ mỗi lần đặt chân phải xuống là Strike lại nhăn mặt. “Trí nhớ thật lạ lùng, phải…”

Strike tự dưng thấy nóng ran đầu gối. Hắn đứng chựng lại, dựa vào tay vịn chạy dọc cây cầu bắc qua đường tàu. Một ông đóng bộ chỉnh tề ngay sau lưng hắn bực tức chửi thề khi tự dưng có một tên lù lù đứng chắn ngay lối đi. Robin vẫn tiếp tục đi vài bước, vừa đi vừa nói, mãi mới nhận ra Strike không còn đi bên cạnh mình. Cô vội vã đi ngược lại, thấy hắn đứng đó, mặt mày tái nhợt, mồ hôi đầm đìa, khiến các khách bộ hành khác phải đi vòng quanh chỗ hắn đứng dựa vào tay vịn.

“Hình như bị trặc,” hắn nghiến răng nói, “chỗ đầu gối.

Khốn… khốn thật”

“Vậy mình sẽ đi taxi.”

“Thời tiết vậy làm sao kiếm ra taxi.”

“Vậy thì mình lên tàu rồi đi về văn phòng lại.”

“Không, tôi muốn…”

Chưa lúc nào hắn thấy mình thiệt thòi, thua kém người ta như lúc đó, đứng trên cây cầu sắt hoa văn đan chéo, ngay dưới vòm kính trần đầy tuyết đổ. Ngày trước lúc nào hắn cũng sẵn xe công vụ. Hắn chỉ cần mở miệng là nhân chứng phải đến gặp. Hắn từng làm ở Cục điều tra đặc biệt SIB. Từng chịu trách nhiệm, từng nắm quyền kiểm soát.

“Nếu anh muốn đi tiếp thì mình phải đi taxi,” Robin cứng rắn. “Chỗ này đi bộ ra phố Lillie rất xa. Anh không…”

Cô ngập ngừng. Trước giờ hai người không đả động đến chân cẳng của Strike, cùng lắm chỉ nói bóng gió.

“Anh không có gậy chống hay sao?”

“Giá mà có,” hắn nói, môi như tê lại. Còn giả vờ gì nữa? Đoạn đường từ đây đến cuối cây cầu hắn còn thấy khó đi.

“Mình mua được,” Robin nói, “Mấy quầy dược thỉnh thoảng có bán. Mình sẽ ghé vào mua.”

Sau đó, ngập ngừng trong giây lát, cô nói tiếp:

http://tieulun.hopto.org

“Anh dựa vào tôi đi.”

“Tôi nặng lắm, không được đâu.”

“Để giữ thăng bằng thôi. Coi như tôi là cây gậy đi. Dựa đi,” cô nói, cứng cỏi.

Hắn choàng tay qua vai cô, hai người lê bước chậm rãi đến cuối cây cầu, đứng lại ngay lối ra. Tuyết vừa ngừng rơi, nhưng trời còn lạnh hơn lúc nãy.

“Tại sao chẳng có ghế nghỉ chân ở đâu cả?” Robin hỏi, nhìn quanh.

“Thường vậy mà,” Strike đáp. Hắn đã rút tay khỏi vai cô ngay khi hai người đứng lại.

“Anh nghĩ chân anh bị sao vậy?” Robin hỏi, nhìn xuống chân phải hắn.

“Tôi chịu. Sáng nay sưng cả lên. Có lẽ đáng ra tôi đừng đeo chân giả thì tốt hơn, nhưng tôi ghét nạng lắm.”

“Anh không thể đi kiểu này xuống phố Lillie trong trời tuyết được. Mình phải kiếm taxi, rồi anh đi về văn phòng…”

“Không, tôi muốn làm gì đó,” hắn giận dữ lên tiếng, “Anstis tin chắc Leonora là thủ phạm. Không đúng.”

Đau kinh khủng, hắn không thể cứ đòi hỏi nọ kia.

“Thôi được rồi,” Robin đáp. “Giờ mình tách ra, anh đi taxi, OK không? OK?” cô nài nỉ.

“Được rồi,” hắn đầu hàng. “Vậy cô đi tới Clem Atlee Court.”

“Anh muốn tôi tìm cái gì ở đó?”

“Camera. Rồi những chỗ có thể cất giấu áo quần hay ruột người. Kent rõ là không thể giấu trong nhà nếu có mang theo; thối um lên ngay. Nhớ chụp ảnh trên điện thoại – thấy cái gì có ích là chụp…”

Khi nói ra những điều đó hắn thấy chẳng đâu vào đâu, nhưng hắn phải làm gì đó. Tự dưng hắn cứ nghĩ đến Orlando, với nụ cười ngây ngô trống rỗng và con khỉ vải vắt vẻo.

“Rồi sao nữa?” Robin hỏi.

“Đi tới phố Sussex,” Strike nói, sau khi nghĩ ngợi vài giây. “Làm y vậy. Rồi gọi cho tôi, hẹn gặp nhau. Cô đưa số nhà Tassel và Waldegrave cho tôi.”

http://tieulun.hopto.org

Cô đưa cho hắn một mẩu giấy.
“Để tôi gọi taxi cho anh.”
Hắn chưa kịp cảm ơn thì cô đã sải bước ra phố lạnh cóng.

http://tieulun.hopto.org

26

Ta phải nhìn xuống chân:
Đường trơn băng tuyết không ngờ
Chân không vững bám nhỡ mà hại thân…

John Webster
The Duchess of Malfi

Cũng may là Strike vẫn còn năm trăm bảng tiền mặt trong túi, từ lúc nhận lời giải quyết vụ công tử nhà Gunfrey. Hắn bảo tài xế taxi chở đến phố Fulham Palace, chỗ Elizabeth Tassel ở, vừa đi hắn vừa để ý dọc đường. Nếu không phải dừng lại ở quầy dược phẩm Boots hắn cuốc xe chỉ tốn chừng bốn phút. Hắn nói tài xế dừng lại, đợi ở ngoài. Không lâu sau hắn đi trở ra từ Boots, bước chân nhẹ nhõm hơn với chiếc gậy chống có thể chỉnh độ dài.

Hắn áng chừng một phụ nữ khỏe mạnh đi từ ga tàu về đó sẽ chỉ mất chưa đầy nửa tiếng. Khoảng cách từ nhà của Tassel đến hiện trường xa hơn từ chỗ Kathryn Kent. Nhưng Strike biết khá rõ khu này. Nếu Tassel là thủ phạm, bà ta có thể dễ dàng đi qua những con ngõ trong khu dân cư, né được các camerra theo dõi. Thậm chí nếu đi bằng xe hơi cũng có thể né được.

Nhà của bà đại diện nhà văn trông buồn bã, u ám trong ngày đông ảm đạm. Lại là một ngôi nhà gạch đỏ kiểu thời Victoria, nhưng không hề có những chi tiết hoành tráng hay ngộ nghĩnh như căn nhà ở phố Talgarth. Nhà của Tassel tọa lạc ở góc đường, phía trước là khu vườn rậm rạp, phủ đầy bóng những bụi cây kim tước um tùm. Mưa tuyết lại rơi khi Strike đứng bên cánh cổng nhìn chăm chú vào vườn, vừa cố khum tay giữ điếu thuốc khỏi tắt. Nhà của Tassel có cả vườn trước lẫn vườn sau, cả hai đều khuất tầm mắt người qua đường sau những bụi cây rậm rạp giờ đây đang trĩu nặng mưa

http://tieulun.hopto.org

tuyết. Cửa sổ tầng trên nhìn ra nghĩa địa phố Fulham Palace, một cảnh tượng não nề khi chỉ còn một tháng nữa là đến ngay giữa mùa đông. Cây cối trơ trọi như những cánh tay xương xẩu in bóng lên bầu trời trắng xóa, những tấm bia mộ cổ xưa nối nhau chạy mãi ra xa.

Elizabeth Tassel trong bộ complet bảnh tỏng màu đen, son môi đỏ thắm, từng nổi cơn tam bành không thèm che giấu với Owen Quine - Có lẽ nào bà ta đã trở về nhà trong bóng tối nhập nhoạng, người đầy máu me và acid, tay xách theo túi đựng đầy ruột người?

Cái lạnh châm chích quanh cổ và những ngón tay của Strike. Hắn dụi tàn thuốc rồi nói tài xế taxi chở đến phố Hazlitt ở Kensington. Tay tài xế nãy giờ vẫn dõi mắt theo khi hắn đứng ngắm nhà Elizabeth Tassel, vừa tò mò vừa nghi ngờ. Strike ngồi phịch xuống ghế xe, tộng thuốc giảm đau và nốc chai nước mua khi nãy ở Boots.

Bên trong chiếc taxi khá tù túng, nồng mùi thuốc lá, mùi bụi bẩn bám lâu ngày và mùi da cũ. Cần gạt nước vun vút đưa qua lại đều đặn như đếm nhịp, làm sáng rõ quang cảnh tù mù trên con phố Hammersmith bận rộn, nơi những tòa nhà văn phòng nhỏ đứng cạnh những dãy nhà liên kế ngắn. Strike nhìn ra nhà dưỡng lão Nazareth: lại gạch đỏ, êm đềm như nhà thờ, nhưng đằng trước có cổng an ninh, bảo vệ trực – một ranh giới vững chắc giữa người được săn sóc và những kẻ kém may mắn hơn.

Tòa nhà Blythe House hiện ra qua cửa xe mịt mờ, hoành tráng như cung điện với những vòm cửa màu trắng, nhìn xa xa như chiếc bánh khổng lồ ánh hồng giữa mưa tuyết xám xịt. Strike nhớ mang máng đã có lúc chỗ này từng được dùng để làm kho của một bảo tàng lớn. Xe taxi rẽ vào phố Hazlitt.

“Số nhà bao nhiêu?” tài xế hỏi.

“Anh thả tôi xuống đây cũng được,” Strike đáp. Hắn không muốn đáp xe ngay trước nhà, và cũng chưa quên là phải trả lại mớ tiền mấy hôm nay đã phung phí. Hắn dồn sức nặng cơ thể lên chiếc gậy, thấy mừng vì đầu gậy có bọc cao su nên bám khá chắc trên vỉa hè trơn trượt. Hắn trả tiền cho tài xế, đi dọc phố đến nhìn cho kỹ nhà của ông bà Waldegrave.

http://tieulun.hopto.org

Nhà cửa ở đây đúng kiểu nhà mặt phố, cao bốn tầng kể cả tầng hầm, gạch vàng, trán tường trắng cổ điển, có chạm trổ hình vòng hoa dưới các cửa sổ tầng trên, thêm cả chấn song bao lơn bằng sắt mỹ nghệ. Nhà cửa ở đây phần lớn đã được chia thành nhiều căn hộ. Khu này không có vườn trước nhà, chỉ có bậc thang dẫn xuống tầng ngầm.

Con phố thấm đẫm một phong vị bùi bụi, điểm xuyết những chi tiết cuộc sống của giới trung lưu như những bộ sưu tập chậu cây ngẫu nhiên trên một ban công, chiếc xe đạp ở ban công khác và áo quần phơi trên dây ướt nhẹp, sắp bị đông cứng vì bị bỏ quên trong mưa tuyết ở ban công thứ ba.

Ngôi nhà của ông bà Waldegrave là một trong số những ngôi nhà ít ỏi vẫn còn giữ nguyên vẹn, không bị chia thành căn hộ. Strike đứng nhìn, tự hỏi không biết biên tập viên hàng đầu thì lương bao nhiêu, rồi nhớ là Nina có nói vợ của Waldegrave thuộc loại "giàu từ trong trứng". Ban công tầng một (hắn phải chạy qua bên kia đường mới nhìn rõ) có đặt hai chiếc ghế võng ướt đẫm. Vải căng ghế in hình mấy cuốn bìa mềm kinh điển của nhà xuất bản Penguin, cạnh đó là chiếc bàn sắt bé xíu, đúng loại bàn hay dùng trong các nhà hàng bình dân Paris.

Hắn châm một điếu thuốc nữa, trở lại phía bên kia đường rồi đưa mắt nhìn xuống căn hộ tầng ngầm nơi con gái của Waldegrave ở. Hắn vừa nhìn vừa ngẫm nghĩ có khi nào Quine đã nói chuyện *Bombyx Mori* với Waldegrave từ trước chăng. Có khi nào chính Quine thổ lộ trước cái kết? Rồi có lẽ nào sau đó người đàn ông dễ mến, đeo kính gọng sừng đó gật gù đáp lại, nhiệt tình giúp Quine trau chuốt lại cảnh cuối trong sách cho đủ phần ghê gớm, vừa làm việc vừa biết trước rằng sẽ có ngày mình ra tay tái hiện lại cảnh đó?

Trước cửa căn hộ tầng ngầm có nhiều túi rác đen. Hình như Joanna Waldegrave vừa làm một đợt tổng vệ sinh. Strike quay lưng lại, quan sát cỡ chừng năm chục khung cửa sổ đối diện hai cửa chính của hộ nhà Waldegrave. Nếu là thủ phạm, ông biên tập phải vô cùng may mắn mới ra vào nhà mà không bị ai nhìn thấy.

Nhưng vấn đề ở chỗ, Strike rầu rĩ ngẫm ngợi, ngay cả nếu có người chứng

http://tieulun.hopto.org

kiến Jerry Waldegrave lén lút trở vào nhà mình lúc hai giờ sáng, tay cầm theo một túi xách đầy ngộn, đáng nghi, thì cũng sẽ rất khó thuyết phục bồi thẩm đoàn rằng lúc đó Owen Quine đã tèo thật sự. Có quá nhiều nghi ngờ chung quanh thời điểm tử vong. Thủ phạm đã có tổng cộng mười chín ngày để phi tang bằng chứng, một khoảng thời gian khá dài, có thể làm được nhiều việc.

Bộ ruột của Owen Quine có thể đi đâu được? Strike tự hỏi thủ phạm đã làm gì với hàng chục cân ruột và dạ dày vừa mới moi ra khỏi xác? Chôn? Quăng xuống sông? Vứt vào thùng rác ngoài đường? Dễ gì mà đốt hết chỗ đó…

Cửa trước nhà Waldegrave mở ra. Một phụ nữ tóc đen, mặt mày sưng sỉa bước xuống tam cấp. Bà ta mặc áo khoác ngắn màu đỏ thắm, trông giận dữ.

"Tôi đứng ở cửa sổ, để ý thấy anh nãy giờ rồi," bà ta lên tiếng khi bước tới gần hắn. Strike nhận ra Fenella, tức Waldegrave phu nhân. "Anh đang làm trò gì vậy? Tại sao anh đi rình mò nhà tôi?"

"Tôi đang đợi bên môi giới thuê nhà," Strike nói dối ngay lập tức, không hề ngượng mồm. "Căn hộ tầng ngầm đang tìm người thuê, đúng không?"

"Ô" bà ta đáp, bị bất ngờ. "Không phải, chỗ đó cách đây ba căn kia," bà ta chỉ tay.

Hắn thấy rõ Fenella chớm có ý xin lỗi, nhưng rồi quyết định đi luôn. Bà ta quay lưng, lóc cóc rảo bước trên đôi giày cao gót hàng hiệu chẳng ăn nhập gì với trời tuyết. Fenella đi về phía chiếc xe Volvo đậu gần đó. Mái tóc đen của bà ta lộ ra chỗ chân tóc đã ngả bạc. Khi bà ta đứng gần, hắn nghe thoáng hơi thở có mùi rượu. Biết Fenella vẫn có thể thấy mình trong kính chiếu hậu, hắn lọc cọc đi về hướng bà ta chỉ, đợi cho tới khi xe chạy hẳn, sém chút nữa thì tông vào chiếc Citroën ngay trước mặt. Fenella khuất dạng, hắn mới cẩn thận đi tiếp đến cuối con đường, rẽ qua đường ngang. Hắn đứng đó, nhìn dãy vườn sau nho nhỏ chạy dài theo dãy nhà.

Vườn nhà Waldegrave chẳng có gì đặc biệt, trừ một nhà kho cũ trong vườn. Bãi cỏ xơ xác, cằn cỗi. Góc cuối vườn đặt một bộ bàn ghế thô mộc, trông buồn buồn như đã bị bỏ rơi lâu ngày. Nhìn khu vườn ngổn ngang đó,

http://tieulun.hopto.org

hắn rầu rĩ nghĩ đến một loạt những khả năng khác: nhà kho, các lô vườn thuê rồi cả những garage mà hắn không hề biết đến.

Hắn nghĩ đến chặng đường đi bộ dài dằng dặc, ướt nhẹp và lạnh lẽo trước mắt, rên thầm trong bụng, rồi bắt đầu tính toán. Ga tàu điện ngầm gần đây nhất là Kensington Olympia, nhưng đến cuối tuần thì tuyến District mới chạy qua đó. Ga tàu thường gần nhất là Hammersmith, từ đó dễ đi hơn là từ ga tàu điện ngầm Baron's Court, vậy là hắn quyết đi đường vòng.

Strike rẽ xuống phố Blythe, cứ mỗi bước chân phải lại nhíu mày một cái. Điện thoại đổ chuông: Anstis.

"Mày làm trò gì vậy hả Bob?"

"Ý mày sao?" Strike hỏi lại, lê chân trên phố, đầu gối nhức như vừa bị đâm.

"Mày cứ lảng vảng ở hiện trường."

"Trở lại xem vài thứ. Chỉ ở chỗ công cộng. Không có gì sai."

"Mày định phỏng vấn hàng xóm…"

"Lúc đó ông ta tình cờ mở cửa thôi," Strike đáp. "Tao chẳng đả động gì đến Quine cả."

"Nghe này Strike…"

Hắn nhận ra Anstis vừa dứt dạc chuyển sang gọi hắn bằng tên thật. Hắn cũng chẳng ưa gì cái biệt danh anh ta đặt cho mình.

"Tao nói rồi, mày đừng có xía vô chuyện bên tụi tao."

"Không được, Anstis à," Strike thản nhiên đáp. "Tao có một thân chủ đang…"

"Quên mẹ thân chủ của mày đi," Antis cắt ngang. "Thân chủ gì, sát thủ thì có. Tao nói thật, thôi dẹp đi, mày cứ vậy thì nhiều người ghét lắm. Tao đã nói trước rồi…"

"Đúng, mày có nói," Strike đáp. "Mày nói rất rõ. Không ai quy trách nhiệm gì cho mày đâu, Antis à."

"Tao dặn mày không phải vì tao sợ trách nhiệm," Anstis gằn giọng.

Strike im lặng bước đi, chật vật áp điện thoại lên tai. Im lặng một lát,

http://tieulun.hopto.org

Anstis tiếp:

"Đã có báo cáo dược lý rồi. Trong máu có chút rượu, chẳng có gì khác."

"OK."

"Chiều nay tụi tao đem chó ra khu bãi rác Mucking Marshes. Làm sớm cho kịp tuyết. Nghe đâu sắp có đợt tuyết lớn."

Mucking Marshes là bãi rác lớn nhất ở Anh quốc, là nơi gom rác cho cả London, các thứ rác sinh hoạt thường được chở dọc theo sông Thames trên những chiếc xà lan xấu xí.

"Mày nghĩ là bộ ruột bị vứt trong thùng rác nào đó sao?"

"Có lẽ là thùng rác xây dựng. Ở cuối phố Talgarth có một nhà đang sửa; trước nhà đặt hai thùng rác xây dựng mãi đến ngày tám. Trời lạnh vậy thì có lẽ không bị ruồi bu. Tụi tao kiểm tra rồi. Thợ ở đó chở hết rác rến về Mucking Marshes."

"Vậy thì chúc may mắn," Strike nói.

"Tao chỉ không muốn mày phải mấy thì giờ và công sức nữa, bồ tèo à."

"Được rồi. Tao cảm ơn."

Strike gượng gạo cảm ơn Anstis đã mời ăn tối đêm trước rồi dập máy. Hắn dừng lại, đứng dựa vào tường, bấm số trên điện thoại. Một phụ nữ châu Á nhỏ con đẩy xe em bé ở đâu trờ tới, cô ta phải đẩy xe vòng qua hắn, nhưng khác với người đàn ông trên chiếc cầu West Brompton cô ta không chửi thề gì cả. Cũng như tấm áo choàng burqa, chiếc gậy chống dường như có phép bảo vệ đặc biệt, cô ta còn mỉm cười với hắn khi ngang qua mặt.

Leonora Quine bắt máy sau ba hồi chuông.

"Cảnh sát cảnh siếc trở lại đây rồi," bà ta mở lời.

"Họ muốn gì?"

"Họ muốn xem khắp căn nhà và ngoài vườn," bà ta nói.

"Có phải cho họ xem không?" Strike ngập ngừng.

"Tôi nghĩ họ muốn làm gì thì cứ để họ làm. Nghe này chị Leonora," hắn thẳng thừng chuyển giọng nghiêm túc dứt khoát, "chị có luật sư không?"

"Không, tại sao kia? Tôi đã bị bắt đâu. Chưa mà."

http://tieulun.hopto.org

“Tôi nghĩ chị cần luật sư.”

Rồi cả hai im lặng.

“Anh có biết ai giỏi không?” bà ta hỏi.

“Có,” Strike đáp. “Chị gọi cho Ilsa Herbert. Để tôi đọc số cho.”

“Orlando không thích cảnh sát dòm…”

“Tôi sẽ nhắn tin cho chị số này, tôi muốn chị gọi ngay cho Ilsa. Được không? Gọi ngay nhé.”

“Được rồi,” bà ta lầm bầm.

Hắn dập máy, tìm số điện thoại của cô bạn cũ rồi gởi cho Leonora. Rồi hắn gọi Ilsa, giải thích và xin lỗi trước.

“Không hiểu bồ xin lỗi mình làm gì,” Ilsa hồ hởi đáp. “Tụi mình rất khoái mấy vụ dính tới cảnh sát, kiếm ăn chủ yếu ở đó.”

“Có thể Leonora đủ tiêu chuẩn nhận trợ cấp pháp lý.”

“Thời buổi bây giờ có mấy ai được đâu,” Ilsa đáp. “Thôi cứ mong là bà ấy nghèo thiệt nghèo.”

Tay Strike lạnh cóng, hắn thấy đói cồn cào. Hắn thả điện thoại vào lại trong túi áo rồi đi cà nhắc ra phố Hammersmith. Bên kia đường có một tửu quán trông khá ấm cúng. Tửu quán sơn màu đen, treo biển sắt tròn vẽ hình thuyền căng buồm. Hắn đi thẳng tới đó, để ý thấy mấy tay lái xe dường như kiên nhẫn hơn hẳn khi nhường đường cho người chống gậy.

Ăn quán hai ngày liên tục… nhưng mưa tuyết thế này, chân cẳng thì đau đớn; Strike chẳng thèm thấy tội lỗi gì nữa. Bên trong quán Albion cũng ấm cúng như ở ngoài nhìn vào. Quán dài và hẹp, ở cuối phòng có lò sưởi đốt củi, có tầng lửng với chấn song bao lơn, nhìn đâu cũng thấy gỗ sáng bóng. Phía dưới cầu thang xoắn ốc bằng sắt màu đen có hai chiếc loa và một giá đỡ micro. Dọc theo bức tường màu kem treo ảnh trắng đen của những nhạc sĩ nổi tiếng.

Chỗ gần lò sưởi đã có người. Strike mua một vại bia, cầm lấy tờ thực đơn rồi tiến về bộ bàn ghế cao gần cửa sổ nhìn ra đường. Khi ngồi xuống hắn nhận ra hình cha mình trên tường, giữa hình Duke Ellington và Robert Plant.

http://tieulun.hopto.org

Trong hình Rokeby tóc dài, mồ hôi nhễ nhại kiểu mới vừa diễn xong. Rokeby đang đùa gì đó với tay bass mà đã có lúc (theo như mẹ hắn kể) từng bị ông ta bóp cổ.

("Tốc độ không phải là thế mạnh của Jonny," bà Leda mẹ hắn từng thổ lộ với cậu con trai chín tuổi, khi đó chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì cả.)

Điện thoại lại đổ chuông. Mắt vẫn nhìn vào hình ông già, hắn bấm nút trả lời.

"Alô," Robin lên tiếng. "Tôi quay lại văn phòng rồi. Anh ở đâu vậy?"

"Quán Albion trên phố Hammersmith."

"Anh có cuộc gọi nhỡ lạ lùng lắm. Lúc về lại văn phòng tôi có thấy tin nhắn thoại."

"Cô nói đi."

"Daniel Chard gọi," Robin nói. "Ông ấy muốn gặp anh."

Strike nhíu mày, rời mắt khỏi tấm hình ông già mặc bộ đồ da, nhìn xuống lò sưởi bập bùng. "Daniel Chard muốn gặp tôi sao? Làm sao ông ta biết tôi là ai?"

"Trời đất, anh tìm ra xác nạn nhân mà! Báo đăng còn gì."

"À ha, đúng rồi. Vậy ông ta có nói vì sao muốn gặp tôi không?"

"Ông ấy nói là có một đề nghị với riêng anh."

Tự dưng lúc đó trong đầu hắn bỗng hiện lên hình ảnh một người đàn ông trần truồng, đầu hói, hàng họ tồng ngỗng gớm ghiếc. Hình ảnh đó nhanh chóng bị gạt đi.

"Tôi cứ tưởng ông ta bị kẹt ở Devon vì gãy chân kia mà."

"Đúng vậy. Có nói không biết anh có sẵn lòng xuống dưới đó gặp ổng không."

"Ồ, vậy nữa sao?"

Strike ngẫm ngợi về lời mời, nghĩ đến khối lượng công việc hiện thời, những cuộc gặp mặt trong tuần. Cuối cùng, hắn nói:

"Tôi có thể đi thứ Sáu nếu hoãn Burnette lại. Nhưng ông ta muốn gì kia chứ? Vậy thì tôi cần thuê xe. Xe số tự động," hắn tiếp, cái chân đặt dưới bàn

http://tieulun.hopto.org

vẫn đau ghê gớm. “Cô làm giúp tôi được không?”

“Được,” Robin đáp. Hắn nghe tiếng cô viết hí hoáy trên giấy.

“Tôi có nhiều chuyện kể với cô lắm,” hắn nói. “Hay cô đi ra ăn trưa với tôi? Đồ ăn ở đây cũng được. Nếu đi taxi thì không tới hai mươi phút đâu.”

“Hai ngày liền luôn? Mình không thể cứ đi taxi với ăn ngoài mãi được,” Robin đáp, mặc dù nghe giọng cô khá là vui vẻ.

“Không sao. Burnett rất thích xài tiền của chồng cũ. Tôi sẽ tính vào công tác phí vụ của bà ấy.”

Strike dập máy, quyết định sẽ ăn món bánh nhân thịt bò nấu bia, rồi đi cà nhắc ra quầy bar để gọi món.

Khi trở lại bàn hắn lại đảo mắt đến tấm chân dung ông già mặc đồ da bó chặt, tóc bết quanh gương mặt dài, đang cười hô hố.

Người Vợ biết chuyện mình nhưng cứ dã vờ không biết… không để anh ấy ra đi, ngay cả khi đó là điều tốt nhất cho hết thảy mọi người… Tôi biết ông đi đâu rồi, Owen!

Strike liếc mắt dọc theo hàng ảnh chân dung trắng đen của cái siêu sao ca nhạc trên bức tường đối diện.

Tôi đang huyễn hoặc chính mình chăng? Hắn thầm hỏi John Lennon. Trong ảnh John giễu nhại nhìn hắn qua cặp kính tròn trên chiếc mũi nhọn.

Tại sao hắn lại không tin là Leonora đã giết chồng, mặc cho chứng cứ hiện có như đang muốn đẩy kết luận về hướng đó? Tại sao hắn vẫn khăng khăng rằng bà ta đã đến tìm hắn, không phải để che đậy, mà là thực sự giận dữ vì Quine đã bỏ đi như một đứa trẻ hờn dỗi? Lúc đó bà ta trông như chẳng hề nghĩ đến chuyện có khi ông chồng đã chết… Hắn mãi nghĩ ngợi, uống cạn vại bia trước mặt lúc nào mà không hay.

“Chào anh,” Robin lên tiếng.

“Nhanh vậy!” Strike ngạc nhiên khi thấy Robin đã đến.

“Cũng đâu có nhanh gì,” Robin đáp. “Đường sá đông đúc lắm. Để tôi đi gọi món nhé?”

Khi Robin tiến về phía quầy bar, đàn ông trong quán cứ quay đầu dõi theo

http://tieulun.hopto.org

cô, nhưng Strike không để ý. Hắn vẫn còn nghĩ đến Leonora Quine, gầy gò, dung mạo tầm thường, tóc ngả bạc âu lo.

Robin trở lại bàn, mang theo một vại bia nữa cho Strike và cốc nước cà chua cho mình. Cô mở điện thoại cho hắn xem mấy tấm hình cô chụp sáng hôm đó ở nhà trong phố của Daniel Chard. Một villa trát vữa stucco trắng, đầy đủ chấn song bao lơn, cửa trước đen bóng nằm giữa hai cây cột.

"Có thêm sân trước, ở ngoài đường không thấy được," Robin kể, mở một hình nữa. Trong hình là những bụi cây trồng trong lư chậu phình to kiểu Hy Lạp. "Có khi Chard chôn đống ruột vô trong đó," cô nhanh nhảu. "Nhổ cây ra, chôn trong đất chậu."

"Khó mà hình dung Chard làm việc động tay động chân đến vậy, nhưng cứ nghĩ theo hướng đó đi," Strike đáp, nhớ lại bộ complet tinh tươm và chiếc cà vạt màu mè của ông giám đốc nhà xuất bản. "Còn Clem Atlee Court sao? Tôi nhớ ở đó có nhiều chỗ có thể giấu giếm."

"Nhiều lắm," Robin nói, mở thêm một loạt hình mới. "Thùng rác công cộng, bụi cây, đủ món. Chỉ có điều tôi không thể tưởng tượng nổi sao có thể làm vậy từ đầu tới cuối mà lại không hề bị ai thấy. Lúc nào ở đó cũng có người, nhất cử nhất động đều có thể bị nhìn thấy từ cả trăm cửa sổ. Cứ cho là làm lúc nửa đêm đi thì vẫn có camera.

"Nhưng tôi có để ý cái này. Thực ra… chỉ là phỏng đoán."

"Cô nói đi."

"Ngay trước chung cư có một trạm y tế. Có khi nào thỉnh thoảng họ lại có rác…"

"Rác y tế!" Strike reo lên, đặt vại bia xuống. "Trời đất, ý hay đó."

"Vậy tôi đi xem chỗ đó luôn nhé?" Robin hỏi, cố giấu vẻ sung sướng tự hào khi Strike ngưỡng mộ nhìn cô. "Tìm hiểu xem khi nào…?"

"Đi chứ!" Strike hưởng ứng. "Hướng đó hay hơn hẳn hướng Anstis đang theo," hắn giải thích khi thấy vẻ bối rối trên gương mặt cô, "anh ta cứ nghĩ rằng đống ruột bị vứt trong thùng rác xây dựng gần phố Talgarth, rằng sát thủ chỉ mang ra góc đường rồi vứt vào đó."

http://tieulun.hopto.org

“Thì cũng có khả năng đó,” Robin bắt đầu, nhưng Strike nhăn mặt, hệt như vẻ mặt Matthew mỗi khi cô kể chuyện về Strike.

“Vụ này được tính toán vô cùng chi li. Không có chuyện sát thủ lại đi vứt một chiếc túi đi đường đầy ruột người ngay góc đường gần hiện trường.”

Hai người ngồi đó, im lặng. Robin ngẫm nghĩ, hơi lạc đề, rằng thái độ của Strike với hướng điều tra của Anstis chỉ là sự ganh đua thuần túy, chứ chẳng phải tính toán khách quan gì cả. Chung sống với Matthew, rồi lại có ba đứa em trai, Robin quá hiểu tự ái đàn ông.

“Vậy nhà của Elizabeth Tassel và Jerry Waldegrave thì sao?”

Strike kể lại chuyện vợ của Waldegrave nghĩ rằng hắn đang rình mò nhà bà ta.

“Có vẻ cáu tiết thật.”

“Kỳ lạ,” Robin nói. “Nếu có ai nhìn vào nhà mình thì tôi cũng không nghĩ ngay là… là họ đang rình mò.”

“Bà này cũng sâu rượu như ông chồng,” Strike đáp. “Tôi nghe mùi rượu. Trong khi đó nhà của Elizabeth Tassel đúng là địa điểm ẩn náu lý tưởng của một sát thủ.”

“Ý anh là sao?” Robin hỏi, vừa sờ sợ vừa thấy tức cười.

“Rất riêng tư, không dòm ngó gì được.”

“Nhưng, tôi vẫn không nghĩ…”

“… sát thủ là phụ nữ. Cô có nói vậy.”

Strike uống bia, im lặng trong giây lát, tính toán một kế hoạch hành động mà hắn biết chắc sẽ khiến Anstis tức tối nhất. Hắn không có quyền phỏng vấn đối tượng khả nghi. Hắn đã được cảnh báo là đừng có xía vào việc của cảnh sát.

Strike cầm điện thoại lên, ngẫm nghĩ một lúc rồi gọi cho nhà xuất bản Roper Chard, nhờ chuyển máy cho Jerry Waldegrave.

“Anstis đã dặn anh đừng có…” Robin nói, lo lắng.

“Ừ,” Strike đáp, đầu dây bên kia vẫn im lặng, “anh ta cứ nhắc đi nhắc lại, nhưng tôi vẫn chưa kể hết chuyện cho cô nghe. Đợi lát nữa…”

http://tieulun.hopto.org

“Alô?” Jerry Waldegrave lên tiếng.

“Chào ông Waldegrave,” Strike nói, tự giới thiệu mặc dù đã nói trước với thư ký của Waldegrave. “Hôm qua tôi có gặp ông ở nhà của bà Quine.”

“À đúng rồi,” Waldegrave đáp. Giọng ông ta có vẻ ngạc nhiên nhưng vẫn lịch sự.

“Như bà Quine đã nói với ông, bà ấy thuê tôi vì lo là cảnh sát đang nghi ngờ bà ấy.”

“Tôi chắc chắn không có chuyện đó,” Waldegrave đáp ngay lập tức.

“Chuyện cảnh sát nghi ngờ, hay chuyện bà ta giết chồng?”

“À… cả hai,” Waldegrave đáp.

“Thường khi người chồng chết thì người ta luôn điều tra người vợ khá kỹ,” Strike nói.

“Tôi biết, nhưng tôi không thể… Tôi không tin được.” Waldegrave nói. “Cả chuyện này quá kinh khủng, không thể tin được.”

“Vâng,” Strike nói, “Tôi không biết liệu tôi có thể gặp ông, hỏi ông vài câu được không? Tôi có thể,” tay thám tử đề nghị, khẽ liếc Robin, “đến nhà ông, sau giờ làm việc, lúc nào cũng được.” Waldegrave không trả lời ngay.

“Đương nhiên tôi sẵn lòng giúp Leonora, nhưng anh nghĩ tôi có thể cho anh biết gì kia?”

“Tôi rất quan tâm tới *Bombyx Mori*,” Strike đáp. “Ông Quine có đưa rất nhiều người vào sách, theo hướng không tích cực lắm.”

“À,” Waldegrave nói. “Đúng vậy.”

Strike tự hỏi không biết bên cảnh sát đã phỏng vấn Waldegrave chưa; không biết ông ta đã phải giải thích ý nghĩ của chiếc bị và nhân vật người lùn chết đuối chưa.

“Được rồi,” Waldegrave nói. “Tôi gặp anh cũng được. Nhưng tuần này tôi kín lịch rồi. Để xem thử… ăn trưa thứ Hai được không?”

“Được,” Strike đáp, xót ruột nghĩ như vậy cũng có nghĩa là hắn phải móc ví, mà lại không có cơ hội quan sát bên trong nhà Waldegrave. “Ở đâu?”

“Chỗ nào gần văn phòng đi; chiều hôm đó tôi rất bận. Nhà hàng

http://tieulun.hopto.org

Simpson's-in-the-Strand được không?"

Strike nghĩ thật là một lựa chọn kỳ khôi, nhưng hắn vẫn đồng ý. Mắt hắn vẫn nhìn mắt Robin. "Một giờ? Tôi sẽ nhờ thư ký đặt chỗ trước. Gặp ông sau."

"Ông ta sẽ gặp anh sao?" Robin hỏi, ngay khi Strike vừa dập máy.

"Đúng thế," Strike đáp. "Thật là mờ ám."

Cô lắc đầu, khẽ bật cười.

"Nhưng ổng có hào hứng lắm đâu. Ông ta đồng ý gặp, anh không nghĩ như vậy có nghĩa là ông ta không có gì mờ ám sao?"

"Không," Strike đáp. "Tôi đã nói với cô rồi; rất nhiều kẻ thích lảng vảng quanh thể loại như tôi, để xem điều tra đang đi đến đâu. Họ đứng ngoài không yên, thấy phải giải thích nọ kia nữa.

"Tôi đi vệ sinh chút… cô đợi đó… tôi còn nhiều chuyện chưa kể…"

Robin nhấm nháp nước cà chua khi Strike cà nhắc đi ra nhà vệ sinh với cây gậy mới.

Lại một đợt tuyết bay ngang cửa sổ, tan đi nhanh chóng. Robin nhìn lên hàng chân dung trắng đen đối diện rồi nhận ra, hơi bị sốc, trong đó có hình của Jonny Rokeby, cha của Strike. Trừ chuyện cao trên mét tám, hai người chẳng giống gì nhau cả; phải đến khi có kết quả xét nghiệm ADN thì Rokeby mới chịu nhận con. Trên trang Wikipedia của Rokeby, Strike được liệt kê dưới mục con cái. Strike từng kể với Robin là đã gặp cha hai lần. Sau khi nhìn một hồi lâu vào chiếc quần da bó sát lồ lộ của Rokeby, Robin cố hướng mắt ra cửa sổ trở lại, ngại rằng Strike sẽ bắt gặp cô đang nhìn ngay "ngã ba" của ông già mình.

Strike trở lại bàn. Thức ăn cũng được dọn ra.

"Cảnh sát đang khám xét khắp nhà Leonora," Strike nói, tay cầm dao nĩa.

"Tại sao vậy?" Robin hỏi, tay nĩa chưa kịp buông xuống.

"Chứ cô nghĩ là tại sao kia? Tìm áo quần dính máu. Tìm trong vườn xem có hố chôn nội tạng người không. Tôi đã giới thiệu luật sư cho bà ấy. Hiện giờ người ta chưa có đủ bằng chứng để xuất lệnh bắt, nhưng họ rất quyết tâm

http://tieulun.hopto.org

phải tìm ra thứ gì đó.”

“Anh thực sự không nghĩ bà ấy là thủ phạm sao?”

“Không, tôi không nghĩ thế.”

Strike đã kịp ăn sạch đĩa trước khi nói tiếp.

“Tôi muốn nói chuyện với Fancourt. Tôi muốn biết tại sao ông ta về Roper Chard khi Quine vẫn còn ở đó, hai người ghét nhau có tiếng. Về đó thì kiểu gì cũng phải chạm mặt.”

“Anh nghĩ Fancourt giết Quine để đi tiệc cơ quan khỏi đụng mặt sao?”

“Biết đâu đó,” Strike nói, nửa đùa nửa thật.

Hắn uống cạn cốc rồi cầm điện thoại lên, gọi cho Tổng đài danh bạ rồi nhờ chuyển đến số của Văn phòng đại diện tác giả của Elizabeth Tassel.

Ralph, trợ lý của bà ta bốc máy. Khi Strike giới thiệu tên, nghe giọng anh ta vừa sờ sợ, lại vừa hứng thú.

“Ồ, tôi không biết… Để tôi hỏi. Phiền anh chờ.”

Nhưng có vẻ Ralph không rành sử dụng điện thoại lắm. Anh ta bấm nút trên điện thoại sao đó, có tiếng kêu rõ to nhưng đường dây vẫn còn mở. Strike nghe được văng vẳng tiếng Ralph báo với bà chủ là Strike đang ở bên kia đầu dây. Bà ta nóng nảy, gằn giọng nạt lại.

“Giờ anh ta muốn cái quái gì nữa?”

“Anh ấy không nói.”

Tiếng bước chân thình thịch, tiếng ống nghe điện thoại bị giằng khỏi bàn.

“Alô?”

“Elizabeth,” Strike tươi tỉnh chào hỏi. “Là tôi, Cormoran Strike đây.”

“Biết rồi, Ralph có nói. Có chuyện gì?”

“Tôi không biết có thể gặp bà được không. Tôi vẫn đang làm việc cho Leonora Quine. Bà ấy tin là cảnh sát đang nghi ngờ bà ấy là thủ phạm giết chồng.”

“Vậy anh muốn nói chuyện với tôi làm gì? Tôi đâu thể nói cho anh biết bà ta có phải là thủ phạm hay không.”

Strike mường tượng ra vẻ choáng váng trên gương mặt Ralph và Sally

http://tieulun.hopto.org

đang dỏng tai dõi theo trong văn phòng hôi hám đó.

"Tôi vẫn còn vài câu hỏi về Quine."

"Ôi, lại còn thế nữa!" Elizabeth gầm gừ. "Để coi, tôi có thể gặp anh giờ ăn trưa ngày mai, nếu tiện cho anh. Nếu không thì tôi bận cho tới…"

"Ngày mai rất tiện," Strike đáp. "Nhưng không cần phải ăn trưa, tôi có thể…?"

"Ăn trưa tiện cho tôi."

"Vâng, được thôi," Strike đáp ngay lập tức.

"Pescatori, phố Charlotte," bà ta nói. "Mười hai giờ rưỡi, trừ khi tôi hẹn lại."

Bà ta dập máy.

"Cái đám sách vở này hở cái là ăn trưa," Strike nói. "Không lẽ không dám mời tới nhà vì sợ tôi lục tủ lạnh, phát hiện ra ruột Quine trong đó hay sao?"

Nụ cười trên mặt Robin tan đi.

"Anh biết không, anh làm vậy dễ mất bạn bè như chơi," cô nói, bắt đầu mặc áo khoác vào. "Cứ gọi điện tùm lum rồi đòi phỏng vấn hết người này tới người kia."

Strike gầm gừ.

"Anh không lo sao?" cô hỏi, khi hai người ra khỏi quán ấm, bước vào trời lạnh tê tái, tuyết rơi trên mặt như muốn cắt da cắt thịt.

"Tôi còn nhiều bạn nữa, lo gì," Strike đáp, thật thà, không chút màu mè.

"Trưa nào mình cũng nên làm một ly bia," hắn nói thêm, dồn sức nặng cơ thể lên cây gậy khi cả hai tiến về trạm tàu điện, đầu cúi xuống dưới màn tuyết trắng mờ không ngớt. "Coi như thư giãn giữa ngày."

Robin đi chậm lại giữ nhịp với hắn. Cô mỉm cười. Kể từ khi bắt đầu làm việc cho Strike, chưa hôm này cô thấy vui như hôm nay. Nhưng không thể để Matthew biết vụ đi quán trong hai ngày liên tiếp. Anh ấy vẫn đang ở Yorkshire phụ gia đình chuẩn bị đám tang mẹ.

http://tieulun.hopto.org

http://tieulun.hopto.org

27

Ta phải tin con người ấy, con người đã phản bội bằng hữu đó sao!

William Congreve
The Double Dealer

Một tấm thảm tuyết khổng lồ đang trải lên khắp nước Anh. Bản tin buổi sáng cho thấy vùng Tây Bắc Anh quốc đã ngập tuyết trắng như bột, xe cộ phủ tuyết, đứng giữa đường như mấy con cừu kẹt lối, chỉ biết yếu ớt chiếu đèn nhấp nháy. Dưới bầu trời mỗi lúc một u ám, London như đang đợi tấm thảm tuyết trải đến. Strike vừa thay quần áo vừa nhìn bản đồ trong chương trình dự báo thời tiết trên TV. Hắn lo không biết ngày mai có lái xe tới Devon được không trên xa lộ M5 nổi không. Mặc dù rất quyết tâm muốn gặp Daniel Chard đang dưỡng thương – hắn thấy lời mời của ông này có gì đó vô cùng kỳ khôi, Strike cũng không khỏi lo lắng khi nghĩ tới chuyện phải lái xe (ngay cả xe số tự động) với chân cẳng như thế trong trời tuyết.

Hắn chó nghiệp vụ vẫn còn đang lục lọi ở bãi rác Mucking Marshes. Khi gắn chân giả, đầu gối càng lúc càng sưng và đau đớn, Strike nghĩ đến đám chó đó. Những chiếc mũi cực thính của chúng sẽ sụt sịt, dò dẫm trên những mảng rác còn tươi, dưới bầu trời u ám mây đen, trên đầu chim hải âu lượn vòng. Có khi giờ này chúng đã bắt đầu làm việc rồi, vì mùa này ngày khá ngắn, phải tranh thủ. Lũ chó có lẽ đang kéo theo cảnh sát đi qua rác rưởi đông cứng, cố tìm cho ra bộ ruột của Owen Quine. Strike từng làm việc với chó nghiệp vụ. Chúng có cái kiểu ngoáy mông, vẫy đuôi hớn hở, trông có vẻ chẳng ăn nhập gì với những cuộc tìm kiếm hình sự.

Khi xuống cầu thang hắn thấy lo thật sự. Chân hắn đau đớn kinh khủng. Đương nhiên, lý tưởng nhất là ngày trước đó hắn đã gác chân cao, chườm

http://tieulun.hopto.org

nước đá lên mỏm chân chứ không lê lết khắp London chỉ để khỏi phải nghĩ đến Charlotte và cái đám cưới sắp được tổ chức tại nhà thờ vừa được trùng tu của lâu đài xứ Croy… chứ không phải lâu đài Croy, vì *gia đình khốn nạn của Tử tước sẽ thấy chối tai đấy.* Chỉ còn chín ngày nữa…

Điện thoại trên bàn Robin đổ chuông ngay khi hắn vừa mở cánh cửa gương. Hắn nhăn nhó, chạy vội đến bắt máy. Người tình đa nghi kiêm sếp của cô Brocklehurst muốn báo với Strike rằng cô thư ký của ông ta hiện giờ đang bị cảm lạnh, đang nằm ở nhà mình, vậy nên cho tới khi cô ấy khỏe hẳn, ông ta sẽ không trả toán thêm phí điều tra cho hắn. Strike chỉ vừa đặt ống nghe xuống thì chuông lại reo. Một thân chủ khác, Caroline Ingles tuyên bố bằng giọng nghèn nghẹn rằng mình và ông chồng say nắng cuối cùng đã hàn gắn. Strike chúc mừng, chẳng hề thật lòng tí nào. Vừa lúc đó thì Robin đến, mặt ửng hồng vì trời lạnh.

"Thời tiết càng lúc càng tệ," cô nói khi hắn đã dập máy.

"Ai vậy?"

"Caroline Ingles. Làm hòa với Rupert rồi."

"*Gì kia?*" Robin hỏi lại, choáng váng. "Sau cả vụ gái nhảy à?"

"Hai người sẽ cố gắng hàn gắn, vì con cái." Robin khẽ hứ một tiếng, ra vẻ không tin.

"Ở Yorkshire tuyết dữ lắm," Strike nói. "Hay cô nghỉ làm ngày mai rồi đi tàu lên sớm…?"

"Không," Robin đáp. "Tôi đã đặt vé tàu giường nằm tối thứ Sáu rồi. Không sao đâu. Giờ mình mất mối của Ingles rồi, hay để tôi gọi cho mấy khách hàng trong danh sách chờ đợi…?"

"Khoan đã," Strike đáp, ngồi phịch xuống ghế sofa. Hắn đau không kìm được, bèn vuốt tay lên đầu gối sưng phồng.

"Vẫn còn đau à?" Robin rụt rè hỏi, giả vờ như không thấy hắn vừa nhăn nhó.

"Ừ," Strike đáp. "Nhưng không phải vì vậy mà tôi không muốn nhận thêm khách mới," hắn nói ngay.

http://tieulun.hopto.org

“Tôi biết,” Robin đáp, quay lưng về phía hắn, bật nút ấm đun nước. “Anh muốn tập trung làm vụ Quine.”

Strike không rõ cô có ý trách móc gì không.

“Leonora sẽ trả tiền mà,” hắn tiếp. “Quine có bảo hiểm tính mạng, bà ấy bắt mua. Vậy nên giờ bà ấy có tiền.”

Robin nghe rõ giọng hắn có vẻ như đang thanh minh, cô nghe không lọt tai nổi. Hắn cứ nghĩ cô chỉ biết tiền thôi. Chẳng lẽ hắn vẫn cho là vậy, ngay cả khi cô từ chối những công việc lương cao để làm cho hắn? Chẳng lẽ hắn vẫn không thấy cô đã rất nhiệt tình ra sao khi giúp hắn cố chứng minh Leonora Quine đã không giết chồng?

Cô đặt xuống cạnh hắn một tách trà, một ly nước và thuốc paracetamol.

“Cảm ơn cô,” hắn nói, nghiến răng nghiến lợi, hơi bực khi thấy cô đưa thuốc giảm đau, mặc dù hắn vốn định uống liều đúp.

“Tôi đặt taxi cho anh ra nhà hàng Pescatori lúc mười hai giờ nhé?”

“Chỗ đó gần đây mà,” hắn đáp.

“Anh biết không, kiêu hãnh là một chuyện, nhưng bướng bỉnh lại là chuyện khác,” Robin nói, lần đầu tiên hắn thấy gương mặt cô thoáng nổi nóng thật sự.

“Được rồi,” hắn đáp, nhướng mày. “Taxi thì taxi.”

Sự thật là ba tiếng đồng hồ sau đó, hắn thấy mừng rơn khi chỉ phải dồn người lên chiếc gậy rẻ tiền sắp bị cong mà cà nhắc ra taxi đậu ngay cuối phố Denmark. Giờ hắn biết rõ là mình đã không nên lắp chân giả làm gì. Vài phút sau đó trên phố Charlotte hắn chật vật bò ra khỏi xe, tay taxi có vẻ thiếu kiên nhẫn. Bước vào không gian ấm cúng của nhà hàng Pescatori, hắn thấy nhẹ cả người.

Elizabeth vẫn chưa đến nhưng đã giữ chỗ sẵn. Strike được dẫn đến bàn hai người gần bức tường áp sỏi sơn trắng. Những thanh xà gỗ thô tháp bắt chéo trên trần nhà; một chiếc thuyền đua treo ngay trên quầy bar. Ở bức tường đối diện có lắp mấy chiếc ghế da màu cam sặc sỡ. Theo thói quen, hắn gọi một vại bia, ngồi nhâm nhi trong không khí sáng sủa, rực rỡ mang màu sắc Địa

http://tieulun.hopto.org

Trung Hải chung quanh và ngắm nghía tuyết bay bay ngoài cửa sổ.

Không lâu sau đó thì bà đại diện tác giả đến nơi. Hắn cố đứng dậy khi bà ta đến bàn nhưng rồi phải ngồi xuống ngay. Dường như Elizabeth cũng chẳng để ý gì.

Trông bà ta có vẻ gầy hơn lần trước hắn gặp. Bộ complet đen cắt may khéo, son môi đỏ thắm và mái tóc ốp ngắn bạc như thép không làm bà ta có vẻ sắc sảo như trước nữa. Giờ đây tất cả trông như một màn cải trang tồi tệ. Gương mặt bà ta vàng ệch, hốc hác, hơi chảy xệ.

"Bà khỏe không?" hắn hỏi.

"Anh nghĩ tôi khỏe không?" chưa gì bà ta đã thô lỗ nạt nộ. "Gì kia?" Tassel quay sang nạt tiếp tay bồi bàn đứng lượn lờ gần đó. "À. Cho nước trắng. Không có ga."

Elizabeth cầm tờ thực đơn lên, vẻ như đã để lộ quá nhiều về bản thân. Strike thấy rõ bà ta không hề muốn hắn tỏ ý quan tâm, hỏi han sức khỏe.

"Cho xúp," bà ta nói với tay bồi bàn khi tay này trở lại ghi món gọi cho hai người.

"Tôi rất cảm kích là bà nhận lời gặp tôi lần nữa," Strike lên tiếng khi tay bồi bàn đã đi khỏi.

"Thì, có Chúa mới biết, Leonora khốn khổ khốn nạn lắm," bà ta nói.

"Tại sao bà nói vậy?"

Elizabeth nheo mắt nhìn hắn.

"Anh đừng giả vờ ngốc. Nó đã kể tôi chuyện nó nằng nặc đòi người ta chở tới trụ sở cảnh sát thủ đô để gặp anh, ngay sau khi được báo tin Owen chết."

"Đúng vậy."

"Nó làm vậy mà không nghĩ gì sao?" Cảnh sát cứ tưởng nghe tin dữ hẳn nó phải rụng rời, ngất xỉu tại chỗ… vậy mà nó… nó chỉ muốn đi gặp ông bạn thám tử." Bà ta khổ sở cố nén cơn ho.

"Tôi nghĩ Leonora chẳng quan tâm gì tới chuyện người khác nghĩ mình ra sao." Strike nói.

"Nó kh-không quan tâm, anh nói đúng. Xưa nay nó không phải là đứa

http://tieulun.hopto.org

sáng dạ gì."

Strike tự hỏi Elizabeth Tassel nghĩ gì về ấn tượng của chính mình với mọi người chung quanh; liệu bà ta có nhận ra rằng chẳng ai ưa mình nổi. Lần này Tassel không cố nén, để cơn ho xồng xộc đến. Hắn đợi tràng âm thanh khô khốc, sù sụ như hải cẩu sủa tan hết rồi mới hỏi tiếp:

"Vậy bà nghĩ bà ấy phải giả vờ đau khổ?"

"Tôi không nói là nó giả vờ," Elizabeth nạt nộ. "Tôi chắc là nó cũng đau khổ, theo khả năng hạn hẹp của nó. Tôi chỉ nói là cứ đóng vai góa phụ khóc chồng một chút thì chẳng hại ai. Người ta thấy vậy mới hợp lý."

"Vậy chắc bà đã nói chuyện với bên cảnh sát rồi?"

"Đương nhiên. Đã nói hết chuyện hôm ở nhà hàng River Café, nói đi nói lại lý do vì sao tôi không đọc cuốn sách cho kỹ. Rồi họ muốn biết sau khi gặp Owen lần cuối tôi đã đi những đâu. Cụ thể là trong ba ngày sau đó."

Bà ta liếc hắn, vẻ dò xét. Gương mặt hắn vẫn bình thản.

"Vậy họ nghĩ lão chết trong khoảng đó, đúng không?"

"Tôi không biết," Strike nói dối. "Bà nói gì với họ?"

"Nói là tôi đi thẳng về nhà sau khi Owen đùng đùng đi ra khỏi nhà hàng. Sáng hôm sau tôi dậy lúc sáu giờ, lấy taxi đến ga Paddington rồi đi đến chỗ Dorcus."

"Một trong những tác giả bà đại diện, đúng không?"

"Đúng thế, Dorcus Pengelly, bà ta…"

Elizabeth để ý thấy Strike tủm tỉm. Lần đầu tiên kể từ khi hai người gặp nhau, gương mặt bà ta giãn ra, một nụ cười vụt thoáng qua.

"Tên thật đấy, tin nổi không, không phải bút danh gì cả. Bà ta viết sách khiêu dâm đột lốt tiểu thuyết tình cảm dã sử. Owen bỉ sách của bà ấy, nhưng lão rất thèm doanh số của

Dorcus. Sách bà ấy," Elizabeth kể, "bán chạy như tôm tươi."

"Vậy khi nào thì bà trở về London?"

"Chiều muộn ngày thứ Hai. Định là một kỳ nghỉ cuối tuần dài, thư giãn. Dài thì có, nhưng thư giãn thì không, chung quy chỉ tại *Bombyx Mori*."

http://tieulun.hopto.org

“Tôi sống một mình,” bà ta kể tiếp. “Tôi không thể chứng minh chuyện mình về nhà, rằng mình đã không giết Owen ngay khi về London. Thực lòng lúc đó tôi sôi gan, cũng muốn giết lão lắm…”

Bà ta uống nước rồi nói tiếp:

“Cảnh sát rất quan tâm tới nội dung sách. Dường như họ nghĩ cuốn sách khiến nhiều người muốn giết lão.”

Đó cũng là lần đầu tiên bà ta công khai ý định moi thông tin từ hắn.

“Ban đầu có vẻ như vậy thật,” Strike nói,” nhưng nếu họ đoán đúng thời điểm chết, tức là nếu Quine chết trong vòng ba ngày sau khi cãi nhau với bà ở nhà hàng River Café thì cũng chỉ có vài nghi can thôi.”

“Tại sao?” Elizabeth hỏi lại ngay, Strike tự dưng nhớ đến một trong những giáo sư gay gắt nhất hồi hắn học Oxford. Giáo sư vẫn hay dùng câu hỏi ngắn đó như một mũi kim khổng lồ, chọc xì hết những lý luận không có căn cứ của sinh viên.

“Tôi e là không nói chuyện đó được,” Strike nhẹ nhàng đáp. “Cảnh sát vẫn còn điều tra.”

Da Tassel xanh xao, đầy lỗ chân lông, thô ráp. Cặp mắt màu olive đen nhìn xoay xoáy.

“Họ hỏi tôi,” bà ta nói, “là tôi đã cho ai xem bản thảo trong mấy ngày trước khi tôi gởi cho Jerry và Christian. Tôi trả lời: chẳng ai cả. Rồi họ hỏi tôi Owen có nói chuyện cuốn sách với ai không, khi lão đang viết. Tôi chẳng hiểu hỏi vậy làm gì,” bà ta nói, đôi mắt đen vẫn nhìn thẳng vào mắt Strike. “Họ nghĩ có người xúi lão sao?”

“Tôi không biết,” Strike lại nói dối. “Vậy ông ấy có hay nói chuyện sách khi vẫn đang viết không?”

“Có thể có nói chút gì với Jerry Waldegrave. Thiếu điều giấu luôn tựa sách với tôi.”

“Thật sao? Ông ta không hỏi xin lời khuyên của bà sao? Chẳng phải bà từng học Văn ở Oxford đó sao?”

“Tôi đậu bằng hạng nhất,” bà ta giận dữ nói, “nhưng với Owen thì đâu có

http://tieulun.hopto.org

nghĩa lý gì. Lão ta bị đuổi học giữa chừng, hình như học ở Loughborough hay trường vớ vẩn nào đó, còn không kiếm nổi tấm bằng. Rồi Michael từng nói với Owen rằng hồi sinh viên tôi chỉ viết được những thứ 'nhài nhại đáng thương', Owen nghe xong thì nhớ mãi." Chút ký ức tự ái đó khiến gương mặt nhợt nhạt của Tassel thoáng đỏ tía. "Cả Owen cả Michael đều thành kiến với phụ nữ viết văn. Chứ nghe phụ nữ khen sách mình thì chẳng chê, đương nhiên rồi…" Bà ta ho vào khăn ăn, đỏ mặt tía tai. "Owen rất thèm được nịnh, hơn bất cứ tác giả nào tôi từng biết, mà loại đó thì nịnh bao nhiêu cho vừa."

Thức ăn được mang ra: súp cà chua nấu với lá húng quế cho Elizabeth, cá tuyết tẩm bột và khoai tây chiên cho Strike.

"Lần trước khi gặp tôi bà có kể," Strike nói, sau khi đã nuốt trọn miếng đầu tiên, "đã có lúc bà phải chọn giữa Fancourt và Quine. Tại sao bà lại chọn Quine?"

Tassel thổi nguội một muỗng xúp đầy, có vẻ như muốn suy nghĩ cẩn thận rồi mới trả lời.

"Lúc đó, tôi nghĩ, thực ra… Owen đáng thương hơn đáng giận."

"Chuyện này có liên quan gì đến vụ ai đó viết bài nhại tiểu thuyết của vợ Fancourt không?"

"Làm gì có 'ai đó,'" Tassel khẽ nói. "Chính Owen viết."

"Bà có chắc không?"

"Lão đưa cho tôi xem trước khi gởi cho tạp chí. Tôi e là," Elizabeth đáp lại cái nhìn của Strike với vẻ bất cần lạnh lùng, "bài đó làm tôi cười đau cả bụng. Chính xác đến đau đớn và rất hài hước. Owen đúng là cũng có tài viết văn nhại."

"Nhưng sau đó vợ của Fancourt tự tử."

"Đương nhiên là chuyện chẳng ai muốn," Elizabeth nói, không hề để lộ cảm xúc gì, "mặc dù chẳng ai nghĩ bà ấy lại làm thế. Nói thẳng ra, nếu chỉ vì một bài điểm sách mà đi tự tử thì tốt hết là đừng viết lách chi cả. Nhưng đương nhiên, Michael căm thù Owen. Tôi nghĩ càng căm hơn vì sau đó Owen sun cả vòi lại, khi nghe Elspeth tự tử thì ngay lập tức phủ nhận mình là tác

http://tieulun.hopto.org

giả. Một thái độ quá hèn, khá bất ngờ vì trước giờ lão vẫn cho rằng mình không sợ trời đất gì cả. Michael muốn tôi chấm dứt đại diện cho Owen. Tôi từ chối. Kể từ đó đến giờ Michael không nói năng gì với tôi nữa."

"Khi đó sách Quine bán chạy hơn sách Fancourt sao?" Strike hỏi.

"Lạy Chúa, không có chuyện đó," bà ta nói. "Tôi bênh Owen không phải vì tiền."

"Vậy tại sao…?"

"Tôi đã nói rồi đó," bà ta đáp, vẻ mất kiên nhẫn. "Tôi tin vào quyền tự do ngôn luận, kể cả quyền làm người khác phật ý. Với cả, chỉ vài ngày sau khi Elspeth tự tử thì Leonora sinh non, song sinh. Tai biến sản khoa; thằng bé chết lưu còn Orlando thì… Chắc anh gặp con bé rồi chứ?"

Khi hắn gật đầu, Strike tự dưng nghĩ đến giấc mơ đêm nọ: Charlotte sinh con nhưng không muốn hắn nhìn thấy…

"Tổn thương não bẩm sinh," Elizabeth nói tiếp. "Lúc đó Owen đang đau khổ, nhưng trái với Michael, lão đã không l-làm gì để phải chịu cảnh…"

Lại ho. Tassel thoáng thấy vẻ ngạc nhiên của Strike, bà ta hấp tấp đưa tay ra dấu chờ đợi, có ý rằng bà ta sẽ giải thích rõ ràng sau cơn ho. Cuối cùng, sau khi nhấp một ngụm nước, Tassel lào khào:

"Michael khuyến khích Elspeth viết chỉ để bà ấy không vướng chân mình. Hai người chẳng có gì chung. Ông ấy lấy Elspeth vì lúc nào cũng tự ái rằng mình chỉ là thân phận trung lưu hạng thấp. Còn Elspeth là con gái một bá tước, cứ nghĩ rằng lấy Michael thì suốt ngày sẽ tiệc tùng với cánh văn chương, đàm luận chữ nghĩa nọ kia. Bà ấy đâu ngờ cứ phải vò võ một mình khi Michael mải viết sách. Elspeth," Elizabeth nói, khinh khỉnh, "là loại đàn bà chẳng tài cán gì. Nhưng rồi bà ấy tự dưng muốn làm nhà văn. Anh có biết," bà đại diện tác giả gay gắt tiếp, "có bao nhiêu người tự cho là mình viết được không? Anh không tưởng tượng nổi mớ rác rưởi tôi nhận được, ngày qua ngày. Bình thường thì tiểu thuyết của Elspeth đáng ra đã bị từ chối thẳng tay. Viết đúng kiểu làm bộ làm tịch, ngớ ngẩn quá thể, công bằng mà xét là vậy. Nhưng sau khi khuyến khích bà ấy viết ra cái của nợ đó, Michael đâu có

http://tieulun.hopto.org

gan chê văn vợ. Ông ấy đưa cho nhà xuất bản của mình. Họ nhận, chỉ để Michael vui lòng. Sách ra được một tuần thì bài nhại đó xuất hiện."

"Trong *Bombyx Mori* Quine có ám chỉ rằng chính Fancourt đã viết bài đó," Strike nói.

"Tôi biết - nếu là tôi thì tôi không dại gì mà đi trêu ngươi Fancourt," bà ta thêm vào, vẻ ám chỉ rõ rệt.

"Ý bà là sao?"

Tassel im lặng một lúc. Strike thấy dường như bà ta đang quyết định xem sẽ nói gì với hắn.

"Tôi gặp Michael lần đầu tiên," bà ta chậm rãi nói, "trong nhóm học các bi kịch trả thù thời James I. Thôi thì, đúng là lãnh địa của Michael. Ông ấy mê mệt những nhà văn đó; nào là ác dâm, ham muốn trả thù… hiếp dâm rồi ăn thịt, rồi bộ xương tẩm thuốc độc cải trang thành đàn bà… Michael có một nỗi ám ảnh với những màn trả thù máu lạnh." Bà ta ngước nhìn Strike, vẫn đang quan sát mình.

"Gì kia?" bà ta hỏi cụt ngủn.

Strike tự hỏi không biết khi nào tình tiết án mạng của Quine sẽ nổ tung trên mặt báo? Hẳn kíp nổ đã sẵn sàng, một khi Culpepper vào cuộc.

"Vậy Fancourt có trả thù máu lạnh sau khi bà chọn Quine thay vì ông ấy không?"

Tassel nhìn xuống bát xúp màu đỏ quạch, đột ngột gạt nó qua một bên.

"Tôi với Michael là bạn thân, rất thân là đằng khác, nhưng kể từ ngày tôi không chịu bỏ rơi Owen thì ông ấy không nói một lời nào với tôi nữa. Ông ấy còn rỉ tai các nhà văn khác tránh xa văn phòng của tôi; nói rằng tôi là cái thứ đàn bà không trọng danh dự, không có nguyên tắc.

"Nhưng tôi có một nguyên tắc vô cùng rõ ràng, mà ông ấy biết rõ," bà ta cứng giọng. "Khi viết ra bài nhại đó, Owen chỉ làm một việc mà Michael đã từng làm cả trăm lần với những nhà văn khác. Đương nhiên, hậu quả vô cùng đáng tiếc, nhưng lần đó – một trong những lần ít ỏi – tôi thấy Owen vô tội."

"Nhưng chắc vẫn đau lắm," Strike nói. "Bà quen Fancourt lâu hơn

Quine."

"Đến giờ thì thời gian làm kẻ thù đã lâu hơn lúc còn bạn bè." Strike để ý thấy câu trả lời rất né tránh.

"Anh đừng nghĩ… Owen không phải lúc nào cũng… lão không tệ hoàn toàn," Elizabeth sốt ruột nói. "Anh biết đó, lão bị ám ảnh chuyện bản lĩnh đàn ông, sinh lý nọ kia, ngay cả trong cuộc sống lẫn trong sách vở. Đôi khi lão dùng thứ đó như một phép ẩn dụ, chỉ óc sáng tạo, nhưng cũng có lúc thì xem nó là trở ngại trong chính quá trình sáng tạo nghệ thuật. Cốt truyện cuốn *Tội lỗi của Hobart* đưa nhân vật chính, vừa giống đực vừa giống cái, đi đến chỗ phải lựa chọn giữa sinh con đẻ cái và khát vọng văn chương: phải phá thai hay bỏ đi đứa con tinh thần của mình.

"Nhưng trong thực tế - anh hiểu cho, Orlando không… có ai muốn con cái mình… nhưng lão yêu con bé, nó cũng yêu lão."

"Trừ những lúc ông ấy bỏ nhà đi bồ bịch, hay phung phí tiền bạc vào khách sạn," Strike lên tiếng.

"Được rồi, thì cùng lắm là lão không đạt giải Người cha của năm," Elizabeth gằn giọng, "nhưng giữa hai cha con có tình cảm thực sự."

Cả hai im lặng. Strike quyết định cứ làm thinh. Hắn chắc chắn là Elizabeth Tassel đồng ý gặp mình hôm này, cũng như lần trước, vì lý do riêng. Hắn muốn nghe xem bà ta muốn gì. Vậy nên hắn ăn cá, rồi tiếp tục chờ đợi.

"Cảnh sát hỏi tôi," cuối cùng bà ta nói, khi đĩa hắn gần sạch, "liệu Owen có tống tiền tôi theo kiểu nào đó không?"

"Thật sao?" Strike hỏi.

Không khí trong nhà hàng lao xao, râm ran quanh hai người. Bên ngoài tuyết rơi mỗi lúc một dày. Đây chính là hiện tượng mà hắn đã chỉ ra cho Robin thấy: những kẻ tình nghi luôn muốn giải thích lại, lúc nào cũng lo lắng là mình đã không nói rõ từ đầu.

"Họ để ý thấy thỉnh thoảng tôi lại hay chuyển tiền cho Owen, đã từ nhiều năm nay," Elizabeth nói.

Strike không nói gì cả; từ cuộc gặp trước nội chuyện bà ta sẵn sàng chi

http://tieulun.hopto.org

tiền khách sạn cho Owen đã khiến hắn nghi ngờ.

"Làm sao họ lại nghĩ có người đi tống tiền tôi được?" bà ta hỏi hắn, thoáng bĩu cặp môi đỏ thắm. "Trong sự nghiệp tôi luôn trung thực tuyệt đối, không có tì vết gì. Tôi lại chẳng có đời tư. Tôi đúng kiểu bà cô già vô tội, còn gì nữa?"

Strike nghĩ câu hỏi của Tassel không cách gì trả lời được, mặc dù chỉ là câu hỏi tu từ. Để khỏi mất lòng bà ta, hắn lặng thinh.

"Từ lúc Orlando ra đời," Elizabeth nói. "Owen tiêu sạch tiền nong còn Leonora thì nằm cấp cứu hậu sản cả hai tuần. Michael Fancourt lúc đó đi đến đâu cũng gào lên là Owen đã giết vợ mình.

"Owen là cái hạng bần cùng. Hai vợ chồng chẳng có bà con thân thuộc gì. Chỗ bạn bè, tôi cho mượn tiền để mua sắm đồ trẻ con. Rồi tôi ứng trước một khoản để lão đặt cọc mua nhà lớn hơn. Rồi tiền trả chuyên gia nhi khoa để khám cho Orlando, khi đã rõ là con bé không phát triển bình thường, rồi tiền trị liệu. Chẳng mấy chốc tôi thành ngân hàng riêng của gia đình đó. Mỗi lần tiền sách về Owen lại hứa hẹn sẽ trả cho tôi, đôi khi cũng trả được vài ngàn.

"Suy cho cùng," bà đại diện tác giả tiếp, có phần bối rối, "Owen chỉ là đứa trẻ to xác, khi thì dễ mến khi thì dễ khiến người ta bực mình. Vô trách nhiệm, tùy hứng, cao ngạo, vô tâm vô tứ, nhưng có lúc cũng hài hước, nhiệt tình, thú vị. Ở lão có gì đó đáng thương, một chút yếu đuối sao đó, khiến cho lão có giở trò gì thì người ta cũng muốn che chở. Jerry Waldegrave cảm thấy điều đó. Phụ nữ cảm thấy điều đó. Tôi cũng vậy. Sự thật là tôi cứ hi vọng, thậm chí là cứ tin rằng, một ngày nào đó lão sẽ viết một cuốn *Tội lỗi của Hobart* nữa. Trong mỗi cuốn sách vớ vẩn ấm ớ mà lão viết đều có chút gì đó khiến ta không thể gạt bay lão được."

Một tay bồi bàn đến dọn đĩa. Khi anh bồi bàn hỏi, đúng phép tắc, là liệu món xúp có vấn đề gì không, Elizabeth chỉ phẩy tay xua đi, rồi gọi cà phê. Strike nhận lời mời xem thực đơn món tráng miệng.

"Dù sao Orlando cũng đáng yêu," Elizabeth cộc cằn nói tiếp. "Orlando rất đáng yêu."

http://tieulun.hopto.org

“Vâng… có vẻ như cô bé cho là,” Strike nói, vẫn quan sát kỹ Tassel, “hôm nọ bà có vào thư phòng của Quine, khi Leonora ở trong nhà vệ sinh.”

Hắn thấy như bà ta bị bất ngờ, dường như không thích câu hỏi lắm.

“Con bé thấy vậy sao?”

Bà ta nhấp một ngụm nước, ngập ngừng, rồi nói:

“Tôi thách tất cả những người bị đưa vào *Bombyx Mori*, nếu có cơ hội xem thử lão ta còn viết thứ gớm ghiếc gì, lại có thể đứng yên, không tranh thủ vào xem.”

“Vậy bà có tìm ra gì không?”

“Không,” bà ta nói, “thư phòng luộm thuộm như bãi rác. Tôi thấy ngay là muốn tìm gì cũng phải mất thời gian,” bà ta ngước cằm, vẻ bất cần, “với cả nói thẳng ra, tôi không muốn để lại dấu vân tay. Vậy là tôi đi vào rồi đi ra ngay. Chỉ là hành động bột phát, chẳng hay ho gì.”

Dường như bà ta đã nói hết những điều cần nói. Strike gọi món táo và dâu nướng phủ bột giòn. Hắn đánh liều:

“Daniel Chard muốn gặp tôi,” hắn kể.

Đôi mắt bà ta mở to, ngạc nhiên.

“Tại sao?”

“Tôi không biết. Trừ khi tuyết quá dày, không thì tôi sẽ đi Devon gặp ông ấy ngay ngày mai. Trước khi gặp ông ấy tôi muốn biết tại sao trong *Bombyx Mori* ông ấy lại bị mô tả là kẻ giết chết một thanh niên tóc vàng.”

“Tôi không diễn giải gì về cuốn sách gớm ghiếc đó cho anh cả,” Elizabeth đáp, trở lại y vẻ hung hăng nghi ngờ như ban đầu. “Không. Không có chuyện đó.”

“Thật đáng tiếc,” Strike nói, “vì người ta đang bàn ra tán vào.”

“Vậy anh nghĩ tôi sẽ sai lầm một lần nữa sao, lại đi tám chuyện cuốn sách, sau khi gởi nó cho cả thế gian đọc?”

“Tôi rất kín kẽ,” Strike đảm bảo. “Người ta không cần biết tôi lấy thông tin từ đâu.”

Nhưng bà ta chỉ liếc hắn, lạnh lùng, không hó hé gì cả.

http://tieulun.hopto.org

“Còn Kathryn Kent thì sao?”

“Thì sao?”

“Tại sao hang của chị ta trong *Bombyx Mori* lại đầy xương sọ chuột?”

Elizabeth không nói gì.

“Tôi biết Kathryn Kent chính là điểu tinh Harpy, tôi đã gặp chị ta rồi,” Strike kiên nhẫn nói. “Giờ nếu có giải thích thì bà cũng chỉ giúp tôi đỡ tốn thêm thời gian thôi. Tôi nghĩ bà cũng muốn biết ai giết Quine chứ?”

“Tiện quá nhỉ,” bà ta đáp, vẻ chán nản bực dọc, “anh dùng chiêu đó thường xuyên sao?”

“Đúng vậy,” hắn bình thản đáp, “cũng hiệu quả lắm.”

Tassel nhướng mày, rồi bật ra một tràng. Strike cũng không ngạc nhiên mấy:

“Thực sự tôi cũng chẳng nợ nần gì Kathryn Kent cả. Nếu anh muốn biết thì đây, Owen viết vậy để ám chỉ, khá là thô, chuyện chị ta làm việc ở một cơ sở thử nghiệm trên động vật. Chỗ đó người ta làm những thứ vô cùng gớm ghiếc trên chuột, chó và khỉ. Có lần Owen dẫn chị ta đi tiệc, vậy là tôi bị nghe nguyên bài. Chị ta tới đó, suồng sã ngả ngớn, cố tìm cách gây ấn tượng với tôi,” Elizabeth nói, giọng khinh bỉ. “Tôi đã xem qua mấy thứ chị ta viết. Chị ta khiến Dorcus Pengelly trông như Iris Murdoch. Đúng kiểu văn chương giẻ… giẻ rác…”

Strike kịp ăn vài miếng bánh tráng miệng khi bà ta ho sặc sụa vào khăn ăn.

“… văn chương giẻ rách thời Internet,” bà ta ngừng lại, mắt ngân ngấn. “Tệ hơn nữa, chị ta cứ nghĩ tôi sẽ bênh chị ta khi mấy đứa sinh viên tấn công phòng thí nghiệm nơi chị ta làm việc. Cha tôi là bác sĩ thú y: tôi lớn lên với động vật. Tôi thích động vật hơn người. Tôi thấy chị ta đúng kiểu người chẳng ra gì.”

“Vậy bà có biết nhân vật Epicoene, con gái Harpy là ai không?” Strike hỏi.

“Không,” Elizabeth trả lời.

http://tieulun.hopto.org

“Còn người lùn trong cái bị của sát thủ Cutter?”

“Tôi không giải thích gì cuốn sách chết dịch ấy nữa!”

“Bà có biết liệu Quine có quen với ai tên là Pippa không?”

“Tôi chưa gặp Pippa nào cả. Nhưng lão có dạy mấy khóa viết văn: toàn mấy mụ sồn sồn đi tìm *ý nghĩa cuộc đời*. Lão gặp Kathryn Kent ở một khóa vậy đó.”

Bà ta nhấp cà phê rồi liếc đồng hồ.

“Bà có thể nói chút gì về Joe North được không?” Strike hỏi.

Tassel liếc hắn, vẻ nghi ngại.

“Tại sao?”

“Tôi tò mò thôi,” Strike đáp.

Hắn không biết tại sao bà ta lại quyết định trả lời; có lẽ vì North đã chết từ lâu, hoặc cũng có thể vì chút đa cảm mà hắn đã luận ra từ lần gặp trong văn phòng bừa bộn của Tassel.

“Ông ấy từ California đến,” Tassel kể. “Muốn đến London để tìm lại gốc gác Anh quốc của mình. Dân đồng tính, trẻ hơn Michael, Owen và tôi vài tuổi. Joe viết cuốn tiểu thuyết đầu tay chân thực về cuộc sống của ông ấy ở San Francisco.

“Michael giới thiệu Joe cho tôi. Michael cho là văn của Joe là loại đầu bảng, mà đúng vậy, nhưng Joe viết chậm. Ông ta tiệc tùng suốt, còn nhiễm HIV nữa mà lại không biết chăm sóc bản thân. Phải vài năm sau đó tụi tôi mới biết. Rồi đến lúc Joe chuyển sang giai đoạn Aids,” Elzabeth hắng giọng. “Anh cũng nhớ thời HIV mới được phát hiện đó, người ta cứ sốt cả lên.”

Strike đã quá quen với chuyện người ta nghĩ hắn chí ít cũng phải già hơn mười tuổi so với tuổi thật. Thực tế là hắn từng nghe mẹ (vốn là người không bao giờ giữ mồm miệng trước mặt con trẻ) kể về căn bệnh giết người thường theo đuổi những kẻ lăng nhăng, chung chạ kim tiêm.

“Joe chết dần chết mòn. Những người ngày xưa tung hô ông ấy khi vẫn còn là nhà văn tiềm năng, thông minh, đẹp mã, cũng rã đám nốt, chỉ trừ - cái này phải thừa nhận…” Elizabeth miễn cưỡng thêm vào, “Michael và Owen.

Hai người ở bên để bảo vệ Joe, nhưng ông ấy ra đi khi sách còn dang dở.

"Lúc đó Michael bị ốm, không thể đi đám tang Joe, nhưng Owen có dự, là người khiêng hòm. Để cảm ơn hai người bạn đã chăm sóc mình, Joe di chúc lại cho cả hai ngôi nhà xinh xắn đó, nơi họ từng tiệc tùng, thức thâu đêm chỉ để nói chuyện sách vở. Tôi từng đó đến vài lần. Một thời để nhớ…" Elizabeth nói.

"Sau khi Joe North qua đời thì hai người có dùng căn nhà không?"

"Tôi không thể trả lời hộ cho Michael, nhưng sau vụ ồn ào với Owen tôi không nghĩ Michael đến đó nữa. Vụ đó cũng chẳng lâu sau đám tang của Joe," Elizabeth nhún vai. "Owen thì không bao giờ bén mảng vì sợ gặp Michael ở đó. Điều khoản thừa kế của Joe cũng khá kỳ khôi. Gọi là điều khoản hạn chế. Joe di chúc rằng ngôi nhà phải được giữ làm một chốn đi về cho nghệ sĩ. Nhờ đó mà Michael mới chặn được vụ bán nhà cả bao năm qua. Vợ chồng Quine bói không ra nghệ sĩ muốn mua nhà. Một nghệ sĩ điêu khắc có thuê nhà một thời gian, nhưng rồi cũng không tới đâu. Đương nhiên, Michael lúc nào cũng kén cá chọn canh khi có người hỏi thuê, để Owen khỏi được lợi lộc gì, mà Michael thì lúc nào cũng sẵn tiền thuê luật sư để bắt bẻ."

"Còn cuốn sách dang dở của North thì sao?" Strike hỏi.

"À, Michael bỏ dở cuốn sách đang viết lúc đó để hoàn tất sách của Joe, sau khi ông ấy chết. Tựa sách là *Tới hạn*, do nhà xuất bản Harold Weaver phát hành: thuộc hàng kinh điển độc đáo, chưa bao giờ ngừng tái bản." Bà ta lại nhìn đồng hồ.

"Tôi phải đi," bà ta nói. "Tôi có hẹn lúc hai giờ ba mươi. Làm ơn, đưa áo khoác," Tassel gọi một tay bồi bàn vừa đi ngang qua.

"Có người nói với tôi," Strike tiếp, dù hắn nhớ rõ chính Anstis đã nói vậy, "rằng có thời gian bà đứng ra giám sát sửa nhà ở phố Talgarth?"

"Đúng vậy," bà ta đáp, thờ ơ, "tôi là đại diện tác giả kiêm đầy tớ, thật chẳng giống ai. Tôi lên kế hoạch sửa chữa, gọi thợ. Tôi có gởi hóa đơn nửa phần chi phí cho Michael rồi sau đó ông ấy trả qua luật sư."

"Bà có chìa khóa nhà không?"

http://tieulun.hopto.org

“Tôi đưa cho thợ cả,” bà ta lạnh lùng, “sau đó trả lại cho vợ chồng Quine.”

“Bà không đi vào nhà xem sửa tới đâu sao?”

“Đương nhiên là có. Lúc làm xong tôi phải đến nghiệm thu. Tôi nhớ đến đó hai lần.”

“Trong quá trình sửa nhà có dùng acid hydrochloric không?”

“Bên cảnh sát cũng hỏi về acid hydrochloric,” bà ta nói.

“Tại sao vậy?”

“Tôi không nói được.” Tassel càu nhàu.

Strike nghi trước giờ ít ai dám từ chối thông tin với bà ta.

“Tôi chỉ có thể nói với anh y như với bên cảnh sát: có lẽ là của Todd Harkness để lại.”

“Ai kia?”

“Tay nghệ sĩ điêu khắc thuê nhà mà tôi đã kể. Khi Owen tìm ra tay này, luật sư của Fancourt không viện được cớ gì để từ chối. Lúc đó chẳng ai biết rằng Harkness chuyên sáng tác bằng chất liệu kim loại rỉ, có dùng vài chất ăn mòn cực mạnh. Gã làm hư hại studio khá nhiều trước khi bị tống cổ đi. Phe của Fancourt dọn dẹp vụ đó, rồi gởi hóa đơn cho tụi tôi.”

Tay bồi bàn mang áo khoác đến cho Tassel. Áo có dính vài sợi lông chó. Khi bà ta đứng dậy Strike nghe mang máng tiếng lồng ngực bà ta rít lên. Sau một cái bắt tay cho có lệ, Elizabeth Tassel ra về.

Strike gọi taxi về văn phòng, bâng quơ định làm hòa với Robin. Tự dưng sáng hôm đó hai người nổi quạu với nhau, đến giờ hắn vẫn chẳng hiểu vì sao. Nhưng lúc hắn bước vào văn phòng người, mồ hôi đầm đìa, đầu gối nhức nhối, câu đầu tiên của Robin khiến hắn quên sạch mọi ý định làm lành.

“Bên chỗ cho thuê xe vừa gọi. Họ không có xe số tự động, nhưng họ có…”

“Phải là số tự động!” Strike nạt, ngồi phịch xuống ghế sofa. Chiếc ghế lại phát ra tiếng đánh rắm quen thuộc, làm hắn càng bực mình. “Lúc này tôi không thể lái xe số sàn được! Cô đã gọi…?

“Đương nhiên là tôi đã gọi mấy chỗ khác rồi,” Robin lạnh lùng đáp. “Tôi

http://tieulun.hopto.org

gọi khắp nơi. Nhưng không ai có xe số tự động ngày mai cả. Dự báo thời tiết rất tệ. Tôi nghĩ tốt hơn cả anh đừng…"

"Tôi sẽ đi phỏng vấn Chard," Strike nói.

Đau đớn và sợ hãi khiến hắn giận sôi: hắn sợ sẽ phải bỏ chân giả, đi nạng trở lại, phải cột ống quần lên, phải thấy những đôi mắt nhìn hắn thương hại. Hắn ghét những dãy ghế nhựa cứng trong hành lang vô trùng của bệnh viện, ghét chuyện người ta sẽ mở hồ sơ dày trục của hắn ra, đọc đi đọc lại, lẩm bẩm sẽ sửa chân giả thế nào, rồi bình tĩnh khuyên hắn phải nghỉ ngơi, phải chăm bẵm cái chân như thể nó là đứa bé bị ốm mà đi đâu hắn cũng phải vác theo. Trong mơ hắn không hề què cụt; trong mơ hắn vẫn còn nguyên vẹn.

Lời mời của Chard như món quà từ trên trời rơi xuống; hắn muốn chớp lấy cơ hội đó. Hắn có nhiều câu hỏi dành sẵn cho ông giám đốc nhà xuất bản. Nội chuyện ông ta mời hắn cũng quá kỳ khôi. Hắn muốn tận tai nghe vì sao Chard lại muốn lôi cổ hắn về tận Devon.

"Anh có nghe tôi nói gì không?" Robin hỏi.

"Gì kia?"

"Tôi nói là, 'để tôi lái xe chở anh,'"

"Không được." Strike đáp, giọng đúng vô ơn.

"Tại sao không?"

"Cô phải về Yorkshire nữa."

"Tôi chỉ cần ra đến ga King's Cross lúc mười một giờ tối mai."

"Tuyết sẽ tệ lắm."

"Vậy thì mình sẽ đi sớm. Hoặc là," Robin nhún vai, "anh hủy cuộc hẹn với Chard. Nhưng dự báo thời tiết tuần tới cũng tệ lắm."

Hắn thấy khó mà đổi liền thái độ từ vô ơn sang ngược lại, khi đôi mắt màu xanh xám, lạnh như thép của Robin đang nhìn thẳng vào mình.

"Được rồi," hắn gượng gạo. "Cảm ơn cô."

"Vậy tôi đi lấy xe đây," Robin đáp.

"OK" Strike nói, nghiến răng đau đớn.

Owen Quine từng nghĩ rằng nghiệp văn chương không có chỗ cho phụ nữ.

http://tieulun.hopto.org

Strike cũng có một thành kiến thầm kín. Nhưng hắn biết làm gì nữa đây, đầu gối nhức nhối như đang kêu cứu, mà lại chẳng có xe số tự động?

http://tieulun.hopto.org

28

... lần ấy (từ xưa đến nay) là chiến công chí mạng, hiểm nguy nhất tôi từng dự phần, kể từ khi tôi cầm vũ khí mà đối diện với kẻ thù...

Ben Jonson
Every Man in His Humour

Năm giờ sáng hôm sau, Robin quấn khăn đeo găng ấm sực, đáp chuyến tàu điện đầu tiên trong ngày. Tóc cô lóng lánh tuyết. Cô đeo một chiếc ba lô nhỏ, tay xách túi đi đường bên trong có áo đầm đen, áo khoác và giày chuẩn bị dự đám tang bác gái Cunliffe. Cô không dám nghĩ đến chuyện về nhà sau chuyến đi Devon, định sẽ đi thẳng đến ga King's Cross sau khi đi trả xe.

Ngồi trên tàu điện gần như trống trơn, cô nghĩ đến ngày hôm nay, thấy cảm xúc lẫn lộn. Trên hết cô vẫn thấy hào hứng, vì cô chắc rằng Strike hẳn có lý do gì đặc biệt lắm nên mới muốn phỏng vấn Chard ngay. Càng ngày Robin càng thấy tin tưởng phán đoán của ông sếp; một trong những điều khiến Matthew tức tối.

Matthew… Mấy ngón tay đeo găng đen của Robin giữ chặt lấy quai túi xách bên cạnh. Cô cứ nói dối Matthew mãi. Robin là người trung thực, trong chín năm hai người quen nhau, cô đâu có nói dối… chỉ mới gần đây thôi. Đôi khi chỉ là nói tránh. Tối thứ Tư Matthew có điện thoại hỏi cô ngày hôm đó làm gì, cô trả lời ngắn gọn, cắt xén khá nhiều, bỏ qua chuyến đi cùng Strike đến căn nhà hiện trường án mạng, quên luôn bữa trưa ở quán Albion và đương nhiên là cuộc đi bộ qua cầu ở ga West Brompton, lúc Strike choàng cánh tay bệ vệ của hắn qua vai cô.

Nhưng cũng có những lời nói dối suôn tuột. Tối hôm qua anh có đề nghị, giống như Strike, hay là cô nghỉ ngày hôm nay, đáp chuyến tàu về Yorkshire

http://tieulun.hopto.org

sớm hơn.

"Em đã cố tìm vé," cô đáp, lời nói dối dễ dàng bật ra, trước khi cô kịp suy nghĩ. "Nhưng hết vé rồi. Chắc tại thời tiết nhỉ? Tuyết vậy thì người ta đi tàu thay vì đi xe, chứ nhỡ kẹt đường thì toi. Nên em phải đi chuyến đó."

Thì mình còn nói được gì nữa? Robin nghĩ thầm. Gương mặt căng thẳng của cô hiện lên trên khung cửa sổ tàu tối om. *Anh ấy sẽ nổi đóa mất.*

Sự thực là cô muốn đi Devon; cô muốn giúp Strike; muốn đi ra khỏi bàn giấy, mặc dù cô vẫn âm thầm tự hào về năng lực quán xuyến văn phòng của mình. Cô muốn đi điều tra. Vậy thì sai ư? Matthew nghĩ thế. Anh ấy không nghĩ cô yêu thích công việc này đến vậy. Anh ấy muốn cô đi làm cho bộ phận nhân sự ở công ty quảng cáo, lương gần gấp đôi. London quá đắt đỏ. Matthew muốn dọn ra căn hộ rộng hơn. Suy cho cùng, cô nghĩ, hiện giờ anh ấy đang phải gánh thêm cả cô…

Rồi cái tên Strike này nữa. Mỗi lần nghĩ đến cô lại thấy tức tối, thấy ruột gan xoắn lại: *ta phải nghĩ đến chuyện thuê thêm người.* Hắn cứ nhắc đi nhắc lại cái tay cộng sự tiềm năng đó. Chưa gì Robin đã hình dung ra: một cô nàng tóc ngắn, mặt mày đanh đá giống nữ cảnh sát canh gác bên ngoài hiện trường ở phố Talgarth. Cô ta có năng lực, được đào tạo bài bản, không như Robin. Cô ta hẳn sẽ còn tự do tự tại, không bị ràng buộc bởi một vị hôn phu như Matthew (đó cũng là lần đầu tiên Robin tự thừa nhận như thế khi một mình ngồi trong toa tàu thưa người sáng đèn, bên ngoài trời tối om, bên tai rầm rầm tiếng tàu chạy).

Nhưng Matthew cũng là trụ cột trong cuộc sống của cô, là chỗ dựa vững chắc của Robin. Cô yêu anh, trước giờ vẫn vậy. Anh đã ở bên cô những lúc khó khăn nhất trong cuộc đời, mà có lẽ nếu là người khác thì có khi đã bỏ cô đi rồi. Cô muốn cưới anh, cô sẽ làm vậy. Chỉ là xưa giờ họ chưa bao giờ nảy sinh bất đồng căn cơ như vậy, chưa bao giờ. Công việc của cô, quyết định ở lại làm cho Strike, rồi cả Strike nữa, tất cả đã thêm khá nhiều gia vị vào mối quan hệ của hai người, một chút gì đó mới mẻ, đe dọa…

Chiếc Toyota Land Cruiser cô thuê đã được đậu sẵn trong bãi xe Q-Park ở

http://tieulun.hopto.org

khu Chinatown, là một trong những bãi đỗ xe gần phố Denmark nhất. Phố Denmark chẳng có bãi đỗ xe nào. Robin đi vội, chân mang đôi giày đi làm đế thấp, tay đong đưa chiếc túi đi đường trong bóng tối, bước ra bãi đỗ xe nhiều tầng. Cô cố không nghĩ đến Matthew nữa, không tưởng tượng ra anh sẽ nghĩ gì, nói gì nếu anh thấy cô lúc này, biết chuyện cô chuẩn bị lái xe sáu tiếng đồng hồ chở Strike đi. Sau khi mở cốp xe cho túi vào, Robin ngồi vào ghế lái, cài máy định vị, chỉnh sưởi rồi để máy xe khởi động một lúc cho đỡ rét.

Strike vẫn chưa đến, thật không giống anh ta chút nào. Robin giết thời giờ bằng cách làm quen với bộ điều khiển trong xe. Cô vốn thích ô tô, mê lái xe. Lúc mười tuổi cô đã có thể lái máy kéo trên nông trại của ông bác, chỉ cần có người giúp cô thả phanh tay. Khác với Matthew, cô thi lái xe một lần đã đậu. Nhưng cô quá biết, không dám trêu anh chuyện đó nữa.

Nhác thấy có cử động trong kính chiếu hậu, Robin ngước lên. Strike mặc complet tối màu đang nhọc nhằn đi về phía chiếc xe, tay chống nạng, ống quần bên phải cài gấp lại.

Tự dưng Robin thấy quặn lòng – không phải vì cảnh tượng chiếc chân cụt của Strike (cô đã từng thấy nó rồi, trong hoàn cảnh còn khó khăn hơn) mà vì đó là lần đầu tiên cô thấy Strike đi ra ngoài mà không lắp chân giả.

Cô bước ra khỏi xe, rồi ước giá mình cứ ngồi yên trong xe khi bắt gặp cái cau mặt của hắn.

"Cô chu đáo quá, lấy xe hai cầu hẳn hoi," hắn nói, như thể âm thầm dặn trước cô đừng có mà hỏi thăm chân cẳng.

"À, tôi nghĩ lấy xe vậy cho yên tâm," Robin đáp.

Hắn đi vòng qua ghế trước. Robin biết cô không nên mở lời đề nghị giúp đỡ hắn; cô thấy quanh hắn như có một vùng bất khả xâm phạm, như thể hắn đang ngầm từ chối mọi sự giúp đỡ hay cảm thông. Nhưng cô thấy lo, không biết hắn sẽ chui vào xe như thế nào đây, nếu không có ai đỡ. Strike vứt đôi nạng lên ghế sau, đứng một lúc chật vật giữ thăng bằng. Và rồi, cô thấy hắn như cố thật lực nhấc cả thân trên lên, lấy đà kéo người gọn gàng vào xe.

Robin vội nhảy vào xe, đóng cửa, cài dây an toàn rồi lui xe khỏi bãi đỗ.

http://tieulun.hopto.org

Cung cách của Strike – chưa gì đã lo từ chối sự quan tâm của cô, cứ như một bức tường giữa hai người. Cô vừa thấy tội nghiệp hắn, vừa hơi bực mình vì chuyện nhỏ như thế mà hắn cũng phải làm ra vẻ xa cách. Cô đã bao giờ tỏ ra quan tâm quá mức, săn sóc như mẹ chăm em đâu? Cùng lắm cô chỉ có đưa cho hắn vài viên paracetamol…

Strike cũng biết mình đang cư xử vô lý, nhưng càng biết vậy hắn càng bực mình thêm. Khi thức dậy hắn đã biết không thể nào cố đeo chân giả hôm nay được. Đầu gối hắn sưng nóng, đau đớn khôn tả. Hắn phải lê mông xuống cầu thang như một đứa trẻ. Khi hắn chống nạng đi trên mặt phố Charing Cross đóng băng, khách bộ hành sáng sớm cứ nhìn hắn nhằm chằm trong giá rét. Hắn không bao giờ muốn trở lại trạng thái như thế này. Tất cả chỉ vì một hôm bất cẩn, quên mất mình không còn nguyên vẹn như trong mơ.

Nhưng ít ra Robin lái xe rất khá, Strike nhẹ nhõm nghĩ thầm. Em gái Lucy của hắn hay mất tập trung, không hề chắc tay khi lái xe. Còn cách Charlotte lái con Lexus luôn khiến Strike sợ phát ốm: chạy vượt đèn đỏ; đi ngược chiều, vừa lái vừa hút thuốc, nói điện thoại, sém tý nữa thì tông vào người đi xe đạp và cửa xe khác đang mở ra… Kể từ sau vụ nổ chiếc xe tăng Viking trên con đường đất lấm bụi vàng đó, Strike chỉ thấy yên tâm khi ngồi cạnh lái xe chuyên nghiệp.

Sau một hồi lâu im lặng, Robin lên tiếng:

“Trong ba lô có cà phê đó.”

“Gì kia?”

“Có bình cà phê nóng trong ba lô. Tôi pha sẵn, tại tôi nghĩ mình chỉ dừng lại nếu thực sự cần thiết thôi. Có cả bánh qui nữa.” Cần gạt kính xe hớt đi một màn tuyết mỏng.

“Trời, cô chu đáo hết biết,” Strike đáp, bắt đầu thôi dè dặt. Hắn vẫn chưa ăn sáng. Loay hoay cố gắn chân giả mà không thành, rồi tìm ghim cài ống quần, lôi nạng ra và lê mông xuống cầu thang đã khiến hắn mất gấp đôi thời gian dự phòng. Mặc dù vẫn chưa hết bực, Robin mỉm cười nhẹ nhàng.

Strike rót cà phê, ăn vài cái bánh bơ giòn. Càng đỡ đói, hắn càng thấy

http://tieulun.hopto.org

Robin lái xe cực kỳ chắc tay.

"Matthew đi xe gì?" hắn hỏi khi hai người tăng tốc qua cầu cạn Boston Manor.

"Không lái," Robin đáp. "Ở London tụi tôi không có xe."

"Ừ, cũng không cần nhỉ," Strike đáp, rồi thầm nghĩ nếu hắn trả lương xứng đáng cho Robin thì chắc hai người đã có thể đủ chi phí xe cộ.

"Vậy anh định hỏi Daniel Chard những gì?" Robin hỏi.

"Nhiều thứ," Strike đáp, phủi vụn bánh trên áo complet sẫm màu. "Đầu tiên là ông ta có gây gổ gì với Quine không, nếu có thì gây chuyện gì. Tôi chẳng hiểu tại sao một người như Quine – mặc dù đúng là chẳng ra gì – lại muốn đi tấn công một người vừa nắm cần câu cơm của mình vừa dư sức thuê luật sư kiện cho mình ngóc đầu không được."

Strike gặm bánh qui một lúc, nuốt rồi mới nói thêm:

"Trừ khi Jerry Waldegrave nói đúng. Tức là Quine đang bị khủng hoảng tinh thần khi viết sách, cứ đụng ai cũng muốn trút giận để đổ thừa chuyện sách ế."

Robin đã tranh thủ đọc xong *Bombyx Mori* lúc Strike đi ăn trưa với Elizabeth Tassel. Cô hỏi lại:

"Nhưng mà anh có thấy là lối viết trong truyện quá súc tích đối với một người đang khủng hoảng tinh thần không?"

"Đúng là câu cú rất gãy gọn, nhưng tôi nghĩ mười người thì hết chín người đồng ý rằng nội dung sách điên nổ đĩa."

"Mấy cuốn khác của ông ta cũng như vậy mà."

"Chưa có cuốn nào khùng bằng *Bombyx Mori*," Strike đáp. "*Tội lỗi của Hobart* và *Anh em nhà Balzac* đều có cốt truyện rõ ràng."

"Thì cuốn này cũng có cốt truyện vậy."

"Vậy sao? Hay chuyến du hành của *Bombyx* chẳng qua chỉ là một cách xâu chuỗi những màn tấn công cá nhân khác nhau?"

Tuyết rơi dày và nhanh khi hai người vượt qua đường dẫn ra sân bay Heathrow, vừa đi vừa nói về mấy thứ gớm ghiếc trong truyện, thi thoảng lại

http://tieulun.hopto.org

phì cười khi nhắc đến những diễn biến vô lý và các chi tiết kỳ khôi. Hàng cây hai bên xa lộ trông như thể có ai vừa rắc một lớp đường bột lên.

"Có lẽ Quine không gặp thời, sinh ra trễ mất khoảng bốn trăm năm," Strike nói, vẫn còn ăn bánh. "Elizabeth Tassel có nói với tôi là có một vở kịch trả thù thời James I trong đó có bộ xương tẩm thuốc độc được cải trang thành đàn bà. Chắc là nhân vật trong kịch vừa vui vẻ xong với nó thì tèo luôn. Suy cho cùng cũng đâu có khác gì Dị nhân Thối củ chuẩn bị…"

"Thôi thôi," Robin, vừa cười vừa làm bộ rùng mình.

Nhưng Strike ngừng lại không phải theo lời Robin, hay vì quá tởm trước ý vừa định nói ra. Có gì đó khẽ lay động trong tiềm thức khi hắn mở miệng. Ai đó đã kể với hắn… ai đó đã nói rằng… nhưng ký ức đó biến mất như một ánh chớp bạc thoáng qua, tựa con cá tuế vừa quẫy đuôi biến mất dưới lớp rong rêu trong ao.

"Một bộ xương tẩm thuốc độc," Strike lẩm bẩm, cố níu cái lại chút ký ức mơ hồ; nhưng rõ là nó đã vụt qua mất.

"Tối hôm qua tôi cũng đọc xong cuốn *Tội lỗi của Hobart* nữa," Robin nói, vượt qua một chiếc Prius chạy chậm rì.

"Sao cô ưa làm khổ mình vậy," Strike nói, nhón đến cái bánh qui thứ sáu. "Tôi cứ nghĩ cô chẳng thích gì cuốn đó."

"Đúng thế, đoạn sau cũng chẳng khá hơn. Nói về…"

"Một nhân vật lưỡng tính, có thai, phải phá thai vì đứa con sẽ ngáng đường văn chương của mình," Strike nói.

"Anh đọc rồi luôn!"

"Không có, Elizabeth Tassel kể thôi."

"Trong cuốn đó cũng có một cái bị vấy máu," Robin nói.

Strike liếc nhìn gương mặt trắng xanh của cô đang tập trung nhìn đoạn đường phía trước, thỉnh thoảng lại liếc mắt vào kính chiếu hậu.

"Trong bị có gì kia?"

"Cái thai bị phá," Robin đáp. "Tởm quá chừng."

Strike ngẫm ngợi chỗ thông tin đó khi hai người qua đoạn rẽ vào

http://tieulun.hopto.org

Maidenhead.

"Kỳ lạ thật," cuối cùng hắn mở miệng.

"Tởm lợm thì đúng hơn," Robin nói.

"Không, kỳ lạ," Strike khăng khăng, "ở chỗ là Quine đang lặp lại chính mình. Đó là chi tiết thứ hai ông ta đưa từ *Tội lỗi của Hobart* vào *Bombyx Mori*. Hai nhân vật lưỡng tính, hai cái bị vấy máu. Tại sao vậy?"

"À," Robin nói, "thực ra không giống *hoàn toàn.* Trong *Bombyx Mori* cái bị máu không phải của nhân vật lưỡng tính, cũng không có thai bị phá trong đó… chắc ổng tịt ngòi mất rồi," cô nói. "Có lẽ *Bombyx Mori* giống như là chỗ để ổng đốt sạch hết những ý tưởng trước giờ."

"Dựng giàn thiêu hết cả sự nghiệp thì đúng hơn."

Strike im lặng, nghĩ ngợi khi khung cảnh bên ngoài cửa sổ càng lúc càng trở nên thôn dã. Khoảng trống giữa cây cối lúc này đã để lộ ra những cánh đồng bao la ngập tuyết, trắng xóa dưới một bầu trời xám bóng như ngọc, và tuyết vẫn rơi dày, rơi nhanh khi xe vun vút lao đi.

"Cô biết không," cuối cùng Strike lên tiếng, "tôi nghĩ ở đây có hai khả năng. Hoặc là Quine bị quẫn trí thật sự, không còn biết mình đang làm gì và tin rằng *Bombyx Mori* thực sự là kiệt tác – hoặc ông ta cố tình gây rắc rối, như vậy chuyện lặp lại bài cũ hẳn có lý do."

"Lý do gì kia?"

"Một kiểu mật mã," Strike nói. "Bằng cách liên hệ đến những tác phẩm khác của mình, ông ta muốn người khác hiểu ra mình đang ám chỉ gì trong *Bombyx Mori*. Ông ta muốn nói gì đó nhưng muốn tránh tội phỉ báng."

Robin vẫn không rời mắt khỏi con đường phủ tuyết, nhưng hơi nghiêng mặt về phía hắn, nhíu mày.

"Anh nghĩ ổng cố ý viết vậy sao? Anh nghĩ ổng cố ý gây chừng đó rắc rối thật sao?"

"Nếu nghĩ cho kỹ," Strike nói, "thì cũng có thể coi là một kế hoạch làm ăn không tệ, đối với một tay mặt dày, kiêu căng nhưng chẳng bán được bao nhiêu sách. Cứ khua loạn lên, để người ta bàn ra tán vào khắp London, khiến

http://tieulun.hopto.org

ông nọ bà kia dọa kiện, làm nhiều người nóng mặt, luôn tiện ám chỉ chuyện đời tư của một nhà văn nổi tiếng… rồi đùng một cái lặn mất tăm. Sau đó, tranh thủ lúc thiên hạ chưa kịp làm gì thì tung sách điện tử ra."

"Nhưng ông ta giận sôi lên khi Elizabeth Tassel bảo là bà ta sẽ không chịu xuất bản cuốn sách còn gì?"

"Phải vậy không?" Strike nói, suy nghĩ cẩn thận, "Hay là ông ta chỉ vờ vịt? Chuyện ông ta nhằng nhẵng đòi Tassel đọc sách cho bằng được phải chăng chỉ để dọn đường cho một vụ ồn ào giữa thanh thiên bạch nhật? Nghe qua thì Quine đúng kiểu ưa phơi hết ra ngoài. Có lẽ tất cả đều nằm trong kế hoạch quảng bá sách của ông ta. Hồi còn cộng tác Quine cho rằng Roper Chard không chịu tiếp thị sách của mình đến nơi đến chốn – chính miệng Leonora nói với tôi vậy."

"Vậy anh nghĩ là ông ta đã có ý định trước là sẽ làm mình làm mẩy, bỏ ra khỏi nhà hàng khi gặp Elizabeth Tassel?"

"Cũng có thể," Strike đáp.

"Rồi cả chuyện đi đến nhà phố Talgarth nữa, cũng có kế hoạch luôn?"

"Biết đâu đó."

Lúc này mặt trời đã lên hẳn. Băng giá đọng trên ngọn cây sáng lấp lánh.

"Chẳng phải muốn gì được nấy đó sao?" Strike nói, nheo mắt trước vô vàn tia sáng từ băng tuyết tan chảy bên ngoài cửa xe. "Theo cách thường thì có cố kiểu gì cũng làm sao nổi được như vậy. Tiếc nỗi là ông ta không còn sống để mà thấy mình lên cả tin tức đài BBC… Ô, khỉ thật," hắn lẩm bẩm.

"Có chuyện gì vậy?"

"Tôi vừa ăn sạch bánh… xin lỗi cô," Strike khai, giọng ăn năn.

"Có sao đâu," Robin đáp, thấy buồn cười. "Tôi ăn sáng rồi mà."

"Còn tôi thì chưa," Strike khai tiếp.

Đến lúc này cà phê nóng, cuộc trò chuyện và sự quan tâm hết sức thực tế của Robin dành cho hắn đã khiến Strike không còn ngại nói chuyện chân cẳng nữa.

"Không gắn chân giả nổi. Đầu gối tôi sưng ghê lắm; chắc phải đi khám lại.

http://tieulun.hopto.org

Lần trước lâu lắc người ta mới giải quyết xong."

Cô cũng đoán được tám chín phần rồi, nhưng dù sao cũng thấy vui khi hắn chịu kể.

Xe chạy ngang qua một sân golf, mấy cây cờ trong đó nhô lên giữa bạt ngàn tuyết trắng, rồi đến những hố khai thác sỏi ngập nước, giờ đây trông như những mặt thiếc sáng bóng dưới ánh nắng đầu đông. Khi hai người gần đến Swinton, điện thoại của Strike đổ chuông. Hắn mở máy xem ai gọi (kể cũng hơi mong Nina sẽ gọi lại). Hóa ra là Ilsa, bạn học hồi phổ thông của hắn. Có thêm một cuộc gọi nhỡ từ Leonora Quine lúc sáu giờ rưỡi sáng. Hắn thấy hơi lo. Khi đó hắn còn bận chống nạng lê lết qua phố Charing Cross.

"Alô, Ilsa à. Chuyện gì vậy?"

"Nhiều chuyện lắm," cô bạn đáp. Nghe giọng Ilsa lành lạnh, văng vẳng; hắn đoán hẳn cô bạn đang lái xe.

"Hôm thứ Tư Leonora Quine có gọi cho bồ không?"

"Có, gặp nhau chiều hôm đó luôn," Ilsa đáp. "Mình vừa nói chuyện với bà ấy đây. Bà ấy nói là có cố gọi cho bồ sáng nay nhưng không được."

"Ừ, sáng nay mình phải đi sớm, nên nhỡ mất."

"Bà ấy đồng ý để mình…"

"Chuyện gì vậy?"

"Sáng nay người ta triệu tập Leonora đến tra hỏi. Giờ mình đang trên đường ra đồn cảnh sát đây."

"Chết toi," Strike nói. "Vậy họ có bằng chứng gì?"

"Bà ấy kể với mình là họ tìm ra mấy bức ảnh trong phòng ngủ của hai vợ chồng. Nghe đâu ông ta thích bị trói trên giường, thích chụp hình lúc đó nữa," Ilsa giọng thản nhiên, chua chát. "Bà ấy kể chuyện đó với mình như người ta nói chuyện làm vườn."

Trên điện thoại hắn nghe văng vẳng tiếng xe cộ ầm ào ở trung tâm London. Ở đây, trên xa lộ, âm thanh lớn nhất chỉ là tiếng cần gạt nước vun vút, tiếng máy xe gầm gừ đều đặn rồi thỉnh thoảng có tiếng vù xẹt qua của một chiếc xe đánh liều chạy vượt lên trước trong tuyết bay trắng trời.

http://tieulun.hopto.org

“Cứ nghĩ bà ấy biết đường mà bỏ quách mấy tấm hình đó chứ,” Strike nói.

“Vậy mình sẽ giả vờ là không nghe thấy bồ vừa gợi ý cho thân chủ phá hủy bằng chứng vụ án,” Ilsa nói, giả giọng nghiêm trọng.

“Mấy tấm hình đó mà bằng chứng quái gì,” Strike nói. “Trời đất, đương nhiên là vụ kia của hai người sẽ kỳ khôi khác người – chứ làm kiểu gì mà Leonora giữ chân được một người như Quine? Đầu óc của Anstis trong sáng quá; vấn đề là ở chỗ đó; anh ta cứ nghĩ ngoài tư thế ‘thuận thiên’ ông trên bà dưới ra thì cái gì cũng bậy cả.”

“Làm gì mà bồ biết vụ kia của mấy tay điều tra viên?” Ilsa hỏi, giọng tức cười.

“Anh ta là người mình kéo ra sau xe ở Afghanistan,” Strike nhỏ giọng.

“À,” Ilsa reo lên.

“Anh ta cứ khăng khăng thủ phạm là Leonora. Nếu họ chỉ có chừng đó, ba tấm ảnh vớ vẩn…”

“Chưa hết. Bồ có biết là hai vợ chồng Quine có hầm riêng trong nhà không?”

Strike lắng nghe, căng thẳng, đột nhiên hắn thấy lo lắng. Lẽ nào hắn đã sai, sai hoàn toàn…?

“Vậy bồ có biết không?” Ilsa hỏi.

“Họ tìm thấy gì?” Strike hỏi, không còn giọng đùa giỡn nữa.

“Không phải bộ ruột đó chứ?”

“Bồ nói *cái gì* kia? Nghe như ‘Không phải bộ ruột!’”

“Họ tìm thấy gì?” Strike sửa lại.

“Mình không biết, nhưng chắc tới nơi thì người ta sẽ cho biết.”

“Bà ấy bị bắt rồi sao?”

“Chỉ gọi lên tra hỏi thôi, nhưng họ chắc bà ấy là thủ phạm, mình biết, mình cũng thấy là bà ấy vẫn chưa hình dung được sự việc nghiêm trọng ra sao. Khi gọi cho mình, bà ấy cứ nói mãi chuyện phải gởi con gái cho hàng xóm, con gái đang hờn lẫy…”

“Con gái nhà đó hai mươi bốn tuổi, bị thiểu năng trí tuệ.”

http://tieulun.hopto.org

“Ồ,” Ilsa đáp. “Buồn thật… Nghe này, gần tới nơi rồi, mình phải đi vào đây.”

“Có gì báo nhé.”

“Đừng chờ. Mình có cảm giác sẽ phải ở đó khá lâu.”

“Mẹ kiếp,” Strike lại bật ra khi vừa dập máy.

“Có chuyện gì vậy?”

Chiếc xe bồn to đùng vừa rời làn xe chậm để vượt lên trước chiếc Honda Civic có gắn chữ *Trên xe có em bé* trên cửa sau. Strike dõi theo chiếc xe bồn như một viên đạn bạc khổng lồ vun vút lao đi trên mặt đường đóng băng. Hắn thầm yên tâm khi thấy Robin đi chậm lại, chừa thêm khoảng cách thắng gấp.

“Bên cảnh sát đã gọi Leonora vào để tra hỏi.” Robin há hốc miệng.

“Họ tìm ra mấy tấm hình chụp Quine bị trói lại trong phòng ngủ của hai người và thứ gì đó trong hầm kín, nhưng Ilsa không biết…”

Hắn đã từng ở vào tình huống như thế. Trong tích tắc sự bình lặng chuyển thành thảm họa. Thời gian chậm lại. Mọi giác quan căng ra, gào thét.

Xe bồn đang bẻ ngoặt đầu lại.

Hắn nghe giọng mình gào lên “ĐẠP THẮNG!” bởi vì lần trước đó hắn đã từng hét lên như thế khi đối diện với cái chết trong gang tấc…

Nhưng Robin đạp thẳng xuống chân ga. Chiếc xe gầm lên, lao về phía trước. Không có đủ chỗ để vượt. Chiếc xe bồn ngã một bên xuống mặt đường đóng băng, xoay vòng; chiếc Honda Civic đâm vào đó, lật ngược lại, trần xe trượt trên mặt đường về phía bên lề; thêm một chiếc Golf và một chiếc Mercedes đâm sầm vào nhau, kẹt cứng lại, cùng trượt về bồn chứa của chiếc xe lớn…

Xe của Robin và Strike lao nhanh về phía rãnh bên đường. Robin né được chiếc Civic đang lộn nhào, chỉ suýt soát. Strike nắm chặt lấy tay nắm cửa khi chiếc Land Cruiser phăng phăng chạm xuống phần mặt đường gồ ghề – tưởng chừng như họ sắp đâm xuống rãnh rồi lộn nhào – phần đuôi chiếc xe bồn lại đang quăng quật đầy đe dọa về phía họ. Nhưng xe chạy đủ nhanh, Robin né được trong tích tắc. Xe xóc một cú trời giáng, đầu Strike va vào trần

http://tieulun.hopto.org

xe, rồi xe hai người trượt trở lại trên mặt đường nhựa đóng băng mà không hề hấn gì, bỏ lại sau lưng đám xe bị tai nạn đổ chồng lên nhau.

"Trời đất quỷ thần…"

Cuối cùng Robin cũng đạp thắng, hoàn toàn chủ động, rẽ vào đường lánh nạn. Mặt cô trắng bệch như tuyết đang đổ xuống cửa xe.

"Trong chiếc Civic có trẻ em."

Trước khi hắn kịp nói gì thì cô đã đi ra khỏi xe, đóng sầm cửa lại.

Hắn rướn người ra sau ghế, cố chộp lấy đôi nạng. Chưa bao giờ hắn thấy mình tàn phế, bất lực đến thế. Hắn chỉ kịp kéo được đôi nạng ra trước thì đã nghe tiếng còi hụ. Hắn nheo mắt nhìn ra cửa sau đầy tuyết, thấy xa xa có ánh đèn xanh dương. Cảnh sát đã có mặt. Giờ đây hắn chẳng khác gì cục nợ một chân. Hắn ném đôi nạng xuống ghế sau, văng tục.

Mười phút sau Robin trở lại xe.

"Ổn rồi," cô thở hổn hển. "Thằng nhóc không sao cả, tại ngồi trong ghế cho trẻ em. Tài xế xe tải đầy máu nhưng mà vẫn còn tỉnh…"

"Cô có sao không?"

Cô hơi run, nhưng mỉm cười khi nghe hắn hỏi.

"Tôi không sao. Tôi chỉ sợ sẽ phải thấy đứa nhỏ…"

"Được rồi," Strike nói, hít một hơi thật sâu. "Giờ nói nghe, cô học kiểu lái xe *như quỷ* đó ở đâu vậy?"

"À, tôi có theo vài khóa lái xe nâng cao," Robin nói, nhún vai, gạt mớ tóc ướt ra khỏi mắt.

Strike nhìn cô chằm chằm.

"Khi nào vậy?"

"Không lâu sau khi tôi bỏ học. Lúc đó tôi… tôi chán đời lắm, cứ ở rịt trong nhà. Sáng kiến của ba tôi đó. Tôi vốn thích xe cộ mà."

"Học để giết thời giờ vậy thôi," cô nói, cài dây an toàn và khởi động máy xe. "Lâu lâu về nhà tôi lại đi ra đồng luyện mấy đường. Ông bác tôi có trang trại, cho tôi tập lái trong đó." Strike vẫn nhìn cô chằm chằm.

"Cô có muốn nghỉ một lúc rồi…?"

http://tieulun.hopto.org

“Không, tôi đã để tên và địa chỉ lại rồi. Mình cứ đi thôi.”

Cô chuyển số, lui xe xuống xa lộ, êm như ru. Strike không thể rời mắt khỏi gương mặt điềm tĩnh của Robin. Mắt cô lại tập trung nhìn đường, đôi tay cô tự tin và thả lỏng trên vô-lăng.

“Mấy tay lái kiểu phòng thủ trong quân đội có khi còn không xử lý nổi tình huống đó,” hắn kể. “Mấy tay này chuyên lái cho các tướng, tức là đã được đào tạo để chạy thoát dưới làn đạn.” Hắn liếc ra sau nhìn chỗ đám xe bị lật nhào đang làm nghẽn đường. “Tôi vẫn không hiểu cô làm sao mà mình thoát nạn được.”

Robin thấy muốn khóc, hết làm mặt lạnh nổi, không phải vì cô vừa thoát chết trong gang tấc, mà vì những lời khen ngợi, cảm kích đó. Cô cố gắng cứng cỏi, chỉ khẽ bật cười rồi nói:

“Anh có biết là lúc nãy mà tôi đạp thắng thì mình đã đâm ngay vào chiếc xe bồn rồi không?”

“Đúng rồi,” Strike đáp, hắn cũng cười. “Chẳng hiểu tại sao tôi lại nói vậy,” hắn nói dối.

http://tieulun.hopto.org

29

Phía tả của người là con lộ,
Dẫn từ lương tâm tội lỗi
Ra khu rừng nghi ngại âu lo.

Thomas Kyd
The Spanish Tragedie

Mặc dù sém nữa thì bị tai nạn, quá mười hai giờ trưa một chút Strike và Robin đã đến thị trấn Tiverton ở hạt Devonshire. Robin đi theo chỉ dẫn của máy định vị, qua những ngôi nhà đồng quê yên tĩnh phủ đầy lớp tuyết trắng lấp lánh, đến chiếc cầu nho nhỏ xinh xắn bắc qua dòng sông, mặt nước đông cứng, sẫm màu như đá đánh lửa, qua tiếp một nhà thờ thế kỷ mười sáu hiện ra uy nghi bất ngờ, đến phía bên kia thị trấn, nơi có hai cánh cổng chạy điện kín đáo tách biệt với đường sá.

Một thanh niên điển trai người Phillipines mang giày đế xuồng, mặc áo khoác rộng quá khổ đang cố nạy mở hai cánh cổng bằng tay không. Khi trông thấy chiếc Land Cruiser anh ta ra dấu cho Robin kéo cửa xe xuống.

"Bị đông đá," anh ta giải thích ngắn ngọn. "Làm ơn đợi lát."

Họ ngồi đợi năm phút thì anh ta cũng nạy xong lớp băng đá, còn dọn thêm một khoảng trống trên mặt đất trong khi tuyết vẫn rơi đều, để cánh cổng có thể mở toang ra được.

"Anh lên xe đi vào lại nhà không?" Robin hỏi anh ta.

Anh chàng chui vào ghế sau xe, ngồi cạnh đôi nạng của Strike.

"Anh chị là bạn của ông Chard hả?"

"Tụi tôi có hẹn với ông ấy," Strike trả lời né tránh.

Xe chạy theo lối vào khá dài, uốn lượn. Chiếc Land Cruiser nhẹ nhàng

http://tieulun.hopto.org

lướt trên lớp tuyết dày, xôm xốp đã phủ trên mặt đường suốt đêm qua. Đám lá xanh sẫm bóng loáng trên hàng cây đỗ quyên chạy dọc lối vào không giữ được tuyết, vậy là trước mắt họ chỉ có hai màu trắng đen: hai bức tường lá cây dày dặn ôm lấy lối vào sáng màu, xốp như bột. Mắt Robin bắt đầu hoa lên. Bữa sáng của cô cũng khá lâu rồi còn tay Strike kia đã chén sạch chỗ bánh qui.

Robin thấy chợn chạo, có cảm giác lâng lâng mơ hồ khi cô bước ra khỏi chiếc Toyota, nhìn lên dinh thự Tithebarn House, bên cạnh là một khoảng rừng sẫm màu. Khối nhà to lớn hình chữ nhật trước mặt họ hẳn là công trình của một tay kiến trúc sư táo bạo: một nửa mái nhà lợp kính, nửa kia thì phủ đầy các tấm pin mặt trời. Càng nhìn ngôi nhà, trong suốt và sắc nét như một khung xương trên nền trời xám nhạt, sáng chói, Robin càng thấy ngây ngây. Khung cảnh trước mắt khiến cô nghĩ đến những tấm hình kinh dị trong điện thoại của Strike chụp vòm kính trần, nơi ánh sáng đổ vào chỗ Quine nằm sau đã bị phanh thây.

"Cô có sao không?" Strike hỏi, lo lắng. Trông mặt cô tái nhợt.

"Không sao," Robin đáp, cô muốn giữ vẻ cứng cỏi trong mắt hắn. Cô hít đầy lồng ngực thứ không khí lạnh như băng rồi đi theo Strike. Trên lối rải sỏi dẫn đến cửa chính hắn đi nạng có vẻ nhẹ nhàng đến bất ngờ. Anh chàng khách quá giang đã biến mất mà không nói lời nào với hai người.

Đích thân Daniel Chard ra mở cửa. Ông ta mặc áo cổ Tàu, kiểu vạt dài bằng lụa màu lục phớt và quần vải lanh rộng. Cũng như Strike, ông ta đi nạng. Bàn chân và bắp chân trái của Chard mang giày y tế cố định, cài chặt. Chard nhìn xuống ống quần lơ lửng, trống không của Strike cũng đến vài giây khổ sở, như thể không rời mắt nổi.

"Ông bị vậy mà ăn thua gì hả," Strike nói, đưa tay ra.

Câu đùa xã giao đó trở nên lạc lõng. Chard không cười. Không khí bối rối, lạnh lùng bao quanh Chard từ buổi tiệc của nhà xuất bản vẫn còn nguyên đó. Ông ta bắt tay Strike mà không nhìn vào mắt hắn, rồi cất lời chào đón như sau:

http://tieulun.hopto.org

“Sáng giờ tôi cứ đợi anh điện hủy.”

“Không, tụi tôi đi được,” Strike lên tiếng, rõ thừa thãi. “Đây là trợ lý của tôi, Robin. Cô ấy lái xe chở tôi xuống đây. Tôi hi vọng…”

“Đương nhiên cô ấy không thể ngồi ngoài tuyết được,” Chard nói, mặc dù không có vẻ gì niềm nở. “Mời vào.”

Ông ta chống nạng lùi ra để hai người tiếng vào bậc cửa, bước lên sàn gỗ bóng lộn màu mật ong.

“Phiền anh chị tháo giày ra được không”

Từ sau hai cánh cửa xoay lắp vào tường gạch ở góc nhà bên phải, một phụ nữ Phillipines cỡ tuổi trung niên, đậm người, tóc đen bới củ tỏi xuất hiện. Bà ta mặc nguyên một bộ đen, cầm theo hai túi vải lanh trắng, hẳn là để Robin và Strike cho giày vào. Robin đưa giày cho bà ta. Cô thấy sơ hở lạ kỳ khi bước chân trần lên ván sàn. Strike chỉ đứng yên đó, trên một chân.

“Ô,” Chard thốt lên, lại nhìn chằm chằm. “Không, tôi nghĩ… để anh Strike đây cứ mang giày vậy, Nenita à.”

Bà ta lui vào trong bếp, không nói năng gì cả.

Tự dưng nội thất bên trong của dinh thự Tithebarn House khiến Robin thấy nôn nao chóng mặt. Bên trong dinh thự rộng thênh thang mà không hề có vách ngăn. Cầu thang xoắn ốc bằng thép và kính dẫn lên tầng một. Cả tầng một treo lơ lửng bằng những đoạn cáp bằng kim loại nối lên trần nhà. Từ chỗ họ đứng nhìn lên có thể thấy được chiếc giường đôi khổng lồ của Chard, hình như bọc da màu đen. Đầu giường có vật gì đó như một cây thánh giá cỡ khủng bằng kẽm gai, treo trên tường gạch. Robin vội chuyển mắt ra hướng khác, thấy chợn chạo kinh khủng.

Phần lớn đồ đạc ở tầng trệt đều có hình khối hộp màu trắng, hoặc bọc da màu đen. Những thanh sưởi bằng thép đặt dựng đứng, xen kẽ với giá sách đơn giản mà điệu đà, vẫn chất liệu gỗ và kim loại. Nổi bật trong căn phòng ít đồ đạc đó là bức tượng thiên thần bằng đá cẩm thạch trắng cỡ người thật. Thiên thần đậu cheo leo trên một hòn đá, một bên cơ thể bị mổ ra, cho thấy nửa hộp sọ, một phần ruột và một lát xương ở chân. Bầu vú của thiên thần,

http://tieulun.hopto.org

Robin nhìn vào mà không rời mắt nổi, cũng bị phanh ra, cho thấy một khối mô đầy những hạt mỡ li ti đặt trên một vòng cơ trông như lớp lá tia ở mũ nấm.

Robin thấy kỳ khôi là bức tượng lại khiến mình thấy buồn nôn. Tượng bằng đá lạnh ngắt, chỉ là một khối trắng toát vô tri vô giác, khác xa với cái xác thối trong điện thoại của Strike… *đừng nghĩ tới chuyện đó*… đáng ra cô phải nhắc Strike chừa lại một cái bánh qui… mồ hôi túa ra trên môi Robin, trên da đầu.

"Cô không sao chứ Robin?" Strike hỏi ngay. Nhìn gương mặt hai người đàn ông, cô biết lúc này hẳn mặt mình trông như cắt không còn giọt máu. Cô vừa sợ mình sẽ ngất xỉu, vừa xấu hổ vì mình đang làm vướng chân Strike.

"Xin lỗi," cô lí nhí, miệng như tê cứng lại. "Chuyến đi khá dài… nếu có ly nước…"

"Ơ… được thôi," Chard đáp, như thể nước là thứ gì đó khan hiếm. "Nenita?"

Bà mặc đồ đen lại xuất hiện.

"Cho cô đây một ly nước lọc," Chard nói.

Nenita đưa tay ra dấu cho Robin đi theo mình. Khi đi vào bếp tai cô vẫn nghe tiếng nạng của ông giám đốc nhà xuất bản đập khẽ xuống sàn gỗ *thụp thụp.* Cô loáng thoáng thấy toàn bề mặt bằng thép, tường sơn trắng, rồi thấy người thanh niên cô đã cho đi quá giang vào nhà đang đứng khuấy gì đó trong chiếc nồi to. Rồi cô ngồi xuống chiếc ghế đẩu.

Robin cứ nghĩ Chard sẽ đi theo để xem cô có sao không, nhưng khi Nenita đặt vào tay cô một ly nước lạnh, cô nghe giọng ông ta vọng lại từ trên đầu.

"Cảm ơn đã sửa cổng, Manny à."

Người thanh niên không đáp lại. Robin nghe tiếng nạng lộp cộp của Chard xa dần, rồi cánh cửa bếp đóng lại.

"Là do tôi," Strike nói với Chard khi ông giám đốc quay lại. Mặt mũi hắn vô cùng ân hận. "Tôi ăn sạch đồ ăn cô ấy mang theo đi đường."

"Để Nenita đem thứ gì cho cô ấy ăn," Chard nói. "Ta đi ngồi xuống nhé?"

http://tieulun.hopto.org

Strike theo chân ông ta đi ngang qua bức tượng thiên thần đá đang phản chiếu óng ánh dưới nền gỗ ấm. Hai người trên bốn cây nạng tiến về phía cuối phòng, nơi có một lò sưởi sắt đen đốt củi đang tỏa hơi ấm sực mời gọi.

"Nhà đẹp quá," Strike nói, hạ người xuống một khối hộp bọc da màu đen nhỉnh hơn mấy ghế khác, đặt đôi nạng qua một bên. Lời khen không hề thật lòng; vì Strike vốn thích những gì thoải mái, tiện dụng, trong khi nhà của Chard cứ như một phòng trưng bày, nhìn đâu cũng thấy bề mặt.

"Vâng, tôi làm việc rất kỹ với bên thiết kế," Chard nói, có chút nhiệt tình thoáng qua. "Còn có một studio" – ông ta chỉ tay đến một bộ cửa kín đáo khác, "và hồ bơi nữa."

Chard cũng ngồi xuống, duỗi chiếc chân bó dày nẹp chặt trước mặt.

"Làm sao vậy?" Strike hỏi, hất đầu về phía chiếc chân gãy.

Chard chỉ đầu nạng về phía cầu thang xoắn ốc bằng kim loại và kính.

"Hẳn đau lắm," Strike đáp, áng chừng vụ ngã cầu thang.

"Tiếng xương gãy vọng khắp nhà," Chard kể, có chút hào hứng kỳ khôi. "Tôi không biết là mình có thể nghe được tiếng xương gãy nữa.

"Anh uống trà hay cà phê?"

"Có tách trà thì tuyệt."

Strike thấy Chard đặt bàn chân lành lên một tấm đồng nhỏ bên cạnh ghế. Ông ta ấn nhẹ xuống đó, Manny từ dưới bếp đi lên.

"Manny, cho trà," Chard nói, có vẻ niềm nở khác thường. Người thanh niên lại biến mất, mặt mày sưng sỉa như cũ.

"Phải núi St. Michael đó không?" Strike hỏi, chỉ tay về phía bức tranh nhỏ treo trên lò sưởi. Một bức họa kiểu ngây thơ, hình như trên giấy bồi.

"Một tác phẩm của Alfred Walllis," Chard nói, lại thoáng chút hăm hở. "Bố cục đơn giản… nguyên thủy ngây thơ. Chỗ quen biết với ông cụ thân sinh nhà tôi. Wallis chỉ bắt đầu vẽ nghiêm túc khi đã ngoại thất tuần. Anh rành Cornwall sao?"

"Tôi lớn lên ở đó," Strike đáp.

Nhưng Chard chỉ quan tâm đến đề tài Alfred Wallis. Ông ta lặp lại lần nữa

http://tieulun.hopto.org

là họa sĩ chỉ thực sự tìm được tiếng nói khi đã luống tuổi và bắt đầu giảng cho hắn về các tác phẩm của Wallis. Chard không hề để ý là Strike chẳng quan tâm gì đến chủ đề đó cả. Chard không có thói quen nhìn người đối diện khi nói chuyện. Mắt ông ta hết nhìn bức tranh đến nhìn khắp căn phòng gạch rộng lớn, dường như chỉ thỉnh thoảng vô tình liếc đến Strike.

"Ông mới đi New York về, đúng không?" Strike hỏi khi Chard nghỉ lấy hơi.

"Hội thảo ba ngày" Chard nói, chút nhiệt tình mới nhen tan dần. Dường như ông ta đang lặp lại những cụm từ đã thủ sẵn, "Thời buổi khó khăn. Thiết bị đọc điện tử thay đổi cục diện ngành xuất bản. Anh có đọc sách không?" ông ta bâng quơ hỏi Strike.

"Thi thoảng," Strike đáp. Hắn có một cuốn James Ellroy nhàu nhĩ trong căn hộ, định sẽ đọc nốt đã bốn tuần nay nhưng mấy đêm rồi hắn mệt đến không tập trung nổi. Cuốn sách yêu thích của hắn vẫn còn nằm trong một thùng giấy đặt ngoài cầu thang; hắn có cuốn đó đã hai mươi năm rồi, lâu lắm vẫn chưa đọc lại.

"Ta cần độc giả," Daniel Chard lẩm bẩm. "Cần nhiều độc giả hơn. Bớt tác giả lại."

Strike cố kìm lại, mặc dù rất muốn phản pháo, *À thì vừa bớt được một người còn gì*.

Manny lại xuất hiện, mang theo một chiếc khay nhựa trong có chân chống, đặt trước mặt ông chủ. Chard rướn người ra trước, rót trà vào hai chiếc cốc sứ dáng cao màu trắng. Strike để ý thấy ghế bọc da của Chard không phát ra tiếng kêu kỳ cục như sofa ở văn phòng của hắn, nhưng chắc kiểu gì cũng đắt gấp mười lần. Mu bàn tay Chard vẫn đỏ au, trông nhức rát như lúc ở buổi tiệc hôm đó. Dưới ánh sáng tỏa ra từ đèn lắp chìm ở sàn tầng một, trông Chard có vẻ già hơn khi Strike nhìn ông ta từ xa; có lẽ ông ta khoảng sáu mươi tuổi. Tuy vậy, đôi mắt sâu tối màu, chiếc mũi khoằm và khuôn miệng mỏng vẫn thanh thoát sắc sảo.

"Anh ta quên sữa rồi," Chard nói, nhìn xuống khay nước.

http://tieulun.hopto.org

“Anh có dùng sữa với trà không?”

“Có,” Strike đáp.

Chard thở dài, nhưng thay vì ấn chân xuống tấm đồng trên nền nhà, ông ta gượng đứng dậy, chống nạng rồi tiến về phía nhà bếp, để mặc Strike ngồi đó dõi theo nghĩ ngợi.

Nhân viên của Daniel Chard thấy ông ta kỳ khôi, mặc dù Nina có mô tả rằng ông ta là người khôn ngoan. Nhưng Strike lại thấy trận lôi đình xung quanh *Bombyx Mori* giống như phản ứng của một người quá nhạy cảm, mà lại thiếu suy xét. Hắn nhớ lại cảm giác ngường ngượng trong đám đông khi Chard lầm rầm đọc diễn văn ở buổi tiệc kỷ niệm. Một người kỳ lạ, khó hiểu…

Strike ngước mắt nhìn lên. Tuyết vẫn rơi nhè nhẹ xuống mái nhà trong suốt trên đầu tượng thiên thần. Hẳn là tấm kính trần đã được sưởi ấm bằng cách nào đó nên tuyết không hề đọng lại trên đó, Strike suy đoán. Rồi tự dưng hắn nghĩ đến hình ảnh Quine, bị moi ruột, trói gô lại, nướng cháy rồi để cho thối rữa dưới mái vòm cửa sổ. Cũng như Robin, hắn thấy trần nhà bằng kính cao vợi của dinh thự Tithebarn có gì đó gợi nhớ thật khó chịu.

Chard trở lại từ bếp, chống nạng đi ngang phòng, cầm theo một bình sữa nhỏ, tay hơi run run.

“Chắc anh đang tự hỏi tại sao tôi mời anh đến đây,” cuối cùng Chard lên tiếng, sau khi đã ngồi xuống, mỗi người cầm một tách trà lên. Strike sửa lại điệu bộ, ra vẻ lắng nghe.

“Tôi cần một người tôi tin được,” Chard nói tiếp mà không đợi Strike trả lời. “Một người bên ngoài nhà xuất bản.”

Ông ta liếc nhanh về phía Strike, rồi lại ghim ánh mắt trên bức tranh Alfred Wallis.

“Tôi nghĩ là,” Chard tiếp, “có lẽ tôi là người duy nhất nhận ra rằng Owen Quine không viết cuốn sách đó một mình. Anh ta có đồng minh.”

“Đồng minh?” Strike mở miệng, lặp lại lời ông ta. Dường như Chard đang chờ hắn phản ứng.

http://tieulun.hopto.org

“Đúng vậy,” Chard cam đoan. “Đúng thế. Anh nghĩ đi, văn phong *Bombyx Mori* thì đúng là của Owen, nhưng hẳn có kẻ khác nhúng tay vào. Nối giáo cho anh ta.”

Nước da tai tái của Chard bỗng bừng lên. Ông ta nắm chặt rồi vuốt ve cán của cây nạng đặt cạnh đó.

“Tôi nghĩ có lẽ bên cảnh sát sẽ quan tâm đến chuyện làm sao chứng minh được điều đó?” Chard nói, lần này cố nhìn thẳng vào mặt Strike. “Nếu Owen bị giết bởi vì những gì viết trong *Bombyx Mori*, đồng minh hẳn cũng dính tội chứ?”

“Dính tội?” Strike lặp lại. “Vậy ông nghĩ có kẻ đã thuyết phục Quine đưa thông tin vào sách rồi mong là một bên thứ ba sẽ ra tay giết chóc trả thù?”

“Tôi… à, tôi không chắc,” Chard nói, nhướng mày. “Có lẽ anh ta không nghĩ sự việc lại ra thế – nhưng anh ta rõ là có ý khuấy nước chọc bùn.”

Mấy đốt ngón tay của Chard trắng bệch ra khi ông ta siết lấy cán cây nạng.

“Tại sao ông nghĩ có kẻ tiếp tay cho Quine?” Strike hỏi.

“Owen không thể nào biết được một số việc ám chỉ trong *Bombyx Mori*, trừ khi có người rỉ tai,” Chard nói, giờ đây lại dán mắt vào một bên tượng thiên thần đá.

“Tôi nghĩ nếu cảnh sát quan tâm đến đồng minh của Quine,” Strike chậm rãi nói, “thì chính vì người này có thể là manh mối giúp tìm ra hung thủ.”

Sự thật là vậy, nhưng đó cũng là một cách nhắc Chard rằng có người vừa chết trong hoàn cảnh vô cùng kinh khủng. Danh tính sát thủ dường như không khiến Chard bận tâm.

“Anh nghĩ vậy sao?” Chard hỏi lại, khẽ nhướng mày.

“Vâng,” Strike đáp, “tôi nghĩ thế. Cảnh sát sẽ quan tâm đến người này nếu nhờ đó mà họ có thể giải mã những đoạn mờ ám trong sách. Một trong những giả thuyết cảnh sát đang theo đuổi là có người giết Quine để ngăn chặn ông ta tiết lộ điều gì đó đã ám chỉ trong *Bombyx Mori*.”

Daniel Chard nhìn Strike chằm chằm, hoàn toàn bị hắn lôi cuốn.

http://tieulun.hopto.org

“Vâng… Tôi chưa… Vâng.”

Strike thấy bất ngờ khi ông giám đốc nhà xuất bản tự dưng chống nạng đứng dậy, đi tới đi lui vài bước, đong đưa người giữa hai cây nạng như thể đang nhại theo mấy bài tập vật lý trị liệu ban đầu của hắn ở bệnh viện Selly Oak nhiều năm trước đó. Lúc này Strike thấy rõ Chard là một người tráng kiện, cơ bắp nổi cuồn cuộn dưới tay áo vải lụa.

“Vậy thì hung thủ…” Chard vừa nói trở lại, rồi đột nhiên nạt: “Gì vậy?” Mắt ông ta nhìn chằm chằm ra sau lưng Strike.

Robin vừa từ bếp trở ra, mặt mày đã hồng hào hơn.

“Tôi xin lỗi,” cô lên tiếng, rồi ngừng lại, rụt rè.

“Đây là chuyện tối mật,” Chard nói. “Không, tôi rất tiếc. Phiền cô quay trở lại nhà bếp được không?”

“Tôi… được thôi,” Robin nói, hơi sốc và Strike thấy rõ cô còn cảm thấy bị xúc phạm. Cô liếc hắn một cái, có ý đợi hắn nói gì đó, nhưng hắn chỉ im lặng.

Khi cánh cửa quay đã đóng lại sau lưng Robin, Chard giận dữ nói tiếp:

“Giờ thì tôi quên mất đang nghĩ gì. Quên bẵng…”

“Lúc nãy ông đang nói gì đó về hung thủ.”

“Đúng rồi. Đúng vậy,” Chard đáp, vẻ mất bình tĩnh, rồi tiếp tục đi tới lui, đu người trên chiếc nạng. “Nếu hung thủ biết chuyện có kẻ tiếp tay cho Quine, hắn sẽ lấy đó làm mục tiêu tiếp theo? Có lẽ tay này đã nhận ra điều đó,” Chard nói, dường như là tự nói với mình chứ không phải nói với Strike. Mắt ông ta dán chặt xuống sàn nhà đắt tiền. “Có lẽ điều đó giải thích… Đúng rồi.”

Khung cửa sổ nhỏ trên tường gần nơi Strike ngồi cho thấy khu rừng u tối cạnh nhà; những vệt tuyết trắng rơi mơ màng trên nền đen.

“Phản bội là thứ tôi cực kỳ ghét.” Chard đột nhiên lên tiếng.

Ông ta dừng lại, thôi màn bước tới lui thùm thụp, quay nhìn Strike.

“Nếu mà,” ông ta nói, “tôi nói ra với anh tôi nghĩ ai là kẻ đã giúp Owen, rồi nhờ anh đem bằng chứng đến cho tôi, anh có phải khai với cảnh sát không?”

http://tieulun.hopto.org

Một câu hỏi khó, Strike ngẫm ngợi, lơ đãng đưa tay vuốt cằm lởm chởm, sáng nay hắn vội ra khỏi nhà nên cạo râu không được kỹ lắm.

"Nếu ông nhờ tôi xác minh những mối nghi ngờ của mình…" Strike chậm rãi nói.

"Đúng vậy," Chard đáp. "Tôi có ý đó. Tôi muốn chắc chắn."

"Vậy thì không, tôi không cần nói với cảnh sát tôi đang làm gì. Nhưng nếu tôi phát hiện ra Quine có đồng minh, mà có thể chính người này giết Quine – hoặc biết ai đã giết Quine – tôi phải có trách nhiệm báo với cảnh sát."

Chard ngồi xuống khối hộp bọc da đen lớn, thả nạng loảng xoảng xuống nền nhà.

"Chết thật," ông ta nói, vẻ khó chịu của Chard như dội khắp những bề mặt rắn quanh họ khi ông ta cúi xuống xem mình có làm hư sàn gỗ bóng không.

"Ông biết vợ Quine thuê tôi để tìm ra ai giết ông ấy chứ?" Strike hỏi.

"Tôi có nghe phong thanh," Chard đáp, vẫn tiếp tục kiểm tra sàn gỗ tếch xem có hỏng hóc gì không. "Nhưng việc đó đâu có liên quan đến chuyện tôi vừa nhờ anh?"

Chard đúng là tự mãn đến mức khó tin, Strike nghĩ thầm. Hắn nhớ lại dòng chữ nghiêng nghiêng trên thấm thiệp hoa violet của ông ta: *Nếu tôi giúp gì được chị cứ nói.* Có lẽ thư ký riêng đã phải mồi cho ông ta câu đó.

"Vậy ông có muốn nói cho tôi biết ai là kẻ đã tiếp tay cho Quine không?" Strike hỏi.

"Việc này vô cùng đau đớn," Chard lẩm bẩm, mắt ông ta liếc từ bức Alfred Wallis xuống thiên thần đá, rồi nhìn lên cầu thang xoắn ốc.

Strike không nói gì.

"Là Jerry Waldegrave," Chard nói, liếc nhìn Strike rồi lại nhìn ra xa. "Và tôi sẽ giải thích tại sao tôi nghi ngờ… làm sao mà tôi biết.

"Cách cư xử của anh ta rất lạ lùng, đã mấy tuần rồi. Lần đầu tiên tôi để ý là khi anh ta gọi điện cho tôi nói chuyện *Bombyx Mori,* kể là Quine đã làm những gì. Không hề xấu hổ, không có một lời xin lỗi."

"Ông nghĩ Waldegrave phải xin lỗi vì một thứ Quine đã viết sao?"

http://tieulun.hopto.org

Dường như câu hỏi khiến Chard ngạc nhiên.

"Thì Owen là một trong những tác giả Jerry phụ trách, vậy nên đương nhiên là tôi nghĩ anh ta sẽ tỏ ra hối tiếc sau khi Owen mô tả tôi… mô tả tôi theo cách đó."

Trí tưởng tượng bất trị của Strike một lần nữa lại bắt hắn nghĩ đến nhân vật Dị nhân Thối củ tồng ngồng đứng trước xác chết của một thanh niên đang tỏa ra ánh sáng siêu nhiên.

"Vậy hiện giờ ông với Waldegrave không vui vẻ gì?" hắn hỏi.

"Tôi đã rất kiên nhẫn với anh ta, trong nhiều chuyện," Chard đáp, lờ đi câu hỏi trực tiếp. "Một năm trước đây khi anh ta đi cai rượu tôi đã cho hưởng nguyên lương. Có lẽ anh ta thấy hận tôi," Chard nói, "nhưng tôi đã đứng về phía anh ta, trong nhiều trường hợp mà nếu là người thận trọng hơn thì có lẽ người ta sẽ không đứng về phía ai cả. Chuyện nhà Jerry không liên quan gì đến tôi. Nhưng anh ta hận lắm. Rõ là hận tôi, mặc dù chẳng có lý lẽ gì cả."

"Hận chuyện gì kia?" Strike hỏi.

"Jerry vốn không ưa Michael Fancourt," Chard lẩm bẩm, ánh mắt ông ta đậu vào ngọn lửa trong lò sưởi. "Michael từng… từng tán tỉnh Fenella, vợ của Jerry, chuyện cũng đã lâu. Khi đó, chính tôi là người *can ngăn* Michael, vì tình bạn của tôi với Jerry. Đúng thế!" Chard nói, gật đầu, vẻ tâm đắc khi nhớ lại chuyện mình đã làm. "Tôi nói với Michael rằng làm vậy vừa không tử tế, lại không khôn ngoan, ngay cả khi anh ta đang… vì khi đó Michael vừa mất người vợ đầu, cũng chưa lâu gì.

"Michael đương nhiên là chẳng cảm kích gì lời khuyên không mời của tôi. Anh ta thấy bị xúc phạm, vậy là chuyển sang một nhà xuất bản khác. Hội đồng quản trị rất phật ý," Chard nói. "Phải mất hơn hai mươi năm tụi tôi mới mời Michael quay lại được.

"Nhưng sau chừng đó năm," Chard nói, quả đầu hói của ông ta giờ như một bề mặt phản chiếu nữa, giữa những mặt kính, gỗ đánh bóng và thép. "chẳng lẽ Jerry vẫn nghĩ đường lối của công ty phải đi theo chuyện riêng của mình. Kể từ khi Michael đồng ý trở lại hợp tác với Roper Chard, Jerry đã rắp

http://tieulun.hopto.org

tâm… làm bẽ mặt tôi, từng chút một, cả trăm lần.

"Tôi tin chuyện là như thế này," Chard kể tiếp, thỉnh thoảng lại liếc Strike, như thể lường xem hắn phản ứng ra sao. "Jerry tiết lộ hợp đồng của Michael với Owen, vốn là chuyện tụi tôi cố giữ kín. Owen vốn đã là kẻ thù của Fancourt từ hơn hơn hai chục năm qua. Owen và Jerry quyết định xào nấu cuốn… cuốn sách gớm ghiếc đó, để bôi nhọ, vu khống tôi và Michael, nhằm đánh lạc hướng dư luận, để người ta không chú ý đến chuyện Michael chuyển về Roper Chard nữa, đồng thời cũng để trả thù tôi và Michael, trả thù cả công ty, và cả tất tần tật những ai khác mà hai người muốn bôi nhọ.

"Và, rõ ràng hơn cả," Chard kể tiếp, giờ đây giọng ông ta vang vọng khắp khách phòng trống trải, "sau khi tôi bảo Jerry, rất rõ ràng thẳng thắn, là phải làm sao cất kỹ bản thảo, anh ta lại để cho ai muốn đọc thì đọc, rồi lại để người ta bàn ra tán vào khắp London. Cuối cùng anh ta từ chức, để tôi trông như…"

"Waldegrave từ chức khi nào?" Strike hỏi.

"Ngày hôm kia," Chard nói, trước khi tiếp tục kể lể. "rồi anh ta lại vô cùng lưỡng lự khi tôi nói chuyện kiện Quine. Nội việc đó không cũng cho thấy…"

"Có lẽ ông ấy nghĩ rằng đưa luật sư vào chỉ khiến người ta tò mò hơn?" Strike gợi ý. "Waldegrave cũng có trong *Bombyx Mori* mà, chẳng phải vậy sao?"

"*Vụ đó*!" Chard ré lên nhạo báng. Đó cũng là chút hài hước đầu tiên Strike thấy ở ông giám đốc, hắn thấy phản cảm vô cùng. "Anh đừng thấy vậy mà tưởng vậy, anh Strike à. Owen làm gì biết được *vụ đó*."

"Vụ gì kia?"

"Nhân vật sát thủ Cutter là sản phẩm của Jerry – Đọc lần thứ ba thì tôi nhận ra." Chard nói. "Cực kỳ thông minh: nhìn qua cứ tưởng là đang tấn công Jerry nhưng thực chất lại là một nước đi để làm tổn thương Fenella. Hai người vẫn còn chung sống, anh thấy đó, nhưng mà bất hạnh lắm. *Cực kỳ* bất hạnh.

http://tieulun.hopto.org

“Đúng thế, khi đọc lại thì tôi nhìn ra cả,” Chard nói. Đèn chiếu điểm lắp trên trần nhà treo lơ lửng tạo nên những ánh phản chiếu gợn sóng trên đầu Chard khi ông ta gục gặc. “Owen không viết ra nhân vật Cutter. Anh ta hầu như chẳng biết gì về Fenella. Anh ta không biết chuyện cũ đó.”

“Vậy chính xác chi tiết cái bị vấy máu và nhân vật người lùn có ý nghĩa…?”

“Anh đi mà hỏi Jerry,” Chard đáp. “Bắt anh ta nói ra. Tại sao tôi phải góp công buôn chuyện?”

“Tôi cứ nghĩ mãi,” Strike nói, ngoan ngoãn bỏ lửng câu hỏi theo ý Chard, “rằng tại sao Michael Fancourt lại đồng ý đến làm việc cho Roper Chard khi Quine vẫn còn ở đấy, trong khi hai người vốn chẳng ưa gì nhau?”

Im lặng một lúc.

“Bên tôi không có ràng buộc về mặt pháp lý phải xuất bản cuốn tiếp theo của Owen,” Chard nói. “Chúng tôi có quyền chọn trước. Thế thôi.”

“Vậy ông nghĩ Jerry Waldegrave kể với Quine rằng Roper Chard sắp đá ông ta để làm vui lòng Fancourt?”

“Đúng vậy,” Chard nói, nhìn xuống móng tay. “Tôi nghĩ thế. Thêm nữa, tôi đã làm mất lòng Owen lần cuối cùng tôi gặp anh ta, vậy nên chuyện tụi tôi sắp tống Owen đi hẳn đã khiến anh ta thấy cạn chút tình nghĩa xưa cũ, vì ngày trước tôi nhận hợp tác với Owen trong khi mọi nhà xuất bản khác ở Anh quốc đã không còn đoái hoài…”

“Ông làm mất lòng Owen ra sao?”

“À, đó là hôm cuối cùng anh ta đến nhà xuất bản. Anh ta mang theo con gái.”

“Orlando?”

“Cái tên đó, như anh ta kể, là đặt theo nhân vật trong tiểu thuyết của Virginia Woolf.” Chard ngập ngừng, mắt ông ta hết liếc Strike rồi nhìn xuống móng tay. “Con bé… không bình thường.”

“Vậy sao?” Strike nói. “Không bình thường kiểu gì?”

“Về trí tuệ.” Chard lầm rầm. “Lúc hai cha con vào thì tôi đang ghé qua

http://tieulun.hopto.org

phòng mỹ thuật. Owen nói là đang dẫn nó đi xem cơ quan – cứ như nhà riêng của anh ta vậy, nhưng Owen lúc nào chả tự nhiên như ở nhà… tự ban cho mình đủ thứ quyền hành danh giá, lúc nào cũng…

"Con gái Owen chộp lấy một mẫu bìa sách, tay nó thì bẩn chứ, tôi nắm lấy cổ tay nó, chỉ để nó không phá hư bìa sách…" Ông ta diễn tả lại hành động đó trong không khí, mặt mày tỏ vẻ gớm ghiếc khi nhớ lại hành động mạo phạm của Orlando. "Chỉ là phản xạ tự nhiên, anh hiểu đó, để mà giữ bản thiết kế, nhưng con bé nổi đóa lên. Ồn ào lắm. Rất là mất mặt, khó chịu," Chard tiếp tục lầm rầm, dường như chỉ kể lại cũng khiến ông ta thấy khó ở. "Nó như nổi điên nổi dại. Owen thì giận sôi người. Tội lỗi rành rành của tôi đó. Cộng với tội mang Michael Fancourt trở lại Roper Chard."

"Ông nghĩ trong số những người bị đưa vào sách, ai là người có nhiều lý do nhất để phải sôi gan?"

"Tôi thực tình không biết," Chard nói. Sau khi dừng một lúc, ông ta tiếp, "Tôi không nghĩ Elizabeth Tassel vui vẻ gì khi thấy mình bị biến thành một kẻ ăn bám, sau chừng đó năm đi theo dìu Owen ra khỏi tiệc tùng để anh ta không tự biến mình thành thằng hề, nhưng tôi e là," Chard lạnh lùng tiếp, "tôi cũng chẳng thông cảm gì với Elizabeth. Chị ta tung cuốn sách ra mà không thèm đọc. Bất cẩn đến thế là cùng."

"Ông có liên lạc gì với Fancourt sau khi đọc bản thảo không?" Strike hỏi.

"Anh ấy phải biết Quine đã làm trò gì chứ," Chard đáp. "Mà tốt hơn là nghe từ miệng tôi. Khi tôi gọi thì Michael mới đi nhận giải Prix Prévost ở Paris về. Tôi gọi mà có sung sướng gì."

"Ông ấy phản ứng ra sao?"

"Michael rất bình tĩnh," Chard lẩm bẩm. "Anh ấy bảo tôi đừng lo lắng, nói rằng Owen tự chuốc vạ vào thân nhiều hơn là làm hại chúng tôi. Michael thích có kẻ thù mà đấu. Hoàn toàn bình tĩnh."

"Ông có nói rõ là Quine đã nói gì, hay ám chỉ gì về Michael trong sách không?"

"Đương nhiên," Chard xác nhận, "tôi không thể để anh ấy nghe từ miệng

http://tieulun.hopto.org

ai khác."

"Và ông ấy không hề nổi nóng?"

"Anh ấy nói, "Tôi sẽ liệu tất, Daniel à. Tôi sẽ liệu tất."

"Ông hiểu ý câu đó là sao?"

"À, Michael vốn có tiếng là sát thủ," Chard đáp, khẽ mỉm cười. "Anh ấy có thể hạ gục bất kỳ ai trong vòng năm… khi tôi nói 'sát thủ'," Chard thêm vào, tự dưng có vẻ sốt ruột đến buồn cười, "đương nhiên ý tôi là nói về mặt văn chương…"

"Đương nhiên rồi" Strike vỗ về ông giám đốc. "Thế ông có rủ Fancourt cùng kiện Quine với mình không?"

"Trong những việc như thế này Michael không thích đụng đến tòa án."

"Ông biết nhà văn Joseph North quá cố, phải không?" Strike hỏi, giọng bình thản.

Cơ mặt Chard co lại, tựa như dưới làn da đang tối dần đó có một chiếc mặt nạ.

"Một người rất… chuyện cũng đã lâu lắm rồi."

"North là bạn của Quine, đúng không?"

"Tôi từ chối in sách của Joe North," Chard kể. Cặp môi mỏng của ông ta động đậy. "*Chỉ có thế thôi.* Cả nửa tá nhà xuất bản khác cũng làm thế. Đúng là một sai lầm, nói về mặt thương mại. Cuốn sách có chút thành công nhất định sau khi North qua đời. Đương nhiên," ông ta thêm vào, rẻ rúng, "tôi nghĩ Michael đã viết lại gần hết."

"Quine hận ông vì dám từ chối in sách của bạn ông ta?"

"Quả có thế. Anh ta làm ồn ào lắm."

"Nhưng rồi Quine cũng về cộng tác với Roper Chard?"

"Chuyện tôi từ chối in sách Joe North không có gì là cá nhân cả," Chard nói, mặt giãn ra chút ít. "Cuối cùng Owen cũng hiểu ra vấn đề."

Một phút im lặng bối rối.

"Vậy… khi anh được thuê để… để tìm một tội phạm kiểu này," Chard nói, chật vật thay đổi chủ đề, "anh làm việc với bên cảnh sát, hay…?"

http://tieulun.hopto.org

“À có,” Strike nói, hơi khó chịu nhớ lại gần đây cảnh sát không ưa mình ra sao. Mặt khác, hắn cũng mừng khi thấy Chard đang đi nước cờ quá thuận lợi cho mình. “Tôi có chỗ quen biết trong cảnh sát thủ đô. Có vẻ như họ không bận lòng lắm về hành tung *của ông*,” hắn nói, hơi nhấn mạnh ở hai tiếng cuối.

Trò khiêu khích phát huy tác dụng tối đa.

“Cảnh sát có kiểm tra hành tung *của tôi*?”

Chard nói năng như một cậu bé đang sợ sệt, đến nỗi không thể giả vờ làm mặt lạnh thủ thế.

“Ông cũng biết đó, những ai bị đưa vào *Bombyx Mori* đều bị cảnh sát nhắm đến,” Strike bình thản nói, nhấp trà, “họ rất quan tâm đến hành tung của những người này sau ngày năm tháng mười một, tức là sau khi Quine bỏ vợ con ra đi, mang theo cuốn sách.”

Ngay lập tức Chard bắt đầu nhớ lại hành tung của chính mình, như thể để tự trấn an. Strike thấy vô cùng khoái chí.

“Tôi chẳng biết gì về cuốn sách cho đến ngày mùng bảy,” ông ta nói, lại nhìn chằm chằm xuống chân bị băng bó. “Hôm đó tôi ở đây thì Jerry gọi… Tôi chạy thẳng về London. Manny lái xe đưa tôi đi. Tối hôm đó tôi ở nhà, Manny và Nenita có thể xác nhận được… thứ Hai tôi gặp luật sư tại văn phòng, nói chuyện với Jerry… Đêm đó tôi đi dự tiệc tối – nhà bạn thân ở Notting Hill – lại chính Manny chở tôi về nhà… Tối thứ Ba tôi đi ngủ sớm vì vì sáng thứ Tư phải đi New York. Tôi ở Mỹ đến ngày mười ba… ở nhà cả ngày mười bốn… ngày mười lăm…”

Giọng rù rì của Chard tắt dần. Có lẽ ông ta vừa nhận ra mình chẳng việc gì phải thanh minh với Strike. Cách ông ta đảo mắt nhìn hắn tự dưng trở nên dè dặt. Chard hẳn đã có ý muốn mua đồng minh; Strike hiểu ngay là ông ta đã đột ngột nhận ra bản chất mối quan hệ này chẳng khác gì con dao hai lưỡi. Nhưng hắn không lo lắng. Hắn đã có được nhiều hơn mong đợi từ cuộc phỏng vấn; giả thử nếu Chard đổi ý không muốn thuê hắn bây giờ thì hắn cũng chỉ hụt một khoản thù lao mà thôi.

http://tieulun.hopto.org

Manny lạch bạch đi vào phòng khách.

“Ông ăn trưa ạ?” anh ta hỏi ông chủ, ngắn gọn.

“Năm phút nữa,” Chard đáp, mỉm cười. “Tôi phải tạm biệt anh Strike đây đã.”

Manny lại lướt ra khỏi phòng trên đôi giày đế cao su.

“Anh ta đang dỗi,” Chard nói với Strike, gượng cười khó chịu. “Hai người đó không thích ở dưới này. Thích trên London hơn.”

Chard nhặt đôi nạng từ sàn nhà, đẩy người đứng dậy. Strike cũng làm theo, chật vật hơn.

“À, còn… chị nhà Quine sao rồi?” Chard tiếp, hỏi nốt cho đủ thủ tục khi hai người cà nhắc tiến ra cửa, hệt như hai sinh vật ba chân lạ lùng. “Cái cô tóc đỏ, to con, đúng không?”

“Không phải,” Strike đáp. “Gầy ốm. Tóc ngả bạc.”

“Ồ,” Chard đáp, vẻ chẳng quan tâm gì. “Vậy tôi đã gặp người khác.”

Strike đứng lại cạnh cửa xoay mở ra bếp. Chard cũng dừng lại, mặt mày ủ dột.

“Tôi e là giờ tôi bận rồi, anh Strike…”

“Tôi cũng vậy,” Strike nhẹ nhàng đáp, “nhưng tôi không nghĩ cô trợ lý sẽ cảm ơn tôi nếu tôi để cô ấy ở lại đây.”

Rõ là Chard quên bẵng sự tồn tại của Robin, người khi nãy ông ta vừa dứt khoát đuổi khuất mắt.

“Ồ, vâng, đương nhiên rồi – Manny! Nenita!”

“Cô ấy ở trong nhà vệ sinh,” bà đậm người đáp, tiến ra từ bếp, cầm theo túi vải đựng giày của Robin.

Đoạn chờ đợi sau đó im lặng, thật bối rối khó chịu. Cuối cùng Robin xuất hiện, mặt lạnh như tiền, xỏ chân vào giày.

Khi cửa trước mở ra, không khí lạnh táp vào mặt hai người. Strike bắt tay chào Chard. Robin đi thẳng ra xe, ngồi luôn vào ghế tài xế mà không nói tiếng nào.

Manny lại trờ đến, mặc áo khoác dày.

http://tieulun.hopto.org

“Để tôi đi theo hai người,” anh ta nói với Strike. “Kiểm tra cổng luôn.”

“Nếu kẹt thì họ bấm chuông gọi vào nhà cũng được, Manny à,” Chard nói, nhưng người thanh niên không để ý gì, chui vào xe như trước đó.

Cả ba người ngồi xe trong im lặng. Xe chạy dọc theo lối đi chỉ có hai màu trắng đen, trong màn tuyết rơi. Manny bấm điều khiển từ xa đã mang sẵn, cánh cổng nhẹ nhàng mở ra.

“Cảm ơn,” Strike nói, quay lưng nhìn anh ta. “E là giờ anh phải đi bộ vào nhà, sẽ lạnh đấy.”

Manny khụt khịt mũi, chui ra khỏi xe rồi đóng sầm cửa lại. Robin chỉ vừa chuyển sang số một thì Manny đã xuất hiện ở cửa sổ bên Strike ngồi. Cô đạp thắng.

“Chuyện gì vậy?” Strike kéo cửa sổ xuống hỏi.

“Tôi không có xô ngã ông ấy,” Manny giận dữ nói.

“Gì kia?”

“Xô xuống cầu thang,” Manny nói. “Tôi không xô. Ông ta nói dối đấy.”

Strike và Robin nhìn anh ta không chớp mắt.

“Anh tin tôi chứ?”

“Tin,” Strike đáp.

“Vậy được rồi,” Manny nói, gật gù với hai người. “OK.”

Anh ta quay lưng đi bộ trở lại ngôi nhà, chân đi giày cao su thỉnh thoảng lại trượt nhẹ.

http://tieulun.hopto.org

30

... chỗ bằng hữu tâm giao ta sẽ mở lòng.
Để có lời chân thật cởi mở với nhau…

William Congreve
Love for Love

Do Strike nằng nặc đề nghị, hai người dừng lại ăn trưa ở Burger King tại trạm dừng Tiverton.

"Cô phải ăn gì đó rồi mới đi tiếp được."

Robin đi theo hắn ta vào trong, không nói một lời, thậm chí không thèm nhắc đến câu nói quả quyết gây sốc khi nãy của Manny. Cung cách lạnh lùng, như thể vừa chịu đày đọa của Robin chẳng khiến Strike ngạc nhiên lắm, nhưng hắn bắt đầu thấy mất kiên nhẫn. Cô xếp hàng gọi bánh kẹp cho hai người, vì hắn không thể vừa chống nạng vừa bưng khay bánh. Khi cô đặt khay đầy thức ăn trên chiếc bàn formica nhỏ, hắn lên tiếng, cố hóa giải sự căng thẳng:

"Thôi được rồi, tôi biết cô đang nghĩ đáng ra tôi phải lên tiếng khi Chard đối xử với cô như lính của ổng."

"Tôi không nghĩ vậy," Robin lập tức phản đối. (Nghe hắn nói toạc ra cô thấy như hắn cho là cô đang hờn dỗi, trẻ con.)

"Sao cũng được," Strike nói, bực bội nhún vai, ngoạm miếng bánh to tướng đầu tiên.

Hai người ngồi ăn trong im lặng, hậm hực khoảng một hai phút gì đó, cho tới khi tính thành thật của Robin trỗi dậy.

"Được rồi, tôi có nghĩ vậy, một chút thôi," cô nói.

Thức ăn béo mỡ cùng với sự thành thật của Robin khiến Strike thấy mềm

http://tieulun.hopto.org

lòng. Hắn nói:

"Khi đó tôi đang khai thác được khá nhiều thứ hay ho, Robin à. Không nên gây gổ với đối tượng phỏng vấn khi họ đang có đà."

"Xin lỗi, tôi đúng là dân không chuyên," cô đáp, lại tức tối.

"Hả, lại gì nữa," hắn bất ngờ. "Ai nói cô là…?"

"Vậy khi anh thuê tôi vào làm, ý định của anh là sao?" cô đột ngột hỏi, thả chiếc bánh kẹp còn nguyên giấy gói xuống khay.

Bao nhiêu hậm hực cả mấy tuần rồi tự dưng bùng nổ. Cô không quan tâm sẽ nghe thấy gì; cô muốn nghe sự thật. Cô chỉ là nhân viên đánh máy, là lễ tân, hay còn là gì khác nữa? Cô đã ở lại làm cho Strike, giúp hắn thoát cảnh túng thiếu, chỉ để có ngày bị xua đuổi như người hầu kẻ hạ hay sao?

"Ý định?" Strike lặp lại, nhìn cô chằm chằm. "Cô nói vậy ý gì, ý định…?"

"Tôi cứ tưởng anh muốn tôi trở thành… Tôi tưởng tôi sẽ được… được huấn luyện," Robin nói, hai má ửng hồng, mắt sáng lên khác thường. "Anh có nhắc đến vài lần, nhưng gần đây anh lại nói chuyện thuê thêm người. Tôi đã chịu bị cắt lương," cô run rẩy nói tiếp. "Tôi từ chối những công việc lương cao hơn. Tôi cứ tưởng anh muốn tôi trở thành…"

Cơn giận dữ bị kìm nén lâu ngày của Robin khiến cô muốn khóc, nhưng cô quyết tâm ghìm lại. Nhân vật cộng sự tương lai mà cô tưởng tượng ra hẳn sẽ không khóc; một nữ cựu cảnh sát, gai góc, lạnh lùng trong mọi tình huống khủng hoảng…

"Tôi tưởng anh định… Tôi không nghĩ là tôi chỉ sẽ nghe điện thoại mãi."

"Cô không chỉ nghe điện thoại," Strike nói, vừa chén sạch chiếc bánh đầu tiên, giờ nhíu mày ngồi ngắm cô khổ sở với cơn giận. "Cô đã đi khảo sát nhà của đối tượng tình nghi với tôi cả tuần nay. Vừa rồi cô cứu mạng cả hai chúng ta trên xa lộ." Nhưng Robin đâu dễ bị đánh lạc hướng.

"Vậy khi anh nhận tôi vào làm anh có ý định gì?"

"Tôi không biết lúc đó tôi có kế hoạch cụ thể gì không," Strike chậm rãi nói, lấp liếm. "Tôi không nghĩ là cô nghiêm túc với công việc này đến vậy, muốn được huấn luyện…"

http://tieulun.hopto.org

"*Sao anh dám nói tôi không nghiêm túc*?" Robin lớn giọng hỏi.

Một gia đình bốn người ngồi trong góc quán đang nhìn chằm chằm hai người. Robin chẳng thèm để ý. Đột nhiên cô muốn sôi gan lên. Lái xe hàng giờ đồng hồ, Strike ăn sạch bánh qui, thái độ ngạc nhiên của hắn khi thấy cô cũng biết lái xe đàng hoàng, rồi lại bị Chard xua vào bếp như người hầu, rồi bây giờ…

"Anh trả cho tôi bằng một… một nửa lương của công việc nhân sự! Anh nghĩ vì sao mà tôi ở lại? Tôi đã giúp anh. Tôi giúp anh phá vụ Lula Landry…"

"Được rồi," Strike nói, đưa bàn tay to tướng lông lá lên. "Được rồi, vậy để tôi nói. Nhưng đừng trách tôi nếu cô nghe không lọt tai."

Robin nhìn hắn chằm chằm. Mặt cô đỏ bừng. Cô ngồi ngay ngắn lại trên chiếc ghế nhựa, thức ăn vẫn còn nguyên chưa đụng vào.

"Tôi đã nhận cô vào, nghĩ rằng tôi có thể huấn luyện cô thành cộng sự. Tôi chưa có tiền để cô đi học mấy khóa nghiệp vụ ngay được, nhưng tôi nghĩ cô cứ vừa làm vừa học cho tới khi tôi có đủ tiền."

Robin quyết không mềm lòng cho tới khi nghe bằng hết, cô không nói gì cả.

"Cô rất có năng khiếu," Strike nói, "nhưng cô sắp cưới một người không hề thích cô làm việc này chút nào."

Robin mở miệng ra rồi ngậm lại. Cảm giác bị phản đòn đột ngột khiến cô cứng họng.

"Ngày nào cô cũng ra về đúng y giờ…"

"Không có!" Robin đáp, giận dữ. "Nếu anh còn không chịu thấy thì để tôi nói thẳng, tôi từ chối nghỉ phép sớm một ngày để ở đây, lái xe chở anh xuống tận Devon…"

"Vì anh ta không có nhà," Strike tiếp, "vì anh ta sẽ không biết."

Cảm giác bị trêu ngươi tăng lên bội phần. Làm sao Strike biết được cô đã nói dối với Matthew, hay đúng ra, là nói một nửa sự thật?

"Khoan bàn chuyện anh nói đúng hay sai," cô ngập ngừng đáp, "tôi làm gì

http://tieulun.hopto.org

là chuyện của tôi… Matthew không có quyền can thiệp vào công việc của tôi."

"Tôi cặp với Charlotte mười sáu năm, lúc hợp lúc tan," Strike nói, cầm chiếc bánh kẹp thịt băm thứ hai lên. "Thường là không vui. Cô ấy ghét công việc của tôi. Đó là lý do tại sao tụi tôi cứ liên tục chia tay – đúng hơn một trong nhiều lý do," hắn tự sửa lời mình, thật thà quá thể. "Cô ấy không hiểu ý nghĩa công việc. Thực tình là nhiều người không hiểu. Với họ cùng lắm công việc chỉ để có địa vị và tiền bạc, bản thân nó không có giá trị."

Hắn bắt đầu mở giấy gói chiếc bánh ra. Robin vẫn nhìn hắn trừng trừng.

"Tôi cần cộng sự có thể làm việc bất kể giờ giấc," Strike nói. "Chịu làm việc vào cuối tuần. Tôi chẳng trách Matthew lo lắng về cô…"

"Anh ấy không lo."

Mấy tiếng đó vụt ra khỏi miệng Robin trước khi cô kịp suy nghĩ. Khi cố gắng phủ nhận tất cả những gì Strike nói ra, cô đã vô tình để lộ một sự thật khó chấp nhận. Thực tế là Matthew rất nghèo trí tưởng tượng. Anh ấy đã không chứng kiến cảnh Strike bê bết máu me sau khi bị sát thủ của Lula Landry đâm. Ngay cả hình ảnh Owen Quine nằm đó, bị trói, bị moi ruột mà cô tả lại dường như cũng mờ đi qua lớp ám khí ghen tị dày đặc; bởi mọi thứ Matthew được nghe kể đều dính dáng đến Strike. Chuyện Matthew ghét công việc của cô chẳng liên quan gì đến việc anh muốn bảo vệ cô, mà cô cũng chưa bao giờ tự thừa nhận điều đó với chính mình.

"Việc tôi làm có thể nguy hiểm," Strike nói, miệng vẫn nhồm nhoàm, cứ như hắn không nghe Robin nói gì.

"Tôi đã rất có ích cho anh," Robin nói, giọng nghèn nghẹn, mặc dù cô không ăn uống gì.

"Tôi biết. Tôi không thể có được ngày hôm nay nếu không có cô," Strike nói. "Không ai biết ơn sự nhầm lẫn của trung tâm môi giới nhân viên tạm thời bằng tôi. Cô quá tuyệt vời, tôi không thể nào – đừng có mà khóc nhè, nhà bên kia nãy giờ vẫn chưa ngậm miệng lại kìa."

"Kệ tía họ!" Robin nói, dúi mặt vào một mớ khăn giấy. Strike bật cười.

http://tieulun.hopto.org

“Nếu cô muốn,” hắn lên tiếng, nhìn mái tóc vàng hung đỏ của cô, “khi tôi có tiền tôi sẽ gởi cô đi học một khóa về điều tra. Nhưng nếu cô là cộng sự tương lai của tôi, sẽ có lúc tôi phải nhờ cô làm những việc mà Matthew có thể sẽ không thích. Tôi chỉ nói vậy thôi. Cô mới là người phải tính toán quyết định.”

“Tôi sẽ làm vậy,” Robin đáp, cố không lớn tiếng. “Tôi muốn vậy. Vì vậy mà tôi ở lại làm cho anh.”

“Vậy thì khóc lóc làm quái gì nữa, ăn đi”

Robin thấy khó ăn khi cổ họng mình cứ nghèn nghẹn. Cô thấy run rẩy, nhưng vui sướng. Cô đã không lầm: Strike nhìn thấy ở cô thứ mà hắn cũng có. Cả hai đều là những người làm việc không chỉ vì tiền…

“Vậy, kể tôi nghe vụ Daniel Chard đi.”

Hắn kể lại cho Robin nghe. Gia đình tọc mạch trong góc quán bây giờ đã dọn đồ đứng dậy đi, vẫn lén liếc về phía hai người mà họ không hiểu là gì của nhau (Bồ bịch giận hờn? Vợ chồng cãi nhau? Mà sao làm hòa nhanh vậy?)

“Đa nghi, hơi lập dị, chỉ biết có mình,” Strike rút ra kết luận về Daniel Chard sau năm phút kể lại, “nhưng có lẽ cũng có ý gì đó. Jerry Waldegrave có thể đã cấu kết với Quine. Mặt khác, cũng có thể ông ấy từ chức vì đã quá ngán Chard. Tôi nghĩ làm việc với Chard cũng không dễ dàng gì… Cô uống cà phê không?”

Robin nhìn đồng hồ đeo tay. Tuyết vẫn rơi; cô lo xa lộ bị kẹt thì sẽ nhỡ tàu về Yorkshire mất. Nhưng sau cuộc trò chuyện khi nãy cô quyết tâm thể hiện mình rất nghiêm túc với công việc. Vậy là cô đồng ý uống cà phê. Vả lại có vài việc cô muốn nói với Strike khi còn ngồi đối diện hắn. Cô muốn thấy vẻ mặt của hắn khi cô nói ra.

“Tôi có biết thêm chút đỉnh về Chard,” cô nói khi trở lại bàn với hai cốc cà phê và một chiếc bánh táo cho Strike.

“Đám người giúp việc buôn chuyện à?”

“Không,” Robin nói. “Họ hầu như chẳng nói gì với tôi khi tôi ở trong bếp. Cả hai như đang tức tối lắm.”

http://tieulun.hopto.org

“Theo lời Chard thì họ không thích Devon. Thích ở London hơn. Hai người là chị em ruột sao?”

“Tôi nghĩ là mẹ con,” Robin nói. “Anh ta gọi bà ấy là Mamu. Tôi hỏi đi nhờ nhà vệ sinh. Toilet của người giúp việc ở ngay cạnh một studio. Daniel Chard biết khá rõ về giải phẫu cơ thể người,” Robin tiếp. “Trên tường studio treo các bản in những bức họa giải phẫu cơ thể của Leonardo da Vinci, trong góc còn có cả một mô hình cơ thể người. Thấy ghê ghê – bằng sáp. Còn trên giá vẽ,” cô kể tiếp, “là một bức chân dung chi tiết vẽ Manny - người hầu trai. Nằm dài ra đất, trần truồng.”

Strike đặt cốc cà phê xuống.

“Thú vị thật,” hắn chậm rãi nói.

“Tôi nghĩ anh sẽ thấy vậy,” Robin nói, mỉm cười dịu dàng.

“Như vậy lời của Manny khăng khăng là anh ta không xô ông chủ xuống cầu thang cũng trở nên hay ho hơn.”

“Hai người đó không hề thích sự có mặt của anh,” Robin nói, “nhưng có lẽ là do tôi. Tôi nói anh là thám tử tư, nhưng tiếng Anh của Nenita không tốt bằng Manny, mãi bà ấy vẫn không hiểu, nên là tôi nói anh giống như cảnh sát vậy.”

“Nên cả hai mới tưởng là Chard mời tôi đến để càm ràm chuyện Manny cư xử thô bạo với ông ta.”

“Chard có nói gì đến chuyện đó không?”

“Không nói năng gì cả,” Strike đáp. “Ông ta chỉ quan tâm đến chuyện hình như Waldegrave đang phản bội mình.”

Hai người đi vệ sinh rồi bước ra ngoài trời lạnh cóng. Khi đến bãi đỗ xe cả hai phải nheo mắt tránh tuyết. Một lớp băng mỏng đã kịp đông lại trên nóc chiếc Toyota.

“Cô sẽ đến ga King’s Cross kịp giờ chứ?” Strike nói, nhìn xuống đồng hồ đeo tay.

“Trừ khi lại có chuyện trên xa lộ,” Robin đáp, kín đáo chạm vào chi tiết bằng gỗ ở bên trong cửa xe.

http://tieulun.hopto.org

Hai người ra đến xa lộ M4. Biển báo điện tử trên đường liên tục đăng cảnh báo thời tiết, giới hạn tốc độ giảm xuống chỉ còn sáu mươi dặm một giờ. Điện thoại của Strike đổ chuông.

"Ilsa? Có chuyện gì vậy?"

"Alô, Corm à. Chuyện cũng chưa đến nỗi. Họ chưa phát lệnh bắt, nhưng tra hỏi căng thẳng lắm."

Strike bật loa ngoài trên điện thoại để Robin cùng nghe. Cả hai vừa nghe, vừa nhíu mày tập trung khi xe chạy qua một vùng tuyết bay trắng trời, liên tục tạt vào cửa kính.

"Họ nghĩ chắc chắn bà ấy là thủ phạm," Ilsa nói.

"Dựa vào cái gì chứ?"

"Cơ hội gây án," Ilsa đáp, "cả cung cách của bà ấy nữa. Bà ấy đúng là không biết tự giúp mình. Khi bị hỏi thì cáu kỉnh, cứ nhắc đến bồ hoài, khiến họ nóng mặt lắm. Bà ấy còn nói là bồ sẽ tìm ra hung thủ thực sự."

"Chẳng ra làm sao," Strike muốn nổi điên. "Còn cái vật trong hầm bí mật là gì?"

"À, cái đó hả. Một miếng giẻ dính máu, bị đốt cháy giữa một đống hầm bà lằng."

"Tưởng gì," Strike đáp. "có khi đã vứt đó cả mấy năm rồi."

"Bên pháp y sẽ có kết luận, nhưng mình đồng ý với bồ, bằng chứng vậy vẫn sơ sài, nhất là khi họ vẫn chưa tìm ra bộ ruột."

"Bồ biết chuyện bộ ruột rồi sao?"

"Giờ ai cũng biết hết, Corm à. Đài đưa tin rồi." Strike và Robin nhìn nhau.

"Khi nào?"

"Hồi trưa. Mình nghĩ bên cảnh sát cho là kiểu gì cũng lộ ra, nên mới gọi Leonora vào tra hỏi, xem có biết thêm được gì không trước khi ai cũng biết."

"Chính tụi cớm xì ra," Strike giận dữ đáp.

"Chưa gì đã tố cáo vậy."

"Mình nghe từ miệng tay nhà báo trả tiền cho tụi nó."

"Bồ quen biết nhiều người hay ho quá hả?"

http://tieulun.hopto.org

“Nghề mà. Cảm ơn bồ báo tin, Ilsa.”

“Không sao. Bồ cố giúp bà ấy khỏi tù tội, Corm à. Mình hơi bị thích bà ấy.”

“Ai vậy?” Robin hỏi sau khi Ilsa đã dập máy.

“Bạn học cũ từ Cornwall, giờ làm luật sư. Kết hôn với một đứa bạn ở London của tôi,” Strike nói. “Tôi giới thiệu cô ấy với Leonora vì… khỉ thật.”

Họ vừa vượt qua khúc quanh thì thấy trước mặt là một hàng xe dài đứng đợi. Robin đạp thắng, hai người đỗ lại sau một chiếc Peugeot.

“*Khỉ thật*,” Strike lặp lại, khẽ liếc sang Robin.

“Lại tai nạn nữa,” Robin nói. “Tôi nhìn thấy đèn chớp.”

Robin tưởng tượng ra gương mặt của Matthew nếu cô phải gọi điện báo rằng cô không thể đến, vì nhỡ tàu. Đám tang mẹ anh ấy… ai lại nhỡ đám tang? Đáng ra giờ này cô đã phải có mặt ở đó, ở nhà Matt, phụ giúp gia đình, đỡ đần cho anh ấy. Đáng ra giờ này chiếc túi đi đường phải ở trong phòng ngủ ở nhà ba mẹ cô, trang phục đám tang đã phải được ủi thẳng thớm và treo trong tủ áo, mọi thứ đã phải sẵn sàng cho cuộc đi bộ ngắn ngủi đến nhà thờ sáng hôm sau. Họ sẽ chôn cất bác gái Cunliffe, mẹ chồng tương lai của cô, vậy mà cô đã quyết định sẽ lái xe đi trong trời tuyết với Strike. Giờ đây hai người bị kẹt lại trên xa lộ, cách nhà thờ nơi mẹ Matthew sẽ yên nghỉ đến hai trăm dặm.

Anh ấy sẽ không bao giờ tha thứ cho mình. Anh ấy sẽ không bao giờ tha thứ cho mình nếu mình nhỡ mất đám tang vì làm việc này…

Tại sao cô phải quyết định một việc như thế ngay hôm nay, chứ không phải là một ngày nào khác? Tại sao thời tiết lại tồi tệ đến vậy? Ruột gan Robin như xoắn lên, dòng xe cộ vẫn đứng yên.

Strike không nói gì cả, hắn bật radio lên. Bài hát của nhóm Take That phát ra ngập cả xe, nói về những tiến bộ thời nay, khác xa khi xưa. Bài hát càng khiến Robin thấy bất an, nhưng cô không nói gì cả.

Dòng xe cộ tiến về phía trước được vài bước.

Ôi lạy Chúa, xin cho con đến ga King’s Cross kịp giờ, Robin thầm cầu

http://tieulun.hopto.org

nguyện trong đầu.

Bốn mươi lăm phút sau đó xe hai người chầm chậm bò đi trong tuyết, ánh nắng chiều tắt nhanh sau lưng họ. Biển thời gian mênh mông cho đến lúc con tàu đêm khởi hành giờ đây như một hồ nước đang cạn dần nhanh chóng. Robin thấy mình như đang ngồi trong đó, chẳng mấy chốc chỉ còn một mình bơ vơ.

Lúc này hai người đã thấy được cảnh tai nạn phía trước: cảnh sát, đèn chớp, một chiếc Polo bẹp dúm.

"Cô sẽ về kịp tàu," Strike nói lần đầu tiên từ khi bật radio lên, hai người ngồi đợi cảnh sát ra dấu cho tiến về trước. "Sít sao đó, nhưng cô sẽ về kịp."

Robin không trả lời. Cô biết lỗi là của mình, chẳng phải của hắn: chính hắn đã đề nghị cô nghỉ làm hôm nay. Chính cô đã nằng nặc đòi đi Devon với hắn, chính cô đã nói dối với Matthew chuyện tàu ban ngày hết chỗ ngồi. Đáng ra nếu cần cô phải đứng trên tàu từ London về Harrogate, chứ không thể nhỡ mất đám tang bác gái Cunliffe. Mười sáu năm khi hợp khi tan của Strike và Charlotte, công việc của hắn đã chia rẽ hai người. Cô không muốn mất Matthew. Tại sao cô lại làm vậy, tại sao cô lại đề nghị chở Strike đi?

Dòng xe cộ ken cứng, chậm rãi. Đến năm giờ chiều, hai người về gần Reading, chạy xe trong giờ cao điểm tất bật, rồi phải dừng lại một lần nữa. Strike bật radio nghe tin tức. Robin cố gắng tập trung nghe tin vụ án mạng của Quine, nhưng ruột gan cô đang ở tận Yorkshire, như thể đã tự động nhảy vượt qua dòng xe cộ và hàng trăm dặm tuyết phủ khôn nguôi giữa cô và quê nhà.

Hôm nay cảnh sát đã xác nhận rằng nhà văn Owen Quine đã chết giống như nhân vật chính trong tác phẩm cuối cùng vẫn chưa xuất bản. Xác ông Quine đã được tìm thấy cách đây sáu ngày trong một ngôi nhà ở Barons Court, London. Cảnh sát vẫn chưa phát lệnh bắt giữ.

Thanh tra Richard Anstis, người chịu trách nhiệm điều tra vụ án có trao đổi với phóng viên lúc chiều nay.

Strike để ý thấy giọng Anstis như gồng lên, căng thẳng. Nếu là hắn, Strike

http://tieulun.hopto.org

sẽ không công bố thông tin theo kiểu đó.

"Chúng tôi rất quan tâm đến những ai đã thấy bản thảo tiểu thuyết cuối cùng của ông Quine…"

"Thưa thanh tra, ông có thể kể chính xác là ông Quine đã bị sát hại như thế nào không?" một giọng nam hăng hái lên tiếng.

"Chúng tôi vẫn còn đang đợi kết quả pháp y đầy đủ," Anstis nói, tiếp tục bị một nữ phóng viên cắt ngang.

"Thanh tra có thể xác nhận là một phần thi thể của ông Quine đã bị sát thủ cắt rời không?"

"Một phần ruột của ông Quine đã bị mang đi khỏi hiện trường vụ án," Anstis nói. *"Chúng tôi đang lần theo một vài manh mối, nhưng chúng tôi vẫn tiếp tục kêu gọi người dân cung cấp thông tin. Đây là một tội ác kinh khủng, chúng tôi tin rằng kẻ thủ ác cực kỳ nguy hiểm."*

"Ôi không," Robin tuyệt vọng thốt lên. Strike ngước lên, thấy trước mắt đầy đèn đỏ. "Đừng nói tai nạn nữa chứ…"

Strike đập tay xuống tắt phứa radio, hạ cửa sổ xuống rồi chồm đầu ra ngoài tuyết.

"Không phải," hắn hét lên. "Có xe bị kẹt bên kia đường… chạy chậm thôi… mình sẽ lại đi được ngay," hắn an ủi cô.

Nhưng phải bốn mươi phút sau người ta mới thông đường. Cả ba làn xe đều ken dày, họ tiếp tục hành trình, chậm như rùa bò.

"Tôi sẽ nhỡ tàu mất," Robin nói, miệng khô khốc. Cả hai vừa về đến ngoại vi London. Đã tám giờ hai mươi tối.

"Kịp mà," Strike nói. "Tắt phứa cái của nợ đó đi," hắn tiếp, rồi đập rầm xuống máy định vị, vẫn còn lải nhải "*và bỏ qua đường đó…*"

"Nhưng tôi phải đưa anh về…"

"Quên tôi đi, cô không cần đưa đón gì cả, tiếp theo rẽ trái…"

"Tôi không đi xuống đó được, đường một chiều mà!"

"Rẽ trái!" hắn rống lên, giật lấy vô-lăng.

"Đừng làm vậy, nguy…"

http://tieulun.hopto.org

“Vậy cô có muốn nhỡ đám tang này không? Đạp chân xuống! Rẽ trái…”

“Mình đang ở đâu vậy?”

“Tôi biết, yên tâm,” Strike nói, nheo mắt nhìn màn tuyết. “Đi thẳng đi… ông già của Nick bạn tôi là dân lái taxi, có chỉ cho vài chiêu – giờ rẽ phải – lơ cái biển Đường Cấm đi, giờ này có ai mà lo? Đi thẳng tiếp, tới chỗ đèn thì rẽ trái!”

“Tôi không thể để anh lại ở ga King’s Cross được!” cô nói, vẫn nghe theo lời chỉ dẫn của hắn. “Anh không lái được, anh sẽ làm gì?”

“Quên mẹ xe cộ đi, yên tâm, tôi sẽ nghĩ ra gì đó – đi lên đó, rẽ phải ở ngã đường thứ hai…”

Lúc mười một giờ kém năm nóc tháp của ga St. Pancras hiện ra trước mắt Robin như viễn cảnh thiên đường trong tuyết.

“Dừng lại, xuống xe rồi chạy đi,” Strike nói. “Gọi cho tôi biết chừng nếu cô bắt được tàu. Tôi sẽ đợi ở đây nếu cô bị nhỡ.”

“Cảm ơn anh!”

Rồi cô biến mất, chạy ùa vào tuyết, tay đong đưa túi đi đường. Strike ngắm cô tan vào màn đêm, hình dung bước chân chật vật trên sàn ga trơn trượt, nhưng không ngã, rồi cô sẽ đưa mắt đảo quanh tìm sân ga… Nghe theo lời hắn, cô đã dừng xe sát vỉa hè, ngay trên hai đường kẻ cấm đậu xe. Nếu cô kịp tàu hắn sẽ bị kẹt lại trong chiếc xe thuê mà hắn không thể lái nổi, chắc chắn xe sẽ bị người ta đến kéo đi và phải nộp phạt.

Cây kim vàng trên đồng hồ ở ga St. Pancras lạnh lùng di chuyển đến mười một giờ. Strike mường tượng ra cửa tàu đóng sầm lại, Robin vẫn co chân chạy trên sân ga, mái tóc vàng hung bay bay…

Một phút sau. Hắn dán mắt lên lối vào nhà ga, chờ đợi.

Cô không xuất hiện. Hắn vẫn đợi tiếp. Năm phút. Rồi sáu phút.

Điện thoại đổ chuông.

“Cô kịp tàu không?”

“Chỉ trong kẽ tóc… lúc đó tàu sắp chạy… Cormoran, cảm ơn anh, cảm ơn anh nhiều lắm…”

http://tieulun.hopto.org

“Không sao,” hắn nói, đảo mắt xuống mặt đường băng giá tối om, tuyết đã dày thêm. “Cô đi mạnh giỏi. Tôi phải tính tiếp đây. Mong ngày mai mọi chuyện êm xuôi.”

“Cảm ơn anh!” cô hét lên khi hắn dập máy.

Hắn đã nợ cô nhiều, Strike nghĩ thầm, với tay nhặt đôi nạng. Nhưng hắn chẳng thể hăm hở gì khi nghĩ đến phải cà nhắc đi bộ xuyên London giữa trời tuyết, rồi cả khoản phạt ra trò vì dám bỏ lại xe thuê giữa phố.

http://tieulun.hopto.org

31

Nguy nan - động lực thúc đẩy những tâm trí vĩ đại.

George Chapman
The Revenge of Bussy d'Ambois

Daniel Chard hẳn sẽ không ưa nổi căn hộ áp mái tí hon ở phố Denmark, Strike nghĩ thầm, trừ khi ông ta tìm thấy những nét quyến rũ thô sơ trong máy nướng bánh mì hay đèn bàn của hắn; nhưng với một người chỉ còn một chân, căn hộ quả không tệ. Sáng thứ Bảy đầu gối hắn vẫn chưa thể chịu lắp chân giả được. Ở căn hộ mọi thứ đều trong tầm với, chỉ cần hắn nhảy lò cò vài bước; tủ lạnh có sẵn thức ăn, nhà sẵn nước nóng và thuốc lá. Hôm nay hắn thấy thật sự thích cái chốn này, mặc cho cửa sổ vẫn mờ đục hơi nước đọng, bệ cửa sổ bên ngoài vẫn bám đầy tuyết.

Ăn sáng xong hắn nằm ra giường hút thuốc. Tách trà pha đậm đặt cạnh đó, trên chiếc thùng giấy kiêm tủ đầu giường. Mắt hắn quắc lên, không phải giận dữ gì, mà vì đang tập trung suy nghĩ.

Sáu ngày mà vẫn chưa có gì cả.

Không hề có dấu vết gì của mớ ruột đã biến mất từ thi thể của Quine, cũng không có bằng chứng pháp y nào chỉ điểm hung thủ giấu mặt (hắn biết rõ nếu đã có dù chỉ một sợi tóc hay dấu vân tay thì người ta đã không phải tra hỏi Leonora vô ích như hôm qua). Cảnh sát cũng không điều tra thêm về người giấu dạng đã đi vào nhà trước khi Quine chết (hẳn họ nghĩ rằng ông hàng xóm mắt mũi kèm nhèm đã tưởng tượng ra nhân vật này?). Không có hung khí, không có băng ghi hình những vị khách khác thường ghé qua phố Talgarth, không có ai tình cờ nhìn thấy chỗ đất mới đào, cũng không có đống ruột thối gói trong áo choàng burqa nào bị lộ ra; không hề có cả dấu vết chiếc

túi đi đường của Quine với đầy đủ bản thảo, ghi chép của *Bombyx Mori*. Không có gì sất.

Sáu ngày. Hắn từng bắt được hung thủ chỉ trong sáu tiếng đồng hồ, mặc dù cũng phải nói rằng đó chỉ là những tội ác nhất thời, do nóng nảy, tuyệt vọng gây ra. Những ca đó thường đầy rẫy chứng cứ máu me, còn hung thủ thì hoảng sợ, không biết tính toán đã đi nói dối loạn cả lên.

Án mạng của Quine thật khác xa, kỳ lạ và hiểm ác hơn.

Cầm tách trà đưa lên môi, hắn lại hình dung ra thi thể, rõ ràng như chỉ vừa mới mở điện thoại xem lại hình. Đúng là một thứ đạo cụ sân khấu, một cảnh dàn dựng.

Mặc dù đã từng phê bình Robin, Strike vẫn không thể cưỡng lại được những câu hỏi về động cơ: Tại sao kẻ đó quyết định xuống tay? Trả thù chăng? Điên loạn? Giấu giếm? (giấu gì mới được chứ?) Bằng chứng pháp y bị acid hydrochloric xóa sạch, thời điểm chết không rõ ràng, hiện trường có thể được tiếp cận mà không bị ai phát hiện. *Lên kế hoạch tỉ mỉ. Mọi chi tiết đều được tính đến. Sáu ngày mà không có một manh mối…* Strike không tin lời Anstis khi anh ta nói rằng đã có vài manh mối. Đương nhiên, lúc này bạn cũ của hắn không muốn chia sẻ thông tin nữa, nhất là sau khi đã nghiêm túc nhắc nhở hắn nên tránh ra, đừng xía vào việc của cảnh sát.

Strike lơ đãng phủi tàn thuốc trước ngực áo len cũ, rồi châm lại một điếu cũ hút dở vẫn để dành.

Chúng tôi tin rằng kẻ thủ ác cực kỳ nguy hiểm, Anstis đã nói thế với phóng viên. Strike thấy đó là một phát ngôn vừa thừa thãi đến khổ sở, lại vừa dễ gây hiểu lầm kỳ lạ.

Tự dưng hắn nghĩ đến một kỷ niệm cũ: chuyến phiêu lưu hoành tráng vào dịp sinh nhật lần thứ mười tám của Dave Polworth.

Polworth là bạn nối khố của Strike; quen nhau từ khi học mẫu giáo. Trong những năm thơ ấu và thiếu niên, Strike cứ dọn đi khỏi Cornwall rồi quay lại, mỗi lần vậy hai đứa cặp kè trở lại với nhau như thể mẹ Strike chưa bao giờ nổi hứng bứng cả gia đình đi.

http://tieulun.hopto.org

Dave có ông bác di cư đến Úc từ thời thanh niên, về sau thành triệu phú. Nhân dịp sinh nhật lần thứ mười tám của Dave, ông bác mời thằng cháu đi Úc chơi, cho phép rủ theo một người bạn.

Vậy là hai cậu choai choai lên máy bay đi nửa vòng trái đất; đúng là cuộc phiêu lưu thú vị nhất cả hai từng biết đến. Dave và Strike ở biệt thự ven biển của ông bác, lung linh toàn kính và gỗ bóng, trong phòng khách có cả quầy bar, bọt biển óng ánh như kim cương trong nắng rực, những con tôm hồng to tướng trên xiên nướng; giọng Úc, bia, rồi lại bia, những cô nàng tóc vàng, tay chân rám nắng chẳng bao giờ có ở Cornwall. Rồi sau đó, ngay hôm sinh nhật Dave, là con cá mập.

"Tụi nó chỉ nguy hiểm nếu bị chọc," Bác Kevin nói, bác rất khoái môn lặn có bình dưỡng khí. "Không sờ mó gì hết nghe nhóc, nhớ chưa? Không được táy máy vớ vẩn."

Nhưng với Dave Polworth, vốn yêu biển, thường xuyên lướt sóng, câu cá và lái thuyền ở nhà, thì "táy máy vớ vẩn" đã ở sẵn trong máu.

Đúng là sát thủ bẩm sinh, mắt ti hí chết chóc, răng sắc nhọn như dao găm. Nhưng Strike cũng nhớ vẻ thờ ơ lãng đãng của con cá mập vây đen đó, khi cả hai bơi tới gần, thấy nó đẹp mượt mà đến choáng ngợp. Có lẽ nó chỉ đang từ từ lướt qua vùng xanh biếc, chẳng muốn hại ai, nhưng Dave quyết tâm sờ vào cho bằng được.

Anh chàng vẫn còn sẹo: con cá đã ngoạm đi một phần cánh tay trên. Dave bị mất cảm giác một phần ở ngón cái tay phải. Tai nạn không hề ảnh hưởng gì đến công việc của Dave: hiện giờ anh chàng là kỹ sư xây dựng ở Bristol. Ở quán Victoria Inn, nơi hai đứa thường gặp nhau để uống Doom Bar mỗi khi về quê, người ta vẫn gọi Dave bằng biệt danh "Mồi Cá Mập".

Bướng bỉnh, liều lĩnh, lúc nào cũng muốn tìm kiếm cảm giác mạnh, mỗi khi rảnh rỗi Polworth vẫn đi lặn với bình dưỡng khí, mặc dù giờ đây anh ta đã biết tránh xa đám cá mập ngâm mình ở Đại Tây Dương.

Chỗ trần nhà ngay trên giường Strike có một vết nứt mỏng. Hắn chỉ vừa phát hiện ra. Mắt hắn dõi theo vết nứt, vẫn nhớ lại bóng đen in trên đáy biển,

http://tieulun.hopto.org

một đám mây máu đen ngòm rồi thân hình Dave quẫy tung, gào thét trong im lặng.

Kẻ giết Quine cũng như con cá mập vây đen đó, hắn nghĩ thầm. Trong những đối tượng tình nghi, không ai có vẻ của một con thú săn mồi máu lạnh, điên cuồng. Không ai trong số đó có tiền sử bạo lực. Cũng không có manh mối về những hành vi trong quá khứ có thể dẫn ta đến cửa nhà của kẻ tình nghi, như sau khi người ta tìm được thi thể nạn nhân ở các vụ án khác. Kẻ thủ ác không hề có quá khứ vấy máu đeo theo sau lưng, như túi nội tạng chờ đàn chó săn đang đói. Sát thủ này là một quái nhân hiếm có, lạ lùng: người che giấu bản chất của mình cho đến khi bị trêu tức tới cực hạn. Owen Quine, cũng như Dave Polworth, đã liều lĩnh chọc ghẹo một sát thủ đang náu mình, rồi tự chuốc lấy nỗi kinh hoàng vào mình.

Strike từng nghe người ta nói nhiều lần, rằng ai cũng có thể giết người, nhưng hắn biết điều đó không đúng. Đành rằng có những kẻ dễ dàng xuống tay giết chóc, còn lấy đó làm vui: chính hắn đã gặp một vài kẻ như vậy. Hàng triệu người đã được huấn luyện để chấm dứt cuộc sống của kẻ khác; hắn, Strike cũng là một trong số đó. Con người phần lớn chỉ ra tay giết đồng loại theo kiểu cơ hội, để trục lợi, để tự vệ, đến khi không còn sự lựa chọn nào khác mới nhận ra mình cũng có thể gây đổ máu. Mặt khác, cũng có những kẻ bị ép vào đường cùng, chịu áp lực vô cùng căng thẳng nhưng vẫn không thể vì tư lợi mà chộp lấy cơ hội để làm cái điều tối kỵ cuối cùng đó.

Strike nghĩ đến chuyện Quine bị trói lại, hành hung rồi mổ ruột: hoàn toàn là những việc không hề đơn giản. Kẻ thủ ác đã làm được mà không bị phát hiện, đã phi tang sạch bằng chứng, lại không để lộ dấu hiệu căng thẳng hay tội lỗi khiến người ta phải cảnh giác. Tất cả cho thấy một cá tính hiểm độc, cực kỳ hiểm độc – nếu bị khiêu khích. Nếu kẻ đó cho rằng vẫn chưa ai phát hiện ra mình, chưa ai nghi ngờ mình thì mọi người chung quanh vẫn được an toàn. Nhưng nếu lại bị chạm đến một lần nữa… chạm ngay chỗ mà Owen Quine từng chạm…

"Chết tiệt," Strike lẩm bẩm, vội thả mẩu thuốc lá xuống gạt tàn bên cạnh;

http://tieulun.hopto.org

mẩu thuốc cháy đến ngón tay mà hắn không hề hay biết.

Vậy hắn phải làm gì đây? Nếu manh mối từ hiện trường không hề tồn tại, Strike nghĩ thầm, hắn buộc phải lần theo manh mối *dẫn đến* hiện trường. Những dấu vết sau cái chết của Quine đã bị xóa sạch. Đã đến lúc xem lại những ngày cuối cùng của nhà văn xấu số.

Strike nhặt điện thoại lên, thở dài ngao ngán, nhìn vào màn hình. Hắn tự hỏi liệu có cách nào khác để có được mẩu thông tin đầu tiên mà hắn đang cần hay không? Hắn nhớ lại một lượt danh sách người quen trong đầu, nhanh chóng bỏ qua các lựa chọn vừa hiện ra. Cuối cùng, chẳng hăm hở mấy, hắn kết luận rằng lựa chọn ban đầu của mình có lẽ vẫn hiệu quả nhất: cậu em cùng cha khác mẹ Alexander.

Hai anh em có chung một người cha nổi tiếng, nhưng chưa bao giờ sống chung một nhà. Al trẻ hơn Strike đến chín tuổi, là con chính thức của Jonny Rokeby, cũng có nghĩa là cuộc đời hai người dường như không bao giờ có giao điểm. Al theo học trường tư ở Thụy Sĩ, giờ đây anh ta có thể đang ở bất kỳ đâu: dinh thự của Rokeby ở LA; du thuyền của một nghệ sĩ rap; cũng có thể ở một bãi biển Úc châu trắng mịn, vì người vợ thứ ba của Rokeby là dân Sydney.

Nhưng trong số anh em cùng cha khác mẹ với Strike, Al cũng là người nhiệt tình nhất, chịu khó giữ quan hệ anh em với hắn. Strike nhớ lại Al đến bệnh viện thăm hắn sau vụ bom nổ mất chân; một cuộc gặp bối rối, nhưng nghĩ lại cũng cảm động.

Al mang đến bệnh viện Selly Oak một món quà từ Rokeby, mà đáng ra đã có thể chuyển qua thư: ông ta muốn giúp hắn ít tiền để gầy dựng văn phòng thám tử. Al công bố món quà, vẻ hãnh diện, vì nó chứng tỏ lòng tốt của cha mình. Strike thì chắc chắn rằng chẳng có lòng tốt gì ở đây cả. Hắn nghi rằng Rokeby hay đám thầy dùi cho ông ta hẳn lo sốt vó, sợ thằng con cựu chiến binh què chân gắn huy chương sẽ bán mình cho báo. Món quà chẳng qua cũng chỉ để bịt miệng hắn.

Strike đã từ chối quà của cha, rồi sau đó lại bị hết thảy các ngân hàng từ

http://tieulun.hopto.org

chối cho vay. Hắn đã phải gọi lại cho Al, vô cùng lưỡng lự. Hắn vẫn từ chối món quà, rồi từ chối luôn cuộc gặp gỡ với ông già, nhưng lại hỏi vay tiền. Hành động đó đã khiến Rokeby thấy bị xúc phạm. Luật sư của ông ta sau đó nhằng nhẵng bám theo Strike, đòi cho bằng được tiền trả góp mỗi tháng, hệt như một ngân hàng tham lam.

Nếu Strike không giữ Robin ở lại, món nợ đến giờ hẳn đã trả xong. Hắn quyết tâm sẽ trả cho hết trước Giáng Sinh, quyết tâm không nợ nần gì Jonny Rokeby cả. Vì vậy mà hắn đầu tắt mặt tối nhận việc, cày mỗi ngày tám chín tiếng, không có ngày nghỉ. Nhưng hắn vẫn ngại gọi điện cho cậu em. Strike hiểu được Al rất trung thành với người cha mà cậu ta rõ là yêu mến; nhưng trong câu chuyện của hai người, cực chẳng đã Strike mới nhắc đến Rokeby.

Điện thoại của Al đổ chuông vài lần, rồi vào thẳng hộp thư thoại. Strike vừa thất vọng, vừa thấy nhẹ nhõm. Hắn để lại tin nhắn, nói Al gọi lại cho mình, rồi dập máy.

Đốt điếu thuốc thứ ba sau bữa sáng, Strike trở lại ngắm nghía vết nứt trên trần nhà. Dấu vết dẫn đến hiện trường tội ác… quá nhiều thứ phụ thuộc vào chuyện hung thủ đã đọc được bản thảo khi nào, rồi nhận ra nó còn là một kế hoạch giết người…

Rồi hắn lại nghĩ đến các đối tượng tình nghi, lần lượt suy xét khả năng gây án từng người như thể họ là mấy lá bài hắn vừa được chia.

Elizabeth Tassel chẳng hề che giấu chuyện *Bombyx Mori* khiến bà ta giận dữ, đau đớn ra sao. Kathryn Kent nói là chưa hề đọc. Rồi cả Pippa2011, hãy còn trong bóng tối, người đã từng được Quine đọc vài trích đoạn từ tháng Mười. Jerry Waldegrave có được bản thảo vào mùng năm, nhưng cũng có thể đã biết trước nội dung sách từ trước, nếu Chard nói đúng. Daniel Chard khai rằng mãi đến mùng bảy mới thấy bản thảo, còn Michael Fancourt thì nghe nói về cuốn sách qua lời Chard. Nhưng vẫn còn vài kẻ khác, lấm lét đọc, cười hinh hích ở những đoạn tục tĩu nhất trong cuốn sách sau khi Christian Fisher gởi email cho cả London. Nhưng Strike thấy rất khó có khả năng hung thủ là Fisher, hay anh chàng Ralph trợ lý của Tassel, hay Nina Lascelles. Cả ba đều

http://tieulun.hopto.org

không xuất hiện trong *Bombyx Mori* và hầu như chẳng quen biết gì Quine.

Strike nghĩ giờ đây hắn cần đến gần, gần hơn nữa với những kẻ bị đưa vào sách, bị cười nhạo, bóp méo dưới tay Owen Quine. Chỉ hăm hở hơn một tẹo so với khi chuẩn bị gọi Al, hắn mở danh bạ, kéo xuống, gọi cho Nina Lascelles.

Cuộc gọi ngắn ngủi. Nina vui vẻ. Tất nhiên tối nay hắn ghé được chứ. Cô ấy sẽ nấu bữa tối.

Strike không nghĩ ra cách gì khác để moi thêm thông tin về đời tư của Jerry Waldegrave hay danh tiếng sát thủ văn chương của Michael Fancourt. Nhưng hắn cũng chẳng hớn hở gì khi nghĩ đến đoạn phải mang chân giả vào, rồi sáng mai phải tìm cách từ chối vòng tay níu kéo, đầy hi vọng của Nina. An ủi là trước khi đi hắn vẫn còn có thể xem trận Arsenal gặp Aston Villa; nhà vẫn còn thuốc giảm đau, thuốc lá, thịt muối và bánh mì.

Hắn tận hưởng chút thoải mái đó, đầu óc hết nghĩ đến bóng đá rồi nghĩ đến án mạng, nên không hề nhìn xuống con phố đầy tuyết. Dưới đó người ta không ngại mưa gió, vẫn ra vào cửa hiệu băng đĩa, hàng nhạc cụ và những quán cà phê. Nếu nhìn xuống biết đâu hắn đã thấy một bóng người mảnh khảnh mặc áo choàng đen, đứng dựa vào bức tường giữa nhà số sáu và số tám, nhìn chằm chằm lên căn hộ của hắn. Mắt hắn có tốt đến đâu cũng khó mà nhìn thấy ra con dao bấm đang xoay đều giữa mấy ngón tay dài, thanh thoát.

http://tieulun.hopto.org

32

Thiên thần của ta hiện lên,
Thánh nhạc xua hồn quỷ dữ
Nhằng nhẵng theo ta…

Thomas Dekker
The Noble Spanish Soldier

Mặc dù đã có xích chống tuyết quanh bánh xe, chiếc Land Rovers cũ kỹ của mẹ Robin vẫn khá chật vật khi chạy từ ga York về Masham. Cần gạt nước mở ra những ô trống hình cánh quạt trên cửa sổ xe, thoắt hiện thoắt ẩn, qua đó Robin thấy những con phố đã quen thuộc với mình từ ngày thơ ấu, giờ đây như đổi khác trong mùa đông khắc nghiệt nhất trong nhiều năm qua. Tuyết rơi không dứt. Chuyến đi đáng ra chỉ phải mất có một tiếng đồng hồ cuối cùng lại mất gần ba tiếng. Đã có lúc Robin nghĩ cô sẽ nhỡ đám tang mất. Ít ra cô cũng đã gọi cho Matthew, nói rằng cô đã đến rất gần. Anh ấy có nói nhiều người vẫn còn ở xa lắc, dì anh ấy ở Cambridge có thể sẽ không đến kịp.

Về đến nhà Robin né màn mừng rỡ liếm láp của chú chó Labrador màu sô cô la, chạy vèo lên phòng riêng trên gác. Cô tròng chiếc đầm đen và áo khoác mà không thèm ủi lại, luống cuống làm rách mất đôi tất da, rồi chạy ào xuống nhà dưới, nơi ba mẹ và các em trai đang đợi cô.

Cả nhà đi bộ dưới tuyết, cầm dù đen, lên ngọn đồi thoai thoải mà hồi tiểu học ngày nào Robin cũng leo lên. Họ đi qua khu quảng trường rộng, vốn là trái tim cổ xưa của thị trấn bé nhỏ quê hương cô, quay lưng về phía ống khói khổng lồ của lò nấu bia địa phương. Chợ phiên thứ Bảy hôm nay đã bị hoãn. Vài người can đảm đi qua quảng trường sáng hôm đó, để lại những đường lằn sâu trên mặt tuyết, dấu chân như qui về một hướng gần nhà thờ nơi có đám

http://tieulun.hopto.org

đông khách dự tang lễ mặc đồ đen. Những ngôi nhà sơn vàng nhạt kiểu Georgian bao quanh quảng trường như được gắn thêm mái hiên sáng trắng, băng giá, mà tuyết vẫn tiếp tục rơi. Biển tuyết trắng từ từ dâng lên, như muốn nuốt trọn cả những tấm bia mộ vuông to lớn trong nghĩa trang nhà thờ.

Robin rùng mình khi cả nhà tiến về cánh cửa nhà thờ Đức mẹ Đồng trinh, bước qua di tích một cây thánh giá cổ từ thế kỷ mười chín thân hình trụ tròn, trông có vẻ gì đó rất đa thần giáo. Cuối cùng cô thấy Matthew, đứng ở cổng vòm nhà thờ với cha và chị gái. Gương mặt Matthew trắng trẻo. Trong bộ complet đen trông anh điển trai đến nghẹt thở. Khi Robin cố nhìn, cố đón lấy ánh mắt Matthew giữa đám đông đang xếp hàng, một phụ nữ trẻ tiến đến, ôm lấy anh. Robin nhận ra Sarah Shadlock, bạn đại học của Matthew. Cách cô ta chào hỏi Matthew hơi bị suồng sã quá mức, không hợp tình cảnh. Nhưng Robin vẫn còn thấy tội lỗi vì sém chút nữa đã nhỡ tàu, lại xa anh đã gần một tuần, nên thấy mình không có quyền ghen tuông gì.

"Robin," Matthew vội vã lên tiếng khi trông thấy cô. Anh quên bẵng phải bắt tay ba người nữa, choàng tay ra đón cô. Khi họ ôm nhau, Robin thấy nước mắt mình rơi. Đây mới là cuộc sống thực sự, gì đi nữa, Matthew và gia đình…

"Em ngồi ra phía trước đi," anh nói. Cô ngoan ngoãn làm theo, để gia đình mình ngồi ở hàng ghế sau. Robin tiến về hàng ghế đầu. Anh rể Matthew đang ngồi đó, đong đưa đứa con gái nhỏ xíu trên đầu gối. Thấy cô, anh ta rầu rĩ gật đầu chào.

Đó là một nhà thờ cổ xinh đẹp. Robin biết rõ nơi này từ những dịp Giáng Sinh, Phục Sinh, rồi cả thánh lễ thu hoạch cùng với trường tiểu học và gia đình mình. Mắt cô dõi theo từng vật quen thuộc. Trên đầu cô, ngay trên vòm thánh đường là một bức họa của Ngài Joshua Reynolds (hay, ít nhất, là vẽ theo *trường phái* của Joshua Reynolds). Cô nhìn vào đó, cố tập trung đầu óc. Một hình ảnh mờ ảo, huyền diệu của tiểu thiên thần đang nhìn về phía xa xa, nơi có thánh giá tỏa ra những ánh vàng… Ai đã vẽ bức này nhỉ, cô tự hỏi, Reynolds hay một tay thợ học việc? Rồi tự dưng cô thấy tội lỗi, vì mình lại tò

http://tieulun.hopto.org

mò vẩn vơ như thường, thay vì thấy buồn về bác gái Cunliffe…

Robin đã nghĩ rằng cô sẽ làm đám cưới ở đây, chỉ trong có vài tuần nữa. Áo cưới của cô đã treo sẵn ở tủ đồ trong phòng ngủ của khách tại nhà mẹ. Nhưng giờ đây, quan tài bác gái Cunliffe đang tiến vào dọc hai hàng ghế, mặt gỗ đen bóng với tay vịn bạc, Owen Quine vẫn còn nằm trong nhà xác… không có quan tài bóng bẩy nào chứa thi thể bị moi sạch ruột của ông ta. Một cái xác thối rữa, đã bị đốt cháy…

Đừng có nghĩ đến chuyện đó, cô nghiêm khắc tự nhắc mình, vừa lúc Matthew đến bên cô, chân anh áp sát vào chân cô ấm áp.

Hai mươi bốn tiếng đồng hồ vừa qua có quá nhiều sự kiện, khiến Robin thấy khó tin là mình đang ngồi đây, đã về nhà. Cô và Strike biết đâu đã phải vào bệnh viện, sém chút nữa xe của hai người đã đâm vào chiếc xe tải bị lật đó… tài xế đầy máu… Bác gái Cunliffe hẳn trông tươm tất trong chiếc hòm lót lụa kia… *Đừng nghĩ đến chuyện đó…*

Cứ như thể mắt cô không cách gì tập trung được nữa. Có lẽ sau khi thấy một thi thể bị moi ruột, bị trói chặt, người ta sẽ thay đổi mà nhìn mọi việc khác đi.

Cô quỳ xuống hơi muộn lúc cầu nguyện, gối quỳ có thêu chữ thập nham nhám dưới đầu gối lạnh cóng. *Tội nghiệp bác gái Cunliffe*… chỉ có điều mẹ của Matthew trước giờ vẫn chẳng ưa gì cô. *Đừng ác mồm thế,* Robin tự rủa mình, mặc dù sự thật là vậy. Bác gái Cunliffe không hề thích chuyện Matthew cứ dây dưa mãi với mỗi một cô bạn gái năm này qua năm kia. Trước mặt Robin, bà từng nói rằng thanh niên trai tráng phải biết phiêu lưu, thử đủ mùi đời. Chuyện Robin bỏ học giữa chừng cũng khiến bà có thành kiến với cô.

Bức tượng Ngài Marmaduke Wyvill ở ngay trước mặt Robin, chỉ cách vài bước. Khi cô đứng lên hát thánh ca, ông ta như đang nhìn cô. Tượng trong trang phục thời James I, kích cỡ như thật, chống khuỷu tay nằm nghiêng trên bệ đá, đối diện với đám đông bên dưới. Tượng bà vợ ông ta nằm dưới, cùng một tư thế. Trông hai bức tượng sống động kỳ lạ, tư thế không hề nghiêm

http://tieulun.hopto.org

trang, dưới khuỷu tay lại có tạc cả gối đệm, như để thư giãn xương cốt bằng đá. Trên đầu họ, chỗ mắt cửa là những nhân vật biểu tượng cho cái chết và cõi tử. *Đến khi cái chết chia lìa đôi ta…* Robin lại nghĩ lan man: cô và Matthew, ràng buộc với nhau, mãi đến khi chết *... không, không phải ràng buộc… đừng nghĩ là ràng buộc… Mình đang làm sao thế này?* Cô thấy mệt lả. Chuyến tàu rất bức bí và xóc. Cô cứ giật mình tỉnh dậy mỗi tiếng đồng hồ, sợ tàu sẽ kẹt lại trong tuyết.

Matthew với lấy tay cô, siết chặt ngón tay.

Nghi thức chôn cất diễn nhanh chóng đến mức có thể, tuyết rơi dày quanh họ. Không ai nán lại thơ thẩn bên mộ sau đó; Robin không phải là người duy nhất lạnh đến run cầm cập.

Mọi người trở về ngôi nhà gạch rộng lớn của gia đình Cunliffe, đi lại trong bầu không khí ấm áp. Bác trai Cunliffe dường như hơi lớn giọng hơn mức cần thiết, cứ đi quanh, tiếp đồ uống và chào hỏi mọi người như thể nhà đang có tiệc.

"Anh nhớ em," Matthew nói. "Không có em thật là tệ." "Em cũng vậy," Robin đáp. "Em ước gì mình lên sớm hơn." *Lại nói dối.*

"Dì Sue sẽ ở lại nhà đêm nay," Matthew nói. "Hay anh qua bên nhà em, đi khỏi một đêm cũng tốt. Tuần này lu bu quá…"

"Đúng rồi," Robin nói, siết chặt bàn tay anh ấy, thấy mừng là cô không phải ở lại nhà Cunliffe đêm đó. Cô thấy chị gái của Matthew rất khó tính, còn bác trai Cunliffe lại hay ra vẻ bề trên.

Nhưng mình chịu một đêm cũng được chứ sao, cô nghiêm khắc nhắc mình. Cứ như cô vừa được mở đường thoát mà không hề xứng đáng.

Vậy là họ trở về nhà gia đình Ellacott, chỉ cách quảng trường một quãng đi bộ ngắn. Matthew rất thích gia đình Robin. Anh thấy nhẹ người khi cởi bộ complet, mặc quần jeans, giúp mẹ Robin dọn bàn ăn tối. Bà Ellacott vóc dáng cao to, tóc vàng hung như Robin nhưng bới lên hơi lòa xòa, luôn dịu dàng tử tế với Matthew. Mẹ của Robin là người có nhiều sở thích và thú vui, hiện giờ bà đang theo học bằng Văn chương Anh ở Đại học Mở.

http://tieulun.hopto.org

“Học hành sao rồi hở cô Linda?” Matthew vừa hỏi vừa nhấc nồi đựng món hầm ra khỏi bếp lò cho bà.

“Đang học tới Webster, vở *Nữ công tước xứ Malfi*: ‘Và hắn làm ta muốn điên’”

“Khó vậy sao?” Matthew hỏi.

“Câu đó trích trong kịch mà, cưng. À,” bà Linda thả chiếc vá loảng xoảng xuống mặt bàn, “nhắc mới nhớ… chắc là nhỡ mất rồi…”

Bà chạy ngang bếp, cầm lên tờ tạp chí *Radio Times* lúc nào cũng có sẵn trong nhà.

“À không, chín giờ mới chiếu. Có chương trình phỏng vấn Michael Fancourt mẹ muốn xem.”

“Michael Fancourt?” Robin lên tiếng, nhìn quanh. “Tại sao?”

“Ổng chịu ảnh hưởng rất nhiều từ những kịch tác gia thời đó,” bà trả lời. “Mẹ đang mong ổng sẽ giải thích xem hay chỗ nào.”

“Thấy cái này chưa?” Johnathan lên tiếng. Cậu em út của Robin bước vào, cậu vừa chạy ra tiệm tạp hóa mua thêm sữa cho mẹ. “Ngay trên trang nhất luôn Rob nè. Cái ông nhà văn bị moi ruột đó…”

“Jon!” Bà Ellacott gằn giọng.

Robin biết rõ là mẹ mình mắng cậu em không phải vì ngại Matthew phật ý khi nhắc đến công việc của cô, mà vì không ai lại đi nói chuyện chết chóc ngay sau đám tang.

“Sao kia?” Jonathan đáp lại, chẳng để ý phép tắc gì cả, dúi tờ *Daily Express* ngay dưới mũi Robin.

Quine đã lên trang nhất sau khi báo chí biết được sự tình.

NHÀ VĂN VIẾT TRUYỆN KINH DỊ TỰ SÁNG TÁC ÁN MẠNG CỦA CHÍNH MÌNH.

Nhà văn viết truyện kinh dị, Robin nghĩ thầm, *ông ta đâu có*… nhưng phải giật tít vậy mới bắt mắt.

“Chị nghĩ ông sếp chị phá được vụ này không?” Jonathan hỏi cô, lật tờ báo. “Lần này ổng có qua mặt cảnh sát thủ đô được nữa không?”

http://tieulun.hopto.org

Robin lén đọc bài báo từ sau lưng Jonathan, bắt gặp ánh mắt của Matthew, cô lảng ra chỗ khác.

Có tiếng rung phát ra từ túi xách của Robin, vẫn vứt trên ghế trong góc bếp khi cả nhà ăn bữa tối với món thịt hầm và khoai tây bỏ lò. Cô lờ đi. Cho đến khi cả nhà đã ăn xong, Matthew chu đáo giúp mẹ cô dọn bàn, Robin mới đến chỗ túi xách xem tin nhắn. Cô ngạc nhiên thấy có cuộc gọi nhỡ từ Strike. Cô len lén nhìn Matthew, vẫn còn bận rộn sắp đĩa vào máy rửa chén, rồi bấm nút gọi hộp thư thoại khi mọi người còn đang nói chuyện.

Bạn có một tin nhắn. Nhận được lúc bảy giờ tối nay.

Đường dây mở, nhưng không ai nói gì. Rồi thụp một tiếng. Giọng Strike văng vẳng hét lên:

"Không, đừng có mà… cái đồ…" Một tiếng hét.

Im lặng. Tiếng sột soạt khi máy vẫn chưa dập. Tiếng lốp bốp không biết là gì, âm thanh kéo dài. Tiếng thở hổn hển, tiếng lê bước, rồi đường dây tắt hẳn.

Robin tái cả mặt, điện thoại vẫn áp vào tai.

"Có chuyện gì vậy?" ba cô lên tiếng hỏi, tròng kính trễ xuống mũi. Ông đang bước về phía tủ chạn, tay cầm mớ dao nĩa.

"Hình như… hình như sếp con… bị tai nạn…"

Cô bấm nút gọi Strike mà tay run rẩy. Cuộc gọi vào thẳng hộp thư thoại. Matthew đứng giữa bếp dõi theo cô, không hề che giấu vẻ bực dọc.

http://tieulun.hopto.org

33

Trớ trêu thay, phận nữ mà phải theo đuổi kèo nài!

Thomas Dekker and Thomas Middleton
The Honest Whore

Strike không hề nghe thấy Robin gọi điện vì hắn vẫn không biết khi rơi xuống mặt đất mười phút trước đó điện thoại đã bị chuyển sang chế độ rung. Hắn cũng chẳng hay rằng khi điện thoại trượt qua tay, ngón tay cái của hắn đã vô tình bấm nút gọi cho Robin.

Hắn vừa ra khỏi tòa nhà thì có chuyện. Cửa chính đóng lại sau lưng hắn chỉ được hai giây, hắn vẫn cầm điện thoại trong tay đợi taxi gọi lại (do dự mãi hắn quyết định đặt taxi) thì một bóng người cao mặc áo khoác đen chạy ra từ trong màn đêm, đâm bổ vào hắn. Hắn mơ hồ thấy gương mặt trắng bóc dưới mũ áo choàng và một chiếc khăn quàng cổ, cánh tay cô ta duỗi ra, rõ là không chuyên nghiệp nhưng rất dứt khoát, cầm sẵn dao chĩa thẳng vào hắn, nắm tay hơi run run.

Hắn gồng người đứng lên, sém tý nữa thì lại trượt chân trở lại. Hắn đập tay lên cửa, lấy lại thăng bằng, điện thoại rơi ra ngoài. Vừa bất ngờ vừa tức tối với nhân vật chẳng rõ là ai mà dám ngáng chân hắn, Strike rống lên. Cô ta ngừng lại trong tích tắc, rồi tiếp tục xông vào.

Khi hắn vung gậy đập xuống bàn tay cầm con dao bấm của cô gái, mà giờ hắn đã thấy rõ, đầu gối Strike lại trặc một lần nữa. Hắn rống lên đau đớn, cô ta nhảy lùi lại, như thể vừa vô ý đâm hắn một nhát. Và rồi, lần thứ hai, cô ta hoảng lên, bỏ trốn, chạy vù vào trời tuyết, để lại Strike đứng đó tức tối không đuổi theo được, chỉ còn biết lần mò tìm điện thoại trên tuyết.

Mẹ kiếp, chân với cẳng!

http://tieulun.hopto.org

Khi Robin gọi lại hắn đang ngồi trong taxi, đau đến vã mồ hôi. Lưỡi dao bé xíu lấp loáng trong tay cô gái đã không kịp đâm hắn. Nhưng vẫn chẳng khá hơn là bao, đầu gối hắn chỉ vừa gắn chân giả trước khi lên đường gặp Nina, giờ đây lại đau đớn tàn bạo. Hắn sôi gan vì không thể đuổi theo kẻ rình mò điên khùng kia. Hắn chưa bao giờ đánh phụ nữ, chưa bao giờ cố ý làm ai bị thương, nhưng khi thấy lưỡi dao lao đến mình giữa đêm tối, hắn quên sạch chút phép tắc đó. Tài xế taxi hoảng hốt khi nhìn vào kính chiếu hậu, thấy ông khách to con đang giận tím cả mặt. Strike liên tục xoay người trên ghế, xem cô ta có đi theo trên vỉa hè tối thứ Bảy nườm nượp người đó không. Hắn dõi mắt tìm một bờ vai so dưới áo khoác đen với dao giấu sẵn trong túi.

Chiếc xe taxi lượn dưới dây đèn Giáng Sinh ở phố Oxford với những gói quà trang trí màu bạc to lớn thắt nơ vàng. Strike cố ghìm cơn giận vừa trào lên, nghĩ đến cuộc hẹn hò trước mắt mà cũng chẳng sung sướng gì. Robin gọi hắn thêm hai lần nữa, nhưng hắn không nghe tiếng điện thoại rung. Điện thoại khi đó nằm lọt thỏm trong túi áo khoác đặt cạnh hắn trên ghế xe.

"Chào," Nina cười gượng gạo khi cô mở cửa căn hộ, đúng nửa tiếng sau giờ đã hẹn.

"Xin lỗi tôi đến muộn," Strike nói, cà nhắc qua bậc cửa. "Lúc ra khỏi nhà tôi bị tai nạn. Chân cẳng."

Chưa kịp cởi áo khoác, hắn nhớ ra mình đã chẳng mua gì cho cô. Đáng ra hắn phải mua rượu hay sô cô la gì đó. Hắn thấy cô cũng nhận ra, đôi mắt to nhìn hắn một lượt; Nina đúng là lịch thiệp. Tự dưng hắn thấy mình hơi bị bủn xỉn.

"Tôi quên cả chai rượu đã mua cho cô," hắn nói dối. "Tệ thật. Hay đuổi cổ tôi quách."

Khi cô bật cười, mặc dù vẫn có gì đó gượng ép, Strike thấy điện thoại rung lên trong túi. Ngay lập tức hắn rút máy ra.

Robin. Hắn không nghĩ ra tại sao cô lại muốn gọi hắn vào thứ Bảy.

"Xin lỗi," hắn nói với Nina, "phải nhận cuộc này… việc gấp, trợ lý của tôi…"

http://tieulun.hopto.org

Nụ cười của Nina tắt đi. Cô quay lưng lại bước vào nhà, để mặc hắn đứng đó, vẫn chưa cởi áo khoác.

"Robin?"

"Anh có sao không? Có chuyện gì vậy?"

"Làm sao cô…?"

"Tôi có tin nhắn thoại, nghe như là anh bị đánh vậy!"

"Trời ơi, tôi gọi cô à? Chắc là lúc tôi làm rơi điện thoại. Đúng vậy…"

Năm phút sau, kể vụ việc cho Robin xong, hắn treo áo khoác lên rồi theo mùi thức ăn lần ra phòng khách, nơi Nina đã dọn sẵn bàn cho hai người. Phòng bật đèn ấm cúng. Nina đã dọn dẹp ngăn nắp, đặt hoa tươi khắp phòng. Không khí trong phòng nồng mùi tỏi cháy.

"Xin lỗi," hắn lặp lại khi cô trở ra, mang theo đĩa thức ăn.

"Nhiều khi tôi ước gì chỉ phải làm ngày tám tiếng."

"Anh uống rượu đi," cô lạnh lùng nói.

Tình huống trước mắt vô cùng quen thuộc. Đã bao lần hắn ngồi đối diện với một phụ nữ đang bực mình vì thói bê trễ của hắn, vì hắn mất tập trung, vì hắn quá xuề xòa? Nhưng ít ra ở đây cường độ vẫn nhẹ nhàng. Nếu hắn trễ hẹn ăn tối với Charlotte, vừa vào đến nhà đã nghe điện thoại của một phụ nữ khác, thì hẳn mặt hắn giờ đây đã dính chưởng đầy rượu và bát đĩa bay. Nghĩ vậy, hắn thấy mềm lòng hơn với Nina.

"Thám tử là cái thể loại bồ hạng bét," hắn vừa nói vừa ngồi xuống.

"Tôi thấy cũng không đến nỗi vậy," cô đáp, có phần mềm mỏng hơn. "Nghề đó chắc không bao giờ nghỉ hoàn toàn được."

Cô đang nhìn hắn, hai mắt to long lanh như mắt chuột.

"Tối hôm qua tôi gặp ác mộng về anh đó," cô nói.

"Mở màn đúng hay luôn nhỉ?" Strike đáp. Cô bật cười.

"À, thực ra không phải về anh. Tôi thấy tụi mình đi tìm bộ ruột của Owen Quine."

Nina nốc một hơi rượu dài, nhìn hắn.

"Rồi có tìm ra không?" Strike hỏi, cố làm ra vẻ nhẹ nhàng.

http://tieulun.hopto.org

"Có."

"Ở đâu vậy? Tới lúc này ai chỉ đâu tôi cũng nghe."

"Trong ngăn kéo cuối cùng ở bàn Jerry Waldegrave," cô nói, hắn thấy như cô đang cố không rùng mình. "Kinh khủng, quá kinh. Khi tôi mở ra thì thấy toàn máu me ruột riếc… rồi anh tẩn Jerry. Tôi giật mình choàng tỉnh, cảm giác như thật."

Cô uống thêm rượu, vẫn không đụng gì vào thức ăn. Sau khi đã kịp làm vài miếng thiệt tình (thức ăn cho tỏi hơi quá tay, nhưng hắn đói quá rồi), Strike thấy mình phải tỏ ra thông cảm hơn. Hắn nuốt vội rồi nói:

"Kinh thế."

"Vì tin tức hôm qua đó," cô ta nói, vẫn quan sát hắn. "Không ai nhận ra, không ai biết là lão… lão bị giết kiểu đó. Giống trong *Bombyx Mori.* Anh chẳng nói gì với tôi," cô nói. Xuyên qua hơi tỏi nồng hắn nghe thoáng có mùi trách móc.

"Tôi không nói được," Strike đáp. "Cảnh sát mới được quyết định có công bố thông tin kiểu đó không."

"Hôm nay đã lên trang nhất tờ *Daily Express*. Hẳn Owen vừa ý. Được giật tít hẳn hoi. Nhưng tôi ước gì mình đã không đọc bài đó," cô nói, lén nhìn hắn.

Hắn đã thấy thái độ đó nhiều lần. Nhiều người bị dội khi nhận ra hắn đã chứng kiến, đã làm, đã chạm vào những thứ gì. Cứ như thể hắn mang theo cả mùi chết chóc. Nhiều phụ nữ bị hấp dẫn bởi cánh lính tráng, cảnh sát: qua đám này họ thấy như được tới gần những thứ ly kỳ rùng rợn. Họ say sưa nghĩ đến những màn bạo lực mà bồ bịch của mình đã chứng kiến, đã dự phần. Nhưng cũng có nhiều phụ nữ thấy ghê tởm. Hắn ngờ là Nina ban đầu thuộc về nhóm thứ nhất, nhưng rồi thực tế tàn nhẫn, tính khổ dâm và sự ghê tởm của tội ác đó đã khiến cô nghĩ lại, thấy hóa ra mình thuộc về nhóm thứ hai.

"Hôm qua ở cơ quan chán lắm," cô nói. "Nhất là sau khi đã biết chuyện. Ai cũng… Chỉ là, nếu lão bị giết kiểu đó, nếu sát thủ bắt chước cuốn sách… Vậy chỉ có chừng đó nghi can, đúng không? Không ai cười vụ *Bombyx Mori* nữa, cái đó thì tôi chắc. Rất giống cốt truyện thời đầu của Michael Fancourt,

http://tieulun.hopto.org

thời mà giới phê bình còn nói là văn của ông ta quá rùng rợn… Rồi Jerry từ chức.”

“Tôi có nghe nói.”

“Tôi chẳng hiểu tại sao,” cô nói, vẻ sốt ruột. “Ông ấy làm cho Roper Chard từ đời nào. Nhưng gần đây ông ấy khác lắm. Lúc nào cũng giận dữ, thường ông ấy rất dễ mến. Rồi uống rượu trở lại. Uống nhiều lắm.”

Cô vẫn chưa ăn uống gì cả.

“Ông ấy có thân với Quine không?” Strike hỏi.

“Tôi nghĩ ông ấy thân hơn mình tưởng đó,” Nina chậm rãi đáp. “Hai người làm chung với nhau cũng khá lâu. Owen từng làm ông ấy phát điên… Owen làm ai cũng phát điên… nhưng

Jerry thực sự đang khổ lắm, tôi nhìn là biết.”

“Tôi nghĩ chắc Quine không thích bị sửa bài.”

“Tôi chắc nhiều khi lão khó chịu lắm,” Nina nói, “nhưng giờ Jerry không để ai nói gì không hay về Owen cả. Ông ấy cứ khăng khăng Owen bị quẫn trí. Hôm đi tiệc anh đã nghe rồi đấy, ông ấy nghĩ Owen có vấn đề tâm thần, vậy nên không thể trách cứ gì *Bombyx Mori*. Ông ấy vẫn giận Elizabeth Tassel muốn sôi gan, vì cái tội để cuốn sách tuồn ra ngoài. Hôm nọ bà ấy có đến nhà xuất bản, bàn chuyện một tác giả khác…”

“Dorcus Pengelly hả?” Strike hỏi. Nina khẽ bật cười ngạc nhiên.

“Đừng nói anh đọc cái của đó chứ! Bồng đảo nhấp nhô đi kèm đắm tàu các thể loại?”

“Tôi cứ nhớ mãi cái tên đó,” Strike đáp, tủm tỉm. “Cô kể tiếp chuyện Waldegrave đi.”

“Ông ấy thấy Liz đến, đóng cửa phòng cái rầm khi bà ta bước qua. Anh thấy rồi đó, cửa kính mà, sém tý nữa thì bể luôn. Thật là không cần thiết, tỏ thái độ ra mặt luôn, ai cũng nhảy dựng cả lên. Trông bà ấy kinh lắm,” Nina nói thêm. “Liz Tassel ấy. Trông tệ quá thể. Chứ như thường bà ấy đã xồng xộc ngay vào phòng Jerry, mắng sa sả cái tội thô lỗ…”

“Bà ấy dám làm vậy sao?”

http://tieulun.hopto.org

“Anh ở đâu rớt xuống à? Liz Tassel vốn có tiếng bà chằn xưa giờ.”

Nina nhìn xuống đồng hồ đeo tay.

“Tối nay Michael Fancourt trả lời phòng vấn trên TV; tôi sẽ thu lại chương trình để xem sau,” cô nói, tiếp rượu cho cả hai. Nina vẫn chưa chạm đến thức ăn.

“Xem luôn cũng được,” Strike nói.

Cô ném cho hắn một cái nhìn có vẻ suy tính lạ lùng. Strike đoán hẳn Nina đang nghĩ xem hôm nay hắn đến đây bao nhiêu phần vì muốn khai thác thông tin, bao nhiêu phần là vì thân hình mảnh khảnh, bé xinh của cô.

Điện thoại của hắn lại đổ chuông. Trong vài giây hắn ước chừng Nina sẽ phật ý ra sao nếu hắn dám nhấc máy. Mặt khác đó cũng có thể là cuộc gọi quan trọng, có giá trị hơn quan điểm của Nina về Jerry Waldegrave.

“Xin lỗi,” hắn nói, rút điện thoại ra khỏi túi. Là em trai hắn, Al.

“Corm!” giọng Al cất lên, đầu dây bên kia khá ồn ào. “Anh gọi em hả?”

“Chào,” Strike đáp, cố kiệm lời. “Chú sao rồi?”

“Ngon lành! Đang ở New York, chỉ vừa nhận được tin nhắn của anh thôi. Anh cần gì?”

Al biết rõ Strike chỉ gọi nếu cần gì đó, nhưng khác với Nina, Al không hề phật ý.

“Đang định rủ chú thứ Sáu này đi ăn tối,” Strike nói, “nhưng nếu chú còn ở New York…”

“Thứ Tư em về rồi, được đó. Muốn em đặt trước chỗ nào không?”

“Được,” Strike đáp. “Nhất định phải là quán River Café.”

“Để đó em đặt,” Al nói mà không thắc mắc gì; có lẽ anh chàng chỉ nghĩ rằng Strike tự dưng thèm ăn đồ Ý. “Để em nhắn tin lại giờ giấc nhé? Hẹn gặp anh!”

Strike dập máy, định mở miệng ra xin lỗi nhưng Nina đã ra sau bếp. Không khí trong phòng như muốn quánh cả lại.

http://tieulun.hopto.org

http://tieulun.hopto.org

34

Ôi lạy Chúa! Ta đã nói gì thế này? Miệng lưỡi rủi xui!

William Congreve
Love for Love

"Ái tình là một ảo vọng," Michael Fancourt lên tiếng trên màn hình TV. *"Một ảo vọng, một bóng ma, một sự huyễn hoặc."*

Robin ngồi giữa Matthew và mẹ trên chiếc ghế sofa bạc màu đã võng cả xuống. Con chó Labrador màu sô-cô-la nằm dưới nền nhà ngay trước lò sưởi, uể oải ngoắc đuôi trên thảm trong giấc ngủ. Sau hai đêm hầu như không ngủ được và những ngày đầy lo lắng, cảm xúc bất ngờ, Robin buồn ngủ díp mắt, nhưng cô vẫn cố tập trung nghe Michael Fancourt nói gì. Bên cạnh cô bà Ellacott đang mở sẵn vở và viết trên đùi, khấp khởi hi vọng rằng Fancourt sẽ nhả ra vài lời hay ý đẹp để giúp bà làm bài luận về kịch tác gia Webster.

"Nhưng chắc là…" người phỏng vấn mở lời, Fancourt át giọng cắt luôn.

"Chúng ta không yêu nhau, chúng ta chỉ yêu 'cái ý niệm' về nhau thôi. Hầu như chẳng ai hiểu được điều đó, hay đủ sức nghiền ngẫm nó. Con người có niềm tin mù quáng vào sức mạnh bịa đặt của chính mình. Mọi thứ tình ái trên đời, suy cho cùng, cũng chỉ là ái kỷ."

Ông Ellacott đã ngủ gật, đầu ngả ra ghế gần lò sưởi, cạnh nơi chú chó đang ngủ. Ông khẽ ngáy pho pho, kính trễ xuống mũi. Ba cậu em trai của Robin đã sè sẹ chuồn khỏi nhà. Hôm đó tối thứ Bảy, bạn bè các cậu đang ngồi đợi ở quán Bay Horse ngoài quảng trường. Jon về nhà từ trường đại học để dự đám tang, nhưng thấy không cần nể nang ông anh rể tương lai đến nỗi phải nhịn vài vại bia Black Sleep với hai anh trai. Hẳn giờ này các cậu đang rề rà bên mấy chiếc bàn đồng mặt rỗ cạnh lò sưởi ngoài quán.

http://tieulun.hopto.org

Robin ngờ rằng Matthew cũng muốn đi theo các em cô nhưng tự thấy làm vậy hơi khó coi. Giờ đây anh phải chịu cảnh ngồi nhà, xem chương trình văn học nghệ thuật mà nếu ở nhà riêng anh đã tắt phứa từ lâu. Nếu ở căn hộ của hai người, Matthew hẳn đã chuyển kênh mà không thèm hỏi ý cô, cho rằng chẳng việc gì mà cô lại đi quan tâm xem cái lão già bố đời, mặt mày sưng sỉa kia nói gì. Robin nghĩ thầm Michael Fancourt đúng là người khó ưa. Kiểu cong môi và nhướng mày định sẵn của ông ta cho thấy một người lúc nào cũng nghĩ mình hơn người. Biên tập viên nhà đài, vốn cũng là một người nổi tiếng trông hơi hồi hộp.

"Và đó cũng là chủ đề của tác phẩm mới…?"

"Một trong những chủ đề, đúng vậy. Khi nhận ra mình đã tưởng tượng ra người vợ, thay vì tự trách mình ngốc dại, nhân vật chính lại muốn trừng phạt người đàn bà bằng xương bằng thịt mà anh ta cho là đã bịp mình. Khao khát trả thù của anh ta chính là động lực thúc đẩy diễn biến câu chuyện."

"A ha," mẹ của Robin khẽ reo lên, cầm lấy cây viết.

"Nhiều người trong chúng ta, có lẽ là phần lớn," người nhà đài nói, *"cho rằng tình yêu là lý tưởng làm tâm hồn ta trở nên thuần khiết, là nguồn gốc của lòng vị tha chứ không phải…"*

"Chỉ là tự dối mình," Fancourt đáp. *"Chúng ta là loài vật hữu nhũ, cần tình dục, cần bầu bạn. Chúng ta tìm đến gia đình để có một nơi chốn ấn náu, để sinh tồn và duy trì nòi giống. Chúng ta chọn ra kẻ gọi là người yêu vì những lý do trần trụi nhất – nhân vật chính của tôi thích phụ nữ có thân hình quả lê, tôi nghĩ, chẳng cần giải thích gì thêm. Người yêu mà ta chọn có nụ cười, có mùi hương giống như người cha người mẹ đã cưu mang ta thời thơ ấu. Tất cả những thứ còn lại đều là huyễn hoặc, đều do ta tự nghĩ ra…"*

"Tình bạn…" người nhà đài lại bắt đầu, có phần chịu hết nổi.

"Nếu tôi có thể làm tình với bất kỳ người bạn nam giới nào của mình, hẳn tôi đã có một cuộc sống hạnh phúc hơn, làm được nhiều việc hơn," Fancourt nói. *"Không may là, tôi đã được lập trình để khao khát nữ dạng, mặc dù có vô ích đến đâu. Vậy là tôi tự chọn cho mình một người hay ho, đáp ứng nhu*

http://tieulun.hopto.org

cầu, ham muốn của tôi tốt hơn một người khác. Tôi là một sinh vật có trí tưởng tượng, tiến hóa ở mức cao, phức tạp, đến nỗi thấy cần phải biện giải cho một lựa chọn vốn đã dựa trên những lý do trần trụi nhất. Đây chính là sự thật mà chúng ta đã chôn giấu dưới mớ văn chương tán tỉnh ngớ ngẩn hàng ngàn năm qua."

Robin tự hỏi chẳng hiểu vợ của Fancourt (cô nhớ là ông này có vợ) sẽ nghĩ gì nếu xem phỏng vấn này. Bên cạnh cô, bà Ellacott vừa viết mấy chữ xuống cuốn tập.

"Ổng hết nói chuyện trả thù rồi," Robin lẩm bẩm.

Mẹ Robin đưa cô xem cuốn tập. Trên đó bà viết: *Cái thứ đàn ông thúi.* Robin cười khúc khích.

Cạnh cô Matthew chồm người đọc tờ *Daily Express* mà Jonathan vứt lại trên ghế. Anh lật hết ba trang đầu, nơi có tên của Strike rải rác trong bài báo về Owen Quine, rồi bắt đầu đọc bài nói về một chuỗi cửa hàng trên phố đã cấm phát các bài hát Giáng Sinh của Cliff Richard.

"Ông đã từng bị phê phán," người phỏng vấn can đảm tiếp, *"về cách ông mô tả phụ nữ, mà cụ thể là…"*

"Ngay lúc này đây dường như tôi đã nghe bên tai tiếng cánh phê bình rột roạt chộp sẵn giấy bút, thật chẳng khác gì gián bò," Fancourt nói, môi cong lên như thoáng cười. *"Tôi chẳng quan tâm giới phê bình nói gì về tôi hay về tác phẩm của tôi cả."*

Matthew lật một trang báo. Robin liếc ngang, thấy có ảnh của chiếc xe bồn bị gập đầu, chiếc Honda-Civic lật ngược và chiếc Mercedes nhăm nhúm.

"Suýt nữa thì tụi em kẹt luôn trong đó!"

"Gì kia?" Matthew nói.

Robin đã mở miệng mà không suy nghĩ. Đầu óc cô tê dại.

"Cái này trên xa lộ M4," Matthew nói, thoáng cười Robin ngớ ngẩn, tự dưng lại nghĩ mình ở đó, chẳng lẽ không nhận ra xa lộ nào sao.

"À, à, đúng rồi," Robin nói, giả vờ đưa mắt lại sát dòng chữ dưới bức ảnh.

Nhưng giờ đây Matthew đã nhướng mày, ngờ ngợ hiểu ra.

http://tieulun.hopto.org

"*Em* suýt bị tai nạn xe hôm qua sao?"

Anh hạ giọng hết mức để không phiền bà Ellacott đang chăm chú nghe phỏng vấn. Quãng thời gian do dự lặng điếng. Cuối cùng cô quyết định.

"Vâng. Em không muốn làm anh lo lắng thôi."

Anh nhìn cô chằm chằm. Robin nghe tiếng mẹ cô đang sột soạt viết thêm.

"Là tai nạn này à?" anh hỏi, chỉ vào bức hình, cô đành gật đầu. "Tại sao em lại ở trên xa lộ M4?"

"Em phải lái xe chở Cormoran đi phỏng vấn."

"Tôi nghĩ đến phụ nữ..." tiếng người phỏng vấn lại cố gắng chen vào trên tivi, *"quan điểm của ông về phụ nữ..."*

"Phỏng vấn ở chỗ quái quỷ nào vậy?"

"Ở Devon," Robin đáp.

"*Devon?"*

"Ảnh bị trặc chân, không tự lái tới đó được."

"Vậy là em chở thằng chả tới Devon?"

"Đúng thế, Matt, em chở…"

"Vì vậy mà hôm qua em không lên trước được? Để mà đi chở…"

"Matt, đương nhiên không phải vậy."

Anh hất tờ báo xuống, đứng dậy bước ra khỏi phòng.

Robin thấy choáng váng. Cô nhìn ra cửa, Matthew đã không đóng sầm cửa, nhưng đủ mạnh tay khiến ba cô trở mình, lẩm bẩm trong giấc ngủ còn con chó Labrador thì choàng tỉnh.

"Kệ nó," mẹ cô khuyên, mắt vẫn dán vào màn hình.

Robin quay sang mẹ, tuyệt vọng.

"Cormoran phải đi Devon, ảnh không thể lái xe với một chân được…"

"Đâu cần giải thích với *tui.*" bà Ellacott nói.

"Nhưng giờ anh Matt nghĩ là con nói dối ảnh chuyện không lên sớm được."

"Đúng vậy không?" mẹ cô hỏi, mắt vẫn dán vào Fancourt trên màn hình, rồi mắng con chó. "Nằm xuống, Rowntree. Chồm lên vậy làm sao tao coi

http://tieulun.hopto.org

tivi."

"Nếu mua vé hạng nhất con vẫn có thể lên từ hôm qua được," Robin thành thật. Con chó Labrador ngáp, duỗi dài rồi cuộn mình trên tấm thảm trước lò sưởi. "Nhưng mà con đã mua vé tàu giường nằm rồi."

"Matt cứ càm ràm là nếu làm công việc nhân sự con đã kiếm được nhiều tiền hơn," mẹ cô nói, mắt vẫn nhìn tivi. "Cứ tưởng tiết kiệm vậy mới hợp ý nó chứ. Giờ nín, để mẹ còn nghe ổng nói chuyện văn chương trả thù."

Người phỏng vấn đang cố lựa lời, hỏi tiếp một câu.

"Nhưng với chủ đề phụ nữ, không phải lúc nào ông cũng… hợp lòng người thời nay… ông thường đi ngược lại dư luận… ở đây tôi nghĩ đến một nhận xét của ông, rằng các nhà văn nữ…"

"'Lại' nữa sao?" Fancourt nói, đập tay xuống đầu gối (anh chàng kia như giật nảy mình lên). *"Tôi đã nói rằng những nhà văn nữ vĩ đại nhất, dường như không hề có ngoại lệ nào, đều không có con cái. Một sự thật. Và tôi còn nói rằng phụ nữ nói chung, vì luôn có cái khao khát bản năng làm mẹ, nên không có khả năng tập trung toàn tâm toàn ý cần có trong sáng tạo văn chương, văn chương 'đích thực' ấy. Tôi không thèm đính chính một lời. 'Sự thật' là vậy."*

Robin vặn vẹo chiếc nhẫn đính hôn trên ngón tay, vừa muốn chạy theo Matt, thuyết phục anh rằng cô chẳng làm gì sai, vừa thấy giận dữ, nghĩ mắc gì mình phải thanh minh. Lúc nào công việc của anh cũng là ưu tiên hàng đầu; anh chưa bao giờ xin lỗi vì về nhà muộn, vì phải đi qua tận phía bên kia London, mãi đến tám giờ tối mới về đến nhà…

"Thực ra tôi định nói," anh chàng phỏng vấn vội vã lên tiếng, ráng cười làm thân, *"rằng tác phẩm này có lẽ sẽ khiến các nhà phê bình đó phải gượm lại. Tôi nghĩ nhân vật nữ trung tâm được xử lý theo hướng đầy thấu cảm. Đương nhiên,"* anh ta liếc xuống sổ ghi rồi ngước lên trở lại; Robin thấy rõ anh ta đang run rẩy – *"hẳn người ta sẽ nghĩ đến… từ vụ tự tử của nhân vật nữ trẻ tuổi trong truyện… tôi nghĩ hẳn ông cũng đoán trước… rằng…"*

"Bọn ngớ ngẩn sẽ cho là tôi viết tự truyện về vụ tự tử của người vợ đầu

tiên của mình?"

"Thì hẳn là… hẳn là người ta sẽ băn khoăn…"

"Vậy để tôi nói ra điều này," Fancourt đáp, rồi dừng lại.

Hai người đang ngồi bên một cửa sổ cao, nhìn ra bãi cỏ ngập nắng gió. Robin chợt tự hỏi không biết chương trình này được ghi hình khi nào – rõ là trước đợt tuyết… nhưng Matthew vẫn chiếm lấy tâm trí cô. Cô phải đi tìm anh, vậy mà vẫn ngồi lì ở sofa.

"Khi Eff… Ellie chết," Fancourt bắt đầu, *"khi cô ấy chết…"*

Máy quay vội vàng chỉnh cận mặt Fancourt, lộ liễu thấy mà thương. Những đường chân chim nơi khóe mắt ông ta như sâu hơn khi ông ta nhắm mắt; một bàn tay vuông đưa lên che mặt.

Dường như Michael Fancourt đang khóc.

"Vậy mà bày đặt ái tình là ảo vọng, là bóng ma," bà Ellacott thở dài, búng cây viết xuống. "Không ăn thua gì cả. Michael ơi là Michael, nói tiếp chuyện máu me ruột riếc đi chứ. Chán chưa."

Không thể ngồi im được, Robin đứng dậy tiến về phía phòng khách. Hoàn cảnh lúc này đâu giống ngày thường. Mẹ của Matthew vừa được chôn cất. Cô phải xuống nước xin lỗi, phải làm hòa thôi.

http://tieulun.hopto.org

35

Người ta ai cũng có lỗi lầm, thưa ngài; nếu ngài đã thấy vậy thì đâu cần lời xin lỗi nữa.

William Congreve
The Old Bachelor

Các tờ báo nghiêm túc ngày hôm sau cố tìm cách cân bằng giữa đánh giá khách quan cuộc đời và sự nghiệp của Owen Quine với phần bình luận cái chết rùng rợn, đậm chất Gothic của ông nhà văn.

"Một cây bút khiêm tốn, thi thoảng khởi sắc, gần đây lại sa vào phong cách tự nhại, khá lép vế so với các đồng nghiệp đương thời, nhưng vẫn tiếp tục theo đuổi lối mòn của riêng mình," tờ *Sunday Times* bình luận ở cột báo ngay trên trang nhất, rồi hứa hẹn nhiều món hấp dẫn hơn ở các trang sau: *Một công thức đậm chất thống dâm: xem tiếp ở trang 10-11* và mời mọc cạnh một chân dung nhỏ của Kenneth Halliwell: *Tác giả tác phẩm: những sát thủ văn chương, tr. 3 Mục Văn hóa.* "Những đồn đại xoay quanh tác phẩm chưa in giờ đây đã lan xa khỏi giới văn chương London. Nghe đâu tác phẩm đã tạo cảm hứng cho vụ án mạng," tờ *Observer* cố vỗ về độc giả: "Nếu không phải vì cố giữ tiêu chuẩn riêng, hẳn Roper Chard đã có được trong tay một tác phẩm bán chạy hàng đầu."

CHƠI DẠI TRÊN GIƯỜNG, NHÀ VĂN KHIÊU DÂM BỊ MOI RUỘT, tờ *Sunday People* lu loa.

Trên đường về nhà từ chỗ Nina Lascelles, Strike đã mua đủ loại báo, mặc dù chật vật lắm mới mang hết được về nhà khi vẫn phải chống nạng đi trên tuyết. Khi lê bước qua phố Denmark hắn chợt nghĩ mình thật bất cẩn, giả thử nếu kẻ lạ mặt hôm trước lại xuất hiện hẳn sẽ vô cùng vướng víu. Nhưng hắn

http://tieulun.hopto.org

chẳng thấy bóng dáng cô ta đâu cả.

Đêm đó hắn nằm dài trên giường, vừa đọc báo vừa ăn khoai tây chiên, chiếc chân giả ơn trời cuối cùng cũng được tháo ra.

Hắn thích thú xem xét tình tiết vụ án qua lăng kính méo mó của báo chí. Đọc xong bài của Culpepper trên tờ *News of the Worlds* ("nguồn tin thân cận cho biết Quine thích bị vợ trói trên giường, bà vợ vẫn nói rằng mình không hề biết nhà văn lắm chiêu đã đến ngôi nhà thứ hai của hai người"), Strike thả tờ báo xuống giường, với tay lấy cuốn sổ ghi chép gần đó rồi hí hoáy viết ra một danh sách những việc cần làm ngày hôm sau. Hắn không ghi tên Anstis cạnh dòng nào cả, thay vì đó hắn ghi chữ R cạnh dòng *ông già hiệu sách* và *MF được ghi hình lúc nào*? Rồi hắn nhắn tin cho Robin, nhắc cô sáng hôm sau nhớ dè chừng một cô gái cao mặc áo khoác đen, nếu thấy cô ta thì đừng đi vào văn phòng.

Sáng hôm sau trên quãng đường ngắn ngủi từ ga tàu điện về phố Denmark, Robin không thấy ai như Strike mô tả. Cô đến văn phòng lúc chín giờ sáng, thấy Strike đang ngồi bên máy tính ở phòng ngoài.

"Chào cô. Không có đứa dở hơi nào đứng ở ngoài sao?"

"Không có ai hết," Robin đáp, treo áo khoác lên.

"Matthew sao rồi?"

"Ổn thôi," Robin nói dối.

Dư âm vụ cô chở Strike đi Devon vẫn vương vấn. Trận cãi nhau cứ âm ỉ, thỉnh thoảng lại bùng nổ trong suốt chuyến xe về lại Clapham; mắt cô vẫn còn sưng húp vì khóc và thiếu ngủ.

"Chắc đang buồn lắm," Strike lẩm bẩm, vẫn nhướng mày nhìn vào màn hình máy tính. "Đám tang mẹ mà."

"Mmm," Robin ậm ừ, đi đổ nước vào ấm, thấy hơi bực mình vì hôm nay Strike tỏ ra thông cảm với Matthew, ngay lúc cô đang cần có người đồng ý với mình rằng Matthew đã vô lý quá đáng.

"Anh xem gì vậy?" cô hỏi, đặt một tách trà cạnh khuỷu tay hắn. Hắn lẩm bẩm cảm ơn.

http://tieulun.hopto.org

“Tìm thử xem phỏng vấn Fancourt được ghi hình khi nào,” hắn đáp. “Hôm tối thứ Bảy ông ta lên tivi.”

“Tôi có coi.”

“Tôi cũng vậy.”

“Hợm hĩnh quá thể,” Robin nhận xét, ngồi xuống chiếc ghế bọc da giả. Lúc cô ngồi chiếc ghế không phát ra tiếng đánh rắm thường thấy. Hay là do hắn quá ú, Strike nghĩ thầm.

“Lúc ông ta nói về bà vợ quá cố, cô có thấy gì lạ không?” Strike hỏi.

“Màn nước mắt cá sấu hơi bị quá,” Robin đáp, “nhất là sau khi ông ta vừa giảng giải rằng ái tình là ảo vọng ảo viếc.”

Strike liếc cô lần nữa. Sắc diện cô nhợt nhạt, có gì đó mong manh, như thể vừa bị xúc động mạnh; đôi mắt sưng húp đã tố cáo tất cả. Sự hằn học mà cô dành cho Michael Fancourt, hắn đoán, dường như dành cho một kẻ khác, có lẽ là đích đáng hơn.

“Cô nghĩ ông ta giả vờ phải không?” Strike hỏi. “Tôi cũng nghĩ thế.”

Hắn liếc xuống đồng hồ đeo tay.

“Nửa tiếng nữa tôi có hẹn với Caroline Ingles.”

“Tôi tưởng bà ấy và ông chồng đã hàn gắn rồi.”

“Khác rồi. Bà ấy muốn gặp tôi nói chuyện tin nhắn trong máy ông chồng hồi cuối tuần. Vậy nên,” Strike nói, đứng dậy khỏi bàn giấy, “bây giờ tôi cần cô tìm hiểu xem phỏng vấn Fancourt được ghi hình khi nào, vì tôi phải đi xem lại hồ sơ của Ingles, để còn giả vờ như tôi vẫn nhớ bà ấy kể lể chuyện gì. Sau đó tôi sẽ đi ăn trưa với biên tập của Quine.”

“À tôi cũng có thông tin về trung tâm y tế gần nhà Kathryn Kent, liên quan tới rác thải,” Robin nói.

“Cô nói đi,” Strike đáp.

“Thứ Ba hằng tuần có công ty vệ sinh đến thu gom. Tôi có liên lạc với họ,” Robin kể. Nhìn cách cô thở dài, Strike đoán hẳn manh mối này chẳng đi đến đâu, “họ nói là không thấy có gì lạ lùng hay khác thường trong mấy cái túi rác hôm thứ Ba tuần đó. Thực ra,” cô tiếp, “hướng đó cũng hơi khiên

http://tieulun.hopto.org

cưỡng, chứ nếu có ruột người lẫn trong đó thì làm gì mà họ lại không phát hiện ra. Họ nói chỉ có bông băng, kim tiêm bình thường, đều được niêm lại trong các túi chuyên dụng."

"Nhưng dù sao mình cũng phải kiểm tra," Strike động viên. "Cô làm vậy là rất tốt, phải loại trừ mọi khả năng. Với cả còn một việc tôi muốn nhờ cô làm, nếu cô chịu đi ra ngoài lúc này."

"Tôi muốn đi ra ngoài lắm," Robin đáp, mặt mày tươi tỉnh lên ngay. "Việc gì vậy?"

"Ông già ở hiệu sách dưới Putney, người khai là Quine ghé vào đó hôm mùng tám" Strike nói. "Hẳn bây giờ đã đi nghỉ về rồi."

"Không thành vấn đề," Robin sốt sắng.

Cuối tuần rồi cô vẫn chưa có dịp nói với Matthew chuyện Strike muốn cô học thêm nghiệp vụ. Chỉ mới sau đám tang, không phải lúc để nói, hơn nữa sau trận cãi nhau tối thứ Bảy, nói chuyện đó chẳng khác gì đổ dầu vào lửa. Hôm nay cô muốn ra đường, muốn đi điều tra, xem xét nọ kia, để khi về nhà cô có thể đường hoàng kể thật với Matthew mình đã làm gì. Anh muốn cô trung thực, cô sẽ trung thực.

Caroline Ingles là kiểu người đẹp tóc vàng đã hết thời. Bà ta ngồi lại văn phòng hơn nửa tiếng đồng hồ. Cuối cùng bà ta ra về, mắt rơm rớm nhưng mặt mày có vẻ quyết tâm. Robin cũng có tin mới cho Strike.

"Phỏng vấn Fancourt được ghi hình ngày bảy tháng mười một," cô nói. "Tôi gọi cho đài BBC. Lằng nhằng mãi mới hỏi được."

"Ngày bảy," Strike lặp lại. "Hôm đó Chủ Nhật. Ghi hình ở đâu vậy?"

"Cả đoàn làm phim kéo xuống nhà ông ấy ở Chew Magna," Robin nói. "Có gì lạ mà anh quan tâm vậy?"

"Cô cứ xem lại đi," Strike nói. "Xem thử có trên YouTube không. Tôi thấy lạ là cô không phát hiện ra ngay lúc xem chương trình luôn."

Hơi cay cú, Robin nhớ lại lúc đó Matthew ngồi ngay cạnh cô, tra khảo cô về vụ tai nạn trên xa lộ M4.

"Tôi đi thay đồ đây, còn đi ra nhà hàng Simpson's," Strike nói. "Ta sẽ

http://tieulun.hopto.org

khóa cửa văn phòng rồi đi một lần luôn vậy nhé?"

Bốn mươi phút sau hai người chia tay ở ga tàu, Robin đi xuống hiệu sách Bridlington ở Putney, Strike đi đến khu Strand. Hắn định sẽ đi bộ.

"Gần đây tốn tiền taxi quá," hắn ậm ừ, không muốn kể cho cô biết hắn đã phải chi bao nhiêu để lo vụ chiếc Toyota Land Cruiser bị kẹt hôm tối thứ Sáu. "Còn nhiều thời gian mà."

Cô nhìn theo hắn lê bước, nặng nhọc tì người lên cây gậy, cà nhắc khổ sở. Robin có ba em trai. Từ nhỏ cô đã có khiếu quan sát. Cô quá quen với cách đàn ông hay phản ứng ngược lại trước sự quan tâm của phụ nữ. Nhưng cô tự hỏi không biết Strike còn cố ép chân cẳng được bao lâu nữa, trước khi đến nước phải ở yên một chỗ dài ngày.

Lúc đó đã gần đến giờ trưa. Hai người phụ nữ ngồi đối diện Robin trên chuyến tàu đến Waterloo nói chuyện rôm rả, túi đựng đồ mua sắm Giáng Sinh đặt giữa đầu gối. Sàn tàu ướt nhẹp, dơ bẩn, còn không khí vẫn có mùi vải ướt và hơi người lâu ngày. Cả chuyến tàu Robin cứ cố xem lại clip phỏng vấn Michael Fancourt trên điện thoại, nhưng trầy trật mãi vẫn không xong.

Hiệu sách Bridlington nằm trên đường chính ở Putney, cửa sổ kính kiểu cũ cho thấy nhung nhúc sách, cả mới lẫn cũ, xếp chồng lên nhau. Có tiếng chuông lắc nhẹ khi Robin bước qua bậc cửa. Không gian bên trong dễ chịu, thoáng mùi ngai ngái. Vài chiếc thang đặt tựa vào kệ, sách xếp chồng lên nhau ăm ắp đến tận trần nhà. Hiệu sách dùng loại đèn treo lơ lửng, thấp đến nỗi nếu Strike có ở đây hẳn đã bị đụng đầu.

"Chào cô!" một ông cụ mặc áo khoác vải tweed rộng thùng thình lên tiếng. Ông ta bước ra từ sau cửa kính sần của văn phòng, nghe như có tiếng răng rắc. Khi ông ta tới gần, Robin nhận ra ông hơi bị nặng mùi.

Đã dự trước cả, cô hỏi ngay là ông còn cuốn nào của Owen Quine không.

"À há!" ông cụ thốt lên, vẻ biết chuyện. "Không cần hỏi cũng biết tại sao người ta tự dưng quan tâm vậy!"

Ông cụ đúng kiểu người "ở trển", lánh đời nhưng tự tôn cao. Không cần yêu cầu, ông giảng cho Robin nghe nguyên bài về văn phong của Quine khi

http://tieulun.hopto.org

cô đi theo ông vào sâu trong hiệu, giảng luôn chuyện càng về sau Quine viết càng khó đọc. Mới gặp Robin có hai giây, ông cụ đã đinh ninh rằng cô muốn tìm sách của Quine chỉ vì vụ án mạng. Mặc dù đúng là vậy, Robin vẫn thấy bực mình.

"Ông có cuốn *Anh em nhà Balzac* không?" cô hỏi.

"Cô còn biết đường mà không hỏi cuốn *Bombyx Mori*," ông nói, run run di chuyển chiếc thang. "Có ba phóng viên vừa vào đây hỏi cuốn đó."

"Tại sao phóng viên lại đến đây?" Robin ngây thơ hỏi khi ông cụ bắt đầu leo lên chiếc thang, rướn lên để lộ cổ chân mang tất màu mù tạt vàng trên đôi giày da.

"Ngay trước khi chết ông Quine có ghé qua đây," ông cụ vừa kể vừa nhìn khắp hàng gáy sách ở trên cao, cũng phải cách đầu Robin đến gần mét tám. "*Anh em nhà Balzac, Anh em nhà Balzac*… đáng ra ở đây… chậc chậc, tôi nhớ là tôi có một bản mà…"

"Ông Quine có đến đây, ngay trong hiệu sách này luôn á?" Robin hỏi.

"Ừ đúng thế. Tôi nhận ra ngay. Tôi rất mê Joseph North, hai người từng đứng chung trên một tờ áp phích ở Hội sách văn học Hay-on-Wye."

Lúc này ông cụ đã leo xuống thang, mỗi bước chân lại run run. Robin sợ ông sẽ ngã mất.

"Để tôi xem trên máy tính," ông ta nói, thở hổn hển. "Tôi chắc là có cuốn *Anh em nhà Balzac* mà."

Robin đi theo, ngẫm nghĩ rằng nếu ông cụ thấy Quine lần đầu từ những năm tám mươi thì chắc gì hôm mùng tám ông đã nhận đúng người.

"Chắc là khó nhầm lắm nhỉ," cô nói. "Cháu thấy hình ông ta rồi. Trông không lẫn vào đâu được, mặc áo choàng cánh dơi kiểu đó mà."

"Hai mắt ông ấy có màu khác nhau," ông cụ nói, lúc này nhìn vào màn hình một chiếc máy tính Macintosh Classic đời đầu. Robin nghĩ thầm cái này hẳn cũng phải hai chục năm rồi: màu be, hộp vuông, phím lớn trông như mấy viên kẹo bơ. "Đứng gần là thấy ngay. Một con màu nâu lục nhạt, một con màu xanh dương. Bên cảnh sát rất ấn tượng trước khả năng quan sát và ghi

http://tieulun.hopto.org

nhớ của tôi. Hồi chiến tranh tôi làm bên tình báo mà."

Ông cụ quay nhìn Robin, mỉm cười thỏa mãn.

"Tôi đã nói rồi, có một bản ở đây. Sách cũ. Đi lối này."

Ông cụ loay hoay tiến về một chiếc thùng lộn xộn những sách là sách.

"Thông tin đó hẳn rất có giá trị với cảnh sát, ông nhỉ" Robin bước theo.

"Đúng vậy," ông cụ ra vẻ tự mãn. "Thời điểm chết kia mà. Đúng thế, tôi có thể đảm bảo với họ là ông Quine vẫn còn sống cho đến ngày mùng tám."

"Chắc ông không nhớ ông Quine đến đây để tìm sách gì nhỉ," Robin vừa nói vừa khẽ bật cười. "Cháu tò mò người như ông ta thì đọc gì."

"Ôi, tôi nhớ chứ," ông cụ lên tiếng ngay lập tức. "Ông ấy mua ba cuốn tiểu thuyết: *Tự do* của Jonathan Franzen, *Thứ vô danh* của Joshua Ferris và… và… tôi quên mất cuốn thứ ba là gì… ông ta nói là chuẩn bị đi nghỉ một thời gian, muốn mua sách mang theo đọc. Tụi tôi nói chuyện công nghệ kỹ thuật số – ông ấy không ghét mấy thiết bị đọc điện tử bằng tôi… ở *đâu đó* trong này này," ông cụ lẩm bẩm, bới loạn sách trong thùng. Robin hờ hững giúp một tay.

"Ngày mùng tám," cô lặp lại. "Làm sao mà ông biết chắc hôm đó là ngày mùng tám?"

Cô nghĩ thầm, trong không khí mờ ảo, ngai ngái của hiệu sách hẳn ngày nào mà chẳng giống ngày nào.

"Hôm đó là thứ Hai," ông cụ nói. "Câu chuyện với ông ấy khá thú vị, có nhắc đến Joseph North, Owen Quine có nhiều kỷ niệm với North mà."

Robin vẫn không biết làm sao ông cụ có thể chắc chắn thứ Hai đó là ngày mùng tám, nhưng trước khi cô kịp hỏi thêm, ông cụ đã lôi ra một cuốn sách bìa mềm cổ lỗ sĩ từ trong thùng, reo lên đắc thắng.

"Đây rồi. Đây rồi. Tôi *biết* là có một cuốn mà."

"Cháu chẳng bao giờ nhớ ngày tháng gì cả," Robin nói dối khi hai người mang chiến lợi phẩm trở lại quầy tính tiền. "Nhân tiện cho cháu hỏi, ông còn cuốn Joseph North nào không?"

"Chỉ có mỗi một cuốn," ông cụ đáp. "*Tới hạn.* Cuốn đó thì tôi biết chắc là

có, một trong những cuốn tôi thích nhất mà…" Rồi ông cụ quay về phía chiếc thang một lần nữa.

"Cháu lúc nào nhầm lẫn ngày tháng," Robin can đảm tiếp tục, chiếc tất màu mù tạt vàng lại lộ ra lần nữa.

"Nhiều người vậy lắm," ông cụ vênh váo, "nhưng tôi rất giỏi phép suy luận tái kiến cấu, hà hà. Tôi nhớ hôm đó là thứ Hai bởi vì thứ Hai nào tôi cũng mua sữa tươi, khi Quine đến hiệu sách thì tôi vừa đi mua sữa về."

Robin chờ đợi trong khi ông cụ xem một loạt sách trên cao.

"Tôi có giải thích với bên cảnh sát là tôi nhớ được chính xác hôm đó là thứ Hai vì tối hôm đó tôi đến nhà ông Charles bạn tôi, thứ Hai nào cũng thế, nhưng tôi nhớ rõ có kể chuyện Owen Quine ghé qua hiệu sách rồi nói chuyện năm ông giám mục Anh giáo vừa cải đạo sang Công giáo La Mã ngay hôm đó. Charles là truyền đạo viên tình nguyện cho Nhà thờ Anh giáo. Nên ông ấy bức xúc lắm."

"À cháu hiểu rồi," Robin đáp, vừa tự nhủ sẽ kiểm tra lại ngày tháng của sự kiện đó. Ông cụ đã tìm ra sách của North, đang chầm chậm đi xuống thang.

"À, rồi tôi còn nhớ nữa," ông cụ nói thêm, tự dưng hào hứng. "Charles có cho tôi xem mấy tấm hình rất hay về hố đen Schmalkalden ở Đức. Hồi chiến tranh tôi đóng quân ngay gần đó. Đúng rồi… tối hôm đó, tôi nhớ mà, tôi đang kể chuyện Quine ghé qua hiệu sách thì ông bạn ngắt lời - ông ấy chẳng quan tâm mấy đến giới nhà văn - 'Chẳng phải ngày trước anh ở Schmalkalden đó sao?' ông ấy hỏi tôi." Bàn tay yếu ớt, nổi gân của ông cụ giờ đây đang bận rộn bên quầy tính tiền. "Rồi Charles kể là ở đó vừa xuất hiện hố đen… báo chí hôm sau đăng hình ảnh kỳ thú lắm…

"Trí nhớ là thứ thật tuyệt diệu," ông cụ tự mãn nói rồi đưa cho Robin một túi giấy màu nâu đựng hai cuốn sách và nhận lấy tờ mười bảng từ tay cô.

"Cháu nhớ vụ hố đen đó," Robin đáp, lại nói dối. Cô rút điện thoại từ trong túi ra, nhấn vài nút khi ông cụ đang tỉ mẩn đếm tiền thối. "À, đây này… Schmalkalden… thật thú vị, hố đen khổng lồ tự dưng xuất hiện…

"Nhưng mà vụ đó," cô nói, ngước nhìn ông cụ, "là hôm ngày một tháng

http://tieulun.hopto.org

mười một, không phải ngày tám.” Ông cụ chớp mắt.

“Không phải, ngày tám chứ,” ông nói, điệu bộ gay gắt, đúng kiểu ta đây làm sao mà sai được.

“Nhưng ông xem này,” Robin nói, đưa màn hình điện thoại bé xíu ra; ông cụ đẩy gọng kính lên mũi rồi nhìn vào đó. “Vậy ông có chắc là ông nói chuyện Owen Quine ghé hiệu sách và chuyện hố đen ngay cùng một hôm không?”

“Có chút nhầm lẫn,” ông cụ lẩm bẩm, không rõ ý là trang web của báo *Guardian* nhầm, ông ta nhầm hay chính Robin nhầm. Ông cụ đẩy trả chiếc điện thoại lại cho cô.

“Ông không nhớ…?”

“Có mua gì nữa không?” ông cụ lớn giọng, bực bội. “Không thì chào cô nhé.”

Robin nhận ra ngay cơn trái tính của ông lão kiêu căng đang phật ý. Ngay lập tức cô rút đi, chuông gió treo cửa leng keng sau lưng.

http://tieulun.hopto.org

36

Thưa Ngài Tai Tiếng, tôi nóng lòng muốn kể ngài nghe những điều ông ấy vừa nói - lời nói vô cùng bí hiểm, như đánh đố người ta.

William Congreve
Love for love

Strike đã nghĩ rằng nhà hàng Simpson's-in-the-Strand, nơi Jerry Waldegrave muốn hẹn ăn trưa với hắn, thật là một lựa chọn lạ lùng. Càng tiến đến gần mặt tiền đá, cửa gỗ xoay, những tấm biển đồng và chiếc đèn lồng treo trước lối vào, hắn càng thấy tò mò. Lối vào nhà hàng ốp gạch theo motif bàn cờ. Hắn chưa bao giờ đặt chân vào đây cả, mặc dù nơi này có tiếng lâu đời ở London. Strike vẫn nghĩ Simpson's là nơi chốn của các doanh nhân giàu có và khách phương xa ưa xài sang một bữa.

Nhưng khi bước vào sảnh hắn lại thấy vô cùng thân thuộc. Nhà hàng từng là câu lạc bộ cờ của các quý ông hồi thế kỷ mười tám; vẻ tôn ti, ngăn nắp và mực thước trang nghiêm làm hắn thấy thực sự dễ chịu. Nơi đây người ta chọn những màu tối, sâm sẫm đúng kiểu câu lạc bộ cho cánh đàn ông dứt khoát hễ vô đây là để vợ ở nhà: những chiếc cột đá dày và ghế bành bọc da chắc chắn, đủ sức đỡ các quý ông lè nhè. Đằng sau hai cánh cửa, qua khỏi cô gái đứng nhận cất áo khoác cho khách là một không gian với những bức tường ốp ván gỗ màu tối. Hắn thấy như đang trở về những câu lạc bộ thư giãn của quân nhân mà hắn thường lui tới lúc còn tại ngũ. Chỉ cần thêm mỗi lá cờ của đơn vị và một bức chân dung Nữ hoàng là đúng y cảnh cũ người xưa.

Hắn nhìn quanh: ghế tựa bằng gỗ tự nhiên, khăn trải bàn trắng tinh, mâm bạc bày những súc thịt bò bỏ lò đồ sộ. Strike ngồi xuống bàn cho hai người cạnh tường, tự dưng hắn nghĩ nếu đến đây Robin sẽ thấy thế nào, không biết

http://tieulun.hopto.org

cô sẽ thấy chất truyền thống đậm đặc của nơi này tức cười hay khó chịu.

Hắn ngồi khoảng mười phút thì Waldegrave xuất hiện, nhìn quanh nhà hàng bằng cặp mắt cận. Strike đưa tay lên, Waldegrave liêu xiêu tiến về phía bàn hắn.

"A, xin chào… Rất vui gặp lại anh."

Mái tóc đen của ông ta vẫn rối bời như trước, áo vét nhăn nhúm, trên ve áo dính một vệt kem đánh răng. Strike thoáng nghe hơi rượu khá nồng.

"Cảm ơn ông đã đến gặp tôi," Strike đáp.

"Không sao. Tôi cũng muốn giúp mà. Hi vọng anh không ngại gặp ở đây. Tôi chọn nơi này," Waldegrave tiếp, "vì sẽ không thể gặp người quen được. Ông cụ nhà tôi có dẫn tôi đến đây một lần, lâu lắm rồi. Đó giờ cũng chẳng thay đổi gì."

Đôi mắt tròn đóng khung trong cặp kính gọng sừng của Waldegrave liếc một vòng quanh những chi tiết thạch cao đúc nặng nề bên trên vách ốp ván gỗ màu tối. Chúng điểm màu đất son loang lổ, như thể do ám đầy khói thuốc lá chừng đó năm.

"Chán đồng nghiệp lắm rồi sao?" Strike hỏi.

"Đồng nghiệp chẳng vấn đề gì," Jerry Waldegrave đáp, đẩy gọng kính trên mũi, vẫy tay về phía người bồi bàn. "nhưng không khí trong cơ quan giờ như có độc. Làm ơn cho một ly vang đỏ," ông ta nói với tay bồi bàn trẻ tuổi vừa trờ tới. "Không quan tâm, rượu gì cũng được."

Nhưng tay bồi bàn mặc áo có thêu hình quân cờ nói ngay, có phần ức chế:

"Thưa ngài tôi sẽ gọi người phục vụ rượu đến ngay," rồi rút lui.

"Anh thấy cái đồng hồ trên cửa lúc vừa bước vào không?" Waldegrave hỏi Strike, lại đẩy gọng kính lên mũi. "Họ nói là đồng hồ đứng luôn khi người phụ nữ đầu tiên bước vào đây năm 1984. Một câu chuyện đùa của riêng chỗ này. Rồi trên thực đơn, họ ghi là 'bill of fare', chứ không thèm dùng chữ 'menu', anh thấy đó, vì chữ 'menu' là tiếng Pháp mà. Ông cụ nhà tôi rất khoái những thứ nguyên gốc như vậy. Năm đó tôi vừa đậu Oxford nên ông ấy dẫn đến đây chiêu đãi. Ông cụ ghét thức ăn ngoại quốc lắm."

http://tieulun.hopto.org

Strike cảm nhận được sự căng thẳng nơi Waldegrave. Hắn đã quá quen với phản ứng đó ở người đối diện. Rõ bây giờ chẳng phải lúc để hỏi Waldegrave rằng có phải chính ông ta giúp Quine viết ra công thức vụ án mạng không.

"Hồi ở Oxford ông học gì?"

"Văn học Anh," Waldegrave nói, thở dài. "Ông cụ nhà tôi coi vậy chứ không ưng ý; cụ muốn tôi học y khoa kia."

Bàn tay phải của Waldegrave như đang chơi hợp âm rải trên khăn trải bàn.

"Ở văn phòng dạo này căng thẳng lắm sao?" Strike hỏi.

"Nói vậy cũng chẳng sai," Waldegrave đáp, nhìn quanh quất tìm người phục vụ rượu. "Giờ thì bắt đầu thấm thía, vì ai cũng biết Owen bị giết ra sao. Người ta thi nhau xóa email như mấy thằng đần, giả vờ là mình chưa bao giờ xem cuốn sách, không biết nó kết thúc ra sao. Giờ thì hết tức cười rồi."

"Vậy lúc trước tức cười lắm sao?" Strike hỏi.

"Ừ… à thì đúng vậy, lúc người ta còn nghĩ Owen chỉ giở trò hô biến. Ai cũng khoái xem kẻ mạnh bị mang ra làm trò, chẳng phải vậy sao? Cả Fancourt và Chard đều không được yêu mến lắm."

Người phục vụ rượu đến gần, đưa danh sách cho Waldegrave.

"Tôi lấy một chai vậy nhé?" Waldegrave nói, nhìn từ trên xuống dưới. "Vụ này anh chi đúng không?"

"Đúng vậy," Strike đáp, hơi run.

Waldegrave gọi một chai Château Lezongars, giá gần năm mươi bảng. Strike nghe tiếng ruột đứt từng khúc, mặc dù trên danh sách còn có chai gần hai trăm bảng.

"Vậy," Waldegrave tiếp, có phần bạo dạn hơn sau khi người phục vụ rượu đã rút đi, "có manh mối gì chưa? Biết ai là thủ phạm không?"

"Chưa," Strike đáp.

Cuộc đối thoại trầm một nhịp, căng thẳng khó chịu. Waldegrave đẩy gọng kính lên chiếc mũi nhễ nhại mồ hôi.

"Xin lỗi," ông ta lẩm bẩm. "Là tôi chỉ tự vệ bỗ bã vậy thôi. Thực… tôi

http://tieulun.hopto.org

không tin được. Tôi không tin có chuyện như vậy.”

“Chẳng ai tin được cả,” Strike đáp.

Tự dưng mạnh bạo trở lại, Waldegrave tiếp:

“Tôi không thể từ bỏ cái ý nghĩ chính Owen là hung thủ. Chính anh ta dàn dựng hết.”

“Vậy sao?” Strike hỏi lại, tỉ mỉ quan sát ông biên tập.

“Tôi biết anh ấy không thể tự mà làm được, tôi biết chứ.” Bàn tay Waldegrave như đang khéo léo đánh bài luyện ngón trên cạnh bàn. “Thật là… thật là… *như một màn kịch,* cách anh ấy bị giết. Quá… quá kinh khủng. Và… chuyện kinh nhất là cuốn sách giờ lại có tiếng tăm vô đối. Trời, Owen vốn thích tiếng tăm mà. Owen đáng thương. Có lần anh ta kể với tôi chuyện thật chứ không phải đùa – kể hết sức nghiêm túc là anh ta hay nhờ bạn gái phỏng vấn mình. Nói là làm vậy để sắp xếp ý tưởng cho rõ ràng. Tôi có hỏi. ‘Vậy lấy cái gì làm micro?’, hỏi trêu vậy thôi, anh biết không. Anh biết anh chàng khốn nạn đó trả lời thế nào không? ‘Chủ yếu dùng bút bi. Hoặc có gì dùng nấy.’”

Waldegrave vừa thở hồng hộc vừa bật cười, nghe như đang nức nở.

“Khốn khổ khốn nạn,” ông ta nói. “Đúng là khốn nạn mà. Đến nỗi cuối cùng điên lên chẳng còn biết gì, nhỉ? Elizabeth Tassel chắc hài lòng lắm. Cứ đi theo khiêu khích anh ta nữa đi.” Anh chàng bồi bàn đầu tiên quay lại cầm theo sổ ghi chép.

“Anh ăn gì?” ông biên tập hỏi Strike, mắt cận dán sát tờ thực đơn.

“Món bò,” Strike đáp, nãy giờ hắn có đủ thời gian ngắm người ta cắt từng lát thịt bò trên mâm bạc đặt trên xe đẩy đến từng bàn. Mấy năm rồi hắn vẫn chưa ăn món bánh phồng Yorkshire. Lần cuối cùng hắn thưởng thức món này là lúc về St. Mawes thăm cậu mợ.

Waldegrave gọi món cá bơn, rồi ngoẹo cổ lần nữa xem người phục vụ rượu đã trở lại chưa. Khi nhác thấy bóng người cầm theo chai rượu, trông ông ta thư thái hẳn, dáng ngồi cũng thoải mái hơn. Bồi bàn rót rượu cho Waldegrave. Ông ta làm luôn vài hớp, rồi thở ra như thể vừa uống thuốc gì

http://tieulun.hopto.org

khẩn cấp lắm.

"Ông đang nói chuyện Elizabeth Tassel khiêu khích Quine," Strike lên tiếng.

"Hả?" Waldegrave hỏi lại, khum bàn tay phải quanh tai.

Strike nhớ ra Waldegrave bị điếc một bên tai. Nhà hàng đông dần lên, ồn ào hơn. Hắn lặp lại câu hỏi một lần nữa, lớn giọng.

"À đúng rồi," Waldegrave nói. "Có dính tới Fancourt. Owen với Elizabeth rất ưa ngồi tố Fancourt."

"Tố gì kia?" Strike hỏi, Waldegrave tiếp tục nốc rượu.

"Fancourt nói xấu hai người đó đã nhiều năm rồi."

Waldegrave đưa tay gãi vu vơ trên ngực áo nhăm nhúm, rồi uống tiếp. "Tội của Owen là dám viết bài nhại tiểu thuyết của vợ ông ta; còn tội của Liz là suốt ngày đi bênh Owen – nói thật với anh, chẳng ai trách Fancourt đã bỏ văn phòng của Liz Tassel cả. Bà đó là chằn tinh thứ thiệt. Văn phòng đại diện giờ chỉ còn mỗi hai tác giả. Nát quá rồi. Chắc tối nào cũng ngồi tính xem đã mất bao nhiêu tiền: mười lăm phần trăm tiền sách của Fancourt nhiều lắm chứ. Rồi tiệc tùng ra mắt sách, khai mạc phim phiếc… vậy mà Liz được gì… Còn mỗi Quine tự phỏng vấn mình với cây viết bi và món xúc xích cháy trong vườn nhà Dorcus Pengelly."

"Sao ông biết xúc xích bị cháy?" Strike hỏi.

"Dorcus kể," Waldegrave trả lời, vừa uống xong ly thứ nhất, đang rót tiếp ly thứ hai. "Bà ấy muốn biết tại sao Liz không đến dự sinh nhật nhà xuất bản. Khi tôi kể vụ *Bombyx Mori,* Dorcus cứ nói rằng Liz là người tử tế. Tử tế kia đấy. Hẳn chưa biết trong sách Owen có gì. Chưa bao giờ làm tổn thương ai – không nỡ đập chết một con ruồi… Ha!"

"Ông không đồng ý như vậy sao?"

"Đương nhiên đồng ý thế quái nào được. Tôi gặp nhiều người từng đặt chân đến văn phòng của Liz Tassel. Sau khi ở đó xong thì hết cả hồn vía, nói năng như nạn nhân bị bắt cóc tống tiền. Liz Tassel ưa bắt nạt. Nóng nảy kinh hoàng."

http://tieulun.hopto.org

“Vậy ông nghĩ bà ấy chỉ đường cho Quine viết cuốn sách đó hay sao?”

“Thì không hẳn là vậy,” Waldegrave đáp. “Nhưng ở đây ta có một tay nhà văn ảo tưởng, luôn tin rằng sách mình ế chỉ vì người khác ganh tị, không làm tròn việc, rồi lại chung một chỗ với Liz, người lúc nào cũng giận dữ, cay nghiệt, mở mồm ra là kể tội Fancourt, thì có ngạc nhiên gì khi Owen sôi máu đến loạn trí như vậy?

“Bà ta còn không thèm đọc cuốn sách tới nơi tới chốn. Nếu Owen còn sống, tôi phải nói thật đáng đời bà ấy lắm. Cái anh nhà văn khốn nạn ngớ ngẩn đó đâu chỉ có ra tay với Fancourt, đúng không? Còn đá đểu cả Liz nữa, hà hà! Còn cả Daniel, cả tôi, tất tần tật. Tất tần tật.”

Đúng kiểu cách quen thuộc của những kẻ nghiện rượu mà Strike từng biết, Jerry Waldegrave đã say chỉ sau hai ly rượu vang. Cử động của ông ta tự dưng lóng ngóng hẳn, điệu bộ thì màu mè hơn.

“Vậy ông nghĩ Elizabeth Tassel khích Quine tấn công Fancourt hay sao?”

“Không mảy may nghi ngờ,” Waldegrave đáp. “Chắc như đinh đóng cột.”

“Nhưng khi tôi gặp Elizabeth Tassel bà ta nói rằng những gì Quine viết về Fancourt là không đúng sự thật,” Strike nói.

“Hử?” Waldegrave hỏi lại, bàn tay khum quanh tai.

“Bà ấy kể với tôi,” Strike lớn giọng, “rằng những gì Quine viết trong *Bombyx Mori* về Fancourt đều là dối trá. Rằng Fancourt không hề viết bài nhại khiến bà vợ tự tử – bài đó do Quine viết.”

“Tôi không nói chuyện đó,” Waldegrave nói, lắc đầu như thể Strike là cái thứ chậm tiêu. “Tôi không có ý… mà thôi quên đi. Quên phứt đi.”

Waldegrave đã uống được hơn nửa chai; rượu vào lời cũng bắt đầu ra. Strike gượm lại, biết rằng lúc này mà khích thì chỉ khiến tay sâu rượu càng bướng bỉnh hơn. Tốt nhất là cứ để ông ta cà kê, ưa nói gì thì nói, chỉ cần nhẹ nhàng lèo lái.

“Owen thích tôi,” Waldegrave kể. “Đúng vậy. Tôi biết cách trị Owen. Chỉ cần bơm anh ta một chút thì muốn gì anh ta cũng sẽ làm. Khen khoảng nửa tiếng trước khi đề nghị anh ta sửa lại một chỗ trong bản thảo. Thêm nửa tiếng

http://tieulun.hopto.org

nữa nếu muốn sửa thêm một chỗ nữa. Chỉ có một cách duy nhất đó thôi.

"Anh ta không muốn làm tổn thương tôi đâu. Tại khi đó anh ta đã loạn trí rồi, đúng là ngớ ngẩn khốn nạn. Owen muốn lên tivi. Nghĩ ai cũng âm mưu hại mình. Mà không nhận ra mình đang đùa với lửa. Tâm thần thật chứ chẳng chơi."

Waldegrave dựa phịch ra sau, cộp luôn vào đầu một bà to béo ăn vận điệu đà ngồi quay lưng lại. "Xin lỗi! Xin lỗi!"

Khi bà ta ngoái đầu nhìn, Waldegrave xóc người lại trên ghế, khiến dao nĩa trên khăn bàn xô vào nhau loảng xoảng.

"Vậy thì," Strike hỏi tiếp, "nhân vật sát thủ Cutter có ý nghĩa gì?"

"Hử?" Waldegrave hỏi.

Lần này Strike chắc chắn rằng điệu bộ khum tay kia chỉ là làm màu.

"Sát thủ Cutter…"

"Sát thủ: chém giết, cắt tỉa, biên tập – rõ quá còn gì," Waldegrave đáp.

"Còn cái bị vấy máu và người lùn mà ông cố dìm chết?"

"Có tính biểu tượng," Waldegrave nói, vung tay trong không khí, sém tý nữa đánh đổ ly rượu. "Vài ý tưởng của anh ta từng bị tôi khử, những dòng văn chương tâm huyết bị tôi cắt sạch. Anh ta tự ái."

Strike đã quá quen với những câu trả lời được dợt trước, hắn thấy câu trả lời của Waldegrave quá nhẹ nhàng, quá trôi chảy, quá mau mắn.

"Chỉ có vậy thôi sao?"

"Thì," Waldegrave đáp, bật cười. "Tôi chưa từng dìm chết một người lùn nào cả, nếu anh có ý nghi ngờ."

Những kẻ say rượu luôn rất khó phỏng vấn. Hồi còn ở SIB, các nghi can hay nhân chứng say xỉn cũng khá hiếm gặp. Strike còn nhớ tay thiếu tá nghiện rượu có con gái mười hai tuổi ở Đức. Ở trường con bé khai là mình từng bị lạm dụng. Khi Strike vừa đến nhà, tay thiếu tá chưa gì đã cầm vỏ chai vỡ, toan giáng cho hắn một cú. Strike đã phải vật anh ta xuống. Nhưng trong thế giới của thường dân nơi đây, với người phục vụ rượu vẫn còn lảng vảng qua lại, bất cứ lúc nào ông biên tập đang ngà ngà, có vẻ hiền lành kia cũng có

http://tieulun.hopto.org

thể đứng dậy mà bước ra luôn, hắn đâu thể tùy tiện. Hắn chỉ mong làm sao quay lại chủ đề sát thủ Cutter, và giữ Waldegrave ngồi yên đó mà nói tiếp. Chiếc xe đẩy tiến đến, đúng lệ bộ. Người ta vừa long trọng cắt thịt từ khúc sườn bò cho Strike vừa dọn món cá bơn cho Waldegrave.

Ba tháng tới tuyệt đối không đi taxi, Strike nghiêm khắc tự nhắc mình, vừa nuốt nước bọt khi người ta chất lên đĩa hắn bánh phồng Yorkshire, rồi khoai tây và củ cần. Chiếc xe lại được đẩy đi. Waldegrave giờ đây đã uống được hai phần ba chai rượu. Ông ta nhìn con cá, như thể không chắc làm sao nó lại xuất hiện trước mặt mình rồi nhón tay bốc một củ khoai nhỏ cho vào miệng.

"Quine có nói chuyện đang viết gì với ông trước khi đưa bản thảo không?" Strike hỏi.

"Không bao giờ," Waldegrave nói. "Anh ta chỉ nói rằng trong *Bombyx Mori,* con tằm là phép ẩn dụ chỉ nhà văn, ý là nhà văn cũng phải trải qua bao đau đớn mới có được tác phẩm hay. Chỉ có vậy thôi."

"Ông ta không bao giờ hỏi xin lời khuyên gì sao?"

"Không có đâu, Owen lúc nào chẳng nghĩ mình biết tuốt."

"Nhà văn nào cũng vậy sao?"

"Cũng tùy," Waldegrave nói. "Nhưng Owen luôn thích ra vẻ bí hiểm. Anh ta thích cuối cùng mới tiết lộ. Owen vốn ưa màu mè kịch tính mà."

"Cảnh sát sẽ hỏi ông đã đi những đâu sau khi nhận được bản thảo," Strike thản nhiên tiếp.

"À, hỏi xong hết rồi," Waldegrave thờ ơ đáp. Ông ta lóng ngóng tách xương cá bơn mãi không được. Khi nãy Waldegrave đã mạnh mồm dặn nhà hàng đừng rút xương hộ mình. "Nhận bản thảo hôm thứ Sáu, mãi đến thứ Bảy mới đọc…"

"Tuần đó đáng ra ông đi chơi xa phải không?"

"Paris," Waldegrave đáp. "Kỷ niệm ngày cưới. Nhưng cuối cùng chẳng đi đâu cả."

"Có chuyện gì sao?"

Waldegrave trút hết rượu ra ly. Vài giọt rượu thẫm màu rơi xuống khăn

http://tieulun.hopto.org

trải bàn trắng, loang ra.

"Trên đường ra sân bay thì cãi nhau, cãi kinh lắm. Vậy là quay xe về nhà."

"Gay nhỉ," Strike nói.

"Cũng lục đục đã bao năm nay rồi," Waldegrave nói, bỏ cuộc không thèm gỡ xương cá nữa, quăng dao nĩa xuống bàn đánh rầm một cái, khiến thực khách chung quanh phải quay lại nhìn. "Jojo cũng lớn rồi. Chẳng còn nghĩa lý gì nữa. Chắc đường ai nấy đi thôi."

"Tôi rất tiếc," Strike nói.

Waldegrave buồn bã nhún vai, rồi lại nốc rượu. Tròng kính gọng sừng của ông ta đầy dấu vân tay, cổ áo sơ mi dơ dáy, nhăn nhúm. Từ kinh nghiệm của mình, Strike đoán ông ta đã mặc nguyên bộ đồ đó mà đi ngủ.

"Sau khi cãi nhau ông đi thẳng về nhà hay sao?"

"Nhà rộng mà. Nếu không muốn thì cũng không phải thấy mặt nhau."

Những giọt rượu loang ra, tựa những bông hoa li ti đỏ thắm trên mặt khăn trải bàn trắng như tuyết.

"Mật hiệu đen… tự dưng tôi nhớ tới chi tiết đó," Waldegrave tiếp, "Trong truyện *Đảo giấu vàng* ấy, anh biết không… mật hiệu đen ấy. Giờ ai từng đọc cuốn sách đều trở nên đáng ngờ. Người ta nhìn quanh quất. Tất cả những ai từng biết kết cục của cuốn sách đều trở thành nghi can. Cảnh sát đến văn phòng làm việc của tôi, người ta cứ nhìn chằm chằm…

"Tôi đọc bản thảo hôm Chủ Nhật đó," ông ta nói, gà gật quay lại câu hỏi của Strike, "rồi tôi nói thẳng với Liz Tassel là tôi nghĩ gì về bà ấy – rồi đâu lại vào đó. Owen không trả lời điện thoại. Tôi cứ tưởng anh ta đang suy sụp – nhưng lúc đó tôi cũng đủ phiền chuyện riêng rồi. Daniel Chard cứ nhảy chồm chồm lên…

"Dẹp phứt lão. Từ chức. Đủ rồi. Vu khống nọ kia. Dẹp hết. Còn mắng sa sả vào mặt tôi ngay giữa cơ quan nữa. Quá đủ rồi."

"Vu khống?" Strike hỏi.

Kỹ thuật phỏng vấn của hắn lúc này không khác mấy với thao tác khéo léo trong trò chơi cờ đá bóng Subbuteo; đối tượng phỏng vấn nghiêng ngả, được

http://tieulun.hopto.org

định hướng bằng những thao tác hết sức nhẹ nhàng chính xác. (Hồi những năm bảy mươi Strike có một bộ Subbuteo đội Arsenal; hắn thường chơi với bộ cờ tự sơn theo đồng phục đội Plymouth Argyles của Dave Polworth, hai thằng khi đó nằm lê la trên tấm thảm trước lò sưởi của mẹ Dave.)

"Dan cho là tôi tọc mạch chuyện ông ấy với Owen. Ngớ ngẩn thôi rồi. Cứ nghĩ như thiên hạ chẳng ai biết… người ta đã đàm tiếu bao nhiêu năm nay. Cần gì tôi phải đi nói với Owen. Ai chả biết."

"Rằng Dan đồng tính?"

"Đồng tính hay ức chế… ai thèm quan tâm. Không chắc Dan có biết mình đồng tính không nữa. Nhưng ông ấy thích trai đẹp, thích vẽ tranh khỏa thân mấy tay đó. Ai chả biết."

"Thế ông ấy có mời ông làm mẫu không?" Strike hỏi.

"Lạy Chúa, không có chuyện đó." Waldegrave đáp. "Joe North kể với tôi, lâu lắc rồi. A!"

Ông ta kịp bắt được ánh mắt của người phục vụ rượu.

"Thêm một ly như vầy nữa, làm ơn."

Strike thấy nhẹ cả người vì ông ta không gọi luôn cả chai.

"Xin lỗi ngài, loại đó chúng tôi không bán theo…"

"Vậy thì loại gì cũng được. Miễn vang đỏ. Gì cũng được."

"Lâu lắm rồi, vụ đó," Waldegrave tiếp tục câu chuyện. "Dan muốn Joe ngồi mẫu cho ông ấy; Joe bảo Dan đi chết đi. Xưa giờ ai chả biết."

Ông biên tập dựa người ra sau, lại đụng vào bà béo sau lưng, vô phước đang ăn đến món xúp. Strike thấy người cùng bàn với bà ta nổi giận, gọi một người bồi bàn đang đi ngang đến để phàn nàn. Người bồi bàn cúi xuống chỗ Waldegrave, giọng nhún nhường nhưng kiên định:

"Phiền ngài kéo ghế lại được không? Quý bà ngồi sau ngài…"

"Xin lỗi, xin lỗi."

Waldegrave xịch lại gần với Strike hơn, đặt khuỷu tay xuống bàn, vuốt mớ tóc lòa xòa khỏi mắt rồi lớn giọng:

"Cóc biết cái mẹ gì mà làm như mình ngon lắm."

http://tieulun.hopto.org

“Ai kia?” Strike hỏi, vừa làm sạch đĩa, lâu rồi mới được ăn một bữa như thế, hắn thấy tiếc hùi hụi.

“Dan chứ ai. Thừa kế công ty, như được dâng tận miệng… cả đời sung túc… cứ để ông ta về quê sống rồi vẽ chân dung người hầu kẻ hạ nếu ông ta muốn thế… chán lắm rồi. Bắt đầu làm công ty của riêng… của riêng tôi thôi.”

Điện thoại di động của Waldegrave đổ chuông. Mất một hồi lâu ông ta mới tìm ra điện thoại. Ông ta nhướng mắt qua kính, nhìn số gọi rồi mới bấm máy trả lời.

“Gì đó Jojo?”

Mặc dù lúc đó nhà hàng rất đông đúc, Strike vẫn nghe tiếng đầu dây bên kia: có tiếng thét the thé inh tai. Waldegrave trông hoảng hốt.

“Jojo? Con có…?”

Rồi gương mặt phục phịch, hiền lành của ông biên tập căng ra đến khó tin. Gân cổ nổi rần rần, ông ta mở miệng gào rống, trông xấu xí.

“Khốn nạn!” ông ta nói, giọng vang khắp những bàn chung quanh. Năm chục cái đầu cùng giật lên một lúc, người ta bỏ dở câu chuyện. “*Đừng có mà lấy máy Jojo gọi cho tôi!* Không, cô say mẹ nó rồi – cô nghe tôi nói gì không – Tôi uống rượu là vì tôi lấy phải cô, khốn nạn lắm, cô rõ chưa!”

Bà béo ngồi sau Waldegrave nhìn quanh, đỏ mặt tía tai. Đám bồi bàn liếc nhau; một tay sững lại khi đang gắp một chiếc bánh phồng Yorkshire vào đĩa cho vị doanh nhân người Nhật Bản. Hẳn là câu lạc bộ quý ông nền nã này từng chứng kiến nhiều vụ say xỉn, và hẳn lần nào cũng sốc, nhất là giữa những tấm ván gỗ sẫm màu, đèn chùm thủy tinh, thực đơn đúng mực - mọi thứ đều đặc chất Anh quốc, điềm tĩnh, chắc chắn.

“Vậy thì, khốn thật, *là do lỗi của ai?”* Waldegrave hét lên trên điện thoại.

Ông ta loạng choạng đứng dậy, lại va tiếp vào bà hàng xóm phía sau, nhưng lần này bạn đồng hành của bà ta không hề lên tiếng phản kháng. Cả nhà hàng lặng phắc. Waldegrave liêu xiêu bước ra ngoài, sau gần chai rưỡi rượu, vừa đi vừa chửi thề vào điện thoại. Còn Strike ngồi kẹt ở bàn, thấy hơi

http://tieulun.hopto.org

tức cười vì nhớ lại cảm giác khinh khỉnh trước mấy tay tửu lượng kém khi còn ở câu lạc bộ quân nhân ngày xưa.

"Làm ơn tính tiền," Strike nói với tay bồi bàn đứng gần nhất, vẫn còn há hốc miệng. Hắn thấy hơi thất vọng vì vẫn chưa kịp ăn thử món bánh hấp nho khô *spotted dick* mà hắn đã kịp thấy trên thực đơn. Nhưng hắn phải đuổi theo Waldegrave ngay.

Khi thực khách trong nhà hàng vẫn còn lầm rầm trò chuyện và dõi mắt kín đáo theo hắn, Strike trả tiền, đứng dậy, tì người lên gậy chống, đuổi theo bước đi xiên xẹo của Waldegrave. Từ vẻ mặt giận dữ của người bồi bàn trưởng và tiếng Waldegrave gào thét bên ngoài cửa, Strike đoán rằng hẳn người ta đã phải mất công ngọt nhạt với ông biên tập trước khi tống được ông ra đường.

Hắn tìm thấy ông biên tập đang đứng dựa người vào bức tường lạnh lẽo bên phía trái cửa. Quanh hai người tuyết rơi dày; vỉa hè trở nên xôm xốp, người qua đường khăn mũ kín mít. Không còn cảnh nền trang trọng, chắc chắn, Waldegrave trông cũng không còn giống như một học giả luộm thuộm nữa. Say xỉn, dơ dáy, nhàu nhĩ, liên tục chửi thề vào cái điện thoại lọt thỏm trong bàn tay to, trông ông ta lúc này chẳng khác gì một kẻ loạn trí.

"…*khốn nạn, không phải lỗi của tôi, cô là thứ đĩ thõa dốt nát!* Tôi có viết cái của nợ khốn kiếp đó không hả? Tôi viết hả?… vậy cô đi mà nói với con bé đi, đúng không? Nếu cô không nói, tôi sẽ nói… Đừng có mà dọa tôi, đồ đĩ khốn xấu xí… nếu cô đừng có hở tý là dạng chân ra… *cô nghe tôi không, khốn nạn...*" Waldegrave nhìn thấy Strike. Ông ta đứng đó, há hốc trong vài giây rồi cắt cuộc gọi. Điện thoại trượt giữa những ngón tay lóng ngóng, rơi xuống vỉa hè tuyết phủ.

"Chết tiệt," Jerry Waldegrave lẩm bẩm.

Con sói đã trở lại thành con cừu. Ông ta đưa tay xuống chụp điện thoại trong mớ băng tuyết dưới chân, cặp kính rơi ra. Strike nhặt lên.

"Cảm ơn… Cảm ơn. Xin lỗi… Xin lỗi…"

Strike thấy nước mắt chảy trên đôi má phính của Waldegrave khi ông ta

http://tieulun.hopto.org

mang kính trở lại. Nhét chiếc điện thoại nứt mặt vào túi, ông ta nhìn tay thám tử, mặt mày ủ dột.

"Làm nát bét cả cuộc đời khốn nạn của tôi," ông ta nói. "Cuốn sách đó. Vậy mà tôi cứ tưởng Owen… vẫn còn biết coi trọng một điều. Tình cha con. Một thứ đó thôi…"

Thêm một cái xua tay chán đời, Waldegrave quay người bước đi, loạng choạng liêu xiêu, say như hũ chìm. Tay thám tử áng chừng hẳn trước đó ông ta cũng đã uống ít nhất một chai. Chẳng ích gì mà đi theo ông ta nữa.

Ngắm Waldegrave biến mất vào màn tuyết, ngang qua những người đi mua sắm Giáng Sinh đang chen chúc trên vỉa hè đầy tuyết, Strike nhớ đến một bàn tay chụp lấy cánh tay khác, một giọng nói nghiêm nghị, rồi một cô gái giận dữ. *"Mámi cũng chạy thẳng tới kìa, sao không chụp má-mi lại?"*

Strike lật cổ áo lên. Giờ đây hắn đã hiểu ra: người lùn trong cái bị vấy máu, cặp sừng dưới mũ sát thủ Cutter, và độc ác nhất: vụ cố dìm chết đuối.

http://tieulun.hopto.org

37

... một khi đã bị kích động nổi cơn thịnh nộ, ta không còn kiên nhẫn và lý trí nữa.

William Congreve
The Double Dealer

Strike đi về văn phòng dưới bầu trời xám bạc, nhờ nhờ. Hắn lê bước chật vật trên mặt tuyết đang dày thêm, tuyết vẫn còn rơi nhanh. Mặc dù chẳng uống gì ngoài nước lọc, Strike vẫn thấy lâng lâng sau bữa ăn thịnh soạn, hắn cũng giống cảm giác thoải mái của Waldegrave giữa buổi sáng hôm đó khi uống rượu ở văn phòng. Cuốc đi bộ từ nhà hàng Simpson's-in-the-Strand về văn phòng nhỏ bé gió lùa trên phố Denmark cũng phải mất đến mười lăm phút với một người khỏe mạnh, lành lặn. Đầu gối của Strike vẫn còn đau và mỏi, nhưng hắn vừa đốt phéng tiền ăn một tuần chỉ trong một bữa. Châm điếu thuốc, hắn trở bước trong cái lạnh như cắt, cúi đầu né tuyết, thầm nghĩ không biết Robin đã phát hiện ra điều gì ở hiệu sách Bridlington.

Khi ngang qua những cây cột có rãnh dọc ở nhà hát Lyceum, Strike cứ nghĩ mãi chuyện Daniel Chard khăng khăng rằng Jerry Waldegrave đã tiếp tay cho Quine viết sách, trong khi Waldegrave lại cho rằng Elizabeth Tassel đã khiêu khích lòng tự ái của Quine cho đến lúc bùng nổ ra giấy. Phải chăng cả hai chỉ là những trò giận cá chém thớt? Cái chết kinh hoàng của Quine đã khiến cả Chard và Waldegrave phải chùn bước, nên cả hai quyết định tìm cho được một kẻ đưa đầu chịu báng, để mà thỏa sức phỉ nhổ cho hả dạ chăng? Hay họ đã đúng, rằng *Bombyx Mori* đâu chỉ có bàn tay của Quine?

Mặt tiền màu đỏ thắm của quán Coach and Horses ở phố Wellington hiện ra vô cùng mời gọi. Chiếc gậy chống hôm nay đã khá vất vả, đầu gối của hắn

http://tieulun.hopto.org

lại bắt đầu rên rỉ: không gian ấm cúng, bia, ghế ngồi thoải mái… nhưng không lẽ đi quán ba lần chỉ trong một tuần… một thói quen dễ dãi… Tấm gương Jerry Waldegrave còn sờ sờ trước mắt đó.

Hắn không kìm được, đành liếc một cái qua cửa sổ quán, ngắm ánh đèn lấp loáng trên tay cầm máy bơm bia bằng đồng, và những kẻ yếu lòng hơn mình đang vui vẻ chè chén bên trong…

Rồi hắn nhác thấy cô ta. Dáng cao, hơi khòm người trong áo khoác đen, tay đút túi, cô ta líu ríu đi trên vỉa hè mưa tuyết nhão nhoẹt đằng sau hắn: chính là kẻ đã rình mò hắn, kẻ sém nữa đã cho hắn một nhát hôm tối thứ Bảy.

Strike không đổi nhịp bước chân, cũng không quay lại nhìn cô ta. Lần này hắn không chơi trò mèo vờn chuột nữa: không thèm dừng lại để thử thách phong cách rình mò nghiệp dư của cô ta, cũng không để cô ta biết là hắn đã nhận ra ai đang bám theo mình. Hắn cứ đi tiếp, không ngoái lại sau. Lúc đó, chỉ người nào có kinh nghiệm chuyên môn chống theo dõi ngang cỡ hắn mới nhận ra thi thoảng hắn lại liếc nhìn những ô cửa sổ ở các vị trí thuận tiện và những tấm biển đồng phản chiếu trên cửa. Phải là cao thủ mới có thể nhận ra sự cảnh giác cao độ mà trông qua tưởng chừng như lơ đãng đó.

Phần lớn sát thủ đều là những tay nghiệp dư; vì vậy mới bị bắt. Cô ta vẫn cố bám theo hắn sau vụ thứ Bảy, hẳn là hơi bị liều lĩnh, còn non lắm. Vì thế hắn cứ tà tà đi tiếp dọc theo phố Wellington, ra vẻ như không hề biết đến cô gái đang theo sát mình với con dao trong túi. Khi hắn đi qua phố Russel, cô gái giả vờ tụt lại, như sắp vào quán Marquess of Anglesey, nhưng sau đó cô ta nhanh chóng trở ra, thoắt ẩn thoắt hiện sau những chiếc trụ vuông ở một tòa nhà văn phòng, rồi lấp ló nơi bậc cửa, để hắn cứ đi trước.

Đầu gối của Strike tê dại. Giờ đây hắn đã trở thành một mục tiêu tấn công cao lớn (một mét chín), rõ mồn một. Lần này cô ta không có lợi thế do hắn không bị bất ngờ. Nếu cô ta có tính toán nọ kia, hắn đoán cùng lắm cũng chỉ là làm sao tận dụng mọi cơ hội có thể. Giờ hắn chỉ cần đưa ra một cơ hội mà cô ta không dám bỏ qua, rồi làm sao để cô ta không tận dụng được.

Qua nhà hát Opera Hoàng gia với sảnh trước kiểu cổ điển, nào cột nào

http://tieulun.hopto.org

tượng, đến phố Endell, cô gái bước vào một buồng điện thoại cũ màu đỏ, lấy hết can đảm, (hắn đoán) nhìn quanh quất để chắc là vẫn chưa bị hắn phát hiện. Strike bước tiếp, vẫn giữ y nhịp, mắt nhìn đường phía trước. Cô nàng có vẻ bạo hẳn lên, lần này lộ diện ngay trên vỉa hè đông đúc, bám theo hắn giữa dòng người nhộn nhịp đong đưa túi mua sắm trên tay. Càng về sau con đường hẹp lại, cô ta áp sát hắn, thi thoảng lại trốn ở bệ cửa.

Khi đến gần văn phòng hắn quyết định làm liều. Hắn rẽ trái trên phố Denmark, vào phố Flitcroft, dẫn ra Ngõ Denmark, nơi có con hẻm tối trải đầy những tờ bướm quảng cáo các ban nhạc, thẳng lối về văn phòng.

Liệu cô ta có dám ra tay?

Strike bước vào ngõ hẹp, tiếng bước chân hắn khẽ vọng lại từ những bức tường ẩm ướt, hắn bước chậm lại đáng kể. Rồi hắn nghe tiếng cô ta tới gần – chạy bổ vào hắn.

Hắn xoay một vòng trên chiếc chân trái còn lành lặn, vung cây gậy ra – có tiếng hét inh tai khi cây gậy đập vào tay cô ta – con dao bấm văng ra, va vào tường đá, dội lại, sém tý nữa thì đâm vào mắt Strike – nhưng hắn đã giữ được cô gái trong cánh tay, chặt đến nỗi cô ta la toáng lên.

Lúc này hắn ngại sẽ có một tay hảo hán ngứa nghề nào đó sẽ nhảy vào cứu mỹ nhân. Nhưng không ai xuất hiện, giờ đây cốt yếu là phải nhanh – cô ta mạnh hơn hắn tưởng, vẫn cật lực vùng vẫy, hết đá vào hạ bộ hắn lại tìm cách cào mặt. Hắn khẽ xoay người một lần nữa, khóa đầu cô ta lại, chân cô ta lẩy bẩy trượt trên nền ngõ ẩm ướt.

Mặc cho cô nàng vùng vẫy trong tay hắn, cố cắn xé loạn xạ, hắn cúi người nhặt con dao lên, kéo chiến lợi phẩm xuống theo, khiến cô ta loạng choạng sém ngã. Hắn chẳng thèm nhặt cây gậy, cũng không thể vừa lôi cổ cô nàng vừa chống gậy được. Vậy là hắn kéo cô nàng về phố Denmark.

Hắn bước nhanh, cô ta cật lực vùng vẫy đến thở không ra hơi. Con phố ngắn ngủi vắng khách mua sắm, người qua đường trên phố Charing Cross cũng không để ý khi hắn lôi cổ cô nàng đi một quãng ngắn đến cánh cửa đen ngay mặt phố.

http://tieulun.hopto.org

“Mở cửa! Robin! Mau!” hắn hét vào chuông cửa bộ đàm, đẩy người vào ngay khi Robin nhấn nút mở từ trên gác. Hắn lôi xềnh xệch cô gái lên cầu thang sắt, đầu gối phải đau đớn kinh hoàng. Cô nàng bắt đầu rú lên, tiếng hét vọng khắp cầu thang. Strike nhác thấy bóng người sau cánh cửa gương, tay họa sĩ vừa lập dị vừa khắc khổ đang đứng đó.

“Giỡn chơi chút xíu!” hắn hét vào cửa, vẫn tiếp tục tha con mồi lên cầu thang.

“Cormoran? Cái gì thế này… Ôi lạy Chúa!” Robin thốt lên, đứng ở cửa nhìn hắn.

“Anh… anh làm trò gì vậy? Thả cô ta ra!”

“Nó… sém chút thì xiên tôi… nhát nữa,” Strike thở hổn hển, rồi hắn lấy hết sức bình sinh, đẩy chiến lợi phẩm qua bậc cửa. “Khóa cửa lại!” hắn hét với Robin. Cô nhanh chóng bước vào theo hai người, khóa cửa ngay theo lời hắn.

Strike vứt cô gái lên chiếc ghế sofa giả da. Mũ áo rơi xuống, để lộ một gương mặt dài, trắng trẻo, đôi mắt nâu to và mớ tóc gợn sóng dày thả xuống ngang vai. Ngón tay dài, móng tay nhọn sơn màu đỏ thắm. Trông cô ta chưa tới hai mươi tuổi.

“Mày là đồ khốn! Đồ khốn!”

Cô ta cố đứng dậy, nhưng Strike đã đứng ngay đó, mặt mũi đằng đằng sát khí, vậy là cô ta đổi ý, ngồi phịch xuống sofa, đưa tay xoa bóp cần cổ trắng muốt đã hằn những vết đỏ bầm từ lúc bị hắn ghì chặt.

“Có muốn khai vì sao đâm tôi không?” Strike hỏi.

“Mẹ mày!”

“Nói hay quá,” Strike tiếp. “Robin, gọi cho cảnh sát…”

“Khônggg!” cô gái mặc bộ đen tru tréo như chó. “Hắn đánh tôi,” cô ta thì thào với Robin, vẻ vô cùng thê thảm, để chỉ dấu vết tang chứng trên cần cổ trắng chắc nịch. “Hắn lôi cổ tôi, kéo tôi…”

Robin nhìn Strike, tay vẫn đặt trên ống nghe điện thoại.

“Tại sao cô đi theo dõi tôi?” Strike nói, thở hổn hển đứng đó, giọng đầy

http://tieulun.hopto.org

dọa nạt.

Cô ta rúm người lại như đám gối ôm kêu chút chít. Nhưng Robin, tay vẫn chưa rời điện thoại, lại nhận ra trong nỗi sợ hãi của cô nàng có chút gì đó thích thú, trong cách cô ta xoay người tránh Strike có cả thoáng điệu đà dâm đãng.

"Lần cuối," Strike gào lên, "Tại sao…?"

"Có chuyện gì trên đó vậy?" từ tầng dưới một giọng càu nhàu cất lên.

Robin nhìn vào mắt Strike. Cô chạy vội ra cửa, mở khóa, bước ra phía trước. Strike vẫn đứng canh giữ tù nhân, mặt mày vẫn đằng đằng sát khí, tay nắm chặt lại. Hắn đọc thấy ý tưởng kêu cứu thoáng qua đằng sau đôi mắt to sẫm màu đó - cô gái dùng phấn mắt màu tím như hoa păng-xê – nhưng rồi vụt tắt. Cô ta run rẩy, bắt đầu nức nở, nhưng vẫn nhe răng gầm gừ. Hắn thấy cô ta có vẻ giận dữ nhiều hơn là đau khổ.

"Không sao hết anh Crowdy à," Robin gọi xuống. "Chỉ giỡn chơi thôi. Xin lỗi tụi tôi ồn ào quá."

Robin trở vào văn phòng, khóa cửa lại. Cô gái ngồi cứng ngắc trên ghế sofa, nước mắt tuôn chảy trên mặt, bộ vuốt đỏ thắm bám chặt vào cạnh ghế.

"Thôi dẹp," Strike nói. "Cô không muốn nói chuyện – Tôi sẽ gọi cảnh sát."

Vậy mà hình như cô ta tin lời hắn. Hắn vừa chỉ bước hai bước tới chỗ điện thoại thì cô nàng đã nức nở:

"Tôi muốn chặn anh lại."

"Chặn tôi làm gì kia?" Strike hỏi.

"Đừng có mà làm bộ không biết!"

"Đừng có mà giở trò với tôi!" Strike gào lên, chồm người về phía cô ta, hai tay nắm chặt lại. Hắn thấy đầu gối đau không tả xiết. Vì cô ta mà hắn ngã một cú trời giáng, làm dây chằng đầu gối lại hư hỏng cả.

"Cormoran," Robin lên tiếng, cứng cỏi, tiến đến chen vào giữa hai người, buộc hắn phải lui lại một bước. "Nghe này," Robin nói với cô gái. "Nghe lời chị đi. Kể với anh này vì sau mà em làm vậy, biết đâu ảnh sẽ không gọi…"

http://tieulun.hopto.org

“Cô đùa à,” Strike tiếp. “Cô ta cố đâm tôi hai…”

“… biết đâu anh ấy sẽ không gọi cảnh sát,” Robin lớn giọng, không suy suyển.

Cô gái ngồi bật dậy, cố chạy thoát thân về phía cửa.

“Quên đi,” Strike nói, lò cò vòng quanh Robin, chộp lấy hông cô ta rồi quăng xuống ghế sofa lần nữa, hơi bị thô bạo. “Cô là ai?”

“Anh đánh tôi!” cô ta hét lên. “Anh đánh tôi – đánh ngay vào sườn – tôi sẽ thưa anh tội hành hung, đồ khốn…”

“Vậy tôi gọi cô là Pippa nhé?” Strike nói.

Cô ta há hốc miệng, rùng mình, mắt nhìn chằm chằm gian xảo.

“Anh… anh… anh là đồ… đồ kh…”

“À, à, đúng rồi, đồ khốn đây.” Strike bực bội nói. “Nói đúng tên cô rồi chứ gì.”

Lồng ngực cô gái phập phồng dưới lớp áo khoác dày.

“Làm sao anh biết tôi sẽ nói thật, ngay cả khi tôi nói hết ra?” cô ta thở hổn hển, vẫn ra vẻ lì lợm.

“Tôi sẽ giữ cô ở lại đây, cho tới khi kiểm tra xong xuôi,” Strike nói.

“Bắt cóc!” cô ta hét lên, giọng cô ta khàn đặc, ồ ồ như dân bốc vác.

“Không phải, giữ người hợp pháp chứ,” Strike nói. “Cô đã cố tìm cách đâm tôi. Bây giờ, lần cuối cùng…”

“Pippa Midgley,” cô ta nhổ toẹt.

“Cuối cùng cũng chịu nói. Cô có giấy tờ gì không?”

Thêm một câu chửi thề, cô ta trượt tay vào túi, rút ra một chiếc thẻ đi xe buýt rồi ném về phía hắn.

“Trên này ghi là Phillip Midgley.”

“Trời, hóa ra vậy đó hả.”

Đọc vẻ mặt của Strike khi hắn dần hiểu ra, Robin tự dưng muốn phá lên cười, mặc dù không khí trong phòng lúc đó vô cùng căng thẳng.

“Epicoene,” Pippa Midgley giận dữ tiếp. “Anh không hiểu à? Phức tạp quá không tiêu nổi sao hả đầu đất?”

http://tieulun.hopto.org

Strike nhìn Pippa. Cần cổ trầy xước của cô gái vẫn còn lồ lộ trái cổ đàn ông. Cô ta lại đút tay vào túi.

"Năm tới giấy tờ của tôi sẽ chỉ có tên Pippa," cô ta nói.

"Pippa," Strike lặp lại. "Chính cô viết 'Em sẽ giúp chị quay xiên nướng sống lão già khốn nạn chó đẻ', phải không?"

"Ồ," Robin thở ra, bắt đầu hiểu hết chuyện.

"Ồ, anh thật là *thông minh quá ta*, cái đồ vũ phu," Pippa nhại theo, bỉ bôi.

"Cô quen Kathryn Kent thật hay chỉ quen trên mạng thôi?"

"Hỏi làm gì? Không lẽ quen Kathryn Kent giờ cũng là tội sao?"

"Cô với Owen Quine là sao?"

"Tôi không muốn nói tới lão già khốn nạn đó," cô nói, lồng ngực phập phồng. "Nhưng chuyện lão làm với tôi… những thứ lão làm… giả vờ… nói dối… cái đồ chó đẻ dối trá…"

Nước mắt lại rơi lã chã xuống gò má, cô nàng giờ như điên dại. Bàn tay vuốt đỏ thắm bấu lấy mái tóc, chân đập xuống sàn nhà, cô ta co người đổ tới đổ lui, tru tréo. Strike nhìn cảnh đó mà phát rầu, sau ba mươi giây, hắn lên tiếng:

"Cô có chịu ngậm…"

Nhưng Robin liếc hắn, trừng mắt. Cô rút một mớ khăn giấy từ trên bàn, dúi vào tay Pippa.

"Cảm… cảm ơn."

"Em uống trà hay cà phê hả Pippa?" Robin ân cần hỏi.

"Cho xin… cà phê…"

"Trời đất, Robin, cô ta vừa cố đâm tôi một nhát đó!"

"Nhưng có đâm được đâu, phải không?" Robin nói, loay hoay với ấm đun.

"Không lẽ năng lực kém," Strike nói tiếp như không, "thì thoát tội sao!"

Hắn quay lại chỗ Pippa, nãy giờ vẫn há hốc miệng nghe hai người nói chuyện.

"Cô theo dõi tôi làm gì? Cô cố chặn tôi làm chuyện gì? Tôi nói cho cô biết – đừng tưởng chỉ vì Robin đây mủi lòng…"

http://tieulun.hopto.org

“Anh làm việc cho mụ ta!” Pippa hét lên. “Con mụ bệnh hoạn vợ góa của Owen! Giờ thì vét sạch tiền của lão rồi, phải vậy không – tụi tôi biết mụ ta thuê anh làm gì, tụi tôi đâu có ngu!”

“‘Tụi tôi’ là ai vậy?” Strike hạch, nhưng đôi mắt sẫm màu của Pippa lại hướng về phía cửa. “Tôi thề có Chúa,” Strike nói, đầu gối hắn nhức nhối điên cuồng, hắn nghiến răng nghiến lợi, “nếu cô dám ra cửa một lần nữa tôi sẽ gọi cảnh sát, tôi sẽ khai hết rồi đứng đó nhìn cô đi tù vì tội cố ý giết người. Đi tù thì chẳng vui gì đâu, Pippa à,” hắn bồi tiếp. “nhất là khi cô còn chưa phẫu thuật.”

“Cormoran!” Robin nạt.

“Chỉ nói sự thật vậy thôi,” Strike đáp.

Pippa co người lại trên ghế sofa, giương mắt nhìn Strike, kinh hãi không che giấu.

“Cà phê đây,” Robin dõng dạc, tiến lại từ phía sau bàn, đặt cốc cà phê vào bàn tay móng dài của cô gái. “Cứ kể hết cho ảnh nghe đi, kể quách cho rồi, Pippa à. Kể đi.”

Mặc dù Pippa có vẻ bất ổn và hung hăng, Robin vẫn thấy mủi lòng. Cô ta dường như không hề nghĩ đến hậu quả của chuyện cho Strike một nhát dao. Robin chỉ có thể giả định rằng Pippa hẳn có chung một tính cách với em trai Martin của cô, có lẽ là ở mức cực đoan. Trong gia đình, Martin là người không bao giờ nghĩ đến hậu quả gì cả, lại vô cùng liều lĩnh, số lần ra vào khoa cấp cứu của nó nhiều hơn tất cả các anh chị em khác gộp lại.

“Tụi tôi biết mụ ta thuê anh để gán tội cho tụi tôi,” Pippa lào khào.

“Ai,” Strike gào lên, “mụ ta là ai, mà tụi tôi là ai?”

“Leonora Quine!” Pippa nói.”Tụi tôi biết mụ ta là người như thế nào, dám làm những việc gì! Mụ ta căm tôi và Kath, nên việc gì cũng làm được, để gán tội cho tụi tôi. Chính mụ ta giết Owen, rồi bây giờ tìm cách đổ vấy cho tụi tôi! Anh muốn nói gì thì nói, sự thật là vậy!” cô ta hét vào mặt Strike, hắn nhướng mày lên tuốt giữa trán. “Mụ ta điên lắm, ghen nổ đĩa – không thể chịu được chuyện ông chồng đi gặp tụi tôi, giờ đây còn thuê cả anh đi chọc

http://tieulun.hopto.org

ngoáy lung tung để mà gán tội cho tụi tôi!”

“Tôi không biết cô bị hoang tưởng hay…”

“Tụi tôi biết hết rồi!” Pippa hét lên.

“*Câm miệng.* Trừ thủ phạm ra không ai biết Quine đã chết khi cô bắt đầu rình mò tôi. Cô bám đuôi tôi ngay trong ngày tôi tìm ra xác chết, tôi biết cô đã theo dõi Leonora cả một tuần trước đó. Tại sao?” Và khi cô ta không trả lời, hắn lặp lại: “Lần cuối: tại sao cô đi theo tôi từ nhà Leonora?”

“Tôi nghĩ anh sẽ dẫn tôi tới chỗ lão,” Pippa đáp.

“Tại sao cô muốn biết ông ấy ở đâu?”

“Để tôi giết quách lão cho rồi!” Pippa hét lên. Lần này Robin càng tin chắc rằng tính khí của Pippa y hệt Martin, gần như chẳng biết dè dặt gì cả.

“Mà tại sao cô muốn giết ông ta?” Strike hỏi tiếp, như thể cô ta vừa nói một câu gì đó rất đỗi bình thường.

“Vì những thứ lão viết về tụi tôi trong cuốn sách kinh tởm khốn nạn đó! Anh biết rồi còn gì – anh đã đọc rồi – Epicoene – lão khốn nạn, khốn nạn…”

“Bình tĩnh lại đã nào! Vậy lúc đó cô đã đọc *Bombyx Mori* rồi sao?”

“Đúng vậy, đương nhiên là tôi…”

“Cũng là lúc cô bắt đầu bỏ phân chó vào hộp thư nhà Quine?”

“Cứt đi thì cứt lại!” cô ta gào lên.

“Hóm quá ta. Vậy cô đọc cuốn sách khi nào?”

“Kath đọc chỗ viết về tụi tôi trên điện thoại, rồi tôi ghé qua, rồi…”

“Chị ta đọc cho cô nghe khi nào?”

“Khi chị ấy về nhà, thấy bản thảo la liệt trên thảm chùi chân. Toàn bộ bản thảo. Làm cửa kẹt mãi mới mở được. Lão nhét qua khe cửa nhà chị ấy, có thư kèm,” Pippa Midgley nói. “Chị ấy có cho tôi xem.”

“Thư viết gì kia?”

“Viết là ‘Đã đến lúc tính sổ cho cả hai ta. Chúc vui! Owen!’”

“Lúc tính sổ cho cả hai ta?” Strike lặp lại, nhướng mày. “Cô biết ý ông ta là gì không?”

“Kath không nói nhưng tôi biết là chị ấy hiểu. Chị ấy tan nát,” Pippa nói,

http://tieulun.hopto.org

ngực phập phồng hổn hển. “Chị ấy… chị ấy là một người tuyệt vời. Anh không biết Kath. Với tôi, chị ấy như một người mẹ. Tụi tôi gặp nhau ở khóa học viết văn, tụi tôi… thành…” Cô ta hụt hơi, rên rỉ, “Lão là đồ khốn nạn. Lão nói dối với tụi tôi chuyện lão đang viết gì, lão nói dối… chuyện gì cũng dối…”

Cô ta lại khóc lóc, tru tréo nức nở. Robin thấy hơi lo lo khi nghĩ đến tay Crowdy ở nhà dưới, cô nhẹ nhàng nói:

“Pippa, cứ kể với tụi tôi ông ấy nói dối chuyện gì đi. Cormoran chỉ muốn nghe sự thật, anh ấy không cố gán tội cho ai cả…”

Robin không biết liệu Pippa có nghe mình hay tin lời mình hay không. Có lẽ cô ta chỉ muốn nói hết cho thỏa nỗi lòng, cô nàng hít một hơi sâu, rùng mình rồi làm luôn một tràng:

“Lão nói tôi như đứa con gái thứ hai của lão, lão nói vậy với tôi; tôi kể cho lão nghe mọi chuyện, lão biết chuyện mẹ tôi tống cổ tôi khỏi nhà, biết hết. Rồi tôi cho lão xem cuốn tự truyện của tôi, lão rất… rất tử tế, quan tâm thực sự. Còn nói là sẽ tìm cách giúp tôi xuất bản… rồi nói với cả tôi và Kath rằng lão đưa tụi tôi vào cuốn… cuốn sách mới của lão. Lão nói rằng tôi là một… một ‘linh hồn lạc lối đẹp đẽ’, nói vậy đó,” Pippa hổn hển, miệng liên tục mấp máy, “rồi lão giả vờ… vờ đọc một đoạn cho tôi nghe, đọc trên điện thoại… Rất… rất hay rồi tôi đọc được cuốn sách… lão dám viết như vậy… Kath cũng có trong đó… hang động… Điểu tinh Harpy và Epicoene.”

“Vậy là hôm đó Kathryn về nhà, thấy bản thảo la liệt trên thảm chùi chân, phải không?” Strike hỏi. “Về nhà từ đâu? Đi làm về sao?”

“Đi chăm bà chị đang hấp hối về.”

“Khi nào vậy?” Strike hỏi, lần thứ ba.

“Ai thèm quan tâm là khi…”

“Tôi quan tâm đấy!”

“Phải hôm ngày chín không?” Robin hỏi. Cô đã kịp mở trang blog của Kathryn Kent trên máy tính, màn hình đặt khuất tầm nhìn từ ghế sofa nơi Pippa đang ngồi. “Hôm đó có phải là thứ Ba, ngày mùng chín không hả

http://tieulun.hopto.org

Pippa? Thứ Ba sau hôm tối pháo hoa đó?"

"Đúng vậy… đúng rồi, tôi nghĩ là đúng hôm đó!" Pippa đáp, ngỡ ngàng trước cú đoán trúng chóc của Robin. "Đúng vậy, hôm lễ pháo hoa Kath không ở nhà vì Angela ốm nặng…"

"Làm sao cô biết hôm đó là hôm lễ pháo hoa?" Strike hỏi.

"Vì Owen nói với Kath rằng đêm đó lão không… không thể gặp chị ấy được, vì phải chơi pháo hoa với con gái," Pippa đáp. "Rồi Kath buồn lắm, vì lão đã hứa sẽ bỏ vợ con mà! Lão hứa với chị ấy, hứa rằng cuối cùng sẽ bỏ bà vợ chằn tinh đó, vậy mà hôm đó lại nói rằng phải ở nhà đốt pháo hoa với bé kh…" Cô ta nín bặt lại, nhưng Strike nói nốt hộ.

"Với bé khờ?"

"Chỉ nói đùa thôi mà," Pippa lẩm bẩm, có vẻ xấu hổ. Cô ta tỏ ra ân hận vì dùng từ đó, hơn là ân hận chuyện cố đâm cho Strike một nhát. "Tôi với Kath hay đùa vậy thôi, Owen cứ đem con gái ra viện lý do vì sao lão không thể đến với Kath được…"

"Vậy đêm đó không gặp Quine thì Kathryn làm gì?" Strike hỏi.

"Tôi qua nhà chị ấy. Rồi có điện thoại báo là chị Angela đang nguy kịch, nên chị ấy đi luôn. Angela bị ung thư. Di căn tùm lum."

"Lúc đó Angela ở đâu?"

"Ở bệnh viện điều dưỡng dưới Clapham."

"Kathryn đi bằng gì xuống đó?"

"Chuyện đó thì liên quan gì?"

"Cứ trả lời câu hỏi quách đi, được không?"

"Tôi không biết – chắc đi tàu điện. Rồi chị ấy ở lại với Angela ba đêm, ngủ trên nệm dưới sàn bên cạnh giường bệnh, vì người ta cứ tưởng Angela chết đến nơi rồi, nhưng cứ thoi thóp vậy nên Kath về nhà thay đồ, về tới nơi thì thấy đám bản thảo vung vãi trên thảm chùi chân."

"Tại sao cô chắc là chị ta về đến nhà hôm thứ Ba?" Robin hỏi. Strike vừa định hỏi đúng câu đó, hắn nhìn cô ngạc nhiên. Hắn vẫn chưa biết chuyện ông cụ trong hiệu sách và hố đen ở Đức.

http://tieulun.hopto.org

“Vì tối thứ Ba hàng tuần tôi làm việc ở tổng đài điện thoại,” Pippa nói, “khi tôi đang đi làm thì Kath gọi, khóc như mưa như gió. Chị ấy xếp lại bản thảo, rồi đọc được lão viết gì về tụi tôi…”

“Vụ này hay quá,” Strike nói, “vì Kathryn Kent khai với cảnh sát là bà ấy chưa hề đọc *Bombyx Mori*.”

Vẻ kinh hãi trên gương mặt của Pippa, nếu vào lúc khác, hẳn vô cùng hài hước.

“Anh dám gạt tôi!”

“Đúng thế, cô cũng khó nhằn lắm chứ chẳng vừa,” Strike nói. “Đừng có mà liều,” hắn nói tiếp, chặn ngay lại khi cô ta vừa dợm đứng dậy.

“Lão là thứ rác rưởi!” Pippa hét lên, giận sôi sùng sục, bất lực. “Lão lợi dụng tụi tôi! Giả vờ quan tâm đến tác phẩm của tụi tôi, rồi lợi dụng từ đầu đến cuối… lão già dối trá khốn nạn… Tôi cứ tưởng lão hiểu cuộc đời tôi – lúc đó lão nói chuyện với tôi hàng tiếng đồng hồ, động viên tôi viết – còn… còn nói là sẽ giúp tôi xuất bản sách…”

Strike tự dưng thấy mệt bã cả người. Hắn rùng mình nghĩ đến các thứ hoang cuồng trong sách của Pippa.

“… lão cứ dỗ ngon dỗ ngọt, để tôi kể hết những chuyện riêng tư thầm kín, còn Kath nữa – những thứ lão viết về Kath – hai người không hiểu được đâu – tôi mừng là mụ vợ chằn tinh đã giết phứa lão! Nếu mụ ta chưa ra tay…”

“Tại sao,” Strike hỏi tiếp, “cô cứ nói rằng vợ Owen giết ông ấy?”

“Vì Kath có bằng chứng!” Im lặng trong vài giây.

“Bằng chứng gì kia?” Strike hỏi.

“Muốn biết lắm chứ gì!” Pippa rú lên, cười man dại. “Thôi đừng có mơ!”

“Nếu chị ta có bằng chứng thì tại sao còn chưa đi báo cảnh sát?”

“Vì thương hại!” Pippa rú lên, “thứ như anh làm sao mà…”

“Tại sao,” một giọng ủ dột vang lên từ bên ngoài cánh cửa gương, “tới giờ vẫn còn la hét?”

“Chết mẹ,” Strike buột miệng khi bóng dáng của Crowdy đang áp vào cửa gương.

http://tieulun.hopto.org

Robin chạy ra mở cửa.

"Xin lỗi anh Crow…"

Pippa thoắt nhảy ngay khỏi ghế sofa. Strike cố chụp lấy cô ta nhưng đầu gối hắn gập lại, đau đớn kinh hoàng khi hắn bổ người về trước. Cô ta đẩy Crowdy ra một bên rồi biến mất, bước chân rầm rập trên cầu thang.

"Kệ cô ta!" Strike nói với Robin đang chuẩn bị đuổi theo. "Ít ra tôi cũng giữ được con dao rồi."

"Dao?" Crowdy gầm lên. Phải mất đến mười lăm phút hai người mới thuyết phục được tay hàng xóm đừng có báo lại với chủ nhà (Những ồn ào sau vụ Lula Landry từng khiến tay họa sĩ ăn không ngon ngủ không yên. Crowdy cứ sợ rằng sẽ có thêm một sát thủ khác đến tìm Strike, và biết đâu sẽ đi nhầm vào văn phòng của anh ta).

"Lạy thánh mớ bái," Strike thốt lên sau khi đã thuyết phục được Crowdy rời văn phòng. Hắn ngồi phịch xuống sofa; Robin ngồi bên máy tính. Hai người nhìn nhau được vài giây thì phá ra cười.

"Tụi mình cũng biết chơi trò vừa đấm vừa xoa đó chứ," Strike nói.

"Tôi không hề giả vờ," Robin nói, "Thực sự tôi thấy tội nghiệp cô ta."

"Tôi biết. Nhưng còn tôi thì sao, tôi bị cô ta tấn công còn gì?"

"Có thực là cô ta muốn đâm anh không, hay chỉ làm màu vậy thôi?" Robin hỏi, nghi ngờ.

"Có thể cô ta nổi hứng lên chứ chưa nghĩ hết được hậu quả," Strike thừa nhận. "Vấn đề là, nếu bị một đứa màu mè dở hơi đâm hay bị sát thủ chuyên nghiệp đâm thì đều chết cả. Rồi cô ta nghĩ đâm tôi thì được gì…"

"Tình mẫu tử," Robin nhẹ nhàng nói.

Strike nhìn cô chằm chằm.

"Cô ta bị mẹ ruột từ mặt," Robin tiếp, "hiện giờ lại đang phải trải qua một giai đoạn khó khăn, là tôi đoán vậy, hẳn đang phải dùng hormone và có Chúa mới biết phải làm những gì nữa trước khi phẫu thuật chuyển giới. Cô ta cứ tưởng mình đã có một gia đình mới, phải vậy không? Cứ tưởng Quine và Kathryn Kent sẽ thành cha mẹ mới. Cô ta có kể rằng Quine nói cô ta chẳng

khác gì con gái thứ hai của ông ấy, còn mang cô ta vào sách trong vai con gái Kathryn Kent. Nhưng trong *Bombyx Mori* ông ấy lại khắc họa hình ảnh của Pippa là kẻ ái nam ái nữ. Ông ấy còn bóng gió rằng mặc dù có vẻ tình cảm cha con thế thôi, nhưng thực chất cô ta muốn ngủ với ông ấy.

"Vậy là người cha mới của Pippa," Robin tiếp, "đã khiến cô ấy phải thất vọng ê chề. Nhưng người mẹ mới thì vẫn tốt đẹp, vẫn thương con và cũng bị đưa vào sách, vậy là Pippa quyết định ra tay trả thù cho cả hai."

Trước vẻ mặt ngây ra vì thán phục của Strike, Robin không kìm được, cô cười sung sướng.

"Tại sao cô bỏ học tâm lý giữa chừng vậy?"

"Chuyện dài lắm," Robin nói, rồi nhìn về phía màn hình máy tính. "Cô ta cũng còn trẻ… khoảng hai mươi tuổi, anh nghĩ sao?"

"Chắc cỡ đó," Strike đồng ý. "Tiếc là tụi mình còn chưa hỏi đến hành tung của cô ta sau hôm Quine biến mất."

"Không phải cô ta làm," Robin nói chắc chắn, nhìn hắn.

"Ừ, có lẽ cô nói đúng," Strike thở dài, "Ai lại vừa moi ruột xong lại đi vứt phân chó vào thùng thư."

"Pippa cũng không có vẻ gì là biết âm mưu tính toán cả, đúng không?"

"Nói vậy là còn nhẹ đó," hắn đồng ý.

"Anh định sẽ gọi cho cảnh sát nói chuyện Pippa chứ?"

"Tôi không biết. Để coi. Nhưng mệ kiếp," hắn nói, đập tay lên trán, "tụi mình còn chưa kịp hỏi màn hát hò của Pippa trong sách nghĩa là sao!"

"Tôi đoán được," Robin nói, sau khi gõ phím lia lịa và đọc kết quả tìm kiếm trên màn hình. "Hát để làm mềm giọng… bài tập thanh quản cho các bệnh nhân chuyển giới."

"Có vậy thôi sao?" Strike hỏi lại, ngờ vực.

"Ý anh là có vậy mà cô ta cũng tức tối?" Robin nói. "Chuyện riêng tư vậy mà ông ta cũng dám mang ra giễu công khai…"

"Ý tôi không phải vậy," Strike nói.

Hắn nhướng mày nhìn ra phía cửa sổ, nghĩ ngợi. Tuyết đang rơi, dày và

http://tieulun.hopto.org

nhanh.

Một lúc sau hắn nói:

"Ở hiệu sách Bridlington có gì?"

"Trời đất, đúng rồi, suýt nữa thì tôi quên mất!"

Cô kể cho hắn nghe về ông cụ ở hiệu sách, chuyện ông ta lẫn lộn giữa ngày một và ngày tám tháng mười một.

"Lão già ngớ ngẩn," Strike phán.

"Ai lại nói vậy," Robin đáp.

"Kiêu căng quá thể còn gì? Cái gì mà thứ Hai nào cũng vậy, tôi đi đến nhà ông Charles bạn tôi…"

"Nhưng làm sao mình biết được hôm đó là ngày xảy ra vụ giám mục Anh giáo, hay vụ hố đen?"

"Ông già kể Charles cắt ngang lời ông ta để nói vụ hố đen khi ông ta đang nói đến chuyện Quine ghé qua hiệu sách, đúng không?"

"Đúng vậy."

"Vậy nhiều khả năng là Quine đến hiệu sách hôm ngày một, không phải ngày tám. Ông cụ nhớ hai chi tiết đó đi liền với nhau. Nhưng ngớ ngẩn nên loạn cả. Ông cụ *muốn* thấy Quine sau khi ông ta mất tích, muốn giúp cảnh sát xác minh thời điểm chết, vậy là trong tiềm thức cứ cố tìm lý do để liên hệ đến ngày thứ Hai trong khung thời gian gây án, chứ không phải là một ngày thứ Hai chẳng liên quan gì một tuần trước đó, khi chẳng ai quan tâm đến hành tung của Quine cả."

"Nhưng chuyện Quine nói với ông ta hơi bị kỳ khôi, anh thấy vậy không?" Robin hỏi.

"Ừ "Strike nói. "Mua sách đọc vì chuẩn bị đi nghỉ một thời gian… vậy là ông ta đã dự tính sẽ đi xa, bốn ngày trước khi cãi nhau với Elizabeth Tassel? Chẳng lẽ ông ta đã định trước là sẽ đến phố Talgarth, sau chừng đó năm ai cũng nghĩ Quine ghét cay ghét đắng chỗ đó, cố tránh cho bằng được?"

"Anh sẽ kể lại hết những việc này với Anstis chứ?" Robin hỏi.

Strike khịt mũi, cười gượng gạo.

http://tieulun.hopto.org

“Không, tôi sẽ không nói gì với Anstis cả. Mình không hề có bằng chứng thực sự là Quine vào hiệu sách hôm mùng một chứ không phải mùng tám. Mà dạo này Anstis với tôi cũng không vui vẻ gì lắm.”

Im lặng một lúc, rồi Strike làm Robin giật bắn cả người.

“Tôi phải nói chuyện với Michael Fancourt.”

“Tại sao?” cô hỏi.

“Nhiều lý do,” Strike đáp. “Waldegrave có nhắc đến một vài chuyện lúc ăn trưa. Cô liên lạc với người đại diện của ông ấy, hoặc bất kỳ manh mối nào để hẹn gặp được không?”

“Được,” Robin đáp, ghi chú lại. “Anh biết không, tôi đã xem lại cuộc phỏng vấn đó rồi mà vẫn không…”

“Xem lần nữa đi,” Strike đáp. “Tập trung vào. Động não thêm đi.”

Rồi hắn lại im lặng, nhìn lên trần nhà. Không muốn làm ngắt quãng suy nghĩ của hắn, Robin ngồi xuống máy tính, tìm xem ai là người đại diện của Michael Fancourt.

Cuối cùng, Strike lên tiếng khi cô vẫn còn tanh tách gõ phím. “Kathryn Kent có bằng chứng gì để tố Leonora nhỉ?”

“Có khi là chẳng có gì hết,” Robin đáp, tập trung vào những kết quả tìm kiếm trước mắt.

“Mà chị ta chỉ chưa tung ra vì ‘thương hại’…”

Robin không nói gì. Cô đang xem trang web của văn phòng đại diện cho Fancourt, cố tìm ra một số điện thoại liên lạc.

“Hi vọng Kath và Pippa chỉ lại hoang tưởng vớ vẩn,” Strike đáp.

Nhưng hắn thấy lo.

http://tieulun.hopto.org

38

Giấy kia vỏn vẹn đôi tờ
Mà ra tang chứng ai ngờ được đâu…

John Websiter
The White Devil

Brocklehurst, cô thư ký vướng nghi án cắm sừng, vẫn còn bị cảm nằm nhà. Người tình kiêm sếp của cô Brocklehurst, đồng thời là thân chủ của Strike phàn nàn rằng cảm vặt thôi mà làm quá, Strike thấy ông ta cũng có lý. Bảy giờ sáng hôm sau Strike ngồi im trong hốc tường kín đáo đối diện căn hộ của cô Brocklehurst ở khu Battersea. Mặc áo khoác, choàng khăn, đi găng, hắn ngáp sái cả quai hàm khi cái lạnh thấm lên da thịt, rồi ăn đến chiếc bánh McMuffin kẹp trứng thứ hai – sáng nay trên đường đi hắn kịp mua ba chiếc ở hiệu McDonald.

Đã có cảnh báo thời tiết cực xấu cho cả vùng đông nam Anh quốc. Tuyết dày, ánh xanh sẫm trong bóng tối phủ khắp con đường. Những bông tuyết đầu tiên trong ngày là là rơi xuống từ bầu trời không đốm sao. Hắn ngồi đợi, thi thoảng lại ngọ nguậy ngón chân để khỏi bị tê cứng. Cư dân tòa nhà lần lượt rời khỏi đó đi làm, dò bước trầy trật về phía ga tàu điện hoặc chui vào xe nổ máy, tiếng động cơ dường như nghe ồn ào hơn trong không khí im ắng đặc quánh buổi sáng sớm. Từ các cửa sổ phòng khách đối diện, ba cây thông Noel lấp lánh nhìn hắn. Ngày mai mới bắt đầu tháng mười hai nhưng các thể loại đèn neon màu cam quýt, lục bảo và xanh dương đã kịp lòe loẹt nhấp nháy. Hắn dựa vào tường, mắt dán lên khung cửa sổ căn hộ của cô Brocklehurst, tự cược xem liệu cô ta có rời khỏi nhà trong thời tiết như thế này không. Đầu gối của hắn vẫn còn đau muốn chết, nhưng tuyết đã làm

http://tieulun.hopto.org

chậm bước chân của hết thảy thế gian, giờ ai cũng chậm chạp như hắn. Strike chưa bao giờ thấy cô Brocklehurst đi giày gót thấp hơn một tấc. Thời tiết như thế này có khi cô còn đi lại khó khăn hơn cả hắn.

Tuần rồi cuộc tìm kiếm hung thủ giết Quine dường như đã lấn át tất cả những vụ còn lại, nhưng hắn phải giữ nhịp công việc, nếu không dễ mất cần câu cơm như chơi. Người tình của cô Brocklehurst là một đại gia giàu có, rất có khả năng sẽ tiếp tục thuê hắn nếu hài lòng. Gu của vị này là các cô tóc vàng trẻ trung, một loạt các cô như thế (theo như lời đại gia vô tư thổ lộ với hắn trong cuộc hẹn đầu tiên) đã vét của ngài khá nhiều tiền bạc và quà cáp đắt tiền rồi cao chạy xa bay, hoặc phản bội ngài. Nhưng dường như sau đó đại gia cũng chẳng tiến bộ hơn về khoản nhìn người. Vậy nên sắp tới Strike sẽ tha hồ bám đuôi các cô Brocklehurst tương lai. Có lẽ chính sự phản bội đó lại khiến đại gia thấy phấn khích, Strike nghĩ thầm, hơi thở của hắn bốc khói trong không khí lạnh như băng; hắn từng biết nhiều tay đàn ông như thế. Nhất là những kẻ chơi gái rồi đâm ra mê như bị bỏ bùa.

Chín giờ kém mười, rèm cửa giật nhẹ. Từ dáng ngồi thảnh thơi, nhanh như cắt, hắn đưa máy ảnh chụp ban đêm giấu sẵn một bên hông lên.

Cô Brocklehurst đứng bên cửa sổ, chớp nhoáng khoe thân hình chỉ mặc mỗi nịt ngực và quần lót với đường phố phủ tuyết mờ mịt – kiểu hàng họ đã "tút" kỹ thế kia có lẽ cô cũng chẳng cần nai nịt chống đỡ làm gì. Từ căn phòng tối phía sau lưng một người đàn ông ở trần bụng phệ tiến đến. Ông này đưa tay vồ lấy một bên ngực cô Brocklehurst, cô cười khúc khích, vẻ mắng yêu. Cả hai quay vào trong.

Strike hạ camera xuống, xem kết quả. Bức hình nặng ký nhất mà hắn chụp được cho thấy rõ cánh tay và bàn tay của một người đàn ông, gương mặt cô Brocklehurst nghiêng qua một bên, đang cười, nhưng gương mặt người tình của cô vẫn bị khuất bóng. Strike đoán là ông ta sắp sửa rời khỏi đó để đi làm, vậy là hắn cất máy ảnh vào túi áo trong, chuẩn bị tinh thần trầy trật bám theo và ăn nốt chiếc bánh McMuffin cuối cùng.

Y chóc, chín giờ kém năm phút, cửa trước nhà cô Brocklehurst mở tung,

http://tieulun.hopto.org

người tình xuất hiện; ông ta chẳng giống gì thân chủ của Strike cả, ngoại trừ tuổi tác và vẻ lắm của. Ông ta đeo túi da bóng lộn vắt chéo qua người, đủ lớn để đựng một chiếc áo sơ mi sạch và bàn chải đánh răng. Gần đây Strike thường xuyên gặp kiểu túi này, cứ nhìn thấy là hắn lại nghĩ ngay Túi-qua-đêm-của-dân-ngoại-tình. Đôi uyên ương tận hưởng một nụ hôn kiểu Pháp trên bậc cửa, bị cắt ngang bởi cái lạnh như băng và lượng vải vóc vô cùng ít ỏi trên người cô Brocklehurst. Rồi cô trở vào bên trong, ông Bụng Phệ tiến về phía ga Clapham Junction, chưa gì đã nói điện thoại, hẳn đang thanh minh rằng sẽ đi làm trễ vì tuyết. Strike đợi ông ta đi khoảng gần hai chục mét rồi mới trồi ra từ nơi ẩn nấp, tì người lên cây gậy mà Robin đã tử tế đi nhặt lại cho hắn từ Ngõ Denmark chiều hôm trước.

Theo dõi kiểu này dễ như ăn kẹo. Bụng Phệ chỉ tập trung nói điện thoại, chẳng thèm để ý gì khác. Cả hai cùng đổ bước xuôi theo dốc thoải trên phố Lavender Hill, cách nhau chưa đến hai mươi mét, tuyết vẫn rơi mải miết. Bụng Phệ trượt chân mấy lần, đôi giày hẳn là hàng thủ công. Khi cả hai đến ga tàu Strike vẫn dễ dàng bám theo đối tượng. Bụng Phệ vẫn bô lô trên điện thoại. Strike đứng chung toa, giả vờ đang đọc tin nhắn để đưa điện thoại lên chụp ảnh.

Ngay lúc đó, Robin cũng vừa nhắn tin cho hắn.

Người đại diện của Michael Fancourt vừa trả cuộc gọi – MF nói là rất mong gặp anh! Ông ấy đang ở Đức nhưng sẽ về nước ngày 6 này. Câu lạc bộ Groucho, mấy giờ tùy anh. Rx.

Thật là kỳ lạ, Strike nghĩ thầm trên con tàu rầm rập tiến về Waterloo. Những kẻ đã đọc *Bombyx Mori* đều tha thiết gặp hắn. Từ khi nào mà những kẻ tình nghi lại háo hức muốn ngồi xuống nói chuyện với thám tử đến thế? Ngài Michael Fancourt tiếng tăm muốn gì từ một cuộc phỏng vấn với tay thám tử đã tìm ra xác của Owen Quine?

Strike xuống tàu ngay sau Bụng Phệ, tiếp tục bám theo giữa đám đông trên nền nhà lót gạch ướt nhẹp trơn trượt ở ga Waterloo, dưới những khung xà nhà màu kem và vòm kính gợi nhớ đến dinh thự Tithebarn. Ra khỏi ga,

http://tieulun.hopto.org

giữa trời lạnh, Bụng Phệ vẫn vô tư ra rả trên điện thoại. Strike nối gót theo ông ta dọc theo những vỉa hè xôm xốp khó đi, những cục tuyết màu nhờ nhờ bám cứng phần rìa. Cả hai đi qua những tòa nhà văn phòng vuông vức toàn kính và bê tông, dân làm tài chính tấp nập ra vào như kiến, ai cũng mặc áo khoác nâu xám ảm đạm. Cuối cùng Bụng Phệ rẽ vào bãi đỗ xe của một trong những tòa nhà văn phòng lớn nhất, đi thẳng đến xe riêng. Có vẻ như ông ta đã tính kỹ nên để chiếc BMW ở văn phòng thay vì đậu bên ngoài căn hộ của cô Brocklehurst. Strike dõi mắt theo, nấp sau một chiếc Range Rover ở vị trí thuận tiện. Hắn thấy điện thoại trong túi rung lên, nhưng hắn không cầm máy, ngại sẽ gây sự chú ý. Bụng Phệ có chỗ đỗ xe gắn bảng tên riêng. Sau khi lấy ra vài món từ cốp xe ông ta đi thẳng vào tòa nhà. Strike tha hồ dung dăng qua phía bên kia tường nơi có bảng tên ông giám đốc, chụp một pô đầy đủ tên họ chức danh cho thân chủ được tường tận.

Sau đó hắn quay về văn phòng. Trên tàu điện hắn mở điện thoại kiểm tra. Cuộc gọi nhỡ là của Dave Polworth, thằng bạn nối khố từng làm mồi cho cá mập.

Polworth từ đời nào vẫn gọi Strike là "Diddy tí ti". Mọi người vẫn nghĩ rằng hẳn anh chàng có ý nói ngược (trong suốt những năm tiểu học Strike luôn là đứa to xác nhất khóa và thường là cả khóa trên nữa), nhưng thực ra biệt danh đó có gốc gác từ chuyện mẹ con nhà hắn cứ thi thoảng lại bỏ xứ ra đi rồi quay về, đúng kiểu giang hồ rày đây mai đó. Vậy là cậu nhóc Dave Polworth khi đó đã thích thú reo lên rằng Strike chẳng khác gì một tên "didicoy" chính hiệu – như kiểu người ta vẫn gọi dân du mục ở Cornwall.

Strike gọi lại ngay khi xuống tàu. Hai mươi phút sau, đến khi bước vào văn phòng, hắn vẫn còn nói điện thoại. Robin nhìn lên, vừa định mở miệng, nhưng thấy Strike đang bận, cô chỉ mỉm cười, quay lại màn hình máy tính.

"Giáng Sinh về quê chứ?" Polworth hỏi Strike lúc hắn bước vào văn phòng trong, đóng cửa lại.

"Có thể," Strike đáp.

"Làm vài ve dưới quán Victory đi?" Polworth giục giã. "Rồi ngủ với em

http://tieulun.hopto.org

Gwenifer Arscott lần nữa?"

"Tao chưa bao giờ," Strike đáp, (vụ này vốn là chuyện đùa từ xưa nay giữa hai thằng) "Ngủ với Gwenifer Arscott."

"Ờ, vậy thì ráng cú nữa đi Diddy, biết đâu lần này trúng mánh. Cũng tới lúc ẻm biết mùi đời rồi. À, nói tiếp chuyện mấy em tao với mày chưa bao giờ đụng tới…"

Polworth tiếp tục kể lại những kỷ niệm hài hước nghịch ngợm về bạn bè của cả hai ở St. Mawes. Strike cười nhiều đến nỗi bỏ qua luôn tín hiệu "cuộc gọi khác đang chờ", cũng không thèm kiểm tra xem là ai gọi.

"Đừng nói mày quay lại với Cáu Tiết Tiểu Thơ rồi đó chứ?" Dave hỏi, đó cũng là biệt danh anh chàng dành cho Charlotte.

"Không có," Strike đáp. "Cổ chuẩn bị lấy chồng… bốn ngày nữa," hắn tính.

"À, vậy thì coi chừng đó Diddy, kiểu gì Tiểu thơ cũng sẽ trở lại ghé thăm. Tao không ngạc nhiên nếu tiểu thơ bùng lần này. Nếu tiểu thơ lấy chồng trót lọt thì mày mới yên tâm được, bồ tèo à."

"Ừ," Strike nói. "Đúng thế."

"Vậy hứa rồi nha?" Polworth nói. "Giáng Sinh về quê đó? Bia ở quán Victory?"

"Ừ, sao không," Strike đáp.

Thêm vài câu bông lơn tục tĩu, Dave trở lại làm việc còn Strike, vẫn cười nhe răng, kiểm tra điện thoại và thấy có cuộc gọi nhỡ của Leonora Quine.

Hắn bước ra văn phòng ngoài, vừa đi vừa gọi hộp thư thoại.

"Tôi đã xem lại phỏng vấn Michael Fancourt," Robin phấn khích nói, "tôi nhận ra chỗ anh…"

Strike đưa tay lên ra hiệu im lặng khi giọng ngang phè của Leonora vang lên bên tai, lần này nghe rất bồn chồn hoang mang.

"Cormoran, tôi bị bắt mẹ nó rồi. Tôi không biết tại sao – chả ai chịu nói gì cả – cứ vậy đưa tôi tới đồn. Họ đang đợi mời luật sư gì gì đó. Tôi không biết làm gì giờ – Orlando đang ở với Edna, tôi không – tóm lại là giờ tôi ở

http://tieulun.hopto.org

đây…”

Một vài giây im lặng rồi tin nhắn chấm dứt.

“Mẹ kiếp!” Strike buột miệng, lớn tiếng đến nỗi Robin giật bắn cả người.

“MẸ KIẾP!”

“Chuyện gì vậy?”

“Leonora bị bắt rồi – tại sao bà ta lại gọi tôi mà không gọi Ilsa? Khốn thật…”

Hắn bấm số của Ilsa Herbert rồi đợi.

“Ê Corm…”

“Tụi nó bắt Leonora Quine rồi.”

“Cái gì?” Ilsa kêu lên. “Tại sao? Chẳng lẽ vì miếng giẻ rách trong hầm đó?”

“Có lẽ họ có thêm thứ gì khác.”

(Kath có bằng chứng…)

“Giờ bà ấy ở đâu hả Corm?”

“Đồn cảnh sát… Chắc là Kilburn, chỗ đó gần nhất.”

“Trời đất ơi, tại sao bà ấy không gọi mình?”

“Cóc biết. Bà ấy nói rằng tụi nó đang tìm luật sư gì đó…”

“Không ai liên lạc với mình cả – Lạy Chúa trên cao, chẳng lẽ bà ấy không suy nghĩ gì sao? Tại sao không đưa tên mình ngay cho họ? Mình đi ngay đây, Corm à, mình sẽ nhờ người khác làm nốt việc. Hôm nọ tụi nó còn nợ mình…”

Hắn nghe một loạt những tiếng thình thịch, giọng nói văng vẳng, tiếng bước chân nhanh của Ilsa.

“Khi nào có tin tức gì thì gọi cho mình nhé,” hắn nói.

“Có thể sẽ lâu đó.”

“Trễ mấy cũng được. Cứ gọi.”

Ilsa dập máy. Strike quay lại nhìn Robin, trông cô hoảng hốt.

“Ôi không,” cô khẽ thốt lên.

“Tôi gọi cho Antis đây,” Strike nói, lại bấm điện thoại tiếp.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng bạn cũ của hắn không muốn chia sẻ thông tin gì cả.

"Tao đã cảnh cáo mày rồi, Bob à, tao nói trước rồi mà. Chính bà ấy ra tay."

"Mày có bằng chứng gì?" Strike hỏi

"Không nói được đâu Bob à, xin lỗi nhé."

"Phải Kathryn Kent cung cấp không?"

"Tao không nói được."

Không buồn đáp trả câu chúc tụng thường tình của Anstis, Strike đập máy.

"Khốn nạn!" hắn thốt lên. "Khốn nạn hết biết!"

Leonora giờ đây ở một nơi mà hắn không thể chạm tới. Strike lo lắng, nghĩ đến phong cách hậm hực của bà ta, cả thái độ thiếu thiện chí với cảnh sát, hẳn sẽ làm ngứa mắt nhân viên điều tra. Hắn mường tượng ra bà ta càm ràm rằng Orlando phải ở một mình, rồi hỏi khi nào thì mới chịu thả cho mình về với con gái. Hẳn bà ta phật ý vì cảnh sát dám can thiệp vào cuộc sống buồn tẻ tội nghiệp của mình. Hắn lo lắng nghĩ đến chuyện Leonora không hề biết giữ ý; hắn muốn Ilsa đến đó, càng nhanh càng tốt, trước khi Leonora dại dột thốt ra những câu bình phẩm về ông chồng vô tích sự suốt ngày bồ bịch. Hắn muốn Ilsa có mặt trước khi bà ta lặp lại lời khai khó tin, rằng bà ta chẳng biết gì về sách vở của Owen cho tới khi in ấn đàng hoàng, và trước cả khi bà ta kịp loay hoay giải thích vì sao lại quên khuấy mất là mình còn một căn nhà nữa, nơi tàn tích của ông chồng thối rữa đã vài tuần.

Năm giờ chiều. Vẫn không có tin tức gì của Ilsa. Nhìn ra bầu trời tối dần và màn tuyết bên ngoài, Strike giục Robin ra về.

"Nhưng anh sẽ điện cho tôi khi có tin chứ?" cô nài nỉ hắn, mặc áo khoác và choàng chiếc khăn len dày qua cổ.

"Ừ, đương nhiên rồi," Strike đáp.

Nhưng mãi đến sáu giờ ba mươi Ilsa mới gọi cho hắn.

"Không thể tệ hơn được nữa," Ilsa bắt đầu. Nghe giọng cô mệt mỏi, căng thẳng. "Họ có hóa đơn thẻ tín dụng của vợ chồng Quine. Ghi là mua đồ bảo hộ, ủng cao su, găng tay và dây thừng. Đều mua qua mạng và thanh toán

http://tieulun.hopto.org

bằng thẻ. À, còn cả áo choàng burqa nữa.”

“Bồ nói giỡn sao.”

“Không hề. Mình biết bồ nghĩ bà này vô tội…”

“Đúng vậy,” Strike đáp, ý rõ ràng rằng Ilsa đừng mất công thuyết phục hắn nghĩ ngược lại làm gì.

“Thôi được rồi,” Ilsa mệt mỏi đáp, “sao cũng được, nhưng để mình nói bồ nghe: bà này không biết tự cứu mình. Rất hung hăng, cứ khăng khăng là chính Quine mua mấy thứ đó. Áo choàng burqa, trời đất ơi… Loại dây thừng mua bằng thẻ giống hệt như dây thừng trói xác. Họ hỏi vậy tại sao Quine lại muốn mua áo burqa hay đồ bảo hộ đủ dày để chống hóa chất, bà ta chỏng lỏn: ‘Tôi làm sao biết hả?’ Cứ nói một câu bà ta lại hỏi khi nào thì về nhà với con gái được; cứ như bà ta chẳng hiểu gì cả. Mấy thứ đó được đặt mua cách đây sáu tháng, gởi về phố Talgarth – nói thật thiếu điều tìm ra kế hoạch viết tay nữa thôi… Bà ta nói không hề biết Quine định kết thúc cuốn sách ra sao, nhưng cái Anstis bạn của bồ…”

“Cũng có ở đó à?”

“Ừ, chính tay đó hỏi. Anstis cứ hỏi là chẳng lẽ bà ta nghĩ cảnh sát tin được rằng Quine chẳng bao giờ nói chuyện sách vở với vợ con sao. Rồi bà ta nói: ‘Tôi không để ý’, Anstis vặn ngay: ‘Vậy là ông ấy có kể ra cốt truyện?’ Anstis cứ vậy mà làm tới, cố làm cho Leonora đuối, rồi cuối cùng bà ta nói: ‘À, thì ổng có nói gì đó về con tằm bị luộc.’ Anstis chỉ cần có vậy đã chắc chắn rằng bà ta nói dối từ đầu tới cuối, rằng bà ta biết tỏng cốt truyện. À, rồi họ còn phát hiện ra đất bị đào xới sau vườn.”

“Cá với bồ họ sẽ tìm ra một con mèo đã chết, có tên là Ông Ị,” Strike gầm gừ.

“Có vậy cũng chẳng ngăn được Anstis,” Ilsa đoán. “Anh ta chắc chắn chính bà ấy làm, Corm à. Họ có quyền giữ bà ấy đến mười một giờ sáng hôm sau. Mình chắc kiểu gì họ cũng sẽ buộc tội bà ấy.”

“Nhưng họ chưa có đủ căn cứ,” Strike giận dữ bác lại. “Chứng cứ ADN ở đâu? Rồi nhân chứng ở đâu?”

http://tieulun.hopto.org

“Vấn đề là chỗ đó, Corm à, không có chứng cứ gì khác, tờ hóa đơn thẻ tín dụng khá là nặng ký. Nghe này, mình đứng về phía bồ,” Ilsa kiên nhẫn. “Nhưng bồ muốn mình nói thật không? Mình nghĩ Anstis đang đoán bừa, mong là trúng. Hẳn anh ta thấy bị áp lực từ phía báo chí. Với cả nói thẳng ra, anh ta còn lo lắng chuyện bồ cứ lảng vảng quanh đó, chỉ chực cơ hội nhảy vào qua mặt.”

Strike rên lên bực tức.

“Vậy họ lấy hóa đơn thẻ tín dụng sáu tháng trước ở đâu ra? Không lẽ mất bao nhiêu thời gian lục lọi phòng ông ấy đến giờ mới tìm ra sao?”

“Không,” Ilsa đáp. “Tờ hóa đơn nằm ở mặt sau một bức vẽ của cô con gái. Nghe đâu mấy tháng trước con bé tặng bức tranh cho một người bạn của ông ấy. Người này sáng nay đã đem nộp cho cảnh sát, khai là chỉ mới vừa phát hiện ra đằng sau có gì. Bồ nói gì đó?”

“Không có gì,” Strike thở dài.

“Nghe như ‘Taskent’”

“Cũng gần vậy đó. Thôi mình để bồ nghỉ, Ilsa… cảm ơn nhiều ha.”

Strike ngồi vài giây trong im lặng, giận sôi người.

“Khốn nạn,” hắn khẽ văng ra giữa văn phòng tối om.

Hắn biết chuyện gì đã xảy ra. Pippa Midgley, vừa hoang tưởng vừa hoảng loạn, khăng khăng rằng Strike đã được Leonora thuê để tìm cách gán tội cho người khác. Vậy là chạy khỏi văn phòng hắn, cô ta đã thẳng đến chỗ Kathryn Kent. Pippa sau đó thú thật đã tiết lộ chuyện Kathryn Kent từng đọc *Bombyx Mori*, rồi giục chị ta dùng ngay chứng cứ có được để tố Leonora. Và Kathryn Kent xé ngay xuống bức vẽ của cô con gái người tình (Strike tưởng tượng hẳn chị ta đã đính nó lên tủ lạnh bằng miếng dán nam châm), rồi chạy thẳng ra đồn cảnh sát.

“Khốn nạn,” hắn lặp lại, lớn tiếng hơn, rồi bấm số gọi Robin.

http://tieulun.hopto.org

39

Ta đã quá quen với tuyệt vọng, nên chẳng còn biết trông mong…

Thomas Dekker and Thomas Middleton
The Honest Whore

Đúng như luật sư đã đoán, Leonora Quine chính thức bị kết tội giết chồng lúc mười một giờ sáng hôm sau. Được báo qua điện thoại, Strike và Robin dõi theo tin tức lan truyền trên mạng. Câu chuyện lan đi từng phút, như một thứ vi khuẩn sinh sôi nảy nở. Mười một giờ ba mươi, trang web của báo the Sun đã có nguyên một bài dài về Leonora, lấy tựa *NỮ SÁT THỦ CÓ NGOẠI HÌNH GIỐNG ROSE WEST TỪNG PHỤ VIỆC Ở HÀNG THỊT.*

Cánh phóng viên đã rất bận rộn thu thập bằng chứng cho thấy Quine là ông chồng chẳng ra gì. Chuyện Quine thường xuyên đi vắng giờ đã được liên hệ tới chuyện bồ bịch liên miên, những chủ đề tình dục trong sách của Quine cũng được đem ra mổ xẻ, thêu dệt. Kathryn Kent đã bị đón đường, chụp hình và chết danh *"người tình tóc đỏ gợi cảm của Quine, cũng là một nhà văn viết tiểu thuyết khiêu dâm."*

Quá trưa, Ilsa gọi lại cho Strike.

"Ngày mai sẽ ra tòa."

"Ở đâu?"

"Wood Green, mười một giờ. Chắc là sẽ đi thẳng từ đó về nhà tù Holloway."

Strike từng sống với mẹ và em gái Lucy trong một căn nhà chỉ cách nhà tù nữ biệt giam ở phía Bắc London ba phút.

"Mình muốn gặp bà ấy."

"Bồ cứ thử đi, nhưng mình không nghĩ bên cảnh sát muốn bồ tới gần bà ấy

http://tieulun.hopto.org

đâu, Corm à. Là luật sư của bà ấy, mình cũng phải nói thẳng với bồ, sẽ không…"

"Ilsa à mình là hi vọng duy nhất của bà ta lúc này."

"Cảm ơn bồ đã tin tưởng mình," Ilsa đáp tỉnh bơ.

"Bồ hiểu ý mình mà."

Hắn nghe tiếng cô bạn thở dài.

"Mình cũng nghĩ cho bồ nữa. Thực tình bồ có muốn cảnh sát…?"

"Bà ấy sao rồi?" Strike cắt ngang.

"Không ổn," Ilsa đáp. "Xa con bà ấy vật vã lắm."

Buổi chiều hôm đó đều đặn có những cú điện thoại từ cánh phóng viên và những người quen của Quine, cả hai phía đều thiết tha moi thông tin. Giọng Elizabeth Tassel trầm và khàn đến nỗi Robin tưởng là đàn ông.

"Orlando ở đâu?" bà đại diện tác giả hỏi Strike khi hắn cầm máy, cứ như thể hắn chịu trách nhiệm coi sóc hết thảy người nhà Quine. "Ai giữ nó?"

"Cô ấy ở với hàng xóm, tôi nghĩ thế," hắn nói, nghe tiếng bà ta khò khè bên kia đầu dây.

"Lạy Chúa, đúng là một mớ bòng bong," bà ta lào khào. "Leonora… con giun xéo lắm cũng quằn… chừng đó năm… thật không thể tin được…"

Phản ứng của Nina Lascelles cũng chẳng khiến Strike ngạc nhiên mấy, cô ta không giấu nỗi sự nhẹ nhõm như vừa trút được gánh nặng. Vụ án mạng giờ đây đã lùi vào đúng chỗ, không còn mông lung mơ hồ nữa. Cái bóng của nó cũng không còn chạm đến cô ta; sát thủ là người cô ta không quen biết.

"Bà vợ lão trông cũng hơi giống Rose West, nhỉ?" Nina hỏi Strike trên điện thoại. Hắn đoán cô ta đang nhìn trang web của báo *The Sun*. "Khác chỗ tóc dài."

Dường như Nina đang có ý chia buồn với Strike. Hắn đã không phá được vụ án. Lần này cảnh sát đã thắng.

"À này, thứ Sáu tôi có vài người bạn đến chơi, anh đến chứ?"

"Không đi được, xin lỗi cô," Strike đáp. "Tôi hẹn ăn tối với em trai."

Hắn biết ngay Nina nghĩ hắn nói dối. Có chút ngập ngừng rõ rệt trước hai

http://tieulun.hopto.org

tiếng "em trai", y như lúc đó hắn dừng lại để nghĩ cách bịa. Thực ra Strike nhớ là chưa bao giờ nhắc đến Al như em trai của mình. Hắn rất ít khi nói về các em cùng cha khác mẹ.

Trước khi ra về Robin đặt một tách trà trước mặt Strike, khi hắn vẫn ngồi đọc hồ sơ của Quine. Cô thấy rõ hắn đang cố hết sức để che giấu sự giận dữ, cô đoán rằng hắn không chỉ giận Anstis mà còn giận chính mình.

"Chưa xong mà," cô nói, quấn khăn quanh cổ, chuẩn bị ra về.

"Rồi mình sẽ chứng minh được bà ấy không phải là thủ phạm."

Từng có lần cô động viên hắn bằng chữ "mình" đó, khi hắn thấy không tin tưởng bản thân. Strike thấy cảm kích, nhưng cảm giác bất lực vẫn bao trùm lên suy nghĩ của hắn. Hắn ghét chuyện phải đứng ngoài rìa, bị bắt ngồi yên mà quan sát kẻ khác lặn ngụp tìm kiếm manh mối, truy lùng dấu vết và thu thập thông tin.

Đêm đó hắn ngồi đọc hồ sơ của Quine đến khuya, xem lại ghi chép từ các cuộc phỏng vấn, kiểm tra lần nữa những tấm hình in ra từ điện thoại. Cơ thể bầm dập của Owen Quine như muốn nói gì đó với hắn trong im lặng, như những cái xác từ xưa nay vẫn thế, câm nín cầu cứu, đòi công lý và sự thương xót. Đôi khi nạn nhân còn mang theo thông điệp từ kẻ thủ ác, như thể những dấu hiệu ấy đã được nhét vào những bàn tay chết chóc đông cứng. Strike nhìn khoang ngực trống rỗng bị thiêu cháy một hồi lâu rồi nhìn đến chỗ dây thừng buộc quanh mắt cá và cổ tay. Xác của Quine bị trói và bị moi ruột như con gà tây. Nhưng hắn cố mãi mà vẫn không nhìn ra điều gì mới từ những tấm hình đó. Cuối cùng hắn tắt đèn, lên gác đi ngủ.

Sáng thứ Năm, hắn vừa nhẹ nhõm vừa áy náy khi đến văn phòng luật sư chuyên chém đẹp của thân chủ tóc nâu tại khu Lincoln's Inn Fields. Nhẹ nhõm vì hắn có thể làm gì đó để giết thời giờ khi không thể tiếp tục điều tra vụ Quine. Nhưng Strike vẫn cảm thấy rằng kỳ thực hắn đã bị ép đến đây. Thân chủ vừa ly dị bản tính õng ẹo, cứ khăng khăng rằng luật sư của bà ta muốn nghe từ tận miệng Strike chuyện hắn thu thập bằng chứng mèo mỡ của ông chồng. Hắn ngồi cạnh thân chủ bên chiếc bàn gỗ gụ bóng loáng, cũng

http://tieulun.hopto.org

phải đủ chỗ cho mười hai người. Thân chủ liên tục nhắc đến "những thứ Cormoran đã tìm ra" rồi "như Cormoran đã chứng kiến, phải vậy không?" lâu lâu còn đụng vào cổ tay hắn. Strike không mất nhiều thời gian để luận ra, từ vẻ bực bội dường như không che giấu của tay luật sư lịch lãm, rằng anh ta không hề gợi ý mời Strike tới làm gì. Tuy vậy, với mức phí tư vấn tới năm trăm bảng một giờ, tay luật sư cũng chẳng có vẻ nôn nóng gì.

Khi đi vệ sinh Strike kiểm tra điện thoại, thấy trên mạng đã có hình Leonora bị dẫn ra vào Tòa án Hoàng gia Wood Green. Vợ Quine đã bị kết tội, bị xe cảnh sát chở đi. Có khá nhiều phóng viên đến tác nghiệp nhưng chẳng có ai đến đòi nợ máu; suy cho cùng Leonora vừa bị kết tội giết một người chẳng ai quan tâm mấy.

Tin nhắn của Robin xuất hiện khi hắn chuẩn bị vào lại phòng họp:

Sắp cho anh gặp Leonora 6 giờ tối nay nhé?

Tốt, hắn nhắn trả lời.

"Tôi nghĩ rằng," thân chủ õng ẹo lên tiếng khi hắn ngồi vào chỗ, "Cormoran đây sẽ rất ấn tượng khi đứng ra làm chứng."

Strike đã đưa hết các ghi chép tỉ mỉ và hình ảnh thu thập được, mô tả rõ mọi giao dịch vụng trộm của ông Burnett, cả vụ cố bán căn hộ và vụ ký gởi chuỗi hạt lục bảo. Burnett phu nhân tiu nghỉu ra mặt khi cả tay thám tử lẫn luật sư đều thấy chẳng có lý do gì khiến Strike phải ra làm chứng. Tài liệu của hắn đã quá rõ ràng. Tay luật sư còn chẳng thèm che giấu vẻ phật ý khi thân chủ dường như tin tưởng gã thám tử quá đà. Chắc hẳn tay này cho rằng những màn đầu mày cuối mắt của nữ thân chủ giàu có vừa ly hôn đáng ra phải dành cho quý ông đóng bộ complet sọc kim, tóc muối tiêu bảnh tỏng là anh ta, thay vì thằng cha trông như võ sĩ đấu lồng xi cà que kia.

Strike thấy nhẹ cả người khi rút khỏi bầu không khí kỳ quặc đó. Hắn đáp tàu điện về lại văn phòng, lên gác nhanh chóng cởi bộ complet và vui vẻ nghĩ đến chuyện sắp xong béng ca này và tấm séc béo bở theo sau – cũng là lý do duy nhất khiến hắn nhận làm. Giờ đây hắn có thể toàn tâm toàn ý tập trung vào người đàn bà gầy gò, tóc bạc, năm mươi mấy tuổi đang ở nhà tù

http://tieulun.hopto.org

Holloway, vừa được báo chí phong danh hiệu *VỢ NHÀ VĂN, CAO THỦ DAO PHAY* ngay trên trang hai của tờ *Evening Standard* mà hắn mua trên đường về.

"Bên luật sư vừa ý không?" Robin hỏi khi hắn về đến văn phòng.

"Cũng tương đối," Strike đáp, nhìn chằm chằm vào cây thông Noel bé tí teo bằng dây kim tuyến mà Robin đã đặt trên bàn làm việc gọn gàng của cô. Cây thông này cũng có những trái châu tí hon và đèn LED trang trí hẳn hoi.

"Chi vậy?" hắn hỏi cụt ngủn.

"Giáng Sinh mà," Robin đáp, khẽ cười nhưng không hề tỏ vẻ ái ngại gì cả. "Tôi định chưng ra hôm qua nhưng sau khi Leonora bị buộc tội thì thấy chán quá. À, tôi đã sắp xếp để anh gặp bà ấy lúc sáu giờ. Anh nhớ đem theo giấy tờ tùy thân có ảnh…"

"Làm tốt lắm, cảm ơn cô."

"… với tôi đã mua bánh mì cho anh, à tôi nghĩ có khi anh muốn xem cái này," cô nói tiếp. "Michael Fancourt vừa có phỏng vấn về Quine."

Cô đưa cho hắn một túi bánh mì kẹp phô mai và dưa góp cùng với tờ báo *The Times*, đã mở sẵn đúng trang. Strike thả người xuống chiếc sofa bọc da phì phọt, vừa ăn vừa đọc bài báo. Bài báo đăng kèm theo một tấm ảnh chia làm hai. Phía bên trái là hình Fancourt đứng trước một dinh thự đồng quê kiểu thời Elizabeth. Hình chụp từ dưới lên nên trông đầu ông ta không mất cân xứng như ở ngoài. Phía bên phải là hình Quine, lập dị, cặp mắt dài dại. Quine đội mũ nỉ rộng vành có gắn lông chim, đang nói chuyện trước một mớ độc giả thưa thớt bên trong lều bạt.

Tác giả bài báo cứ nhắc mãi chuyện Fancourt và Quine từng biết nhau khá rõ, đã có lúc được đánh giá là hai tài năng ngang ngửa.

Hầu như chẳng ai còn nhớ đến 'Tội lỗi của Hobart,' tiểu thuyết có tính đột phá của Quine, mặc dù Fancourt vẫn hết lời khen rằng đây là tác phẩm điển hình cho cá tính tàn bạo độc đáo trong văn chương của nhà văn xấu số. Mặc dù nổi tiếng thù dai, Fancourt tỏ ra vô cùng hào phóng khi nói chuyện về tác phẩm của bạn cũ.

http://tieulun.hopto.org

"Luôn thú vị nhưng lại không được đánh giá tương xứng," ông nói. "Tôi nghĩ rằng cánh phê bình trong tương lai sẽ đánh giá Quine cao hơn giới đương thời."

Sự hào phóng đột ngột này càng bất ngờ hơn khi ta nghĩ đến chuyện 25 năm trước đây, Elspeth Kerr – người vợ đầu của Fancourt, đã tự tử sau khi đọc một bài nhại đầy ác ý về tiểu thuyết đầu tay của mình. Nhiều người tin rằng tác giả bài nhại chính là người bạn thân của Fancourt, tài năng văn chương nổi loạn cùng thời: Owen Quine quá cố.

"Người ta có thể nguôi ngoai lúc nào không biết – hẳn là sự bù đắp của tuổi già, bởi giận dữ là việc vô cùng mệt mỏi. Tôi đã tự mở lòng khá nhiều về cái chết của Ellie trong cuốn tiểu thuyết mới nhất, mặc dù tác phẩm đó không phải là tự truyện…"

Strike lướt qua hai đoạn tiếp theo, chủ yếu để quảng cáo cuốn sách sắp ra của Fancourt. Mắt hắn dừng lại ở từ "bạo lực" như muốn nhảy ra khỏi trang báo, hắn đọc kỹ tiếp.

Thật khó dung hòa một Fancourt mặc áo khoác vải tweed đang ngồi trước mặt tôi đây, với người từng tự mô tả mình là một kẻ nổi loạn trong văn chương, từng được tán dương và chỉ trích bởi chất bạo lực vô độ nhưng độc đáo ở những tác phẩm thời đầu.

"Nếu Graham Green đã nói đúng," nhà phê bình Harvey Bird nhận xét về tiểu thuyết đầu tiên của Fancourt, "rằng nhà văn cần có một chút băng giá trong tim, thì Michael Fancourt chắc chắn có dư thừa. Đọc cảnh hiếp dâm trong 'Bellafront' người ta ngờ rằng gan ruột nhà văn hẳn như sông băng. Có hai cách để nhìn nhận 'Bellafront', đã rõ là một tác phẩm xuất sắc, đầy sáng tạo. Cách thứ nhất: Fancourt đã viết một tiểu thuyết đầu tay đạt độ chín khác thường, nhà văn đã biết kìm lại, không đặt mình vào nhân vật chính (phản) diện. Ta có thể nhăn mặt trước những thứ ghê tởm kỳ khôi hay vấn đề đạo đức của tác phẩm, nhưng không ai có thể phủ nhận sức mạnh và tính nghệ thuật của ngôn từ. Cách thứ hai, khó nghe hơn, là có lẽ ông Fancourt không có cái bộ phận để người ta đặt chút băng giá vào - nói cách khác, câu

chuyện bất nhân kỳ dị đó đã phản ánh đúng quang cảnh nội tâm của nhà văn. Thời gian, và những tác phẩm về sau, sẽ trả lời."

Fancourt quê gốc ở Slough, là con trai duy nhất của một y tá không chồng. Mẹ ông vẫn còn sống ở ngôi nhà nơi ông lớn lên.

"Bà ấy thích ở đó," ông nói. "Mẹ tôi có một khả năng yêu thích những thứ tầm thường rất đáng ghen tị."

Nhà riêng của Fancourt khác xa căn nhà liên kế thời ở Slough. Cuộc trò chuyện của chúng tôi diễn ra trong một phòng khách dài, đầy những món đồ sứ Meissen và thảm Anbusson. Cửa sổ phòng nhìn ra khoảng đất mênh mông của dinh thự Endsor Court.

"Mấy thứ này toàn do vợ tôi lựa," Fancourt nói, hơi rẻ rúng. "Gu nghệ thuật của tôi rất khác, gắn liền với mặt đất hơn." Một rãnh lớn cạnh tòa nhà đã được đào sẵn, chuẩn bị đổ bê tông làm móng cho tác phẩm điêu khắc bằng kim loại rỉ, tượng nữ thần Tisiphone. Michael cười, mô tả bức tượng là "được mua ngẫu hứng… thần báo thù án mạng, anh biết đó… một tác phẩm dữ dội. Vợ tôi ghét lắm."

Rồi câu chuyện bỗng trở về chủ đề ban đầu: số phận khủng khiếp của Owen Quine.

"Tôi vẫn chưa thể suy nghĩ về án mạng của Owen," Fancourt khẽ nói. "Như nhiều người viết khác, tôi thường tự khám phá cảm xúc bản thân qua viết lách. Đó cũng là cách nhà văn chúng tôi giải thích thế giới chung quanh, cách chúng tôi cố hiểu nó."

Có nghĩa là chúng ta có thể chờ đón một tác phẩm văn học xoay quanh cái chết của Quine?

"Ngay lúc này tôi đã nghe thấy những lời chỉ trích về tội chọn chủ đề bất nhã và thói ăn theo rồi đây," Fancourt mỉm cười. "Bây giờ mà viết về chủ đề tình bằng hữu bị đánh mất, về cơ hội ngồi lại cuối cùng, rồi thanh minh hòa giải các thứ chắc hợp thời lắm. Nhưng án mạng của Quine đã được đưa vào văn chương một lần rồi – bởi chính ông ấy."

Fancourt là một trong số ít những người từng đọc bản thảo tai tiếng này,

cũng chính là công thức vụ án mạng.

"Tôi đọc đúng vào hôm người ta tìm ra xác Quine. Bên nhà xuất bản muốn tôi đọc – tôi có trong sách mà, anh thấy đó." Fancourt dường như thực sự không bận lòng đến việc mình bị đưa vào sách, mặc dù chân dung đó chẳng tốt đẹp gì. "Tôi cũng không muốn gọi luật sư. Tôi khinh thường mọi sự kiểm duyệt."

Vậy nhà văn nghĩ gì về cuốn sách đó, đứng về góc độc văn chương?

"Cuốn sách thuộc thể loại mà Nabokov gọi là kiệt tác của một kẻ loạn trí," Fancourt mỉm cười đáp. "Biết đâu người ta sẽ cho in nó ở thời điểm thích hợp?" Rõ là nhà văn đang đùa?

"Nhưng tại sao lại không nên xuất bản?" Fancourt hỏi. "Nghệ thuật có sứ mệnh khuấy động tâm tư con người: chỉ xét tiêu chuẩn đó thôi, 'Bombyx Mori' cũng đã làm quá sứ mệnh của nó rồi. Vậy nên, tại sao không?" kẻ nổi loạn văn chương hỏi trong dinh thự thời Elizabeth của mình.

"Xuất bản với lời tựa của Michael Fancourt?" tôi gợi ý.

"Nhiều chuyện kỳ lạ hơn đã từng xảy ra," Michael Fancourt đáp, mỉm cười. "Kỳ lạ hơn nhiều."

"Trời đất," Strike lẩm bẩm, quăng tờ báo *The Times* trở lại bàn Robin, sém tý nữa thì đánh đổ cây thông Noel.

"Anh có thấy chỗ ông ấy nói là chỉ đọc *Bombyx Mori* vào ngày anh tìm ra xác Quine không?"

"Có," Strike đáp.

"Ông ấy nói dối," Robin đáp.

"Mình *nghĩ* là ông ấy nói dối," Strike sửa lời cô.

Quyết tâm không vung tiền đi taxi, nhưng tuyết vẫn còn rơi nên Strike bắt chuyến xe buýt số 29. Trời tối dần. Xe chạy về phía bắc, một hành trình hai mươi phút qua những con đường vừa được rải muối chống trượt. Một người đàn bà hốc hác lên xe ở phố Hampstead, dắt theo một cậu bé loắt choắt, đang khóc ti tỉ. Strike linh cảm rằng họ có cùng điểm đến như hắn. Đúng y, đến phố Camden, Strike và người đàn bà đứng dậy để xuống xe, rồi cùng đi dọc

http://tieulun.hopto.org

theo bức tường trống trơn của nhà tù Hoàng gia HMP Holloway.

"Hôm nay gặp mẹ nha," bà ta nói với thằng bé. Strike đoán là hai bà cháu, mặc dù trông bà ta chỉ khoảng bốn mươi tuổi.

Với đám cây cối trụi lá và bãi cỏ ngập tuyết bao quanh, nhà tù trông chẳng khác gì một trường đại học hiện đại, trừ những bảng chỉ đường nghiêm trang hai màu trắng xanh và cánh cổng cao gần năm mét gắn chặt với tường, chỉ mở cho xe chở tù. Strike hòa vào dòng người đi thăm nuôi, vài người mang theo trẻ em. Bọn trẻ cứ đòi nghịch mặt tuyết mịn còn nguyên cạnh lối đi. Hàng người dịch chuyển qua khỏi những bức tường đất sét có gờ xi măng và những giỏ hoa treo giờ đã thành quả bóng bằng tuyết trong cái lạnh tê cứng của tháng mười hai. Phần lớn những người thăm nuôi là phụ nữ. Strike nổi bật giữa những người đàn ông đi thăm nuôi, không chỉ bởi vóc dáng quá khổ, mà còn vì hắn không có cái vẻ thảng thốt im lìm như họ. Một thanh niên xăm trổ đầy mình mặc quần jeans lụng thụng đi trước hắn, chân bước lảo đảo. Strike từng thấy các bệnh nhân tổn thương thần kinh ở bệnh viện Selly Oak, nhưng đoán rằng ca trước mặt hắn có lẽ không phải vì kinh qua bom đạn.

Nữ cán bộ mập mạp chuyên kiểm tra giấy tờ tùy thân nhìn bằng lái xe của Strike, rồi ngước lên nhìn hắn.

"Tôi biết anh là ai rồi," bà ta nói, mắt liếc như dao.

Strike tự hỏi liệu có phải Anstis đã nhờ nhân viên nhà tù báo ngay cho anh ta nếu hắn dám mò đến gặp Leonora. Cũng có thể lắm chứ.

Hắn cố tình đến thật sớm, để tận dụng bằng hết thời gian thăm nuôi. Nhờ vậy hắn có thể thong thả làm một cốc cà phê ở nhà chờ cho thân nhân, do một tổ chức từ thiện chuyên về trẻ em đứng ra điều hành. Căn phòng sáng sủa, gần như vui nhộn, bọn trẻ con ùa đến với đám gấu bông và xe tải đồ chơi như gặp bạn cũ. Người đồng hành hốc hác từ trên xe buýt ngồi đó, gầy gò, trơ trơ nhìn theo thằng cháu đang chơi với búp bê Action Man dưới chân Strike, như thể hắn là một bức tượng khổng lồ (*Tisiphone, thần báo thù án mạng*…)

Sáu giờ đúng, hắn được gọi vào phòng thăm. Tiếng bước chân dội lại trên nền nhà bóng loáng. Tường chung quanh toàn bê tông khối, nhưng những

http://tieulun.hopto.org

bức tranh tường rực rỡ do tù nhân vẽ cũng làm dịu bớt không gian tối tăm như hang, vang vọng tiếng chìa khóa leng keng và tiếng rì rầm nói chuyện. Ghế nhựa gắn cố định hai bên bàn nhỏ thấp ở giữa, cũng bắt cố định, để giảm thiểu tiếp xúc giữa tù nhân và người thăm cũng như tránh tuồn hàng lậu. Một đứa nhỏ khóc ré lên. Cán bộ quản giáo đứng dọc theo tường, quan sát. Trước giờ Strike chỉ mới tiếp xúc với tù nhân nam, tự dưng hắn thấy ghê tởm chốn này. Đám trẻ con giương mắt nhìn những người mẹ hốc hác; những dấu hiệu tâm thần nhỏ của các nữ phạm như liên tục ngọ nguậy, co kéo những ngón tay đã bị cắn sạch móng; dáng vẻ uể oải do dùng quá nhiều thuốc, những hình người rúm ró trên ghế nhựa… Quang cảnh khác xa với nhà tù nam mà hắn từng biết.

Leonora ngồi đó chờ đợi, nhỏ bé và ốm yếu, mừng rỡ đến tội nghiệp khi thấy hắn. Bà ta vẫn mặc quần áo thường, như bơi trong chiếc áo len quá khổ và quần dài.

"Orlando có vào rồi," bà ta nói. Hai mắt Leonora đỏ cay; hẳn bà ta đã khóc suốt. "Không muốn bỏ tôi lại. Họ lôi nó ra. Không để tôi dỗ nó."

Leonora không tỏ thái độ giận dữ hay phản đối thường thấy, Strike cảm tưởng như bà ta đã bắt đầu thấm mùi vô vọng của nhà tù. Bốn mươi tám tiếng bị giam đã dạy Leonora rằng bà ta đã hoàn toàn bất lực, mất quyền kiểm soát.

"Leonora này, ta phải nói chuyện tờ hóa đơn thẻ tín dụng đó."

"Tôi chưa bao giờ giữ cái thẻ đó," bà ta nói, cặp môi trắng bệch run rẩy. "Owen lúc nào cũng giữ mà, tôi không bao giờ giữ, trừ khi thỉnh thoảng tôi phải đi siêu thị. Ổng chỉ đưa tiền mặt thôi."

Strike nhớ lại lần đầu tiên Leonora đến tìm hắn cũng vì nhà sắp hết tiền.

"Tôi để Owen lo hết chuyện tiền nong, ổng cũng muốn vậy, nhưng ổng vô ý lắm, không bao giờ kiểm tra hóa đơn, sao kê ngân hàng gì cả, chỉ vứt vô văn phòng vậy thôi. Hồi đó tôi hay nhắc, 'Ông kiểm tra xem sao, coi chừng người ta ăn chặn mình à,' nhưng ổng có quan tâm gì đâu. Gì cũng đưa cho Orlando làm giấy vẽ được, vậy nên tờ hóa đơn mới có tranh của…"

"Quên chuyện bức tranh đi. Hẳn có một người nữa biết số thẻ tín dụng đó.

http://tieulun.hopto.org

Bây giờ mình sẽ coi qua một số người, được không?"

"Được rồi," bà ta lẩm bẩm, rụt rè.

"Elizabeth Tassel coi sóc việc sửa nhà ở phố Talgarth, đúng không? Vụ đó trả tiền kiểu gì? Bà ấy có dùng thẻ tín dụng của nhà chị không?"

"Không," Leonora đáp.

"Chị chắc không?"

"Ừ, chắc mà, vì tụi tôi có đưa cho bả nhưng bả nói thôi có gì lấy tiền sách của Owen bù vô cũng được, vì lúc đó sắp có đợt tiền sách mới. Sách Owen bán rất chạy ở Phần Lan, không biết tại sao, nhưng người ta thích…"

"Chị không thể nghĩ ra được có lúc nào Elizabeth Tassel kêu thợ sửa nhà rồi dùng thẻ đó sao?"

"Không," bà ta đáp, lắc đầu. "Không bao giờ."

"Được rồi", Strike tiếp, "chị có nhớ được – cứ từ từ suy nghĩ nhé – có dịp nào Owen mua gì rồi trả bằng thẻ tín dụng ở nhà xuất bản Roper Chard không?"

Hắn sửng sốt khi bà ta đáp, "Không chính xác là ở Roper Chard, nhưng mà có. Hôm đó đủ mặt hết. Có tôi nữa. Hôm đó là… tôi không nhớ… chừng hai năm trước? Có lẽ gần hơn… tiệc chiêu đãi nhà xuất bản, ở khách sạn Dorchester. Họ sắp tôi với Owen ngồi chung bàn với mấy người cấp dưới. Daniel Chard và Jerry Waldegrave ngồi xa lắc à. À rồi có đấu giá im lặng, anh biết không, tức là mình viết ra giấy…"

"Ừ, tôi biết rồi," Strike nói, cố giữ kiên nhẫn.

"Vụ đó để gây quỹ cho một tổ chức từ thiện cho nhà văn, để vận động cho các nhà văn đang bị cầm tù. Vậy là Owen mua kỳ nghỉ cuối tuần ở khách sạn đồng quê, đấu giá được nên ổng phải cà thẻ luôn. Mấy đứa con gái bên nhà xuất bản cũng có ở đó, ăn diện màu mè, mang máy ra cà thẻ cho ổng. Ổng đưa thẻ luôn cho tụi nó. Tôi nhớ vì lúc đó ổng đang say mà," bà ta kể, vẻ dằn dỗi như ngày trước khẽ thoáng qua, "rồi ổng chi tám trăm bảng. Khoe của. Ra vẻ ổng kiếm được nhiều tiền như mấy ông kia."

"Ông ấy đưa thẻ tín dụng cho một cô gái bên nhà xuất bản," Strike lặp lại.

http://tieulun.hopto.org

“Cô đó cà thẻ tại bàn hay…?”

“Máy cà thẻ cầm tay không đọc thẻ được,” Leonora kể. “Vậy là cổ đem thẻ đi vô trong rồi lát sau đem ra trả lại.”

“Chị có nhận ra ai khác ở đó nữa không?”

“Michael Fancourt cũng có dự, với cả người bên nhà xuất bản của ổng,” bà ta kể, “ngồi phía bên kia phòng. Lúc đó ổng vẫn chưa chuyển về Roper Chard.”

“Ông ấy có nói chuyện với Owen không?”

“Chắc không,” bà ta đáp.

“Được rồi, còn…?” hắn nói, rồi ngắc ngứ. Cả hai chưa bao giờ thừa nhận sự tồn tại của Kathryn Kent.

“Cô bồ ổng có thể lấy thẻ bất cứ lúc nào, phải vậy không?” Leonora nói, như thể bà ta đang đọc suy nghĩ của hắn.

“Chị biết vụ đó hả?” hắn hỏi lại, bình thản.

“Cảnh sát có nói,” Leonora buồn bã. “Lúc nào ổng cũng có ai đó. Kiểu ổng vậy mà. Toàn gặp ở lớp viết văn ổng dạy. Hồi trước tôi làm dữ lắm. Lúc cảnh sát kể là ổng bị… lúc họ nói ổng bị… ổng bị trói lại…”

Leonora lại khóc.

“Tôi biết ngay thủ phạm là đàn bà. Ổng thích vậy mà. Thích kiểu đó.”

“Chị không biết gì về Kathryn Kent cho tới khi cảnh sát nói ra hay sao?”

“Có lần tôi thấy tên cổ trên tin nhắn điện thoại của Owen, nhưng ổng nói không có gì hết. Nói cổ là học trò. Lần nào cũng nói vậy à. Nói là không bao giờ bỏ hai má con tôi…”

Bà ta lấy mu bàn tay run run chặm mắt sau tròng kính cổ lỗ sĩ.

“Nhưng chị chưa bao giờ gặp Kathryn Kent trước cái ngày chị ta đến tìm chị, nói là chị gái đã chết, phải không?”

“Là cô đó à?” Leonora hỏi lại, sụt sùi, vén tay áo chặm mắt. “Cô đó mập ha? Thì cổ muốn xem số thẻ lúc nào chẳng được, phải vậy không? Ví dụ đợi ổng ngủ rồi rút ví ra.”

Lúc này dễ gì đi phỏng vấn Kathryn Kent, Strike đã biết. Hắn nghĩ có khi

http://tieulun.hopto.org

chị ta đã trốn khỏi căn hộ, chỉ để tránh mặt báo giới.

"Những thứ mà sát thủ mua bằng thẻ," hắn nói tiếp, đổi bài, "đều mua trên mạng cả. Chị không có máy tính ở nhà, đúng không?"

"Owen ghét máy tính, ổng thích máy đánh chữ…"

"Chị có bao giờ mua gì trên mạng chưa?"

"Có," bà ta đáp, Strike thấy lòng chùng xuống một nấc. Hắn từng hi vọng biết đâu Leonora thuộc loại sinh vật gần tuyệt chủng: một người không sử dụng máy tính.

"Chị mua ở đâu?"

"Ở nhà Edna, chị ta cho tôi mượn máy để mua bộ đồ vẽ làm quà sinh nhật cho Orlando, để tôi khỏi mất công đi vào thành phố," Leonora đáp.

Chắc chắn cảnh sát sẽ sớm tịch thu và tháo bung chiếc máy tính của Edna tốt bụng.

Nữ phạm nhân đầu trọc, có hình xăm trên môi ở bàn bên cạnh bắt đầu la hét gây sự với một cán bộ quản giáo, người vừa nhắc nhở phạm nhân ngồi yên. Leonora rúm ró cả người khi cô ta tuôn ra một tràng tục tĩu, cán bộ quản giáo chạy tới gần.

"Leonora này, còn một việc nữa," Strike lớn giọng, màn la hét ở bàn bên cạnh cũng vừa lên tới cao trào. "Owen có nói gì với chị là ông ấy sắp đi đâu xa, đi nghỉ gì đó, trước hôm ngày mùng Năm không?"

"Không," bà ta đáp, "làm gì có."

Phạm nhân bàn bên cạnh đã chịu nín. Người thăm nuôi cô ta, một phụ nữ cũng xăm trổ tương tự, trông chỉ hiền hơn một chút, chĩa ngón tay thối về phía cán bộ khi người này quay lưng đi.

"Chị không nhớ được Owen có nói gì, hay làm gì, cho thấy ông ấy dự định đi xa một thời gian sao?" Strike cố hỏi tiếp khi Leonora cứ thao láo nhìn về bàn bên cạnh, lo lắng.

"Gì kia?" bà ta lơ đãng hỏi. "Không… ổng không nói gì… có nói gì với tôi đâu… lúc nào cũng bỏ đi vậy thôi… Nếu ổng đã có ý định đi đâu, tại sao không chào tạm biệt một tiếng?" Bà ta lại bật khóc, bàn tay gầy gò bụm lấy

http://tieulun.hopto.org

miệng.

"Dodo sẽ ra sao nếu họ cứ giữ tôi trong tù?" bà ta hỏi giữa những tiếng nức nở. "Edna làm sao chăm nó mãi được. Bà ấy không trị được nó. Bà ấy đi ra ngoài, để Khỉ Khọt lại, Dodo có vẽ cho tôi vài bức," sau vài giây bối rối Strike đoán hẳn bà ta đang nói về con khỉ bông mà Orlando ôm lúc hắn ghé nhà. "Nếu họ bắt tôi ở lại đây…"

"Tôi sẽ đưa chị ra," Strike nói, bạo miệng là chính, nhưng có hại gì nếu Leonora có thêm một chút niềm tin để tựa vào mà sống tiếp hai mươi bốn giờ nữa?

Hết giờ thăm nuôi. Strike rời phòng thăm mà không ngoái đầu nhìn lại. Hắn tự hỏi phải chăng mình đang thương hại Leonora, người đàn bà năm mươi tuổi tàn tạ cáu kỉnh với đứa con gái thiểu năng và một cuộc sống vô vọng… phải chăng vì thế mà hắn thấy quyết tâm dữ dội, thấy giận sôi người…

Vì bà ấy không phải là thủ phạm, chỉ đơn giản là vậy. *Vì bà ấy vô tội.*

Tám tháng qua một loạt khách hàng đã đẩy cánh cửa gương có khắc tên hắn bước vào, với những lý do giống nhau đến kỳ lạ. Họ tìm đến hắn vì muốn có một tay gián điệp, một thứ vũ khí, một phương tiện thay đổi cán cân lợi thế, hay để rũ bỏ những mối quan hệ bất tiện. Họ tìm hắn vì mưu lợi, vì họ nghĩ rằng họ phải được bồi thường, được đền đáp. Bởi vì phần lớn, họ đều tham tiền.

Nhưng Leonora đã đến tìm hắn vì bà ta muốn ông chồng quay về nhà. Một ước muốn đơn giản, xuất phát từ sự mệt mỏi và tình yêu thương, nếu không phải dành cho một Quine lầm lạc thì là tình thương cho đứa con gái đang nhớ cha. Chính vì ước muốn của Leonora trong sáng như vậy, Strike thấy hắn phải làm hết sức mình.

Không khí lạnh bên ngoài nhà tù như có vị khác. Đã lâu rồi Strike mới lại ở trong một môi trường đòi hỏi sự phục tùng tuyệt đối. Hắn cảm nhận rõ hai chữ tự do khi bước ra về, tì người lên cây gậy chống, tiến đến trạm xe buýt.

Ở phía cuối xe, ba cô gái trẻ say xỉn, đội mũ sừng tuần lộc đang hát hò:

http://tieulun.hopto.org

“They say it’s unrealistic,

But I believe in you Saint Nick…”[2]

Giáng Sinh với chả giáng siếc, Strike tự nhủ, bực bội nghĩ đến những món quà phải mua cho mấy đứa cháu và con đỡ đầu mà hắn chẳng nhớ nổi đã bao tuổi.

Chiếc xe buýt gầm gừ trên mặt tuyết xốp lẫn bùn đất. Đèn đủ màu chớp nhòa trước mắt hắn qua cửa sổ xe mờ hơi nước. Hắn cau mày, vẫn còn nghĩ đến bất công và án mạng. Với bộ mặt đó, hắn vô tình làm chùn bước bất kỳ vị khách nào dám có ý định ngồi xuống ghế bên cạnh.

http://tieulun.hopto.org

40

Người ta không nhắc đến tên ngươi, ấy lại lành.

Francis Beaumont and John Fletcher
The False One

Ngày hôm sau mưa tuyết thay nhau đập vào cửa sổ văn phòng. Sếp của cô Brocklehurst ghé qua khoảng giữa trưa để kiểm tra bằng chứng ngoại tình. Strike vừa tiễn ông này ra về một lúc thì Caroline Ingles xuất hiện. Bà Ingles có vẻ tất bật do đang trên đường đi đón con, nhưng quyết phải đến đưa Strike tấm thẻ thành viên câu lạc bộ quý ông Golden Lace vừa mở cửa. Bà tìm được tấm thẻ trong ví ông chồng. Ông Ingles đã hứa sẽ tránh xa mọi thể loại gái nhảy, gái gọi lẫn vũ nữ thoát y để hàn gắn với vợ con. Strike nhận lời sẽ thử ghé qua Golden Lace, xem ông Ingles có lại yếu lòng trước cám dỗ nữa chăng. Đến khi Caroline Ingles vừa đi khỏi, Strike đói cồn cào, chỉ chờ ăn bánh mì kẹp để sẵn trên bàn Robin. Nhưng hắn vừa mới cắn một miếng thì điện thoại đổ chuông.

Biết rõ quan hệ công việc giữa hai người sắp kết thúc, nữ thân chủ tóc nâu lần này đổ liều, mời Strike đi ăn tối. Strike ngờ ngợ thấy hình như Robin đang vừa ăn bánh mì, vừa tủm tỉm cười, mặc dù vẫn chăm chú nhìn vào màn hình máy tính. Hắn cố lịch sự từ chối, đầu tiên là vì bận việc, rồi cuối cùng thổ lộ rằng hắn đã có bạn gái.

"Anh chưa bao giờ nói chuyện đó với tôi cả," nữ thân chủ lên tiếng, tự dưng lạnh lùng hẳn.

"Tôi luôn tách biệt công việc và đời tư," hắn nói.

Nữ thân chủ dập máy khi hắn còn chưa kịp lịch sự chào tạm biệt.

"Có lẽ anh nên nhận lời đi chơi với bà ấy," Robin ngây thơ nói. "Nhớ làm

http://tieulun.hopto.org

sao để bà ấy trả tiền là được.”

“Đương nhiên bà ấy phải trả chứ,” Strike gầm gừ, ngoạm một miếng bánh thật to bù lại. Điện thoại rung lên. Hắn hừ một tiếng rồi nhìn xuống xem ai vừa nhắn tin cho mình.

Ruột gan hắn thắt lại.

“Leonora à?” Robin hỏi khi thấy mặt hắn tiu nghỉu.

Strike lắc đầu, miệng vẫn đầy bánh.

Tin nhắn chỉ vỏn vẹn ba từ:

“Là con anh.”

Từ lúc chia tay với Charlotte hắn vẫn chưa đổi số điện thoại. Quá phiền toái, nhất là khi cả trăm mối làm ăn dùng số đó. Đây là lần đầu tiên cô ta nhắn cho hắn trong vòng tám tháng qua.

Strike nhớ rõ lời dặn dò của Polworth:

Coi chừng đó Diddy, kiểu gì Tiểu thơ cũng sẽ trở lại ghé thăm. Tao không ngạc nhiên nếu tiểu thơ bùng lần này.

Hôm nay là ngày ba, hắn tự nhắc mình. Đúng lịch thì ngày mai là đám cưới của Charlotte.

Lần đầu tiên kể từ khi có điện thoại di động, Strike ước gì điện thoại có chức năng tiết lộ vị trí của người gọi. Phải chăng cô ta vừa nhắn tin từ Lâu đài xứ Croy chết giẫm, trong lúc nghỉ tay khi đang kiểm tra các món nhắm và hoa trong nhà thờ? Hai cô ta đang đứng ở dưới góc đường phố Denmark, rình mò văn phòng của hắn như Pippa Midgley hôm nào? Cuộc bỏ chạy khỏi một đám cưới hoành tráng, đầy tiếng tăm như vậy hẳn sẽ là thành tựu đỉnh cao trong sự nghiệp bốc đồng nổi loạn của Charlotte.

Strike đút điện thoại vào túi rồi nhìn chiếc bánh mì kẹp thứ hai. Robin đoán rằng cô sẽ không thể biết được điều gì khiến mặt mày hắn sầm lại. Cô vò túi đựng khoai tây chiên, thả xuống giỏ rác rồi hỏi:

“Tối nay anh gặp em trai phải không?”

“Gì kia?”

“Không phải anh gặp em trai tối nay sao…?”

http://tieulun.hopto.org

“À đúng rồi,” Strike đáp. “Đúng thế.”

“Ở nhà hàng River Café?”

“Ừ.”

Là con anh.

“Chi vậy?” Robin hỏi.

Con của tôi sao. Mẹ kiếp. Nếu thực sự đã từng có.

“Gì kia?” Strike đáp lại, mơ hồ nhận ra Robin vừa hỏi hắn câu gì đó.

“Anh có sao không?”

“Không sao,” hắn nói, ngồi ngay ngắn lại. “Lúc nãy cô hỏi gì tôi vậy?”

“Hỏi anh đi nhà hàng River Café để làm gì?”

“À. Thì,” Strike đáp, với tay lấy gói khoai tây chiên giòn. “cũng không trông mong gì nhiều, nhưng tôi muốn gặp người nào từng chứng kiến vụ cãi vã của Quine và Tassel. Tôi đang cố xác định xem liệu có phải chính Quine dựng ra màn đó không, liệu ông ta có lên kế hoạch vụ biến mất từ trước không.”

“Anh mong là sẽ gặp được nhân viên phục vụ có mặt hôm đó?” Robin hỏi mò.

“Chính vì vậy mà tôi rủ Al theo,” Strike nói. “Nó biết hết thảy nhân viên ở các nhà hàng xịn ở London. Đám con của cha tôi đứa nào cũng vậy.”

Ăn trưa xong Strike mang cà phê vào văn phòng riêng rồi đóng cửa lại. Mưa tuyết vẫn lạt xạt lên cửa sổ. Hắn không kìm được, bèn liếc nhìn xuống con đường băng giá, nửa chờ đợi (hi vọng?) sẽ thấy cô ta đứng đó, mái tóc đen dài ôm lấy gương mặt hoàn hảo, trắng trẻo, ngước nhìn hắn van xin với đôi mắt sáng màu xanh hạt dẻ… nhưng trên phố không có ai, trừ những kẻ xa lạ khăn mũ kỹ càng trước mưa gió không ngớt.

Hẳn là hắn điên mất rồi. Cô đang ở Scotland, như vậy tốt hơn, tốt hơn nhiều.

Sau đó, khi Robin đã ra về, Strike mặc bộ complet Ý Charlotte tặng hắn hơn một năm trước, khi cả hai cũng đến nhà hàng River Café để ăn mừng sinh nhật lần thứ ba mươi lăm của hắn. Mặc áo khoác xong, hắn khóa cửa căn

http://tieulun.hopto.org

hộ, đi ra ga tàu điện trong cái lạnh dưới không độ, vẫn tì người lên gậy chống.

Giáng Sinh như đang tấn công hắn từ mọi cửa sổ trên đường; đèn lấp lánh, hàng hóa chất đống, nào đồ chơi, nào thiết bị công nghệ, tuyết giả gắn lên cửa kính, đủ thể loại bảng hiệu giảm giá trước Giáng Sinh, như muốn thêm vào chút vị xót xa giữa đáy cơn khủng hoảng. Rồi đến những kẻ ăn mừng Giáng Sinh sớm trên tàu điện tối thứ Sáu: mấy cô gái mặc đầm lấp lánh cũn cỡn, chấp cả cái lạnh kinh người, chỉ để chực mò mẫm với một anh chàng cùng cơ quan. Strike thấy mệt mỏi, chán chường.

Cuốc đi bộ từ ga Hammersmith đến nhà hàng lâu hơn hắn tưởng. Khi đi dọc theo phố Fulham Place hắn nhận ra mình đang ở rất gần nhà của Elizabeth Tassel. Có lẽ bà ta đã chọn nhà hàng này để gặp Quine chỉ vì tiện đường cho mình, mặc cho nó khá xa nhà của ông nhà văn ở Ladbroke Grove.

Mười phút sau, Strike rẽ phải, đi thẳng vào màn đêm về hướng bến tàu Thames Wharf, xuyên qua những con phố trống trơn chỉ có tiếng vọng, hơi thở hắn bốc lên như sương khói. Khu vườn ven sông vào mùa hè chật kín thực khách với bàn ghế trải khăn trắng, giờ đây đã bị chôn dưới lớp tuyết dày. Xa khỏi tấm thảm tuyết, sông Thames ánh lên trong đêm, lạnh cóng, đầy đe dọa. Strike bước vào nhà hàng vốn trước là nhà kho xây gạch. Ngay lập tức hắn thấy ngập trong ánh sáng, không khí ấm áp và tiếng ồn.

Al đang đứng ngay cạnh cửa ra vào. Anh chàng dựa vào quầy bar, khuỷu tay đặt trên mặt bàn kim loại bóng loáng, say sưa nói chuyện với nhân viên pha chế.

Al cao chưa đến mét tám, như vậy là tương đối thấp so với đám con cái của Rokeby, người lại hơi đẫy đà. Mái tóc màu nâu lông chuột vuốt keo ra sau. Al có khuôn hàm hẹp của mẹ nhưng thừa kế kiểu lé kim kỳ quặc nhưng quyến rũ trên gương mặt điển trai của Rokeby, nhìn vào biết ngay là con ai.

Nhác thấy Strike, Al rú lên mừng rỡ, nhảy về trước ôm chầm lấy hắn. Strike dường như không phản ứng gì, vì vừa vướng gậy chống lại vừa dở tay cởi áo khoác. Al hơi dội lại, trông có vẻ bối rối.

http://tieulun.hopto.org

“Sao rồi ông anh?”

Mặc dù phong cách hài hước rặt Anh, Al có thứ giọng pha trộn giữa hai bờ Đại Tây Dương, cho thấy anh chàng từng sống nhiều năm ở cả châu Âu và Mỹ.

“Không tệ lắm,” Strike đáp, “chú thì sao?”

“Cũng không tệ,” Al đáp. “Không đến nỗi. Còn ngon chán.”

Anh ta nhún vai màu mè như người Pháp. Al từng theo học trường Le Rosey, một trường nội trú quốc tế ở Thụy Sỹ. Cung cách của anh chàng vẫn có hơi hướng châu Âu lục địa từ hồi đó. Ở Al luôn có chút gì đó mà mỗi lần gặp Strike lại nhận ra: một thứ cảm giác tội lỗi, một chút tự ái, như anh chàng đã chuẩn bị sẵn tinh thần nghe người ta đàm tiếu rằng mình đã sống cuộc đời quá dễ dàng, êm đẹp so với ông anh trai.

“Anh uống gì?” Al hỏi. “Bia? Peroni nhé?”

Hai người ngồi cạnh nhau bên quầy bar đông người, đối diện với kệ kính đầy chai lọ, đợi người ta dọn bàn. Strike nhìn xuống nhà hàng dài kín khách, trên là trần thép công nghiệp uốn lượn kiểu cọ, dưới nền lót thảm màu xanh da trời, xa xa về cuối nhà có lò sưởi đốt củi trông giống tổ ong khổng lồ. Hắn điểm mặt được một nghệ sĩ điêu khắc đình đám, một nữ kiến trúc sư nổi tiếng và ít nhất là một diễn viên quen thuộc.

“Có nghe chuyện anh với Charlotte,” Al bắt chuyện. “Tiếc quá.”

Strike tự hỏi liệu Al có quen biết gì với bạn bè của cô ta không. Al đàn đúm với một đám con nhà giàu, có khi dây mơ rễ má đến tận tử tước Croy tương lai.

“Ừ, thì,” Strike nhún vai. “vậy cũng tốt mà.”

(Hắn và Charlotte từng ngồi đây, trong nhà hàng tuyệt vời bên bờ sông này, cùng tận hưởng buổi tối hạnh phúc cuối cùng của hai người. Sau đó là bốn tháng lục đục gây gổ, bốn tháng giận dữ, mỏi mệt và đau khổ… *Là con anh*.)

Một cô gái trẻ đẹp chào Al bằng tên thân mật rồi dẫn hai người đến bàn ăn; một chàng trai cũng quyến rũ như thế đến đưa thực đơn. Strike đợi Al gọi

http://tieulun.hopto.org

rượu và nhân viên nhà hàng rút đi rồi mới giải thích lý do muốn gặp ở đây.

"Bốn tuần trước," hắn nói với Al, "một nhà văn tên là Owen Quine cãi nhau với người đại diện tác giả của mình ở đây. Theo lời tất cả nhân chứng thì cả nhà hàng lúc đó đều nghe thấy. Ông ta bỏ ra giữa chừng, rồi không lâu sau đó – có thể chỉ vài ngày sau, mà cũng thể ngay trong đêm đó…"

"Ông ấy bị giết chết," Al nói, nãy giờ vẫn há hốc miệng nghe Strike kể. "Em có thấy trên báo. Anh là người tìm ra xác."

Giọng Al như có ý muốn nghe kể thêm, nhưng Strike lờ đi.

"Có thể không tìm ra được gì ở đây cả, nhưng anh…"

"Bà vợ làm mà," Al nói, vẻ khó hiểu. "Họ bắt bà ấy rồi."

"Không phải bà ấy làm," Strike nói, quay sang đọc thực đơn. Hắn từng nhận ra rằng mặc dù Al đã lớn lên với vô số đồn thổi báo chí về cha và gia đình mình, đến mức miễn nhiễm, nhưng anh chàng dường như vẫn không nghi ngờ báo giới Anh quốc nếu đó là chuyện của người khác.

(Trường của Al có hai cơ sở: mùa hè học chính ở cạnh hồ Geneva, mùa đông dọn lên Gstaad với những buổi chiều chỉ tập trượt tuyết và trượt băng. Al lớn lên, hít thở thứ không khí trên núi cao đắt đỏ, làm bạn với con của những người nổi tiếng khác. Báo chí nanh nọc ở xa chẳng ảnh hưởng mấy đến cậu em trai hắn… Strike luận ra hết chừng đó từ chút chuyện ít ỏi Al kể.)

"Không phải vợ ông ấy làm sao?" Al hỏi lại khi Strike nhìn lên.

"Ừ."

"Oa. Anh sẽ làm một vụ Lula Landry nữa chứ?" Al hỏi, cười tận mang tai, trông rất hợp với kiểu lé kim.

"Biết đâu đó," Strike đáp.

"Muốn em gọi nhân viên nhà hàng hỏi chuyện hả?" Al hỏi.

"Chính xác," Strike đáp.

Hắn thấy tức cười lẫn cảm động. Al có vẻ rất mừng khi được hắn nhờ vả.

"Không thành vấn đề. Không thành vấn đề. Để gọi đứa nào được việc cho anh. Loulou đi đâu rồi nhỉ? Con bé khá lắm."

Sau khi gọi món, Al đi ra nhà vệ sinh, sẵn nhìn quanh xem có thấy Loulou

http://tieulun.hopto.org

ở đâu không. Strike ngồi một mình, uống rượu vang Tignanello lúc nãy Al gọi, ngắm dàn đầu bếp mặc áo trắng đang làm việc trong nhà bếp mở. Đầu bếp toàn là người trẻ, thạo việc, nhanh nhẹn. Lửa lò cháy bùng, dao ánh lên, xoong chảo sắt nặng nề đưa qua đưa lại.

Cu cậu đâu phải là hạng ngốc nghếch, Strike nghĩ thầm, ngắm Al đang vòng vèo trở lại bàn, dẫn theo một cô gái tóc đen mặc tạp dề trắng. *Chỉ là…*

"Đây là Loulou," Al nói, ngồi xuống. "Hôm đó cô ấy có ở đây."

"Cô có nhớ vụ cãi nhau không?" Strike hỏi, tập trung ngay vào cô gái bận rộn đến không thể ngồi xuống được nhưng vẫn kịp mỉm cười vu vơ với hắn.

"À có," cô nói. "Lớn tiếng lắm. Làm cả nhà hàng sững hết."

"Cô nhớ ông đó trông ra sao không?" Strike hỏi, muốn kiểm tra ngay rằng cô gái đã nhìn đúng người.

"Ông béo đội mũ, chứ gì," cô nói. "Hét vào mặt một bà tóc bạc. Đúng vậy, hai người rõ là cãi nhau tá hỏa. Xin lỗi, tôi phải…"

Rồi cô đi mất, để ghi món cho một bàn khác.

"Lát nữa mình gọi cô ấy lại," Al an ủi Strike. "À, Eddie có gởi lời thăm. Nói giá mà hôm nay cũng đi được."

"Nó sao rồi?" Strike hỏi, giả vờ quan tâm. Al vẫn luôn cố gắng gặp gỡ Strike, trong khi cậu em Eddie thì có vẻ thờ ơ. Eddie hai mươi bốn tuổi, là ca sĩ chính trong ban nhạc riêng. Strike chưa bao giờ nghe nhạc của cậu ta cả.

"Ngon lành," Al đáp.

Hai người im lặng. Món khai vị xuất hiện, cả hai ăn mà không nói gì. Strike biết rằng Al đã đậu bằng Tú Tài Quốc Tế với điểm xuất sắc. Một buổi tối trong trại lính ở Afghanistan, Strike thấy trên mạng đăng hình Al mười tám tuổi, mặc áo vét màu kem có phù hiệu ở túi áo, tóc dài bay trong gió, ánh vàng dưới nắng Geneva. Rokeby đứng quàng tay qua con trai, đúng kiểu ông bố tự hào. Tấm hình được đăng báo chỉ vì trước đó chưa có tấm nào chụp Rokeby đóng bộ complet.

"Chào anh Al," một giọng nói quen thuộc cất lên.

Rồi, Strike bất ngờ nhận ra Daniel Chard chống nạng đứng đó, đầu hói

http://tieulun.hopto.org

phản chiếu ánh đèn gắn kín đáo ở trần sắt uốn lượn bên trên. Ông ta mặc áo sơ mi màu đỏ thẫm không cài khuy cổ, complet màu xám, trông khá sành điệu giữa giới nghệ sĩ ở nhà hàng.

"Ô," Al lên tiếng, Strike thấy rõ là anh chàng không nhớ nổi Chard là ai, "à… chào.."

"Dan Chard," ông giám đốc nhà xuất bản đỡ lời. "Ta đã gặp nhau khi tôi bàn vụ cuốn tự truyện với bố anh đấy?"

"Ồ… ồ vâng," Al nói, đứng dậy bắt tay. "Đây là Cormoran, anh trai tôi."

Nếu lúc nãy Strike ngạc nhiên khi thấy Chard thì giờ đây Chard như bị sốc khi nhận ra hắn.

"Anh… anh trai của cậu?"

"Anh cùng cha khác mẹ," Strike đáp, trong bụng thấy tức cười vì Chard sững sờ đến đứng hình. Hẳn ông ta đang nghĩ chẳng lẽ tay thám tử chuyên đánh thuê kia lại có họ hàng với công tử thiếu gia đây?

Công phu Chard đích thân đến chào hỏi, o bế cậu ấm của một khách hàng tiềm năng béo bở giờ rơi tõm vào cái hố im lặng gượng gạo của cả ba.

"Chân cẳng đỡ rồi chứ?" Strike hỏi.

"À, cũng đỡ," Chard đáp. "Đỡ nhiều. Vậy thì… thôi chào các anh."

Ông ta bước đi, khéo léo di chuyển giữa dãy bàn ăn, ngồi lại xuống ghế cũ, khuất tầm mắt của Strike. Strike và Al ngồi xuống trở lại, Strike nghĩ đến xã hội thượng lưu ở London, càng lên cao thì càng thu hẹp lại; nhất là sau khi đã loại hết những người không có cửa đặt bàn ở các nhà hàng và câu lạc bộ xịn nhất.

"Chịu, không nhớ ra," Al nói, nhe răng cười bối rối.

"Ông cụ định viết tự truyện sao?" Strike hỏi.

Hắn không bao giờ gọi Rokeby là bố, nhưng trước mặt Al thì tránh gọi thẳng là Rokeby.

"Ừ," Al nói. "Họ chịu trả nhiều lắm. Không biết sẽ làm với cha đó hay với ai khác nữa. Chắc là thuê người viết thôi."

Trong giây lát, Strike tự hỏi không biết Rokeby sẽ đưa vào sách những gì

http://tieulun.hopto.org

về ông con trai đầu của mình, rồi cả những lùm xùm quanh chuyện nhận cha con. Có lẽ, hắn nghĩ, Rokeby sẽ không nhắc gì đến hắn cả. Thực hắn cũng chỉ muốn thế.

"Ông cụ vẫn muốn gặp anh, anh biết không," Al nói, vẻ như vừa nói ra điều gì dại dột. "Cụ rất tự hào… đọc không sót gì về vụ Landry."

"Vậy sao?" Strike nói, nhìn quanh nhà hàng tìm Loulou, cô bồi bàn còn nhớ mặt Quine.

"Đúng thế," Al nói.

"Thế cụ làm gì, phỏng vấn các nhà xuất bản à?" Strike hỏi. Hắn nghĩ đến Kathryn Kent, đến chính Quine, người thì không tìm được nhà xuất bản, người thì bị cho ra rìa, rồi nghĩ đến ngôi sao nhạc rock luống tuổi, tha hồ được lựa chọn.

"Ừ, kiểu vậy," Al nói. "Không biết ông cụ có chịu viết không nữa. Hình như có ai giới thiệu Chard cho bố."

"Ai giới thiệu vậy?"

"Michael Fancourt," Al nói, vét sạch đĩa món cơm Ý với một lát bánh mì.

"Rokeby biết Fancourt sao?" Strike hỏi, quên mất vụ cố tránh gọi ông ta bằng tên trước mặt cậu em.

"Ừ," Al đáp, hơi nhướng mày. "Nói thẳng ra, ai mà bố chẳng biết."

Strike tự dưng nhớ đến cách Elizabeth Tassel đã nói "tôi tưởng ai cũng biết" vì sao bà ta không làm đại diện cho Fancourt nữa, nhưng ở đây có sự khác biệt. Với Al, "ai" có nghĩa là: giới giàu có, nổi tiếng, có ảnh hưởng. Cánh bình dân mua đĩa của cha hắn không được tính vào đó, cũng như Strike từng vô danh cho tới khi bắt được sát thủ thì mới được tính là "ai đó".

"Fancourt giới thiệu Roper Chard cho… khi nào vậy?" Strike hỏi.

"Không biết nữa, vài tháng trước?" Al đáp mơ hồ. "Ông ấy nói với bố là vừa chuyển về đó. Bên đó chịu ứng trước nửa triệu bảng."

"Ngon hả," Strike nói.

"Còn dặn bố nhớ theo dõi tin tức, kiểu gì cũng có chút ồn ào khi ông ấy chuyển về Roper Chard."

http://tieulun.hopto.org

Cô hầu bàn Loulou lại xuất hiện. Al vẫy cô ta lại, Loulou tiến đến, vẻ tất bật.

"Đợi mười phút nha," cô đáp. "Rồi tôi ghé qua. Mười phút đi."

Khi Strike ăn xong món thịt lợn, Al hỏi công việc sao rồi.

Strike ngạc nhiên vì Al có vẻ quan tâm thật sự.

"Anh có nhớ quân đội không?" Al hỏi.

"Thỉnh thoảng cũng nhớ," Strike thật thà. "Dạo này chú làm gì?"

Hắn thấy tội lỗi vì nãy giờ vẫn chưa hỏi câu đó. Giờ đây hỏi xong, hắn chợt nghĩ không biết Al làm gì để sống, hoặc đã bao giờ đi làm kiếm cơm chăng.

"Có thể sẽ hùn hạp làm ăn với một đứa bạn," Al đáp.

Tức là vẫn ăn không ngồi rồi, Strike nghĩ thầm.

"Định làm kiểu dịch vụ riêng tư… về giải trí," Al lẩm bẩm.

"Hay đó," Strike lịch sự.

"Nếu mà làm được," Al lại lẩm bẩm.

Im lặng. Strike nhìn quanh tìm Loulou, lý do duy nhất khiến hắn đến đây, nhưng cô ta đã đi khuất tầm mắt, luôn tay luôn chân làm việc – sự bận rộn mà Al chưa bao giờ biết đến.

"Ít ra anh giờ cũng đã có uy tín," Al nói.

"Hmm?" Strike ậm ừ.

"Thì anh tự thân lập nghiệp, không phải vậy sao?" Al tiếp.

"Gì kia?"

Strike nhận ra tình thế lệch pha ở bàn. Al nhìn hắn, vừa thách thức vừa ghen tị.

"Ờ," Strike đáp, nhún cặp vai bề thế.

Hắn không biết phải trả lời thế nào để khỏi ra vẻ lên mặt hay thương hại, mà thực hắn cũng không hề muốn khuyến khích Al nói chuyện gì riêng tư hơn nữa.

"Chỉ có mỗi anh là không cần đến…," Al nói. "Chắc hồi ở trong quân đội cũng không ăn thua gì, nhỉ?"

http://tieulun.hopto.org

Đến nước này thì có giả vờ không hiểu cũng vô ích.

"Có lẽ là không," Strike nói (mà thực ra, những dịp hiếm hoi khi đồng đội phát hiện ra gốc gác của hắn, họ chỉ thấy khó tin, nhất là vì hắn chẳng giống Rokeby tí nào).

Nhưng hắn rầu rầu nghĩ đến căn hộ của mình trong đêm đông buốt giá: hai gian rưỡi chật chội, kính cửa sổ chắp vá. Tối nay Al sẽ ở Mayfair, trong ngôi nhà có người hầu kẻ hạ của cha hắn. Biết đâu cũng nên cho cậu em biết thực tế phũ phàng của cái gọi là tự thân lập nghiệp, để anh chàng khỏi mơ mộng linh tinh…

"Chắc anh nghĩ em đang rên rỉ thương thân hả?" Al hỏi.

Strike xem hình chụp tốt nghiệp của Al chỉ một tiếng đồng hồ sau khi phỏng vấn một binh nhì mười chín tuổi. Binh nhì ấy vẫn còn vật vã vì vô tình bắn chết bạn thân ngay vào ngực và cổ bằng súng máy.

"Ai cũng có quyền rên rỉ mà," Strike nói.

Vẻ mặt Al trông như vừa bị phật ý, rồi anh chàng ngập ngừng mỉm cười.

Loulou bất ngờ đến bàn, cầm theo một ly nước, khéo léo gỡ tạp dề bằng một tay trước khi ngồi xuống.

"Được rồi, giờ tôi rảnh năm phút," cô ta nói với Strike, không vòng vo dạo đầu gì cả. "Al nói là anh muốn hỏi về cái ông nhà văn dở hơi đó hả?"

"Đúng vậy," Strike đáp, tập trung ngay lập tức. "Vì sao cô nói ông ấy dở hơi?"

"Ông ấy có vẻ khoái chí lắm," Loulou đáp, nhấp ngụm nước. "Khoái chí…?"

"Khoái đóng kịch. Ông ấy cứ la hét, chửi thề, nhưng rõ là để cho thiên hạ thấy, nhìn là biết ngay. Ông ấy muốn ai cũng nghe được, muốn có khán giả. Nhưng diễn dở ẹt."

"Cô có nhớ ông ấy nói gì không?" Strike hỏi, rút sổ ghi chép ra. Al thích thú quan sát.

"Nhiều lắm. Ông ta chửi bà đi cùng là đồ quỷ cái, rằng bà ấy nói dối, rồi nói sẽ tự tung sách ra, mặc kệ bà ấy. Nhưng rõ là ông ta đang sướng miệng,"

http://tieulun.hopto.org

cô nói. “Rõ là làm màu.”

“Còn Eliz… bà đó thì sao?”

“Ôi, bà đó giận bốc khói,” Loulou vui vẻ kể. “Bà đó thì không hề giả vờ. Ông ta càng làm màu, khoa chân múa tay la hét thì mặt bà ấy càng đỏ lên – giận run người, gần như không kìm được. Bà ấy nói cái gì mà ‘kéo theo con đàn bà ngu ngốc đó’. Tôi nhớ là tới đó thì ông ta bỏ đi, để bà ấy trả tiền, ai cũng nhìn chằm chằm – trông bà ấy mất mặt lắm. Tôi thấy tội nghiệp bà ấy.”

“Rồi bà ấy có chạy đuổi theo không?”

“Không, chỉ trả tiền rồi vào nhà vệ sinh một lúc. Lúc đó tôi nghĩ có khi bà ấy khóc. Rồi đi về.”

“Thông tin rất có ích,” Strike đáp. “Cô không nhớ thêm được hai người nói gì với nhau sao?”

“À,” Loulou bình thản đáp, “ông nhà văn hét là, ‘Chỉ vì

Fancourt và cái của nợ dặt dẹo của lão.’” Strike và Al nhìn cô chằm chằm.

“‘Chỉ vì Fancourt và cái của nợ dặt dẹo của lão?’” Strike lặp lại.

“Đúng vậy,” Loulou đáp. “Tới chỗ đó thì cả nhà hàng lặng phắt như tờ…”

“Lặng quá đi chứ,” Al bình luận, cười khì.

“Bà ấy cứ cố la hét, nạt cho ông ta nín, tức kinh lắm. Nhưng ông này cũng chẳng vừa gì. Khoái được chú ý mà, nhìn biết ngay.

“Giờ tôi phải đi đây,” Loulou kết thúc, “xin lỗi.” Cô đứng dậy, buộc tạp dề trở lại. “Tạm biệt nhé Al.”

Cô không biết tên Strike, nhưng mỉm cười với hắn trước khi tất bật đi khỏi.

Daniel Chard ra về, cái đầu hói lại xuất hiện giữa đám đông. Chard đi cùng với một nhóm người khoảng cùng tuổi, cũng lịch lãm như thế. Cả hội vừa đi vừa nói, gật gù với nhau. Strike nhìn họ mà mải suy nghĩ tận đâu đâu. Hắn không để ý thấy nhân viên phục vụ vừa đến dọn đĩa.

Chỉ vì Fancourt và cái của nợ dặt dẹo của lão…

Kỳ lạ thật.

“Tôi không thể từ bỏ cái ý nghĩ chính Owen là hung thủ. Chính anh ta dàn

http://tieulun.hopto.org

dựng hết.”

“Anh không sao chứ?” Al hỏi.

Một mẩu giấy với dấu nụ hôn: *Đã đến lúc tính sổ cho cả hai ta…*

“Ờ,” Strike đáp.

Lắm máu me, biểu tượng kỳ quái… Chỉ cần bơm anh ta một chút thì muốn gì anh ta cũng sẽ làm… hai người lưỡng tính, hai cái bị vấy máu… Một linh hồn lạc lối đẹp đẽ, lão nói vậy với tôi đó… con tằm là phép ẩn dụ chỉ nhà văn, ý là nhà văn cũng phải trải qua bao đau đớn mới có được tác phẩm hay…

Như một guồng quay, một loạt những chi tiết rời rạc lướt qua trong tâm trí hắn, rồi lắp vào đúng trình tự, không còn gì tranh cãi, không thể phủ nhận. Hắn xoay đi xoay lại cái giả thuyết đó trong đầu: hoàn hảo, vừa vặn, chắc chắn.

Vấn đề là hắn vẫn chưa nghĩ ra được cách chứng minh giả thuyết ấy.

http://tieulun.hopto.org

41

Ngươi nghĩ tình khiến ta hóa dại?
Không, tâm trí ta tựa gươm rèn hỏa ngục…

Robert Greene
Orlando Furioso

Sáng hôm sau Strike dậy sớm sau một đêm ngủ chập chờn, vừa mệt mỏi bực dọc lại vừa bồn chồn. Hắn kiểm tra tin nhắn trên điện thoại rồi đi tắm, thay quần áo và bước xuống văn phòng không người. Tự dưng hắn đổ bực vì Robin không đi làm ngày thứ Bảy. Hắn cảm thấy rõ sự trống trải ấy, rồi vô lý nghĩ rằng Robin không chu đáo với công việc. Sáng nay nếu có cô ở đây thì hay biết bao; hắn có người để chia sẻ phát hiện tối hôm qua. Hắn nghĩ đến chuyện gọi cho cô, nhưng việc này nói trực tiếp thì hay hơn nhiều, nhất là kiểu gì Matthew cũng sẽ đứng một bên nghe lỏm nếu hắn gọi.

Strike pha trà rồi để nguội ngắt vì mải đọc lại hồ sơ của Quine.

Sự bất lực của hắn như treo lơ lửng trong không khí lặng thinh. Hắn liên tục kiểm tra điện thoại.

Hắn muốn làm gì đó, nhưng hoàn toàn bị động vì không có danh phận chính thức, không có quyền chức gì để phát lệnh lục soát nhà riêng hay buộc nhân chứng phải hợp tác. Từ đây đến cuộc phỏng vấn Michael Fancourt vào thứ Hai, hắn không thể làm gì được nữa, trừ khi… Hắn có nên gọi cho Anstis, đưa ra hết giả thuyết đó chăng? Strike nhăn mặt, lùa mấy ngón tay thô qua lớp tóc dày, tưởng tượng ra phản ứng kẻ cả của Anstis. Thực tế là không có một sợi bằng chứng nào cả. Mọi thứ đều là phỏng đoán – *nhưng mình đã đúng*, Strike kiêu ngạo nghĩ thầm, *còn anh ta thì trật lất*. Anstis không có cả năng lực và trí tưởng tượng để có thể tiêu hóa một giả thuyết có thể lý giải

http://tieulun.hopto.org

mọi chi tiết kỳ lạ trong vụ án mạng. Mà giả thuyết ấy lại khó tin, nếu so với giải pháp dễ dàng mà anh ta đã chọn. Vậy là anh ta chọn buộc tội Leonora, mặc dù vẫn đầy rẫy phi lý và câu hỏi còn bỏ ngỏ.

Tại sao, Strike tưởng tượng ra mình đang hỏi Anstis, *tại sao một người đàn bà đủ khôn ngoan để làm phép hô biến bộ ruột của Quine mà lại dần đến nỗi đi mua dây thừng và áo choàng burqa bằng thẻ tín dụng của chính mình. Tại sao một người mẹ không bà con thân thích, mối quan tâm duy nhất chỉ là đứa con gái, lại đi chấp nhận nguy cơ ngồi tù chung thân. Tại sao, sau chừng đó năm chịu đựng tính trăng hoa và những trò mèo của Quine chỉ để giữ gia đình nguyên vẹn, người vợ tự dưng quyết định sẽ giết chồng?*

Nhưng với câu hỏi cuối cùng Anstis chắc sẽ có câu trả lời hợp lý: vì Quine sắp bỏ vợ để đến với Kathryn Kent. Ông nhà văn đã mua bảo hiểm tính mạng: có lẽ Leonora thấy rằng làm góa phụ mà ổn định tài chính còn hơn là phải chạy ăn từng bữa khi ông chồng vô tích sự phung phí tiền bạc cho vợ bé. Bồi thẩm đoàn hẳn sẽ tin câu chuyện ấy, nhất là khi Kathryn Kent đứng ra làm chứng, khai rằng Quine đã hứa sẽ bỏ vợ để cưới chị ta.

Strike e rằng hắn không còn cơ hội khai thác Kathryn Kent nữa. Cái tội dám đón đường chị ta tại nhà riêng! Nghĩ lại thật đúng là non tay vụng về. Hắn đã khiến chị ta hoảng sợ với cái dáng lừng lững chờ mồi trong bóng tối trên ban công hôm đó. Pippa Midgley hẳn đã dễ dàng tô vẽ hắn thành tên thuộc hạ đầu trâu mặt ngựa của Leonora. Sắp đến hắn phải khéo léo hơn, làm sao lấy được lòng tin của chị ta, như cách hắn đã làm với thư ký của Ngài Parker, để có thể từ từ mà moi thông tin khi chị ta mủi lòng, thay vì ầm ầm đến tận cửa như đòi nợ.

Hắn lại nhìn điện thoại. Không có tin nhắn. Hắn nhìn đồng hồ. Chưa đầy chín rưỡi sáng. Mặc dù không hề muốn, hắn thấy tâm trí mình lan man, không tập trung vào nơi cần tập trung – sát thủ của Quine, những việc phải làm để có lệnh bắt – hắn miên man nghĩ đến nhà thờ từ thế kỷ mười bảy ở lâu đài xứ Croy…

Giờ này cô ta đang thay áo, hẳn là loại áo cưới phải đến mấy ngàn bảng.

http://tieulun.hopto.org

Hắn mường tượng ra Charlotte trần truồng đứng trước gương, đang tô vẽ mặt. Hắn đã thấy cảnh đó hàng trăm lần; cách cô đưa tay quét chổi trang điểm trước những tấm gương bàn phấn, gương khách sạn, cách cô biết rõ mình quyến rũ ra sao, đến nỗi gần như không buồn để tâm.

Không biết Charlotte có đang kiểm tra điện thoại từng phút như hắn, khi đã rất gần đến lúc bước đi giữa hai hàng ghế nhà thờ, hẳn khác gì đi trên ván cầu lắt lẻo? Liệu Charlotte có đang chờ đợi, hi vọng một dòng hồi âm từ Strike, sau tin nhắn ngắn ngủi ngày hôm qua?

Và nếu hắn gởi hồi âm ngay bây giờ… hồi âm như thế nào thì sẽ khiến cô ta quay lưng với chiếc áo cưới (hắn hình dung chiếc áo cưới treo trong góc phòng như bóng ma chờ đợi), để tròng quần jeans vào, vơ vài thứ cho vào túi đi đường rồi lẻn ra cửa sau? Cô sẽ chui vào xe, đạp lút chân ga mà thẳng tiến về phía nam, nơi có người đàn ông từ lâu đã đồng nghĩa với những cuộc trốn chạy.

"Dẹp hết," Strike lẩm bẩm.

Hắn đứng dậy, nhét điện thoại vào túi, đổ hắt tách trà đã nguội rồi mặc áo khoác vào. Bận rộn là giải pháp duy nhất: công việc luôn là thứ thuốc phiện của riêng hắn.

Mặc dù chắc rằng Kathryn Kent đã dọn sang nhà bạn sau khi bị báo chí phát hiện ra và vẫn chưa hết ân hận vụ rình mò ngay cửa nhà Kent, hắn vẫn trở lại Clem Atlee Court, chỉ để lần nữa xác nhận phỏng đoán của mình. Không ai ra mở cửa, đèn tắt, bên trong nhà im ắng.

Một cơn gió lạnh cắt da thịt thổi qua ban công xây gạch. Khi Strike vừa dợm bước ra về, người đàn bà mặt mày sưng sỉa bên hàng xóm xuất hiện, lần này có vẻ đang gợi chuyện.

"Nó đi *dồi*. Nhà báo phải hông?"

"Ừa," Strike đáp, vì hắn thấy bà ta có vẻ phấn khích và vì hắn không muốn Kent biết rằng mình lại mò tới.

"Báo với chí," bà ta nói, không thèm giấu vẻ hí hửng. "Đăng cái gì đâu không! Nó đi *dồi*."

http://tieulun.hopto.org

“Biết khi nào chị ấy về không?”

“Không biết,” bà hàng xóm đáp, vẻ tiếc rẻ. Lớp da đầu hồng hồng lộ rõ sau mấy lọn tóc bạc uốn xoăn. “Hay để tôi gọi nhắn chú,” bà ta gợi ý, “nếu nó về lại.”

“Vậy thì tốt quá,” Strike đáp.

Tên của hắn gần đây cũng xuất hiện trên báo, không thể đưa danh thiếp được. Hắn xé một mẩu giấy từ cuốn sổ, viết ra số điện thoại đưa cho bà ta, kẹp theo tờ hai mươi bảng.

“Cảm ơn ha,” bà ta nói, vẻ làm ăn. “Để tôi nhắn.”

Khi đi xuống cầu thang hắn thấy con mèo hôm nọ, chính là con mèo đã bị Kathryn Kent đá một cú. Con mèo nhìn hắn, dè chừng nhưng cặp mắt vẫn kiêu kỳ liếc hắn đi qua. Đám choai choai lần trước không thấy đâu; chắc là trời quá lạnh mà thứ ấm nhất của bọn đó chỉ là món áo thun dày.

Lê lết trên lớp tuyết xám trơn trượt khá là chật vật, nhưng cũng khiến hắn đỡ suy nghĩ quay cuồng, khiến hắn không còn bận lòng rằng phải chăng mình đang thay Leonora đi tìm hung thủ hay chỉ nghĩ đến Charlotte. Cứ để Charlotte đi về cái nhà tù mà cô ta đã chọn: hắn sẽ không gọi điện, không nhắn tin.

Khi ra đến ga tàu, hắn rút điện thoại gọi ngay cho Jerry Waldegrave. Hắn chắc chắn rằng ông biên tập này có chỗ thông tin mà hắn cần, cũng chính là điểm mà hắn đã không đoán ra được, trước khi luận ra mọi thứ ở nhà hàng River Café. Nhưng Waldegrave không bắt máy. Strike cũng chẳng ngạc nhiên gì. Hôn nhân đứng bên bờ vực, sự nghiệp thì ngắc ngoải, lại còn lo cho con gái; việc gì ông ta phải nhận cuộc gọi của tên thám tử? Việc gì phải phức tạp thêm mọi việc khi không cần thiết, khi hoàn toàn có quyền lựa chọn?

Cái lạnh, những hồi chuông điện thoại vô vọng, những căn hộ im lìm đóng cửa: hắn chẳng thể làm gì nữa trong ngày hôm nay. Strike mua tờ báo rồi ra quán Tottenham, ngồi dưới bức tranh thiếu phụ gợi cảm của một nghệ sĩ dàn dựng thời Victoria. Các cô trong tranh đang đùa giỡn trong những bộ cánh mỏng manh. Hôm nay Strike thấy lạ lùng, như thể hắn đang ngồi trong phòng

http://tieulun.hopto.org

chờ, cố giết hàng tiếng đồng hồ. Ký ức như những mảnh vỏ đạn, ghim sâu, dần dần nhiễm trùng qua thời gian… những lời yêu thương, hứa hẹn về sau, những lúc hạnh phúc tột cùng, rồi dối trá chồng chất… hắn không cách nào tập trung vào câu chuyện đang đọc trên báo.

Em gái Lucy có lần tức tối hỏi hắn: "Tại sao anh chịu đựng cô ta? Tại sao? Chẳng lẽ chỉ vì cô ta đẹp thôi sao?"

Và hắn đã trả lời: "Cũng đúng mà."

Em gái hắn lúc đó đã nghĩ hắn sẽ nói "không", đương nhiên rồi. Mặc cho họ có dành bao nhiêu thời giờ làm đẹp, ta không bao giờ được phép nói với phụ nữ rằng sắc đẹp cũng quan trọng. Charlotte đẹp, người đàn bà đẹp nhất mà hắn từng thấy, hắn chưa bao giờ hết cảm giác ngỡ ngàng khi nhìn cô, cả sự cảm kích trước vẻ đẹp đó, cả lòng kiêu hãnh đi kèm.

Ái tình, như Michael Fancourt đã nói, *là một ảo vọng*.

Strike giở trang báo, qua khỏi bức hình Bộ trưởng Tài chính với gương mặt sưng sỉa mà không thèm đọc. Phải chăng hắn đã tự tô vẽ Charlotte, tự thêm vào những thứ chưa bao giờ tồn tại? Phải chẳng hắn đã tự gán cho cô đủ loại phẩm chất, để tôn lên vẻ đẹp ngỡ ngàng của cô? Khi hai người gặp nhau lần đầu, hắn mười chín tuổi. Nghĩ lại hắn thấy khi đó mình còn quá trẻ, nhất là so với người đàn ông ngồi quán bây giờ, thêm mười lăm ký trọng lượng cơ thể và mất đi một cái chân.

Có lẽ hắn đã tự tạo ra một Charlotte khác trong chính hình bóng thực sự của cô, Charlotte ấy chỉ tồn tại trong tâm trí si mê mù quáng của hắn, nhưng thế thì đã sao? Hắn từng yêu Charlotte thật sự, người đàn bà đã từng cởi phăng hết trước mặt hắn, từng hỏi rằng liệu hắn còn yêu cô không nếu cô dám làm việc *đó*, nếu cô thừa nhận chuyện *ấy*, nếu cô đối xử với hắn như *thế*… cho đến khi chạm đến giới hạn cuối cùng. Sắc đẹp, sự cuồng nộ và nước mắt không thể giữ chân hắn được nữa, và cô đã sà vào vòng tay của một gã khác.

Và có lẽ đó là tình yêu, hắn nghĩ thầm, thấy muốn đứng về phe Michael Fancourt, đối đầu với một Robin vô hình, nghiêm khắc. Tự dưng hắn thấy

http://tieulun.hopto.org

như Robin đang ở đó, phán xét hắn khi hắn ngồi uống bia Doom Bar và giả vờ đọc bài báo về mùa đông lạnh nhất từ xưa đến nay. *Cô và Matthew…* Strike đã thấy được điều đó, ngay cả khi Robin không thể thấy: ở bên Matthew cô phải chấp nhận một điều kiện – cô không được là chính mình.

Liệu có đôi nào trên đời này thấu tỏ nhau? Trong những cuộc hôn nhân trung lưu đều đều tròn trịa kiểu Lucy và Greg? Trong vô vàn kiểu phản bội và lừa phỉnh đến nhàm chán của đám thân chủ gõ cửa văn phòng hắn? Trong sự thủy chung cố tình mù quáng của Leonora Quine dành cho một người đàn ông mà mọi lỗi lầm đều có thể được tha thứ bằng ba tiếng "nhà văn mà," hay trong màn sùng bái thần tượng mà Kathryn Kent và Pippa Midgley dành cho cũng chính con người dở hơi ấy, cái kẻ cuối cùng bị cột như gà rồi moi sạch ruột?

Strike đang tự làm khổ mình. Hắn đã uống dở đến vại bia thứ ba. Hắn còn phân vân không biết có nên gọi vại thứ tư không thì điện thoại đặt úp trên bàn rung lên.

Hắn chậm rãi uống bia. Khách trong quán đông lên. Rồi hắn nhìn điện thoại, tự cược với chính mình. *Cô ta đang ở ngoài nhà thờ, cho mình một cơ hội cuối cùng để ngăn lại? Hay đã xong việc, muốn mình biết?*

Hắn uống cạn cốc bia rồi lật điện thoại lên.

Chúc mừng tôi đi. Bà Jago Ross.

Strike nhìn dòng chữ đó vài giây, đút điện thoại vào túi, đứng dậy, xếp tờ báo kẹp dưới cánh tay và ra về.

Khi chống gậy bước về phố Denmark, hắn nhớ đến mấy dòng trong cuốn sách yêu thích nhất, đã lâu rồi không đọc, vẫn còn bị nhét dưới đáy thùng giấy đặt ngoài cầu thang.

… difficile est longum subito deponere amoren, difficile est, uerum hoc qua lubet efficias… … tình xưa nay đoạn, lòng đau đớn đau đớn cũng đành, biết sao hơn…

Cảm giác bồn chồn khiến hắn mất tập trung cả ngày hôm đó cũng tan biến. Hắn thấy đói bụng, cần nghỉ ngơi. Ba giờ chiều có trận Arsenal gặp

http://tieulun.hopto.org

Fulham, hắn vẫn có thể nấu một bữa trưa muộn trước giờ bóng lăn.

Rồi sau đó, hắn nghĩ thầm, có lẽ hắn sẽ ghé thăm Nina Lascelle. Đêm nay là đêm hắn không muốn ở một mình.

http://tieulun.hopto.org

42

MATHEO: ...một thứ đồ chơi lạ lùng.
GIULIANO: Ái chà, lại trò khỉ.

Ben Jonson
Every Man in His Humour

Sáng thứ Hai Robin đến văn phòng trong tâm trạng mệt mỏi, lãng đãng như vừa cãi nhau, nhưng cũng có chút tự hào.

Cuối tuần đó Robin và Matthew đã nói chuyện rất lâu về công việc của cô. Dường như (cũng thật kỳ lạ, nhất là sau chín năm bên nhau) đó lại là câu chuyện sâu sắc và nghiêm túc nhất giữa hai người. Tại sao trước đó cô chẳng bao giờ kể rằng cô vốn thích làm công việc điều tra từ đã lâu, trước cả khi gặp Cormoran Strike? Matthew sửng sốt khi cô thổ lộ rằng từ thời niên thiếu cô đã nuôi ước mơ làm việc trong mảng điều tra tội phạm.

"Anh cứ nghĩ em chẳng ưa gì việc đó chứ…" Matthew lẩm bẩm, bỏ lửng câu nói nhưng có ý nhắc đến lý do vì sao cô bỏ học đại học giữa chừng. Robin nghe được cả.

"Em chỉ không biết phải nói sao với anh," cô nói. "Em nghĩ chắc anh sẽ cười em. Em làm tiếp ở đó không phải vì Cormoran, không phải vì bất cứ điều gì liên quan đến anh ấy với tư cách một… một con người (sém chút nữa cô đã nói là 'một người đàn ông', nhưng may thay dừng lại đúng lúc). "Là em quyết định. Vì em thích công việc đó. Rất thích. Rồi giờ Cormoran nói là sẽ cho em học thêm, Matt à, mà em cũng muốn thế."

Câu chuyện kéo dài hết cả ngày Chủ Nhật, Matthew khó chịu nhưng dần dần đổi ý, chậm như dời núi.

"Vậy phải làm cuối tuần nhiều không?" anh hỏi cô, giọng ngờ vực.

http://tieulun.hopto.org

“Em không biết, chắc là khi nào cần thì làm. Matt, em rất yêu công việc đó, anh không hiểu sao? Em không muốn giả vờ gì nữa. Em chỉ muốn làm việc đó, muốn anh ủng hộ em.”

Cuối cùng anh ôm choàng lấy cô, đồng ý. Robin cố xua đi cái ý nghĩ rằng có lẽ vì mẹ Matthew vừa qua đời, nên anh có vẻ mềm mỏng, dễ bị thuyết phục hơn trước đó.

Robin đã rất trông đến lúc kể với Strike về diễn biến vô cùng tốt đẹp này. Nhưng khi cô đến nơi, hắn không có ở văn phòng. Trên bàn cô, ngay cạnh cây thông Noel tí hon quấn dây kim tuyến là một mẩu giấy nhỏ với chữ viết tay rối mắt, không lẫn vào đâu được của hắn:

Hết sữa rồi, tôi đi ra ngoài ăn sáng, sẵn ghé qua Hamleys tranh thủ mua kẻo lát nữa đông người. TB: Đã biết ai giết Quine.

Robin há hốc. Cô chụp lấy điện thoại, gọi ngay vào số di động của Strike. Máy bận.

Mười giờ sáng cửa hiệu đồ chơi Hamleys mới mở cửa nhưng Robin không nghĩ cô có thể chờ được lâu đến thế. Cô cứ bấm nút gọi lại cho Strike, vừa mở thư từ trong ngày vừa gọi, nhưng máy vẫn bận. Cô kiểm tra email, điện thoại vẫn kẹp bên tai; nửa tiếng, rồi một tiếng đồng hồ trôi qua, số của Strike vẫn chỉ có tiếng tút tút bận rộn. Cô bắt đầu thấy bực mình, ngờ rằng hắn cố tình làm vậy để cô phải hồi hộp.

Mười giờ rưỡi, máy tính phát ra tiếng ping nhẹ, báo có email từ một địa chỉ lạ *Clodia2@live.com*, người này không viết cả, chỉ gởi một file đính kèm tựa đề *FYI.*

Robin liền nhấp chuột lên đó, tai vẫn nghe tín hiệu bận trên điện thoại. Một tấm hình đen trắng mở ra, lấp đầy màn hình máy tính.

Nền tấm hình sắc nét: bầu trời u ám, ngoại cảnh một tòa nhà bằng đá cổ xưa. Tất cả mọi người trong hình đều bị làm mờ đi, trừ cô dâu tạo dáng quay lại nhìn thẳng vào máy ảnh. Cô dâu mặc áo đầm trắng suông đơn giản, bó sát, choàng mạng dài chấm đất, giữ lại trên đầu bằng vòng vương miện mảnh có đính kim cương. Mái tóc đen bồng bềnh từng lớp trong gió mạnh. Cô dâu

http://tieulun.hopto.org

nắm lấy tay một người đã bị làm mờ, người này mặc complet dài, dường như đang bật cười. Vẻ mặt cô dâu khác xa với những cô dâu khác mà Robin từng thấy. Có gì đó đau đớn, mất mát, ám ảnh. Đôi mắt cô dâu nhìn thẳng vào mắt Robin, cứ như thể hai người là bạn, như thể chỉ có Robin mới hiểu.

Robin đặt điện thoại xuống, nhìn trân trân vào bức ảnh. Cô đã từng thấy gương mặt xinh đẹp khác thường đó. Hai người từng có lần nói chuyện trên điện thoại: Robin nhớ một chất giọng trầm, khàn khàn gợi cảm. Đây chính là Charlotte, từng là vợ chưa cưới của Strike, chính là người đàn bà chạy ra khỏi ngôi nhà này hôm đầu tiên Robin đến làm.

Cô ấy đẹp thật. Robin thấy mình nhỏ bé trước nhan sắc ấy, thấy choáng ngợp trước nỗi buồn thăm thẳm của người đẹp. Mười sáu năm, khi hợp khi tan với Strike – Strike tóc tai như tổ chim, mặt mũi như dân đấm bốc, chân cẳng còn một nửa… nhưng đó đâu phải vấn đề, Robin tự nhủ, mắt như bị thôi miên trước cô dâu xinh đẹp khác thường mà u sầu đó…

Cửa mở. Strike bất ngờ đứng ngay cạnh cô, tay xách hai túi đồ chơi. Robin không nghe thấy hắn bước vào, cô giật bắn cả người như thể vừa bị bắt quả tang thụt két.

"Chào cô," hắn lên tiếng.

Cô vội vã đưa tay với lấy chuột máy tính, cố đóng bức ảnh lại trước khi hắn kịp thấy. Nhưng cách cô luống cuống che đậy màn hình khiến hắn đảo mắt đến ngay đó. Robin tê cứng người, ngượng chín.

"Cô ấy gởi lúc nãy, tôi không biết là gì nên mới mở ra. Tôi… xin lỗi."

Strike nhìn tấm hình vài giây rồi quay mặt đi, đặt túi đồ chơi xuống nền nhà cạnh bàn của Robin.

"Xóa đi," hắn nói. Giọng hắn không buồn cũng không giận, nhưng cứng rắn.

Robin ngập ngừng, rồi đóng file lại, xóa email và xóa cả thùng rác trong hộp thư.

"Cảm ơn," hắn nói, đứng thẳng dậy, ngầm ý sẽ chấm dứt chủ đề ảnh cưới ở đây. "Tôi nhận cũng phải tới ba mươi cuộc gọi nhỡ của cô."

http://tieulun.hopto.org

“Chứ anh nghĩ gì?” Robin nói, tươi tỉnh hẳn lên. “Tờ giấy của anh đó… anh nói là…”

“Tôi phải nghe điện thoại của bà mợ,” Strike đáp. “Một tiếng mười phút mô tả tình hình bệnh tật của hết thảy bà con ở St. Mawes, chỉ vì tôi nói là Giáng Sinh này sẽ về nhà.”

Hắn bật cười khi thấy Robin không giấu được vẻ nôn nóng.

“Được rồi, nhưng phải nói nhanh. Tôi mới nghĩ ra sáng nay ta có thể làm thêm một việc nữa trước khi tôi đi gặp Fancourt.”

Mặc nguyên áo khoác, hắn ngồi xuống ghế sofa, nói một mạch mười phút, giải thích chi tiết giả thuyết của mình cho Robin nghe.

Khi hắn nói xong, cả hai im lặng một hồi lâu. Robin trân trân nhìn hắn, sững sờ, tự dưng cô nghĩ đến hình ảnh thiên thần mờ ảo, bí hiểm trong nhà thờ ở quê.

“Cô thấy chỗ nào có vấn đề?” Strike tử tế hỏi.

“Ờ…” Robin đáp.

“Ta đã đồng ý rằng vụ biến mất của Quine có lẽ chẳng phải tình cờ, đúng không?” Strike hỏi. “Nếu cô kết hợp chi tiết chiếc nệm ở tầng trên phố Talgarth – không thể tình cờ, trong một căn nhà bỏ hoang hai mươi lăm năm – rồi chuyện một tuần trước khi biến mất Quine kể với ông già ở hiệu sách là sắp đi xa nên mua sách mang theo đọc – rồi cô bồi bàn ở nhà hàng River Café nói rằng Quine không thực sự giận dữ khi hét vào mặt Tassel, mà thực ra đang rất khoái chí – Tôi nghĩ chừng đó cũng đủ để ta đặt giả thuyết Quine tự dàn dựng vụ mất tích.”

“OK,” cô đáp. Trong câu chuyện của Strike phần này nghe có vẻ ít kỳ dị nhất. Robin không biết phải bắt đầu nói sao, cô thấy phần còn lại vô cùng khó tin. Cuối cùng không kìm được, cô buột miệng: “Không lẽ ông ấy không nói với Leonora chuyện mình sắp làm gì sao?”

“Đương nhiên là không. Leonora không biết diễn tí nào; ông ấy *muốn* bà vợ phải lo lắng thực sự, để mà tăng tính thuyết phục khi bà ấy đi nói loanh quanh rằng ông chồng đã biến mất. Có khi Quine còn hi vọng bà ấy sẽ báo

http://tieulun.hopto.org

cảnh sát. Hay làm um lên với bên nhà xuất bản. Cho người ta tha hồ hoang mang."

"Nhưng xưa giờ làm vậy đâu có ăn thua," Robin nói. "Quine hô biến nhiều lần mà có ai quan tâm đâu – hẳn ông ấy phải biết nếu giờ lại giở trò hô biến, rồi đi trốn trong nhà cũ thì hề hấn gì."

"À, nhưng lần này khác là Quine để lại một cuốn sách, đinh ninh rằng sẽ trở thành hiện tượng trong giới văn chương ở London, không phải vậy sao? Quine cố hết sức gây sự chú ý tới cuốn sách, đầu tiên vụ cãi nhau với người đại diện ngay giữa một nhà hàng đông đúc, rồi tuyên bố công khai là sẽ tự xuất bản. Rồi Quine về nhà, chơi bài bỏ nhà ra đi ngay trước mặt Leonora, rồi lẻn đến Talgarth. Tối hôm đó ông ấy mở cửa cho kẻ đồng lõa vào nhà, cứ tin rằng hai người cùng một giuộc."

Sau một hồi lâu Robin lấy hết can đảm lên tiếng (cô vẫn không quen cãi lại các kết luận của Strike, trước nay hắn vẫn chưa sai):

"Nhưng anh không hề có một chút bằng chứng nào là có người đồng lõa… chứ đừng nói là… ý tôi là… tất cả chỉ là phỏng đoán."

Hắn bắt đầu lặp lại những lập luận đã đưa ra, nhưng cô đưa tay lên ra hiệu cho hắn dừng lại.

"Tôi đã nghe cả rồi, nhưng… anh đang suy diễn từ những thứ người ta nói. Không có… không có bằng chứng cụ thể gì cả."

"Đương nhiên là có chứ," Strike nói. "*Bombyx Mori.*"

"Đó đâu phải…"

"Đó là bằng chứng quan trọng nhất ta có được."

"Anh vẫn luôn" Robin tiếp, "nhắc đi nhắc lại: phương tiện và cơ hội gây án. Anh luôn nói rằng động cơ…"

"Tôi đã nói gì tới động cơ gây án đâu," Strike nhắc cô. "Thực ra, tôi không chắc động cơ ở đây là gì, mặc dù tôi cũng đoán được sơ sơ. Còn nếu cô muốn có thêm bằng chứng cụ thể, cô có thể giúp tôi một tay."

Cô nhìn hắn đầy ngờ vực. Trước nay hắn chưa bao giờ nhờ cô đi thu thập bằng chứng.

http://tieulun.hopto.org

“Tôi muốn nhờ cô giúp tôi nói chuyện với Orlando Quine,” hắn nói, rướn người đứng dậy. “Tôi không muốn làm việc đó một mình, cô ấy… ừm… rất khó trị. Không thích tóc của tôi. Giờ đang ở dưới Ladbroke Grove với bà hàng xóm, vậy nên ta phải đi ngay.”

“Có phải cô con gái bị thiểu năng đó không?” Robin hỏi, vẫn còn ngơ ngẩn.

“Đúng thế,” Strike đáp. “Cô ấy có một con khỉ, loại bằng vải bông, cứ cột quanh cổ. Tôi thấy ở Hamleys có bán đầy ra – thực ra nó là cái túi đựng đồ ngủ. Gọi là Khỉ Khọt.”

Robin trân trân nhìn hắn, cô ngờ rằng hắn đã hóa rồ.

“Khi tôi gặp Orlando, cô ấy đeo con khỉ quanh cổ rồi liên tục đem ra đủ món từ đâu đâu – tranh vẽ, bút sáp, tấm thiệp lấy trên bàn ăn. Tôi chỉ vừa nghĩ ra Orlando lấy từ trong con khỉ. Orlando hay thó đồ đạc của người khác,” Strike tiếp, “lúc Quine còn sống thì suốt ngày đi ra đi vào thư phòng của ông ấy. Quine hay tiện tay đưa giấy cho Orlando vẽ.”

“Anh hi vọng là trong con khỉ của Orlando có manh mối dẫn đến hung thủ giết cha cô ta hay sao?”

“Không, nhưng tôi nghĩ rất có khả năng cô ấy đã nhặt được một chút gì đó của *Bombyx Mori* khi lọ mọ chơi trong thư phòng, hay có khi Quine từng đưa cho Orlando một tờ bản thảo thời đầu để vẽ cũng nên. Tôi muốn tìm giấy lộn có ghi chép, vài đoạn bản thảo bị bỏ chẳng hạn, bất cứ thứ gì. Tôi biết, như vậy hơi bị khiên cưỡng,” Strike nói khi thấy vẻ mặt của Robin, “nhưng ta không thể vào thư phòng của Quine được, cảnh sát đã lục hết rồi, không tìm được gì cả. Tôi cược là ghi chép và bản thảo mà Quine mang theo đã bị đốt sạch. Khỉ Khọt là thứ cuối cùng ta có thể kiểm tra, mà,” hắn nhìn đồng hồ, “ta cũng không có nhiều thời gian nữa nếu đi Ladbroke Grove trước khi tôi đi gặp Fancourt… À còn chuyện này nữa…”

Hắn ra khỏi văn phòng. Robin nghe tiếng hắn lên gác, cô nghĩ chắc hắn đi lên căn hộ nhưng rồi có tiếng sục sạo, cô đoán hắn đang lục lọi trong mấy cái thùng giấy ở ngoài cầu thang. Khi Strike trở vào hắn cầm theo một hộp đầy

http://tieulun.hopto.org

găng tay cao su, rõ là thó từ Cục điều tra đặc biệt trước khi nghỉ việc và một túi nhựa trong, đúng y cỡ túi đựng đồ vệ sinh cá nhân trên máy bay.

"Còn một thứ bằng chứng cụ thể nữa mà tôi muốn có," hắn nói, rút ra một đôi găng tay rồi đưa cho Robin vẫn đang ngơ ngáo chẳng hiểu gì. "Tôi nghĩ hay chiều nay cô thử đi thu bằng chứng này, trong lúc tôi đi gặp Fancourt."

Sau đó hắn mô tả ngắn gọn việc hắn nhờ cô làm, rồi chu đáo giải thích lý do.

Strike cũng chẳng ngạc nhiên mấy khi hắn đã nói xong một hồi mà Robin vẫn im lặng sững sờ.

"Anh đang giỡn," Robin khẽ nói.

"Không có."

Cô vô tình đưa tay lên che miệng.

"Sẽ không nguy hiểm đâu," Strike động viên cô.

"Tôi không lo vụ đó. Cormoran… nếu đúng vậy… thì thật *kinh tởm*. Anh… anh nói nghiêm túc đó chứ?"

"Nếu cô gặp Leonora Quine trong nhà tù Holloway tuần trước, cô sẽ không hỏi câu đó," Strike ảm đạm tiếp. "Ta phải cực kỳ khôn khéo mới đưa được bà ấy ra khỏi đó."

Khôn khéo? Robin nghĩ thầm, vẫn còn choáng váng, đôi găng tay cao su cầm trên tay thõng xuống. Hôm nay những đề nghị của Strike thật xa vời, kỳ quái, chuyện hắn vừa nhờ cô làm lại còn mất vệ sinh nữa.

"Nghe này," hắn nói, tự dưng đổi giọng nghiêm túc. "Tôi không biết phải nói sao với cô, trừ chuyện tôi cảm nhận được. *Tôi đánh hơi được*, Robin à. Kẻ nấp sau chuyện này vừa điên loạn, vừa cực kỳ nguy hiểm và lanh lẹ. Kẻ đó điểm ngay được huyệt của nhà văn Quine khờ khạo, lợi dụng tính ái kỷ của ông ta. Mà tôi cũng không phải là người duy nhất nghĩ như vậy."

Hắn ném áo khoác của Robin về phía cô. Robin máy móc mặc áo vào, còn hắn nhét túi đựng bằng chứng vào túi áo trong.

"Người ta cứ nói rằng đã có bàn tay kẻ khác trong cuốn sách: Chard đổ cho Waldegrave, Waldegrave đổ cho Tassel, Pippa Midgley quá ngốc không

http://tieulun.hopto.org

nhận ra mình đang thấy gì còn Christian Fisher… anh ta đứng xa hơn vì không có mặt trong sách," Strike tiếp. "Chính anh ta cũng góp tay gây họa mà không nhận ra."

Robin vẫn chật vật dõi theo suy luận của Strike, chưa thôi nghi ngờ cả những phần mà cô có thể hiểu được. Cô theo hắn xuống cầu thang, bước ra ngoài trời lạnh.

"Vụ án mạng này," Strike nói, châm một điếu thuốc khi cả hai cùng bước qua phố Denmark, "đã được lên kế hoạch hàng tháng, nếu không muốn nói là hàng năm trước. Một công trình thiên tài, nếu cô nghĩ cho kỹ, nhưng lại quá tinh vi, nhược điểm là ở đó. Không thể lên kế hoạch giết người như dựng cốt truyện tiểu thuyết. Trong thực tế lúc nào cũng sẽ có những chỗ thừa thãi."

Strike thấy rõ là hắn chưa thuyết phục được Robin, nhưng hắn không lo lắng. Hắn đã từng làm việc với cấp dưới không tin tưởng mình. Cả hai bước lên tàu điện, đi tuyến Central.

"Anh mua gì cho cháu vậy?" Robin hỏi, sau một hồi lâu im lặng.

"Đồ ngụy trang và súng giả," Strike đáp. Hắn chọn quà chủ yếu chỉ để trêu tức ông em rể, "với một bộ trống lớn cho Timothy Anstis. Chắc ba mẹ nó sẽ rất đã tai lúc năm giờ sáng ngày Giáng Sinh."

Mặc dù vẫn còn băn khoăn, Robin cũng phải phì cười.

Dãy nhà im lìm nơi Quine ra đi một tháng trước giờ đây phủ đầy tuyết, cũng như hết thảy London, nóc nhà nguyên sơ và trắng lạnh còn trước nhà tuyết tan xam xám, bẩn thỉu. Người thổ dân Inuit vui vẻ mỉm cười nhìn xuống từ trên bảng hiệu của quán rượu, như một vị thần thống trị đường phố mùa đông khi cả hai bước qua.

Trước nhà Quine vẫn có cảnh sát đứng canh, tay này khác tay hôm trước. Gần vỉa hè có một chiếc xe tải trắng đang đậu, cửa xe mở ra.

"Chắc đang đào đất trong vườn để tìm bộ ruột," Strike lẩm bẩm với Robin khi cả hai tới gần, thấy trong xe có cuốc xẻng. "Tụi nó không tìm ra được gì ở khu bãi rác Mucking, rồi cũng sẽ không thấy gì trong bồn hoa nhà Leonora."

http://tieulun.hopto.org

“Là *anh* nói vậy,” Robin khẽ đáp, hơi run trước anh cảnh sát đẹp trai đang nhìn trân trân.

“Cho nên chiều nay *cô sẽ* giúp tôi chứng minh được điều đó,” Strike đáp lại, cũng nói thầm. “Chào buổi sáng,” hắn lên tiếng với viên cảnh sát đang đứng chăm chú nhìn. Anh ta không đáp lại.

Dường như Strike hứng khởi hẳn lên sau khi nghĩ ra cái giả thuyết điên khùng đó. Nhưng nhỡ mà hắn đoán đúng, Robin nghĩ thầm, thì vụ án mạng có nhiều tình tiết còn ghê tởm hơn cả cái xác bị moi ruột…

Cả hai đi thẳng lên lối vào nhà bên cạnh, đứng cách tay cảnh sát có vài bước chân. Strike nhấn chuông cửa. Không lâu sau cửa mở, cho thấy một bà khoảng sáu mấy tuổi, thấp người, mặc áo khoác trong nhà và mang giày len. Trông bà ta có vẻ lo lắng.

“Bác là Edna phải không?” Strike hỏi.

“Đúng rồi,” bà ta rụt rè đáp, ngước nhìn hắn.

Khi Strike giới thiệu mình và Robin, chân mày đang nhíu lại của Edna giãn ra, trông bà ta như vừa thở phào nhẹ nhõm, đến là tội nghiệp.

“Ôi… là anh, tôi có nghe nói. Anh đang giúp Leonora, anh sẽ đưa cổ ra khỏi đó, đúng vậy không?”

Robin thấy sơ hở vô cùng trước anh cảnh sát đẹp trai đứng cách đó có vài bước chân, hẳn anh ta đã nghe cả.

“Vô nhà đi, vô nhà đi,” Edna nói, đứng lùi lại nhường lối cho hai người, vồn vã mời khách vào.

“Bác… xin lỗi, cháu không biết họ của bác là gì,” Strike bắt đầu, chùi chân lên thảm (nhà của Edna ấm áp, sạch sẽ và dễ chịu hơn nhà Quine, mặc dù bố trí bên trong y hệt).

“Cứ gọi tôi là Edna,” bà ta đáp, mỉm cười với hắn.

“Cảm ơn bác, Edna này, đáng ra bác phải hỏi xem giấy tờ tùy thân rồi mới cho người lạ vào nhà chứ.”

“Ồ, nhưng mà,” Edna đáp, bối rối. “Leonora đã kể hết cho tôi nghe về anh…”

http://tieulun.hopto.org

Nhưng Strike vẫn khăng khăng đưa ra cho Edna xem bằng lái xe của hắn rồi mới đi theo vào trong, đến căn bếp sơn hai màu trắng xanh, sáng sủa hơn nhiều so với bếp nhà Leonora.

"Con nhỏ ở trên lầu," Edna nói sau khi Strike giải thích rằng hai người muốn gặp Orlando. "Hôm nay nó rầu lắm. Anh uống cà phê nhé?"

Edna nhanh nhẹn đi lấy tách, vừa làm vừa nói luyên thuyên, đúng kiểu người cô quạnh, căng thẳng, bị dồn nén lâu ngày.

"Đừng hiểu lầm tôi, tôi không ngại chăm con nhỏ, tội nghiệp, nhưng mà…" Bà ta nhìn khoảng không giữa Strike và Robin, thẫn thờ, rồi buột miệng, "nhưng bao lâu mới được chứ? Hai má con không có bà con thân thích gì, anh thấy đó. Hôm qua có nhân viên bảo trợ xã hội ghé qua, coi con nhỏ, rồi nói là nếu tôi không giữ được nó thì người ta phải đưa tới trung tâm gì đó. Tôi nói, không có làm vậy được, hai má con có bao giờ xa nhau đâu, không được, cứ để nó ở đây với tôi, nhưng mà…"

Edna liếc nhìn trần nhà.

"Mới đây thôi nó rất chướng, buồn lắm. Cứ đòi má về, mà tôi nói gì được với nó giờ? Chẳng lẽ tôi nói thật hết với nó? Giờ người ta còn ở bên đó, đào xới lung tung trong vườn, đã đào được Ông Ị…"

"Là con mèo đã chết," Strike thầm thì đủ để cho Robin nghe. Nước mắt tuôn ra đằng sau tròng kính của Edna, lăn xuống gò má tròn trĩnh.

"Tội nghiệp quá chừng," bà ta lại nói.

Sau khi đưa cà phê cho Strike và Robin, Edna lên lầu gọi Orlando xuống. Phải mất mười phút bà ta mới thuyết phục được cô gái xuống nhà, nhưng Strike mừng khi thấy cô ta vẫn còn ôm chặt Khỉ Khọt. Hôm nay Orlando mặc bộ đồ thể thao dơ dáy, mặt mày dằn dỗi.

"Anh tên giống người khổng lồ," Orlando lên tiếng, trống không, khi nhìn thấy Strike.

"Đúng rồi," Strike đáp, gật đầu. "Em nhớ giỏi lắm."

Orlando ngồi lên ghế Edna mới kéo ra cho, tay vẫn ôm chặt con khỉ bông.

"Chị tên là Robin," Robin nói, mỉm cười nhìn cô gái.

http://tieulun.hopto.org

“Robin là con chim sẻ” Orlando nói ngay. “Dodo là con chim cưu.”

“Ba má nó gọi nó như vậy đó,” Edna giải thích.

“Tụi mình là chim hết hả,” Robin nhẹ giọng.

Orlando ngước nhìn cô, rồi đứng dậy và bước ra khỏi bếp mà không nói năng gì.

Edna thở dài ngao ngán.

“Gì nó cũng chướng được. Không bao giờ biết nó…”

Nhưng Orlando đã trở lại với bút màu sáp và một cuốn tập vẽ gáy lò xo. Strike đoán hẳn Edna đã bỏ tiền túi mua để dỗ cô gái. Orlando ngồi bên bàn bếp, mỉm cười với Robin, một nụ cười ngọt ngào, ngây thơ, khiến Robin thấy tự dưng buồn kinh khủng.

“Để Dodo vẽ cho chị một con chim sẻ robin,” cô gái lên tiếng.

“Hay quá,” Robin động viên.

Orlando bắt đầu vẽ, thè cả lưỡi ra. Robin không nói gì, chỉ nhìn bức tranh đang thành hình. Thấy Robin làm thân với Orlando tốt hơn hẳn nhiều, Strike cứ để vậy. Hắn ăn bánh qui sô-cô-la Edna mời, rồi vu vơ nói chuyện thời tiết mưa gió.

Rồi Orlando cũng vẽ xong, xé khỏi tập giấy và đẩy về phía Robin.

“Em vẽ đẹp quá,” Robin nói, mỉm cười nhìn cô gái. “Chị ước gì chị vẽ được con chim cưu tặng em, nhưng chị chịu, không biết vẽ.” Strike biết ngay là cô nói dối. Robin vẽ rất khéo, hắn từng thấy cô vẽ linh tinh trên giấy nháp. “Nhưng chị phải tặng lại em cái gì mới được.”

Robin lục lọi trong túi xách, Orlando háo hức nhìn theo. Cuối cùng Robin lấy ra một chiếc gương con hình tròn, mặt sau có hình con chim màu hồng.

“Đây” Robin nói. “Em coi nè. Con này là hồng hạc. Cũng là chim đó. Cho em đó.”

Orlando nhận lấy món quà, miệng mở hé, mắt nhìn trân trân.

“Nói cảm ơn chị đi chứ,” Edna nhắc nhở.

“Cảm ơn chị,” Orlando nói rồi bỏ tuột chiếc gương vào bên trong con khỉ bông.

http://tieulun.hopto.org

“Con này là cái túi à?” Robin hỏi, tỏ vẻ quan tâm thích thú.

“Con khỉ của Dodo,” Orlando nói, ôm con khỉ chặt hơn. “Ba cho Dodo. Ba chết rồi.”

“Chị rất tiếc,” Robin khẽ nói, ước gì cô không nghĩ ngay đến hình ảnh xác của Quine, phần thân trên cũng bị moi rỗng như cái túi đựng đồ…

Strike kín đáo nhìn đồng hồ. Đã gần đến giờ hẹn với Fancourt. Robin nhấp cà phê rồi hỏi:

“Em có cất đồ trong con khỉ không?”

“Dodo thích tóc chị,” Orlando nói. “Tóc vàng lấp lánh.”

“Cảm ơn em,” Robin đáp. “Em còn tranh nào trong túi không?”

Orlando gật đầu.

“Cho Dodo ăn bánh qui nha?” cô gái hỏi Edna.

“Cho chị xem mấy bức tranh khác được không?” Robin hỏi khi Orlando nhai bánh qui.

Cô gái im lặng suy nghĩ một lúc, rồi mở con khỉ bông ra.

Một xấp tranh nhàu nhĩ đổ ra khỏi túi, đủ cỡ, đủ màu giấy. Cả Strike lẫn Robin đều không lật ra xem ngay, nhưng liên tục khen ngợi khi Orlando trải tranh ra khắp bàn. Robin hỏi chuyện bức tranh con sao biển màu sắc rực rỡ và những thiên thần nhảy múa vẽ bằng màu sáp và bút lông. Được khen tới tấp, Orlando tiếp tục lục sâu trong túi, lấy đồ nghề ra. Một hộp mực máy đánh chữ đã dùng xong lăn ra. Hộp mực dài, màu xám, còn gắn một dải băng mỏng có chữ in ngược. Strike cố kìm lại không chụp ngay lấy khi nó bị lấp mất dưới hộp thiếc đựng bút chì màu rồi hộp kẹo bạc hà. Hắn cố dõi mắt theo. Orlando tiếp tục trưng ra một bức tranh vẽ bươm bướm, mặt sau có chữ người lớn viết nguệch ngoạc.

Được Robin động viên, Orlando khoe thêm nhiều món: một tờ hình dán, một tấm bưu thiếp có hình đồi Mendip, một miếng nam châm đính tủ lạnh, có in chữ *Cẩn thận! Coi chừng bị tôi đưa vào sách đó!* Cuối cùng Orlando trưng ra ba bức tranh trên giấy xịn: hai hình nháp minh họa sách và một bìa sách mẫu.

http://tieulun.hopto.org

“Ba cho Dodo hồi ở chỗ làm,” Orlando nói. “Ông Đa-niucha đụng vô người Dodo lúc Dodo đòi,” cô gái nói, chỉ bức tranh màu sắc sặc sỡ. Strike nhận ra ngay: *Kyla chú Kangaroo thích lộn nhào*. Orlando đã vẽ thêm cho Kyla mũ và túi xách tay, rồi dùng bút lông dạ quang tô kín bức tranh vẽ công chúa đang nói chuyện với con ếch.

Thấy Orlando có vẻ hoạt bát hẳn, Edna mừng rỡ, đi pha thêm cà phê. Hai thầy trò tay thám tử vừa lo trễ giờ gặp Fancourt lại vừa ngại rằng Orlando sẽ nổi cơn mà cất hết đồ đạc nếu mình manh động. Vậy là Robin và Strike cứ tiếp tục trò chuyện, vừa nói vừa cầm từng món lên ngắm. Mỗi khi thấy có gì đáng kể, Robin lại đẩy tới cho Strike.

Đằng sau bức vẽ bươm bướm có một danh sách tên người viết nguệch ngoạc: *Sam Breville. Eddie Boyne? Edward Baskinville? Stephen Brooks?*

Bưu thiếp từ đồi Mendip gởi hồi tháng Bảy, chỉ có một dòng ngắn ngủi:

Thời tiết tuyệt vời, khách sạn chán, hi vọng anh vẫn viết ngon lành! V xx

Ngoài ra không có bút tích nào nữa. Vài bức vẽ Strike đã thấy từ lần trước hắn ghé thăm. Một bức vẽ trên mặt sau tờ thực đơn trẻ em ở nhà hàng, một bức vẽ trên mặt sau tờ hóa đơn khí đốt.

“Tới giờ về rồi,” Strike nói, uống cạn cốc cà phê, ra vẻ tiếc nuối. Gần như lơ đãng, hắn cứ giữ lấy bìa sách nháp cuốn *Trên những phiến đá đồi bại* của Dorcus Pengelly. Bìa vẽ hình một người đàn bà dường như đã bị kéo lê lết, nằm ngửa trên bãi cát lẫn đá bên bờ biển, vách đá bao quanh, bóng một người đàn ông đổ lên ngang người bà ta. Orlando đã vẽ thêm một đàn cá bơi đen dày trong nước biển xanh biếc. Dưới bìa sách là cuộn băng của máy đánh chữ mà Strike đã lén nhặt lên.

“Dodo không muốn chị đi,” Orlando nói với Robin, đột nhiên cô gái trở nên căng thẳng, nước mắt đầm đìa.

“Hôm nay vui quá ha?” Robin đáp. “Rồi mình sẽ gặp nhau nữa mà. Em cứ giữ cái gương có hình con hồng hạc đó, còn chị có bức tranh chim sẻ robin đây…”

Nhưng Orlando đã bắt đầu hét lên và giậm chân thình thịch. Cô gái không

http://tieulun.hopto.org

muốn phải chia tay một lần nữa. Tranh thủ lúc khóc lóc ồn ào, Strike khéo léo bọc cuộn băng máy đánh chữ bằng bìa sách nháp cuốn *Trên những phiến đá đồi bại* rồi nhẹ nhàng thảy vào túi, hoàn toàn không để lại vân tay hắn trên đó.

Năm phút sau hai thầy trò ra đến đường. Robin vẫn còn hơi run. Lúc cô đi ra khỏi bếp, Orlando đã hét lên và cố ôm lấy cô. Edna phải cố ghì Orlando lại để cô gái khỏi đi theo hai người.

"Tội nghiệp quá," Robin khẽ nói, để tay cảnh sát đang nhìn trân trối không nghe được. "Lạy Chúa, thật là tệ quá."

"Nhưng cũng được việc đó chứ," Strike đáp.

"Anh có lấy được cuộn ruy băng máy chữ đó không?"

"Có," Strike đáp, khẽ liếc ra sau để chắc rằng tay cảnh sát đã khuất tầm mắt trước khi lấy chiến lợi phẩm ra, vẫn còn gói trong bìa sách của Dorcus. Hắn thảy ngay vào túi nhựa đựng chứng cứ. "Còn có thêm một thứ nữa."

"Thật sao?" Robin hỏi, ngạc nhiên.

"Có thể là manh mối," Strike đáp, "mà có khi chẳng ăn thua gì."

Hắn liếc đồng hồ rồi bước nhanh hơn, nhăn nhó vì đầu gối lại bắt đầu phản đối.

"Tôi phải đi ngay nếu không muốn trễ hẹn với Fancourt."

Hai mươi phút sau, khi cả hai ngồi trên tàu điện đông người về trung tâm London, Strike nói:

"Cô rõ chiều nay làm gì rồi chứ?"

"Rõ lắm rồi," Robin đáp, nhưng dường như hơi dè dặt.

"Tôi biết là chẳng vui vẻ gì…"

"Tôi không ngại chuyện đó."

"Tôi nói rồi, việc này không nguy hiểm," hắn tiếp, chuẩn bị đứng dậy khi tàu gần đến ga Tottenham Court Road.

"Nhưng…"

Điều gì đó khiến hắn băn khoăn, cặp chân mày rậm nhíu lại.

"Tóc của cô," hắn nói.

http://tieulun.hopto.org

“Tóc tôi sao?” Robin hỏi lại, ngại ngùng đưa tay lên.
“Rất dễ nhớ,” Strike đáp. “Cô có mũ không?”
“Tôi… để tôi đi mua,” Robin thấy bối rối lạ lùng.
“Cứ trừ vào tiền văn phòng,” hắn dặn. “Cẩn thận vẫn hơn.”

http://tieulun.hopto.org

43

Ôi chao, phù hoa tự đại từ đâu ùa về!

William Shakespeare
Timon of Athens

Strike đi dọc theo phố Oxford đông người, ngang qua các cửa hàng bật nhạc Giáng Sinh chộn rộn, rồi rẽ vào con phố Dean hẹp và tĩnh lặng hơn. Ở đây không có hàng quán gì, chỉ những tòa nhà nguyên khối đứng cạnh nhau với những mặt tiền khác màu, hết trắng, đỏ đến nâu xám. Bên trong đó là các văn phòng, quán bar, quán bia hay những nhà hàng bình dân. Strike dừng lại, nhường đường cho người ta mang một thùng rượu từ xe tải đến cửa sau của nhà hàng. Ở Soho, nơi hội tụ giới nghệ sĩ, các công ty quảng cáo và nhà xuất bản, Giáng Sinh như cũng tinh tế hơn. Mà có lẽ không đâu tinh tế bằng câu lạc bộ Groucho.

Một tòa nhà xám, gần như không có gì nổi bật. Phía trước có những khung cửa sổ đen và chậu cây nhỏ đặt cạnh chấn song bao lơn đơn giản không hoa văn uốn vòng ra ngoài. Điểm nhấn của Groucho không phải ở mặt tiền, mà ở chuyện kén thành viên trong giới nghệ thuật. Strike tập tễnh bước qua bậc cửa, vào sảnh chờ nhỏ. Một cô gái đứng sau quầy nhã nhặn lên tiếng:

"Tôi có thể giúp gì cho ông?"

"Tôi có hẹn với Michael Fancourt."

"À vâng, ông Strick phải không ạ?" "Đúng vậy," Strike đáp.

Hắn theo cô gái vào một phòng bar dài. Khách uống rượu trưa ngồi kín trên ghế bọc da. Hai người đi lên cầu thang. Khi leo lên Strike nghĩ thầm, thời gian đào tạo của hắn ở Cục điều tra đặc biệt SIB không hề chuẩn bị cho tình huống phỏng vấn mà không có thẩm quyền, ở ngay lãnh địa của nghi

http://tieulun.hopto.org

can. Chưa hết, đối tượng phỏng vấn còn có quyền dừng cuộc mà không cần lý do hay xin lỗi gì cả. SIB đòi hỏi cán bộ điều tra phải sắp xếp trước hồ sơ câu hỏi tuần tự về *con người, nơi chốn, đồ vật*… Strike chưa bao giờ quên phương pháp mạch lạc, hiệu quả đó, nhưng trong những ngày này việc cực kỳ quan trọng với hắn là làm sao che giấu chuyện hắn đang kín đáo ghi nhớ câu trả lời. Với những kẻ luôn ở tư thế ban phát ơn huệ, hắn cần những kỹ thuật đối phó khác hẳn.

Hắn thấy ngay con mồi khi bước vào phòng bar thứ hai với sàn lót gỗ, ghế sofa màu cơ bản đặt dọc theo tường treo tranh các họa sĩ hiện đại. Fancourt đang ngồi chéo một bên trên chiếc trường kỷ màu đỏ rực, một cánh tay đặt sau thân ghế, một chân vắt lên cao, ra bộ thư thái. Một bức tranh chấm bi của Damien Hirst treo ngay đằng sau quả đầu quá khổ của Fancourt, tựa như vòng hào quang bằng đèn neon.

Nhà văn có mớ tóc ngả bạc còn rậm, nét mặt dày dạn, rãnh khóe mép sâu bên khuôn miệng rộng. Ông ta mỉm cười khi Strike tiến đến. Có lẽ chẳng phải kiểu mỉm cười dành cho một người được ông ta xem như ngang hàng (cứ nhìn là biết ngay, nhất là điệu bộ thư thái quá đà và bộ mặt sưng sỉa thường trực). Đó là cái mỉm cười nền nã dành cho kẻ ở chiếu dưới.

"Anh Strike."

Dường như Fancourt chớm đứng dậy để bắt tay hắn, nhưng trong dáng bộ dềnh dàng của Strike có gì đó khiến những người đàn ông nhỏ con hơn không muốn rời chỗ ngồi. Hai người bắt tay qua chiếc bàn gỗ nhỏ. Không muốn ngồi cạnh Fancourt (thân mật quá mức cần thiết, nhất là khi ông nhà văn vẫn còn choàng tay sau lưng ghế), Strike đành ngồi xuống một chiếc ghế nệm tròn, vừa quá nhỏ lại vừa khiến hắn lấn cấn với cái chân đau.

Cạnh đó là một diễn viên đầu trọc chuyên đóng phim bộ, gần đây đóng vai lính trong phim truyền hình của đài BBC. Tay này đang lớn tiếng nói về mình với hai người nữa ngồi đó. Fancourt và Strike gọi đồ uống, nhưng từ chối thực đơn. Strike thấy nhẹ cả người khi Fancourt không thấy đói bụng. Hắn không thể đãi đằng ai ăn trưa nữa.

http://tieulun.hopto.org

“Ông làm thành viên chỗ này bao lâu rồi?” hắn hỏi Fancourt, khi nhân viên đã rời đi.

“Từ hồi mở cửa. Tôi là nhà đầu tư thời đầu,” Fancourt đáp. “Câu lạc bộ duy nhất tôi dùng. Nếu cần tôi có thể ngủ lại qua đêm. Trên lầu có phòng sẵn.”

Fancourt nhìn Strike, cái nhìn chăm chú đầy chủ ý.

“Tôi rất mong gặp anh. Nhân vật chính trong tiểu thuyết tiếp theo của tôi là cựu chiến binh của cái gọi là cuộc chiến chống khủng bố và những hệ quả súng đạn của nó. Tôi rất muốn nghe ý anh, một khi việc của Owen Quine đã xong.

Strike cũng có biết đôi chút về ngón nghề của giới tiếng tăm. Rick, cha của Lucy là một nghệ sĩ guitar. Rick không nổi tiếng bằng cha của Strike hay Fancourt, nhưng cũng đủ đình đám để khiến cho một bà sồn sồn phải há hốc miệng, run rẩy khi thấy ông ta xếp hàng mua kem ở St. Mawes – *“Ôi lạy Chúa - anh làm gì ở đây vậy?”* Rick từng thổ lộ với Strike khi hắn còn là cậu nhóc choai choai, cách nhanh nhất để đưa phụ nữ lên giường là hót rằng mình đang viết một bài hát cho nàng. Lời mời mọc của Fancourt nghe cũng không khác mấy với chiêu đó. Rõ là Fancourt không biết rằng Strike đâu có xa lạ gì với tiếng tăm, mà cũng không hề có nhu cầu nổi tiếng. Hắn gật đầu cho có lệ, rồi rút sổ ghi chép ra.

“Ông có phiền không nếu tôi dùng cái này? Để khỏi sót ấy mà.”

“Anh cứ tự nhiên,” Fancourt đáp, vẻ thích thú. Ông ta thảy tờ báo *Guardian* đang đọc dở qua một bên. Strike thấy trên đó có ảnh một ông cụ già khúm, nhưng trông có số má. Mặc dù nhìn ngược hắn vẫn thấy ông cụ khá quen. Dưới ảnh ghi: *Pinkelman chín mươi tuổi.*

“Cụ Pinks đó,” Fancourt lên tiếng khi nhận ra hướng nhìn của Strike. “Tuần tới tụi tôi sẽ tổ chức tiệc cho cụ ở Chelsea Arts Club.”

“Vậy sao?” Strike đáp, lần mò tìm cây viết.

“Cụ biết ông bác tôi. Hai người cùng tham gia nghĩa vụ một lần,” Fancourt kể. “Khi tôi viết tiểu thuyết đầu tay, *Bellafront* ấy, tôi vừa chân ướt

http://tieulun.hopto.org

chân ráo tốt nghiệp Oxford, ông bác tội nghiệp, nóng lòng giúp cháu, nên gởi một bản thảo cho Pinkelman, cũng nhà văn duy nhất mà bác từng quen biết."

Fancourt nói năng điềm đạm, mực thước, như thể luôn thường trực một bên thứ ba vô hình đang chăm chú ghi lại từng từ. Câu chuyện nghe như được dợt trước, như thể ông nhà văn từng kể nhiều lần, mà có lẽ đúng vậy thật; Fancourt được phỏng vấn liên tục mà.

"Pinkelman khi đó là tác giả của bộ *Cuộc phiêu lưu vĩ đại của Bunty*, một tác phẩm thuộc hàng kinh điển. Thế nhưng cụ đọc sách tôi mà chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì cả," Fancourt tiếp, "nhưng để vui lòng ông bác tôi, cụ đã gởi thẳng bản thảo đến nhà xuất bản Chard Books, nơi nó may mắn rơi ngay lên bàn người duy nhất ở đó có khả năng hiểu được."

"Hay thế," Strike nói.

Nhân viên phục vụ trở lại với rượu cho Fancourt và cốc nước lọc cho Strike.

"Vậy," tay thám tử tiếp, "ông đã giới thiệu Pinkelman cho người đại diện tác giả của mình, như một cách trả nghĩa?"

"Đúng thế," Fancourt nói, gật đầu, kẻ cả như kiểu thầy giáo khen ngợi học sinh đã chịu khó lắng nghe. "Lúc đó đại diện tác giả của Pinks cứ liên tục 'quên' trả tiền tác quyền cho cụ. Nói gì thì nói, Elizabeth Tassel là người trung thực – là nói trong chuyện làm ăn, bà ấy rất trung thực," Fancourt sửa lại, nhấp ngụm rượu.

"Bà ấy cũng sẽ đến dự tiệc của Pinkelman chứ?" Strike hỏi, quan sát phản ứng của Fancourt. "Bà ấy vẫn đại diện cho cụ mà, đúng không?"

"Liz có tới hay không cũng chẳng can hệ gì đến tôi cả. Bà ấy vẫn nghĩ tôi còn căm bà ấy lắm sao?" Fancourt hỏi, cười khẩy. "Tôi không rảnh mà đi so đo với Liz Tassel."

"Tại sao bà ấy không chịu đá Quine khi ông đề nghị?" Strike hỏi.

Strike thấy hắn chẳng việc gì phải vòng vo với một người vừa gặp vài giây đã tuyên bố muốn lợi dụng hắn.

"Không có chuyện tôi đề nghị bà ấy bỏ Quine," Fancourt đáp, vẫn dìu dặt,

http://tieulun.hopto.org

đủng đỉnh, như để cho tay thư ký vô hình đó kịp ghi lại. "Tôi đã giải thích rằng tôi không thể ở lại chỗ Liz nếu Quine cũng ở đó, rồi ra đi."

"Tôi hiểu rồi," Strike đáp, hắn đã quá quen với kiểu ăn nói sợi tóc chẻ tư. "Vậy ông nghĩ tại sao mà bà ấy lại để ông đi? Chẳng phải ông rõ là con cá lớn hơn hay sao?"

"Tôi nghĩ ở đây ta có thể nói rằng, tôi là cá nhồng còn Quine thuộc loại cá gai," Fancourt cười khinh khỉnh, "nhưng, anh hiểu cho, Liz và Quine lúc đó ăn nằm với nhau."

"Thật sao? Tôi không biết chuyện đó," Strike đáp, bấm ngòi bút bi xuống.

"Hồi Liz mới vào Oxford," Fancourt kể, "khi đó còn là thanh nữ phơi phới, từng giúp cha thiến trâu bò đủ kiểu trên các nông trại miền bắc. Liz thèm có người cưa cẩm lắm, nhưng chẳng ai rủ lòng. Bà ấy mê tôi, mê lắm đấy – tụi tôi học chung một nhóm mà, suốt ngày nói chuyện kịch nghệ thời James I với đủ món giường chiếu bùi tai đàn bà con gái – nhưng tôi chưa bao giờ thấy mủi lòng đến độ muốn dìu Liz vào đời. Tôi với bà ấy chỉ là bạn thôi," Fancourt tiếp, "rồi bà ấy mở văn phòng đại diện tác giả, tôi giới thiệu Quine về đó. Quine thì xưa nay có tiếng ăn tạp, ai cho là nhận thôi, là nói về chuyện kia. Kết cục không tránh được."

"Rất thú vị," Strike đáp. "Vụ này nhiều người biết không?"

"Tôi không nghĩ thế," Fancourt đáp. "Khi đó Quine đã lấy vợ, lấy… chính nữ sát thủ xử ông ấy như giờ ta đã biết, nhỉ?" ông nhà văn trầm ngâm. "Hẳn 'nữ sát thủ' phải gần gũi hơn cả 'vợ', đúng không? Với cả, kiểu gì mà Liz lại không dằn mặt, hù dọa trước, để Quine kìm bớt cái thói ruột để ngoài da. Liz không muốn lộ ra chuyện kia của mình, nhỡ đâu tôi vẫn còn hứng thú với bà ấy."

Đây chỉ là thói hợm hĩnh đến mờ mắt của Fancourt, hay đúng là sự thật, hay cả hai? Strike nghĩ thầm.

"Bà ấy cứ hay giương đôi mắt bò nhìn tôi mà chờ đợi, hi vọng…" Fancourt kể tiếp, bĩu môi trông ang ác. "Sau khi Ellie mất bà ấy hiểu ra rằng tôi sẽ không chiều bà ấy, ngay cả khi đang đau đớn tột cùng như thế. Tôi nghĩ

http://tieulun.hopto.org

bà ấy không chịu được cái ý nghĩ hàng chục năm tới cũng phải vò võ một mình, vậy là bà ấy chọn Quine."

"Sau khi bỏ văn phòng của Tassel ông có bao giờ nói chuyện lại với Quine không?" Strike hỏi.

"Cả mấy năm sau khi Ellie mất hễ cứ thấy tôi vào quán nào là ông ấy lủi đi," Fancourt đáp. "Mãi sau mới có gan ngồi chung một nhà hàng, lâu lâu lại lấm lét nhìn. Không, tôi không nghĩ là đã nói chuyện với Quine từ dạo đó," Fancourt nói, như thể chuyện chẳng đáng gì. "Anh bị thương ở Afghanistan, nếu tôi không lầm?"

"Đúng thế," Strike vắn tắt.

Cái kiểu nhìn chăm chú đầy tính toán thế kia hẳn rất có tác dụng với phụ nữ, Strike nghĩ thầm. Có lẽ Owen Quine từng nhìn Kathryn Kent và Pippa Midgley đắm đuối, hau háu như ma cà rồng khi ông ta nói rằng sẽ đưa hai người vào *Bombyx Mori*… và rồi cả hai khi đó đã sung sướng nghĩ rằng một phần của mình, của cuộc đời mình sẽ vĩnh viễn được bảo toàn trong thứ hổ phách ngôn từ của nhà văn…

"Anh làm sao mà bị thương vậy?" Fancourt hỏi, mắt nhìn chân Strike.

"Trúng mìn tự chế," Strike đáp. "Còn cái nhà ở phố Talgarth thì sao? Ông và Quine là đồng sở hữu. Ông chưa bao giờ phải nói chuyện nhà cửa với Quine hay sao? Hai người có bao giờ tình cờ gặp ở đó không?"

"Không bao giờ."

"Chẳng lẽ ông không bao giờ ghé qua xem thử hay sao? Ông sở hữu ngôi nhà đó, cũng phải…?"

"Hai mươi, hai mươi lăm năm, khoảng chừng đó," Fancourt thờ ơ đáp. "Không, từ khi Joe mất tôi chưa bao giờ ghé lại đó."

"Hẳn bên cảnh sát có nhắc đến nhân chứng khai rằng đã thấy ông ở đó hôm ngày tám tháng mười một?"

"Có," Fancourt đáp, ngắn gọn. "Bà ấy nhìn nhầm." Ở bàn bên cạnh tay diễn viên vẫn say sưa nói.

"… cứ tưởng là dính rồi, không biết phải chạy về phía quái nào… cát vào

http://tieulun.hopto.org

đầy mắt…"

"Vậy từ năm tám sáu tới giờ ông chưa bao giờ ghé qua đó?"

"Chưa," Fancourt đáp, vẻ mất kiên nhẫn. "Cả Owen và tôi đều không hề muốn căn nhà đó."

"Tại sao không?"

"Vì Joe bạn của tụi tôi đã chết ở đó, trong hoàn cảnh cực kỳ bần hàn. Ông ấy ghét bệnh viện, không thèm thuốc thang gì cả. Khi Joe đã mê man, căn nhà vô cùng gớm ghiếc còn Joe, người từng được xem như hiện thân của thần Apollo, chỉ còn là da bọc xương, da của ông ấy… một kết cục tồi tệ," Fancourt nói, "còn tồi tệ hơn khi Daniel Ch…"

Vẻ mặt Fancourt cứng lại. Bộ hàm động đậy, kỳ cục như thể đang nhai nuốt những từ chưa kịp nói. Strike chờ đợi.

"Một người rất hay ho, Dan Chard ấy," Fancourt nói, rõ là đang cố sức xoay chuyển tình thế - một thứ ngõ cụt mà mình đã tự đâm đầu vào. "Tôi nghĩ nhân vật của Chard trong *Bombyx Mori* là một cơ hội bị bỏ lỡ – nhưng rõ là các học giả tương lai sẽ không tìm đến *Bombyx Mori* vì thủ pháp khắc họa nhân vật tinh tế, nhỉ?" ông nhà văn nói thêm, lại cười đểu.

"Vậy nếu là ông viết, thì ông sẽ xử lý ra sao?" Strike hỏi, Fancourt có vẻ ngạc nhiên. Sau một lát cân nhắc, ông ta đáp:

"Dan là người *bất đắc chí* nhất mà tôi từng gặp. Ông ấy làm việc trong một lĩnh vực mà mình có năng lực nhưng lại không hạnh phúc. Ông ấy khao khát cơ thể của trai trẻ nhưng không thể làm được gì ngoại trừ vẽ lại. Dan đầy ức chế, ghê tởm chính mình, vì vậy mà ông ấy phản ứng lại Quine một cách thiếu khôn ngoan, đầy kích động như thế. Dan đã phải núp váy bà mẹ quảng giao, quái dị, luôn muốn đẩy cậu con cả thẹn bẩm sinh ra gánh vác cơ nghiệp. Tôi nghĩ," Fancourt tiếp, "tôi đã có thể viết ra được thứ gì đó thú vị từ những chất liệu ấy."

"Tại sao Chard từ chối xuất bản sách của North?" Strike hỏi.

Fancourt lại làm điệu bộ nhai như lúc nãy, rồi nói:

"Tôi thích Daniel Chard, anh biết không."

http://tieulun.hopto.org

“Tôi cứ nghĩ giữa hai người hẳn đã có hiềm khích trong quá khứ.” Strike nói.

“Tại sao anh nghĩ vậy?”

“Ông nói rằng ông ‘không nghĩ có ngày lại đứng đây’ khi phát biểu ở tiệc sinh nhật của Roper Chard.”

“Anh dự bữa đó sao?” Fancourt hỏi lại ngay. Strike gật đầu. Ông ta tiếp: “Vì sao?”

“Lúc đó tôi đang đi tìm Quine,” Strike đáp. “Vợ ông ấy thuê tôi đi tìm.”

“Nhưng như ta đã biết, khi đó bà ấy đã biết Quine ở đâu.”

“Không,” Strike nói, “Tôi không nghĩ bà ấy biết.”

“Anh *thực sự* tin vậy sao?” Fancourt hỏi, cái đầu quá khổ nghiêng về một bên.

“Vâng, tôi tin vậy,” Strike đáp.

Fancourt nhướng mày, nhìn Strike trân trối như thể hắn là một món đồ chưng trong tủ kệ.

“Vậy ông không bất mãn gì với Chard khi ông ấy từ chối in sách của North hay sao?” Strike hỏi, trở lại vấn đề chính.

Fancourt im lặng một lúc rồi nói:

“Đương nhiên tôi có bất mãn. Anh phải hỏi Dan nếu anh muốn biết đích xác vì sao lúc đó ông ấy đổi ý, không muốn in sách nữa. Nhưng tôi nghĩ là vì khi đó báo chí bắt đầu râm ran chuyện bệnh tật của Joe, kích động tâm lý của giới bình dân Anh quốc về một cuốn sách sa đọa sắp được xuất bản. Dan trước đó vẫn chưa biết rằng Joe đã chuyển sang giai đoạn Aids. Dan hoảng cả lên. Ông ấy không muốn dính gì đến mấy chi tiết nhà tắm đồng tính nọ kia hay Aids iếc gì cả, vậy là ông ấy nói với Joe rằng mình đã đổi ý, không muốn in sách nữa. Một hành động hèn nhát cực độ, Owen và tôi…”

Fancourt lại ngừng. Lần cuối cùng ông ta đặt mình đứng cạnh Quine một cách thiện chí là khi nào?

“Owen và tôi tin rằng chính việc đó đã giết chết Joe. Ông ấy không cầm nổi cây bút, gần như đã mù lòa, nhưng vẫn cố hết sức để viết cho xong trước

http://tieulun.hopto.org

khi chết. Tụi tôi hiểu Joe khi đó chỉ cố sống vì muốn viết. Rồi Chard gởi thư đến, yêu cầu hủy hợp đồng; Joe dừng viết và chỉ trong bốn mươi tám tiếng đồng hồ sau đó thì chết hẳn."

"Cũng có nét tương đồng," Strike nói, "với chuyện người vợ đầu của ông."

"Hai việc không hề giống nhau," Fancourt nói, bình thản.

"Tại sao không?"

"Sách của Joe hay hơn bội phần." Rồi lại im lặng, lần này lâu hơn.

"Đó là chỉ nói về khía cạnh," Fancourt tiếp, "văn chương thuần túy. Đương nhiên, cũng còn nhiều khía cạnh khác."

Fancourt uống cạn ly rượu rồi đưa tay lên, ra hiệu với nhân viên pha chế gọi một ly nữa. Tay diễn viên ngồi cạnh vẫn nói liên tu bất tận, gần như chưa nghỉ lấy hơi.

"… nói là 'dẹp quách sáng tạo kiểu đó đi, ông muốn tôi làm gì, cưa mẹ nó tay luôn à?'"

"Hẳn thời gian đó rất khó khăn với ông" Strike nói.

"Đúng vậy," Fancourt khó chịu ra mặt. "Dùng từ đó cũng chẳng sai."

"Ông mất đi một người bạn tốt, rồi mất vợ chỉ trong… bao nhiêu tháng nhỉ?"

"Chỉ trong vài tháng, đúng thế."

"Trong thời gian đó ông vẫn viết sách à?"

"Vâng," Fancourt đáp, bật cười vừa giận dữ vừa kẻ cả, "Tôi *vẫn viết* trong suốt thời gian đó đấy. Nghề của tôi mà. Liệu có ai dám hỏi anh là anh *vẫn đi lính* khi gặp chuyện khó khăn trong đời tư không?"

"Chắc không," Strike đáp, không chấp gì. "Khi đó ông đang viết cuốn nào vậy?"

"Cuốn đó không xuất bản. Tôi bỏ giữa chừng để viết cho xong sách của Joe."

Nhân viên phục vụ đặt ly rượu thứ hai xuống trước mặt Fancourt rồi đi ra.

"Sách của ông North có cần sửa lại nhiều không?"

http://tieulun.hopto.org

“Hầu như không sửa gì cả,” Fancourt đáp. “Ông ấy là một cây bút xuất sắc. Tôi chỉ chỉnh gọn vài chỗ, rồi chuốt lại cái kết. Joe đã cẩn thận ghi chú cả cách ông ấy muốn sửa bản thảo. Rồi tôi mang bản thảo đến chỗ Jerry Waldegrave, khi đó làm cho Roper.”

Strike vẫn còn nhớ Chard đã nói gì về chuyện Fancourt dan díu với vợ của Waldegrave. Hắn thận trọng hỏi tiếp.

“Trước đó ông đã làm việc với Waldegrave bao giờ chưa?”

“Tôi chưa bao giờ làm trực tiếp với Waldegrave nhưng có nghe tiếng ông ấy là biên tập mát tay, tôi biết là ông ấy sẽ thích

Joe. Tụi tôi cùng hợp tác làm cuốn *Tới hạn*.”

“Ông ấy làm cuốn đó thành công, nhỉ?”

Chút giận dữ của Fancourt đã bay mất. Giờ đây trông ông ta dường như còn thích thú trước câu hỏi của Strike.

“Ừ,” ông nhà văn đáp, nhấp thêm một ngụm rượu. “Làm rất tốt.”

“Nhưng bây giờ ông lại không muốn làm việc với Waldegrave, sau khi đã chuyển về Roper Chard?”

“Thật tình là không,” Fancourt nói, vẫn mỉm cười. “Tay đó dạo này uống nhiều lắm.”

“Ông nghĩ Quine đem Waldegrave vào *Bombyx Mori* vì lý do gì?”

“Làm thế nào mà tôi biết được?”

“Waldegrave dường như rất tử tế với Quine. Thật khó hiểu tại sao Quine lại muốn công kích ông ta.”

“Vậy sao?” Fancourt hỏi, nhìn Strike thật kỹ.

“Những người tôi đã phỏng vấn đều nghĩ khác về nhân vật sát thủ Cutter trong *Bombyx Mori*.”

“Thật sao?”

“Hầu hết đều thấy bất bình vì Quine chĩa mũi dùi vào Waldegrave. Họ không hiểu Waldegrave đã làm gì để bị đối xử như thế. Daniel Chard cho rằng nhân vật sát thủ Cutter cho thấy Quine thực ra có đồng lõa,” Strike nói.

“Vậy ông ấy nghĩ ai đi tiếp tay cho Quine viết *Bombyx Mori*?” Fancourt

http://tieulun.hopto.org

hỏi, bật cười chóng vánh.

"Chard có nghi ngờ một người," Strike đáp. "Trong khi đó Waldegrave lại nghĩ rằng sát thủ Cutter thực ra nhắm tới chính ông."

"Nhưng tôi là Đại văn hào Vainglorious đỉnh đỉnh đại danh mà," Fancourt mỉm cười. "Ai chẳng biết."

"Vậy tại sao Waldegrave lại nghĩ rằng Cutter thực ra là nói về ông?"

"Anh đi mà hỏi Jerry Waldegrave," Fancourt đáp, vẫn mỉm cười. "Nhưng tôi e rằng anh đang nghĩ là anh đã có sẵn câu trả lời. Để tôi nói anh biết: Quine đã sai, sai rồi… đáng ra ông ấy phải biết chứ." *Tắc tị.*

"Vậy là trong chừng đó năm ông vẫn không thể bán được cái nhà ở phố Talgarth?"

"Rất khó tìm đúng người mua thỏa mãn được điều khoản trong di chúc của Joe. Joe hơi bị bốc đồng. Ông ấy là một người rất lý tưởng, rất lãng mạn.

"Tôi đã trải lòng hết trong cuốn *Ngôi nhà hoang hốc* – về di sản, gánh nặng, nỗi buồn thấm thía trong chúc thư của Joe," Fancourt tiếp, không khác mấy cách giảng viên đang giới thiệu tài liệu đọc thêm. "Owen cũng đã góp chuyện,…" Fancourt tiếp, nét cười đểu thoáng qua trên gương mặt, "bằng cuốn *Anh em nhà Balzac*."

"Cuốn *Anh em nhà Balzac* nói về căn nhà ở phố Talgarth sao?" Strike hỏi, hắn không nhặt ra được ám chỉ đó qua năm chục trang đã đọc.

"Lấy bối cảnh ở đó. Thực tế là về mối quan hệ giữa ba chúng tôi," Fancourt đáp. "Joe chết trong góc phòng, còn tôi và Owen cố tiếp bước ông ấy, cố hiểu cho được cái chết của Joe. Bối cảnh câu chuyện ngay trong studio nơi… tôi nhớ có đọc là… anh đã tìm ra xác Quine?"

Strike không nói gì, tiếp tục ghi chép.

"Nhà phê bình Harvey Bird bình là *Anh em nhà Balzac* khiến ta phải rúm ró người, há hốc mồm thắt cả ruột vì quá dở."

"Tôi chỉ nhớ là có khá nhiều màn nắn bi nọ kia," Strike đáp. Fancourt bỗng bật ra một tiếng cười tự nhiên, khúc khích như con gái.

"Anh đọc rồi sao? Đúng vậy, Owen luôn ám ảnh chuyện hai hòn."

http://tieulun.hopto.org

Tay diễn viên ngồi cạnh cuối cùng cũng chịu nghỉ lấy hơi. Mấy tiếng Fancourt vừa thốt ra vang vọng trong sự im lặng tạm thời. Strike nhe răng cười khi tay diễn viên và hai người ngồi cùng bàn cùng quay lại nhìn Fancourt, ông nhà văn chỉ đáp lại bằng cái cười chua chát đặc sản của mình. Ba người hàng xóm lại tiếp tục tất bật câu chuyện riêng.

"Ông ấy có một cái *idée fixe* rất rõ," Fancourt tiếp, quay nhìn Strike. "Có gì đó rất Picasso, anh hiểu không, với ông ấy, hai hòn cũng chính là cội nguồn sức sáng tạo. Trong cuộc sống lẫn trong công việc, Owen bị ám ảnh bởi những thứ như nam tính, cường dương, phồn thực. Có người sẽ nói rằng quả là một định kiến lạ lùng, nhất là ở một người đàn ông vốn thích bị trói lại, bị khống chế… nhưng tôi lại hiểu đó là một hệ quả tất yếu… hai mặt âm dương trong cái bản ngã dục tính của Quine. Hẳn anh đã để ý đến tên nhân vật trong cuốn sách?"

"Vas và Varicocele," Strike đáp. Hắn thấy ông nhà văn có chút ngạc nhiên, lẽ nào một tay trông như Strike mà cũng đọc sách, lại còn nhớ nội dung sách nữa.

"Vas - Quine – ống dẫn tinh trùng từ tinh hoàn ra đến dương vật – nguồn lực sáng tạo, mạnh mẽ, khỏe khoắn. Varicocele – chứng giãn tĩnh mạch tinh, có thể dẫn đến vô sinh. Một cách nói cạnh khóe khá là thô thiển của Quine về chuyện sau khi Joe mất tôi bị bệnh quai bị, thực tình là ốm đến nỗi không dự đám tang được, nhưng cũng đá luôn đến chuyện là, như anh đã chỉ ra, khi đó tôi đang viết sách trong hoàn cảnh rất khó khăn."

"Khi đó hai người vẫn còn là bạn sao?" Strike hỏi lại.

"Khi Quine bắt đầu viết cuốn đó, tụi tôi vẫn là bạn, về mặt lý thuyết mà nói," Fancourt đáp, mỉm cười u ám. "Nhưng dân văn chương là cái giống máu lạnh, anh Strike à. Nếu anh muốn có tình bạn suốt đời, muốn có bằng hữu sống chết vì nhau thì nên gia nhập quân đội, học cách giết chóc. Còn nếu anh muốn cả đời cứ dây dưa tạm thời với những kẻ chỉ đợi mình thất bại để hí hửng, thì hẵng viết tiểu thuyết."

Strike mỉm cười. Fancourt tiếp, vẻ khoái trá lạnh lùng:

http://tieulun.hopto.org

"*Anh em nhà Balzac* nhận được những bài điểm sách chê bai gay gắt nhất mà tôi từng thấy."

"Ông có viết về cuốn đó không?"

"Không," Fancourt đáp.

"Lúc đó ông vẫn còn sống với người vợ đầu?" Strike hỏi.

"Đúng vậy," Fancourt đáp. Vẻ mặt ông nhà văn thay đổi nhanh chóng, như thể một con thú khẽ rùng mình khi có ruồi đậu vào be sườn.

"Tôi chỉ cố hiểu hết trình tự thời gian sự việc – không lâu sau khi North mất thì ông cũng mất vợ, đúng không?"

"Những uyển ngữ dành cho cái chết thật thú vị, nhỉ?" Fancourt nhẹ nhàng đáp. "Tôi không hề 'mất' bà ấy. Ngược lại, tôi đã vấp ngay xác bà ấy trong căn bếp tối tăm, sau khi bà ấy đưa đầu vào lò nướng."

"Tôi rất tiếc," Strike lịch sự nói.

"Vâng, ừ thì…"

Fancourt lại gọi đồ uống. Strike thấy rõ rằng cuộc trò chuyện đã đến giai đoạn khó đoán, lúc này hắn có thể điểm đúng huyệt, tha hồ moi thông tin, hoặc cũng có thể khiến đối tượng không muốn nói gì nữa.

"Ông có bao giờ nói chuyện với Quine về bài nhại đã khiến vợ ông tự tử không?"

"Tôi đã nói với anh rồi, sau khi Ellie mất tôi chưa bao giờ nói năng gì với ông ấy cả," Fancourt điềm tĩnh. "Vậy nên câu trả lời là không,"

"Nhưng ông chắc là chính Quine viết bài đó?"

"Không còn nghi ngờ gì cả. Như nhiều nhà văn thiếu vốn, Quine thực ra lại rất giỏi viết bài nhại. Tôi nhớ ông ấy từng giễu văn của Joe, khá là hài hước. Ông ấy không dại gì mà trêu Joe công khai, bởi cặp kè với tụi tôi Quine được lợi khá nhiều."

"Có người nào thừa nhận từng đọc bài nhại đó trước khi nó được in ra không?"

"Không ai nói gì với tôi cả, nhưng tôi rất ngạc nhiên nếu có người dám thừa nhận như thế, nhất là khi nghĩ đến hậu quả kinh khủng ấy. Liz Tassel

http://tieulun.hopto.org

phủ nhận với tôi chuyện Owen từng đưa cho bà ấy xem, nhưng tôi có nghe phong thanh rằng bà ấy đã được đọc trước. Tôi chắc rằng chính Tassel xúi Quine công bố bài đó. Liz ghen với Ellie muốn điên mà."

Fancourt dừng một lúc, rồi tiếp tục câu chuyện, ra bộ thư thả:

"Tưởng chừng như không còn nhớ nổi cái thời phải chờ bài điểm sách giấy trắng mực đen mới biết mình bị tẩn ra sao. Nhờ có internet, đứa ngớ ngẩn tay mơ nào cũng có thể thành Michiko Kakutani."

"Quine luôn phủ nhận là chính mình viết bài đó, phải không?" Strike hỏi.

"Đúng vậy, thật là đồ chó đẻ hèn nhát," Fancourt nói, dường như không để ý đến ngôn từ có phần khiếm nhã, "như mấy kẻ nổi loạn tự phong khác, Quine cả đời ganh đua, tị hiềm, lúc nào cũng thèm được nịnh bợ. Ông ấy sợ sẽ bị tẩy chay sau khi Ellie mất. Đương nhiên," Fancourt tiếp, tự đắc không lẫn vào đâu được, "làm sao mà thoát. Owen từng được khá nhiều tiếng tăm kiểu ăn theo, do cặp kè với tôi và Joe, làm thành một bộ ba trong văn chương. Khi Joe qua đời, rồi tôi cắt đứt quan hệ, Owen mới hiện nguyên hình: một thằng đàn ông có trí tưởng tượng bẩn thỉu cộng với một phong cách viết cũng thú vị, nhưng không bao giờ nghĩ ra được thứ gì sạch sẽ. Vài nhà văn," Fancourt tiếp, "dường như cả đời chỉ viết được một cuốn tử tế. Owen là kiểu nhà văn như thế. Nói theo kiểu Owen, ông ấy đã thọt được một nhát với *Tội lỗi của Hobart.* Những món sau này chỉ là xào đi nấu lại vô nghĩa."

"Chẳng phải ông từng nói rằng ông nghĩ *Bombyx Mori* là 'một kiệt tác của kẻ loạn trí' đó sao?"

"Anh có đọc bài đó à?" Fancourt đáp, hơi có vẻ ngạc nhiên, tự đắc. "Thì đúng là vậy, một món văn chương lạ lùng, Tôi chưa bao giờ phủ nhận chuyện Owen có khả năng viết, anh biết đó, chỉ là ông ấy chưa bao giờ bói ra được cái gì sâu sắc hay thú vị để mà viết. Kiểu nhà văn như thế nhan nhản ra. Nhưng với *Bombyx Mori,* Quine cuối cùng cũng tìm được chủ đề, phải vậy không? Ai cũng ghét tôi, ai cũng chống lại tôi, tôi là thiên tài mà không ai nhận ra. Một kết cục kỳ quặc và nực cười, cả cuốn sách sặc mùi chua chát, thương thân trách phận nhưng cũng lôi cuốn không thể chối cãi. Còn ngôn

http://tieulun.hopto.org

ngữ trong sách," Fancourt tiếp, dường như nhiệt tình nhất kể từ khi bắt đầu câu chuyện, "rất đáng khen. Nhiều đoạn thuộc loại hay nhất mà ông ấy viết được từ xưa đến giờ."

"Những chuyện này rất có ích," Strike nói.

Fancourt dường như thấy buồn cười.

"Thế nào kia?"

"Tôi nghĩ có lẽ *Bombyx Mori* có vai trò vô cùng quan trọng trong vụ án này."

"Vụ án?" Fancourt lặp lại, mỉm cười. Im lặng trong giây lát. "Anh nói *nghiêm túc* đấy chứ, anh nghĩ rằng kẻ giết Quine vẫn chưa mắc lưới sao?"

"Vâng, tôi nghĩ vậy," Strike đáp.

"Vậy thì," Fancourt tiếp, cười rộng miệng hơn, "phân tích sách của sát thủ sẽ có ích hơn mổ xẻ sách của nạn nhân chứ?"

"Có thể," Strike đáp, "nhưng ta không biết liệu sát thủ có viết sách không."

"Ôi dào, thời buổi này ai mà chẳng viết," Fancourt đáp. "Cả thế giới viết tiểu thuyết, nhưng chẳng ai đọc cả."

"Tôi chắc chắn là người ta sẽ đọc *Bombyx Mori*, nhất là nếu có ông viết lời tựa," Strike nói.

"Tôi nghĩ anh nói đúng đấy," Fancourt đáp, căng miệng rộng hơn nữa.

"Chính xác là ông đọc bản thảo lần đầu tiên khi nào?"

"Khoảng chừng… để tôi nghĩ…"

Fancourt dường như đang tính toán gì đó trong đầu.

"Mãi tới khi, à, khoảng giữa tuần, sau khi Quine tung ra bản thảo," Fancourt đáp. "Dan Chard gọi cho tôi, nói là Quine cố bóng gió rằng chính tôi viết bài nhại sách của Ellie, rồi muốn thuyết phục tôi lấy pháp luật ra mà trị Quine. Tôi từ chối."

"Chard có đọc đoạn nào cho ông nghe không?"

"Không," Fancourt đáp, lại mỉm cười. "Sợ mất đi ngôi sao vừa tậu được, anh hiểu đó. Không, ông ấy chỉ đơn giản là kể lại lời vu khống của Quine, rồi

http://tieulun.hopto.org

nói nếu muốn tôi cứ dùng luật sư của ông ấy."

"Chard gọi khi nào vậy?"

"Vào hôm tối ngày… bảy, chắc vậy," Fancourt nói. "Tối Chủ Nhật."

"Tức là cùng ngày ghi hình phỏng vấn ông về cuốn tiểu thuyết mới," Strike nói.

"Anh rất rõ chuyện," Fancourt đáp, mắt nhíu lại.

"Tôi có xem chương trình đó."

"Anh biết không," Fancourt lên tiếng, thoáng chút châm chích mai mỉa, "anh không có vẻ ngoài của một người thưởng thức các chương trình nghệ thuật."

"Tôi đâu có nói là thưởng thức," Strike đáp, cũng chẳng ngạc nhiên gì khi thấy Fancourt dường như thích thú trước phản ứng của hắn. "Nhưng tôi để ý thấy ông nói nhầm tên bà vợ đầu trước máy quay."

Fancourt không nói gì, chỉ cầm ly rượu lặng lẽ quan sát Strike.

"Ông nói là "Eff" rồi tự sửa mình, nói lại thành 'Ellie'," Strike tiếp.

"Thì, như anh đã nói… tôi nói nhầm. Ai ăn nói lưu loát đến mấy cũng có lúc thế."

"Trong cuốn *Bombyx Mori*, người vợ quá cố của ông…"

"… được đặt tên là 'Effigy'."

"Chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên," Strike nói.

"Rõ là vậy," Fancourt đáp.

"Bởi vì vào ngày mùng bảy ông vẫn chưa thể nào biết được Quine gọi bà ấy là Effigy."

"Đương nhiên là không."

"Người tình của Quine được gởi một bản thảo nhét qua khe bỏ thư trên cửa, ngay sau khi ông ấy mất tích," Strike nói. "Ông không nhận được bản nào sớm hơn chăng?"

Sự im lặng sau đó dường như dài quá mức. Strike cảm nhận rõ sợi chỉ mong manh mà hắn đã dệt được giữa hai người vừa đứt phựt. Cũng chẳng sao. Hắn đã dành câu hỏi này đến phút cuối.

http://tieulun.hopto.org

“Không,” Fancourt đáp. “Không có.”

Ông nhà văn rút ví ra. Ý định muốn đàm đạo với Strike về nhân vật trong cuốn tiểu thuyết sắp đến dường như đã bị bỏ bẵng. Strike cũng chẳng thấy tiếc gì. Hắn rút ra mấy tờ tiền mặt, nhưng Fancourt đã đưa tay lên rồi nói, vẻ phật ý không lẫn vào đâu được:

“Không, không, để tôi. Báo chí đã nói khá nhiều về gia cảnh của anh hiện nay. Đến nỗi khiến tôi nghĩ đến một câu của Ben Jonson: ‘Tôi nay chỉ là một quý ông nghèo khó, một người lính; trong những ngày sung túc hơn từng khinh thị gia cảnh bần hàn ấy.’”

“Vậy sao?” Strike vui vẻ đáp lại, nhét tiền ngược vào túi. “Tôi thì cứ nghĩ đến *sicine subrepsti mi, atque intestina pururens ei misero eripuisti omnia nostra bona? Eripuisti, eheu, nostrae crudele uenenum Uitae, eheu nostrae pestis amicitiae.”*

Hắn không cười, nhìn vẻ sửng sốt trên gương mặt Fancourt. Ông nhà văn nhanh chóng trấn tĩnh lại.

“Ovid?”

“Catullus,” Strike sửa, vịn tay vào bàn rồi nhấc người lên khỏi chiếc ghế đệm thấp. “Tạm dịch là:

Vậy là chính ngươi đã lần đến bên ta
Rồi moi sạch ruột gan, uống cạn đời ta
Than ôi, máu ta chảy thành độc dược
Bằng hữu ngày nào, sao nỡ hại ta.

“Tôi nghĩ sẽ còn gặp ông nữa,” Strike vui vẻ nói. Hắn tập tễnh đi về phía cầu thang. Fancourt vẫn dán mắt lên lưng hắn.

http://tieulun.hopto.org

44

Bằng hữu đồng minh rầm rập đến
Tựa mưa gió về lũ tràn lên.

Thomas Dekker
The Noble Spanish Soildier

Đêm đó Strike ngồi thật lâu trên ghế sofa trong phòng khách kiêm phòng ăn của mình. Hắn dường như không nghe cả tiếng xe cộ ầm ào trên phố Charing Cross, hay tiếng reo hò văng vẳng thi thoảng của những kẻ đi tiệc Giáng Sinh sớm. Hắn đã tháo chân giả; mặc quần đùi ngồi thật thoải mái. Mỏm chân cụt không còn bị áp lực nữa, chỗ nhoi nhói nhức buốt trên đầu gối cũng dịu đi sau hai liều thuốc giảm đau. Chỗ mì Ý ăn thừa đã kịp vón lại trên đĩa đặt cạnh hắn ở ghế sofa. Ngoài khung cửa sổ nhỏ, bầu trời đã chuyển thành thứ màu xanh sẫm thăm thẳm như nhung của đêm tối. Strike ngồi bất động, mặc dù vẫn còn tỉnh táo.

Dường như đã lâu lắm rồi kể từ lúc hắn nhìn thấy tấm hình chụp Charlotte mặc áo cưới. Cả ngày hôm nay hắn chẳng nghĩ gì đến cô ta. Phải chăng vết thương đã bắt đầu khép miệng?

Cô ta đã lấy Jago Ross, còn hắn một mình ngồi đây, ngẫm nghĩ về những tình tiết phức tạp của một vụ án mạng tinh vi, dưới bóng đèn trong căn gác lạnh lẽo. Có lẽ cuối cùng mỗi người đã ở đúng nơi mình thuộc về.

Trên bàn trước mặt hắn có túi nhựa trong đựng bằng chứng. Trong túi có cuộn băng xám đen của máy đánh chữ mà hắn đã lấy được từ Orlando, vẫn còn gói sơ sài trong bản sao bìa của cuốn *Trên những phiến đá đồi bại*. Hắn nhìn chằm chằm món đồ đó, cũng phải đến nửa tiếng đồng hồ, cảm thấy mình như đứa trẻ vừa tìm thấy một gói quà bí hiểm, mời gọi, món quà lớn nhất

http://tieulun.hopto.org

dưới gốc cây thông vào sáng ngày Giáng Sinh. Nhưng hắn không được xem, không được sờ vào đó, để tránh ảnh hưởng đến bất kỳ thứ bằng chứng pháp y nào có thể tìm được từ cuộn băng đó. Chỉ cần nghi ngờ đã có sự can thiệp là…

Hắn nhìn đồng hồ. Strike đã tự hứa là sẽ không gọi cú điện thoại đó trước chín giờ rưỡi. Để người ta còn dỗ con đi ngủ, còn an ủi vợ sau một ngày làm việc dài. Hắn cần có thời gian để giải thích cặn kẽ…

Nhưng lòng kiên nhẫn của hắn cũng có giới hạn. Hắn chật vật đứng dậy, lấy chìa khóa văn phòng rồi nhọc nhằn đi xuống cầu thang, bám chặt lấy tay vịn, nhảy lò cò từng bước, thỉnh thoảng ngồi bệt hẳn xuống. Mười phút sau hắn trở lại căn hộ riêng, ngồi xuống chỗ vẫn còn ấm trên ghế sofa, cầm theo bộ dao đa năng bỏ túi và mang sẵn một đôi găng tay cao su giống như đôi hôm trước đưa cho Robin.

Hắn thận trọng nhấc cuộn băng máy đánh chữ và tờ bìa sách nhàu nhĩ ra khỏi túi bằng chứng. Cuộn băng vẫn đặt trên tờ giấy, trên mặt bàn formica xụp xệ. Gần như nín thở, hắn rút chiếc tăm kèm trong bộ dao rồi nhè nhẹ đút xuống dưới đoạn băng dài khoảng năm phân đang lộ ra. Hắn cẩn trọng, cố kéo từng chút một. Dòng chữ lộ ra, chữ sắp ngược:

YOB EIDDE WENK I THGUOHT DAH I DN

Hắn chỉ khẽ thở dài thỏa mãn, mặc dù đang vô cùng phấn khích. Strike khéo léo vấn đoạn băng về chỗ cũ. Hắn dùng chìa vít trong bộ dao, vặn bánh răng ở trên cuộn băng, vẫn không hề chạm tay vào vật chứng. Rồi hắn đẩy cuộn băng trở vào lại túi bằng chứng, tay vẫn mang găng. Hắn xem đồng hồ lần nữa. Không thể đợi lâu hơn, hắn cầm điện thoại di động lên, gọi cho Dave Polworth.

"Không đúng lúc hả?" hắn hỏi khi thằng bạn nhấc máy trả lời.

"Đâu có," Polworth đáp, giọng có vẻ tò mò. "Chuyện gì vậy hả Diddy?"

"Nhờ mày một chuyện được không Mồi Cá Mập. Chuyện lớn à."

Tay kỹ sư ngồi trong phòng khách cách đó hơn trăm dặm, lắng nghe mà không ngắt lời khi gã thám tử giải thích rõ việc cần nhờ. Cuối cùng khi Strike

http://tieulun.hopto.org

đã nói xong, cả hai im lặng.

"Tao biết nhờ vả vụ này hơi quá," Strike tiếp, hồi hộp nghe tiếng đường dây sột soạt. "Mà thời tiết như vậy chưa chắc đã làm được, nhỉ?"

"Đương nhiên là được," Polworth nói. "Nhưng mà để tao xem khi nào thì làm được, Diddy à. Sắp tới được nghỉ hai ngày… Penny chắc sẽ càu nhàu…"

"Ừ, tao cũng nghĩ tới chuyện đó," Strike nói, "Tao biết sẽ nguy hiểm mà."

"Đừng có mà sỉ nhục tao, tao đã làm nhiều thứ còn khoai hơn vậy," Polworth nói. "Không phải đâu, thực ra cổ muốn tao chở cổ với bà già đi mua sắm Giáng Sinh… nhưng mà dẹp, chẳng phải mày nói chuyện này là chuyện sống chết đó sao?"

"Cũng gần vậy," Strike nói, nhắm mắt lại, mỉm cười. "Chuyện sống sót, tự do của một người."

"Lại chuồn được vụ đi mua sắm, trời, Mồi đấy nghe rất vừa tai. Đồng ý, có gì tao sẽ điện cho mày, được chưa?"

"Bảo trọng nha bồ tèo."

"Mệt quá."

Strike thả chiếc điện thoại di động xuống ghế sofa, đưa tay xoa mặt, vẫn còn cười. Việc hắn vừa nhờ Polworth có khi còn điên khùng và vô nghĩa hơn chuyện chụp lấy con cá mập đang bơi qua, nhưng Polworth là người ưa mạo hiểm, mà bí quá thì phải liều thôi.

Trước khi tắt đèn, việc cuối cùng hắn làm là đọc lại ghi chép từ cuộc gặp với Fancourt, rồi gạch chân chữ "Cutter", đè mạnh tay đến rách cả giấy.

http://tieulun.hopto.org

45

Ngươi không hiểu câu đùa ấy, chuyện con tằm ấy sao ?

John Webster
The White Devil

Cả nhà riêng của Quine và nhà trên phố Talgarth vẫn tiếp tục bị lục soát tìm bằng chứng. Leonora vẫn còn ở nhà tù Holloway. Một màn chờ đợi dai dẳng.

Strike đã quen với việc đứng hàng tiếng đồng hồ trong giá lạnh, quan sát những khung cửa sổ tối dần, dõi theo những người lạ không nhận rõ mặt. Hắn đã quen với chuông điện thoại reo mãi không hồi đáp, những cánh cửa im lìm, những gương mặt ngơ ngác, những người qua đường vô ý. Hắn cũng quen với việc ép mình ngồi yên mặc dù không hề muốn. Nhưng lần này có sự khác biệt, dường như bên tai hắn luôn có một tiếng than thở, bồn chồn lo lắng.

Phải biết giữ khoảng cách mà sống, nhưng lúc nào cũng sẽ có người thực sự khiến ta mủi lòng, những bất công khiến ta phải day dứt. Leonora ngồi tù, mặt trắng bệch, nức nở, đứa con gái không hiểu gì, yếu đuối, mất cả cha lẫn mẹ. Robin đã dán bức tranh Orlando vẽ ngay trên bàn làm việc. Chú chim ức đỏ vui vẻ dõi theo tay thám tử và cô trợ lý khi họ bận rộn với những ca khác, như chỉ để nhắc rằng một cô gái tóc xoăn ở Ladbroke Grove vẫn đang chờ mẹ về nhà.

Ít ra Robin vẫn đang cố làm một việc có ích, mặc dù cô cảm thấy mình đang khiến Strike thất vọng. Hai ngày rồi cô trở về văn phòng tay không, túi đựng chứng cứ vẫn trống trơn. Tay thám tử đã căn dặn cô phải hết sức cẩn thận, hễ có động tĩnh gì cho thấy có người để ý thì cô phải rút ngay. Strike

http://tieulun.hopto.org

không muốn nói thẳng là gương mặt cô rất dễ nhớ, ngay cả khi đã tóm hết mớ tóc hung vàng vào chiếc mũ nồi len. Robin thực rất xinh.

"Tôi thấy không cần phải cẩn thận quá như vậy," cô nói, sau khi đã làm đúng y lời hắn dặn.

"Cô đừng quên mình đang phải đối mặt với thể loại nào, Robin," hắn nạt lại, lo lắng trong bụng. "Quine đâu có tự mình moi ruột được."

Nỗi sợ hãi của Strike có phần mơ hồ đến lạ lùng. Đương nhiên hắn lo là sát thủ sẽ thoát tội, ngại rằng sẽ có những lỗ hổng lồ lộ trong cái mạng nhện lập luận mong manh mà hắn đang gầy dựng, một lập luận mà đến giờ vẫn chủ yếu hình thành từ trí tưởng tượng, cố tái hiện lại những việc đã xảy ra. Hắn vẫn cần có bằng chứng cụ thể, nếu không phía cảnh sát và luật sư bên bị sẽ đập tan cái lập luận ấy. Nhưng hắn cũng có những mối lo khác.

Mặc dù rất ghét biệt danh Bob bí hiểm mà Anstis đã đặt, Strike giờ đây cảm nhận được một mối đe dọa đang rình rập, cảm giác ấy cũng mạnh mẽ như lúc chiếc xe tăng Viking sắp nổ quanh hắn. Trực giác, như người ta thường gọi. Nhưng Strike biết rằng đó còn là khả năng nhận biết những dấu hiệu khó thấy, khả năng nối kết những chấm rời trong tiềm thức. Một bức chân dung rõ ràng của sát thủ đang dần hiện ra giữa mớ bằng chứng rời rạc. Hình ảnh ấy sắc nét, đáng sợ: một trường hợp ám ảnh, đầy cuồng nộ bạo lực; một bộ óc xuất chúng, có khả năng tính toán tinh vi nhưng vô cùng bệnh hoạn.

Hắn càng dai dẳng lảng vảng quanh đó, càng tiến lại gần, càng hỏi những câu gai góc, thì sát thủ càng dễ chột dạ. Strike tự tin vào khả năng nhận biết và đẩy lùi đòn tấn công của chính mình. Nhưng hắn không thể bình thản mà mường tượng ra đầu óc bệnh hoạn ấy sẽ phản đòn như thế nào khi bị đe dọa, nhất là đối với một kẻ vốn mê những trò tàn độc kiểu thời Trung cổ.

Hai ngày nghỉ phép của Polworth đến rồi đi mà không có kết quả gì.

"Đừng bỏ cuộc chứ Diddy," cậu bạn nói với Strike trên điện thoại. Với tính cách của Polworth, việc chưa thành dường như càng trở nên hấp dẫn hơn chứ không hề làm anh chàng nản chí. "Thứ Hai tới tao sẽ cáo ốm ở công ty.

http://tieulun.hopto.org

Rồi làm một cú nữa xem sao.”

“Tao không thể nhờ mày làm vậy được,” Strike lẩm bẩm, thấy bất lực. “Nội chuyện lái xe…”

“Tao tự nguyện mà, cái thằng xi cà que vô ơn kia.”

“Penny sẽ giết mày mất. Còn vụ mua sắm Giáng Sinh thì sao?”

“Còn cơ hội qua mặt cảnh sát thủ đô của tao thì sao?” Polworth bật lại. Anh chàng từ lâu đã không ưa đô thủ đô Anh quốc lẫn dân tình ở đó.

“Mày đúng là bạn tốt, Mồi à,” Strike đáp.

Tắt máy xong, hắn thấy Robin đang tủm tỉm.

“Chuyện gì buồn cười hả?”

“Mồi,” cô nói. Nghe như kiểu dân trường tư, chẳng giống gì với Strike cả.

“Không phải như cô nghĩ đâu,” Strike đáp. Hắn còn đang kể dở chuyện Dave Polworth và con cá mập thì điện thoại lại đổ chuông: số lạ. Hắn cầm máy.

“Phải Cameron… ơ… Strike đó không?”

“Nghe đây.”

“Jude Graham đây. Hàng xóm của Kath Kent. Nó về rồi,” một giọng nữ hồ hởi.

“Tin tốt đấy,” Strike nói, đưa ngón tay cái ra dấu cho Robin.

“Ừa, về hồi sáng. Có bạn ở cùng. Tôi có hỏi đi đâu vậy nhưng nó không trả lời,” bà hàng xóm tiếp.

Strike nhớ rằng Jude Graham tưởng hắn là nhà báo.

“Bạn trai hay gái vậy?”

“Gái,” bà ta đáp, vẻ tiếc rẻ. “Một con nhỏ cao gầy gầy, tóc đen, suốt ngày bám theo Kath.”

“Thông tin rất có ích, bà Graham à,” Strike đáp. “Tôi sẽ… ờ… gởi chút ít qua cửa, phiền bà quá.”

“Được rồi,” bà hàng xóm vui vẻ. “Cảm ơn chú.” Rồi bà ta dập máy.

“Kathryn Kent đã về nhà,” Strike kể cho Robin. “Nghe như có Pippa Midgley ở cùng.”

http://tieulun.hopto.org

“Ồ,” Robin nói, cố nhịn cười. “Tôi… đoán, chắc là anh đang ân hận vụ dằn mặt cô ấy hôm trước?”

Strike cười rầu.

“Hai người đó sẽ không chịu nói năng gì với tôi,” hắn nói.

“Đúng thế,” Robin đồng ý. “Tôi cũng nghĩ vậy.”

“Thì thôi vậy, Leonora còn đang ngồi tù.”

“Nếu anh nói ra hết giả thuyết của anh, có khi họ sẽ hợp tác,” Robin gợi ý.

Strike vuốt cằm, nhìn Robin mà như không thấy cô.

“Tôi không nói được,” cuối cùng hắn đáp. “Nếu chuyện tôi đang rình mò chỗ đó bị lộ ra thì hên lắm tôi mới tránh được một nhát ngay trong đêm.”

“Anh nói nghiêm túc đấy chứ?”

“Robin,” Strike đáp, hơi mệt mỏi. “Phải nhớ là Quine đã bị trói lại và moi sạch ruột.”

Hắn ngồi lên tay ghế sofa, tay ghế không kêu chút chít như lúc ngồi lên mặt nệm nhưng vẫn oằn xuống dưới sức nặng của hắn. Strike nói:

“Pippa Midgley có vẻ thích cô.”

“Vậy để tôi đi gặp họ,” Robin nói ngay lập tức.

“Không đi một mình được,” hắn tiếp, “nhưng nếu suôn sẻ thì cô có thể kéo theo tôi vào nhỉ? Tối nay thì sao?”

“Xong ngay!” cô đáp, hớn hở ra mặt.

Chẳng phải cô với Matthew đã đồng ý rồi đó sao? Đây là lần đầu tiên cô thử thách anh ấy, nhưng Robin tự tin bước đến điện thoại. Khi cô nói với Matthew rằng cô không biết mấy giờ tối nay mới về tới nhà, phản ứng của anh ấy không thể gọi là nhiệt tình được. Nhưng Matthew chấp nhận mà không đôi co.

Vậy là, bảy giờ tối hôm đó, sau khi đã bàn bạc kỹ những chiến thuật sẽ dùng, Strike và Robin lần lượt đi ra ngoài trong trời đêm lạnh cóng, đến thẳng chung cư Stafford Cripps House. Robin đi trước Strike mười phút.

Một đám choai choai đứng trong sân bê tông trước khu chung cư. Chúng không nể nang để Robin đi qua như với Strike hai tuần trước đó. Một đứa

http://tieulun.hopto.org

nhảy giật lùi ra trước khi cô đến gần cầu thang bên trong chung cư. Kẻ quấy rối rủ cô đi chơi, rồi khen cô rất xinh. Đáp lại sự im lặng của Robin, thằng nhóc bắt đầu cười giễu còn đám ở trong bóng tối thì vừa hô hố trêu vừa bình phẩm vòng ba của cô. Khi cả hai bước lên cầu thang bê tông, tiếng cười cứ vọng ra nghe rất lạ lùng. Cô nghĩ thằng nhóc cùng lắm là mười bảy tuổi.

"Tôi phải đi lên gác," cô cứng giọng nói khi nó õng ẹo làm trò trên cầu thang mua vui cho đám bạn. Mồ hôi bắt đầu tứa ra trên da đầu Robin. *Nó chỉ là một đứa trẻ,* cô tự nhủ. *Strike đang ở ngay sau lưng mình*. Suy nghĩ đó khiến cô can đảm hơn. "Làm ơn tránh ra," cô nói.

Thằng oắt con ngập ngừng, chua thêm một câu về thân hình cô rồi bước qua một bên. Robin tưởng chừng như nó sẽ chụp lấy cô khi cô bước tới, nhưng nó đã lủi ra với đám bạn. Cả lũ vẫn tiếp tục gọi cô bằng những cái tên tục tĩu khi cô bước lên cầu thang. Lên đến ban công, Robin thở phào nhẹ nhõm, không ai bám theo nữa. Cô đi men ban công về phía căn hộ của Kathryn Kent.

Đèn bên trong nhà bật sáng. Robin dừng lại một giây, sửa soạn chỉnh tề, rồi bấm chuông.

Sau vài giây cánh cửa mở hé chỉ chừng tấc rưỡi, một phụ nữ tuổi trung niên, tóc đỏ dài rối bung xuất hiện.

"Kathryn phải không?"

"Vâng?" chị ta đáp lại, ngờ vực.

"Tôi có chuyện rất quan trọng cần nói với chị," Robin đáp. "Chị phải biết chuyện này."

("Đừng nói 'Tôi cần nói chuyện với chị,' Strike đã luyện cho cô, "cũng đừng nói 'Tôi muốn hỏi chị vài câu'. Cô phải đặt vấn đề sao cho chị ta nghĩ đó là chuyện có lợi cho chị ta. Cố gắng nói thật nhiều trước khi nói ra cô là ai; làm ra vẻ khẩn trương, làm cho chị ta lo lắng rằng nếu để cô đi chị ta sẽ bỏ lỡ điều gì đó. Cô cố làm sao vào được trong nhà trước khi chị ta kịp suy nghĩ thấu đáo. Nhớ gọi chị ta bằng tên. Cố làm ra vẻ thân mật. Cứ nói nhiều vào.")

"Gì kia?" Kathryn Kent hỏi.

http://tieulun.hopto.org

“Tôi vào được nhà được không?” Robin hỏi. “Ngoài này lạnh lắm.”

“Cô là ai?”

“Chị cần nghe chuyện này, Kathryn à.”

“Cô là…?”

“Kath?” một giọng nói vang lên từ sau lưng Kathryn.

“Cô là nhà báo phải không?”

“Tôi là một người bạn,” Robin ứng biến, cô đã đặt ngón chân qua bậc cửa. “Tôi muốn giúp chị, Kathryn à.”

“Ê…”

Một gương mặt dài trắng trẻo quen thuộc với đôi mắt to màu nâu ló ra ngay bên cạnh mặt của Kathryn.

“Là cái người mà em kể ấy!” Pippa nói. “Cô ta làm việc với hắn…”

“Pippa,” Robin lên tiếng, mắt nhìn mắt cô gái dáng cao, “em biết là chị đứng về phía em mà – có chuyện này tôi cần nói với cả hai người, chuyện rất khẩn…”

Robin đã đưa được hai phần ba bàn chân qua bậc cửa. Cô cố gắng dùng hết sức thuyết phục, cố tỏ ra thật chân thành khi nhìn vào đôi mắt hoảng hốt của Pippa.

“Pippa, nếu không phải là chuyện quan trọng chị đã không đến đây làm gì…”.

“Để chị ta vào,” Pippa nói với Kathryn. Giọng cô ta hoảng sợ.

Lối vào nhà chật chội, treo đầy áo khoác. Kathryn dẫn Robin vào một phòng khách nhỏ, đèn mờ, tường sơn màu hoa mộc lan. Cửa sổ phòng treo rèm nâu, vải rèm mỏng đến nỗi ánh đèn từ những tòa nhà đối diện và xe cộ từ xa vẫn xuyên qua được. Trên ghế sofa có một chiếc chăn phủ màu cam, trông bân bẩn. Ghế sofa đặt trên tấm thảm có hoa văn trừu tượng uốn lượn. Trên chiếc bàn nước bằng gỗ thông rẻ tiền là phần cơm Tàu ăn thừa. Trong góc phòng đặt chiếc bàn để máy tính xập xệ, bên trên có laptop. Dường như trước đó hai người đang cùng nhau trang trí một cây thông Noel giả nho nhỏ. Tự dưng Robin thấy day dứt, nhói lòng. Một dây đèn nằm dưới nền nhà, mấy thứ

đồ trang trí vương vãi trên chiếc ghế tựa duy nhất trong phòng, có một chiếc đĩa sứ ghi chữ *Nhà văn nổi tiếng trong tương lai*!

"Cô muốn gì?" Kathryn Kent cất giọng hỏi, hai tay vòng lại trước ngực.

Chị ta nhìn Robin, cặp mắt hung dữ, ti hí.

"Tôi ngồi xuống được không?" Robin đáp rồi ngồi xuống mà không đợi Kathryn trả lời. ("Cứ thật tự nhiên, miễn là không thô lỗ, làm vậy sẽ khiến chị ta khó đuổi cô đi hơn," Strike đã dặn.)

"Cô muốn gì?" Kathryn lặp lại.

Pippa đứng bên cửa sổ, nhìn Robin chằm chằm. Robin thấy cô gái đang máy mó một món đồ trang trí: một con chuột mặc đồ ông già Noel.

"Chị biết chuyện Leonora Quine đã bị bắt vì tội giết người chưa?" Robin hỏi.

"Đương nhiên là biết. Chính tôi," Kathryn chỉ tay vào bộ ngực đồ sộ của mình, "tìm ra tờ hóa đơn thẻ Visa có ghi chi tiết mua dây thừng, áo choàng burqa và đồ bảo hộ."

"Vâng," Robin nói. "Tôi có biết."

"Dây thừng và áo burqa!" Kathryn Kent thốt lên. "Ai mà ngờ được? Chừng đó năm ông ấy cứ nghĩ bà ta là cái thứ bò cái quê mùa nhếch nhác, củ mỉ cù mì… giờ thì trắng mắt ra rồi đó!"

"Vâng,"Robin đáp. "Tôi biết là sự tình trông có vẻ vậy."

"Ý cô là sao, trông có vẻ…?"

"Kathryn, tôi đến đây để cảnh báo chị: họ không nghĩ bà ấy là thủ phạm đâu."

("Đừng nói gì cụ thể. Cố làm sao đừng nhắc đến hai chữ cảnh sát, đừng nói ra điều gì có thể kiểm chứng được, cứ nói chuyện thật mơ hồ," Strike đã dặn trước cô.)

"Ý cô là sao?" Kathryn lặp lại, gay gắt. "Cảnh sát không…?"

"Mà thực ra chính chị cũng có thể đã dùng được thẻ đó, chị có rất nhiều cơ hội để chép lại số thẻ…"

Kathryn đảo mắt từ Robin đến Pippa, vẫn còn nắm chặt con chuột mặc đồ

http://tieulun.hopto.org

ông già Noel, mặt trắng bệch.

"Nhưng Strike không nghĩ chị là thủ phạm," Robin nói.

"Ai kia?" Kathryn hỏi. Trông chị ta có vẻ bối rối, hoảng hốt, không suy nghĩ mạch lạc được.

"Là thằng cha sếp của chị ta," Pippa thầm thì như nhắc tuồng.

"Là hắn!" Kathryn thốt lên, tấn công Robin trở lại. "Hắn làm cho *Leonora*!"

"Anh ấy không nghĩ chị là thủ phạm," Robin lặp lại, "ngay cả với tờ hóa đơn thẻ tín dụng – chuyện chị có được tờ giấy đó. Ý tôi là, mặc dù trông rất đáng ngờ, anh ấy tin chắc rằng chị chỉ tình cờ…"

"Con bé đưa cho tôi!" Kathryn Kent thốt lên, huơ tay loạn xạ. "Con gái ông ấy – chính nó đưa cho tôi, cả mấy tuần tôi còn không xem đằng sau có gì, chẳng nghĩ gì cả. Tôi đã cố *tử tế*, nhận mấy bức tranh vớ va vớ vẩn của nó, rồi cứ phải giả vờ như đẹp lắm – Tôi đã rất *tử tế*!"

"Tôi hiểu," Robin đáp. "Tụi tôi tin chị mà, Kathryn, tôi nói danh dự đấy. Strike muốn tìm ra sát thủ thực sự, anh ấy không như bên cảnh sát ("cứ nói bóng gió, đừng khẳng định gì cả.") "Anh ấy không làm cái chuyện là túm ngay lấy người phụ nữ tiếp theo đã từng… chị hiểu đó…"

Mấy chữ *trói Quine lại* như lơ lửng trong không khí, không được nói ra.

Pippa quả là dễ đối phó hơn Kathryn. Cô ta tin ngay, hoảng hốt, nhìn sang Kathryn dường như đang sôi tiết.

"Biết đâu tôi chẳng quan tâm ai giết ông ấy!" Kathryn gầm lên, răng nghiến ken két.

"Nhưng hẳn chị không muốn bị bắt…?"

"Chỉ có mỗi cô nói họ đang dò đến tôi! Đài báo có nói gì đâu!"

"Thì… đương nhiên họ sẽ không nói gì, chứ sao?" Robin nhẹ nhàng nói. "Cảnh sát đâu có tổ chức họp báo để công bố là có lẽ họ vừa bắt nhầm…"

"Ai đứng cái thẻ tín dụng đó? Chính bà ấy."

"Thực ra chỉ mỗi Quine thường dùng thẻ," Robin nói, "còn vợ ông ấy không phải là người duy nhất tiếp cận được cái thẻ đó."

http://tieulun.hopto.org

“Làm sao cô biết bên cảnh sát đang nghĩ gì, làm sao cô biết hơn tôi?”

“Strike quen biết với cảnh sát thủ đô,” Robin bình thản đáp. “Anh ấy từng chiến đấu ở Afghanistan với sĩ quan điều tra Richard Anstis.”

Tên của người đã từng hỏi cung Kathryn có vẻ như cũng có trọng lượng. Chị ta lại liếc Pippa.

“Tại sao cô nói chuyện này với tôi?” Kathryn hỏi gặng.

“Vì tụi tôi không muốn phải thấy thêm một phụ nữ vô tội bị bắt,” Robin đáp, “vì tụi tôi nghĩ rằng cảnh sát đang mất thì giờ dò xét lầm người, và còn bởi vì,” (“thêm vào chút tư lợi khi con mồi đã cắn câu, như vậy nghe mới dễ tin”) “đương nhiên,” Robin tiếp, tỏ vẻ lúng túng, “sẽ có lợi cho cả Cormoran nếu anh ấy bắt được hung thủ thật sự. Một lần nữa.” cô bồi thêm.

“Ra thế” Kathryn đáp, gật đầu giận dữ, “chứ còn gì nữa? Anh ta thèm tiếng tăm mà.”

Một người từng cặp với Owen Quine hai năm sẽ chẳng bao giờ tin có người không thèm tiếng tăm.

“Kathryn à, tụi tôi chỉ muốn cảnh báo chị,” Robin đáp, “và nhờ chị giúp đỡ. Nhưng đương nhiên, nếu chị không muốn…” Robin dợm người đứng dậy.

(“Một khi đã trưng hết ra cho chị ta, cứ làm như mình không cần chị ta nữa. Nếu chị ta bắt đầu nắm níu cô thì có nghĩa là cô đã thành công.”)

“Tôi đã nói với bên cảnh sát tất cả những gì tôi biết,” Kathryn nói, trông lo lắng khi thấy Robin lại đứng dậy. Robin cao hơn hẳn chị ta. “Tôi đâu còn gì nữa để nói.”

“À, tụi tôi cho là họ đã không hỏi đúng chỗ,” Robin nói, ngồi xuống ghế sofa trở lại. “Chị là một nhà văn,” cô đổi bài, không dùng chiêu Strike đã dọn sẵn nữa. Robin hướng mắt về phía chiếc laptop trong góc. “Chị có óc quan sát. Chị hiểu ông ấy, hiểu tác phẩm của ông ấy hơn ai hết.”

Đòn tâng bốc bất ngờ khiến cơn thịnh nộ Kathryn chuẩn bị giáng xuống Robin bị dập tắt ngay trong cuống họng (chị ta đã mở sẵn miệng, chuẩn bị rủa).

http://tieulun.hopto.org

“Vậy thì sao?” Kathryn đáp. Vẻ hung hăng giờ đây hơi bị giả tạo. “Cô muốn biết gì?”

“Chị có thể cho Strike vào nhà, nghe những gì chị sắp nói được không? Anh ấy sẽ không vào nếu chị không đồng ý,” Robin động viên chị ta (sếp của Robin chưa hề cho phép cô nói thế). “Anh ấy tôn trọng quyền từ chối của chị.” (Strike cũng chưa từng tuyên bố như vậy.) “Anh ấy muốn nghe chính lời chị nói.”

“Tôi không biết còn nói được chuyện gì nữa,” Kathryn đáp, vòng tay trước ngực trở lại, nhưng không giấu nổi chút kiêu hãnh sung sướng.

“Tôi biết việc sắp nhờ chị là rất lớn,” Robin nói, “nhưng nếu chị giúp tụi tôi bắt được hung thủ thật sự, Kathryn à, chị sẽ lại lên báo, nhưng lần này là vì lý do *đúng đắn.*”

Lời hứa hẹn đó như nhè nhẹ đậu xuống căn phòng khách – viễn cảnh những tay phóng viên hâm mộ, háo hức phỏng vấn Kathryn, hỏi về tác phẩm của chị ta, những câu như: Chị hãy nói về tác phẩm *Sự dâng hiến của Melina*…

Kathryn liếc qua phía Pippa. Cô ta thốt lên:

“Thằng cha chó đẻ đó đã *bắt cóc* em!”

“Em tấn công anh ta trước, Pip à,” Kathryn đáp. Chị ta quay sang Robin, vẻ sốt sắng. “Tôi chưa bao giờ bảo nó làm thế. Nó… sau khi đọc những thứ ông ấy viết… tụi tôi… tụi tôi nghĩ là anh ta - sếp của cô đã được thuê để gán tội cho tụi tôi.”

“Tôi hiểu mà,” Robin nói dối. Cô thấy lời giải thích của Kathryn vô cùng méo mó và hoang tưởng, nhưng có lẽ cặp kè riết với Owen Quine con người ta cũng thành ra từa tựa như vậy.

“Nó hay sốt ruột, không suy nghĩ,” Kathryn đáp, nhìn đệ tử ruột vừa trìu mến vừa có vẻ quở trách. “Pip nóng tính lắm.”

“Tôi hiểu,” Robin vờ vịt. “Vậy tôi gọi Cormoran… gọi anh Strike được không? Nói anh ấy đến đây để gặp chị?”

Robin đã rút sẵn điện thoại ra khỏi túi, cô liếc nhìn xuống. Strike nhắn tin

http://tieulun.hopto.org

cho cô:

Đang ở ngoài ban công. Lạnh bỏ bà.

Cô nhắn lại:

Đợi 5 phút.

Nhưng cô chỉ cần có ba phút. Vẻ chân thành thấu hiểu của Robin đã khiến Karthyn dịu hẳn, Pippa khi nãy còn hoảng hốt giờ đã động viên chị ta mời Strike vào, xem thử sự tình tồi tệ ra sao. Đến khi hắn gõ cửa, Kathryn phăm phăm bước ra, trông bộ gần như sốt sắng.

Căn phòng dường như nhỏ lại khi Strike bước vào. Cạnh Kathryn, Strike trông như một gã khổng lồ, nam tính ngời ngời quá mức cần thiết. Khi chị ta đã dọn dẹp xong đám đồ trang trí cây thông, hắn ngồi phịch xuống chiếc ghế tựa duy nhất. Pippa lùi về cuối sofa, ngồi vắt vẻo trên tay ghế, cứ lấm lét nhìn hắn, vừa sợ sệt vừa thách thức.

"Anh uống gì không?" Kathryn hỏi Strike. Hắn mặc áo khoác dày, đôi chân đi đôi giày khủng cỡ số mười bốn đặt vuông vức trên tấm thảm hoa văn ngoằn nghoèo.

"Có tách trà thì hay quá," hắn nói.

Chị ta bỏ ra sau nhà bếp nhỏ xíu. Thấy phải ngồi một mình với Strike và Robin, Pippa hoảng lên rồi líu ríu chạy theo Kathryn.

"Hẳn cô đã làm rất tốt," Strike lẩm bẩm với Robin, "lại còn được mời trà nữa."

"Chị ta rất tự hào chuyện mình là nhà văn," Robin thì thào đáp lời, "cũng có nghĩa là chị ta có thể hiểu Quine theo cách mà người khác…"

Cả hai nín bặt vì Pippa đã quay trở lại với một hộp bánh qui rẻ tiền. Pippa ngồi lại chỗ cũ, lại lấm lét nhìn Strike, còn sợ mà cũng có phần kích thích, như lúc cô ta rúm ró trong văn phòng hắn.

"Chị thật tử tế, Kathryn à," Strike nói, khi chị ta đặt xuống bàn chiếc khay đựng tách trà. Robin để ý thấy có một chiếc tách ghi chữ *Làm thinh mà hiệu đính.*

"Để xem đã," Kent phản pháo, vòng tay trước ngực, đứng nguyên vị mà

liếc xuống Strike.

"Kath, ngồi đi," Pippa dỗ dành. Kathryn ngập ngừng ngồi xuống ghế sofa, giữa Pippa và Robin.

Ưu tiên hàng đầu của Strike là phải tiếp tục nâng niu chút lòng tin mong manh mà Robin đã gầy dựng được; không thể chơi trò tấn công trực diện ở đây. Vậy là hắn mở màn bằng một bài diễn văn, khớp với những gì Robin đã nói, bóng gió chuyện nhà chức trách đang cân nhắc lại vụ bắt giữ Leonora và những chứng cứ hiện thời. Hắn tránh nhắc đến cảnh sát, nhưng trong từng từ đều ám chỉ chuyện cảnh sát giờ đây đã bắt đầu chú ý đến Kathryn Kent. Khi hắn đang nói, tự dưng có tiếng còi hụ từ xa vọng đến, rất hợp tình hợp cảnh. Strike nhắc lại rằng hắn cảm thấy Kent hoàn toàn vô tội, nhưng hắn cũng thấy cảnh sát đã bỏ lỡ cơ hội tìm hiểu và tận dụng kiến thức của chị ta.

"Ừ, thì, có lẽ anh nói đúng," chị ta đáp. Dưới những lời dỗ ngọt của Strike, Kathryn không hẳn là phổng mũi sung sướng, nhưng cũng bắt đầu thả lỏng. Chị ta cầm chiếc tách *Keep Clam* lên, ra vẻ thanh cao, "Họ chỉ chăm chăm hỏi chuyện giường chiếu của tụi tôi."

Theo lời Anstis kể lại, như Strike còn nhớ, Kathryn thực ra đã tình nguyện khai khá nhiều thông tin về chủ đề đó chứ không hề bị ép.

"Tôi không quan tâm đến chuyện đó của chị," Strike nói. "Rõ là ông ấy không… thôi thì nói thẳng ra… là không được thỏa mãn ở nhà."

"Cả mấy năm rồi đâu có ngủ với vợ," Kathryn tiếp liền. Nhớ lại những tấm hình chụp Quine bị trói lại trong phòng ngủ của Leonora, Robin cúi xuống nhìn tách trà. "Hai người đâu có gì chung. Ông ấy không nói chuyện viết lách với vợ được, Leonora đâu có quan tâm gì, một chút cũng không. Ông ấy có nói với tụi mình," bà ta ngước nhìn Pippa đang vắt vẻo trên ghế cạnh đó, "là bà ta còn chưa bao giờ đọc kỹ sách của chồng. Ông ấy muốn có người hiểu được mình ở mức đó. Owen thực sự có thể nói chuyện văn chương với tôi."

"Cả tôi nữa," Pippa chen vào, ngay lập tức xổ luôn một bài: "ông ấy quan tâm về chủ đề chính trị bản sắc, anh biết đó, có thể nói chuyện với tôi hàng

http://tieulun.hopto.org

giờ đồng hồ, nhất là chuyện tôi sinh ra trong một giới tính…”

“À Owen từng nói với tôi là thật nhẹ nhõm khi được nói chuyện với một người thực sự hiểu tác phẩm của ông ấy,” Kathryn lớn giọng, át cả Pippa.

“Tôi cũng nghĩ thế,” Strike nói, gật đầu. “Bên cảnh sát không thèm hỏi gì đến những chuyện này, phải không?”

“À, họ hỏi tụi tôi gặp nhau ở đâu, tôi trả lời: gặp ở khóa học viết văn Owen dạy,” Kathryn nói. “Mưa dầm thấm lâu, anh biết không, ông ấy rất quan tâm đến tác phẩm của tôi…” “Tác phẩm của hai tụi tôi…” Pippa khẽ thêm vào.

Kathryn nói dông dài một hồi, Strike gật gù, ra vẻ đang chú ý theo dõi câu chuyện tình thầy trò dần dần chuyển sang một thứ tình cảm khác, nồng nhiệt hơn, Pippa dường như từng dính sát suốt quá trình chuyển biến đó, chỉ dừng lại trước phòng ngủ của Quine và Kathryn.

“Tôi viết truyện kỳ ảo có biến tấu,” Kathryn kể. Strike thấy ngạc nhiên xen lẫn chút thích thú vì tới đây chị bắt đầu nói năng giống kiểu Fancourt: dùng những cụm từ đã chuẩn bị sẵn, ngắt đoạn đủng đỉnh. Hắn thoáng tự hỏi không biết có bao nhiêu người từng ngồi một mình hàng tiếng đồng hồ viết truyện, rồi tập nói về tác phẩm của mình mỗi khi nghỉ tay uống cà phê. Rồi hắn nhớ lại Waldegrave đã nói gì về Quine, chuyện ông nhà văn thừa nhận đã tập trả lời phỏng vấn, dùng bút bi làm micro. “Đúng ra là kỳ ảo kiêm gợi tình, nhưng mà có tính nghệ thuật. Vấn đề của những nhà xuất bản truyền thống là ở đó, anh hiểu không, họ không muốn in thứ gì quá mới lạ, chỉ lo tìm những thứ phù hợp với danh mục bán hàng có sẵn. Rồi nếu ta trộn lẫn nhiều dòng sách khác nhau, nếu ta sáng tạo ra thứ gì đó hoàn toàn mới, thì họ rất e ngại… Tôi biết *Liz Tassel*,” Kathryn nói ra cái tên đó như người ta kể lể bệnh tình, “bà ấy nói với Quine là sách của tôi quá *chuyên biệt.* Nhưng đó lại chính là thế mạnh của việc tự xuất bản, sự tự do…”

“Đúng thế,” Pippa lên tiếng, vô cùng háo hức muốn dự phần, “Đúng vậy, với dòng tiểu thuyết bình dân tôi nghĩ tự xuất bản là giải pháp…”

“Nhưng tác phẩm của tôi đâu phải loại bình dân,” Kathryn nói, hơi

http://tieulun.hopto.org

nhướng mày, "ý tôi.."

"… nhưng Owen nói rằng với cuốn tự truyện của mình, tôi nên đi theo lối truyền thống," Pippa nói. "Anh biết không, ông ấy thực sự quan tâm đến vấn đề bản sắc giới tính, rất muốn tìm hiểu những chuyện tôi từng trải qua. Tôi giới thiệu ông ấy với vài người chuyển giới khác, rồi ông ấy hứa sẽ nói chuyện với biên tập về tôi, vì ông ấy nghĩ rằng, nếu quảng bá đúng cách, anh biết đó, với một câu chuyện chưa bao giờ được kể…"

"Owen rất thích *Sự dâng hiến của Melina*, ông ấy nóng lòng được đọc lắm. Mỗi khi tôi viết xong một chương ông ấy như muốn giật lấy từ tay tôi," Kathryn lớn giọng, "rồi ông ấy nói với tôi…"

Chị ta dừng lại đột ngột. Pippa cũng không còn vẻ khó chịu vì bị Kathryn ngắt lời nữa. Robin thấy rõ là cả hai người vừa bỗng dưng nhớ ra rằng trong suốt thời gian được Quine tán tụng, động viên, tỏ ra quan tâm, khen ngợi nọ kia, họ đã không hề hay biết rằng ông ta cũng cùng lúc vẽ ra hai nhân vật điểu tinh Harpy và con gái Epicoene vô cùng tục tĩu ấy bằng máy đánh chữ khi khuất mắt họ.

"Vậy Quine có nói chuyện với chị về việc viết lách của ông ấy không?" Strike hỏi.

"Có nói chút ít," Kathryn Kent trả lời, giọng chùng hẳn. "Chị có biết ông ấy viết *Bombyx Mori* trong bao lâu không?"

"Gần như trong suốt thời gian quen tôi," chị ta đáp.

"Quine nói gì về cuốn sách?"

Im lặng. Kathryn và Pippa nhìn nhau.

"Em đã nói với anh ta," Pippa nói với Kathryn, liếc chằm chặp về phía Strike, "rằng mấy chỗ ông ấy kể đâu có trong sách."

"Đúng vậy," Kathryn nặng nhọc đáp. Chị ta lại khoanh tay trước ngực. "Owen không hề nói sẽ viết như thế."

Như thế… Strike nhớ lại thứ chất lỏng nhừa nhựa màu nâu chảy ra từ ngực của điểu tinh Harpy. Với hắn đó là một trong những hình ảnh kinh tởm nhất trong cuốn sách. Hắn cũng nhớ rằng chị gái của Kathryn đã chết vì bệnh

http://tieulun.hopto.org

ung thư vú.

"Quine có nói sẽ viết như thế nào không?" Strike hỏi.

"Ông ấy nói dối," Kathryn đáp gọn. "Nói rằng đó là một câu chuyện về hành trình của nhà văn hay gì đó nhưng toàn vờ vịt… Owen nói rằng trong sách tụi tôi là…"

"Những linh hồn lạc lối đẹp đẽ," Pippa chen vào, dường như cụm từ đó đã gây ấn tượng sâu sắc với cô ta.

"Đúng thế," Kathryn nặng nhọc đáp.

"Quine có đọc cho chị nghe đoạn nào không hả Kathryn?"

"Không," chị ta đáp. "Ông ấy nói muốn cuốn sách sẽ là một…"

"Ôi, *Kath,*" Pippa thốt lên não nề. Kathryn giờ đã úp mặt xuống hai bàn tay.

"Đây" Robin lên tiếng, ân cần lấy khăn giấy trong giỏ xách đưa ra.

"Không," Kathryn khàn khàn đáp, nhấc người khỏi sofa rồi biến mất ra sau bếp. Chị ta quay trở lại với một nắm giấy lau bếp.

"Ông ấy nói," chị ta lặp lại "ông ấy muốn tạo sự ngạc nhiên. Đồ chó đẻ," chị ta tiếp, ngồi xuống trở lại. "*Chó đẻ*."

Kathryn chặm mắt rồi lắc đầu, mớ tóc dài hung đỏ lắc lư, Pippa xoa lưng chị ta.

"Pippa kể với tôi," Strike tiếp, "rằng Quine nhét một bản thảo qua khe cửa nhà chị."

"Đúng thế," Kathryn đáp.

Rõ là Pippa đã thú nhận vụ bép xép này với Kathryn.

"Con mụ Jude nhà bên cạnh thấy ông ta nhét vào. Con mẻ thiệt nhiều chuyện, lúc nào tọc mạch rình mò tôi."

Strike vừa nhét thêm hai mươi bảng qua khe bỏ thư của người hàng xóm nhiều chuyện đó, để cảm ơn bà ta đã báo với hắn động tĩnh của Kathryn. Hắn hỏi tiếp.

"Khi nào vậy?"

"Sáng sớm ngày sáu," Kathryn đáp.

http://tieulun.hopto.org

Strike dường như cảm nhận được sự căng thẳng và phấn khích nơi Robin.

"Khi đó đèn phía trước nhà chị có sáng không?"

"Đèn đó hả? Hỏng cả mấy tháng rồi."

"Bà hàng xóm có nói gì với Quine lúc đó không?"

"Không, chỉ nhìn thấy qua cửa sổ thôi. Hình như khi đó mới hai giờ sáng, hẳn mụ ta không muốn mặc đồ ngủ mà đi ra ngoài. Nhưng mụ ta thấy Quine đi về ở đây nhiều lần rồi. Biết Quine trông… trông ra sao mà," Kathryn nức nở, "áo… áo choàng, mũ miếc ngớ ngẩn."

"Pippa kể là có một thư nhắn nữa," Strike nói.

"Ừ… *'Đã đến lúc tính sổ cho cả hai ta'*," Kathryn đáp.

"Chị còn giữ đó không?"

"Tôi đốt rồi," Kathryn nói.

"Có ghi là gởi cho chị không? Có đề tên chị không?"

"Không," Kathryn đáp, "chỉ có dòng chữ vậy rồi dấu nụ hôn vớ vẩn. *Đồ chó đẻ*." Chị ta lại nức nở.

"Để tôi đi lấy tí cay uống nhé?" Robin bất ngờ xung phong.

"Trong bếp có một ít," Karthyn đáp, giọng nghẹn ngào do dùng khăn giấy bụm cả mặt lại. "Pip, em đi lấy đi."

"Chị chắc là mẩu giấy đó của ông ấy viết chứ?" Strike hỏi khi Pippa vừa chạy ra đi tìm rượu.

"Đúng thế, chữ viết tay của ông ấy mà, tôi nhận ra ngay," Kathryn đáp.

"Chị hiểu ý câu đó là sao?"

"Tôi không biết," Kathryn yếu ớt đáp, chùi đi dòng nước mắt vẫn còn tuôn chảy. "Tính sổ cho tôi vì ông ấy đã quạt cho bà vợ một trận? Tính sổ cho ông ấy với hết thảy… ngay cả với tôi. Đồ chó đẻ hèn nhát," bà ta nói, vô tình chửi giống y Michael Fancourt. "Ông ấy đã có thể nói thẳng với tôi nếu không muốn… nếu ông ấy muốn chấm dứt… tại sao làm thế? Tại sao? Rồi đâu chỉ có mỗi tôi… còn Pip nữa… cứ vờ vĩnh là quan tâm, nói chuyện với nó về cuộc đời nó… nó khổ lắm rồi… Tôi biết, tự truyện của nó đâu phải văn chương đỉnh cao gì, nhưng…"

http://tieulun.hopto.org

Pippa quay trở lại mang theo lỉnh kỉnh ly uống rượu kèm một chai rượu mạnh, Kathryn nín bặt.

"Tụi tôi định dành chai này lại để đốt trên bánh pudding Giáng Sinh," Pippa nói, khéo léo bật nút chai cognac. "Của chị này, Kath."

Kathryn cầm lấy ly rượu lớn, uống một hơi cạn sạch. Ly rượu dường như có tác dụng như mong muốn. Chị ta khụt khịt mũi, ngồi thẳng dậy. Robin chỉ lấy một chút. Strike từ chối.

"Chị đọc bản thảo khi nào?" hắn hỏi Kathryn, vừa sắp làm tiếp một ly nữa.

"Cùng ngày hôm đó, ngày chín, khi tôi về nhà lấy thêm áo quần. Tôi trực ở viện an dưỡng bên chị Angela mà… từ hôm lễ pháo hoa ông ấy không thèm nhận cuộc gọi nào của tôi cả, không ơi hỡi gì, mà tôi đã nói là Angela ốm rất nặng, còn để lại tin nhắn nữa. Rồi tôi về nhà, thấy bản thảo vương vãi khắp sàn nhà. Tôi nghĩ, phải chăng vì thế mà ông ấy không nhấc máy, vì ông ấy muốn tôi đọc bản thảo trước? Tôi đem đến viện, đọc ở đó, khi đang ngồi canh Angela."

Robin chỉ có thể mường tượng ra cảm giác kinh khủng của Kathryn, khi chị ta ngồi cạnh người chị đang hấp hối và đọc những dòng người tình mô tả mình.

"Rồi tôi gọi cho Pip, nhỉ?" Kathryn kể tiếp; Pippa gật đầu, "… tôi kể cho nó nghe ông ấy đã làm gì. Tôi cứ gọi mãi cho Owen, nhưng ông ấy vẫn không cầm máy. Vậy là, sau khi Angela mất, tôi nghĩ, phải làm cho ra lẽ. Tôi sẽ đi gặp *tận mặt*." Rượu mạnh làm gò má xanh xao của Kathryn ửng lên. "Tôi đến tận nhà nhưng khi tôi thấy bà vợ ông ấy – tôi biết ngay là bà ta nói thật. Ông ấy không có ở đó. Vậy là tôi nhờ Leonora nhắn lại với Owen rằng Angela đã mất. Owen từng gặp Angela," Kathryn nói, gương mặt lại rúm ró. Pippa đặt ly xuống rồi choàng tay qua vai Kathryn. "Tôi tưởng ít ra Owen cũng nhận ra ông ấy đã làm gì với tôi khi tôi đang mất… khi tôi đã mất đi…"

Hơn một phút sau đó trong phòng không có tiếng động nào ngoại trừ tiếng sụt sùi thổn thức của Kathryn và tiếng hét văng vẳng của bọn choai choai

http://tieulun.hopto.org

dưới sân vọng lên.

"Tôi rất tiếc," Strike nghiêm chỉnh.

"Hẳn lúc đó rất khó khăn với chị," Robin nói.

Một thứ cảm giác thân hữu mong manh như nối kết bốn người. Ít nhất cả bốn đều đồng ý một chuyện: Owen Quine đã cư xử rất tệ bạc.

"Tôi muốn gặp chị để nhờ chị phân tích câu chữ," Strike nói khi Kathryn đã lau khô mắt, giờ đây hai mắt chị ta sưng húp lên, chỉ còn là hai đường rãnh trên gương mặt.

"Ý anh là sao?" chị ta hỏi, nhưng Robin nghe ra trong câu hỏi ngắn gọn đó có cả chút tự hào sung sướng.

"Tôi không hiểu một vài chỗ Quine viết trong *Bombyx Mori*."

"Có khó gì đâu," chị ta đáp, một lần nữa vô tình lặp lại lời Fancourt. "Có phải bút pháp tinh tế, đoạt giải gì đâu hả?"

"Tôi không biết," Strike nói. "Có một nhân vật rất khó hiểu."

"Vainglorious?" chị ta nói.

Hắn đã đoán là chị ta sẽ nghĩ ngay đến nhân vật đó. Fancourt rất nổi tiếng.

"Tôi nghĩ đến sát thủ Cutter."

"Tôi không muốn nói chuyện đó," chị ta nói, nhanh đến nỗi khiến Robin ngạc nhiên. Kathryn liếc sang Pippa. Robin nhận ra hai người biết một bí mật.

"Owen cứ giả vờ đạo đức," Kathryn nói. "Ông ấy giả vờ là trên đời vẫn còn thứ gì đó thiêng liêng. Thế mà ông ấy lại…"

"Dường như chẳng ai muốn giải thích nhân vật Cutter với tôi cả," Strike nói.

"Bởi vì người ta còn chút tử tế," Kathryn đáp.

Strike nhìn Robin. Hắn đang cầu cứu cô.

"Jerry Waldegrave đã nói với Cormoran rằng ông ấy chính là sát thủ Cutter," Robin dè dặt nói.

"Tôi rất thích Jerry Waldegrave," giọng Kathryn thách thức.

"Chị gặp ông ấy rồi sao?" Robin hỏi.

http://tieulun.hopto.org

“Owen có dẫn tôi đến dự tiệc, dịp Giáng Sinh hai năm trước,” chị ta nói. “Waldegrave cũng có ở đó. Hiền lành lắm. Hôm ấy hơi quá chén,”

“Khi đó Waldegrave cũng đã rượu chè rồi sao?” Strike chen vào.

Một lỗi sơ ý đáng tiếc; hắn động viên Robin nhảy vào vì hắn nghĩ Kathryn có vẻ thoải mái với Robin hơn. Cú chen ngang khiến Kathryn ngậm chặt miệng như cũ.

“Hôm đó có ai hay ho không?” Robin hỏi, nhấp môi chút rượu.

“Michael Fancourt có ở đó,” Kathryn nói ngay. “Người ta nói Fancourt rất kiêu căng nhưng tôi lại thấy có cảm tình.”

“Ồ… thế chị có nói chuyện với ông ấy không?”

“Owen muốn tôi tránh xa Fancourt,” chị ta kể, “nhưng tôi đi vệ sinh, rồi khi trở ra tôi nói với Fancourt là tôi mê cuốn *Ngôi nhà hoang hốc* lắm. Owen mà biết được hẳn tức phải biết,” giọng Kathryn hả hê đến tội nghiệp. “Lúc nào Owen cũng nói là Fancourt được khen quá lời, nhưng tôi thấy Fancourt thật tuyệt vời. Tụi tôi nói chuyện một lúc rồi có người kéo ông ấy đi, nhưng đúng vậy mà,” chị ta lặp lại, khăng khăng, như thể bóng của Owen Quine còn lảng vảng trong phòng và có thể nghe được chị ta đang khen đối thủ của mình ra sao, “với tôi ông ấy nói chuyện rất có duyên. Còn chúc tôi may mắn trong sự nghiệp viết lách,” chị ta kể nốt, lại nhấp rượu.

“Chị có nói rằng chị là bạn gái của Owen không?” Robin hỏi.

“Có,” Kathryn đáp, mỉm cười, chua chát, “rồi ông ấy cười và nói: ‘Xin thành thật chia buồn cùng cô.’ Fancourt chẳng bận tâm. Ông ấy có để ý gì đến Owen nữa đâu, tôi thấy rõ vậy. Tôi nghĩ Fancourt là một người đàn ông tử tế và một nhà văn xuất chúng. Người thành công thì hay bị ghen tị mà, phải vậy không?”

Chị ta lại rót thêm. Tửu lượng quả đáng nể. Trừ gương mặt ưng ửng, Kathryn không hề có dấu hiệu say xỉn nào cả.

“Chị có vẻ quý Jerry Waldegrave,” Robin nói, gần như lơ đãng.

“Ồ, ông ấy rất thân thiện,” Kathryn tiếp, như sẵn đà khen ngợi bất cứ người nào từng bị Quine phỉ báng. “Một người hiền lành. Nhưng mà hôm đó

http://tieulun.hopto.org

ông ấy say, say lắm kia. Ông ấy ngồi ở phòng bên cạnh, đến nỗi người ta phải tránh đi, cô biết không. Con mụ chó cái Tassel bảo là cứ để ông ấy ngồi một mình mà nói nhảm."

"Tại sao cô gọi Tassel là chó cái?" Robin hỏi.

"Mụ khọm già hợm hĩnh," Kathryn nói. "Cái kiểu bà ta nói chuyện với tôi, với tất cả mọi người. Nhưng tôi biết ngay: bà ta đang tức vì hôm ấy có cả Michael Fancourt. Owen không muốn để Jerry lăn đùng ra ghế thế kia, mặc cho mụ khọm già có nói gì, vậy là ông ấy đi xem chừng Jerry. Khi đó tôi có nói với Tassel: 'Tôi vừa nói chuyện với Fancourt, ông ấy thật có duyên.' Bà ta không ưa chút nào," Kathryn nói, vẻ đắc thắng. "Không ưa chuyện ông ấy tử tế với tôi vì Fancourt cực kỳ ghét Tassel. Owen kể với tôi rằng Tassel từng yêu Fancourt nhưng không được xơ múi gì cả."

Kathryn thích thú những chuyện ngồi lê đó, mặc dù đã cũ xừ. Ít nhất, trong đêm đó, chị ta cũng được tính như người trong cuộc.

"Bà ta ra về ngay sau khi tôi nói câu đó," Kathryn tiếp, vẫn tự đắc. "Mụ đàn bà ghê gớm."

"Michael Fancourt kể với tôi," Strike cất lời, hai cặp mắt của Kathryn và Pippa ngay lập tức dán ngay vào hắn, sốt sắng muốn biết nhà văn nổi tiếng nói gì, "rằng Owen Quine và Elizabeth Tassel từng ăn nằm với nhau."

Một thoáng im lặng sững sờ, rồi Kathryn Kent phá ra cười. Tiếng cười rú lên sướng khoái lấp đầy căn phòng.

"Owen và Elizabeth Tassel?"

"Fancourt nói vậy đấy."

Pippa mừng ra mặt khi thấy Kathryn Kent bất ngờ vui vẻ, sung sướng đến vậy. Chị ta lăn lộn trên ghế sofa, thở hổn hển; rượu chảy cả xuống quần khi chị ta cười rũ rượi, dường như Kathryn thích thú thật sự. Pippa cũng lây cơn kích động đó, bắt đầu phá ra cười theo.

"Không bao giờ," Kathryn thở hổn hển, "có mà… có mà trời sập…"

"Chuyện này nếu có thì cũng đã lâu lắm rồi," Strike nói, nhưng mái tóc dài hung đỏ lắc lia lịa. Chị ta tiếp tục sặc sụa cười mà không thèm ý tứ.

http://tieulun.hopto.org

“Owen và Liz… không bao giờ. Không bao giờ, không bao giờ… anh không hiểu đâu,” chị ta nói, đưa tay chặm mắt, vẫn chưa thôi cười. “Với ông ấy, Liz vô cùng *gớm*. Nếu có vậy, Owen đã kể với tôi… Owen tám chuyện về hết thảy đàn bà ông ấy từng ngủ cùng, có phải thứ đàn ông tử tế gì, phải không Pip? Nếu có chuyện đó, tôi đã biết… Tôi không biết Michael Fancourt nghĩ đâu ra thế. Không có đâu,” Kathryn Kent khăng khăng, thích thú vô kể.

Màn cười cợt vừa rồi khiến chị ta thả lỏng hơn nhiều. “Nhưng chị không biết nhân vật Cutter có ý nghĩa gì sao?” Robin hỏi, đặt ly brandy đã cạn xuống bàn nước, ra vẻ như chuẩn bị đi về.

“Tôi đâu có nói là không biết,” Kathryn nói, vẫn chưa lấy lại hơi từ trận cười dai dẳng đó. “Tôi biết chứ. Nhưng Owen làm vậy với Jerry thật quá tệ. Đúng là thứ đạo đức giả… Owen nói với tôi đừng kể lại với ai, thế rồi ông ấy cho hết vào *Bombyx Mori*…”

Robin không cần nhìn Strike cũng hiểu là nên tiếp tục im lặng, để Kathryn cứ nói. Chị ta đang có đà, còn lâng lâng từ trận cười, từ sự chú ý mà hai người dành cho mình và cả từ chút danh ăn theo, nhờ biết được những bí mật nhạy cảm về những nhân vật trong giới văn chương.

“Thôi thì,” Kathryn tiếp. “là thế này… Owen kể với tôi hôm đó khi ra về. Jerry say khướt. Anh biết vợ chồng ông ấy lục đục suốt, đã bao nhiêu năm rồi… Đêm trước đó Jerry và Fenella cãi nhau một trận tơi bời, rồi bà vợ nói rằng có khi đứa con gái không phải con Jerry. Mà là con của…” Strike biết Kathryn sẽ nói gì.

“… của Fancourt”, Kathryn tiếp, sau một giây dừng lại để tạo kịch tính. “Người lùn đầu to, đứa con mà bà vợ muốn bỏ đi vì không biết là con ai, anh hiểu không? Sát thủ Cutter bị cắm sừng…

“Rồi Owen dặn tôi phải giữ mồm giữ miệng. ‘Chuyện không có gì đáng cười cả,’ ông ấy nói, ‘Jerry rất thương con gái, thứ tốt đẹp duy nhất mà Jerry có được trên đời.’ Nhưng suốt cả chặng đường về nhà Owen cứ nói suốt. Nói mãi nói hoài về Fancourt, về chuyện ông ấy sẽ tức ra sao khi phát hiện ra mình có con gái, bởi vì Fancourt chưa bao giờ muốn có con… Vậy mà cứ đòi

http://tieulun.hopto.org

bảo vệ Jerry! Owen dùng bất cứ thứ gì để đá Fancourt. *Bất cứ thứ gì.*”

http://tieulun.hopto.org

46

Leander vẫy vùng, quanh chàng sóng cuộn,
Sóng kéo chàng về tận đáy bể, nơi chàng thấy
Ngọc ngà rơi rắc tựa mưa tuôn…

Christopher Marlowe
Hero and Leander

Đêm đó Strike thấy vô cùng biết ơn thứ rượu mạnh rẻ tiền ở nhà Kent và cô trợ lý của mình. Robin đã vừa thân thiện lại vừa sáng suốt với đối tượng phỏng vấn. Nửa tiếng đồng hồ sau đó, hắn chia tay Robin sau khi cảm ơn cô rối rít. Robin về nhà, nơi có Matthew đang chờ, trong tâm trạng phấn khích và thỏa mãn. Cô thấy giả thuyết của Strike về hung thủ giết Quine giờ đây cũng dễ chấp nhận hơn trước. Một phần vì Kathryn Kent đã không nói ra bất cứ điều gì mâu thuẫn với giả thuyết ấy, nhưng chủ yếu là vì sau buổi phỏng vấn chung đó, cô thấy đặc biệt quý ông sếp.

Strike trở về căn hộ gác xép trong tâm trạng ít hồ hởi hơn. Đêm đó hắn không uống gì khác ngoài trà. Hắn càng tin mạnh mẽ hơn vào giả thuyết của mình, nhưng tất cả bằng chứng hiện có được vẫn chỉ là cuộn băng máy chữ: sẽ không đủ sức lật ngược hồ sơ cảnh sát về Leonora.

Sương giá xuất hiện sau đêm thứ Bảy và Chủ Nhật. Nhưng ban ngày, những tia nắng mặt trời vẫn đâm xuyên qua lớp mây dày. Mưa khiến cho chỗ tuyết đọng trên máng xối đổ xuống như đá bào. Strike ngồi trong nhà suy tư, hết đi xuống văn phòng lại trở lên căn hộ. Hắn lờ đi mấy cuộc gọi của Nina Lascelles, từ chối lời mời ăn tối ở Nick và Ilsa, viện cớ bận xử lý giấy tờ nhưng thực ra chỉ muốn ở một mình, để không phải nói chuyện về vụ án của Quine với ai khác.

http://tieulun.hopto.org

Strike biết rằng hắn đang làm đúng đạo đức nghề nghiệp, thứ chuẩn mực đã không còn giá trị khi hắn rời khỏi Cục điều tra đặc biệt. Mặc dù có thể tùy tiện nói chuyện với bất cứ ai về những nghi ngờ của mình, hắn vẫn quyết bảo mật. Một phần là do thói quen lâu năm, nhưng chủ yếu là vì (nghe thật nực cười), hắn không muốn hung thủ biết hắn đang nghĩ gì, đang làm gì. Strike thấy rằng cách an toàn nhất để đảm bảo bí mật thông tin là đừng nói với ai cả.

Thứ Hai, hắn lại tiếp ông sếp kiêm nhân tình của cô Brocklehurst lang chạ. Đại gia này thích tự làm khổ mình đến độ muốn biết liệu cô ta còn có một người tình thứ ba ở đâu chăng. Đại gia đang vô cùng nghi ngờ. Strike ngồi nghe ông ta nói mà cứ nghĩ đến Dave Polworth đang làm gì. Giờ đây Polworth dường như là hi vọng cuối cùng của hắn. Những nỗ lực của Robin vẫn công cốc, mặc dù cô đã bỏ ra hàng giờ đồng hồ cố lấy bằng chứng mà hắn nhờ.

Sáu giờ rưỡi tối hôm đó, khi hắn đang ngồi trong căn hộ xem dự báo thời tiết – (từ đây đến cuối tuần lại sắp có đợt rét mới) thì điện thoại đổ chuông.

"Biết gì không hả Diddy?" Giọng Polworth vang lên, đường dây đứt quãng.

"Mày giỡn sao," Strike đáp, lồng ngực hắn muốn thắt lại vì hồi hộp.

"Mò được nguyên rổ, bồ tèo à."

"Trời đất," Strike thì thào.

Chính hắn đã nghĩ ra giả thuyết đó, nhưng giờ đây hắn thấy sửng sốt, như thể Polworth đã tự đi tìm bằng chứng.

"Gói hết lại đây rồi, đợi mày nữa thôi."

"Sáng sớm mai tao sẽ gởi người xuống lấy…"

"Còn tao về nhà tắm một phát đây," Polworth đáp.

"Mồi ơi, mày đúng là…"

"Tao biết rồi. Từ từ hẵng nói chuyện công xá. Đang cóng cả người Diddy à, tao đi về đây."

Strike gọi Robin báo tin. Cô phấn khởi không thua gì hắn.

"Được rồi, để ngày mai!" cô nói, đầy quyết tâm. "Ngày mai tôi sẽ lấy cho

http://tieulun.hopto.org

bằng được, tôi sẽ…”

“Đừng có sơ ý,” Strike nói át đi. “Có phải thi đua gì đâu hả.”

Đêm đó hắn gần như không chợp mắt.

Mãi đến một giờ chiều Robin mới vào văn phòng, nhưng khi hắn nghe tiếng đập cửa gương, rồi giọng cô gọi, hắn biết ngay.

“Cô chưa…?”

“Rồi,” Robin hổn hển.

Nhìn động tác, cô thoáng tưởng hắn sẽ ôm chầm lấy cô mừng rỡ, tức là vượt quá cái giới hạn mà xưa nay hắn vẫn giữ. Nhưng hóa ra hắn chỉ chồm người về trước để chụp lấy điện thoại.

“Tôi gọi cho Anstis đây. Như vậy là mình đã làm được rồi, Robin à.”

“Cormoran này, tôi nghĩ…” Robin bắt đầu nói nhưng hắn không kịp nghe. Hắn đã vội chạy vào văn phòng riêng, đóng cửa lại.

Robin ngồi xuống bên máy tính, thấy hơi khó chịu. Giọng Strike nghe không rõ, cứ văng vẳng từ bên trong. Cô sốt ruột đứng dậy đi vệ sinh. Khi rửa tay, Robin nhìn vào tấm gương nứt nẻ lốm đốm trên chậu rửa, nhận ra mái tóc vàng óng bất tiện của mình. Vào đến văn phòng, cô ngồi xuống, không thể tập trung làm gì khác. Robin để ý thấy đèn trên cây thông Noel vẫn còn tắt. Vậy là cô bật đèn, rồi ngồi đợi, lơ đãng cắn móng tay, thói quen tưởng đã bỏ từ mấy năm nay.

Hai mươi phút sau, Strike bước ra. Hắn cau có, gương mặt nhăn nhó xấu xí.

“NGU NHƯ BÒ!” hắn mở miệng.

“Ôi không!” Robin há hốc.

“Không thèm tin,” Strike nói, tức tối đến không thể ngồi xuống, chỉ biết cà nhắc đi lại trong phòng. “Anh ta đem miếng giẻ rách dính máu trong hầm đi xét nghiệm, trên đó có máu Quine – làm như ghê gớm lắm, có khi ông ấy bị đứt tay cả mấy tháng trước. Anh ta mê mẩn cái giả thuyết khốn nạn của mình…”

“Anh có nói là chỉ cần anh ta ra lệnh soát…”

http://tieulun.hopto.org

“ĐỒ CON BÒ!” Strike gào lên, đấm một phát vào tủ sắt đựng hồ sơ khiến cái tủ rung lên. Robin giật bắn cả người.

“Nhưng anh ta không thể phủ nhận… một khi đã có kết quả pháp y…”

“Nhưng vấn đề là ở chỗ đó chứ Robin!” hắn nói, quay sang tấn công cô. “Nếu không có lệnh soát trước khi có kết quả pháp y thì có khi chẳng còn gì để mà soát!”

“Nhưng anh có nói gì về cái máy chữ không?”

“Nếu mỗi chuyện cái máy chữ ở đó vẫn không khiến con bò hiểu ra vấn đề…”

Robin không dám gợi ý gì nữa, chỉ nhìn hắn đi lại bồn chồn, chân mày nhíu lại. Cô không dám nói ra việc đang khiến mình lo lắng.

“Thôi dẹp,” Strike gào lên, lúc nãy hắn đã đi ngang bàn của Robin tổng cộng được sáu lần. “Được rồi, đã vậy thì phải dùng liệu pháp sốc. Không còn cách nào khác, Al,” hắn lẩm bẩm, rút điện thoại ra, “và Nick.”

“Nick nào vậy?” Robin hỏi, cố theo kịp suy nghĩ của hắn.

“Chồng của luật sư của Leonora,” Strike đáp, bấm nút trên điện thoại. “Bạn cũ của tôi… chuyên gia về tiêu hóa…”

Hắn quay lại trong văn phòng riêng rồi đóng sầm cửa lại.

Không còn gì để làm, Robin đổ nước vào ấm, trống ngực cô đập thình thịch. Cô pha trà cho cả hai rồi ngồi đợi. Hai tách trà nguội đi, chẳng ai đụng vào.

Mười lăm phút sau Strike trở ra, trông hắn có vẻ bình tĩnh hơn.

“Được rồi,” hắn nói, chộp lấy tách trà làm luôn một hớp. “Tôi đã tính được một kế, tôi cần cô giúp. Cô làm được không?”

“Đương nhiên rồi!” Robin đáp ngay.

Hắn mô tả chính xác việc muốn làm. Một kế hoạch táo bạo, cần khá nhiều may mắn.

“Sao?” Strike hỏi cô.

“Không thành vấn đề,” Robin đáp.

“Có thể sẽ không cần đến cô.”

http://tieulun.hopto.org

“Đúng thế.”

“Nhưng mặt khác, có khi cô lại đóng vai trò quyết định.”

“Đúng vậy,” Robin đáp.

“Cô chắc làm được chứ?” Strike hỏi, quan sát cô thật kỹ. “Không thành vấn đề,” Robin trả lời. “Tôi muốn làm mà, tôi thực sự muốn làm… chỉ là,” cô ngập ngừng, “Tôi nghĩ có…”

“Gì kia?” Strike hỏi lại ngay.

“Tôi nghĩ có khi tôi nên tập trước một lần,” Robin nói.

“Ờ,” Strike đáp, nhìn cô. “Ừ vậy cũng được. Từ đây đến thứ Năm. Để tôi xem lại ngày…”

Hắn biến mất vào văn phòng bên trong lần thứ ba. Robin trở lại bàn máy tính.

Cô rất muốn tham gia vào kế hoạch bắt hung thủ giết Owen, nhưng trước khi Strike hỏi lại, Robin vốn định nói rằng: “Tôi nghĩ có người trông thấy tôi.” Cô nuốt câu ấy vào phút chót.

http://tieulun.hopto.org

47

Ha, ha, ha, ngươi tự trói mình trong mớ bòng bong, tựa giống tằm kia.

John Webster
The White Devil

Dưới ánh đèn đường cổ kính, những bức tranh tường ở mặt tiền Chelsea Arts Club trông kỳ quái lạ lùng. Dãy nhà trắng quen thuộc được đập thông vách thành một gian, mặt tiền phủ những lớp sơn theo màu cầu vồng, trên đó vẽ hình các dị nhân rạp xiếc: cô gái tóc vàng bốn chân, con voi ăn thịt người quản tượng, diễn viên uốn dẻo xanh xao đút đầu vào hậu môn. Câu lạc bộ Chelsea Arts Club nằm trên con phố thanh lịch ngái ngủ, nhiều cây cối, giờ đây tĩnh lặng trong tuyết. Tuyết đã rơi trở lại, dữ dội như một màn trả thù. Tuyết rơi nhanh, đọng lại trên mái nhà, trên vỉa hè, như thể chưa từng có mấy ngày vắng tuyết vừa qua giữa một mùa đông buốt giá. Suốt cả ngày thứ Năm bão tuyết cứ dày thêm. Giờ đây, qua màn tuyết bay lạnh giá trong ánh đèn đường, câu lạc bộ xưa cũ với nước sơn màu phấn mới nguyên hiện ra hư ảo lạ kỳ, như tranh giấy bồi, như hình nổi đánh lừa thị giác.

Strike đứng trong con hẻm khuất bóng bên phố Old Church, quan sát từng vị khách đến dự tiệc. Pinkelman già lụ khụ được Jerry Waldegrave, mặt lạnh như tiền, đỡ ra khỏi taxi trong khi Daniel Chard đội mũ lông, chống nạng đứng đó, gục gặc mỉm cười chào đón, vẻ ngượng ngùng lúng túng. Elizabeth Tassel đi một mình, xuống taxi, luống cuống móc ví trả tiền, run cầm cập trong giá lạnh. Cuối cùng, Michael Fancourt đến, đi xe hơi có tài xế riêng. Ông ta thư thả bước ra khỏi xe, sửa soạn áo khoác thẳng thớm rồi mới bước lên bậc cửa trước.

Tuyết rơi dày trên mái tóc xoăn tít của tên thám tử. Hắn rút điện thoại di

http://tieulun.hopto.org

động ra, gọi cho cậu em cùng cha khác mẹ.

"Anh hả," Al nhấc máy, giọng phấn khích. "Họ vào trong phòng ăn hết cả rồi."

"Bao nhiêu người?"

"Khoảng một tá."

"Vào ngay đây."

Strike tập tễnh chống gậy qua đường. Nhân viên câu lạc bộ để hắn vào ngay, sau khi hắn khai tên rồi nói rằng hắn là khách của Duncan Gilfedder.

Al và Gilfedder đứng ngay ở lối vào. Gilfedder là một nhiếp ảnh gia chuyên chụp người nổi tiếng mà hôm đó Strike mới gặp lần đầu. Anh ta có vẻ bối rối, không biết Strike là ai, mà cũng chẳng hiểu tại sao Al lại đi nhờ anh ta - một thành viên của câu lạc bộ lập dị và danh giá này, đi mời một người mà anh ta không hề quen biết.

"Anh trai tôi," Al lên tiếng, giới thiệu hai người với nhau, giọng rất tự hào.

"Ồ," Gilfedder đáp, ngạc nhiên. Nhiếp ảnh gia mang kính giống kiểu kính của Christian Fisher, tóc lòa xòa rũ xuống ngang vai. "Tôi tưởng cậu có em trai kia."

"Đó là Eddie," Al nói. "Còn đây là Cormoran. Lính cựu. Giờ là thám tử."

"Ồ," Gilfedder đáp, vẻ mặt càng choáng hơn.

"Cảm ơn nhé," Strike nói với cả hai. "Uống gì không?"

Câu lạc bộ hôm đó rất ồn ào đông đúc, nhìn đâu cũng thấy người, thi thoảng thấy ló ra mấy chiếc ghế sofa mềm và lò sưởi đốt củi tí tách. Phòng bar có trần thấp, tường treo đầy bản in, tranh vẽ và ảnh chụp. Không khí trong bar như ở một căn nhà đồng quê, ấm cúng và hơi luộm thuộm. Là người cao nhất trong phòng, Strike nhìn được bao quát đến tận cửa sổ ở cuối phòng. Bên ngoài là khu vườn lớn có lắp đèn ngoại cảnh, tạo nên những mảng sáng rời rạc. Một lớp tuyết dày, mới nguyên, thuần khiết và mịn màng như lớp kem đường trên mặt bánh đang phủ lên mấy bụi cây xanh tốt và đám tượng đá lấp ló.

http://tieulun.hopto.org

Strike ra đến quầy bar, gọi rượu vang cho hai người đi cùng, luôn tiện đảo mắt đến phòng ăn.

Khách dùng bữa ngồi kín mấy chiếc bàn gỗ dài. Hắn thấy ngay bàn tiệc của Roper Chard, ngay cạnh cửa sổ lớn mở ra vườn. Khu vườn hiện lên trắng toát, ma quái sau mặt gương. Chừng một tá người, có vài người Strike không nhận ra, đã có mặt hôm nay để vinh danh nhà văn Pinkelman chín mươi tuổi, hiện đang ngồi ở vị trí chủ tọa. Người chịu trách nhiệm xếp chỗ ngồi đã cố ý sắp cho Elizabeth Tassel và Michael Fancourt ở hai vị trí xa nhau. Fancourt đang lớn giọng nói vào một bên tai Pinkelman, Chard ngồi đối diện ông ta. Elizabeth Tassel ngồi cạnh Jerry Waldegrave. Hai người không nói năng gì với nhau.

Strike đưa rượu vang cho Al và Gilfedder rồi trở lại quầy bar để gọi whisky cho mình, cố ý đứng ở chỗ có thể quan sát rõ bàn tiệc Roper Chard.

"Tại sao," một giọng nói vang lên, trong như chuông nhưng từ đâu đó bên dưới, "anh đến đây?"

Nina Lascelles đang đứng cạnh khuỷu tay hắn. Cô ta mặc chiếc đầm đen có dây vai hôm sinh nhật. Kiểu đùa nhả khúc khích đã biến mất hẳn. Trông cô ta như đang muốn bắt tội người ta.

"Chào cô," Strike đáp, ngạc nhiên. "Tôi không nghĩ là gặp cô ở đây."

"Tôi cũng không nghĩ gặp anh ở đây," cô ta đáp.

Hơn một tuần rồi hắn không thèm gọi điện lại cho Nina, mặc dù cô đã gọi hắn nhiều lần, kể từ đêm hắn ngủ với cô để không phải nghĩ đến Charlotte trong ngày cưới.

"Vậy cô quen Pinkelman à," Strike nói, ra vẻ xã giao trước đối phương đang đằng đằng sát khí.

"Tôi nhận thêm vài tác giả của Jerry vì ông ấy sắp nghỉ rồi. Pinks là một trong số đó."

"Chúc mừng cô," Strike nói. Cô ta vẫn không mỉm cười.

"Nhưng Waldegrave vẫn đi dự tiệc mà?"

"Pinks rất quý Jerry. Tại sao," cô ta lặp lại, "anh đến đây?"

http://tieulun.hopto.org

“Làm chuyện tôi được thuê làm,” Strike nói thẳng. “Cố tìm ra kẻ giết Owen Quine.”

Cô nàng đảo mắt, rõ ràng nghĩ tay thám tử đang đùa lố.

“Rồi anh làm sao vào được? Chỗ này chỉ dành cho thành viên thôi.”

“Tôi có người quen,” Strike đáp.

“Anh không nghĩ tới việc dùng tôi nữa sao?” cô ta hỏi.

Hắn chẳng ưa gì hình ảnh mình phản chiếu trong đôi mắt to kiểu chuột lắt của Nina. Thì đúng là hắn đã liên tục lợi dụng cô ta. Thật là một trò rẻ tiền, đáng xấu hổ, Nina không đáng bị đối xử như thế.

“Tôi nghĩ làm vậy hoài cũng kỳ,” Strike đáp.

“Đúng thế,” Nina nói. “Anh nghĩ đúng rồi đó.”

Cô ta quay bước trở lại bàn ăn, ngồi xuống chiếc ghế trống duy nhất, giữa hai nhân viên nhà xuất bản hắn không quen biết.

Strike ngồi ngay tầm mắt của Jerry Waldegrave. Waldegrave nhác thấy hắn. Cặp mắt ông biên tập viên trợn to sau gọng kính sừng. Trông thấy vẻ mặt sửng sốt của Waldegrave, Chard ngọ nguậy trên ghế một lúc rồi cũng nhận ra Strike đang đứng đó. “Sao rồi?” Al hí hửng hỏi. Cậu em đang đứng ngay khuỷu tay hắn.

“Ngon lành,” Strike đáp. “Tay Gil-gì-đó đi đâu rồi?”

“Uống xong đi về rồi. Không biết tụi mình đang làm trò khỉ gì,” Al đáp.

Al thật ra chẳng biết gì hơn mấy. Strike chỉ nói hắn cần vào Chelsea Arts Club tối nay và có thể cần đi quá giang xe. Chiếc Alfa Romeo Spider đỗ ở cuối đường. Đầu gối hắn đau kinh khủng khi phải chui ra chui vào chiếc xe thấp lè tè đó.

Đúng như ý định của Strike, một nửa bàn tiệc Roper Chard đã nhận ra sự có mặt của hắn và xem ra vô cùng khó chịu. Từ chỗ ngồi Strike còn thấy được hết thảy bầu đoàn phản chiếu trên mặt kính cửa. Hai Elizabeth Tassel đang liếc hắn, vờ đọc thực đơn, hai Nina cố tình làm ngơ hắn, còn hai ông Chard đầu hói bóng lộn đang gọi một nhân viên phục vụ tới rồi lẩm bẩm gì đó vào tai người này.

http://tieulun.hopto.org

“Phải ông hói hôm trước mình gặp ở River Café đó không?” Al hỏi.

“Đúng rồi,” Strike đáp, nhe răng cười khi người bồi bàn tách xa khỏi hình phản chiếu trên gương, tiến về phía anh em nhà hắn. “Anh nghĩ chú với anh sắp được hỏi mình là cỡ nào mà dám ngồi đây.”

“Xin lỗi ngài,” người bồi bàn bắt đầu, lí nhí khi tiến đến chỗ Strike, “nhưng làm ơn cho tôi hỏi…?”

“Al Rokeby – anh em tôi đến đây cùng với Duncan Gilfedder,” Al lịch sự lên tiếng trước khi Strike kịp trả lời. Giọng Al như có vẻ ngạc nhiên rằng có người dám hỏi vậy. Al là công tử chính hiệu, vô cùng lịch lãm, đi đến đâu cũng được chào đón, tên tuổi ngời ngời. Thi thoảng Al lại kéo Strike đi cùng, khiến cho hắn cũng được lây cái vẻ đặc quyền đó. Cặp mắt của Jonny Rokeby rành rành trên gương mặt dài của Al. Người bồi bàn vội lí nhí xin lỗi rồi lui ra.

“Anh đang cố khiêu khích họ hả?” Al hỏi, nhìn về phía bàn tiệc của nhà xuất bản.

“Ăn thua gì,” Strike đáp, mỉm cười, nhấp whisky và ngắm Daniel Chard đọc diễn văn tán dương Pinkelman, đúng kiểu màu mè long trọng. Thiệp và quà được mang ra từ dưới bàn. Khách dự tiệc vừa mỉm cười nhìn ông nhà văn, vừa hồi hộp liếc về phía gã tóc đen, to con đang nhìn họ chằm chằm từ phía quầy bar. Chỉ có Michael Fancourt là không nhìn quanh quất. Hoặc ông ta không hề biết tay thám tử có mặt ở đó, hoặc thấy chẳng hề hấn gì.

Khi món khai vị được dọn ra, Jerry Waldegrave đứng dậy, rời bàn và tiến ra phía quầy bar. Nina và Elizabeth dõi mắt theo. Waldegrave đi thẳng đến nhà vệ sinh, chỉ gật đầu với Strike. Nhưng lúc trở ra ông ta dừng lại. “Không nghĩ sẽ gặp anh ở đây.”

“Vậy sao?” Strike đáp.

“Ừ,” Waldegrave nói. “Anh đang… ờ… làm cho người ta thấy khó chịu.”

“Biết làm sao được,” Strike nói.

“Anh có thể thôi trò nhìn chằm chằm đi.”

“Đây là em trai tôi, Al,” Strike làm ngơ trước đề nghị của Waldegrave.

http://tieulun.hopto.org

Al mỉm cười, đưa tay ra. Waldegrave bắt tay cậu ta, bối rối ra mặt.

"Anh đang làm Daniel bực mình," Waldegrave nói tiếp với Strike, nhìn thẳng vào mắt tên thám tử.

"Thật đáng tiếc," Strike đáp.

Ông biên tập đưa tay vuốt mớ tóc rối.

"Thôi thì tùy anh vậy."

"Tôi thấy ngạc nhiên là ông quan tâm đến cảm giác của Daniel Chard."

"Thực ra là không," Waldegrave đáp, "nhưng mỗi khi bực mình ông ta lại khiến nhiều người khổ sở. Tôi muốn tối nay thật suôn sẻ cho Pinkelman. Tôi không hiểu anh đến đây làm gì."

"Để giao một thứ," Strike đáp.

Hắn rút ra một phong bì trắng từ túi áo trong.

"Cái gì đây?"

"Của ông đó," Strike đáp.

Waldegrave nhận lấy, vẫn chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì.

"Có chuyện này ông cũng nên biết," Strike nói, tiến lại gần ông biên tập còn đang sửng sốt. Quầy bar rất ồn ào. "Fancourt mắc quai bị, ông biết không, trước khi bà vợ chết."

"Cái gì?" Waldegrave đáp, sững sờ.

"Chưa bao giờ có con cái gì cả. Tôi chắc là ông ấy vô sinh. Tôi nghĩ ông muốn biết chuyện đó."

Waldegrave nhìn hắn, mở miệng, nhưng rồi không biết nói gì. Ông ta bỏ đi, vẫn cầm theo cái phong bì trắng.

"Cái gì vậy?" Al hỏi.

"Kế hoạch A," Strike đáp. "Để xem sao."

Waldegrave ngồi lại chỗ cũ ở bàn tiệc của Roper Chard. Bóng ông ta phản chiếu trong khung cửa tối đen bên cạnh. Ông biên tập mở phong bì, ngỡ ngàng lấy ra một cái phong bì nữa bên trong. Trên đó có một cái tên viết tay. Ông ta ngước nhìn Strike. Hắn nhướng mày đáp lại.

Jerry Waldegrave hơi chần chừ, rồi quay sang Elizabeth Tassel và đưa cái

http://tieulun.hopto.org

phong bì cho bà ta. Tassel đọc chữ viết trên đó, nhăn mặt nhíu mày. Mắt bà ta đảo đến mắt Strike. Hắn mỉm cười, nâng ly lên đáp lễ.

Dường như trong giây lát bà ta không biết phải làm gì; thế rồi Tassel huých khuỷu tay vào cô gái ngồi cạnh đó, chuyền cái phong bì đi.

Phong bì được chuyển đi dọc bàn, rồi qua phía bên kia, vào tay Michael Fancourt.

"Được rồi," Strike nói. "Al, anh đi ra vườn làm một điếu. Chú cứ ở đây, nhớ bật điện thoại."

"Họ không cho dùng di động…"

Nhưng bắt gặp vẻ mặt Strike, Al vội vã sửa lời.

"Rõ rồi!"

http://tieulun.hopto.org

48

Con tằm rút ruột tơ vàng óng
Cho ngươi? Cho đến cạn lòng?

Thomas Middleton
The Revenger's Tragedy

Khu vườn vắng lặng, lạnh tê tái. Tuyết ngập đến mắt cá chân của Strike, hắn không cảm nhận được cái lạnh đang thấm qua ống quần phải. Dân hút thuốc vốn thường tụ tập trên bãi cỏ mịn giờ đây đã dời ra đường. Hắn lê bước một mình trên mặt tuyết trắng muốt, giữa cảnh đẹp im lìm, rồi dừng lại bên hồ nước nhỏ, giờ đây chẳng khác gì một chiếc đĩa xám bằng nước đá. Bức tượng thần tình yêu mũm mĩm bằng đồng đứng giữa chiếc vỏ sò cực lớn. Thần tình yêu như đang đội một bộ tóc giả bằng tuyết, chĩa mũi tên chẳng hướng vào ai mà thẳng lên bầu trời tối om.

Strike châm điếu thuốc rồi quay lại nhìn những khung cửa lấp lánh của câu lạc bộ. Thực khách và bồi bàn trông như những hình nhân bằng giấy chuyển động trên một màn hình được thắp sáng.

Nếu Strike hiểu đúng con người này, ông ta sẽ ra đây. Chẳng phải đây chính là một tình huống không thể cưỡng được với một nhà văn – vốn là kẻ cắm cúi dệt trải nghiệm thành ngôn từ, kẻ yêu thích những thứ rùng rợn và lạ lùng?

Và đúng thế, sau vài phút Strike nghe có tiếng cửa mở, rồi tiếng nhạc và tiếng người từ trong nhà hàng lọt ra, nhanh chóng bị dập tắt khi cửa đóng, có tiếng bước chân rất khẽ.

"Anh Strike?"

Trong bóng tối, quả đầu của Fancourt trông càng quá khổ.

http://tieulun.hopto.org

“Ra ngoài đường không tiện hơn sao?”

“Tôi thích nói chuyện này trong vườn hơn,” Strike đáp.

“À ra vậy.”

Giọng Fancourt nghe như có chút thích thú, như thể ông ta đã sẵn ý định chiếu cố đến Strike, ít ra là trong đêm nay. Tay thám tử đã đoán rằng ông nhà văn vốn thích kịch tính, nên vô cùng thích hợp để mời ra đây. Fancourt lãnh trách nhiệm đại diện cho đám người đang sốt ruột trong kia mà nói chuyện với hắn, kẻ đã khiến họ bồn chồn nãy giờ.

“Chuyện này là sao?” Fancourt hỏi.

“Muốn nghe ý kiến của ông,” Strike đáp. “Một câu hỏi phân tích phê bình liên quan đến *Bombyx Mori*.”

“Lại nữa sao?” Fancourt hỏi lại.

Vẻ thích thú của ông ta nguội dần khi cái lạnh thấm dưới chân. Ông ta kéo áo khoác kín lại, rồi nói, tuyết vẫn rơi dày và nhanh:

“Tôi đã nói tất cả mọi thứ tôi muốn nói về cuốn sách đó.”

“Một trong những điều đầu tiên tôi được nghe về *Bombyx Mori,*” Strike đáp, “là nó gợi nhớ đến những tác phẩm thời đầu của ông. Lắm máu me và biểu tượng kỳ quái, tôi nghĩ người ta đã dùng những từ đó.”

“Thì sao?”

“Thì, tôi càng đi nói chuyện với những người quen biết Quine, càng thấy rõ rằng cuốn sách mà mọi người đã đọc dường như rất khác so với cuốn sách Quine đã viết.”

Hơi thở của Fancourt bốc lên như một đám mây trước mặt ông ta, che khuất gương mặt nặng nề ấy.

“Thậm chí tôi từng gặp một người, cô này đã được nghe vài trích đoạn không hề có trong cuốn sách mà ta biết.”

“Nhà văn luôn cắt tỉa,” Fancourt đáp, di bàn chân dưới tuyết, cặp vai như gồng lên đến tai. “Owen đáng ra nên cắt nhiều hơn nữa. Đúng ra nên cắt luôn vài cuốn.”

“Rồi còn những chi tiết lặp tại từ các tác phẩm trước đó,” Strike nói. “Hai

http://tieulun.hopto.org

người lưỡng tính. Hai cái bị vấy máu. Những cảnh làm tình vô độ."

"Trí tưởng tượng của Quine chỉ có vậy, anh Strike à."

"Quine để lại một ghi chú viết tay, trên đó có vài cái tên, trông như tên nhân vật. Một trong những cái tên đó xuất hiện trên đoạn ruy băng máy đánh chữ tìm thấy trong thư phòng trước khi bị cảnh sát niêm phong lại, nhưng vẫn không hề có trong cuốn sách như ta biết."

"Thì ông ấy đổi ý," Fancourt đáp, vẻ bực dọc.

"Đó là một cái tên rất bình thường, không có tính biểu tượng, nguyên mẫu như tên nhân vật trong bản thảo rắc rối kia," Strike tiếp.

Mắt hắn dần quen với bóng tối, Strike nhận ra một chút tò mò thoáng qua trên gương mặt nặng nề của Fancourt.

"Một nhà hàng đông đúc đã chứng kiến bữa ăn mà tôi đoán là cuối cùng của Quine, cũng là lần cuối cùng ông ấy xuất hiện trước công chúng," Strike tiếp tục. "Một nhân chứng đáng tin cậy nói rằng Quine đã hét lên cho cả nhà hàng nghe, rằng Tassel sợ hãi, không muốn đại diện cho cuốn sách bởi vì nó nhắc đến 'cái của nợ dặt dẹo của Fancourt.'"

Strike không nghĩ bầu đoàn đang bồn chồn trong kia nhìn thấy được hắn và Fancourt ở ngoài này. Bóng dáng hai người hòa vào cây cối và tượng đá. Nhưng kẻ nào cố nhìn vẫn có thể nhận ra hai người đang đứng ở đâu, nếu dõi theo đầu thuốc lá cháy sáng của Strike: điểm nhắm của xạ thủ.

"Vấn đề ở chỗ trong *Bombyx Mori* không có chi tiết nào về cái của nợ đó cả," Strike tiếp tục nói. "Cũng chẳng chỗ nào nói về người tình của Quine và cô bạn chuyển giới như 'những linh hồn lạc lối đẹp đẽ', như ông ấy từng kể với hai người. Và chẳng ai lại đi đổ acid lên con tằm mà đúng ra phải luộc mới lấy được kén."

"*Thì sao*?" Fancourt lặp lại.

"Vậy nên tôi đành kết luận rằng," Strike tiếp, "cuốn *Bombyx Mori* mà mọi người đã đọc là một cuốn sách khác hẳn với *Bombyx Mori* mà Owen Quine đã viết."

Fancourt không di di bàn chân nữa. Trong giây lát ông ta đứng sững lại,

http://tieulun.hopto.org

như thể đang suy nghĩ kỹ càng về những gì Strike vừa nói.

"Tôi… không," ông ta nói, gần như là nói với chính mình. "Quine viết cuốn đó. Đúng văn phong của ông ấy."

"Hay thật, bởi vì trừ ông ra, tất cả những người nhạy với văn phong của Quine đều dường như nhận ra một giọng khác trong sách. Daniel Chard đổ cho Waldegrave. Waldegrave nghĩ có mùi của Elizabeth Tassel. Còn Christian Fisher thì nhận ra chính ông."

Fancourt nhún vai, vẻ kiêu ngạo thường thấy.

"Quine cố bắt chước một nhà văn giỏi hơn."

"Ông không thấy cách ông ta đối xử với những nguyên mẫu ngoài đời có gì đó không đều tay hay sao?"

Fancourt cầm lấy điếu thuốc Strike mời, rồi đón lấy bật lửa. Ông ta im lặng, tập trung lắng nghe.

"Ông ta nói rằng bà vợ và người đại diện ăn bám mình," Strike tiếp. "Chẳng hay ho gì, nhưng cũng là một kiểu chửi rủa tầm thường đối với những người sống bằng tiền sách của ông ta. Quine bóng gió rằng người tình của mình không thích động vật, bỏ vào sách một chi tiết ám chỉ đến chuyện chị ta chuyên viết sách rác rưởi, hoặc tệ hơn là ám chỉ về căn bệnh ung thư vú. Cô bạn chuyển giới thì bị dính một chưởng với vụ hát hò luyện thanh – cô ta kể rằng đã đưa cho Quine xem cuốn tự truyện và chia sẻ những bí mật sâu kín nhất. Quine tố Chard gián tiếp giết Joe North, và còn ám chỉ thô thiển Chard muốn làm gì với North. Rồi còn vu khống rằng chính ông là thủ phạm gây ra cái chết của người vợ đầu tiên.

"Nhưng thực ra những chuyện này ai cũng biết, thuộc loại chuyện nghe hơi nồi chõ, hoặc chỉ là những lời vu vạ bừa bãi."

"Nhưng vẫn có có tác dụng," Fancourt khẽ lên tiếng.

"Đồng ý," Strike đáp. "Cuốn sách đã khiến nhiều người sôi gan với Owen Quine. Nhưng chỉ có mỗi một chỗ thuộc loại bí mật bật mí, chính là đòn ám chỉ rằng ông là cha của Joanna Waldegrave."

"Tôi đã nói với anh rồi – gần như là nói thẳng, lần cuối cùng tôi gặp anh,"

http://tieulun.hopto.org

Fancourt lên tiếng, giọng căng thẳng, "lời vu khống đó không chỉ sai sự thật mà còn phi lý. Tôi bị vô sinh, và Quine…"

"… và Quine đáng ra phải biết," Strike đồng ý, "Bởi vì khi mắc quai bị ông và Quine vẫn còn qua lại với nhau, Quine từng đem chuyện này ra giễu trong cuốn *Anh em nhà Balzac*. Như vậy thì nhân vật sát thủ Cutter lại càng kỳ quặc hơn, đúng không? Cứ như thể người viết không hề biết chuyện ông bị vô sinh. Lúc đọc sách chẳng lẽ ông không nhận ra những chuyện này sao?"

Tuyết rơi dày trên tóc, trên vai hai người đàn ông.

"Tôi nghĩ Owen không quan tâm những chuyện đó đúng hay sai," Fancourt chậm rãi đáp, thở ra khói thuốc. "Ông ấy chỉ muốn đổ vấy. Bạ đâu phá đấy. Tôi nghĩ ông ấy muốn phá cật lực."

"Ông nghĩ vì vậy mà ông ấy gởi cho ông một bản thảo để đọc trước à?" Khi Fancourt không trả lời, Strike tiếp. "Vụ đó rất dễ kiểm tra, ông biết không. Dấu bưu cục, sổ sách chuyển phát – lúc nào chẳng lưu lại cả. Nên ông cứ nói thẳng với tôi là hơn."

Im lặng một hồi lâu.

"Thôi được rồi," Fancourt cuối cùng cũng lên tiếng.

"Ông nhận bảo thảo gởi đến khi nào?"

"Sáng ngày mùng sáu."

"Ông làm gì với bản thảo?"

"Đốt sạch," Fancourt đáp, ngắn gọn, đích xác như Kathryn Kent. "Tôi biết ngay ông ấy muốn gì: cố làm lớn chuyện để gây sự chú ý. Phương cách cuối cùng của một kẻ thua cuộc – Tôi sẽ không chiều ông ấy."

Tiếng ồn bên trong nhà hàng lại lọt ra, rồi tắt ngúm khi cửa mở rồi đóng. Có tiếng bước chân ngập ngừng đi trên tuyết, rồi một cái bóng lớn hiện ra từ đêm tối.

"Chuyện gì thế này?" Elizabeth Tassel lào khào, xúng xính trong áo khoác dày đắp cổ lông thú.

Vừa nghe giọng bà ta Fancourt đã dợm bước vào nhà. Strike tự hỏi không biết lần cuối cùng hai người chạm mặt nhau là khi nào, hẳn là giữa đám đông

http://tieulun.hopto.org

hàng trăm người.

"Ông đợi một lát được không?" Strike lên tiếng.

Fancourt ngập ngừng. Tassel quay sang Strike, giọng bà ta trầm trầm, khàn đục.

"Ở trong kia Pinks đang ngóng Michael."

"Bà biết quá rõ," Strike nói.

Tuyết rơi như tiếng thì thầm trên lá cây lẫn trên mặt hồ nước đông cứng nơi có thần tình yêu vẫn chĩa mũi tên lên trên trời.

"Ông nghĩ văn của Elizabeth 'nhài nhại đáng thương', phải vậy không?" Strike hỏi Fancourt. "Hai người cùng học thể loại bi kịch trả thù thời James I, vì vậy mà văn phong giống nhau. Nhưng bà mới là cây viết nhại cực kỳ xuất sắc." Strike quay sang Tassel.

Hắn biết bà ta sẽ ra ngoài này, sau khi hắn mời Fancourt ra. Hẳn bà ta đang lo sợ chuyện hắn sẽ nói với Fancourt giữa bóng tối trong khu vườn. Tassel đứng bất động, tuyết rơi trên cổ áo, trên mái tóc bạc như thép. Strike chỉ nhìn ra được khuôn mặt bà ta nhờ có ánh đèn yếu ớt từ cửa sổ xa xa. Cái nhìn của Tassel chăm chú, trống rỗng lạ kỳ. Bà ta có cặp mắt chết chóc lạnh lùng của cá mập.

"Chẳng hạn bà đã nhại vô cùng trơn tru văn phong của Elspeth Fancourt."

Miệng Fancourt khẽ há hốc. Trong vài giây sau đó, ngoài tiếng tuyết rơi thì thầm, âm thanh duy nhất nghe được là tiếng rít văng vẳng phát ra từ hai lá phổi của Elizabeth Tassel.

"Từ đầu tôi đã đoán hẳn Quine phải nắm được thóp của bà," Strike đáp. "Bà chẳng có vẻ gì là loại người có thể chịu cung phụng, chịu làm tôi tớ cho người khác. Cũng không có chuyện bà tự quyết định giữ Quine lại và để Fancourt đi. Lại còn già mồm về tự do ngôn luận… chính bà đã viết bài nhại cuốn sách của Elspeth Fancourt, khiến bà ấy tự tử. Chừng đó năm, chỉ có mỗi bà nói rằng Owen đã đưa bài đó cho bà xem trước khi công bố. Sự thật là ngược lại."

Im ắng, chỉ có tiếng tuyết rơi lạo xạo trên mặt tuyết và tiếng thở yếu ớt, kỳ

http://tieulun.hopto.org

quái phát ra từ lồng ngực Elizbeth Tassel. Fancourt hết nhìn bà đại diện tác giả đến nhìn tay thám tử, miệng há hốc.

"Cảnh sát từng nghi ngờ rằng Quine đã tống tiền bà," Strike đáp, "nhưng bà vờ vịt, bịa ra câu chuyện lâm ly, rằng bà cho Quine mượn tiền để lo cho Orlando. Bà đã phải cắn răng chu cấp cho Quine suốt cả một phần tư thế kỷ, phải vậy không?"

Hắn cố kích động để Tassel lên tiếng, nhưng bà ta im lặng, vẫn tiếp tục nhìn hắn chằm chằm bằng đôi mắt lạnh lùng, thăm thẳm, như hai hố sâu trên gương mặt nét thô nhợt nhạt.

"Lúc đi ăn trưa với tôi, bà đã tự mô tả mình như thế nào ấy nhỉ?" Strike hỏi. "'Bà cô già vô tội'? Nhưng bà cũng đã tìm được chỗ xả tức cho mình, đúng vậy không hả Elizabeth?"

Cặp mắt điên dại, trống rỗng đảo ngay đến Fancourt. Ông ta đã kịp dời chỗ.

"Lúc đó bà có thấy thỏa mãn không hả Elizabeth, lúc tha hồ hiếp đáp giết chóc trên giấy chừng đó người quen? Một cơn cuồng nộ độc ác và tục tằn, hòng trả thù cho bằng hết. Bà dựng lên hình ảnh mình là thiên tài không được công nhận, đâm thọc bất cứ ai thành công hơn mình về tình cảm, bất cứ ai có được…"

Một giọng yếu ớt cất lên giữa đêm tối, trong giây lát Strike không biết là giọng của ai. Giọng nói kỳ quặc, lạ lùng, the thé bệnh hoạn: thứ giọng nói mà một người đàn bà loạn trí dùng để gây ấn tượng vô tội, hiền lành.

"Không phải, anh Strike à," bà ta thì thào, như người mẹ đang dỗ đứa trẻ ngái ngủ đừng ngồi dậy, đừng vùng vằng nữa. "Thật tội nghiệp quá. Tội quá đi."

Bà ta cố bật ra một tiếng cười, lồng ngực nhấp nhô, hai lá phổi vẫn rít lên.

"Anh ấy bị thương rất nặng ở Afghanistan," bà ta nói với Fancourt bằng chính cái giọng kỳ quái, ngâm nga đó. "Tôi nghĩ anh ấy vẫn còn sốc sau vụ nổ. Chấn thương não, giống như bé Orlando vậy. Anh ấy cần đi khám bệnh, thật đáng thương." Bà ta càng thở gấp, lồng ngực lại càng tiếp tục rít lên.

http://tieulun.hopto.org

“Đáng ra nên mang theo mặt nạ phòng độc nữa, Elizabeth nhỉ?” Strike hỏi.

Hắn cảm thấy đôi mắt ấy tối sầm lại rồi mở to ra, đồng tử giãn khi adrenaline tăng lên trong máu. Đôi bàn tay to, thô tháp như tay đàn ông đã co lại như móng vuốt.

“Bà cứ nghĩ đã tính hết cả rồi, phải vậy không? Dây thừng, đồ hóa trang, đồ bảo hộ chống acid – nhưng bà không biết rằng chỉ cần hít hơi acid thôi cũng đã đủ gây tổn thương mô cổ họng.”

Không khí lạnh khiến bà ta khó thở. Khi hoang mang, hơi thở của Tassel dập dồn như phấn khích.

“Tôi nghĩ là,” Strike tiếp, lựa lời độc địa, “bà đã hóa rồ, phải vậy không? Mong là bồi thẩm đoàn cũng sẽ tin thế, nhỉ? Đúng là một cuộc đời vô vị. Công việc tan tành, không chồng không con… Thôi thì kể tôi nghe, hai người từng đến với nhau mà không thành, đúng không?” Strike hỏi thẳng, quan sát bóng hai người. “Vụ ‘của nợ dặt dẹo’ kia… nghe như Quine còn dám đưa cả chuyện này vào cuốn *Bombyx Mori* thực sự.”

Fancourt và Elizabeth đứng quay lưng về phía ánh đèn, Strike không thể nhìn rõ vẻ mặt của hai người, nhưng ngôn ngữ cơ thể của họ đã trả lời: hai người bước xa nhau, cùng quay lại nhìn hắn, như một bóng ma chung.

“Vụ đó là khi nào vậy?” Strike hỏi, nhìn bóng đen của Elizabeth. “Sau khi Elspeth mất chăng? Nhưng rồi ông chuyển ngay sang Fenella Waldegrave đúng không hả Michael? Cũng chẳng dặt dẹo lắm nhỉ?”

Elizabeth há hốc miệng, khẽ rít lên. Như thể hắn vừa tẩn bà ta một cú.

“Mẹ kiếp,” Fancourt gào lên. Giờ đây ông nhà văn đang tức giận Strike. Hắn làm mặt dày, như không hiểu ông ta đang mắng mình. Hắn vẫn còn đang xử Elizabeth, cố khiêu khích trong khi bà ta vật vã hít thở giữa trời tuyết.

“Hẳn bà đã sôi gan khi Quine đi quá đà, tung hê ra cả nội dung của *Bombyx Mori* giữa nhà hàng River Café, phải vậy không hả Elizabeth? Nhất là sau khi bà đã dặn dò Quine không được hé một lời trong sách có gì?”

“Điên rồi. Anh điên rồi,” bà ta thì thào, cố nặn ra một nụ cười dưới cặp

http://tieulun.hopto.org

mắt cá mập. Hàm răng to cộ vàng khè ánh lên. "Chiến tranh không chỉ làm anh què quặt…"

"Hay quá," Strike lên tiếng, ra bộ cảm kích. "Đây mới đúng là mụ chằn tinh chuyên hiếp đáp người khác mà tôi đã được nghe tiếng…"

"Anh lớ xớ khắp London chỉ để được lên báo," bà ta hổn hển. "Anh khác gì Owen tội nghiệp, cũng như ông ấy… Owen mê báo chí, phải vậy không hả Michael?" Bà ta quay sang cầu cứu Fancourt. "Chẳng phải Owen thèm khát tiếng tăm đó sao? Bỏ chạy như đứa nhỏ chơi trốn tìm…"

"Chính bà đã xúi Quine bỏ đi và trốn ở phố Talgarth," Strike nói. "Là ý của bà cả."

"Tôi sẽ không nghe anh nói nữa," bà ta thì thào, lồng ngực lại rít lên khi cố hít vào. Bà ta lớn giọng: "Tôi không nghe gì nữa, anh Strike, không nghe gì nữa. Không ai thèm nghe anh nói cả, anh là cái đồ ngớ ngẩn tội nghiệp…"

"Bà từng kể với tôi rằng Quine rất thèm nghe nịnh," Strike tiếp, át đi giọng the thé của Elizabeth đang cố rướn cao để dập hết lời hắn. "Tôi nghĩ rằng Owen đã kể cho bà nghe phác thảo cốt truyện của *Bombyx Mori* từ hàng tháng trước, trong đó động chạm đến Michael đây – không đến nỗi thô thiển như Đại văn hào Vainglorious nhưng hẳn có đá xéo vụ dặt dẹo kia? 'Đã đến lúc tính sổ cho cả hai người', hả?"

Như hắn đã dự đoán, Elizabeth há hốc miệng rồi ngừng bặt, thôi huyên thiên như phát rồ nữa.

"Bà nói với Quine rằng *Bombyx Mori* rất tuyệt, rằng đó sẽ là cuốn sách hay nhất ông ấy từng viết, rằng nó sẽ thành công vang dội. Với điều kiện ông ấy phải giữ bí mật tuyệt đối, để phòng kiện cáo, và để gây tiếng vang lúc tung ra. Trong suốt thời gian đó bà đã viết một bản khác. Bà có nhiều thời gian để viết cho ra hồn mà, đúng vậy không hả Elizabeth? Những buổi tối hiu quạnh trong cả hai mươi sáu năm, giờ đây đáng ra bà đã viết được khá nhiều, nhất là với tấm bằng loại ưu từ Oxford… nhưng bà viết gì mới được chứ? Bà đã sống cho thỏa đâu mà viết, phải vậy không?"

Cơn giận dữ không che đậy bùng lên trên gương mặt bà ta. Ngón tay

http://tieulun.hopto.org

Tassel co duỗi, nhưng bà ta vẫn ghìm lại. Strike muốn Tassel phải sụp đổ, phải đầu hàng, nhưng cặp mắt cá mập dường như vẫn đang chờ đợi hắn để lộ ra chỗ yếu để mà tấn công.

"Bà viết ra một cuốn tiểu thuyết từ một âm mưu giết người. Tình tiết moi ruột rồi đổ acid lên xác chết không có ý nghĩa biểu tượng, mà thực chất là để bịt mắt pháp y – thế nhưng ai cũng nghĩ theo kiểu văn chương.

"Rồi bà lôi cổ được cái lão khốn nạn, tự tôn ấy vào hùa để lên kế hoạch giết chính mình. Bà nói rằng bà nghĩ ra một diệu kế, hòng tăng tối đa sự chú ý, để làm sao bán được nhiều sách nhất: hai người sẽ dựng ra một vụ cãi vã giữa đường – bà sẽ nói rằng cuốn sách quá gai góc, không thể in được – rồi Quine sẽ bỏ đi mất tích. Bà sẽ đi gieo rắc tin đồn về nội dung cuốn sách và cuối cùng, khi Quine chịu ló dạng, bà đã kịp ký một hợp đồng xuất bản ngon lành cho ông ta."

Tassel lắc đầu lia lịa, tiếng rít từ lồng ngực nghe rõ mồn một, khổ sở nhưng ánh mắt chết chóc vẫn không rời khỏi gương mặt hắn.

"Quine giao bản thảo. Bà để chậm vài ngày, chờ đến đêm đốt pháo hoa, để chắc chắn rằng chung quanh thật ồn ào, rồi bà gởi bản *Bombyx Mori* giả cho Fisher để tạo dư luận, rồi gởi tiếp Waldegrave và Michael đây. Bà dựng ra vụ cãi vã giữa nhà hàng đông người, rồi theo Quine về ngôi nhà ở phố Talgarth…"

"Không," Fancourt lên tiếng, dường như không kìm lại được.

"Đúng thế," Strike tiếp tục, lạnh lùng. "Owen không hề cảnh giác với Elizabeth – đồng tác giả với mình trong sự kiện thế kỷ của ngành xuất bản. Tôi nghĩ có khi Quine đã quên mất mình từng tống tiền bà chừng đó năm, nhỉ?" hắn hỏi Tassel. "Ông ấy chỉ biết vòi tiền, đã quen cứ vòi là có. Tôi ngờ là hai người thậm chí không còn nhắc gì đến bài nhại ấy, là thứ đã hủy hoại cuộc đời bà…

"Bà biết tôi nghĩ chuyện gì đã xảy ra sau khi Quine mở cửa cho bà vào không hả Elizabeth?"

Mặc dù không muốn, Strike nhớ lại cảnh tượng đó: cửa sổ vòm lớn, xác

http://tieulun.hopto.org

đặt ngay chính giữa như một bức tranh tĩnh vật rùng rợn.

"Tôi nghĩ bà đã dụ dỗ con người ngờ nghệch, ái kỷ ấy tạo dáng để chụp ảnh công bố sách. Lúc đó ông ấy quỳ xuống à? Nhân vật chính trong cuốn sách cũng van nài, hay cầu nguyện sao? Hay anh ta bị trói lại như trong cuốn *Bombyx Mori* của bà? Hẳn Quine thích vụ trói lại để chụp hình lắm? Vậy thì quá tiện, bà đi vòng ra sau rồi dùng nắm cửa sắt tộng ngay một cú vào sau đầu ông ta, đúng không? Trong khi pháo hoa khắp lối xóm vẫn đì đùng, bà sẵn tay đánh cho Quine ngất hẳn, trói lại, rạch bụng rồi…"

Fancourt rên lên một tiếng như bị bóp cổ, đầy kinh hãi, nhưng Tassel vẫn tiếp tục ngân nga khổ sở làm bộ dỗ dành hắn:

"Anh phải đi khám bác sĩ thôi, anh Strike à. Anh Strike tội nghiệp," rồi, hắn không ngờ đến, bà ta vươn ra, đặt bàn tay to lên bờ vai phủ tuyết của hắn. Nghĩ đến những việc bàn tay ấy đã làm, Strike ngay lập tức đứng lùi lại, tay của bà ta thõng xuống một bên, đong đưa, ngón tay co lại như phản xạ.

"Bà cho hết ruột của Quine và bản thảo thật vào một cái túi đi đường," tay thám tử tiếp tục. Tassel đã tiến thật gần hắn, hắn nghe thấy mùi nước hoa trộn lẫn mùi thuốc lá lâu ngày. "Rồi bà mặc áo choàng, đội mũ của Quine và ra về. Đầu tiên bà đến bỏ tiếp một bản thảo *Bombyx Mori* giả vào khe bỏ thư trên cửa nhà Kathryn Kent, để thêm nghi can, để đổ tội cho một người đàn bà đã có được thứ mà bà chưa bao giờ có – tình dục. Bạn tâm giao. Ít nhất chị ta cũng có một người bạn."

Tassel lại vờ phá ra cười, nhưng giọng bà ta nghe cực kỳ man dại. Mấy ngón tay vẫn tiếp tục co duỗi.

"Anh mà gặp Owen thì hợp nhau biết mấy," bà ta thì thào. "Phải vậy không hả Michael? Anh ta chơi với Owen thì quá hợp nhỉ? Toàn những kẻ hoang tưởng bệnh hoạn… người ta sẽ cười vào mặt anh, anh Strike à." Bà ta thở hổn hển không ra hơi, cặp mắt chết chóc trống rỗng trên gương mặt trắng bệch bất động nhìn xoáy vào hắn. "Một gã què quặt cố gây thanh thế, ăn theo danh tiếng của người ch…"

"Anh có bằng chứng gì không?" Fancourt lên tiếng trong màn tuyết bay,

http://tieulun.hopto.org

giọng ông ta nghe gay gắt, như thể ông ta không muốn tin đó là sự thật. Đây đâu còn là bi kịch trên giấy, không phải cảnh chết chóc được tô vẽ nữa. Giờ đây đứng cạnh Fancourt là người bạn từ những năm tháng đại học, sau bao sóng gió cuộc đời. Ý nghĩ rằng người con gái vụng về, tha thiết mà ông ta từng biết ở Oxford lại có thể trở thành một người đàn bà giết người không gớm tay… gần như quá sức chịu đựng.

"Vâng, tôi có bằng chứng," Strike khẽ đáp. "Tôi tìm được chiếc máy đánh chữ thứ hai, giống hệt máy của Quine, được gói lại trong áo choàng burqa và đồ bảo hộ dính acid, tất cả buộc vào đá. Một thợ lặn nghiệp dư người quen của tôi đã mò được từ dưới biển chỉ vài ngày trước. Món này bị vứt ngay dưới vách đá Hell's Mouth khét tiếng ở Gwithian, nơi từng được lên bìa sách của Dorcus Pengelly. Tôi đoán hẳn Dorcus đã dẫn bà ra đó, phải không hả Elizabeth? Rồi bà quay lại đó một mình, cầm theo điện thoại di động, nói rằng ra đó để có sóng tốt hơn?"

Bà ta khẽ rên lên, rụng rời, nghe như giọng một người đàn ông vừa bị thọi vào bụng. Trong giây lát cả ba bất động, rồi Tassel lóng ngóng quay bước, bắt đầu bỏ chạy ra xa, vấp váp trở lại câu lạc bộ. Một hình chữ nhật màu vàng chói sáng hiện ra rồi biến mất khi bà ta mở rồi đóng cửa.

"Nhưng," Fancourt nói tiếp, chạy được vài bước, rồi quay lại nhìn Strike, hoảng loạn, "anh không thể nào… anh phải chặn bà ấy lại!"

"Có muốn cũng không được," Strike, vứt tàn thuốc xuống tuyết. "Chân cẳng cà chớn mà."

"Bà ấy có thể dại dột…"

"Mà đi tự tử, cũng có thể lắm," Strike đồng ý, rút điện thoại ra.

Ông nhà văn nhìn hằn chằm chằm.

"Anh… anh là cái đồ máu lạnh khốn nạn!"

"Ông không phải là người đầu tiên nói vậy," Strike tỉnh queo, bấm phím điện thoại. "Sẵn sàng chưa?" hắn nói. "Đi thôi."

http://tieulun.hopto.org

http://tieulun.hopto.org

49

Họa nguy tựa tinh tú, trong đêm đen càng sáng quắc khôn cùng.

Thomas Dekker
The Noble Spanish Soldier

Người đàn bà cao lớn chạy qua mặt đám người hút thuốc trước cửa câu lạc bộ, chạy mà như không nhìn thấy gì, sém trượt chân trên tuyết. Bà ta chạy dọc lên con phố tối om, cổ áo lông bay phấp phới sau lưng.

Chiếc taxi sáng đèn hiệu chạy ra từ con đường nhỏ. Bà ta vẫy xe, hai cánh tay huơ điên dại. Chiếc taxi đỗ xịch lại, đèn trước làm thành hai phễu sáng, tuyết rơi dày cắt ngang.

"Phố Fulham Palace," giọng gay gắt, trầm đục cất lên giữa những tiếng nức nở.

Xe lăn bánh. Chiếc taxi trông cũ kỹ, phần kính ngăn giữa người lái và hành khách bị trầy xước, ám khói thuốc lá lâu năm của tài xế. Khi ánh đèn đường quét qua, Elizabeth Tassel hiện lên trong kính chiếu hậu. Bà ta úp mặt xuống bàn tay, khẽ nức nở, người run bần bật. Người lái xe không hỏi thăm sự tình, chỉ nhìn đồng hồ rồi nhìn đường phố phía sau, ở xa tít có hai người đàn ông đang vội vã chạy trên tuyết, chui vào một chiếc xe thể thao màu đỏ.

Xe rẽ trái ở cuối đường. Elizabeth Tassel vẫn úp mặt vào tay khóc. Chiếc mũ len dày của người lái xe giờ đây thật ngứa ngáy khó chịu, mặc dù nó đã giữ cho cô thật ấm trong cả mấy tiếng đồng hồ chờ đợi. Ra đến phố King's xe tăng tốc, chạy trên mặt tuyết xốp dày, bánh xe chật vật cán tuyết thành đá bào. Trận bão tuyết vẫn lạnh lùng hoành hành, khiến mặt đường trở nên vô cùng hiểm trở.

"Đi sai đường rồi."

http://tieulun.hopto.org

“Đường bị chặn,” Robin nói dối. “Tuyết dày quá chừng.”

Cô thoáng thấy cặp mắt Elizabeth qua kính. Bà đại diện tác giả rướn lên nhìn. Chiếc Alfa Romeo đỏ ở quá xa, cô không thấy được nữa. Tassel đảo mắt điên dại qua những tòa nhà bên đường. Robin nghe tiếng rít kỳ quặc từ lồng ngực của bà ta.

“Cô đang đi hướng ngược lại.”

“Tôi quay xe ngay đây,” Robin đáp.

Robin không nhìn thấy mà nghe được tiếng Elizabeth Tassel đang tìm cách mở cửa. Tất cả cửa xe đã khóa.

“Cô cứ cho tôi xuống đây,” bà ta lớn giọng. “Tôi nói là để tôi xuống!”

“Trời này bà làm sao tìm được xe khác,” Robin đáp.

Thầy trò Strike đã tính toán rằng lúc này hẳn Tassel vẫn còn choáng, chưa kịp nhận ra xe đang đi đâu. Chiếc taxi đến gần quảng trường Sloane Square. Vẫn còn hơn một dặm nữa mới đến New Scotland Yard, trụ sở cảnh sát London. Robin đảo mắt nhanh về phía kính chiếu hậu. Chiếc Alfa Romeo giờ đây là một chấm nhỏ li ti ở phía xa.

Elizabeth đã tháo dây an toàn.

“Dừng xe lại!” bà ta hét lên. “Dừng lại, để tôi xuống!”

“Tôi không dừng ở đây được,” Robin đáp, giọng cố ra vẻ bình tĩnh, vì bà đại diện tác giả giờ đây đã rời khỏi ghế ngồi, hai bàn tay to cộ cào lên vách ngăn. “Phiền bà ngồi xuống cho, thưa bà…”

Vách ngăn mở ra. Tay của Elizabeth chụp lấy mũ Robin và nắm tóc. Đầu bà ta gần như đã ở cạnh đầu Robin, vẻ mặt đằng đằng sát khí. Tóc Robin quệt vào mắt, mồ hôi cô vã ra.

“Buông tôi ra!”

“Mày là ai?” Tassel rít lên, nắm lấy tóc Robin, lắc lấy lắc để. “Ralph nói có một đứa tóc vàng hay lục lọi thùng rác – mày là ai?”

“Thả ra!” Robin hét lên, bàn tay còn lại của Tassel tóm lấy cổ cô.

Cách đó gần hai trăm mét, Strike rống lên với Al:

“Đạp ga đi, có chuyện rồi, nhìn kìa…”

http://tieulun.hopto.org

Chiếc taxi đang trượt khắp mặt đường.

"Con này chạy trên tuyết chẳng ra gì cả," Al rên rỉ khi chiếc Alfa trượt bánh. Chiếc taxi rẽ qua góc đường về phía quảng trường Sloane Square, trượt như bay ra khỏi tầm mắt.

Tassel đã chồm được nửa người vào trước xe, cổ họng tơi tả vẫn không ngừng gào thét – Robin cố dùng một tay đẩy bà ta lại, tay kia giữ lấy vô-lăng – cô không thấy gì cả, chỉ có tóc, tuyết rồi cả hai bàn tay Tassel nắm lấy cổ cô, siết lại – Robin cố tìm chân thắng, nhưng khi chiếc xe nhảy vọt về trước cô nhận ra mình đã đạp nhầm vào chân ga – cô thấy ngạt thở – cô nhấc cả hai tay khỏi vô lăng, cố tháo bàn tay Tassel đang bóp cổ mình. Người đi đường hét lên, xe xóc một cú trời giáng. Có tiếng kính vỡ inh tai, tiếng sắt thép va vào bê tông, đai an toàn siết lên người Robin. Chiếc taxi dừng lại, nhưng cô lịm đi, chung quanh chỉ toàn màu đen…

"Dẹp xe đi, để đó, chạy thôi!" Strike gầm lên với Al khi tiếng còi báo động trong cửa hàng vang lên, người qua đường la hét hoảng sợ. Al đỗ chiếc Alfa ngay giữa đường, cách chiếc taxi vừa đâm vào cửa kính quầy hàng chưa đầy trăm mét. Al nhảy ra khỏi xe, Strike chật vật đứng dậy. Một nhóm người qua đường, có cả dân đi tiệc Giáng Sinh đóng bộ bảnh tỏng vừa kịp nhảy tránh ra khi chiếc taxi đâm lên vỉa hè, giờ đây đứng trân mắt nhìn, sửng sốt. Al chạy trên tuyết về phía tai nạn, liên tục trượt chân, suýt nữa thì ngã chỏng vó.

Cửa sau taxi bật mở. Elizabeth Tassel bước ra, bắt đầu bỏ chạy.

"Al, chụp lấy bà ta!" Strike gầm lên, vẫn chật vật lê bước trên tuyết. "Bắt bà ta lại, Al!"

Trường Le Rosey của Al có đội bóng rugby kỳ cựu. Al đã quen với việc nhận lệnh. Chạy vù một đoạn ngắn, cậu ta đã kịp đè Tassel xuống sau một đòn cản hoàn hảo. Bà ta ngã đánh rầm xuống mặt đường đầy tuyết, đàn bà con gái đứng gần đó la ó phản đối. Al đè Tassel xuống, bà ta chật vật chống đỡ, miệng liên tục chửi thề làm chùn chân mọi anh hùng hảo hán tính nhảy vào cứu mình.

http://tieulun.hopto.org

Strike không còn biết gì nữa: dường như hắn đang chạy trong một đoạn phim quay chậm, cố không ngã, lê lết về phía chiếc xe vẫn nằm im như có điềm xấu. Đám đông vẫn tập trung chú ý đến Al và màn vật lộn với nạn nhân luôn miệng chửi thề, vật vã cào xé. Chẳng ai nghĩ gì đến người lái xe taxi.

"Robin…"

Cô bị ngã về một bên, nhưng vẫn giữ người trên ghế bằng dây an toàn. Trên mặt cô có máu, nhưng khi hắn gọi tên cô, Robin đáp lại bằng một tiếng rên ư ử.

"Lạy trời… may quá…"

Còi xe cảnh sát vang khắp quảng trường, át cả tiếng chuông báo động của cửa hàng và tiếng la ó phản đối của đám thị dân đang sửng sốt. Strike tháo dây an toàn cho Robin, nhẹ nhàng đẩy cô ngồi lại trong xe khi cô cố bước ra. Hắn nói:

"Ngồi yên đó."

"Bà ấy nhận ra xe đi sai đường," Robin lẩm bẩm. "Biết ngay là tôi đi sai đường."

"Không sao cả," Strike thở hổn hển. "Cô đã mang cảnh sát thủ đô tới tận đây rồi."

Đèn chăng lấp lánh trên khắp cây cối trơ trụi quanh quảng trường. Tuyết đổ xuống đám đông đang tụ tập, chiếc taxi kẹt giữa cửa sổ nát vụn, thêm chiếc xe thể thao đỗ bừa ngay giữa đường. Xe cảnh sát dừng lại, ánh đèn xanh dương phản chiếu lấp lánh trên mặt đất rải rác cỏ, tiếng chuông báo động át lại tiếng còi xe.

Cậu em cùng cha khác mẹ đang cố la hét, giải thích với đám đông vì sao cậu ta lại nằm đè lên một bà sáu mươi tuổi. Gã thám tử mệt lả người nhưng nhẹ nhõm, ngồi phịch xuống cạnh người cộng sự. Tự dưng, hoàn toàn không muốn và vô cùng bất nhã, gã phá ra cười.

MỘT TUẦN SAU ĐÓ!

http://tieulun.hopto.org

http://tieulun.hopto.org

50

CYNTHIA: Endymion, chàng thấy sao, hóa ra tất cả chỉ vì tình yêu?
ENDYMION: Ta thấy, thưa quý nương, hẳn thánh thần buộc ta phải chịu lòng dạ đàn bà.

John Lyly
Endymion: or, the Man in the Moon

Trước giờ Strike chưa từng ghé thăm căn hộ của Robin và Matthew ở Ealing. Hắn cứ khăng khăng bắt cô nghỉ làm, dưỡng thương sau cơn choáng não do vụ tai nạn xe kèm bóp cổ hụt. Nhưng cô chẳng muốn nghe lời hắn.

"Robin," hắn kiên nhẫn nói trên điện thoại, "Đằng nào tôi cũng phải đóng cửa văn phòng. Phóng viên đã bò đến khắp phố Denmark… Tôi phải dọn sang nhà Nick và Ilsa."

Nhưng hắn không thể đi Cornwall mà không gặp cô. Khi Robin mở cửa, Strike mừng thầm khi thấy vết bầm trên cổ và trên trán cô đã đỡ hẳn, chỉ còn dấu vàng xanh mờ mờ.

"Cô sao rồi?" hắn hỏi, chùi chân lên thảm.

"Ngon lành!" cô đáp.

Căn hộ nhỏ nhưng ấm cúng, thoáng mùi nước hoa của Robin mà trước đây hắn không để ý. Có lẽ một tuần không nghe mùi nước hoa ấy đã khiến hắn nhạy hơn. Cô dẫn hắn vào đến phòng khách, cũng sơn màu hoa mộc lan như phòng khách nhà Kathryn Kent. Hắn để ý thấy cuốn sách *Phỏng vấn điều tra: Tâm lý học và Thực hành* đặt úp trên ghế. Một cây thông Noel nhỏ đặt trong góc phòng, có mấy món đồ trang trí màu trắng và màu bạc, gợi nhớ những cây thông ở quảng trường Sloane Square trong mấy bức ảnh vụ tai nạn taxi trên báo.

http://tieulun.hopto.org

“Matthew ổn chưa?” Strike hỏi, ngồi phịch lên ghế sofa.

“Không thể gọi là ăn mừng được,” cô đáp, cười tinh nghịch. “Uống trà không?”

Cô biết hắn thích trà ra sao: pha với sữa cho tới khi giống màu thuốc creosote nhuộm gỗ.

“Quà Giáng Sinh,” hắn nói khi cô quay trở lại phòng khách với khay nước, rồi đưa ra một chiếc phong bì trắng trơn. Robin tò mò mở bì, rút ra một xấp giấy tờ được bấm ghim lại.

“Khóa nghiệp vụ điều tra, tháng Giêng này,” Strike nói. “Để sau này nếu có đi chôm phân chó trong thùng rác cô sẽ không bị người ta phát hiện.”

Cô bật cười, tươi tắn.

“Cảm ơn anh. Cảm ơn anh!”

“Đa số phụ nữ chỉ trông được tặng hoa.”

“Tôi đâu phải đa số.”

“Tôi biết mà,” Strike đáp, nhón lấy một chiếc bánh qui sô-cô-la.

“Họ đã phân tích chưa?” cô hỏi. “Chỗ phân chó ấy?”

“Rồi. Đầy ruột người. Bà ấy rã đông từng ít một. Có dấu vết ruột người trong bát ăn của con chó Dobermann, chỗ ruột còn lại cất trong ngăn đông tủ lạnh.”

“Lạy Chúa,” Robin đáp, hết cười nổi.

“Đúng là thiên tài tội phạm,” Strike tiếp. “Lẻn vào thư phòng của Quine, thả hai đoạn ruy băng máy chữ bà ta đã dùng ngay sau bàn giấy… Anstis đã chịu đem đi phân tích chỗ ruy băng đó; không hề có ADN của Quine. Ông ta chưa bao giờ đụng tới, tức là, chưa bao giờ đánh ra những dòng chữ trên chỗ ruy băng đó.”

“Anstis vẫn còn nói chuyện với anh à?”

“Khi thật cần thôi. Nhưng dễ gì mà quên tôi được. Tôi cứu mạng anh ta còn gì.”

“Vậy thì đúng là khó ăn nói,” Robin đồng tình. “Vậy giờ họ đã chịu tin giả thuyết của anh rồi?”

http://tieulun.hopto.org

“Chuyện rõ ràng rành rành, giờ họ biết phải tìm gì. Tassel mua chiếc máy đánh chữ giống hệt Quine cách đây gần hai năm. Đặt mua áo choàng burqa và dây thừng bằng thẻ tín dụng của Quine, cho gởi thẳng đến căn nhà đang sửa, có thợ ở đó. Bà ta rất dễ dàng chép thẻ của Quine. Áo khoác treo trong văn phòng khi ông ấy đi tè… tranh thủ rút ví khi ông ấy ngủ gục hay say xỉn, rồi còn những lúc lái xe đưa ông ấy về nhà sau khi tiệc tùng.

“Tassel biết rõ Quine là người không cẩn thận chuyện tiền nong, hóa đơn gì cả. Bà ta từng có chìa khóa vào nhà ở phố Talgarth, muốn đánh thêm một chìa có khó gì. Rồi bà ta từng vào trong nhà nên biết đã có sẵn acid hydrochloric.

“Tính toán xuất sắc, nhưng lại quá chi li,” Strike nói, nhấp ngụm trà màu nâu sẫm. “Nghe đâu giờ Tassel đang được canh giữ nghiêm ngặt, đề phòng tự tử. Nhưng mà cô chưa nghe tới chuyện khùng nhất đâu.”

“Còn nữa sao?” Robin sè sẹ hỏi.

Cô rất trông gặp Strike, nhưng vẫn cảm thấy chưa hết run rẩy sau sự kiện một tuần trước. Cô ngồi thẳng lưng, nhìn thẳng vào mặt hắn, chờ đợi.

“Bà ta còn giữ cuốn sách chết dịch đó.” Robin nhướng mày.

“Anh nói…?”

“Cất trong ngăn đông tủ lạnh với bộ ruột. Dính máu tùm lum vì bà ấy đã bỏ vào cái túi đi đường chung với bộ ruột. Bản thảo thứ thiệt. Cuốn *Bombyx Mori* mà Quine đã viết.”

“Nhưng… thế quái gì..?”

“Có Chúa mới biết. Fancourt nói là…”

“Anh gặp ông ta rồi sao?”

“Có gặp thoáng qua. Giờ đây Fancourt tự nhận đã biết tỏng chính Elizabeth là thủ phạm từ lâu. Tôi cá với cô, tôi biết cuốn sắp tới của Fancourt viết về chuyện gì. À, ông ấy nói là Tassel không đành hủy một bản thảo gốc đâu.”

“Lạy Chúa – trong khi xé xác ông tác giả thì không ớn!”

“Ừ, nhưng đây là *văn chương* kia mà, Robin à,” Strike cười hề hề. “À còn

http://tieulun.hopto.org

nữa: nhà xuất bản Roper Chard rất sốt sắng muốn xuất bản cuốn sách thật. Fancourt sẽ chấp bút lời tựa."

"Anh giỡn chơi hả?"

"Không hề. Vậy là cuối cùng Quine cũng có được một cuốn sách bán chạy đầu bảng. Đừng ngớ ra vậy," Strike nói tỉnh như ruồi khi Robin vẫn lắc đầu nguầy nguậy, không tin nổi. "Chuyện vui mà. Leonora và Orlando sẽ tha hồ đếm tiền sau khi *Bombyx Mori* được tung ra.

"À nhắc mới nhớ, có cái này cho cô nữa."

Hắn đút tay vào túi trong áo khoác đang vứt cạnh đó trên ghế sofa, rồi rút ra một bức tranh cuộn lại mà hắn đã cất kỹ. Robin mở tranh, mỉm cười, mắt cô rơm rớm. Tranh vẽ hai thiên thần tóc xoăn đang nhảy với nhau, dưới một dòng ghi chú viết nắn nót: *Tặng Robin, thương mến, Dodo.*

"Hai mẹ con sao rồi?"

"Ngon lành," Strike đáp.

Hắn đã ghé thăm căn nhà trên phố Southern Row theo lời mời của Leonora. Hai mẹ con Orlando nắm tay đứng ở cửa đón hắn, Khỉ Khọt vẫn lủng lẳng trên cổ Orlando.

"Robin đâu?" Orlando hỏi ngay. "Dodo muốn thấy Robin. Dodo vẽ cho Robin một bức tranh."

"Chị đó bị tai nạn," Leonora nhắc con gái, bước lùi lại để Strike đi vào, vẫn nắm chặt lấy tay Orlando như sợ rằng có người lại chia rẽ hai mẹ con lần nữa. "Má nói rồi, Dodo à, chị rất là dũng cảm, nhưng chị bị tai nạn xe."

"Cô Liz hư lắm," Orlando nói với Strike, đi giật lùi dọc theo lối vào, vẫn nắm tay mẹ nhưng cặp mắt xanh lục trong sáng cứ nhìn Strike. "Cổ là người làm cho ba chết."

"Ừ, anh… anh biết mà," Strike đáp, thấy có gì đó xấu hổ – lần nào gặp Orlando cũng khiến hắn thấy vậy.

Hắn thấy Edna nhà bên đang ngồi ở bàn trong bếp.

"Ôi, anh thật là giỏi quá chừng," Edna cứ lặp đi lặp lại. "Trời, kinh quá hả? Cô cộng sự của anh sao rồi? Kinh quá chừng hả?"

http://tieulun.hopto.org

“Ôi chao thương vậy,” Robin thốt lên sau khi hắn tả lại cảnh tượng đó thật chi tiết. Cô trải bức tranh của Orlando ra bàn nước giữa hai người, bên cạnh tờ giấy ghi chi tiết khóa học nghiệp vụ, để nhìn cả hai cho thỏa thích. “Còn Al thì sao rồi?”

“Khoái chí quá trời đất,” Strike nói, ra vẻ ủ dột. “Tụi mình làm nó tưởng đi làm kiếm ăn lúc nào cũng vui vậy.”

“Tôi thích Al,” Robin đáp, mỉm cười.

“Ừ thì lúc đó cô đang bị choáng còn gì,” Strike nói. “Còn Polworth cũng sung sướng quá thể vì được dịp qua mặt cảnh sát thủ đô.”

“Anh có nhiều người bạn thú vị nhỉ,” Robin nói. “À vụ xe taxi bố anh Nick tốn bao nhiêu tiền?”

“Chưa có hóa đơn,” hắn thở dài. “À mà,” hắn tiếp, sau khi làm thêm vài chiếc bánh qui, mắt nhìn món quà hắn vừa tặng Robin, “Chắc tôi phải thuê một nhân viên tạm thời nữa khi cô đi học nghiệp vụ.”

“Ừ, tôi cũng nghĩ thế,” Robin đồng ý, rồi một thoáng ngập ngừng, cô tiếp, “Tôi mong là cô này làm việc trót quớt.” Strike bật cười, đứng dậy, cầm áo khoác lên.

“Tôi không lo vụ đó. Sét chẳng đánh ai hai lần.”

“Có ai gọi anh là Strike sấm chớp chưa, trong rất nhiều biệt danh của anh đó?” cô hỏi khi cả hai đi trở ra cửa.

“Gọi tôi là gì kia?”

“Strike sấm chớp?”

“Có chuyện đó sao?”, hắn hỏi lại, nhìn xuống chân. “Thôi thì, Giáng sinh vui vẻ nhé cộng sự.”

Ý định về một cái ôm thân mật thoáng lơ lửng trong không khí, nhưng rồi Robin đưa tay ra, ra vẻ đàn ông bỗ bã. Hắn bắt tay cô.

“Anh đi Cornwall vui nhé.”

“Cô đi Masham cũng vậy ha.”

Khi sắp buông tay, hắn nhanh chóng lật bàn tay cô lại. Hắn đã kịp đặt lên đó một nụ hôn trước khi cô hiểu được điều gì vừa xảy ra. Rồi, với nụ cười và

http://tieulun.hopto.org

cái vẫy tay, hắn biến mất.

HẾT

http://tieulun.hopto.org

LỜI BẠT

Viết dưới tên Robert Galbraith đem đến cho tôi niềm vui thật sự, những người sau đây đã giúp tôi làm được điều đó. Từ tận đáy lòng, tôi xin cảm ơn:

SOBE, Deeby và "Back Door Man", vì nếu không có các bạn tôi đã không viết được đến bây giờ. Lần tới ta sẽ tính một vụ trộm cắp.

David Shelly, biên tập xuất sắc của tôi, một chỗ dựa vững chắc, bạn cùng tạng INFJ với tôi. Cảm ơn anh đã làm tốt việc của mình, đã hết sức nghiêm túc trong công việc và luôn cùng cười với tôi.

Neil Blair, người đại diện tác giả, đã vui vẻ đồng ý giúp tôi đạt được ước mơ một lần nữa có tác phẩm đầu tay. Anh đúng là một người hiếm có.

Tất cả các bạn ở Little, Brown, đã làm việc vô cùng chăm chỉ và nhiệt tình với tiểu thuyết đầu tay của Robert mà không hề biết anh ta là ai. Tôi rất biết ơn tổ làm sách nói, các bạn đã đưa Robert đến vị trí đầu bảng trước khi anh ta bị lộ mặt.

Lorna và Steve Barrnes đã để tôi uống trong quán The Bay Horse, xem ngôi mộ của Ngài Marmaduke Wyvill và phát hiện ra rằng tên thị trấn quê hương của Robin đọc là "Masssum" chứ không phải "Mash-em", giúp tôi không phải xấu hổ về sau này.

Fiddy Henderson, Christien Collingwood, Fiona Shapcott, Angela Milne, Alison Kelly và Simon Brown. Nhờ công sức của họ mà tôi mới có thời gian viết *Con Tằm*, hay viết gì đi nữa.

Mark Hutchinson, Nicky Stonehill và Rebecca Salt, những người đã có công giúp tôi giữ được chút lý trí.

Gia đình tôi, đặc biệt là Neil, bởi những điều tôi không thể diễn tả bằng vài dòng, nhưng lần này là bởi anh đã đi theo cổ vũ cho một vụ án mạng máu me.

http://tieulun.hopto.org

http://tieulun.hopto.org

• Chú thích •

---

[1] “Ngày đầu tiên anh nhìn thấy em, anh nghĩ em thật xinh đẹp…” – lời bài hát Love you more – ND

[2] “Người ta cứ nói làm gì có, nhưng em tin ông Noel là thật đó” – Lời bài hát Oh Santa – ND

http://tieulun.hopto.org